JAARGANG 64 - Nr. 2826
VRIJDAG 3 JAN. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Onder hoger licht

We willen aannemen, dat slavernij in de letterlijke zin van het woord niet meer voorkomt. De tijd, dat een heer, ook maar een mens, naar willekeur over zijn knecht, toch ook een mens, kon beschikken, is Gode zij dank voorbij. Sedert het Evangelie door de landen gaat zijn velerlei misstanden uit onze gemeenschap verdwenen. Andere staan nog onder de stralen van het genezende Woord. Dat zijn ook zegeningen van de Boodschap, al zouden velen hier slechts van „bijkomstige" willen spreken. Inderdaad, eerst het gereinigde hart, en daardoor een gereinigde samenleving.

Zo dus de slavernij in de bizondere zin van het woord onder ons niet meer gevonden wordt, toch is de vermaning, oorspronkelijk door Paulus aan slaven gegeven, ook bij ons niet overbodig. Het is misschien minder een vermaning, eerder een advies: Wat gij ook doet, verricht uw werk van harte, als voor den Heere en niet voor mensen. Want die zo zijn werk gaat doen, staat in de juiste verhouding tot de arbeid; zo zal zij een goddelijke glans verkrijgen en zij zal ten zegen van anderen gedaan worden.

Er is toch nog meer slavernij dan we in de regel aannemen. Hoeveel zakenmensen zijn geen slaven van hun winkel, hun negotie; hoeveel boeren zijn niet de onderhorigen van hun landerijen en hoeveel huismoeders slavinnen van de dagelijks weerkerende, volle last van de huishouding? Wie zal zeggen hoeveel kantoormensen door de cijferkolommen onder de voet gelopen worden en wie zal de gebondenen, de door hun arbeid onderworpenen tellen? Het werk is tot een inspinnend monster geworden, tot een zweep van de slavendrijver, tot een vampier. De mens is geen heer meer van het werk, maar dat werk heeft dien mens gekneveld. Wij staan in de vroege morgen van een nieuw jaar en wij wensen u veel heil en zegen. Dat wij allen: predikanten, ambtsdragers, jeugdwerkers, zakenlui, boeren en betonstorters door God gezegend mogen worden met gezondheid en wijsheid. Wij willen allen werken. Ons dreigt slechts dit gevaar: dat we door de veelheid van het werk, of misschien door de verdiensten daaraan verbonden, overmeesterd worden en schipbreuk lijden. Wij zullen, mannen en moeders, zuiver tegenover de arbeid staan, indien wij het den Heere doen — als voor den Heer en niet voor mensen. Dan zal achter ons werk steeds het beeld van den Heere oprijzen en zal die arbeid niet uitgroeien tot een berg, die ons Hem uit het oog doet verliezen. Laten wij bij *alle* werkzaamheden aan den Heer denken.

Dat zal een heerlijke glans aan het werk verlenen. Hoe kan een ondergaande zon alles in gouden gloed zetten. Het hutje wordt een juweel. Wat een goddelijk licht zal er op de voren vallen, zojuist geploegd. Want gij ploegt voor den Heer. Met welk een liefde zult ge kolen delven; want gij delft ze den Heer. Wat zal ons huisbezoek heerlijk werk zijn en het schoonmaken van de kamers, het vegen van de straat, het verzorgen der kinderen, het schilderen van een huis: want gij verricht uw werk voor den Heere. Hij zal door uw straat lopen, uw blinkende ramen zien, uw kinderen tot Zich roepen, Zich warmen bij uw kachel, uw boeken inzien en over uwe velden gaan en door uw kantoor. Is dat niet al te primitief voorgesteld? Integendeel.

Hoe rustig en voortreffelijk zult gij uw werk doen. Niet hier en daar een steek of spijker of veeg. Met zorg, want het is voor den Heer, zult ge vrolijk uw arbeid volbrengen en zie, gij zult anderen ten zegen zijn. Uw werk onder hoger toezicht, onder hoger licht volbracht, zal het hemelse weerkaatsen en op de een of andere dag zal men vragen, waardoor uw werk toch die bizondere glans heeft en schoonheid. Gij weet dan het geheim en met schroom zult gij zeggen: ik deed het voor mijnen Heere. Hier eindigt elke slavernij, want dien de Zoon vrijmaakt, zal waarlijk vrij zijn. De Heer zegene u allen in het nieuwe jaar met Zijn tegenwoordigheid.

HUIZINGA.

Nieuwjaarsboodschap

van den voorzitter van de Baptist World Alliance

Aan al mijne mede-gelovigen,

1947 worde, door de zegen van God, een groot jaar in de geschiedenis onzer gemeenschap.

Het zevende Baptisten wereldcongres zal D.V. 29 Juli

van dit jaar in Kopenhagen geopend worden. Oost en West, Noord en Zuid zullen elkaar in een geestelijke eenheid, die alle verscheidenheid van natie, ras of kleur overkoepelt, de hand reiken. Wij verblijden ons erover, dat de isolatie, te wijten aan de oorlog, verbroken is, en dat we weer in staat zijn in de naam van Hem, in Wien wij onscheidbaar en voor altijd een zijn, samen te komen.

Laten wij op de Zondag van het Baptisten Wereldverbond, 2 Februari, in ieder land en met grote eenheid en ernst, bidden, dat de ontmoeting in Kopenhagen een grote verrijking van hart en geest moge brengen en dat de Heilige Geest het besluit om samen te arbeiden in het Koninkrijk van onzen Heere Jezus, ten zegen van de rijken dezer wereld, moge bekrachtigen. „Er is geen zaligheid in iemand anders".

Ik wil nog een persoonlijk woord toevoegen. Meer dan een kwarteeuw ging voorbij sinds, in antwoord op hun woord, ik mij van mijn Londense gemeente vrijmaakte, teneinde mijn gehele leven in dienst der Baptisten broeders van alle landen te stellen. Grote dankbaarheid aan God vervult mij bij de gedachte aan het onverminderd vertrouwen, dat zij mij voortdurend geschonken hebben. Nu het einde van mijn voorzitterschap nadert, verblijd ik mij telkens over de talloze blijken van genegenheid, die van alle delen der wereld tot mij komen. Mijn liefde tot u, broeders, is wederkerig. Uwe vreugden en uw droefheid zijn de mijne geweest en zijn het nog. Ik beveel u allen Gode. Hij geve u allen overal een gezegend Nieuwjaar.

J. H. RUSHBROOKE.
Voorz. Bapt. Wereldverb.

Londen W.C. 1, December 1946.

Losse Schakels

Een kwade dienstknecht. Een lezeres van De Christen hoorde eens een predikant, die als stof voor zijn predikatie gekozen had de gelijkenis van de vijf wijze en de vijf dwaze maagden. De dominé zei toen o.m., dat naar zijn inzicht de Heer nog lang niet zou komen. — Gevraagd wordt nu hoe Matth. 24 vers 49 is te verstaan.

In Matth. 24 aan het slot wordt gesproken van een kwaden dienstknecht, die in zijn hart zou beginnen te zeggen: mijn Heer vertoeft te komen, *en zou beginnen zijn mededienstknechten te slaan.* Onze lezeres wil weten wat de Heere Jezus daarmede wel bedoeld zal hebben.

De opmerking van dien predikant, dat, naar zijn inzicht, de Heer nog lang niet zou komen, lijkt ons misplaatst. De inzichten van een dominé interesseren ons heel weinig — niet meer dan van enig ander mensenkind. We komen niet in de kerk om te horen welke inzichten de dominé er op na houdt. Hij kan ze zelf wel heel gewichtig vinden, maar moet ze dan maar bij een andere gelegenheid luchten. De kansel is daarvoor de plaats niet. Als we een mens willen horen, dan hebben we wel meer keus dan het kerkgebouw. Dáár samen gekomen, gaat het om het Woord; we wensen te vernemen, wat de Heere zegt. En ten opzichte van Zijn wederkomst heeft de Heere Jezus ons wel wat anders te prediken gegeven, dan de mening, „dat Hij nog lang niet komt". Hij komt plotseling, en wij hebben te zorgen, dat we gereed zijn om Hem te ontvangen. We zullen geen aparte tijd van voorbereiding ontvangen. We moeten altijd klaar zijn voor deze grote ontmoeting, opdat dan zaligheid en niet ontgoocheling zal volgen.

De verwachting weggeschoven. De dienstknecht, dien de Heiland hier voorstelt, is „kwaad", want hij leeft niet in de tegenwoordigheid van Zijn Heer. Hij denkt hem ver weg en heimelijk wenst hij hem ook ver weg, want zijn leven is zódanig, dat een ontmoeting met zijn heer hem slechts tot schade en schande kan strekken. Hij leeft immers hoogmoedig en werelds: hij slaat zijn mededienstknechten, d. w. z. hij misbruikt zijn macht en doet met de wereld mee. Zijn plichtsverzaking wordt zwaar gestraft. En die plichtsverzaking is een gevolg van zijn „inzicht" dat zijn heer nog lang niet komt en dus de dag der verantwoording nog ver af staat.

Heel de toekomst-prediking in het Nieuwe Testament wordt gedragen door de gedachte, dat de verwachting van de toekomst des Heeren een, voor de zonde bewarende en louterende invloed op het levensgedrag heeft. Vergelijk I Joh. 3 : 1—3.

In de woorden, dat de kwade dienstknecht zijn mededienstknechten begon te slaan, moet men niet meer zien, dan een realistische uitbeelding van de verdorvenheid en wereldse gezindheid van dien verkeerden dienstknecht. Bepaalde betekenis ten opzichte van misdragingen, van zulken, die in 's Heeren dienst staan hebben deze trekken in dat beeld niet.

Gelovig aanvaarden. In de Gereformeerde Kerkbode (art. 31) verschijnen enkele artikelen, getiteld „Een en ander over de leer des Verbonds". In het zesde art. wordt de opvatting bestreden, die door de z.g.n. Synodalen beleden wordt, als zou de een het sacrament met de waarheid daarvan, de ander alleen maar het sacrament, de een het teken met de betekende zaak, de ander alleen maar het teken ontvangen. — U merkt wel, dat het hier over de kinderdoop gaat, die in de Gereformeerde Kerken zo uiteenlopend gemotiveerd wordt, dat er een scheuring door ontstond. De conclusie, zoeven voor u afgeschreven, kan echter niet juist zijn, betoogt de schrijver verder. Hoe het dan wel zit, zegt hij met deze woorden:

> „Dat de goddelozen niet de betekende zaak ontvangen, komt hier vandaan, dat zij door ongeloof de door God gelegde band tussen teken en betekende zaak verscheuren. Die band is niet een mechanische, een automatische. Die band is een band des Verbonds, vastliggend in het Woord van Gods belofte. Welnu, dan moet er zijn een gelovig aanvaarden van die band, zullen we met het teken de betekende zaak in ons bezit krijgen".

Dit schijnt wel in overeenstemming te zijn met hetgeen de schrijver eerst als onjuist verwierp, n.l. „dat de een het teken mét de betekende zaak, de ander alléén maar het teken ontvangt". Maar dat is maar schijn, want hij gebruikt het woord ontvangen in tweeërlei zin. Hij bedoelt er mee, dat de goddelozen het teken met de betekende zaak krijgen „toegereikt", terwijl de anderen het in „toegeëigend bezit" krijgen. — Of de opsteller van art. 35 der Ned. Geloofsbelijdenis en de Kerken, die deze belijdenis als grondslag van eenheid aanvaardden, bedoeld hebben te belijden, dat de goddelozen het sacrament slechts krijgen „toegereikt" is voor ons een open vraag, daar ze m.i. dat woord dan ook

gebezigd zouden hebben — maar zegt voor ons overigens slechts dat een bindende belijdenis zonder bindende uitlegging van die belijdenis ook al niet veel baat.

Geloof noodzakelijk. We zijn het met den schrijver eens, dat zonder een gelovig aanvaarden van de band, die God in Christus gelegd heeft, de doop ons niet nut, dewijl we zonder dat geloof, met het teken niet de betekende zaak in ons bezit krijgen. De band, die God in Christus legde tussen Zichzelf en ons, wordt dan eerst gerealiseerd, als we die band gelovig aanvaarden. Een doop, toegediend aan iemand, in wien geen geloof is, is dus een teken van een nog niet gelegde band tussen God en dien dopeling; een teken dus van een zaak, die er niet is, en er eerst komt, wanneer ze gelovig wordt toegeëigend. Wie haalt nu teken en betekende zaak uit elkaar? Is het niet een Kerk, die iemand het teken (de doop) geeft terwijl het geloof in dien persoon niet voorhanden is? — En wanneer eerst door het geloof de betekende zaak toegeëigend bezit wordt, en teken en betekende zaak niet uit elkaar gehaald mogen worden, welke conclusie is dan anders mogelijk, dan dat het teken eerst aan hém gegeven mag worden, die de betekende zaak zich heeft toegeëigend — dat is aan den gelovige?

Alle denken over het doopvraagstuk, dat zich aan de Heilige Schrift wil oriënteren, loopt uit op de overtuiging, dat de doop alleen voor de gelovigen is — voor hen, die „de band des verbonds" aanvaarden.

Sabbatsvragen. We ontvingen een paar vragen over Sabbatsviering naar aanleiding van onze afkeuring van de taktiek door Adventisten gevolgd om hun ideën over dit onderwerp te Leeuwarden te propageren. We raden den vrager aan te lezen SABBATS- of ZONDAGSVIERING?, prijs 10 cent, door B. Planting, Lectuurfonds, Tetterodestr. 47 te Haarlem. Postrek. 9260. Wenst hij er meer van te weten, dan in dat boekske geschreven staat, hij melde zich aan, doch dan met opgave van zijn naam. — Wie wat te vragen heeft, zegge óns althans hoe hij heet en waar zijn adres is.

L.

Pastorale Mijmeringen

1947 ligt nog ongeveer in zijn hele lengte en volle breedte voor ons, als u deze regels leest. Hoewel geen onzer eraan denkt, naar een astroloog te gaan om opheldering te verkrijgen over het te verwachten verloop, houdt toch onwillekeurig de vraag ons bezig, wat het jaar ons brengen zal. Wij laten het aan het lieve vee over om juist voor het binnenwandelen van de slachtplaats nog gauw even een polletje gras te verschalken. Wij mensen kunnen niet zo gemoedereerd leven van ogenblik tot ogenblik. Wij hebben overzicht en inzicht en perspectief nodig, anders voelen we ons onzeker, zelfs al blijkt achteraf, dat er geen enkele bijzondere nood de klauw naar ons uitstrekte.

Dàt men de nevelen der toekomst tracht te doorboren mag dus wel algemeen menselijk genoemd worden.

Hoè men het doet geeft echter uitleg van de aard van de persoonlijkheid.

Zoals ik al zei, is er een categorie, die naar de sterrewichelaars en koffiedikkundigen lopen. Waarvoor eigenlijk? Alleen nieuwsgierigheid? 't Mocht wat! Neen, ze begeren een wapen in de hand te hebben tegen het grillige lot. Ze willen iets slimmer zijn dan deze tegenstander, die gladdekker, opdat zij bijtijds de slagen zullen weten te ontwijken. Ze laten zich waarschuwen tegen den blonden man met rosse hangknevel of de donkere vrouw, die ook al iets ergs in het schild voert en.... gaan in den vervolge zulke individuen met een wijde boog uit de weg. Verstandig hè? Maar vreselijk bangig! Geen lood moed! Wat wordt men toch een caricatuur, als men van de boom der kennis des goeds en des kwaads gebruikt om wijs te zijn als God, Wiens oog het al doorziet.

Niet in het weten wat komen gaat ligt de beheersing van de toekomst. We hebben allen wel eens iemand door de aether horen brullen, dat hij alles vooraf in zijn berekening had opgenomen. Kennelijk mankeerde er toch een factor aan: de mogelijkheid van de misrekening. Tenminste — dat zou men haast willen beweren.

Waarschijnlijk is het vruchtbaarder de organisatie van onze innerlijke krachten ter hand te nemen. Het gaat hierom de verhoudingen te bepalen van wat blijkens de ervaring de toekomst kan bieden en de kracht, die wij kunnen opbrengen om eventuele gevaren te overwinnen. M. a. w. het gaat erom de verhouding van lot en kracht te leren kennen.

Ik meen, dat er twee dingen van ons gevraagd moeten worden. Ten eerste *willigheid te lijden;* ten tweede *willigheid te strijden.* Er moet echter terstond aan worden toegevoegd, dat die willigheid in beide gevallen gehoorzaamheid aan God moet zijn.

Er zullen zich situatie's voordoen, waarin strijden doelloos zal zijn. Omstandigheden, die ons te machtig zijn. Bijvoorbeeld misgewas, ziekte en sterfte. Ook onjuiste en zelfs oneerlijke beoordeling van de zijde van tegenstanders. Voor de meeste mensen wellicht betekent dit alles niets dan verlies. Maar is dit wel juist? Men zou hier ook het werk van den beeldhouwer als lering kunnen gebruiken. De man slaat grotere en kleinere stukken uit het marmer. Elke slag is verlies....doch slechts van materie. Het kunstwerk groeit! Het verlies wordt meer dan goedgemaakt, als althans de beeldhouwer zijn werk verstaat. Zo is het met den mens. Het doel van het leven is niet zo veel mogelijk geluk en vervulde wensen te vergaderen in de periode tussen wieg en graf. Het komt er op aan, dat wij het lijden zien als een scheppende daad Gods, Die uit het weerbarstige materiaal iets groots en goeds en liefelijks kan en wil maken. Dit geloof in den Heer zal ons sterk doen zijn in het lijden. Wij bedoelen dus met lijdenswilligheid de gesteldheid des gemoeds, die Hem de vrije hand laat, die God het recht toekent, waarlijk God te zijn.

Het komt er echter toch ook weer opaan, dat men de schikkingen van het lot goed observeert in hoeverre men de smart geduldig heeft te ondergaan. Het kan ook zijn, dat het leed voorkomen had kunnen worden, wanneer we op de juiste wijze in de keten van oorzaak en werking hadden ingegrepen met de ons ten dienste staande mogelijkheden. Het gaat niet aan om stil berustend en schijnbaar deemoedig de hongerdood te lijden als men heeft verzuimd te werken. Zulk een deemoed is Godslastering! De nood moet dan gewaardeerd worden als een harde tik, die de slaap uit de ogen moet jagen. Het is dan het reveil tot de aanpak. Berusting zonder meer kan ook fatalisme zijn, wanneer men n.l. niet doet, wat de hand vindt om te doen. Maar fatalisme is een mohammedaanse „deugd", geen christenplicht.

Hoe zullen we kunnen constateren, wat onze houding moet zijn in een bepaalt geval?

Ik houd het met dien kapitein van een ijsbreker. Ja, ja, hij had het wel gezien: d'r lag een lekker klontje ijs in de rivier, maar hij zou z'n best doen. Meteen rammelde de bel in de machinekamer. De boot wierp zich met geweld op de ijsschotsen, die de vorst aan elkaar verbonden had. De scherpe boeg vrat op het ijs in. Ach arme, hij kwam niet ver, al trilde heel de schuit ook van inspanning! Slechts twee, drie meters, toen was het uit. Met volle kracht sloeg de schroef achteruit, maar de kapitein grinnikte tevreden. Van de tientallen kilometers, die hij te overwinnen had, waren drie meters bezweken. En vooruit ging het weer. Neen, een ijsberg zou hij *niet* bestrijden, maar dat moest toch mogelijk zijn! En toch — hij was al halverwege — hield hij eensklaps op. Waarom, terwijl hij zijn doel al naderde? Wel, die oude rot had gemerkt, dat een nieuwe hevige vorstperiode zou beginnen. Hij wilde zijn krachten wel beproeven als de omstandigheden, die boven zijn macht lagen, met hem medewerkten. Onthielden deze hem echter hun gunst, dan ging hij terug, ook al geleek dit veel op een smadelijke vlucht. Hij was zo verstandig, zijn grenzen te zien.

Dit beeld spreekt dunkt mij voor zichzelf.

Er zijn ogenblikken, dat wij met moed en enthousiasme aan het werk moeten. Dan, als de Hogere factoren op onze hand zijn, of om het beter te zeggen, wanneer we door God tot Zijn mede-arbeiders geroepen zijn. Menen we dan niet, dat alles van een leien dakje zal gaan. Van ons uit gezien kan het soms schijnen, dat God slechts mogelijkheden geeft, die wij, o zo moeizaam, tot werkelijkheid moeten brengen. Zelfs kan het zijn, dat wij niets anders hebben dan een innerlijke Stem, Die ons roept zonder dat wij zelf enig doorzicht of mogelijkheid kunnen ontdekken. Dan geldt het door te gaan tot de laatste kracht is verbruikt, in vertrouwen op God, dat Hij onze schijnbaar vergeefse pogingen toch nog op de een of andere wijze een plaats weet te geven in het uiteindelijk slagen. Het komt er per slot niet zo erg op aan, of wij, klein onderdeeltje van Gods bemoeienis met de wereld, succes hebben. Vraag dat maar aan Jeremia, als ge hem in de hemel aantreft. Wat heeft die man bereikt in zijn vijftig eindeloze jaren van zijn profeten werkzaamheid? En toch houd ik hem voor één der grootsten!

Maar komt dan de droeve tijd, dat wij niets kunnen, dan rustig en willig het lijden en de teleurstelling aanvaard. Dan geen zelfbeklag, geen bitter verwijt aan die anderen, waardoor de liefde strandt. Dan geen terugzinken in een kunstmatige gevoelloosheid. — Op Gods tijd wordt het weer anders. Tegen die tijd moeten we *even dienstbereid zijn als vóór onze teleurstellingen.*

Ik heb in mijn studietijd een schoenmaker-dominee gekend, die al herhaalde malen kansel met drievoet had verwisseld. Zeker, zijn stem was niet aangenaam en zijn rede niet vloeiend of diepzinnig. Maar de wijze, waarop hij zich rustig liet passeren en zelfs aan de kant liet zetten, maar daarna met dezelfde rust disponibel stelde als de nood aan den man kwam, heeft mij diep ontzag ingeboezemd.

Wat het jaar 1947 ons brengen zal, weet ik niet. Ik behoef het ook niet te weten. Alleen moge het ons vinden als den psalmist toen hij sprak: „Met mijn God spring ik over een muur....ga ik door een bende!" En moge het ons tevens vinden als een Paulus, die toen het lijden was gekomen, Gode lofzangen zong in de kerker te Philippi. Wat wij bereiken is nevenzaak. Wat God met ons bereikt blijve de vraag, waar alles om draait.

BRANDT.

Een blik vooruit

en omhoog

Het nieuwe jaar 1947 heeft zijn intrede gedaan. Velen hebben elkander, hetzij per post, hetzij persoonlijk, de beste wensen voor deze nieuwe periode aangeboden. Als al deze wensen nu eens in vervulling zouden gaan .... ja, hoe zou de wereld er dan uit zien? Ik voor mij zou, geloof ik, bijna bezwijken onder de zware vrachten van geluk, voorspoed en zegeningen mij toebedacht en velen met mij, dat is zeker. Och, bij al onze oprechtheid zijn al die heilbeden toch nog maar menselijke uitingen van het verlangen naar een paradijs — dat wij hier op aarde toch nimmer verwezenlijkt zullen zien: en wij weten het! Wij wensen elkaar zulk een gelukzalige toestand toe en het is heerlijk op dit tijdstip op zulk een wijze onze warme vriendschap en innige genegenheid voor elkander te demonstreren, maar diep in ons hart is een ieder zich toch bewust van het onmogelijke daarvan. De wereld is een tè verschrikkelijk oord, ontredderd als het is door allerlei zonden van wantrouwen, zelfzucht, blinde hartstocht, haat enz, en het leven tè wisselvallig, tè broos, tè onheilig dan dat die wensen voor de volle honderd procent in vervulling kunnen gaan. Wat kan er al niet gebeuren in een vol jaar, vooral tegenwoordig. Immers, terwijl vroeger de geschiedenis van het menselijk geslacht voortkroop, bij tijden soms tergend langzaam, ijlt het nu schoksgewijze vooruit.... waarheen? Wij hopen het beste en vrezen vaak het ergste. Wij begeren een betere staat, een meer geordende wereld, een samenleving van onderling vertrouwen en coöperatie op allerlei gebied en klemmen ons vast aan de mooie leuzen van wederopbouw, wereldvrede enz. en voelen in werkelijkheid de grond onder ons schudden en trillen alsof wij op een vulkaan zitten. Ach wij mensen beminnen het leven nog zo zeer onder onze natuurlijke zon en zitten nog met duizenden draden aan alles en nog wat verbonden. Wij zouden de dichte en angstaanjagende nevelen der toekomst wel willen wegscheuren, doch vermogen dit evenmin als de zon, die des daags over ons schijnt. Wij weten niet wat de toekomst brengt, maar weten wel dat de wetenschap uitvindingen heeft gedaan, die kunnen voeren naar algemene welvaart en stoffelijke voorspoed òf naar de algehele ondergang. De klok terugzetten, d.w.z. uitvindingen te niet doen, vermag geen mens. De tijd snelt voort .... maar waarheen de mensheid? „De geschiedenis herhaalt zich" zegt een Frans spreekwoord. „Dàt wat er geweest is zal er zijn" zegt de prediker. „Stop de oorlog" is een kreet uit de volksziel en een opgave van ongekende moeilijkheden voor de groten der aarde. Als dàt echter gedaan kon worden zou het Franse spreekwoord doorbroken zijn en de reeds tot stof teruggekeerde prediker zijn woord terug moeten nemen. Doch zover is het zeker nog niet. Immers, de aarde wemelt nog van *militaire* pakjes, de lucht is nog lang niet overal gezuiverd van dreunende ontploffingen en het budget van elk volk weegt loodzwaar vanwege oorlogsuitgaven.

Ach kom, waarom zo somber? 't Kan verkeren, zei Brederode, en laten wij het hopen. Maar toch....de waarheid moèt gezien en erkend worden. En benevens dit alles is er nog het onzekere van ons eigen bestaan. Een mens kan bedreigd worden op allerlei manier: door ziekte, teleurstelling, droefheid, armoede, gebrek, neerslachtigheid, narigheid, de dood. Wèl mogen wij het uitroepen

met àl de talrijke heilwensen ons gegeven: „Heer, waar dan heen?"

Goddank, als deze stem in ons wakker wordt. Gezegend de mens, die dit oprecht bidt en zingt. Want dan wordt meteen de blik, die vooruit gericht is in hoop en wanhoop, in begeerte en angst, naar boven gericht. En dan meteen wordt de ziel zich bewust dat de hulpe niet komt van Oost of West maar van de hemel. „Tot U alléén" is het antwoord, een antwoord niet gegeven door de ziel zèlf, maar door God! Hij zal ons in Christus Jezus niet verstoten, want Zijn eigen Zoon heeft tot de troon de weg ons weer ontsloten. — En nu moet ik ineens weer denken aan dat Franse spreekwoord en aan de reeds eeuwen gestorven prediker. Zijn die eigenlijk niet door Christus in het ongelijk gesteld? Christus is geboren en dáármee is het woord: „Er is niets nieuws onder de zon, want wat geweest is zal er zijn" te niet gedaan. Het Evangelie van Gods Zoon *is* iets nieuws, 't is iets gloednieuws voor ieder wedergeboren mens. Christus is éénmaal geboren en komt als Kindeke op aarde niet weder en dáármee is het Franse spreekwoord geheel doorbroken. Oh, welk een zaligheid voor ieder, die dit gelooft. De zon breekt door de wolken heen! 't Is niet het licht van de natuurlijke zon, maar van de Zone Gods, een licht waarvan Paulus in zijn rede voor den koning Agrippa getuigt, dat het „de glans der zon van de hemel" verre overtrof. Deze glans verdrijft de nevelen van angst en vrees voor de toekomst voorgoed. Mogen wij dan al niet weten, wàt er komt, wij weten wel dit, dat God ons bemint en onze namen in Zijn handpalm gegraveerd heeft door het geloof in Jezus ons geschonken. Dat wij bidden om groter geloof! Dat onze blik méér opwaarts geheven is! En dat wij Hem meer mogen verwachten Die gezegd heeft terug te zullen komen, maar dàn in alle heerlijkheid en macht.

Waarde lezers. Wij wensen u allen een zéér gezegend en voorspoedig en gelukkig Nieuw Jaar toe en sluiten ons dus aan bij de rij van uw familieleden, vrienden en bekenden. 't Is een wens van mens tot mens. Maar boven alles bidden wij u een reiner, dieper geloof in den eniggeboren Zoon van God toe, Die ons den Vader verklaard heeft — zodat gij, zij het soms met trillende lippen en diep ontroerd hart, tòch kunt zingen:

't Zij vreugde mijn deel zij of smart mij verteerd....
't Is mij goed, wat mijn God mij beschikt.

Want Zijne Goddelijke wegen met u persoonlijk en Zijne Vaderlijke gedachten aan u, zijn altijd véél hoger, wijzer en beter dan al de uwe en mijne tezamen.

Rust mijn ziel, uw God is Koning,
Wees tevreden met uw lot.
Zie hoe alles hier verandert.
En verlang alléén naar God!

A. A. HARDENBERG.

GEMEENTE-BERICHTEN

DEVENTER, 26 Dec.

Gel. broeders en zusters. We beleven goede dagen in Deventer. Gedurende de Adventsweken en Kerstdagen hebben we weer opnieuw mogen beleven, wat de komst van Christus voor een in zichzelf verloren zondaar betekent.

Zondag 1 Dec. hadden we een ongekend aantal bezoekers in onze doopdienst, waarbij weer twee jonge zusters en een broeder de gemeente werden binnen geleid. Onze br. voorganger bepaalde ons bij de agressieve aanval van God in de mensenwereld door middel van mensen, door het Woord en door de Sacramenten. De dopelingen verklaarden zich één met Christus in Zijn dood en in Zijn leven en werden op deze belijdenis gedoopt. Aan het Avondmaal werden zij welkom geheten door onzen br. voorganger.

's Avonds hadden we een gecombineerde dienst van gemeente en jeugd, waarin door een broeder een inleiding werd gegeven over „Onze beginselen", waarop enige vragen volgden, die beantwoord werden en nader toegelicht door Ds. Prins. Verder gaven een der oudere zusters en de allerjongste getuigenissen waarom ze baptist geworden waren. Voorts volgde declamatie, het raden van Bijbelse namen, zang enz. Aan het slot koos een jeugdige N.B.J.B.er voor Jezus.

Dinsdag 10 Dec. was Zr. Reiling in ons midden met haar Zendingsfilm. Ds. Prins had zich met het hoofd der Christel. School in verbinding gesteld om 's middags een kindervoorstelling te geven. 170 kinderen namen hieraan deel en 's avonds genoten de ouderen van deze mooie lezing. We werden getroffen door de grote voortgang van het werk op het zendingsveld.

1e Kerstdag vierden we met een grote schare de geboorte van onzen Heiland. De kerstboom was opgesteld en de kerk met groen versierd. Onze br. voorganger hield een gloedvolle rede over de ster, die de wijzen leidde naar Bethlehem en over de aanbidding bij de kribbe. Ons zangkoor onder leiding van br. Hulleman zong enige schone kerstliederen. Verder hoorden we een vioolsolo met orgelbegeleiding.

Om 3 uur kwam de Zondagsschool bijeen, die rondom de verlichte kerstboom en onder leiding van br. A. Dijkstra, ook een blij feest vierde. Vooral de vertellingen van den dominé, Mevr. Prins en br. Dijkstra pakten de kinderharten.

De 2e dag 's morgens was er een gemeenschappelijke dienst uitgaande van het Convent. 's Nam. kwam de beurt aan onze N.B.J.B., die met een keurig kerstprogramma op het tapijt kwam. Weer was de kerk geheel gevuld met leden, jeugd en belangstellenden. Weer klonken de kerstliederen vrolijk langs de gewelven. Vooral het zang- en spreekspel „de Tijd" en het tableau „De herders in het veld" trokken bijzondere aandacht. Zo was spoedig de tijd verstreken en gingen we voldaan uiteen. We gaan nu snel het einde van 1946 tegemoet. God gaf ons veel stof om te danken. Na bewogen tijden voerde Hij ons in grazige weiden en leidde ons lieflijk aan zeer stille wateren tot verkwikking onzer zielen. Hem zij onze hulde toegebracht. Alle medeverbondenen wensen we Gods rijke zegen voor 1947.

Uw br. in Chr., M. P., secr.

R'DAM—ZUID

Nooit kan het geloof teveel verwachten. Dit hebben wij ervaren als gemeente, als vereniging en ook in de allereerste plaats als Baptisten Zaaier-verkopers.

We vernamen per circulaire, dat „De Zaaier" met haar kerstnummer zou uitkomen en vonden het geloof om er *5000* te bestellen. Twaalf dagen voor kerstmis kwam de buit binnen. Even hebben wij als comité, bestaande uit 4 personen en ongeveer 4 trouwe colporteurs(trices), met onze handen in het haar gestaan. We keken elkander even aan en zonder woorden begrepen

we elkaar: hoe moet dat? Maar bezield met het onuitblusbaar liefdevuur aangaande een verloren gaande wereld, hebben gemeente, ja zelfs die de zestig en zeventig jaar al gepasseerd waren, en verenigingen en Zaaieractiecomité de handen ineen geslagen en zijn er op uit getrokken, avond aan avond; koude deerde ons niet, want het liefdevuur verwarmde ons.

Onze hoop was gevestigd op Zaterdagmiddag, als wij met de geluidswagen door de straten zouden trekken en het Evangelie in de huizen wilden brengen. Deze middag werd een waar succes. 1136 Zaaiers verkochten wij; nog een week restte ons voor kerstmis en nog duizenden Zaaiers wachtten op bestemming. We spraken elkander moed in en de nood der wereld dwong ons voorwaarts te gaan. De laatste Zaterdagmiddag voor kerstmis trokken wij weer onder de klanken van „Stille Nacht" en andere schone kerstliederen door de straten. De oogst was: 1000 Zaaiers verkocht. Nog enkele dagen restten; onvermoeibaar werd er gewerkt. Broeders, zusters werkten. Ziekenhuizen werden bezocht. Getooid met reclameborden trok men er op uit.

En nu: Kerstmis ligt achter ons, de Zaaiers zijn in de huizen van R'dam—Z. Onze campagne is geslaagd. Gode alleen hiervoor onze dank. Onze bede is: Heere, zegen Gij ons pogen. Laat zielen door dit alles waarlijk kerstmis hebben mogen beleven.

Broeders en zusters in den lande, laat onze bede steeds zijn: Heere, laat door onze zwakheid Uw kracht mogen worden volbracht. En geef Gij, dat wij als hoogste roeping zullen zien het evangeliseren naar buiten uit zowel door enkeling als Gemeente. Opdat de wereld weet: Ja, Jezus is geboren, geboren ook voor mij.

Het Zaaieractiecomité.

Naschrift: Dit was met recht van het Zuidelijk front en het was schoon om te lezen. God zegene onze ijverige broeders en zusters in R'dam—Zuid. E.-R.

STADSKANAAL.

Het is al geruime tijd geleden, dat onze gemeente iets van zich liet horen. Toch gaat het ons zeer goed.

In alle takken van arbeid vindt het werk zijn geregelde voortgang. Zondag 22 Dec. was het voor ons als gemeente wel een zeer bijzondere dag. In de afgelopen week was er namelijk iemand jarig geweest. Dit is op zichzelf niet zoveel bijzonders, maar hier betrof het een zeer apart geval. Het was onze oude broeder Reiling, die zijn 100ste verjaardag had gevierd naast zijn vrouw, en temidden van zijn familie. Reeds 85 jaar is hij lid der gemeente. Is het wonder, dat wij dit zeer heuglijke feit met elkander gingen gedenken in een bijzondere dankdienst?

Om precies halftien schreed onze oude broeder met zijn familie de kerk binnen en nam temidden van groen en bloemen plaats. Voorwaar het is deze fiere gestalte niet aan te zien, dat een eeuw van jaren achter zijn rug ligt. We kunnen van dezen broeder haast zeggen zoals van Mozes: Zijn oog was niet donker geworden, en zijn kracht was niet vergaan. Onze voorganger richtte zich in een toespraak tot den jarige en de zijnen, en zeide onder anderen: Wij danken u, broeder Reiling, voor dat wat gij voor de gemeente hebt gedaan, neen, wat God gedaan heeft door u. Gij waart boer, maar het werk voor uw Heiland was u lief, en ten allen tijde hebt gij uw gaven en krachten gegeven. Tot ver in de omtrek hebt gij overal het Woord gebracht. De predikatie, die geheel in overeenstemming was met de dienst, werd gehouden uit Handelingen 21 vers 16, waarin we ook lezen van een ouden discipel, die ook zichzelf en zijn huis geheel ten dienste stelde van het Evangelie. Een oude discipel:

Vereenzaamd in 't heden.
Verkleefd aan zijn God.
Verbindend 't verleden,
Verblijd in zijn lot.

In 't bijzonder bracht onze voorganger naar voren het sterke levensbeginsel, wat ook broeder Reiling kenmerkte, en dat zo van geweldige waarde is voor ons als Christen in deze wereld, waarin wij geplaatst zijn. Ontroerend was het moment toen onze oude broeder de zegen uitsprak over de gemeente. Na afloop was er nog gelegenheid den jubilaris en de zijnen geluk te wensen.

Namens de gemeente

G. K. B.

NOORDBERGUM.

Het is al lange tijd geleden, dat wij ons meldden in „De Christen".

Al kunnen we niet van grote dingen schrijven, toch menen we goed te doen een levensteken te geven.

Nu, broeders en zusters, de arbeid in Noordbergum gaat door; er wordt gewerkt onder jong en oud. Met liefde en toewijding geeft onze br. voorganger de door God hem gegeven gaven aan de dienst voor den Heer der gemeente.

In Nov. (12 en 13) hielden we onze eerste evangelisatiesamenkomsten in deze winter; de oud-voorgangers der gemeente Ds. G. Visser en Ds. de Haan met br. Slort van Zandbulten hebben een ernstig woord gebracht aan een flinke schare mensen. Het waren zeer goede avonden, alhoewel we geen zichtbare vruchten mochten zien.

We hopen in Januari weer samenkomsten te houden waar Ds. Huizinga en Ds. Prins de blijde boodschap hopen te verkondigen. God beware er ons voor, dat wij Zijn zegen in de weg staan; dat we biddend deze avonden tegemoet zien.

We mochten ook van goede Kerstdagen genieten, het oude en toch steeds weer nieuwe feest. De eerste dag twee keer predikdienst en des avonds een speciale Kerstdienst: dit programma was door de jongeren verzorgd; een en ander viel zeer in de smaak, het was een beslist goede avond.

Tweede Kerstdag des middags kinderfeest. Door de kleintjes werden heel aardige stukjes ten beste gegeven. De brandende kaarsjes aan de kerstboom en de ruime tractatie gaven veel blijde, glunderende kindergezichtjes. Ook willen we hier vermelden, dat een der leiders van de Zondagsschool afscheid nam van deze arbeid, na 25 jaar lang zich te hebben gegeven aan deze vaak moeilijke taak. De gemeente mag br. A. Sikkema dankbaar zijn voor wat hij in deze kwarteeuw gedaan heeft voor de kinderen.

Straks gaan we weer een nieuw jaar in. Wat het ons allemaal brengen zal weten we niet, maar dit weten we wel, dat als we het mogen beleven, het ons arbeid voor den Heer zal brengen, Dat gaat door zolang de genadeklokken zullen luiden. Onze bede zij dan: „O God, help ons getrouw te zijn in Uw dienst, ieder op zijn eigen plaats en manier".

Wij in Noordbergum wensen alle broeders en zusters een gezegend 1947.

Het Koninkrijk van Christus

De schrijver van de brief aan de Hebreeën zegt, dat wij een onbewegelijk koninkrijk ontvangen. Wij leven nog steeds in een felbewogen tijd en zonder twijfel verlangen vele gelovigen naar de dag, dat Christus Jezus als Koning gaat heersen. De aarde beeft, de volkeren zijn onrustig, de tronen wankelen, regeringen komen en gaan, landen duiken omhoog en landen verdwijnen van de wereldkaart. Vooral tijdens de achter ons liggende oorlogsjaren zijn we menigmaal herinnerd aan het woord van den profeet Daniël: „Want Hij verandert de tijden en stonden; Hij zet de koningen af, en Hij bevestigt de koningen".

Koning Nebukadnezar is ook tot de ootmoedige belijdenis gekomen „dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze aan wien Hij wil, ja, zet daarover de laagste onder de mensen". Naar 't woord van Jezus zullen er veel beroeringen zijn onder de volkeren der aarde, totdat Hij komt om Zijn koninkrijk te aanvaarden.

Dat de koninkrijken dezer wereld bewegelijk zijn is ons allen bekend. Alles is even broos en brokkelt zeer snel af. Gods kinderen zien uit al de tekenen onzer dagen, dat we steeds dichter komen aan de dag van Christus Jezus. Want juist tijdens de grote onrust der volkeren zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet verstoord zal worden, en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en teniet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan". Dan 2 : 44.

De gemeente ziet met groot verlangen dat koninkrijk tegemoet. Reeds vele eeuwen wordt door haar gebeden: Uw koninkrijk kome en Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde. Helaas is er aangaande dit onderwerp heel wat misverstand. Het leerstuk van het Koningschap van Christus is voor velen een struikelblok. Door een verharde interpretatie der profetiën faalt men dan om de volle openbaring van dit koningschap te zien. In het N. Testament is sprake van tweeërlei koningschap van de Christus en het is noodzakelijk deze beiden te zien om schriftuurlijk te blijven en onze beschouwingen; zelfs in de „Gemeente-brieven" aan Efeze en Kolosse, wordt over het geestelijke Koninkrijk gesproken. Efeze 5 : 5. Kol. 1 : 13. Heel wat theologen zien alleen dit koninkrijk en geloven niet in een toekomstige, aardse Christusregering. Doch het is mij steeds een raadsel hoe men dan in deze adventsdagen kan prediken over Micha 5 : 1—4, Jes. 9 : 6 en Luk. 1 : 31—33. Het is toch niet naar de mening van den Heiligen Geest om zulke teksten uitsluitend op de tegenwoordige gemeente toe te passen. De profeten van het O. Testament hebben Christus vele malen als Koning voorgesteld. Zij hebben meer gesproken over de heerlijkheid der Christusregering, dan over het lijden en sterven, dat aan die heerlijkheid moest voorafgaan.

In Micha 5 : 1 lezen we a.g. Bethlehem Efrata: „Uit u zal mij voortkomen, die een Heerser zal zijn in Israël en Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid". Micha 5 : 3—4. Want Hij zal groot zijn tot aan de einden der aarde. „En deze zal Vrede zijn". Het eerste deel van Micha 5 : 1 is toch wel letterlijk vervuld; waarom moeten we de rest vergeestelijken en op de gemeente toepassen?

Jezus Christus zal heersen, Hij zal Koning zijn, Hij zal zitten op de troon van Zijn vader David.

De engel verkondigde dat reeds aan Maria:

„En zie, gij zult bevrucht worden en een zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus, Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden. En God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal over het huis Jakobs koning zijn in der eeuwigheid en Zijns koninkrijks zal geen einde zijn".

Hier vinden we dus zeven beloften, waarvan er reeds vijf letterlijk vervuld zijn, hetgeen ons een waarborg moet zijn, dat de beide overige ook in vervulling zullen gaan. Hoe kan een logische exegese zich het recht aanmatigen, om de eerste vijf beloften letterlijk en de twee volgende geestelijk te verklaren?

Voor Israël was het moeilijker om te geloven, dat God mens zou worden en lijden en sterven, dan wel dat Hij over de aarde zou regeren.

Zeer terecht merkte iemand op: „Voor het tegenwoordig christendom schijnt het andersom te zijn: men gelooft wel in een vlees geworden God, doch men twijfelt er aan of Hij ooit terug zal komen om te zitten op de troon van David en te heersen over de ganse aarde. Men zou bijna zeggen, dat bij zulke Christenen het geloof met betrekking tot de eerste vijf beloften gebasseerd moet zijn op historische feiten en niet op het woord van God, omdat zij wel de in het verleden gebeurde feiten — die dus controleerbaar zijn — geloven, maar niet aan willen nemen, wat de Bijbel verklaart, dat in de toekomst nog zal geschieden".

Tijdens Christus' omwandeling op aarde had men ook een verkeerde voorstelling van Zijn rijk. Dat blijkt wel uit de teleurgestelde Emmaüsgangers: „Wij hoopten dat Hij degene was die Israël verlossen zou". Dat was echter niet mogelijk, omdat de Koning door Zijn eigen volk was verworpen. De apostelen geloofden in Israëls herstel en daarom vroegen zij: „Heere zult Gij in deze tijd aan Israël het koninkrijk weder oprichten?" Het antwoord luidde: „Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft".

Daarom houden wij ons nooit met jaartellen bezig, maar letten uitsluitend op het profetische woord. Het heersen van Christus is nog toekomstig. 1 Kor. 15 : 25. Wij leven nu nog in de tijden der heidenen en deze eindigen pas met de komst van Christus. Dan wordt Satan eerst onschadelijk gemaakt en voor 1000 jaren in de gevangenis gesloten, opdat hij de volkeren niet meer kon verleiden. En dan begint het heersen. Dan is de door den Vader vastgestelde tijd aangebroken, waarop aan Israël het koninkrijk weer opgericht wordt en Christus over het huis Jakobs Koning zal zijn in der eeuwigheid. Het zuchten der schepping behoort dan tot het verleden. Reeds 6000 jaar zucht de schepping onder de heerschappij van Satan en zonde, met al de daaraan verbonden gevolgen. Zij verlangt naar rust en deze zal zij smaken in het duizendjarig vrederijk. Dan zal de wildernis zich verheugen en de woestijn zal bloeien gelijk een roos. De bergen en heuvelen zullen geschal maken met vrolijk gezang voor Gods aangezicht en alle bomen des velds zullen de handen samen klappen.

„Heer, laat dit koninkrijk spoedig komen!"

S. ZIJLSTRA.

Verantwoording

Sinds de laatste verantwoording is door mij ontvangen:

1. Voor E.C.U. f 50.— van Bapt. Gem. Den Haag Oost.
2. Voor de opleiding f 2.50 van Mej. A. M. te S.
3. Voor „Onze Jongens" f 2.50 van A. W. te S.

4. Voor de Zending f 100.— van Bapt. Gem. Den Haag—Oost; f 2.50 van Mej. A. M. te S.; f 5.— van Mej. G. W. G. te H., welke bedragen zijn doorgezonden naar den penningmeester der U. Z. C.

5. Voor het Pensioenfonds f 50.— van Bapt. Gem. Delfzijl; f 35.75 van Bapt. Gem. Vriescheloo, welke bedragen doorgezonden zijn naar den adm. van het Pensioenfonds.

6. Voor „Nieuw Baptist Nederland bouwt" f 0.10 van W. B. te S.; f 5.20 van B. T. te D., welke bedragen doorgezonden zijn naar den secr.-penn. van de Bouw-Stichting.

Dank aan alle gevers en geefsters! We gaan met goed vertrouwen het nieuwe jaar tegemoet. Hebt u ook het goede voornemen een bijzondere gave te schenken voor één der takken van het Unie-werk? Dan nodig ik u gaarne uit daar bij de intrede van 1947 uitvoering aan te geven! Komt, laat ons allen dienen en helpen. Dan zal mee daardoor de zegening in 1947 groot zijn! Dat wens ik u allen en de Unie van harte toe.

T. JANSMA.

Giro 9260 van de Unie van Bapt. Gem., Haarlem.

Andermaal
3 dingen van belang

1. Betreffende de aanmeldingsformulieren voor het Wereld-Congres te Copenhagen deel ik u overeenkomstig de correspondentie met den voorzitter van de Wereld-Alliantie mee, dat deze formulieren en de congreskosten ad f 6.— uiterlijk op 15 Jan. '47 door mij moeten ontvangen zijn. Wat vroeg, zegt u. Ja, maar dat is nodig met het oog op de veel omvattende voorbereiding en organisatie van het Wereld-Congres. Ieder, die daaraan wil deelnemen, moet dus om zo te zeggen onmiddellijk bij mij een aanmeldingsformulier aanvragen; dan komt een en ander nog tijdig voor elkaar. Ik heb opgemerkt, dat een enkele denkt, dat wel zonder meer zo'n formulier wordt toegezonden, dus zonder aanvrage. „Men kan toch wel weten, dat ik toch zeker naar dat Congres ga", denkt zo één. Nu, laten we voor de goede gang van zaken dit duidelijk afspreken: ieder, die aan het Congres denkt deel te nemen, vrage het daartoe benodigde aanmeldingsformulier aan. Wie dus niet aanvraagt, krijgt geen formulier toegezonden. En wij Baptisten zijn toch mensen, die de waarde van een goede regel en een goede voorbereiding verstaan?

2. Door de verschillende Feestdagen kon ons blad niet tijdig genoeg verschijnen. Daardoor zullen mij verschillende Nieuwjaarsadvertenties niet op tijd bereiken. Het komt mij voor, dat ons blad van 10 Jan. voor het plaatsen daarvan nog heel geschikt is. Een enkele laatkomer kan daarvan nog profiteren, door mij direct zijn advertentie toe te zenden.

3. Vriendelijk verzoek ik de abonné's die helaas hun abonnementsgeld nog niet gireerden, dit na 6 Jan. in elk geval maar niet meer te doen. Dan verzend ik namelijk de kwitanties. Boven het abonnementsgeld (f 1.25 per kwartaal, f 5.— per jaar) komt dan bij aanbieding per post 20 ct., bij aanbieding door een agent 10 cent voor incassokosten.

T. JANSMA.

Giro 9260 van de Unie van Bapt. Gem., Haarlem.

Van de boekentafel

Met grote vreugde geven wij u kennis van de verschijning van het dagboek: Van dag tot dag. Van buiten buitengewoon mooi. In blauwe band, met goudopdruk. Best gebonden en op zwaar papier gedrukt. Tot mijn spijt kan ik u de prijs niet noemen, maar het boek is niet duur. De meditaties, voor iedere dag een, heb ik dunkt mij allen al gelezen, ofschoon het nog maar een paar dagen in mijn bezit is. Met grote vrijmoedigheid zeg ik: schaf u het boek aan. Geef er ook een weg aan iemand, die u nu eens werkelijk verrassen wilt met wat moois en wat goeds. Ieder zal graag van dag tot dag Van dag tot dag lezen.

E. R.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2827
VRIJDAG 10 JAN. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Wij, christenen . . . .

Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid....

Kol. 3 : 12.

Wij hebben in deze wereld niet veel in de melk te brokkelen. Maatschappelijk noch cultureel. Dat is wel jammer. Want hadden wij wat meer invloed en waren wij dan vooral ook Christenen, dan zou ons geluid verder klinken. Misschien zegt iemand zo terloops: „Maar goed, dat we niet zo vooraan staan; dat christen-zijn van ons heeft er wel aan". Wat moet ik. Dezen spreker bestrijden? Neen, en ja. Het is met ons ook niet veel. Laten we eerlijk zijn. Ga eens met uzelf aan tafel zitten en vraag eens aan den christen tegenover u: hoe staat het met je geloof, met je liefde, met je hoop? Laat de antwoorden eens langzaam, als een stof, die ge betast, door de hand gaan; als stenen, die ge bekijkt. Stel nog eens de vraag: welke krachten heeft de dienst des Heeren in je wakker geroepen en hoe zijn die gebruikt? En: wat was nu waarlijk Godsdienst in je godsdienstig leven? Nee, als we zien op onze eindeloze reeks van fouten, op ons nog zovaak verdraaid karakter, op heel die kluwen van motieven, die soms aan de glanzendste daden van vroomheid ten grondslag liggen, dan schudden we het hoofd. En we gaan maar niet meer naar onzen broeder kijken. We ontlopen elkaar niet veel. We zijn in doorsnee allemaal gelijk — mensen van gelijke beweging.

En toch: Gods uitverkorenen, heiligen en beminden. Tegelijkertijd dus. Zowel het een alsook het andere. Maar dan toch met dit verschil, dat dat andere eeuwig onveranderlijk is en dat ene tijdelijk, stervend. Want het komt er tenslotte alleen nog op aan hoe God mij ziet, wat God tegen mij zegt; wat Hij zegt, dat ik ben. En laat mij van beneden-af gezien dan een stumper, onvolwaardige zijn, een lafaard, van boven-af ben ik een uitverkorene, beminde, heilige. Niet omdat ik dan toch nog een graadje beter ben dan de rest, maar omdat Gods wegen en gedachten andere richting nemen dan de mijne. Uitverkoren tot Zijn dienst. Aan de treden van Zijn troon staan en letten op de bevelen, die uitgaan tot redding van de verlorenen. Welk een plaats en stand. Heilig en bemind.

Zo doet dan aan .... en dan noemt Paulus een rij van schone klederen: barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, verdraagzaamheid en tenslotte liefde. Omdat gij zulk een hoge plaats inneemt, door den Schepper tot zulk een hoogte geheven zijt, behoort ge u ook behoorlijk te kleden. Wat wordt er wat over de kleding gezucht, gedacht. Wat voor bonte dromen hebben sommige vrouwen en mannen. Kleding onthult zoveel. Paulus heeft het hier over mijn en uw kleed. Hij sprak ook wel eens over de wapenrusting, maar dan was het, omdat hij dacht aan de overheden en machten, aan geweldhebbers dezer wereld, der duisternis dezer eeuw. Nu denkt hij aan de gemeente en hoe wij daarin moeten verkeren. Mooie klederen geeft hij aan. Zijden stoffen met hemelse glans. Hier klettert niets tegen elkaar. Hier ruist het koninklijk. Doet het maar aan zegt Paulus. Het is natuurlijk mooi om te weten, dat je wat moois hebt; dat het veilig en wel in de kast hangt. Men kan er zich zelfs in verlustigen het nu en dan eens even aan te passen en er vijf stappen in te doen, bewonderd en benijd door de aanwezigen. Doch dat is niet de bedoeling. Gods uitverkorenen, beminden, heiligen moeten alle dagen in die prachtige kleren rondlopen. Daarin immers bewijzen ze, dat ze van Gods geslacht zijn. Want we kunnen toch alleen maar christenen zijn als er ook nog een wereld is. De nacht openbaart de dag en de leugen de waarheid en de heiden in zijn camouflagepakje de christen in zijn kleed van God. Wij, christenen, wij hangen de barmhartigheid, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid nog zo vaak in de kast, met al die andere zo kostelijke kledingstukken voor een kind Gods. Goed voor de Zondag, als ieder in wat mildere stemming verkeert. Ongeschikt voor de harde werkdag.

Wij betekenen in deze wereld niet veel. Als we 't kleed van God nu eens werkelijk aandeden. Hoe moet de wereld ook wijs uit ons worden, als we zeggen, dat we in ons hart God toebehoren, maar hier rondwandelen in het schamele kleed, dat alle verloren zonen dragen? Gods beminden moeten in feestgewaden gaan.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Rom. 8 : 30. In vers 28 heeft Paulus gezegd, dat wij weten, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn. Hoe we dat weten? Hoe we deze stoute uitspraak kunnen rechtvaardigen? Wel, omdat God, die Hij tevoren gekend heeft, ook te voren bestemd heeft tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons, opdat Deze de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen. Maar daarmede is het bewijs niet geleverd. Derhalve gaat de Apostel dan verder met ons te wijzen op de grond van de wetenschap, beleden in vers 28: en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.

De uitspraak van vers 28 wordt dus aangetoond juist te zijn, door de volmaaktheid van het werk Gods. God breekt nergens Zijn werk af. Hij begint niet alleen, maar zet ook voort en voleindigt. Dat is Zijn trouw. Hij laat niet varen het werk Zijner handen. Hij is Alfa en de Omega van onze zaligheid.

Bedenken moet men slechts, wanneer men den Apostel niet iets anders wil laten zeggen, dan in het redebeleid past, dat dit alles — maar dan ook alles, slechts waar is in Christus. God heeft Zijn eeuwig voornemen uitgevoerd in Christus Jezus, onzen Heere, Efeze 3 : 11. Wie er in opgenomen, dit volkomene heil deelachtig wil worden, gelove in Christus. Wie „in Christus gevonden" wordt, heeft alles. Geen nieuw begin slechts. Hij krijgt niet maar een stoot; ontvangt niet maar een nieuw levenskapitaal om daarmede nu zelf zijn heil te gaan opbouwen. Neen: die in Christus gelooft, IS er. Gij zijt volmaakt in Hem. Christus is ons geworden Wijsheid van God, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing, I Kor. 1 : 30. Vandaar de heilsverzekerdheid der gelovigen. Hier is niets twijfelachtigs. Christus is de Uitverkorene, en gij zijt in Hem begrepen en daarom te voren gekend, rechtvaardig, heilig en verheerlijkt. Van den eersten Adam zijt ge afgesneden. Christus, als de tweede Adam, bepaalt uw lot van aanvang tot einde. „Gezegend, geheiligd, beslist is mijn lot!"

Paulus telt hier in Rom. 8 : 29 en 30 niet; hij overziet het geheel der gelovigen. Het ganse Lichaam van Christus, zoals het in Christus begrepen is, staat hem voor ogen. Deszelfs rijkdom wil hij beschrijven. En zo grijpt dit slot terug op de these van hoofdst. 1 : 16, dat het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is, een iegelijk die gelooft.

De werkelijkheid van een zaligheid, die af is ligt objectief in Christus en wordt gerealiseerd in een iegelijk, die gelooft. In den zodanige breekt ze door, wordt ze „opgericht", zichtbaar straks, wanneer ze het Beeld Zijns Zoons gelijkvormig zullen zijn, d.w.z. aan de opstanding in heerlijkheid deel zullen hebben.

God is het, die roept. Dezelfde lezer van De Christen, die meende dat in Rom, 8 : 30 de predestinatie te vinden is, zegt a.g. dit bijbelvers:

> „God is het die roept. Niet de kerk roept de mensen tot het geloof, maar God is het zelf, die roept. God roept echter niet iedereen".

Petrus zegt in dit woord: u (mijn joodse toehoorders) en uwe kinderen (nakomelingen) en die daar verre zijn, komt de belofte toe, zovelen er de Heere onze God immer toe roepen zal.

Hier staat duidelijk, dat het God is die roept. Maar men vergist zich als men meent, dat daarmede de mensen zouden zijn uitgeschakeld. De koning zendt zijn dienstknechten uit om de genoden tot de bruiloft te roepen. Zijn profeten zond God. Hij zond Johannes den Doper en ten laatste zond Hij Zijn Zoon. En Christus zeide: gelijk Mij de levende Vader gezonden heeft, alzo zend ik ulieden. En: die u hoort, hoort Mij en die Mij hoort, hoort Degene, die Mij gezonden heeft. God roept een ieder, die het Evangelie hoort. Het is Zijn Woord, dat klank krijgt door de stem Zijner boden. Een ieder, die het Evangelie hoort, mag zich de belofte toeëigenen; mag zeggen: dat geldt *mij*. — De uitdrukking „zovelen als" is geen beperking, maar een open stellen van de poort des heils zover als maar mogelijk is.

Jacob en Ezau. De geschiedenis van Jacob en Ezau is geen bewijs voor de leer, dat de een verkoren is tot zaligheid en de ander uitgesloten van het eeuwige leven. Om al of niet zalig worden gaat het in dat verhaal niet, maar om de vraag, wie van beiden God nam, om in hem en in zijn geslacht Zijn heilsraad te verwerkelijken en de wereld met Christus te zegenen. Daartoe koos God Jacob uit — met het voorbijgaan van Ezau, den eerstgeborene en dit niet om Ezau van de zaligheid uit te sluiten, maar ook ten behoeve van het eeuwige heil van Ezau en de zijnen. Niet ieder heeft in de heilsgeschiedenis dezelfde plaats en taak, maar het heil is bereid voor de wereld, die God in Christus met Zichzelven verzoend heeft.

In het raam der heilsgeschiedenis valt ook het medegedeelde omtrent Farao. Wat daar van Farao gezegd wordt in verband met zijn plaats en taak in de historie, mag zeker niet worden over gedragen op hetgeen met andere mensen gebeurt ten opzichte van hun eeuwig behoud. Waar God van ieder mens het geloof eist achten we het zonde te zeggen dat God het sommige mensen onmogelijk maakt om te geloven. Zulke ongerijmde dingen moet men God niet toeschrijven.

Mede-lijden We bedoelen dat woord hier in de letterlijke zin van: met een ander lijden. Paulus zegt, dat hij in zijn lichaam vervult wat nog overig is van de verdrukking van Christus. Kol. 1 : 24. De Heere Jezus laat ons duidelijk zien, dat de weduwe in Luk. 18 in gelijkenis getekend, zwaar leed onder aangedaan onrecht. Lang moest zij dat lijden dragen. Ze droeg het niet gelaten. Ze liep haar rechter ononderbroken aan. — Of dat het is wat wij door deze gelijkenis moeten leren: dat we God, onzen hemelsen Rechter zonder ophouden moeten aanroepen om een einde te maken aan de verdrukking, waaraan Zijn Gemeente hier bloot staat? Dat wel niet alleen. De verklaring van dat voor de weduwe zo ondragelijke gebeuren geeft de Heere Jezus in het slotvers, waar Hij zegt, dat God Zijn uitverkorenen plotseling recht zal doen, die dag en nacht tot Hem roepen, maar dat dat zo lang laat wachten, omdat Hij lankmoedig over de verdrukkers is. En zo zegt dan Petrus, die niet tevergeefs naar het onderwijs van zijn Meester geluisterd heeft, dat we de lankmoedigheid des Heeren voor zaligheid moeten achten, want dat de Heere de belofte niet vertraagd, maar dat Hij niet wil dat iemand verloren ga. Het is Zijn liefde tot de verlorenen, die Zijn kinderen oproept hun leed te dragen. God draagt

omwille van de goddelozen het kruis en Hij vraagt ons in het kruislijden te delen — niet alleen wat de vrucht daarvan betreft, maar ook wat de pijn er van aangaat. Draag het lijden, dat over u als christen komt; want als God komt is de wereld haar kansen kwijt. Lijdt het lijden van Golgotha.

L.

Parken,

geopend voor het publiek

door Dr John Macbeath

Gedurende vele jaren verschenen er in de zomermaanden bekendmakingen in de kranten over parken, die geopend werden voor het publiek. Ik heb dat altijd op prijs gesteld en de gelegenheid, zo welwillend aangeboden, dikwijls benut. De wens om de dingen, waarvan we genieten, met anderen te delen is werkelijk christelijk. Een weinig meer ervan zou de weg van samenleving minder ruw en oneffen gemaakt hebben dan hij geweest is. Zelfzucht maakt overal zijn eigen vijanden. Onzelfzuchtigheid ontwapent wantrouwen en tegenzin. Ons tezamen verheugen in de schoonheid, verkwikking, rust en vrede, die de parken ons bieden, veredelt en verfijnt de menselijke geest.

't Is niet alleen de gemeenschap met de mensen, ook draagt het met zich het gevoel van met God in aanraking te komen, zonder Wien er nooit een bloem zou bloeien of een boom vruchten zou dragen. Mensen kunnen atoombommen maken maar ze kunnen geen roos uitvinden noch een enkele graankorrel fabriceren.

De eerste hof is door God geplant en hij was open voor het publiek, totdat des mensen bemoeizucht aantoonde, dat dè hof te goed voor hem was; hij was zijn heerlijkheid en pracht onwaardig en had het vonnis der verbanning te aanvaarden. Ge kunt geen ideale toestanden hebben zolang ge een onideale menselijke natuur bezit. Maar de menselijke geschiedenis rondt zich tenslotte af en eindigt in een andere hof, de hof van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Onze natuur schijnt steeds het gevoel van iets schoons, dat eens was, maar dat verloren is gegaan, mee te dragen. De trek naar een heerlijk verleden doet zich intuïtief gevoelen. Het is het terugroepen van iets dat onzichtbaar is, maar dat zich blijvend ergens in de ziel heeft gehecht. Met gelijke volharding is er een onwillekeurige hoop, de wens naar iets beters dan wat onze ogen hier zien. Een visioen dringt zich in 't gemoed en de profeet geeft er uiting aan: „De woestijn zal zich verheugen en bloeien als een roos". Dat hoort er op. Een opnieuw: „Voor een doorn zal een denneboom opgaan".

Maar de uitgezochtste van de gaarden zijn geen dromen en visioenen van het schone en mooie; zij zijn geweest. Het zijn de tuinen van Jezus. Zijn meest geliefkoosde was de hof des gebeds. In de bijbel wordt ons gezegd, dat Hij zich dikwijls daarheen begaf. Zijn discipelen waren bekend met de plaats en op zekere tijden wisten ze, waar ze Hem konden vinden. Gedurig trok Hij zich daar terug.

Toen de laatste beslissende spanning kwam, wist Hij waarheen te gaan. Hij waardeerde de steun, die uitging van de mooie vriendelijke bomen en de bekende omgeving. Er zijn van die plaatsen, die pijnlijke herinneringen oproepen, er zijn er ook, die gestempeld zijn met een of andere verborgen deugd. Daar vereenzelvigde Hij zich met de wil van God en ging voort te doen of te dragen, zoals de Vader het bepaalde. Hij had Zijn vertrouwde discipelen bij zich, maar zij sliepen en lieten Hem alleen.

Mensen schoten te kort, lieten Hem in de steek en zo is het nog altijd. Met al onze fijne praat, onze parken en hoven zijn wij tragisch succesvol om woestenijen te produceren. Een tijdlang gaan we bouwen en planten en nog eens planten en bouwen met geduldige zorg; en dan verbrijzelen we het met bommen, alsof wanstaltigheid menselijker ware dan schoonheid en de dood zoeter dan 't leven.

„Ik wenste, dat ik meer gebeden had", zo sprak met ernstige spijt een man, die meer bad dan de meesten van ons. Hadden we allen maar meer gebeden, misschien hadden we de ellende van de voorbijgegane donkere jaren afgewend. De hof des gebeds is open voor het publiek, maar het publiek komt dan alleen, als moeilijke omstandigheden hun leven en vrede bedreigen.

Een van de fijnste mannen, die ik gekend heb, bouwde een klein zomerhuis in zijn tuin, waar hij iedere morgen een tijd doorbracht met zijn bijbel en zijn God. Hij was een van de werkzaamste mensen in de stad. Gij en ik kunnen dat niet doen, maar als uw huis is wat het behoort te zijn, kunt ge een plaats of een uur hebben, waar en wanneer ge kunt bidden. 't Gebed maakt zijn eigen tuin in de ziel en als ge een bijbel hebt, hebt ge een tuin in uw hand. Als ge op deze wijze naar uw werk gaat, zal er iets van zijn geur op uw kleding achterblijven en ge zult de sporen er van in uw leven dragen.

Daar was een andere hof, waar op Zijn smekingen het offer volgde: het was de hof van Zijn lijden. „En er was in de plaats, waar Hij gekruisigd was, een hof". Een hof betekent vrede, schoonheid, rust en welriekende geur, maar de zonde der wereld heeft geen eerbied voor het heilige en het schone. Reine en heerlijke dingen worden door haar ruwheid vernietigd. In een hof planten de mensen bomen, heesters en bloemen. De wonderlijkste boom, ooit geplant in een hof, was het kruis. Het was dood hout, maar nooit heeft een boom zo lang geleefd en zich zo ver uitgespreid. Zijn takken reiken tot aan de einden der aarde en de vrucht van Christus' lijden is over de gehele wereld gegaan.

Deze hof is open voor het publiek. Jezus stierf voor de zonden van het publiek, de zonden van al de volkeren der aarde. Laten ze komen en zien en weten, dat zij een levend aandeel hebben in deze gebeurtenis. Iedereen van het grote publiek der gehele aarde kan hier komen en zeggen: Hij heeft mij liefgehad en gaf Zichzelf voor mij. Als ge dat kunt zeggen met geheel uw hart, dan zijt ge gekomen tot Zijn hof. Hier is geen beperking.

Maar dat is niet alles. Er was in de plaats, waar Hij gekruisigd was, een graf, nooit van te voren bezet of gebruikt. Eerbiedig droegen ze het heilig lichaam van het Kruis. Dat scheen het einde, het geheimzinnige, tragische einde van een leven, te goed voor de aarde. Maar het was niet het einde, het was slechts het begin. Na een korte tijd vertoonde Hij zichzelf levend. Als Maria Hem ontmoette, dacht ze, dat Hij de hovenier was. Het was een misplaatste identiteit, maar de veronderstelling is veelbetekenend.

Van de hof van Zijn Kracht, de kracht, die komt na 't gebed, de kracht, die het lijden met heerlijkheid kroont, verscheen Hij, de Levensvorst met de sleutels van het graf in Zijn hand. Dit toneel van glorierijke overwinning is open voor het publiek. Het christelijk

geloof in een eeuwig leven heeft zijn oorsprong en verzegeling in het ledige graf. De levende Christus bewijst de echtheid van de hoop der onsterfelijkheid. De ware inspiraties van ons leven worden geboren door het leven van de andere zijde. Hoe konden we het anders nalaten schatten te vergaderen voor deze aarde? Hoe zouden we anders de echte waarden kunnen opmerken en ons schatten vergaderen in de hemel?

Het behoort niet tot het bezit van de hedendaagse tijd een levenswijze te verdragen, die door de hoop op de hemel gestimuleerd wordt en wij allen zijn vanwege dat verlies te armer. Maar niemand kan waarlijk leven op deze aarde, terwijl hij zijn genegenheid richt op de dingen, die boven zijn. Neem de risico om niet van deze wereld te zijn. Christus deed het en Paulus na Hem en zij stelden een heerlijk voorbeeld van een energiek leven, vol van spanning, hun stuwkracht ontlenende van wat komen zal.

Als de ploeger rechte voren heeft te ploegen, moet hij vooruitzien naar de andere zijde van het veld. Jezus vergat nooit de zaligmakende waarden van de andere zijde en Hij stond het Zijne discipelen nooit toe ze te vergeten. En van uit de opstandingshof biedt Hij aan de volkeren der aarde de krachten der komende wereld aan.

Bapt. Times. Vert. A. E.

De hygiëne der ziel

Het woord hygiëne is niet van hollandse maar van griekse oorsprong. Blijkbaar hadden de grieken een open oog voor alles wat met de hygiëne d.i. met de gezondheidstoestand van de mens in verband stond. De spreuk: „een gezonde ziel in een gezond lichaam" is ook onder ons niet onbekend.

In de ziekenhuizen is alles gericht op de hygiëne, waaronder dan verstaan kan worden, het in acht nemen van de regels die tot „gezond-worden" kunnen leiden.

Alles is op reinheid ingesteld. Daarbij komt ook het gebruik van de chemicaliën, die voor de *ontsmetting* dienst doen, en „ter voorkoming van ziekten" aangewend worden. De ontdekking van de *vijandige bacillen* heeft er toe geleid, zich tegen hen te wapenen, ze te bestrijden met middelen, die deze schadelijke voor het oog onzichtbare wezens, vernietigen. Dat alles ligt op het terrein van den medicus. —

Spreken we over *hygiëne der ziel*, dan raken twee vlakken elkaar. Het medische en het theologische. Wij moeten deze niet zien als elkaar contrasterende grootheden, eer als bij elkaar behorende, correlate gegevens. Pogingen om beiden te verenigen zijn alreeds eerder beproefd. Ik herinner slechts aan een tijdschrift, dat tot titel droeg: Predikant en dokter.

We moeten niet stil blijven staan, noch bij het medische noch bij het theologische alleen.

Wat baat ons een gezond lichaam, als onze ziel ziek is? Een gezonde ziel in een ziek lichaam is ook niet ideaal. Een gezond lichaam bij een gezonde ziel dat zoeken wij.

Heeft de arts zich met de lichamelijke mens bezig te houden — de geestelijke verzorger heeft zich met „de ziel" bezig te houden. Daarmede gaan we van het zichtbare naar het onzichtbare over. — Nu is de mens zo licht geneigd, het materiële als realiteit op te vatten en het geestelijke, als minder werkelijk zo niet als onwerkelijk te beschouwen.

LEIDRAAD

Gewijde Geschiedenis

Handelingen der Apostelen.

XLIV.

Hoofdst. 26 : 19—32.

Ter Oriëntering. We hebben in dit Schriftgedeelte tweeërlei reactie op de Evangelieboodschap. Festus is de man, die geheel onvoorbereid het Evangelie hoort. Hij heeft er geen vat aan. Paulus gaat ternauwernood op zijn opmerkingen in. Anders is het met Agrippa. Agrippa is er in opgevoed; hij kent de Schriften. Daarom heeft het Woord op hem grotere invloed. Hij kan de Boodschap verstaan; bij hem valt een beslissing. Bij hem dringt Paulus daar dan ook sterk op aan. Merk dus op uit dit verhaal de grote waarde van een christelijke opvoeding.

TER TOELICHTING.

I. Voortzetting van Paulus' verantwoording. 26 : 19—23.

„Daarom" vanwege de opdracht, die aan het visioen verbonden was. De toehoorders moeten weten, dat Paulus niet handelt uit eigen initiatief maar onder goddelijke opdracht leeft. Vandaar enerzijds zijn onverzettelijkheid en anderzijds de schuld van degenen, die hem tegenstaan. „Bekeren en werken doen". — Na de omkeer moet de levenswandel veranderen. De Oude Vert. spreekt van „der bekering waardig" — dat wekt licht misverstand, vanwege dat „waardig". De N. Vert. is duidelijker. Bij vers 21 vergel. hoofdst. 21 : 31. „Groot en klein" vers 22, is aanzienlijken en geringen, machtigen en eenvoudigen. Paulus slaat de blik om zich heen in de rechtszaal. Niet dat werd hem als schuld aangerekend, dat hij de profetiën bekend maakte, maar dat hij verkondigde, dat die in Jezus hun vervulling gevonden hadden.

II. Festus' reactie. 26 : 24 en 25.

Men houde in het oog, dat Paulus' rede veel langer geweest is, dan hier wordt vermeld. Lukas geeft slechts een schets dier rede. Paulus moet de punten, genoemd in vers 23, zo hebben toegelicht, dat ze op Festus een diepe indruk maakte, hem zo meesleepte, dat hij tot zijn uitroep : 24 kwam. Vreemd en ongerijmd leken den Stadhouder Paulus' gedachten. De nadruk heeft „grote". Paulus wou, naar Festus' gevoelen, meer beredeneren, dan een mens kan. — Paulus zegt in zijn antwoord op deze interruptie, dat hij een gezond denkvermogen bezit. „Woorden van waarheid en gezond verstand" d.w.z. woorden, die naar hun aard waar zijn en van gezond verstand getuigen.

III. Paulus en Agrippa. 26 : 26—29.

Paulus roept Agrippa aan als getuige dat de dingen,

Dit laatste is onjuist. Er is veel onzichtbaar, dat werkelijk is. De lucht rondom ons, bepaalde stralen, die dodelijk zijn; pijn heeft niemand gezien, ieder erkent het bestaan ervan.

Onder de werkzaamheden van de ziel, vallen het *willen, het gevoelen en het denken.* Doch daarmede komen we op het terrein van de psychologie, dat toch verschilt van de theologie.

We willen onder *„ziel"* nog iets anders verstaan. Christus sprak eens dit woord: „Wat baat het den mens zo hij de gehele wereld won, en schade leed aan zijn ziel?" De ziel wordt gezien als het essentiële, als de mens in de mens. De ziel *manifesteert zich* door het lichaam. —

In het scheppingsverhaal wordt de mens aangeduid met deze woorden: „dat God hen schiep tot een *levende ziel".* De ziel is het leven.

De ziel is het goddelijke in den mens, wij zijn geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. De mens is het wezen, dat met God gemeenschap kan oefenen. De mens onderscheidt zich van de dieren, door het feit dat hij denken kan. Denken aan God, aan de zin van het leven.

De mens is lichaam en ziel. Zoeven herinnerde ik aan het scheppingsverhaal. Ik zou ook een woord van Jezus kunnen genoemd hebben als dit:

> En vreest niet voor degenen, die het lichaam doden en de ziel niet kunnen doden, maar vreest veel meer Hem, die beide, *ziel* en *lichaam,* kan verderven in de hel.

Ons lichaam heeft verzorging nodig, ook onze ziel.

Hoe houden we onze ziel in conditie, — d.i. de vraag naar de *hygiëne der ziel,* waarbij terstond de vraag kan gesteld: is er wel een gezonde ziel op de wereld te ontdekken?

Dezer dagen las ik in een boek over psychologie (en wel van *Prof. Overstreet,* getiteld: „Over onszelf"), hoe ook het leven der ziel bedreigd kan worden.

Hij maakt een vergelijking tussen lichaam en ziel. Het lichaam neemt voedsel op, soms kan zogenaamd voedsel, wel eens blijken geen voedsel te zijn, maar vergif. Zo ook de ziel; er is veel, dat als voedsel wordt aangezien, gretig wordt opgenomen, en achteraf vergif blijkt.

Vele zielen zijn ongezond, door vergiftiging. — De jaren, die achter ons liggen, getuigen het, hoe de *„zielen"* door verkeerde theoriën vergiftigd kunnen worden. Dan is van buiten-àf dat vergif er in gekomen. Daar zijn leringen aangaande „ras en bloed en bodem" de mensen voorgehouden. — Het is opgenomen en jaren kan het duren eer men de gevolgen der vergiftiging te boven komt. Daar zitten we nu nog mee.

Kwade geruchten staan aan de zielepoort en maar al te vaak worden ze binnen geroepen. *Gefabriceerde leugens* eveneens, die meestal hun oorsprong vinden in het feit, zichzelf belangrijk te willen maken. Laat ik u iets mogen citeren uit het genoemde boek. Overstreet schrijft:

> „Het leven is vrij vervelend en vlak voor de meesten van ons. Als wij geen Lindbergh kunnen zijn, die heroïsch over de oceaan vliegt, dan kunnen we toch tenminste met een verhaaltje over iemand aankomen of de mensen bang maken voor een denkbeeldige vijand, op die manier gieten we dan een dramatisch sausje over ons leven". —

Daaruit laat zich verklaren, dat mensen met gefabriceerde leugens zich bij ons aandienen,

Het spreekt vanzelf, dat deze dingen onze ziel „ziek" maken. Echter bemerken wij dat vaak niet, daarom is het des te gevaarlijker.

---

voor Festus, den geboren heiden, zo volkomen onbegrijpelijk, in het Jodendom bekende zaken zijn. Agrippa weet, dat Jezus van Nazareth geleden heeft gelijk de profetiën van den Messias voorspelden. Vers 27: het geloof aan de profetiën is voor een Jood vanzelfsprekend. Paulus legt nu den koning de conclusie voor: gij gelooft de profetiën en gij weet dat ze in Jezus in vervulling gegaan zijn, dus gelooft gij dat Jezus de Messias was.

Voor het aanvaarden van deze conclusie springt Agrippa weg. Zijn antwoord — vers 28 — is niet gemakkelijk uit te leggen. Het moment bracht hem in verwarring, want hij zegt letterlijk: met weinig (of: in het kort) overreedt ge mij een christen te maken. Misschien speelde hem door het hoofd: „een christen te worden" en „van mij een christen te maken". Allicht bedoelde hij te zeggen: wanneer ge zo door spreekt, dan zal ik gauw moeten zwichten. Hij voelde het klemmende van Paulus' betoog en was nu bang dat het hem „te duidelijk" zou worden, en hief de zitting op. Merk bij vers 28 nog op: wanneer we daar op letten, dat Agrippa b.v. niet zegt „een volgeling van den Nazarener te worden" of een dergelijke kleinerende uitdrukking bezigt, maar spreekt van „christen worden" dan steunt dit de opvatting, dat we zijn uitroep ernstig moeten opvatten.

Paulus' antwoord — vers 29 — getuigt van de diepe ootmoed van een ontroerd gemoed: het gaat niet om mijn succes maar om Gods ere.

IV. Het resultaat van Paulus' verantwoording. 26 : 30—32.

„Stond op" — teken dat de zitting werd opgeheven. Die „zij" die onder elkander spraken waren de Raadsheren van den Stadhouder, zie 25 : 23. Agrippa's oordeel was eveneens: onschuldig. Maar Paulus moest naar Rome en Festus wist nu wat hij den keizer a.g. hem moest schrijven.

Vragen:

1. Waarom noemt Paulus de verschijning bij Damascus een hemels gezicht?
2. Waarom had hij het gemakkelijk ongehoorzaam kunnen worden? vergel. Rom. 1 : 16.
3. In hoeverre ligt aan elke bekering iets als dit hemelse gezicht ten grondslag?
4. Wat betekent het, aan het hemelse gezicht gehoorzaam te zijn?
5. Waarin bestond de gehoorzaamheid bij Paulus? (zie vers 20).
6. Waarom verkondigde Paulus alom, dat men zich *met berouw* tot God moest wenden?
7. Wat is berouw?
8. Is waar berouw leed hebben over de gevolgen der zonde of over de zonde zelve?
9. Waarom voegde Paulus er aan toe: werken doen, met hun berouw in overeenstemming?
10. Hoe blijkt in dit verhaal het nut van een christelijke opvoeding?

L.

De hygiëne der ziel eist, dat wij immuun worden gemaakt voor geruchten, en leugens!

Schadelijk voor de gezondheid der ziel is ook: het vasthouden aan bepaalde *levensopvattingen,* en wel die welke gebleken zijn onjuist en verouderd te zijn. Wij denken b.v. aan de materialistische wereldbeschouwing. Destijds heeft zulk een opvatting in die bepaalde eeuw z'n nut gehad, echter zijn we dat station gepasseerd. De mens is tot het inzicht gekomen, dat er meer is dan de *stof* en het zinlijk-waarneembare, getuige de opleving der psychologie a parapsychologie, de vraag naar „geestelijke waarden". Wie blijft hangen in de verouderde opvattingen doet zijn ziel schade. De hygiëne der ziel eist, dat we *van koers veranderen,* en ook gaan vragen naar de geestelijke dingen. „De mens zal bij brood alleen niet leven".

Dat de ziel *vergiftigd wordt* door slechte romans en perverse literatuur behoef ik niet te betogen.

Wordt bij vergiftiging van het lichaam tegengif toegepast dit geldt ook bij de ziel-vergiftiging! Als tegengif moeten we onze ziel voeden met al wat lieflijk is, al wat wèl luidt, al wat rein en eerlijk is — bovenal met waarheid!

Wie naar een gezonde ziel streeft grijpe eens naar de bijbel! Dat oude boek, dat altijd weer nieuw is. Waarin zovele schatten van levenswijsheid verborgen zijn. Niet alleen een boek van schoonheid, maar ook van waarheid. Het boek, dat niet alleen onze ziele-nood en ziele-krankheid toont, maar als het woord der waarheid ons ook de genezing wijst!

Dat bijbelboek toont ons Jezus Christus, die de waarheid is, die kwam en komt om te genezen, die gebroken zijn van hart, om de mensenzielen te behouden!

Onze ziel moet weer ademen in een *reine atmosfeer.* Zoals de frisse lucht zuurstof in het bloed brengt via de ademhaling en de schadelijke stoffen verbrandt, moet ook aan onze ziel „zuurstof" toegevoegd worden.

Onze ziel moet ademhalen. De grote hervormer Luther sprak over het *gebed, als de ademhaling der ziel.*

Bijbel en gebed behoren bij elkaar en verkwikken de ziel. Misschien haalt ge over het „gebed" de schouders op. Is bidden dan zo iets dwaas?

Ge hebt misschien wel eens gehoord van *psycho-analyse.* Eén der belangrijke dingen daarvan is dit, dat men heeft aangetoond van hoeveel betekenis het is, als de mens eens uitspreekt, wat op de bodem zijner ziel ligt.

Er is veel naar de bodem „verdrongen", er zijn dingen, die we liever niet aan anderen zeggen, waarmee we rondlopen, en die ons „nerveus" maken.

De weg tot genezing is dan, volgens de psycho-analyse deze, dat men weer naar boven tracht te brengen wat in de diepte lag!

Hier is de oude bijbel weer actueel. Er wordt een man getekend, die een vreselijke zonde heeft begaan, doch hij heeft daarover heen geleefd; het alles „verdrongen" en de gevolgen bleven niet uit. Zelf getuigt die man later, n.l. David:

> Want zolang ik zweeg, kwijnde mijn gebeente weg onder mijn brullen de ganse dag;
> Want dag en nacht drukte Uwe hand zwaar op mij, mijn merg verdroogde als in zomerse hitte.

David ging tot God spreken. Wat is bidden anders? Hij ging ook dat aan God zeggen, wat hij zolang verzwegen had. Hij voelde zich bevrijd, hij had zijn ziel gelucht. Meer nog — God had hem vergiffenis geschonken!

> Mijne zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid verheelde ik niet.
> Ik zeide: Ik zal de Heere mijne overtredingen belijden en Gij vergaaft mij de schuld mijner zonde.

Hebben wij niet allen een zieke ziel? Hebben wij niet allen genezing van node. — Is onze ziel niet onrustig in ons?

We zeiden reeds, dat de ziel van goddelijke oorsprong is. Het leven hebben we van God ontvangen. Daarom mogen we er niet mee doen wat wij willen. Wij zijn aan God verantwoording schuldig. — Omdat we onze „ziel" van God hebben, is er een relatie tussen God en ons! *Onze ziel is tot Hem geschapen.*

Ik moge herinneren aan een overbekend woord van Augustinus, dat de ziel nergens ruste vindt, tot dat zij rust in Hem!

Wanneer Hij onze ziel genezen heeft, wanneer wij gezond zijn geworden en het kunnen getuigen: Hij heeft alles wèl gemaakt, eerst dàn komt onze ziel tot rust. Eerst dan zijn we voldaan en bevredigd.

Eerst dan ontsluit zich voor ons een nieuwe wereld, een eeuwigheid!

Hoort gij niet de kreet uwer ziel, schreeuwt ze niet naar rust, naar een hoger leven? De gezonde ziel is ook *de voorwaarde om ons dagelijks leven* op hoger niveau te brengen, om glans te geven aan het geringste van ons werk.

De ziel, die de aanraking kent van den Eeuwige, is vrij! En *niet als slaven* verrichten we dan ons werk, niet saai en vervelend wordt ons het leven van alle dag. Maar gesterkt en met nieuwe moed bezield, voelen we ons gedragen door Hem, den Heer, onzen Heelmeester.

De mensen zullen dan aan u merken, dat ge anders zijt geworden; dat er iets gebeurd is. Dat Jezus Christus u is ontmoed, dat Hij uw ziel heeft gered en van het verderf heeft willen verschonen.

Hij, die uw ziel geneest, zal ook uw ziel bewaren; uw ziel zal gezond zijn en blijven!

Voedt dan uw ziel niet langer met wat niet verzadigen kan. Geef uw geld niet uit voor hetgeen geen brood is. Maar laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen! Ik eindig met de wens van den apostel Johannes: „Vóór alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt" — en dat naar lichaam en ziel.

D. SLORT.

GEMEENTE-BERICHTEN

VRIESCHELOO

De beide Kerstdagen, alsmede Oud- en Nieuwjaar behoren weer tot het verleden. Met dankbaarheid aan onzen God, kunnen wij op deze dagen terugzien. Onze br. voorg. had het voorrecht het Evangelie der verlossing aan velen te brengen. Op de Kerstdagen kwamen zes zielen tot overgave, die getuigden, dat zij voortaan niet meer zichzelven willen leven, doch hun leven stellen in de hand van Hem, die voor ons kwam in Bethlehem. Vier hiervan hebben de wens te kennen gegeven, door de doop in de gemeente te worden opgenomen. Onze Zaaieravonden, die wij eenmaal per maand houden, nemen een zodanige opgang, dat ons ruime kerkgebouw de bezoekers bijna niet kan bergen. Ja, waarlijk, broeders en zusters, het gaat ons goed en wij zijn Gode dankbaar.

H. Bl., secr.

VALTHERMOND

Waarde broeders en zusters. Voor Valthermond was de 22 Nov. een bijzondere dag. Deze dag werd de gemeente geïnstitueerd. Ds. Bakker leidde de dienst. Spreker was verheugd dat in de Valthermond weer een zelfstandige gemeente was gekomen en zag hierin de trouw van God, die nooit laat varen de werken Zijner handen. Na tal van jaren is dus opnieuw een Baptisten gemeente verrezen.

Door handoplegging werden twee ouderlingen en twee diakenen in hun ambt bevestigd.

Namens de gemeente 2e Exloërmond sprak br. Hofman zijn vreugde uit over dit grote gebeuren in Valthermond. Hij wenste de gemeente Gods rijke zegen toe in het verdere bestaan.

Br. Wolters van E.-Erfscheidenveen en br. Lever van Nw. Weerdinge gaven ook door hun woord blijk van hun blijdschap door het tot stand komen van een nieuwe gemeente.

Des avonds werd er een dankstond gehouden. Vele broeders en zusters spraken hun dankbaarheid uit door lied, getuigenis en gebed. De Kerstdagen waren rijk gezegend. Op het liefdemaal op de 1e Kerstdag kwam een meisje tot overgave des harten. De Heer zij geprezen voor Zijne weldaden aan ons geschied. De zekerheid, dat Christus in ons midden wil zijn geeft ons vertrouwen en doet ons moedig voorwaarts gaan. U groeten de broeders en zusters van Valthermond.

H. v. OOSTEN.

HARLINGEN

Medeverbondenen in Christus Jezus. De stem der gemeente te Harlingen laat zich weer eens horen. Dit is geen stem des roependen in de woestijn, maar meer van vreugde en lof onder een feestvierende menigte. Zondag j.l. mocht de gemeente haar 45-jarig bestaan gedenken. Dit feit werd des avonds na de avondmaalsviering op eenvoudige wijze in intieme kring, waaronder ook vele broeders en zusters van elders, herdacht. Onze voorganger had ons reeds in de middagdienst bepaald bij een woord uit Exodus 14 n.l.: „Zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken", zodat de avondbijeenkomst in het teken van dit woord kwam te staan. Een lezing van br. D. Koning over: het ontstaan en de groei der gemeente, viel bijzonder in de smaak. Bij de aanvang van zijn relaas vergeleek hij de gemeente bij een stromende rivier, welke soms kalm en rustig haar loop vervolgt, doch ook wel woest bruist en schuimt, om tegenstand en belemmeringen te overwinnen. Inderdaad, zo is het ook de gemeente te Harlingen gegaan, maar Gode zij dank, die haar in stand heeft gehouden en in de loop der jaren belangrijk heeft uitgebreid. Wij gaan voorwaarts broeders en zusters, want het woord van Exodus spreekt tot ons. Voorwaarts tot het halve eeuwfeest of, zoals onze voorganger het zo terecht voorstelde, tot de komst des Heeren.

Met broedergroet en heilbede,

J. VISSER, secr.

HOOGKERK

Een jaar ging voorbij. Wij blikken terug en zijn God zeer dankbaar. Vijf leden kwamen door de doop in onze rijen en vier kwamen van elders hier wonen; hier is n.l. veel arbeid en vaak een woning te ruilen. 20 meisjes, groot en klein vierden een mooi Kerstfeest, waarvan zij een prettige herinnering behouden. 2e Kerstdag vierden we onder leiding van br. ouderling Bolman het kinderfeest. Onze broeders hebben veel kinderen op de Zondagsschool. Ons zangkoor maakte zich verdienstelijk voor de vereen. „Pro Rege", waardoor zij grote bekendheid heeft gekregen. 300 Kerstnummers werden in ons dorp verkocht. Bij deze arbeid mochten we veel vriendelijkheid opmerken. Een jonge man meldde zich ten doop, waarvan we spoedig met velen getuigen hopen te zijn. Hoopvol gaan we het nieuwe jaar in en wensen alle medeverbondenen veel heil en zegen. Inmiddels kwamen drie jongeren tot den Heiland. Halleluja!

Corr. P. NOORDIJK.

CORRESPONDENTIE

Br. A. S. te A. Het heeft een paar weken geduurd eer ik tijd en ruimte had u te danken voor uw brief. Uw levensgeschiedenis, hoe kort ook, heb ik met belangstelling gelezen en verheug mij met u over de trouw van God, die niet gebroken wordt door onze ontrouw. Een deel van uw oproep tot de arbeid geef ik hier maar weer. Br. S. schrijft: Ik las in De Christen tot mijn grote blijdschap, dat men in enkele gemeenten begonnen was met Zaaierverspreiding. Hier in A. hebben we ook de hand aan de ploeg geslagen en de stad, ter betere bearbeiding, in wijken verdeeld. Enige honderden abonnee's hebben we al gewonnen. Helaas, arbeiders en arbeidsters tekort. Ik denk, dat velen dit werk als een onbeduidend en onbelangrijk werk zien. Toch is dat niet zo. Het is juist de eerste schakel om contact te krijgen met de buitenstaanders. Door volharding in dit werk zijn gemeenten ontstaan. Ook met onze beginsellectuur moeten we werken. Wanneer u niet in 't bezit bent van deze brochures, kunt u ze bestellen bij het Lectuurfonds. Wat zou het heerlijk zijn, wanneer zich een grote activiteit ontplooide. Dan zou de onbekendheid van het Baptisme in Nederland als sneeuw voor de zon verdwijnen. Moge de Geest des Heeren over ons allen vaardig worden.

Zo schrijft deze broeder. En wij zeggen: Ontwaakt, gij die slaapt!!

Br. G. te A. Uw brief heb ik eveneens graag gelezen. Daar deze hier en daar een brief van br. S. te B. raakt, heb ik ze beiden doorgezonden aan den redacteur, die de Losse Schakels verzorgt. Ik verzoek u beiden zijn Schakels van de eerstvolgende weken in het oog te houden. Br. L. zal er wel op terugkomen.

Br. T. te R. Bedankt voor de goede wensen, waarvan de vervulling ook uw deel mag zijn. Het verheugde mij, dat u reageerde op dat wegwijzend woord in het Kerstnummer. Wij zijn het er dus wel over eens. Het beste is deze „kwestie" in het licht van het Evangelie te plaatsen en in eigen leven de houding aan te nemen, die wij propageren en verwachten van de anderen. Daarenboven zou het goed zijn, wanneer op de komende wereldconferentie een motie werd aangenomen, waarin men zich uitsprak tegen alle oorlogsgeweld. Ik vrees, dat men voor een advies aan de Baptisten om zich daaraan te onthouden, nog niet rijp is. Ofschoon de volgende oorlog nog ontzettender zal zijn dan de juist beeindigde.

Aan secretarissen en correspondenten. Is het u ook opgevallen hoevele gemeenteberichten beginnen met: Het is al geruime tijd geleden ....? Wanneer kwam van uw gemeente het laatste bericht binnen?

E.-R.

Van de boekentafel

Uitgeverij N.V. J. Haan te Groningen gaf ook een dagboek uit en zond ons ter beoordeling een exemplaar. Het verschijnt onder de titel: Elke dag. De tekening op het schutblad is mooi, de linnen band verzekert een lang gebruik, het formaat is royaal. Aan het boek, waarvan de redactie in handen van Ds. G. Toornvliet was, werkten 13 predikanten mede, waaronder ook Ds. J. Louw. Sommige meditaties hebben we met stichting gelezen. Men verwondere zich niet ook zinnen tegen te komen als: Wij kunnen hun hart (der kinderen) niet veranderen, maar de Heere wil dat doen als wij hen houden onder den band des Verbonds. Deze uitdrukkingen duiden op een theologische visie, die de onze niet is. De laatste overdenking in het boek, gewijd aan de herdenking van onze gevallenen, had beter achterwege kunnen blijven; niet ieder, die voor de Gestapo de naam van Jezus uitriep, werd daarom gemarteld. Alleen dan zou men een zin als: Het schot op het hart van onze jongens beteekende het schot op het hart van Jezus Christus — kunnen verstaan. Overigens: hadden wij zelf geen dagboek, ik zou er zeker uit lezen aan tafel. Want ook hier is goud te vinden.

E.-R.

Pensioenfonds

Allen, die voor 1946 nog iets af te dragen hebben aan het pensioenfonds, worden verzocht, dit zeer spoedig te doen.

Bedragen voor 1947 zende men aan den nieuwen administrateur Ds. T. Jansma te Haarlem.

Met vr. groeten,

K. REILING.
Postr. 109502.

N.B.J.B.ers van N.O. en Z.O. Groningen

Denken jullie aan onze Jeugddag op *Zaterdag 18 Januari* in de Baptisten Kerk te Groningen?

Om 3 uur komen we in de Leerzaal samen om thee te drinken, terwijl de conferentie om half vier begint. Het programma is goed verzorgd. Verschillende toespraken, improvisaties, declamaties, muziek en zang, ja zelfs hebben we in de avondvergadering een aparte zangleider.

Zaterdag 18 Januari verwachten we jullie allemaal in Groningen. Kom zelf en neem je vrienden en vriendinnen mee.

JAAP HAAK.

Rectificatie

In de *Verantwoording*, gepubliceerd in het vorig nummer, moet nog worden opgenomen: f 1.— van M. G. H. t. B. te H. voor „Onze jongens".

Advertentiën

Ook voor U, Ouderen!

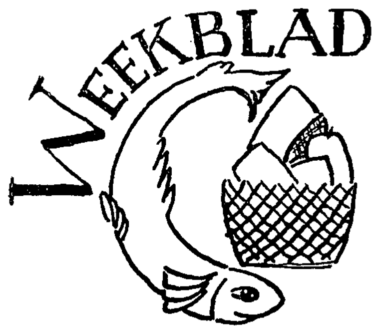
Verschillende oudere mensen hadden het idee, dat de Sluitzegelactie ten bate van de zending alleen maar de taak was van de N.B.J.B. en dat zij zich hier gevoegelijk buiten konden houden. Dit is zeer zeker niet het geval. Ouderen, ook van U wordt een grote activiteit verwacht! De zending kan ook Uw volledige medewerking niet ontberen.

Bestellingen bij de plaatselijke afdelingen der N.B.J.B. of, wanneer deze de zegels nog niet in voorraad hebben, bij Ritze Vos, Lekstr. 146 I, Amsterdam Z.

De prijs bedraagt slechts $2\frac{1}{2}$ ct. per stuk.
Bij afname van minstens 2000 ex. f 2.— per 100

Plak als regel . . . . een zendingszegel

JAARGANG 64 - Nr. 2828
VRIJDAG 17 JAN. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Jezus en de vreugde

.... zes stenen watervaten ....
Joh. 2 : 6.

Er zijn mensen, die gaarne beweren, beter ter begrafenis dan ter bruiloft te kunnen gaan. Vermoedelijk bedoelen zij daarmee niet, dat het leed van den naaste een beter element is dan zijn vreugden, waar zij zich meer op hun gemak voelen, maar dat de grondtrek van hun wezen als ernstig moet worden verstaan. Al die uitbundigheid — niets voor hen! Ze zijn het met den Prediker eens: „IJdelheid!" Elke lach, iedere kwinkslag wordt met wantrouwen begroet. En in de kilte van 't gemoed borrelt de veroordeling. Neen, ze voelen zich niets op hun plaats! Er komt zelfs argwaan tegen zulken, die zich vrij en blij bewegen door het feestrumoer.

Wanneer zij Jezus zien in de bruiloftszaal te Kana, staan zij voor een raadsel. Jezus op een plaats, waar de levensernst zich niet kan handhaven. Hoe is het mogelijk! En in een poging om Jezus voor zichzelf hoog te houden en tegelijk hun ernst te verdedigen gaan ze fabelen over een bijzonder stichtelijk (lees: ingetogen, versta: saai) verloop. Maar vreemd, de wijn blijft men schenken, en als deze begint te ontbreken, is het Jezus, Die op wonderbaarlijke wijze het gebrek wegneemt! 't Was ook maar geen zuur soldatenwijntje. De hofmeester, kenner van zijn vak, prijst het als de beste, die tot dusver werd opgedragen.

Willen we nu de gedachte lanceren, dat het „toch niet zo erg is" als we wijn — en waarom ook geen sterke drank — gaan drinken! Stellig niet. We volharden in ons verweer tegen alcohol! Onze ervaring heeft ons geleerd, dat drankgebruik de zwakken te gemakkelijk tot misbruik kan leiden. Waarom zullen wij ter wille van hen met vermaning en voorbeeld geen borstwering scheppen, die de val in de diepte krachtig kan voorkomen. Blijkbaar is de zuigkracht van die afgrond nu sterker dan voor Jezus' tijdgenoten en we doen er goed aan, daarnaar te rekenen. Het gebeurt wel vaker op deze wereld, dat een zegen in een demon ontaardt.

Dit neemt niet weg, dat Jezus door Zijn houding het bestaansrecht van de vreugde op aarde reeds erkent. Vreugde is op zich zelf niet slecht en het zoeken van vreugde is nog niet zondig. Wij mogen overal de sporen van Gods goedheid zoeken in de wetenschap, dat deze ook in dit aardse, tijdelijke leven te vinden zijn. Het is geen bewijs van ware vroomheid, wanneer men den Heer toeschrijft, dat Hij deze wereld aan haar lot overlaat, of zelfs, dat Hij Zich moet bepalen tot den hemel om Zijn liefde en macht te openbaren.

Voor ons komt het er op aan, hoe we de vreugde zoeken.

Bruid en bruidegom zochten de vreugde. Al lang te voren zagen zij het beeld opdoemen van de feestvierende menigte. Ze wisten al, hoe het gaan zou. Op het feest zouden zij de rol spelen van de hoofdpersonen uit het Hooglied. Hij zou toegezongen worden als een prins van den bloede, ja als koning Salomo, en zij, het eenvoudige meisje van het kleine stedeke, zou gelden als de schone, die de trappen van de troon beklimt. In al dat feestrumoer zullen ze even mogen vergeten, dat ze maar doodeenvoudige luidjes zijn, die moeizaam hebben moeten sparen zelfs voor de benodigdheden van de bruiloft, waartoe schier alle stad- of dorpsgenoten moesten worden genodigd. Och, 't zou hen niet schaden zo een paar daagjes boven het gewone leven te worden uitgetild. Ze zouden aan het einde van de bruiloft wel weer veilig op de begane grond belanden. Maar de vreugde, elkander te bezitten, wilden ze even weerspiegeld zien in de blijdschap der feestvierenden.

En onder die feestvierenden willen zij Jezus zien! Hij zal de vreugde adelen door Zijn tegenwoordigheid. In Zijn vriendelijke ogen willen zij de goedheid zien glanzen, die hen aan God doet denken. Door Zijn woord willen ze hoger getild worden dan tot Salomo's troon; ze willen daardoor iets zien van die heerlijkheid, die van vergankelijkheid niets weet. Kortom ze willen temidden van de blijdschap in Jezus de goddelijke genade ervaren.

En dat is goed gedaan, want wat ze ook van Hem verwachten, dat wordt vervuld. Want Jezus ziet geen hogere taak, dan het geluk van die twee jonge mensen te behoeden. Alles wat Hij zegt of doet is naar ik meen tot dit doel gezegd of gedaan.

Maria, de moeder van Jezus, de vrouw die zovele Godsspraken door middel van herders, wijzen, profeten en profetessen heeft vernomen om deze dan zorgvuldig in haar hart te overleggen, ziet plotseling een grootse gelegenheid voor Jezus, om Zijn Zoonschap Gods te onthullen. Ze weet, dat dit tijdstip nadert. Ze gelooft in haar zoon. Zou Hij nu niet Zijn intrede doen in dat machtige werk, nu, waar velen in Zijn tegenwoordigheid zijn!

Zij neigt zich tot Hem. „Ze hebben geen wijn", fluistert ze Hem toe. 't Klinkt als een uitnodiging, als een bevel haast om twee dingen tegelijk te doen. De nood van het bruidspaar — hun eer stond op het spel — te lenigen en dan daardoor Zijn macht te openbaren.

Maria geeft blijk haar Zoon te kennen.

En Maria geeft blijk haar Zoon *niet* te kennen!

Vergeefs zijn die jaren in Zijn nabijheid niet geweest. Straks blijkt, dat Hij zich de nood van het bruidspaar ter harte heeft genomen. Maar als zij denkt, dat Hij daarbij nog iets voor Zichzelf wil bereiken toont ze daarmee de grote afstand, die hen beiden scheidt. Jezus is eenvoudig. D.w.z. Hij wil niet twee doelen tegelijk najagen. Hij heeft er slechts één! Dat is het geluk der anderen. Zijn liefde tot hen belet Hem aan iets anders te denken dan aan hun welzijn. En dat is mateloos groot. Dat is zó groot, dat Maria het nog niet vatten kan. Vandaar die toon van terechtwijzing in het antwoord, dat Jezus haar geeft.

Heeft Maria het nu voor het bruidspaar bedorven? Moet Jezus er nu vanaf zien om Zijn vriend en vriendin te helpen, doordat Maria voor Jezus uitging met haar tweevoudige wens? Neen! Misschien dat soms de menselijke bedilzucht het hoger ingrijpen vertraagt; maar hij kan de liefde niet voor altoos werkeloos maken. Jezus doet het wel anders dan Zijn Moeder verwacht en hoopt, maar Hij doet het toch. Als een anonieme gaat Hij naar de knechten en onopgemerkt geeft Hij Zijn bevelen. Zelfs de hofmeester wordt niet in vertrouwen genomen. Met een gulle glimlach is Jezus vanaf Zijn plaats getuige van de kameraadschappelijke woordenwisseling tussen den hofmeester en den bruidegom. Het wegglijden van een paar zorgelijke rimpels van het voorhoofd des bruidegoms is de enige beloning die Hij wenst.

En vraagt ge mij, wat ik in deze geschiedenis de schoonste openbaring van Jezus' goedheid vind dan aarzel ik nauwelijks. Zeker, het wonder dat water in wijn veranderde is groot en machtig.

Maar die eenvoud van Jezus, dat Hij zó vervuld was met Zijn plan Zijn liefde te bewijzen aan mensen-in-nood, dat Hij niet meer aan Zichzelf kon denken zodat Hij Zich wegcijferen moest, is voor mij een onthulling van een wezens- of karaktertrek van Hem, die heel Zijn verdere leven Hem beheerste.

Zo volgen onze blikken de gestalte van Christus tot in Zijn laatste ogenblikken. Toen nog eens heeft Hij zich volkomen weggecijferd opdat voor ons allen, voor u en voor mij de grootste plage onzer zielen zou worden weggenomen. Ook voor het kruis geldt het, dat Hij Zich dermate had verdiept in de vraag, wat tot onze vrede dient, dat Hij voor Zijn eigen welzijn Zich blind hield. Gaat daar geen hemel voor ons open? Overweldigt dit licht niet alle vreugde, die wij als Goddelijke blijken van liefde en ontferming binnen de grenzen van ons aardse leven opspeurden? Voorwaar, de tot in de kruisdood als laatste consequentie doorgevoerde zelfverloochenende liefde van Christus had geen ander doel dan de onvergankelijke zaligheid der mensen, wier vreugden zelfs verkillen door de adem van de dood.

Op Hem dan vertrouwd! Christus dan uitgenodigd, opdat Hij bij ons verblijve!

BRANDT.

Een dag in Uwe voorhoven

Gisteren was het Zondag. Met blijdschap denk ik aan die dag terug. Als iemand zo stil voor zich heen glimlacht, dan zeggen we, dat hij een binnenpretje heeft. Zoiets heb ik, maar dan een Zondagse, gewijde, geheiligde.

De weg naar de kerk was erger dan een ijsbaan. Een ijsbaan heeft de gewoonte zuiver horizontaal te liggen en een weg kan niet anders dan hellen. Al de regen was van de grond uit in ijs veranderd en mensen, die nooit gearmd liepen of wilden lopen, zochten nu steun bij elkaar. Dat komt trouwens vaker voor in het leven: de weg moet eerst moeilijk worden, dan vinden ze elkaar. Schuifelend, laverend, op sokken en met stokken trokken de gereformeerde, hervormde, roomse en baptisten stammen op. Ons gezin ging in zijn geheel. Dat is trouwens toch de gewoonte. Zeker, bij de een kan dat gemakkelijker dan bij de ander, maar met wat goede wil kan de middagmaaltijd van de feestdag al in grote trekken een dag eerder vormen aannemen en wanneer op de morgen zelf ieder een handje uitsteekt — waarom zal een jongen zijn eigen bed niet maken, en waarom zal niet een ander even met de stofzuiger door de kamer trekken, terwijl vader de vaat doet? — Wanneer ieder zo meewerkt — en wat feestelijk kan zelfs dat metelkaar opwerken zijn! — dan gaan allen heerlijk op tijd en met blij gevoel samen de deur uit. Ter kerke. Men kan de aanvang van de dag natuurlijk al heerlijk verprutsen, door te laat op te staan en van de klerenkast een ruïne te maken. Met veel meer zorg en rust had men de avond tevoren zijn kleren over een stoel kunnen hangen en de daagse direct kunnen opbergen. Nu goed, wij zijn nu een keer gewend al die dingen op de Zaterdagavond te doen, want de Zondagmorgen willen we niet laten bederven door spannende speur- en rooftochten, verbonden met herrie en woordduel. Over de gladde plaatsen trokken wij dus en hielden het op de been, dank zij elkaar.

Er zal wel niet veel volk komen. De ouden kunnen niet; die moeilijk lopen evenmin; daar zijn zieken; anderen, die veraf wonen. We zetten ons. Een groet hier, daar. Stilte. Nu en dan komt een binnen. Een enkele schijnt last van koude voeten te hebben, want het hoofddeksel blijft op de bol kleven totdat het moede lichaam neerzijgt in de bank. Als ze bij u op visite komen, hebben ze de hoed al in de hand als ze nog bij 't hekje staan. Het loopt toch aardig aan. Boven verwachting eigenlijk. Prachtig. Zacht zoemt ergens een motor. Nog even en daar stromen golven van geluid door de ruimte. Het vloeit zacht gelijk een milde stroom, helend en lavend. De wind steekt op en stukken schuim vliegen door de kerk. De storm neemt af en tenslotte vallen nog teer de droppelen. Nou ja, een enkele meent, dat dat orgel alleen maar voor tijdverdrijf door den organist bespeeld wordt en praat daarom als een scheepskapitein met zijn volk in de orkaan, maar de meesten luisteren.

Het was een goede Zondag. Ik zat namelijk met de mijnen in het midden der gemeente. Bepaalde omstandigheden waren daarvan de oorzaak. Nu was de voorganger geen voorganger maar ook gemeente. Jazeker, dat is hij anders ook wel, maar in andere zin. Ik zag nu mijn mensen ook eens van achteren. Dat is ook wat waard. Ik zag nu de mensen binnenkomen. Al dat wat een predikant anders mist. Het verschijnen der bestu-

rende broeders. De man, die het Woord Gods zal verkondigen. Een jongeman nog, die Utrecht's universiteit boven de eerder bezochte stelt, vanwege het geestelijk leven, dat er gevonden werd. Dat zei hij natuurlijk niet op de kansel, maar onder de koffie na kerktijd. Met vreugde, voorzover het enigszins ontspoorde lichaam het toeliet, luisterde ik naar zijn boodschap. Beide teksten, van voor- en namiddag, waren uit het Oude Testament genom-n, maar de prediking eindigde bij den Verlosser en mij dunkt, dat elke preek goed is, als Jezus groot wordt in de ogen van een verloren geslacht. De broeder, weer onder de koffie, zoals die Zondagsmorgens gedronken wordt, zei, dat ze — de studenten — wel ontzettend veel uitgingen te spreken en dat het soms wel eens wat zwaar werd. Nu, daar weten we zelf alles van.

De namiddagdienst was niet minder goed bezocht dan de morgensamenkomst. Dat is over het algemeen in Friesland nogal goed, zelfs in de hoofdstad. De organist bereidde ons weer voor door allerlei rustige liederen, op rustige wijze gespeeld, waarbij velen dachten aan de woorden, sedert jaren aan die melodie verbonden.

Met vreugde denk ik aan de Zondag terug. Echt een rustdag. Al onze voorgangers zou ik er zo een willen wensen en dan niet in een vreemde plaats, maar onder eigen mensen. Een dominee wil ook wel eens gemeentelid zijn, met de zijnen in de bank zitten en naar een woord luisteren, hij, die steeds zo hoog verheven, ver verwijderd als een brug tussen twee werelden gespannen staat.

HUIZINGA.

Discussie over de Kinderdoop

In het maandblad „In de Waagschaal" verscheen onlangs een art. over de Kinderdoop, dat we, na hiervoor toestemming te hebben ontvangen, hieronder laten volgen. De schrijver, Ds L. Nieuwpoort wenst de gedachtenwisseling over dit onderwerp te zien voortgezet. Barth, de bekende Zwitserse theoloog, stelde het in kerkelijke kringen aan de orde. Hij acht de Kinderdoop theologisch niet verantwoord. Brunner, een andere theoloog der z.g.n. Zwitserse richting, ontkent eveneens het bijbels recht van de Kinderdoop. — We verheugen er ons over dat er in ons land predikanten zijn, die een ernstige gedachtenwisseling over de Doop van kleine kinderen wensen, teneinde ook voor hun doopsbedieningen het vereiste goede geweten te hebben.

Men leze en overwege.

Van verdere reacties hopen we kennis te krijgen en u op de hoogte te houden.

L.

BARTH OVER DE KINDERDOOP

Het is merkwaardig, dat Barth's beschouwingen over de doop en met name over de kinderdoop in ons land tot dusver zo weinig onderwerp van discussie geworden zijn. Hoe komt dat? Ziet men geen kans op even zakelijk-theologische en bijbels-exegetische gronden zijn posities af te wijzen, als hij ze stelt? Of heeft men uit kleingeloof en vrees voor de consequenties der kerkelijke en christelijke practijk niet de moed zijn posities bij te vallen? Het een zowel als het andere zou ik kunnen begrijpen. Toch mogen we daarbij niet blijven staan. Deze zaak moet in discussie komen. Het gaat om te belangrijke zaken. En Barth zelf is te zeer een theoloog en kerkleraar van formaat en heeft ook in ons land te veel invloed dan dat wij dit door hem aan de orde gestelde thema zouden mogen laten liggen.

Men is er evenmin van af, te zeggen, dat een kerkleraar helaas ook dwalen kan en dan maar rustig verder gaan op de weg, die deze kerkleraar op zo sterke zakelijke en exegetische gronden als een dwaalweg aanwijst.

Reeds enige jaren voor de oorlog, ik meen dat het in Kampen was, heeft Karl Barth enkele uitlatingen gedaan die er op wezen, dat hij inzake de kinderdoop een van de gangbare opvatting en practijk nogal afwijkend standpunt innam. Behalve dat men hem natuurlijk al dadelijk het etiket van „doopers" opplakte, is men daar, naar mijn weten, toen nog niet op ingegaan. Waarschijnlijk omdat zijn uitlatingen nog al te summier waren.

Nadien heeft Barth zijn opvattingen breder uiteengezet en zal daarmede zeker, als hem daarvoor tijd geschonken wordt, in zijn verdere „Kirchliche Dogmatik" wel mee doorgaan.

Toch zijn we thans al wel reeds in staat van Barth's opvattingen uitvoeriger kennis te nemen. We vinden ze uitgewerkt in Heft 14 van „Theol. Studien", een geschriftenreeks onder redactie van Barth, uitgegeven door Zollinkon-Zürich en thans ook in Nederland verkrijgbaar.

Naar ik meen, heeft Barth jaren geleden zelfs reeds zijn al te ijverige leerlingen, vooral in Frankrijk er tegen gewaarschuwd, dat ze nu niet opeens moesten gaan weigeren kinderen te dopen, omdat Barth de kinderdoop afwijst. De Kerk in haar meest brede en gezaghebbende gestalte zou zich eerst over leer en practijk van de doop hebben te bezinnen en uit te spreken.

Het komt me voor, dat het goed is, daar ook aan te herinneren in verband met dit artikel.

Een zo diep gewortelde kerkelijke zede als het dopen van kinderen, kan men niet zonder meer afschaffen, alleen omdat een leraar der kerk de kinderdoop afwijst en zelfs niet als dat er een is van het formaat van Barth.

Maar de zaak, die hij er mede aan de orde gesteld heeft, eist onmiddellijk onze grootste aandacht.

Ik moet bekennen, dat ik persoonlijk altijd wel een beetje met de kinderdoop gezeten heb. Ik ben de gangbare weg gegaan in deze, maar toch nooit zonder een openlijke of heimelijke vrees op een verkeerde weg te zijn. Ik denk, dat er meerderen zijn met mij. In elk geval is die vrees door Barth's afwijzing niet weinig toegenomen.

Het komt me dan ook voor, dat het niet gemakkelijk zal zijn Barth's oordeel te weerleggen op gelijk zakelijk-theologisch en bijbels-exegetisch sterke gronden als waarop Barth zijn oordeel bouwt. En op de vele vragen, die hij stelt, zal men wel niet gemakkelijk een bevredigend antwoord kunnen geven.

Barth's standpunt is eigenlijk dit, dat de kerkelijke gewoonte om kinderen te dopen, door geen enkel bijbels-exegetisch gegeven te rechtvaardigen is, zakelijk-theologisch in strijd is met de elementaire uitgangspunten der gereformeerde sacraments- en bizonderlijk doopsleer en op niet te verantwoorden wijze de orde van het leven der Kerk scheef getrokken heeft.

Wat het laatste betreft, zijn we op een totaal andere weg en tot een totaal afwijkende practijk gekomen als waarop de oerkerk zich bewoog en die in het Nieuwe Testament bij alle uitspraken over en zinspelingen op

de doop verondersteld wordt. Reeds het totaal verdringen van de onderdompeling door de besprenging wijst in die richting. Het teken, in de vorm, waarin wij het kennen, brengt eigenlijk van de zaak zo goed als niets meer tot uitdrukking. Welhaast niemand zal er door worden herinnerd, dat het in die zaak gaat om een onmiddellijke levensbedreiging, die door een daarmede overeenkomende en ingrijpende reddende en bewarende handeling wordt weggenomen. Dat het in de betekende zaak, de „res sacramentale", werkelijk gaat om een ingaan in de diepte van de dood en een opgeheven worden tot een nieuw leven en dat dus de doop het sacrament is van de levensvernieuwing door de gemeenschap aan de dood en de opstanding van Christus, dat spreekt uit de besprenging eigenlijk in het geheel niet meer.

Dat bagatellisere men niet!

Waar zaak en teken in het sacrament zo nauw samenhangen en het teken toch werkelijk dienen moet om de zaak des te beter te doen verstaan en te bezegelen, daar is het sacrament zelf in gevaar als het teken zo misvormd wordt, dat het de zaak zelf „verharmlost".

Barth vindt het terecht heel bedenkelijk dat men bij alle casuïstiek en spitsvondigheden, die men aangewend heeft om te zorgen, dat de doop toch maar op uiterlijk correcte wijze bediend zou worden, aan deze verwildering van het teken zelf zo weinig aandacht geschonken heeft.

Toch raakt dit nog slechts de buitenkant van de vraag of de kerkelijke doop de rechte doop is. Waar het op aankomt is, of deze door de Kerk bediend wordt in overeenstemming met het bevel van haar Heer, in trouwe en aandachtige opmerkzaamheid op zijn wil en in samenwerking met de zuivere verkondiging van zijn woord. In een korte uiteenzetting over wezen, kracht en zin van de doop legt Barth er dan vooral nadruk op, dat de zin van de doop bestaat in de verheerlijking van de genade Gods door de opbouw der Kerk als de gemeenschap dergenen, die door de hen toegezegde genade met goddelijke autoriteit in de doop in beslag genomen worden voor de dienst der dankbaarheid — „vermaand en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid" (doopsformulier), haar kracht daarin, dat zij een vrij woord en werk van Jezus Christus is, waardoor de dopeling door het geloof en in de kracht van den Heiligen Geest met Christus in zijn dood begraven wordt en met Hem weder opstaat tot een nieuw leven (Rom. 6) en haar wezen daarin, dat zij afbeelding, zinnebeeld, symbool is van deze vernieuwing des mensen, die zich in de kracht des Heiligen Geestes voltrekt in diens *deelname* aan deze genade. De doop is teken, afbeelding, signum van het mysterie van de vereniging van den zondigen mens met den Christus, die verwerkelijkt wordt door de kracht des Heiligen Geestes, welke weliswaar streng te onderscheiden is van, maar nimmer te scheiden is van de subjectiviteit van de mensen. Het wezen van het sacrament brengt mee, dat de mens daarin nooit louter behandeld object kan zijn. Hij is als deelnemer de tweede hoofdpersoon, want het werk van den Heiligen Geest gaat niet buiten den mens om noch over hem hem, maar veeleer door hem heen. Er kan geen deel*hebben* zijn zonder deel*nemen*.

Indien dit juist is, dan wordt inderdaad de kinderdoop als rechte doop wel zeer dubieus. Immers, ten aanzien van jonge, pasgeboren kinderen heeft dit alles geen zin. Daarbij kan de doop ook niet bevestiging en bezegeling zijn van het geloof van de dopeling. Het rechte sacrament toch veronderstelt, dat de gedoopte mens ook bereid en willig is de hem toegezegde genade des levens te ontvangen, het beslag dat Christus op hem legt te erkennen en de dienst Gods, waartoe hij opgeroepen wordt, te volbrengen.

Een doopspractijk, die met deze essentiële gezichtspunten geen overeenstemming vertoont, is volgens Barth een wonde in het lichaam der Kerk. In de christelijke kerken is er in dit opzicht tussen leer en practijk niet slechts „eine Lücke" (een hiaat), maar „ein Loch" (een gat).

Dit geldt dan met name voor de gereformeerde leer

LEIDRAAD

Gewijde Geschiedenis

Handelingen der Apostelen.

XLV.

Hoofdst. 27 : 1—44.

Ter oriëntering. Uit het „wij" van vers 1 merken we dat de schrijver van het Boek der Handelingen de reis naar Rome meemaakte. Misschien gingen ook nog andere vrienden en medearbeiders van Paulus mee. Vanwege Lukas' persoonlijke tegenwoordigheid ontvangen we een heel uitvoerig reisverhaal, waarin uitkomt, hoe Paulus, schoon een gevangene van mensen, toch onder Gods bescherming de reis volbrengt, en de anderen, om zijnentwil, gespaard blijven, vergel. : 24.

TOELICHTING.

I. De reis van Cesarea tot Kreta. 27 : 1—13.

Die andere gevangenen waren misschien ook christenen. Het woord voor „andere" duidt n.l. op gevangenen van gelijk soort. Waarom Luk. mee mocht is een open vraag. Misschien ging hij mee als gewoon passagier. „De keizerlijke afdeling", zo iets als „7 Dec. Devisie". De soldaten waren Syriërs. — Voor de route raadplege men een kaart over Paul. zendingsreizen. Paulus bevond zich nog slechts in „bewaring"; was nog niet schuldig bevonden. Vandaar vers 3. Wel was Paul. steeds aan een soldaat gekluisterd. — Vers 6: een graanschip. Egypte was *de* korenschuur van het Romeinse Rijk. Wellicht was dit schip door de regering gecharterd en was de officier er de hoogste gezagsdrager. In dat jaargetijde heersen er in het oostelijk bekken van de Middellandse Zee noord-westen winden, vandaar vers 7. Nu over open zee naar Italië te varen leek Paulus niet verantwoord : 9. „*De* vasten" — Grote Verzoendag — najaars dag- en nachtevening. Vers 10: Paul. had ervaring en een voorgevoel van naderende onheilen. Hij voorzag ongerief en averij. Hij zag ze vòòr ze er waren: in zijn verbeelding. De officier moest beslissen maar richtte zich naar het advies der deskundigen: de scheepsofficieren. Enkelen daarvan deelden Paul. zienswijze. Zuidenwind zou afdrijven van de kust van Kreta voorkomen. Raadpleeg kaart.

II. Van Kreta tot Milete. 27 : 14—44.

Bij de bizonderheden staan we niet stil. Het geheel geeft een sterke indruk van de grootte der gevaren.

van de doop, die de cognitieve opvatting van de doop als sacrament is toegedaan. Bij de causatieve of generatieve opvatting, zoals die in de Roomse, Lutherse en Anglikaanse kerken aangehangen wordt, volgens welke de doophandeling op zichzelf op een of andere wijze geacht wordt het heil te bewerken, kan de kinderdoop er nog mee door, maar in de gereformeerde opvatting past ze volgens Barth in het geheel niet. Immers, het sacrament is als handeling der Kerk een element van haar verkondiging en dient om de beloften des Evangelies des te beter te verstaan te geven (H.C.). De doop betekent en verzegelt slechts. De doophandeling zelf is niet het bad der wedergeboorte.

Ze is geen causa (oorzaak), doch medium (middel) des heils. De handeling zelf schept niet het nieuwe leven. De genade moet, om waarlijk de kracht des doops te zijn, als de kracht van Christus zelf, geloofd, gehoopt en afgebeden en door Hem geschonken worden en aanwezig zijn, wil de doop iets betekenen.

Dus ook geloofd, gehoopt en afgebeden worden. Daarom behoorde oorspronkelijk tot de orde van de doop ook het gebed en de belijdenis van den dopeling.

Waar aan de doophandeling een causatieve of generatieve werking toegekend wordt en door deze den mens de vergeving der zonde, de Heilige Geest en zelfs het geloof medegedeeld en de genade hem ingegoten en hij daardoor gered en zalig gemaakt en wedergeboren wordt, daar is het inderdaad niet nodig, dat den dopeling de beloften des Evangelies des te beter te verstaan gegeven worden. De dopeling behoeft dan zelfs van die beloften des Evangelies niets te weten. Hij behoeft de hem toegesproken genade niet te geloven, noch die te hopen noch af te bidden. Hij kan louter object zijn, behandeld voorwerp en van een deelnemen aan de dood en de opstanding van Christus kan geen sprake zijn.

De gereformeerde opvatting van het sacrament echter, die deze dingen zo heel anders verstaat, sluit dit alles uit. De dopeling kan geen behandeld voorwerp zijn. Hij moet er zelf persoonlijk en bewust bij zijn. In plaats van de weg en de poort hier zo breed mogelijk te maken moet die juist hier nauw en smal zijn. De dopeling moet horen, weten en verstaan de beloften van het Evangelie, wat o.a. de volstrekte eis inhoudt dat de doop zal bediend worden in samenhang met de zuivere verkondiging des Evangelies, in welke samenhang alleen zij de ware doop kan zijn. Maar de dopeling moet ook geloven, hopen en bidden, terwijl hij zich in gehoorzaamheid laat dopen.

De kinderdoop betekent dus, dat de kerken zich aan een willekeurige doopspractijk schuldig maken. Het is de vraag, of niet juist deze kerkelijke zede en de hele doopspractijk, zoals we die in de „volkskerk" kennen, niet de eigenlijke oorzaak is van de verwording en de misère der Kerk.

Persoonlijk geloof ik, dat Barth's theologisch-zakelijke en bijbels-exegetische gronden voor de afwijzing van de kinderdoop zeer sterk zijn. Ik geloof niet, dat het gemakkelijk zal vallen ze te weerleggen. Alles wat men alzo aangevoerd heeft om het goed recht van de kinderdoop te vindiceren, wordt door Barth's weerlegging wel zeer zwak. Ons doopsformulier zegt b.v. niet alleen, dat de kleine kinderen gedoopt mogen worden, maar dat ze gedoopt moeten worden. Laat men echter wat in het eerste deel van ons formulier over de doop in het algemeen geleerd wordt, goed op zich inwerken en tracht men daarmede dan te verbinden wat er in het tweede deel aangevoerd wordt voor de kinderdoop, dan krijgt men toch wel even het gevoel: hier is iets, dat niet klopt. Hier is inderdaad „ein Loch". Het overtuigt niet.

Nog meer geldt dat van alles wat men aangevoerd heeft om die bewijsgronden overtuigender te maken. Men is zich, zo zegt Barth, zeer wel bewust geweest van het beslissend exegetisch probleem, dat hier ligt, maar de vraag naar de verhouding tussen de doop en het eigen verantwoordelijk uitgesproken geloof van den dopeling heeft men steeds proberen te beantwoorden vanuit de veronderstelling van het goed recht van de kinderdoop.

„Euraquito" de noord-weststorm. Die aan ons Noordzeestrand wonen weten wel dat deze storm een aparte naam verdient. Vers 16: de sloep, d.i. reddingsboot hees men aan boord; de storm zou haar anders verbrijzelen. Vers 17: ondergorden: om het uiteengerukt worden der balken te voorkomen — lading overboord om niet vanwege diepe ligging door stortzeeën onder de waterspiegel te worden gedrukt. „Zon noch maan verscheen" vers 20, d.w.z. de hemel was dag en nacht met wolken bedekt. Men kon zich niet meer oriënteren. Syrtis : 17 d.i. de zandbanken voor de Noord-Afrikaanse kust. De hopeloosheid maakte lusteloos: ze aten niet meer; „berustten" in het, menselijk gezien, onafwendbaar lot. Hier treedt de waarde van het geloof naar voren: hoe het zal gaan, beslist alleen God. Paul. ontving de verzekering dat hij voor den keizer van Christus zou mogen getuigen. God bestuurt „wolken, lucht en winden". Om zijnentwil worden de medeopvarenden gered. — „Eiland" vers 26 — dus niet op de kust van Noord-Afrika. Vers 27: vanwege de branding? „Land naderde", zeemanstaal. — Vadem, 1.85 meter. Vers 29: „baden" — nood leert bidden. Vers 30: verraderlijk voornemen. Merk dat de hoofdman nu het volle vertrouwen in Paulus heeft, vers 31, 32.

Vers 36: merk op de grote invloed van een geloofshouding. Vers 38: graan: rest van de lading. Zo kon het schip verder het strand op schuiven. Vers 41: boven deze bank zal ondiep water gestaan hebben, zodat zij onzichtbaar was. Het schip schoof maar half de bank over: te steile helling. Door de herleefde moed, herleefd door de belofte van vers 34, werkten allen aan hun redding mee.

Vragen :

1. Waarom kon Paulus Lukas slecht missen?
2. Uit wiens mond zal de uitdrukking „vrienden" gekomen zijn? Vers 3.
3. Voor welk land was Egypte in vroeger eeuwen ook de korenschuur geweest?
4. Waarom zou Paulus zich zo sterk met de vaart bemoeid hebben?
5. Wat sluit geloof in Gods leiding niet uit?
6. Wanneer is het compas uitgevonden?
7. Waarop voer men vóór die tijd uitsluitend?
8. Wat moet op een berisping altijd volgen? Vergel. de verzen 21 en 22.
9. Waarom kon Paulus niet eenvoudig zeggen: een engel van God? Vers 23.
10. Wat sloot dat gebed: „dat het dag mocht worden" eigenlijk in? Vergel. vers 20!
11. Wat zou er aan boord ontstaan zijn, als de zeelieden zich uit de voeten gemaakt zouden hebben?

L.

De Kerk heeft geweigerd tot dusver naar betere onderwijzing uit de Schrift zelf om te zien. Dat komt, omdat men ook in de reformatorische kerken eerst tot geen prijs radicaal afstand wilde doen van de idee van het corpus christianum en in de moderne tijden tot geen prijs van de idee van de „volkskerk". En inderdaad, als de Kerk met de kinderdoop wilde breken, zou ze niet goed meer volkskerk in de zin van massa-kerk kunnen zijn.

De siutatie is dus deze: men wil de idee van de volkskerk niet loslaten. Vanuit de volkskerkgedachte komt men vanzelf tot de kinderdoop als de brede weg en de wijde poort, waardoor men toegang verkrijgt tot de Kerk en nu zoekt men achteraf naar alle mogelijke argumenten om het goed recht van de kinderdoop te bewijzen en zo heeft men zich, volgens Barth, in een verwarring gestort die hopeloos is.

Ik zal in dit artikel niet ingaan op de wijze waarop Barth deze argumenten voor de kinderdoop weerlegt. Vanuit met name een gereformeerde sacramentsopvatting zal er moeilijk iets tegen in gebracht kunnen worden, dat even overtuigend is.

Ik wil alleen maar zeggen: het thema is aan de orde gesteld en het moet worden opgenomen. Van de vragen, die Barth opwerpt, mogen we ons niet afmaken. Als het waar is, dat we te doen hebben met een wonde in het lichaam der Kerk, dan wordt het werkelijk hoog tijd daar aandacht aan te besteden.

Er wordt heel veel gesproken over de ziekte der Kerk. Daar worden allerlei oorzaken voor opgenoemd. Tal van diagnosen zijn reeds gesteld. Op allerlei manieren is men die aan het cureren.

Ik meen, dat er wel openheid is voor de mogelijkheid, dat deze oorzaak zou kunnen liggen in de leer en practijk van het sacramentele leven der Kerk. We spreken b.v., en zeer terecht, over een avondmaalsnood. Maar zijn de ogen er wel genoeg voor open, dat er ook op het punt van het andere sacrament de doop, het een en ander niet in orde is? Zou er niet veel voor te zeggen zijn, de mogelijkheid te stellen, dat het herstel der kerk moet beginnen met de reformatie van de doopspractijk, zodat we komen tot een doopspractijk, die theologisch zakelijk en bijbels exegetisch beter verantwoord is dan de tegenwoordige.

„De ganse misère der kerk zou wel eens verband kunnen houden met het feit, dat zij aan deze vraag nog te weinig aandacht heeft gewijd en dienaangaande te weinig bereid is een beslissing te nemen. En alle pogingen om aan die misère een eind te maken, zouden wel eens tot onmacht gedoemd kunnen zijn, omdat men zich in deze kwestie niet wil laten leren en hetgeen men leert niet ter harte wil nemen". (bl. 25).

Inderdaad, het is de moeite waard zich door dezen leraar der Kerk deze critische vraag te laten stellen en er ernstig op in te gaan.

Wie is er onder ons, die, dit alles ter harte nemend, nog het kunststuk klaar speelt de gangbare weg der doopspractijk, die we thans gaan, onverschrokken en zonder kwellende vragen in het hart verder te gaan en te dopen al wat in het doophuis gebracht wordt?

Alleen maar, Barth wijst er terecht op: als we dit probleem serieus opnemen, dan komen we onverbiddelijk voor het andere probleem te staan: dat van de volkskerk. Zijn we bereid dat zonder enige tactische omzichtigheid in de waagschaal te werpen? Zonder dat is er geen mogelijkheid om de verwarring, waarin de Kerk zich gestort heeft, te boven te komen. Die blijft dan werkelijk hopeloos. Ja, meer nog: dan zullen we het werkelijke probleem, waar het om gaat, niet eens in het vizier kunnen krijgen.

Onze militairen

Ter navolging

F. te W. Zond ons f 10.— voor ons werk. Hartelijk dank, broeder! Het doet altijd goed meelevende mensen te ontmoeten. Ofschoon zelf geen zoon onder de wapenen, toch de arbeid steunen, dat is fijn! Want de arbeid onder onze jongens kost geld. Elke brief, die wij verzenden kost ons aan papier, stencils en porti, plm. f 10.—.

U begrijpt dus dat elke gift hartelijk welkom is.

't Kan verkeren

Van één persoon uit Indonesië ontvingen we de brief terug met de mededeling: „Voel niet voor uw opvattingen betreffende uw geloof. Alles wat ik daarom ontvang, zal ik retourneren. Degene, die mijn adres opgaf is waarschijnlijk niet op de hoogte geweest aangaande mijn standpunt op kerkelijk gebied".

Een ander geluid

Een ander militair was blij en dankbaar met de brief, maar schreef: „er is nog een Baptisten jongen bij mij in de kazerne, die geen brief heeft ontvangen".

Dus heb ik nog niet alle adressen. Dat is jammer. Zult gij nu per omgaande mij het adres zenden?

Bij voorbaat dank.

K. PRINS,
Twelloseweg 8, Deventer.

GEMEENTE-BERICHTEN

2e EXLOERMOND.

Geliefde broeders en zusters in Christus. Sinds ons laatste gemeentebericht in De Christen kunnen wij terugzien op een gezegende tijd. We mochten wederom getuige zijn, dat een jonge broeder en een jonge zuster door de doop in de gemeente werden binnengeleid. Broeder Ds. Bakker was voor deze dienst tot ons overgekomen en had tot tekst gekozen Psalm 119 : 9: Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij het houdt naar Uw Woord. Hij mocht aan een talrijke schare deze boodschap doorgeven. Na afloop schaarde de gemeente zich aan de dis des Nieuwen Verbonds, waar wij bij brood en beker Zijn dood verkondigden. Br. ouderling E. Grooten sprak de jonge broeder en zuster een hartelijk welkom toe in de gemeente. Het was een zegenrijke ure voor de gemeente.

De 20 en 21e November hield de gemeente twee evangelisatieavonden. Voor deze samenkomsten waren tot ons overgekomen de brs. Ds. L. de Haan van Apeldoorn en Ds. S. Zijlstra van Eindhoven. Zij brachten aan een grote schare de blijde boodschap der verlossing; aan het eind van de tweede avond kwamen twee jonge zusters tot overgave des harten. Prijst den Heer.

Ook heeft de gemeente gezegende kerstdagen gehad. Br. H. v. d. Werf was voor deze dagen in ons midden, wat ons als gemeente goed deed. De eerste Kerstdag hadden we om 10 uur prediking, waarin br. v. d. Werf ons bepaalde bij het geboren Kindeke. Ons zangkoor zong op verdienstelijke wijze een mooi kerstlied; des avonds kwam de gemeente weer samen tot het houden van een liefdemaal. Wij waren daar in een fijne sfeer bij elkander en vele broeders en zusters getuigden door woord en zang van de blijdschap en vrede, die zij hadden ontvangen van dezen geboren Koning. Na afloop van deze dienst meldden zich weer twee jonge zusters om gedoopt te worden. Een mooi en waardig slot van deze avond. De tweede dag hadden wij des morgens 10 uur wederom dienst, waarin br. v. d. Werf ons bepaalde bij den geboren Koning; des namiddags vierde de Zondagsschool haar kerstfeest. Dat er belangstelling voor het Zondagsschoolwerk is, bewees ons gevuld kerkgebouw.

Zo gaan wij dan als gemeente weer voorwaarts in de strijd voor onze Koning Jezus.

Voorwaarts Christenstrijders;
Drukt uws Konings spoor.
Met Zijn heil'ge kruisvaan
gaat ons Jezus voor.

Namens de gemeente

D. WEVER.

Wereld-Congres

29 Juli—3 Aug. '47

Vele aanvragers wachten nog op een formulier. Nu, de stroom is ook zo groot, dat ik al door mijn eerste voorraad (70 ex.) heen ben! Een nieuwe voorraad is al door mij in Londen aangevraagd. Maar gezien de toeloop is die nu al haast „bezet". Als alle aanvragers inderdaad Copenhagen bereiken, wordt het een ware „exodus" van Ned. Baptisten naar Denemarkens hoofdstad. Onze zin voor gemeenschap, maar niet minder de dankbaarheid jegens de weldoeners in het land van liefde en belofte, komt in die exodus krachtig tot openbaring. Maar of ieder zich het probleem der deviezen, der reismogelijkheden en reismoeilijkheden, van de herberging en van de taal wel goed gerealiseerd heeft? Helaas, ik kan de velen, die daarnaar vroegen en naar nog meer dingen, niet antwoorden, tenminste nù niet. Dat hangt in hoofdzaak af van inlichtingen, die nog binnen moeten komen en die misschien ook wel van andere zijde hier bekend gemaakt zullen worden. Wacht dus maar geduldig af!

T. JANSMA.

Van dag tot dag

Bij dezen heb ik het voorrecht u de verschijning van dit schone dagboek, waarvan in ons blad reeds een recensie te lezen viel, aan te kondigen. Zette het Ned. Baptisme zijn tweede eeuw in met de uitgave van 't Vademecum, nu treedt het voor den dag met een bundel korte meditaties van de hand zijner eigen voorgangers! Ziedaar een daad, die er mag zijn. Ieder luistert met een liefdevol hart en een ontvankelijk gemoed naar de kansel-boodschap van zijn voorganger. Nu zullen de voorgangers door middel van dit Dagboek u van dag tot dag bezoeken in uw huiskamer zo 's avonds voor het te-ruste-gaan of op een ander geschikt uur van den dag en u beluistert hemelse klanken voor het aardse leven, gelijk zij u te verkondigen hebben. Is nu reeds de dank jegens den redacteur, Ds. J. Louw, groot, wanneer straks een vol jaar lang alle Baptisten gezinnen en honderden andere gezinnen de zegen van dag tot dag gesmaakt hebben, dan zal ieder te meer beseffen en verstaan de waarde van de uitgave van ons dagboek, en dat onder zulke kundige en fijnzinnige leiding.

De intekenaren genieten ten volle het profijt van hun intekening: hun wordt dit fraaie dagboek — alles ziet er even fraai uit! — tegen de toegezegde luttele prijs van f 4.50 toegezonden of bezorgd. Zij, die nu pas met en na de verschijning bestellen, betalen de prijs van f 6.50. Wat nog goedkoop zegt u, want een dagboek kost tegenwoordig, terwijl papier en band van slechtere kwaliteit zijn, f 9 à f 10! U hebt gelijk. Daarom nodig ik allen uit om nu dadelijk maar de bestelling aan mijn adres te zenden (indien u tenminste niet ingetekend hebt), alvorens de oplage is uitverkocht!

T. JANSMA.

Giro 9260
van de Unie van Baptisten Gemeenten, Haarlem.

EEN KLEINIGHEID

is het voor u om de onnauwkeurigheid in de naam of het adres, waaronder u misschien DE CHRISTEN ontvangt, op een briefkaartje aan mij te berichten. En het is voor den drukker, de post en niet in het minst voor de administratie zo 'n ding van belang om de juiste naam en het juiste adres te hebben. Kijkt u dus even naar naam, adres en huisnummer op de adresstrook en schrijf mij a. u. b. even, wat daaraan veranderd of verbeterd moet worden. Liefst zo spoedig mogelijk. Want binnenkort worden de adresstroken weer gedrukt en voordien moeten alle onjuistheden verbeterd zijn. Bij voorbaat mijn dank!

T. JANSMA.

Mededelingen

N.B.J.B.-ERS, OPGELET ! !

Zaterdagavond 18 Januari a.s. houdt Ds. G. Brongers van Enschedé een 5-minuten-causerie voor de Radio over het werk van de N.B.J.B.

De uitzending wordt verzorgd door de Regionale Omroep Noord over golflengte 245 meter. De causerie zelf, die muzikaal omlijst wordt, vindt plaats van 6.30—6.35 uur en is een onderdeel van de rubriek: „De stem van het Noorden", die reeds om 6.15 uur begint. In verband daarmee zal natuurlijk op het werk van de N.B.J.B. in het Noorden de nadruk worden gelegd.

Het is de eerste maal, dat de N.B.J.B. haar geluid door de aether zal laten horen. Luistert dus allen!

De Alg Secr. J. BROERTJES.

VERBETERING:

In de „Losse Schakels" van j.l. Vrijdag (De Christen No. 2827) is in de 2e schakel *„God is het die roept"*, uitgevallen de tekst, waarover de eerste lezer ons ook zijn mening geschreven had. Het gaat daar over Hand. 2 : 39.

L.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2829
VRIJDAG 24 JAN. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

God schaamt Zich hunner niet

Hebr. 11 : 16.

Dat is wel wat erg menselijk van God gesproken. Want het veronderstelt de mogelijkheid, dat God Zich over iemand zou kunnen schamen. Dat God Zich geblameerd zou kunnen voelen. Dat God Zich gaarne, zo onopvallend mogelijk, van sommigen zou willen distanciëren.

Een rij van mannen en vrouwen worden genoemd in dit hoofdstuk. Het waren niet de denkers, kunstenaars, machtigen in staat en maatschappij, die de aandacht vroegen. We kunnen heel kort zijn: het waren nomaden, zwervers over de onafzienbare vlakten van de landen ten oosten van de Middellandse Zee, die met hun geweldige kudden voortgolfden om de bronnen en weiden voor het talloos vee te zoeken. Ze werden geboren temidden der dieren en stierven daar ook. De geur des velds en der schapen hing om hen en men kon direct niet van hoge cultuur en dergelijke dingen spreken.

Maar God schaamde Zich niet om hun God genaamd te worden.

God, de volmaakte Kunstenaar en Bouwmeester, Wiens gedachten in het werk der sterren van verre benaderd worden. God, Die bij jaar noch eeuwen telt en Wiens ogen de hangende tuinen van Babel, de wondere werken der Egyptenaren, de machtige organisatie der Romeinen, de technische hemelbestormers onzer dagen in een flits voorbij zagen trekken. Al dezen liet God in hun wijsheid stranden en schaarde Zich niet aan hun zijde. Hij wendde Zich tot die schaapherders, naar leer en vee ruikende reizigers in de morgenstond der tijden. Hij schaamde Zich niet hun God genaamd te worden. Hij wees op hen, als de engelen rondom Zijn troon stonden en ook wanneer de Satan in hun midden kwam om zich voor den Heer te stellen en zeide: Ziet, Mijn volk!

Wat was het, dat God Zich zo aan hen verbond?

Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben ze van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

Zie, dat is het volk naar Gods hart. Dan mogen ze gerust in tenten wonen en veracht worden door de cultuurvolken van hun dagen. Wolken van weeë lucht mogen zwaar over de legerplaats liggen, Gods hart verheugt zich over die mannen en vrouwen. Want ze geloven Hem.

Iets anders doen ze niet. Zeg niet: wat is dat nog. Er is niets geweldigers, o zeker: ook niets gewoners, dan dat. Niets gewoners. Want Wien zou men meer vertrouwen kunnen schenken dan den eeuwigen God, Die ons Zijn grote naam bij dag en nacht spelt als de Machtige en Wijze en ons in Jezus Christus het uiterste van Zijn wonderlijke liefde toonde. Maar onder mensen is er tegelijk niets geweldigers voor God, dan een mens, die Hem inderdaad volkomen geloofd, vertrouwt. En in die herders en herdersvorsten vond Hij zulke mensen. Hoor de uitdrukkingen: ze hebben de beloften van verre gezien, geloofd, omhelsd. Daarop hebben ze geleefd en zijn ze gestorven. Ze hebben niets groots verricht. Ze hebben slechts geloofd en dat heeft God verblijd. Hun God wil Hij zijn. Hij schaamt Zich niet voor hen.

Dit willen wij nog zeggen: God heeft Zich nooit geschaamd voor het mensdom. God heeft Zich niet haastig teruggetrokken van dit verwaand geslacht. God schaamde Zich niet als Kind te komen, als Man aan het kruis te hangen. En in de tijd daartussen was Hij een vriend van tollenaren en zondaren. Het is goed, dat Hij Zich over ons ontfermde. Dat dit alles ons toch opvoerde tot een geloof als zij bezaten, genoemd in Hebreën 11.

God schaamde Zich niet hun God te heten. Hij verbond zelfs Zijn eeuwige naam aan hun tijdelijke: de God van Abraham, Izak en Jacob. Zou God dat doen aan de onze. Dat wij toch slechts geloofden, alleen maar geloofden.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Zestig-jarigen. In The Christian, een Engels blad, verscheen een reeks artikelen over vraagstukken, het zieleleven betreffende. Het bizondere van deze artikelen was, dat ze niet geschreven waren door een predikant of andere geestelijke van professie, maar door een

christen-psychiater. De vraagstukken, die zich voor doen op het gebied van het normale en abnormale zieleleven, werden dus bezien van de wetenschappelijk-psychische kant.

Onder meer trof ons in een dier art. een opmerking betreffende een vaker voorkomende oorzaak van mannen boven de zestig jaar. Bij lichamelijke ziekten en genezing spelen psychische factoren een belangrijke rol. Soms worden mensen beter in gevallen, waarvan men niet anders dacht, dan dat ze met de dood zouden eindigen. Geestelijke invloeden bewerkten — voorzover men kon zien, de onverwachte genezing. — Daar tegenover komt het ook voor, dat de ziekte in sommige gevallen plotseling een ongunstige wending nam en ten dode leidde. De schrijver was van mening dat vele mensen boven de zestig jaar een „psychologische" dood sterven, omreden ze zich uit hun zaken terug trekken of op pensioen gesteld of gewoon ontslagen worden. Door dit buiten-hun-werk-komen-staan, verliezen ze de belangstelling voor het leven: ze missen, waarvoor het waard is te leven, hen opeist. Daarom bezwijken ze bij de eerste ziekte, die hen aangrijpt.

Gehechtheid aan het werk. Bovenstaande verklaart, waarom mensen boven de zestig jaar niet gemakkelijk hun werk loslaten. Het is niet de idee dat ze niet gemist kunnen worden. De drijfveer ligt dieper en is zeer respectabel: de liefde tot het leven, dat de Schepper ons heeft meegegeven. Men behoude een taak, die de krachten blijft opeisen; die tot inspanning dwingt, die de aandacht gespannen houdt. Zo blijft dat leven op peil, zo blijven bloed en geest in circulatie. Laat ons dus niet zo onbarmhartig zijn om de bevoorrechten, die ouder mogen worden dan zestig jaar, weg te dringen uit de arbeid, d.i. terug te dringen uit het leven. Beoordeel hun taai vasthouden aan hun taak ook niet vals, als kwam dat voort uit zelfoverschatting. Dat is van belang — ook voor u, thans vijfentwintig jarige, want ge moet er rekening mee houden, dat ge eens de zestig zult passeren! Behoeden we elkander voor de „psychologische" dood!

De bekering wordt zichtbaar. Een jonge vliegenier, die gestationeerd is in India, die een christelijk dorp bezocht, werd getroffen door het verschil, dat hij aantrof tussen dit dorp en de heidense dorpen. „Ik was verbaasd", schrijft hij, „door het onderscheid tussen dit dorp en zijn bewoners en de niet-christelijke dorpen, die ik gezien had. Dat dorp was zoveel reiner en de bevolking was vriendelijk. Wanneer we in andere dorpen ons ophielden, en een christelijke woning betraden, werden we ontvangen met een kop thee. Telkens trof ons weer de reinheid in de woningen der christenen en de gelukkige uitdrukking op hun gezicht en het gaf me veel vreugde, wanneer ze vroegen of we, voor ons vertrek, nog samen zouden bidden.

Het onbetwist goede der Pinkstergemeente. Naar aanleiding van de Losse Schakel over „de gestadige drup", in De Christen van 27 Dec. 1946, schrijft een broeder:

> „In de schakel „de gestadige drup" staat een zin, die volgens ondergetekende niet erg goed is uitgedrukt. Er staat n.l.
>
> „„Het schijnt dat ze (Protestanten in Frankrijk, die weigeren hun kindertjes te laten dopen) dit weigeren onder invloed van de Pinkstergemeente, welke gemeente in elk geval dit goede had en heeft, dat ze geen kinderen doopt.""
>
> Nu bedoelt ondergetekende de woorden „in elk geval". Staat dit er omdat er andere gevallen zijn, die minder goed zijn? Of hoe moet hij dit anders verstaan?"

Het antwoord is eenvoudig. De schrijver van de Losse Schakels verklaarde, dat hoe wij als baptisten overigens ook over de Pinkstergemeente mogen denken, wij met hen instemmen voor wat aangaat de verwerping van de Kinderdoop. Er was in die Schakel geen aanleiding over die punten te gaan spreken, waarover onder ons misschien verschil van mening bestaat.

De geestelijke gaven. Naar aanleiding van de Losse Schakels in De Christen van 6 Dec. 1946 schrijft een broeder in een warm gesteld art., dat via den E.-R. in ons bezit kwam over de geestelijke gaven, die in de Apostolische gemeenten voorhanden waren en onder ons niet allen tot openbaring komen. — Wie over de geestelijke gaven schrijft, heeft als uitgangspunt de 1e brief aan de Korinthiërs. In die brief wordt n.l. over dit onderwerp uitvoerig gesproken. Ze waren daar ook in ruime mate voorhanden. Paulus veroordeelt die gaven niet, maar hij dringt wel aan op het juiste gebruik derzelven. Maar men merke wel op, dat hij de opvatting der Korinthiërs ten aanzien der geestelijke gaven, voorzichtig corrigeert. Het feit, dat het zedelijk oordeel in die gemeente niet zuiver en krachtig ontwikkeld was, zal hem daartoe wel bewogen hebben. Korinthe, de gemeente, „die het aan geen gave ontbrak", is een gemeente geweest zonder invloed op haar zustergemeenten, een gemeente van veel twist en scheuring en zonder geestelijke kracht. Dit beeld geeft geen aanleiding om het bezit van veel geestelijke gaven hoog aan te slaan of als zo erg begeerlijk te doen verschijnen. Die rijkdom aan gaven te Korinthe was geen uiting van een rijk geestelijk leven en ging gepaard met zedelijke slapheid, dwaalleer en innerlijke zwakheid.

Dit was voor Paulus geen reden om iets te zeggen ten nadele van de geestelijke gave, of om de opwekking „ijvert om de geestelijke gave", in de pen te houden, maar waarschuwt ons wel om voor overschatting daarvan op onze hoede te zijn.

Het ontbreken van vele geestelijke gaven in de gemeenten van heden, kán zijn toe te schrijven aan laksheid en zelfvoldaanheid, maar kan ook zijn toe te schrijven aan de leiding Gods. God kent onze harten, onze gevaren, onze volken — de volken van hier en van het heden. Wanneer Zijn wijsheid het beter oordeelt ons — hier en nu — bepaalde gaven te onthouden en wij willen ons hierin niet naar God voegen, dan ontstaan er òf schijngaven, surrogaat tongen spreken enz., of ze komen tot ons uit een verkeerde bron. Er zijn vele geesten, die bereid zijn ons te inspireren en de Duivel kan allerlei gaven uitdelen.

Dit laatste gevaar mag er ons niet van doen afzien te ijveren om de beste gaven, maar moet ons daarin voorzichtig en waakzaam doen blijven. Waar het op aankomt is, dat we volkomen overgegeven zijn en de Heere met ons kan doen, wat Hem behaagt. Hoe en waartoe Hij ons gebruiken kan en wil moeten we aan Hem overlaten. Maar we mogen niet zeggen: omdat het in de eerste gemeenten zo was en daar die gaven gevonden werden moeten zij bij ons ook gevonden worden, anders is het niet goed met onze gemeenten.

Gaven en welstand. Het peil en het heil der gemeenten hangt niet af van het velerlei der geestelijke gaven. Korinthe zelf bewijst dat op overtuigende wijze. Het is beter vervuld te worden met den Heiligen Geest

dan geestelijke gaven te ontvangen. Het is mogelijk dat men duivelen kan uitwerpen, zieken genezen, in Jezus' Naam profeteren, zonder in de zaligende verbinding met den Heiland te staan of te blijven staan. Waar het echter wel op aan komt, dat zijn *de vruchten* des Geestes. Die mogen nooit ontbreken. Uitingen van *geestelijk leven* zijn veel gewichtiger voor het welzijn der gemeente en het heil der wereld dan geestelijke gaven op zichzelf zijn. Die in Mij blijft draagt *veel vrucht,* zegt de Heere Jezus, maar veel gaven zegt Hij den zodanigen niet toe.

Niet principieel afgewezen. Dat wij Baptisten de geestelijke gaven, dus ook het spreken in vreemde talen, niet principieel afwijzen, is duidelijk. De mededeling betreffende de organisatorische vereniging van de Baptisten- en Pinkstergemeente in Rusland bewijst dat opnieuw. We staan vrij tegenover deze dingen. Maar de ervaring met „Pinkstergemeenten" opgedaan in Duitsland (Kassel) en in ons land, maakt ons voorzichtig. Tè voorzichtig moeten we niet worden want dat zou kunnen leiden tot geslotenheid voor den Geest van God — een ons onttrekken aan Zijn werkingen. Maar we willen ook niet dwingen.

Gemeente en gemeentevorm Dat het christelijke leven zich in onze gemeenten, hier en nu, niet precies zo openbaart, wanneer wij samenkomen, als dat in de Apostolische gemeenten geschiedde, lijkt ons minder gewichtig. Evenmin als alle christenen elkander gelijk behoeven te zijn, is dat nodig voor de verschillende gemeenten. De arbeid mag zich aanpassen naar de aard en behoeften der volken. Wat ginds aantrekt, kan hier afstoten. De vormen van ons gemeentelijk samenleven mogen zich wijzigen — het wezen kan daarbij heel goed bewaard blijven. Misschien zijn we te star wat aangaat de inrichting en het verloop onzer samenkomsten. Wat overgeleverd is en indertijd goed werkte, behoeft niet altijd door ons gehandhaafd te worden. Vooral geldt dit voor onze Evangelisatiesamenkomsten. Die moeten zó worden gehouden, dat ze tot de wereld spreken en in elke bijeenkomst van gelovigen moet de Geest vrij zijn in Zijn werken — wat niet betekent, dat ooit wanorde op rekening van den Geest geschreven zou mogen worden.

Maat houden. Kritiek op de Hervormers en hun werk is geoorloofd, ze is ook nodig. Ze zijn voor ons niet het einde van alle tegenspraak. Bij alle kritiek vergete men echter de ontzaglijke verdienste dezer mannen niet en de stroom van zegen, die van hen is uitgegaan — hoe bitter ze de dopers ook hebben bestreden en vervolgd. Hun werk n.l. reformeren moet worden voortgezet. Dat wensten ze zelf ook. Men gaat te vèr als men verklaart „dat Luther, Calvijn en Zwingli nog vele verwrongen dogma's uit het Katholicisme meenamen".

We horen ook niet graag minachtend spreken over „kerkmuren" en „heilige huisjes". Wie dat doet vergeet zo licht dat voor duizenden zielen dank zij „kerkmuren" en „heilige huisjes" het Evangelie is bewaard gebleven. Die zo spreekt vergeet allicht hoe veel hijzelf aan „kerkmuren" en „heilige huisjes" te danken heeft of .... is zich dat nog nooit bewust geworden. Wie de heilige olie bewaren wil, heeft vaten nodig en wij hebben de vaten lief, vanwege de olie; we beminnen de lampen, vanwege het licht dat op haar brandt. Ware liefde concretiseert zich. We danken God voor hen wier liefde tot „de Gemeente van Christus" zich uitte en uit in liefde tot de ommuurde ruimte en de „heilige" gebouwen en die daarin samen komen als een heilige familie.

L.

Pastorale Mijmeringen

Er is heel wat leed in de wereld. Dat is geen nieuws. Met dit feit hebben we misschien allang vrede gesloten. Wel is waar slechts een capitulatie, zodat de vrede nauwelijks een verlichting mag worden genoemd; maar we vechten toch niet meer met de feiten, die steeds weer onze blijheid torpederen en bijna altijd sterker blijken dan ons verweer.

Dat leidt me in mijn mijmeringen tot verschillende gedachten, die schijnbaar niet al te veel met elkaar te doen hebben en oppervlakkig beschouwd zelfs ternauwernood met elkaar in harmonie te brengen zijn. We zullen ons daarover maar geen al te grote zorgen maken, want vaak wijkt het resultaat van de nadere beschouwing af van dit van de eerste kennismaking. Maar afgezien daarvan vond ik op die verschillende paden een licht, waarvan ik getuigenis wil afleggen.

Er is heel wat leed....dat hoegenaamd niet onafwendbaar is. Dat wil zeggen, dat we zondigen als we niet front maken tegen het afwendbare leed. We zien dit misschien niet altijd even duidelijk. Er is namelijk gevaar, dat we het leed als een compakte grijze massa voor ons zien. Zoals bijvoorbeeld een zwaarmoedige, naargeestige mist. Het schijnt, dat geen enkel wapen in staat is, die mist te verdrijven. Het spot met alle energie, die tot dit doel wordt aangewend. — En toch komt het me voor, dat een zodanige waardering gelijk staat met moedeloosheid. En moedeloosheid is nu eenmaal de gezindheid, die verlammend werkt, zodat ook hetgeen nog verricht zou kunnen worden, ongedaan blijft.

Gelooft u ook niet, dat toen de mannen, die onder leiding van de ingenieurs, de eerste vierkante meters van het eerste zinkstuk gevlochten hadden, waarop de afsluitdijk gebouwd zou worden, de verleiding in zich voelden opkomen om te lachen over die pogingen om het watervlak van de Zuiderzee aan banden te leggen? Wat is het toch geweest, dat zij volhardden bij die hopeloze arbeid, die de duizend en één moeilijkheden op de weg naar het einddoel moest overspannen? Zeker, niet, doordat ze ononderbroken dit einddoel voor ogen hielden. Dat konden ze zelfs niet met de beste wil. Neen: ze bepaalden zich daartoe, dat wat voor hen op die dagen was uitgestippeld, te verrichten. Zij braken de grote taak aan zulke kleine stukken als ze zelf meester konden worden. Dit is geheim van hun overwinning! Zo komen de onmogelijke dingen tot stand!

Zou zó het meer der smarten ook niet voor een flink deel kunnen worden drooggelegd? Kom aan, stuur de moedeloosheid maar op pensioen. En ga eens vaststellen, wat u vandaag kunt doen, om de overwinningsketen van het leed te doorbreken. Kan dat lukken? Bij stukjes en beetjes zeer zeker.

De grootste bron van het leed is wel, wat mensen ons aandoen. Want de smart, die God ons aandoet is nooit van troost verstoken, die de smart weliswaar niet lichter maakt, maar ons het middel en de kracht schenkt te dragen! Ook de felste smart van Godswege is slechts de schaduwkant van een stralende zegen. Waarom?

Omdat Hij liefde is! Zelfs het sterven is gewin, constateert Paulus zichtbaar verrast. Letterlijk niets is zinledig.

Wanneer we echter zo vlug er bij zijn om den mens als grootste bron van het zinloze, liefdeloze leed aan te wijzen, zullen we eerlijkheidshalve ons niet slechts als het lijdend voorwerp, doch ook als onderwerp of veroorzaker van dat leed hebben te beschouwen.

Ik — veroorzaker van het leed mijner medemensen! Daar schrikken we van, vooral nu we ons ogenblikkelijk herinneren die gezichten van vader en moeder, broer en zuster, kind en man of vrouw, die pijnlijk vertrokken door een woord, dat wij gesproken of een daad, die wij verricht hebben. Maar dan gaan we schielijk onszelf in bescherming nemen. 't Was waarheid, wat we toen gezegd hebben. En moet je de waarheid niet zeggen?

Geen mens, en zeker geen christen, zal de waarde van de waarheid ontkennen. Maar er is een wijze van de waarheid te zeggen, die neerkomt op een ergerlijk misbruik.

Eens zeide de duivel tegen een arm geplaagd mensenkind: „Je bent verloren, man!" Het was de waarheid. De betrokkene had zich diep in het moeras gewerkt. Hij kon voor- noch achteruit en met al z'n streven, om er uit te komen, zonk hij steeds dieper. „Je hebt het aan jezelf te danken" sarde de duivel verder. En weer sprak hij de waarheid. En de keten van waarheden werd voortgezet: „Zó kun je voor God niet verschijnen!" „Span je maar niet in, je kunt jezelf toch niet redden!"
Bent u 't niet met me eens? Niets dan waarheden. En toch had de schavuit gesproken met een schavuitendoel. Hij trachtte een mens tot zijn willoos slachtoffer te maken. Heel die parade van waarheden werd een onwaarachtige vertoning, daar het element van de hulp en troost ontbrak. Er was geen positieve doelstelling bij de opsomming van al die onloochenbare feiten. De waarheid werd daardoor tot een helse leugen, omdat de Waarheid ontbrak, die het dofste oog kan doen schitteren; de Waarheid, dat Jezus Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was!

Wat we hebben te doen als we het leed van onze omgeving willen overmeesteren is nu wel zowat duidelijk.

Gooi niemand met wrevel bij 't oude roest! Heb respect ook voor den gevallene en verlorene. Wil niet hooghartiger zijn dan Hij, Die gezegd heeft: „Leert van Mij want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart".

Moet gij smart veroorzaken door de stralenbundel van de waarheid op uw medemensen te richten, vergeet dan nooit, dat de grootste waarheid tot een leugen wordt, als u de waarheid van Gods erbarmen en 's Heilands liefde omsluierd laat. Niets geeft u het recht om de rokende vlaswiek te doven of het gekrookte riet te verbreken! Kortom, laat alles wat ge doet of spreekt het positieve doel dienen, dat de naaste door u rijker en blijder wordt. Gij wilt toch Jezus' discipel zijn? Hebt ge niets anders dan bitterheid of verwijt te zeggen? Dan hebt ge *niets* te zeggen! Dan hebt ge te zwijgen .... totdat ge zelf, in Gods zonnelicht gebaad, kunt spreken van Zijn goedertierenheid, aan u, onwaardige, bewezen.

En ja, nu zien we het verband tussen hetgene wat eerst los van elkander scheen te staan in onze beschouwing van het leed der wereld. Ook God kennen we als

---

LEIDRAAD
Gewijde Geschiedenis

Handelingen der Apostelen.
XLVI.
Hoofdst. 28 : 1—15.

Ter Oriëntering. De reis naar Rome werd drie maanden onderbroken. De ouden, met hun houten zeil- en roeiboten, waren meer afhankelijk van de natuurkrachten, dan wij heden ten dage. De mens was toen ten opzichte van de natuur „kleiner" dan wij zijn. Steeds meer heeft de mens zich de natuur onderworpen en haar aan zich dienstbaar gemaakt. — Ook bij het verblijf op Malta, bleek wat in het bizonder Paulus als christen-apostel boven de anderen voorhad. Als eerste dienaar staat hij tussen de mensen. Van eigenlijke evangelisatiearbeid lezen we echter niets. Reden?

TOELICHTING.

I. Christen en barbaren. Vers 1—6.

De naam van het eiland vernamen de schipbreukelingen allicht doordat enkelen der eigen bemanning het herkenden. De bewoners van het eiland waren Feniciërs. die hun moedertaal gebruikten, die verwant was aan de moedertaal van Paulus en zijn Joodse reisgenoten, het Aramees. Vers 2: de grote verbazing over de hulpvaardigheid der inboorlingen, misschien ten dele te danken aan het diepe gevoel van hulpbehoevendheid, anderzijds echter zeker vooral toe te schrijven aan het feit, dat naastenliefde in de voor- en buiten-christelijke wereld zeldzaam is. Men bedenke dat de schipbreukelingen door het water heen het land hadden moeten bereiken. Paulus staat er actief tussen: hij pakt aan. De adder had in het vochtige hout gelegen en was met de takken bij het vuur terecht gekomen. Bijt in Paulus' hand om zich in veiligheid te stellen. De inboorlingen stellen groot belang in dit geval. Hun gevolgtrekkingen zijn verreikend: Paulus was een gevangene, dus had natuurlijk een of ander misdrijf begaan. De Wraakgod (Nemesis) vervolgde hem daarvoor en trachtte hem door het water te doden. Daaraan wist hij te ontkomen en nu bedient de godin zich van een giftig dier om hem om te brengen. Sterven moet de misdadiger. Als dat niet uitkomt, verandert Paulus voor hen in een andersoortig, bizonder mens: hij is een god. Het huiveringwekkende — goed of slecht — had voor de oude wereld iets demonisch.

II. Paulus „deelt leven uit". Vers 7—10.

Publius was vermoedelijk de Bestuurder van het eiland. Hij verschafte de schipbreukelingen een voorlopig onderdak. Zonder te weten verleent hij engelen herberg. De vader van Publius had dysentherie met hoge koorts. In deze nood hoort Paulus een roepstem: help! Niet Lukas treedt hier naar voren maar de Apostel. Medicijnen had de geneesheer vermoedelijk wel niet of weinig bij zich op deze vreemde reis. Ze waren misschien ook bij de schipbreuk verloren gegaan. Paulus bidt om te mogen genezen; legt de handen den zieke op ten teken

Veroorzaker van veel leed. Zal het ons lukken, daaraan de angel te ontrukken? Ik wil daar niet in den brede over spreken. Slechts herhalen het getuigenis van vele vromen.

Veel schoons en liefelijks ontneemt God ons.

Doch slechts omdat Hij het nog niet schoon en liefelijk genoeg vond voor het mensenkind, wat Hij bemint. Laten wij ons daarom nimmer van Hem afwenden, als Hij hard schijnt te zijn. Ziet, Zijn handen zijn vol van waardevollere gaven dan wat Hij heeft ontnomen. Strekt nu gelovig uw handen naar Hem uit. En wordt rijk door de liefde des Heeren.

BRANDT.

B. W. A.

De volgende officiële aantekeningen werden ons door Dr. J. H. Rushbrooke gezonden met het verzoek ze te doen publiceren in „De Christen". Wij geven aan dit verzoek onverwijld gevolg.

H. DOORNKAMP.

Aantekeningen over Relief en het Congres te Kopenhagen

door Dr. Rushbrooke,
President Baptist Wereld Alliantie

Het Kerstfeest is voor vele Britse Baptisten een gelukkige tijd geweest, dank zij de toestemming der Regering voor het zenden van voedselpakketten naar 't vasteland van Europa. Gemeenten en particuliere gevers hebben meer dan drie honderd van deze pakketten naar Duitse predikanten gezonden; ofschoon wordt gevreesd dat de toestemming te laat werd gegeven voor ontvangst tegen Kersttijd. Canadese Baptisten, die door bemiddeling van de Baptiste Wereld Alliantie werken, zijn in staat geweest driehonderd vijf en tachtig voedselpaketten vanuit Denemarken naar Duitsland te zenden en deze zijn wellicht tijdig aangekomen. Het is mij ook ter ore gekomen, dat verzendingen op gelijke schaal door de Baptisten van de U.S.A. zijn verzonden. Het moet in gedachten worden gehouden, dat Duitsland niet het enige land van acute nood is.

Amerikaanse, Canadese en Zweedse Baptisten doen ook veel om in de voedsel- en kledingnood etc. van Polen, Hongarije en andere landen te voorzien.

Argentinië en Chili bevinden zich onder de landen, die de laatste tijd belangrijke bijdragen hebben gezonden naar de B. W. A. voor Relief onder hun broederen in Europa.

De registratie van leden voor het Congres in Kopenhagen vindt geregelde voortgang. Het lijkt waarschijnlijk dat het aantal van Groot Brittannië tot vijfhonderd zal stijgen en wellicht zelfs tot zeshonderd zal oplopen; reeds telt de lijst bijna vierhonderd. Onder de andere landen die een delegatie hebben aangekondigd bevinden zich Nieuw Zeeland, Australië, Zuid Afrika, China, Indië, Ceylon, Nigerië. Van Zuid en Centraal Amerika zullen ook representanten komen, ofschoon de namen nog niet zijn ontvangen. De U.S.A. zal vrij zeker het

---

van vereniging met denzelve in diens lot, en zo verdwijnt de ziekte en haar neven-verschijnsel: de koorts. — Dit wonder maakt de lijdenden hoopvol en zij zoeken en vinden bij den Apostel genezing in Jezus' Naam. „Eerbewijzen", geschenken. De dankbaarheid bleef, want bij het afscheid voorzagen zij Paulus en de zijnen, die door de schipbreuk alles verloren hadden — met hetgeen ze nodig hadden om hun reis voort te zetten.

III. De Apostel ziet Rome. Vers 11—16.

De „Deoscuren". — In de Griekse godenleer de tweelingsbroeders zonen van Zeus den oppergod, genaamd (latijns) Castor en Pollux. Ze waren de beschermgoden der zeevarenden. — Na drie maanden bij het aanbreken van het voorjaar, was het weer gunstig voor de verdere vaart. — Volg de verdere reisroute op de kaart! We moeten wel aannemen, dat het convooi van gevangenen om ons onbekende redenen zeven-dagen te Puteoli moest wachten. Allicht dat daar op voorschriften uit Rome gewacht moest worden a.g. de plaats, waar de onderscheidene gevangenen heen gebracht moesten worden. Het groepje christenen onder hen genoot van de geestelijke gemeenschap, die in Christus bestond met mannen uit die stad. De band in Christus werd gevoeld! — Vers 15: Paulus zal bericht vooruit hebben kunnen sturen betreffende zijn onderweg-zijn. Sommige broeders kwamen hem verder tegemoet dan anderen — zo gaat het altijd. De romeinse christenen kenden Paulus uit zijn brief, aan hen drie jaar eerder gezonden. — Paulus was bij hun aanblik dankbaar: bij hen geen afwijzen! — Vers 16: Grote mate van vrijheid: Paulus mocht bij particulieren inwonen en mocht ontvangen wie hij wou. Het wachten van den rechter was nu op een deputatie uit Jeruzalem van den Hogen Raad der Joden, met hare beschuldigingen.

Vragen:

1. Waarom is het ook voor ons van belang, dat vermeld is, dat het eiland Malta heette?
2. Waarom stijgt daardoor al wat van Paulus verblijf daar gezegd wordt aan waarde?
3. Welke roepstem komt altijd tot ons uit de nood, die wij aanschouwen?
4. Maar wat voor een hart verstaat die stem slechts?
5. Wat leert ons in dit verband de gelijkenis van den barmhartigen Samaritaan?
6. Welke juiste gedachte ligt ten grondslag aan de opvatting, dat in bepaald onheil bepaalde zonde gestraft wordt?
7. Wat is aan deze opvatting echter onjuist? (Vergel. de geschiedenis van Job).
8. Welk verschil merkt ge op tussen Paulus handelwijze met den vader van Publius en Jak. 5 : 14?
9. Legt Jacobus dus een bestaande gewoonte vast of geeft hij een algemeen voorschrift?
10. Kunt ge ook een reden vinden waarom het Paulus misschien niet geoorloofd was om gedurende de reis te prediken? (Bedenk waarom hij een gevangene was).
11. Waarom was de reis van Syracuse naar Puteoli zo voorspoedig? (Raadpleeg de kaart).
12. Waarom was het dat Paulus „moed greep" bij het zien van de broeders uit Rome?

L.

grootste aantal van allen zenden en Canada zal ook wel een sterk contingent zenden. Wat het vasteland van Europa betreft zal wellicht elk land waar zich Baptisten bevinden, vertegenwoordigd zijn. Behalve van Roemenië, Joego Slavië en Portugal is een vertegenwoordiging reeds verzekerd en van deze drie is Joego Slavië de enige, waarover ernstige twijfel bestaat. Van Noorwegen tot Bulgarije, van Finland tot Spanje en van de U.S.S.R. zijn alle Baptisten groepen gehouden deel te nemen.

Het Congres te Kopenhagen zal natuurlijk Atlanta niet evenaren in getallen, maar alle tekenen wijzen er op, dat in representatief karakter en podiumsterkte het elk vorig B. W. Congres zal evenaren en waarschijnlijk zal overtreffen.

De hoop wordt gekoesterd dat elk ex-oorlogvoerend land, Japan zelfs inbegrepen, leden voor dit zevende Congres zal verschaffen.

De namen van sprekers gedurende het Congres zijn weldra vastgelegd en het Programma-comité hoopt binnenkort een uitgebreide verklaring uit te geven.

Het is zeer wenselijk, dat registratie voor het Congres zo spoedig mogelijk plaats vinde. Vroegtijdige registratie zal in vele opzichten helpen.

Kamers in de hotels moeten voor 1 Mei gereserveerd worden, want op die datum loopt de garantie voor accomodatie af en het is bekend dat in de komende zomer van allerlei andere hoeken een zwaar beroep zal worden gedaan op de hotels in Kopenhagen. Bovendien zullen de regelingen, in verband met het Congres, zeer bevorderd worden door de wetenschap wie en hoeveel zullen komen. In enkele gevallen bepaalt het aantal de keus van plaats van samenkomst.

Het moet ook in gedachten worden gehouden, dat deze wereldcongressen enorm veel kantoorwerk veroorzaken, dat grotendeels belangeloos wordt verricht. De Deense Baptisten zijn numeriek niet sterk en de druk op hun kracht zal worden verlicht door vroegtijdige kennisgeving.

GEMEENTE-BERICHTEN

DELFZIJL

Menig lezer van „De Christen" heeft zich wellicht afgevraagd: hoe gaat het toch in de gemeente te Delfzijl? Welnu hierop kunnen we u een bevredigend antwoord geven. Het gaat ons — ondanks het gemis van eigen voorganger en kerkgebouw — nog heel goed. De diensten, die we elke Zondag kunnen houden, worden doorgaans goed bezocht, alsmede de wekelijkse bidstonden. Iedere Zondag vinden we nog een broeder bereid ons met het woord te dienen, hetzij een broeder voorganger, ouderling of een der studerende broeders, hetgeen door ons zeer op prijs wordt gesteld.

Ons oudste lid br. Harms Engelsman werd bevorderd tot hoger heerlijkheid. Onze overleden broeder was voor velen een voorbeeld van trouw. Trouw was hij steeds in het bezoeken der samenkomsten. Zolang zijn lichaam zulks toeliet, was hij steeds op zijn post. Slechts twee weken voor zijn heengaan was hij nog in ons midden. Ds. J. Hekhuis, die was overgekomen om de rouwdienst te leiden, sprak hartelijke woorden van troost en van deelneming. Een grote schare broeders en zusters was bij de teraardebestelling aanwezig om onzen broeder de laatste eer te bewijzen.

Het gemis van eigen kerkgebouw is voor ons een grote handicap, daar we door gebrek aan vergaderruimte in de week geen evangelisatiesamenkomsten kunnen houden, en ook het verenigingswerk heeft hieronder zeer te lijden.

De gemeente ziet met groot verlangen uit naar de dag, dat we de ons toegezegde noodkerk in gebruik kunnen nemen. Geve de Heer, dat die dag spoedig mag aanbreken, alsmede de dag, waarop we weer een eigen herder en leraar mogen ontvangen. Nooit kan 't geloof te veel verwachten. Dit hebben we ook in het afgelopen jaar ondervonden. Heerlijke kerstdagen hebben we beleefd. Stud. br. van Beek diende ons met het woord en leidde ook het kerstfeest van allen, waar door jong en oud werd getuigd van het heil in Jezus Christus gevonden.

29 Dec. mochten we twee jonge broeders in ons midden opnemen, die — na des morgens te Groningen te zijn gedoopt — des middags welkom werden geheten, toen we met elkander aanzaten aan de dis des Heeren. We hadden met Ds. Brongers, die deze dag in ons midden was, een heerlijke dag.

Zegene de Heer al onze gemeenten, ook in dit jaar.

B.

HENGELO

Zondag 5 Jan. hadden we weer het grote voorrecht getuige te zijn van de doop van twee jongemannen. Een tweetal dat, voor een zeer talrijke schare, in gehoorzaamheid aan Christus in het openbaar hun kindschap Gods beleed! Na een goede predikatie van Ds. Hardenberg volgde de steeds weer ontroerende doopsbediening. Bij het Avondmaal werden de jonge broeders bij monde van ouderling br. Lindeman welkom geheten, die de wens en hoop uitsprak, dat ze sieraden van de gemeente mochten zijn.

Op deze blijde dag volgde 7 Jan. een zeer droevige voor de gemeente, maar in 't bijzonder voor de fam. S. W. Vis. Geheel onverwacht werd onze jonge zuster Jenny Vis van ons weggenomen. Slechts 14 dagen was ze ziek en we hadden alle hoop op herstel. Doch het heeft niet mogen zijn. God had iets beters voor Jenny weggelegd. Jenny Vis was een actief lid van onze Jeugdbeweging. Nooit deden we tevergeefs een beroep op haar. Ze gaf haar volle persoonlijkheid voor de zaak van onzen Meester. Met liefde vervulde ze haar taak. En 't was geen kleine en lichte taak, die ze op haar sterke jonge schouders genomen had! Het Jongeliedenwerk, de Kl. Meisjesver., het Dameskoor, de Zaaier-actie, de arbeid in Borne, zullen haar spontane medewerking missen. Er is een leemte ontstaan in het gezin Vis, er is een leemte ontstaan in onze gemeente en speciaal in het Jeugdwerk. Diep zijn we allen getroffen door het zo plotselinge heengaan van Jenny Vis. J.l. Zaterdag werd ze grafwaarts gedragen, terwijl haar ziel juichte voor de troon van God. Een grote schare volgde de baar. Familie, gemeente, jeugd, collega's en vrienden stonden om haar laatste rustplaats geschaard. Onder een schat van bloemen was het graf bedolven. Ds. Hardenberg las Ps. 90 voor; hij stond stil bij het grote verlies, dat fam. Vis, Jenny's verloofde en de gemeente geleden hebben. Doch heerlijk was het, toen Ds. H. getuigde, dat Jenny zo in volle zekerheid heengegaan is. Het „Tot weerziens" had ondanks de tranen toch een warme, blijmoedige klank. Vervolgens sprak nog een afgevaardigde van de Jeugdbew. en getuigde o.m. dat het geen vergeefs leven is geweest, dat Jenny geleefd heeft. Ook namens het Dameskoor werd nog gesproken, bijzonder over de grote troost, die familie en gemeente mogen putten uit de zekerheid, dat Jenny bij haar Heiland is.

Ds. Hardenberg ging daarna voor in gebed, smeekte Gods troost en versterking af voor de fam. Vis, maar vroeg ook Zelf de lege plaats weer te willen vullen. Br. J. Vis dankte namens de familie voor het medeleven. Stil en diep onder de indruk keerden we allen huiswaarts, met de roepstem in ons hart, toch steeds bereid te zijn. G.

Wereld-Congres

29 Juli—3 Aug. '47

Enige nadere inlichtingen

1. Doordat de voorraad aanmeldingsformulieren eerst moest aangevuld worden, is de termijn van terugzending 4 weken uitgesteld. Nù is het dus zo, dat ik *uiterlijk 12 Febr.* de formulieren ingevuld terug ontvangen moet hebben en natuurlijk eveneens de congreskosten ad f 6,— per persoon.

2. Een vreemd verschijnsel is, dat ik van de eerste toegezonden aanmeldingsformulieren, nu 3 dagen na de aanvankelijke sluitingstermijn, nog niet eens de helft(!) heb terugontvangen. Heeft die helft zich misschien nader beraden zodat de betreffende aanvragers niet meer naar het Congres denken te gaan? Dan verzoek ik dezen vriendelijk de ongebruikte formulieren weer naar mij te retourneren.

3. Er zijn ook aanvragers, die nog wel niet een definitief plan hadden, doch voor alle zekerheid maar een formulier aanvroegen met de vraag „krijgen we als we niet gaan, die f 6,— terug?" Aan enkelen gaf ik het volgende antwoord: „zou u het een bezwaar vinden, indien die f 6.— in het geval dat uzelf niet zou kunnen gaan, beschouwd werden als uw bijdrage voor het welslagen van het Wereld-Congres?" Den voorzitter der Wereld-Alliantie legde ik deze zaak voor en diens antwoord, dat in dezen beslissend is, geef ik nu door: „Ik meen, dat niemand een formulier behoorde te tekenen, tenzij hij ernstig van plan is naar het Congres te gaan. Wanneer hij het onmogelijk acht om te gaan, zal hij er natuurlijk niet zijn. Maar van ieder, die een formulier tekent, wordt verwacht tegelijkertijd de registratie-kosten te betalen. Kan iemand niet gaan, dan zou deze bereid zijn de registratie-kosten ten voordele van het Deense Comité te laten, dat de onkosten van het Congres te bestrijden heeft. Ik acht, dat allen, die tekenen, deze voorwaarde wel zullen begrijpen".

4. Over de reiskosten kan ik dit vertellen, dat per spoor een retour 3de klas Oldenzaal—Kopenhagen plm. f 67,— kost en 2 maand geldig is. Gezelschapsbiljetten zijn tot Padborg (Deense grens) nù niet verkrijgbaar; door een gezelschapsbiljet Padborg—Kopenhagen kan de reis dus iets goedkoper worden. Ook bestaat de mogelijkheid om per autobus te reizen, doch deze kan gezien de grote belangstelling in den lande in plaats van centraal door mij, beter regionaal onderzocht en geregeld worden; ik schat de kosten op plm. f 30—f 40. Elke deelnemer moet er verder mee rekenen, dat pas, pasfoto's en visum hem op plm. f 15—f 18 komen.

Over verblijfkosten kan ik u helaas nog niet nader inlichten; als u rekent naar de dagkosten voor een Unievergadering of naar de huidige hotelkosten, dan kunt u ook zelf wel ongeveer een schatting maken. Ik krijg de indruk, dat iedere deelnemer goed doet voor uit en thuis op een minimumuitgave van f 100,— te rekenen (per spoor meer).

5. Is het, de kosten wetende, uw ernstig plan om naar het congres te gaan, dan is het eerste, wat u moet doen, een pas aan te vragen. U gaat naar het stadhuis en als bewijsmateriaal, dat u naar het buitenland moet en dus een pas nodig hebt, gebruikt u het aanmeldingsformulier voor het Congres.

6. Aan de aanvragers zend ik een aanmeldingsformulier uit de nieuwe voorraad toe. Zouden enkelen zich bezonnen hebben en niet meer van plan zijn te gaan, dan verzoek ik dit formulier oningevuld terug. Het is dus zó, dat ik alle formulieren weer terug verwacht òf ingevuld en tevens f 6,— vóór 12 Febr. òf oningevuld en wel zo spoedig mogelijk; dit laatste ook vooral daarom, dat ik niet nodeloos nog eens weer een volgende voorraad uit Londen moet vragen, terwijl er toch niet zoveel deelnemers zouden zijn als aanvragers.

7. Een klein aantal voorgangers vroeg nog geen formulier aan. Misschien zijn ze wel inderdaad van plan niet te gaan, dan is dat goed. Maar indien ze wel zouden gaan, dan zouden ze goed doen een formulier aan te vragen, want de toezending geschiedt niet automatisch, gelijk ook reeds eerder is bekend gemaakt.

De Unie-secr. T. JANSMA.

TELEGRAFISCH POSTSCRIPTUM: Mededelingen over verblijfkosten komen volgende week.

Mededelingen

Het Lectuurfonds, de Administratie van „De Kindervriend" en „De Zaaier" zijn thans ondergebracht bij den Unie-Administrateur Ds. T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem.

Er zijn nog steeds mensen, die naar Sneek schrijven. Wellicht is dit de macht der gewoonte, doch om onnodige correspondentie te vermijden wordt het bovenstaande nog eens onder de aandacht gebracht.

Het Unie-archief blijft voorlopig nog te Sneek gevestigd Wegens gebrek aan ruimte kan dit nog niet in Haarlem worden ondergebracht. Alle stukken bestemd voor het Unie-archief gelieve men dus te zenden aan onderstaand adres.

W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek.

DE 20.000 GEPASSEERD!

Op Vrijdag 10 Jan. bedroeg het aantal bestelde zendingszegels 20.950. Het gaat goed met onze sluitzegelactie. Nog brandt het vuur der activiteit in onze gelederen. Laat het oplaaien tot een grote vlam, die ieder aansteekt door zijn felle gloed.

Hier volgen enige greepjes uit brieven, waarin men om toezending van zegels verzocht:

Hengelo: Afd. Hengelo wil niet achterblijven en bestelt hierbij 2500 stuks.

Delfzijl: Ik verzoek je om de bestelde zegels per omgaande te sturen, omdat onze jongelui vol vuur zijn om ze te verkopen.

Muntendam: Wil u ons 2000 zenden?

Hoogezand—Foxhol: Wij zouden graag 2000 sluitzegels ontvangen.

Apeldoorn: Graag 2000 exemplaren.

Rotterdam-Centrum: De Kerstfeestviering was een geschikte gelegenheid om bestellingen te noteren. Ik kan je melden, dat je er alvast 1100 kan zenden.

(Dit aantal van 1100 werd reeds een week later aangevuld tot 2000!)

Ze kunnen nog besteld worden, deze mooie zegels, en wel bij RITZE VOS, Lekstraat 146[1], Amsterdam-Z.

Ds. A. H. DEELSTRA, Biegracht 4, Genk L. België, brengt in April een paar weken vacantie in Nederland door. Hij stelt zich de Zondagen ter beschikking van vacante gemeenten.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen van:

Bapt. gem. Enschedé	f	34.12
Mevr. J. K. S. te A.	-	2.50
Bapt. gem. Deventer	-	34.21
Bapt. gem. Zandbulten	-	15.— x
via de Unie Adm. van:		
Bapt. gem. Den Haag (O.)	-	100.—
Mej. A. M. te S.	-	2.50
Mej. G. W. G. te H.	-	5.—

Met een x gem. bedrag is nog afkomstig van een collecte van een zendingsbijeenkomst gehouden door zr. Kok.

Voorts is in „De Christen" van 20 Dec. medegedeeld, dat gelden voor de zending voortaan gezonden moesten worden naar de Unie Adm. te Haarlem. Dit is niet juist. Zendingsgelden moeten worden gezonden aan onderstaand adres.

Alle belanghebbenden worden verzocht hiervan goede nota te nemen om onnodige administratie tussen Unie Administrateur en zendingspenningmeester te voorkomen.

Zendingsgelden dus naar *Sneek*.

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN
Postrekening 382183 Willemstraat 9 - Sneek

Gij, Secretarissen

onzer gemeenten zijt eens in ons blad genoemd „een traag geslacht". Dat zou ik nu wel moeten onderstrepen betreffende diegenen onder u, die de Vragenlijst voor de Statistiek nog niet ingevuld hebben ingezonden. Dat moet, zoals u weet, vóór 25 Jan. gebeuren. Daarom: nu dadelijk even beide vragenlijsten invullen, vandaag nog de ene gepost aan mijn adres en de andere in uw archief gedaan. Dank U!

T. JANSMA.

Advertentiën

Gode dankbaar, geven wij U kennis van de voorspoedige geboorte van een zoon

Christiaan Adrianus

R. E. Schûltz
H. R. J. Schûltz—Heynen

Groningen, 15 Januari 1947
Heereweg 63

Met grote blijdschap en dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van onze dochter

Paulina

P. de Wit
E. de Wit—Buurma

Emmeloord N.O.P., 16-1-'47
a. b. m.s. Janny

Hylke Bandstra
en
Martje van der Meer

geven U hiermede kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking is bepaald D.V. op Donderdag 30 Januari 1947

Kerkelijke bevestiging door den WelEerw. Heer Ds. G. Vegter van Groningen in de Baptisten Kerk te Staveren, 's namiddags 3 uur

Staveren)
Scharl) 2 Januari 1947

Receptie 's avonds 8 uur in het Hervormd lokaal

Toekomstig adres: Schans 25, Staveren

Voor ons gezin met 2 kinderen (meisje 11 j. en jongen 8 j.) zoeken wij een gelovige, beschaafde,

flinke JUFFROUW

die de huishouding verzorgen wil (desgewenst met hulp van werkster) om zodoende mijn vrouw in de gelegenheid te stellen voor herstel van haar gezondheid naar Zwitserland te kunnen gaan. Zij, die van kinderen houdt en deze taak met toewijding en liefde vervullen wil, kan op een prettige werkkring rekenen. Salarisregeling, enz. nader overeen te komen.

S. Slort, Bapt. Pastorie
Zandbulten (Fr.)
post Kollumerzwaag

Aan de Ned. Herv. School te Treebeek is plaats voor een

4de LEERKRACHT

onderwijzer of onderwijzeres

(ongehuwd) van Baptisten beginselen

Men kan zich in verbinding stellen d.a.g. met Ds. Hornstra, Wenckebachstraat 17, Treebeek, die graag alle gewenste inlichtingen zal geven

Wij dragen Uw risico!

Sluit Uw

Brand-, Glas-, Ongevallen-, Ziekte-, Ziekenhuis en Operatiekosten, Dokter- en Apothekerskosten Bedrijfs-, Huurderving en Onbewoonbaarheids verzekering bij de

N.V. Ned. Varia Verzekering Mij.

Boteringesingel 3, Groningen
Directeur S. Zuidersma

Werkzame Agenten gevraagd

Wij vragen voor Friesland een

bekwaam inspecteur

en voor Sneek een

actief agent-incasseerder

F. LINDEMAN
Districts inspecteur
Levensverz. Mij. „Haarlem"
C. H. Petersstraat 55a
Groningen

In net werkmansgezin moet noodzakelijk voor enkele maanden een flinke

hulp in de huishouding

komen. Wie kan zich beschikbaar stellen? Brieven (met opgave van verlangd loon) richten aan: Bapt. Pastorie, Noordbergum (Fr.)

Biedt zich aan

net buitenmeisje

ongeveer 16 jaar, voor hulp in de huishouding, liefst in Baptist gezin. Brieven aan A. de Haan, Pastoriedijk 362, Pernis

Dagkalender-*Tabitha*

Van deze mooie en practische kalender is nog een partij beschikbaar als

propaganda-materiaal

tegen verminderde prijs

Wendt U zich direct tot de colportrices ter plaatse of tot het algemeen besteladres:

G. A. BUITENHUIS
Vaillantlaan 47II
Den Haag

Meubelen en bedden kopen blijft een zaak van vertrouwen. Wij zijn thans in staat complete *Huis en Slaapkamer* zowel in eiken als Old Finish in goede kwaliteit te leveren. Vraagt prijsopgave bij

H. VAN DER HEIDE

Noordvliet 11 of Leeuwerikstr. 92
LEEUWARDEN — Telefoon 4937

JAARGANG 64 - Nr. 2830
VRIJDAG 31 JAN. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Plaats voor Jezus

Luk. 9 : 51—56.

En Hij zond boden uit voor Zijn aangezicht .... om voor Hem herberg te bereiden. Deze uitzending heeft nimmer stilgestaan. Door alle eeuwen heen zijn mannen en vrouwen heengegaan in de vlekken, dorpen en steden met geen andere opdracht dan herberg te maken voor Jezus. De hitte der woestijnen en brandstapels, de koude van Groenland en critici hebben zij getrotseerd. Zij hadden slechts één hartstocht: Jezus. Voor Hem zwermden ze uit en predikten Hem. Want indien Jezus huis en hart binnenkomt, dan brengt Hij met Zich mee een wereld van licht en vreugd en uitzicht. David wilde de ark des Heeren naar Jerusalem voeren. Op een nieuwe wagen stond het heilig voorwerp en weldra ging het stadwaarts. De runderen struikelen en de wagen maakt verdachte bewegingen. Iemand meent de ark voor kantelen te moeten behoeden. Gods ark kantelt nimmer, maar dat moeten wij eerst leren. De man, die God overeind wilde houden, stierf. David laat de ark afzwaaien en een boerendeel oprijden. Nu geen feestelijke intocht. Daarna leest gij: De Heer zegende Obed-Edom en zijn ganse huis. Waar de ark inkeert komt zegen. Waar Jezus in mag trekken komt leven. Wat zijn Martha, Maria en Lazarus rijk geworden door de inkomst van Jezus. Vergeet niet Zacheüs, die meer dan de helft van zijn bezittingen verloor, doordat hij in aanraking kwam met Jezus, maar nog nimmer zo rijk was als toen hem zaligheid Gods wedervoer.

Zondag zullen de boden van Jezus weer pogen plaats te bereiden voor Jezus. Dat doen ze in de talloze samenkomsten in de week. Broeders, houdt aan en denkt aan den heerlijken Koning, Dien gij dient. Hoeveel zegen heeft Zijn komst ons gebracht! Wat een leven heeft Hij geschonken! Vol muziek en zang, vol spanning en verwachting. Wat een armoede zonder den Heer.

De Samaritanen ontvingen Hem niet. Hij negeerde immers hun heiligdom. Hij reisde naar Jerusalem. Indien Hij naar de Gerizim gegaan was, hunne heilige plaatsen bezocht had, ja, dan, maar nee, nu niet. Integendeel. Hij kreeg geen bed of beker koud water.

Het aangezicht des Heeren was naar Jerusalem gericht. Naar het kruis. Vandaag aan de dag deinzen velen terug vanwege de richting naar het kruis. Ze nemen Jezus niet op, want ze kennen de consekwenties. De schaduw van het kruis zal dwars over de zaak, de verhoudingen, de bezittingen, de handelingen vallen. Jezus, o ja. Maar niet het kruis van Jezus. Een loflied op Jezus dichten, een schoon beeld ontwerpen, een preek laten schallen, maar Hem niet waarachtig opnemen. Een gesprek over de kunst rondom Jezus, over wetenschappelijke onderzoekingen Hem aangaande tot en met ouderling zijn of willen worden, maar het kruis van Jezus angstvallig voorbijglippen. Natuurlijk, Hem wel gebruiken voor onze heiligdommen, onze tempels en fortificaties. Maar liever niet naar Jerusalem.

Jezus volgen voert naar de zelfvernietiging. Maar het tarwegraan leeft als het sterft. Jezus voert ons naar ons graf. Maar achter Jerusalem vangt het nieuwe leven aan. En wat voor een leven. Daar heeft al het klein-menselijkzielig gedoe een einde genomen.

We begrijpen volkomen de toorn van de donderzonen. Hun ijver brandde van de wrakstukken, geslagen door de weigerende Samaritanen. Wat wilde eigenlijk dat mengsel. Hun joods hart, het zich gekrenkt gevoelen wil met het vuur van het oordeel werken. Neen! Niet zij moeten sterven. Dat zal Ik doen. En later zal weer iemand in dit vlek komen en van Mij spreken en naar hem zullen zij luisteren. De Heer gaat verder. Maar Hij zal weer komen, dat wist Hij. Doch wat hebben de Samaritanen veel gemist, omdat ze naar een ander vlek gingen. Jezus gaat nu voorbij en wil in uw hart een herberg vinden. Hoe zult gij gezegend worden. Op een ander vlak, onder nieuwe afmetingen zult gij leven. De dageraad van het eeuwig leven zal in u opgaan en alleen reeds de vermoedens over wat nog komen zal zullen u doen tintelen van vreugde. Laat Jezus niet voorbij gaan. Hij gaat wel naar het kruis. Maar zelfs het kruis wordt zegeteken.

HUIZINGA.

Attentie

De eindredactie van »De Christen« berust gedurende de maand Februari bij **Ds. J. Louw**, Alle kopy, berichten en mededelingen zende men dus gedurende dit tijdvak aan Ds. J. Louw, Parkweg 6a, Groningen.

De put
der vergetelheid

Voor mij ligt een boekje van den Fransen schrijver Ch. Delan dat tot titel draagt: „De geschiedenis van een dorp" vóór de Franse Revolutie. In zijn inleiding zegt de auteur, dat iemand eens opmerkte: „Vreemd dat men ons niet liever onze geschiedenis verteld dan die van koningen en prinsen — de geschiedenis van ons boeren en volkskinderen. Want er zijn natuurlijk vroeger boeren geweest zo goed als nu.... maar dat moet je maar raden, vertellen doet het je niemand, ja zo 'n paar woorden en dan terloops. En toch zouden wij wel willen weten hoe onze voorouderen leefden en hoe zij zich kleedden, wat men deed en vooral wat men dacht in die oude tijden". Dit boekje nu, dat in het jaar 1900 reeds een 17e uitgave gezien had, trok mij aan en ik heb het gelezen. Wat op schier elke bladzijde naar voren trad was echter de ellende, armoede, onderdrukking, hongersnood en.... doffe berusting van het volk. Het werkte, zwoegde, ploeterde van dag tot dag, van jaar tot jaar, van eeuw tot eeuw — maar van leven, echt menselijk leven was weinig sprake. De „bonhomme" of „Joris Goedbloed" mocht bestaan per gratie van de edelen en rijken, die zich in hunne burchten veilig wisten, zich in overvloed baadden en uit pure verveling afleiding zochten in oorlog voeren: alles ten koste van de onderhorigen en lijfeigenen. Als het eens al te bar werd brak, door wanhoop gedreven, hier en daar een opstand uit — maar wat kan de domme, slecht gevoede en geklede en gans ontwapende menigte doen tegen ridders bedreven in de strijd? Een bloedig einde bracht het volk weer tot absolute onderwerping. De edelman speelde met zijn onderdanen als een kat met een muis en liet ze leven om voor hem te werken en hem te dienen. Met al de sociale ongerechtigheid die er heden ten dage nòg is, zijn onze tijden niet te vergelijken met die van vóór de revolutie, eind van de 18e eeuw, in Frankrijk.

Doch genoeg hierover. Degene die over deze donkere, droevige tijden van menselijk leed, bange worsteling en gruwelijk onrecht meer wil weten leze dit werk. Wat mij echter het meeste trof op al deze bladzijden was de beschrijving van de put der vergetelheid. Deze put werd gevonden in elke sterke burcht van den oppermachtigen edelman. Langs wentelende donkere trappen daalde men af naar een nóg donkerder, vunziger, doodser hol. Daarin bevond zich deze put. Wee de Joris Goedbloed, die zich de toorn zijns meesters op de hals gehaald had! Hij mocht van genade spreken als hij tot de strop veroordeeld werd of desnoods doodgeranseld. Want duizend maal erger was het als hij in deze put werd geworpen, waaruit ontkomen onmogelijk was. Hoe hard hij ook mocht kermen of vloeken, hoe klagend hij ook mocht jammeren om genade en vrijheid — het zou hem niets baten want het hol was diep verborgen onder de grote vertrekken, waar de heer met zijn gezin woonde en misschien feest vierde met zijne vrienden — en dieper nog was de put zelve. Alles hermetisch afgesloten van de buitenwereld door stevige deuren en ontoegankelijke, verharde harten der bewoners. Welk een naamloos lijden, welk een verschrikkelijke langzame dood van zulk een verdoemde! Vergeten was hij in zijn laatste levensuren (of levensdagen?), vergeten in zijn stervensure, vergeten in zijn dood.

Bij het lezen van deze dingen ging een koude huivering door mij heen. Zich zulk een onmenselijkheid en barbaarsheid in te denken, is welhaast onmogelijk. En toch bestond dit onrecht er! Toch deed de ene mens de andere dit satanisch, duivels geweld aan! Onwillekeurig prijzen wij ons gelukkig in een betere, verlichte eeuw en maatschappij te leven. Onder ons zou zoiets Gode zij dank niet meer mogelijk zijn. Wij mensen van cultuur en beschaving, wij .... Maar welke duistere schimmen verschijnen nu voor ons geestesoog en wat en wie klagen zij aan? 't Zijn zij, die gestorven zijn na nameloos lijden in concentratiekampen: 't zijn zij, die weggerukt zijn van huis en haard en omgekomen door onbeschrijfelijke wreedheden, bedreven in de oorlog tussen z.g.n. christelijke, beschaafde volkeren; 't zijn zij, die aanklagen mensen, die een nieuwe cultuur en een betere wereldvrede wilden scheppen; 't zijn zij, die door gruwelijk onrecht zijn doodgedrukt; 't zijn zij, die het beste misschien wilden en door het ergste werden neergeveld. En dat in onze tijden, in de dagen waarin wij leven! — Maar Goddank, dàt is alles voorbij. Nù aan de arbeid tot een betere wereld, nù de handen ineen geslagen tot de opbouw van een sociaal rechtvaardig bestaan voor ieder. De toekomst lacht ons tegen.... Doch welk spook verschijnt er nu weer aan ons geestesoog! 't Is die van de atoombom. Is het wel een spook of is het een wreedaardig monster, dat eens even zijn klauwen uitstak om een paar steden in één moment tijds te vernielen, doch dat nu gelukkig weer aan stalen kettingen is vastgeklonken en opgesloten in een ijzeren hok? Is het niet het laatste? En wie zal zeggen of wij mensen hem vermogen te temmen of dat hij eens opnieuw los zal breken, maar dàn in al zijn vernietigende, niets ontziende, blinde kracht? —

De put der vergetelheid, vroeger voor individuen bestemd, nu voor de massa naar 't schijnt. Want al ons kermen en jammeren, al ons smeken en klagen — 't is alsof het alles niets baat. Het mensdom schijnt voor de ondergang opgeschreven te zijn, een prooi des doods geworden! De hele aarde een put der vergetelheid.... overgeleverd aan den duivel die, als in oppermacht boven ons wonende, gelijk weleer de edelman bòven den verdoemden Joris Goedbloed, misschien eveneens feest viert met zijn vrienden en trawanten.

Is dit alles u tè somber afgeschilderd? Hebt gij nog goede moed door vertrouwen in menselijk vernuft en sociaal gevoel? Gelooft gij nog in verstandige ontwikkeling, die voert naar betere tijden van welvaart, rust en geluk? Stelt gij nog al uw hoop op mooie leuzen, politieke redevoeringen, de wil van het volk tot vrede, het diplomatieke spel tussen de groten der aarde, of op uw optimisme, goede positie, geld of wat het ook moge zijn? Zie de feiten. Lees de historie, denk aan de pas doorleefde oorlogsjaren of aanschouw het huidige wereldbeeld van geestelijke verwording, algemene opstandigheid en ontevredenheid, armoede, gebrek en ontbering van millioenen. En wat er geweest is dàt zal er zijn. — Een grensloos pessimisme *moet* ieder mens aangrijpen, die voor een ogenblik zich onttrekken wil aan het koortsachtig jagen van dit tijdelijk bestaan (of moet ik zeggen voortgejaagd worden?) en de dingen wil indenken zoals ze geweest zijn en zijn en zullen zijn.

„En niet één van die is voor God vergeten". Lucas 12 : 6. Wie is het, die zó boud durft te spreken? Wie is het, die, in weerwil van de ruwe, rauwe, benauwende werkelijkheid deze woorden zo duidelijk en overtuigend vermag te uiten? Wie is het, die zulk een grenzeloos optimisme bezit waar men, gezien de feiten, door een grenzeloos pessimisme wordt aangegrepen? 't Is Jezus Christus, de eenvoudige timmermanszoon. 't Is Hij, die getuigt, dat Hij en de Vader één zijn en die tot Zijne discipelen zeide: „De woorden die Ik spreek, spreek Ik

van mijzelve niet, maar de Vader die in Mij blijft, die doet de werken". — 't Is geen kleine zaak op deze woorden te letten èn op Hem, die ze gesproken heeft. Immers als dàt waar is en als Hij de Weg, de Waarheid en het Leven is, wordt alles anders. Dán is er een boodschap, die inderdaad een blijde boodschap is, een Evangelie Gods! — Vele mensen hebben een hobby in hun leven. De een houdt van postzegelverzamelen en een ander doet aan sport. Deze is een verwoed liefhebber van knutselen en gene vindt zijn vermaak in het schaakspel. Het geloof in Jezus Christus is echter geen liefhebberij, 't is een levensquestie. Er op of er onder. Wij gaan ten onder zonder Hem, het hemels Licht, op deze stikdonkere aarde. Dit geloof is zalig, heerlijk, goddelijk. Maar dit geloof is tevens spanning! Wij houden soms onze adem in. Als God geen musje vergeet, heeft Hij dan dèn verdoemden Joris Goedbloed wèl vergeten en doen ondergaan zonder een enkele daad van hulp? *Hij* is dan toch de Oppermachtige en niet de burchtbewoner? Als God door Zijn Zoon ons zegt, dat gij en ik, als mens, véle musjes te boven gaan, laat Hij dan, als werkeloos toeschouwer, toe dat duizenden in concentratiekampen en op andere gruwelijke wijze omkomen? Trekt Hij zich geen van deze dingen aan? Laat Hij de mensheid alléén in hun bange worsteling en strijd en vindt Hij het goed dat deze wereld als één grote put der vergetelheid ons allen straks doet omkomen in stervensnood? Hoort Hij dan niet de klacht der enkeling en het zuchten van het ganse menselijk geslacht? — „Weest stil en weet dat Ik God ben" lezen we in Ps. 46. Ja zeker, dit zouden we in 't geloof wel willen, maar kunnen dat niet altijd. De naakte feiten staren ons aan en fixeren ons door hun kracht. Met Jesaja zouden wij het liever uitroepen: Och dat Gij dan de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten. Laten wij het ons niet ontveinzen, het geloof in Jezus en Zijn schone woorden geeft ons vrede zolang wij niet op de storm en hoge golven om ons heen zien, zolang wij niet luisteren naar het huilen van de wind hier beneden — en zolang wij zelven nog door die storm niet zijn gegrepen en meegesleurd. Maar als het ons persoonlijk eens treft — als wij persoonlijk in die put der vergetelheid ons geworpen zien, dan.... ja, dan schreeuwen wij het uit in doodsangst met de discipelen: Heere, bekommert het U niet dat wij vergaan? —

Dinsdagavond j.l. ben ik getuige geweest van het sterven van een onzer gemeenteleden, een jong meisje in de bloeiende leeftijd van 19 jaar. Kort was haar ziekte, gelijk haar leven. Een maand geleden lachte de toekomst haar nog tegen, zij maakte haar plannen. Toen besloop haar heimelijk de verraderlijke bacterie der diphterie. Voor haar werd gebeden door velen, ja geworsteld zelfs om beterschap. Gods oor scheen doof, de hemeldeur gesloten. God gaf haar lichaam ten prooi der bacteriën en bekommerde zich niet, naar 't scheen, om angstig kloppende harten, die deze teer geliefde wilden behouden. Een put der vergetelheid! Maar het einde? Onbeschrijflijk schoon in al zijn tragedie. In alle eenvoud en zekerheid getuigde zij enkele malen aan hen, die rondom haar bed stonden en van wien zij met een glimlach afscheid nam: ik ga naar Jezus! Het doodvermoeide lichaam bij wijle door benauwdheid gekweld diende nog een ogenblik als een kleed der ziel, die vol hope de reis ging aanvaarden naar een beter land, een schoner tehuis dan hier beneden. Geen sprake van een put der vergetelheid doch een zalig weten: Veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart. Is ooit een mens onwaar geweest in stervensure?

't Geloof op aarde is en blijft een spanning voor de gelovige omdat Gods doen en laten vaak niet te rijmen valt met ons kortzichtig menselijk verstand. Wij zouden alles héél anders regelen en leiden. Maar staande voor de doodsrivier valt elke spanning voor de gelovige weg. Vlak bij de eeuwigheid, als het tijdelijke en het aardse wegvallende weggevallen is, is daar de rust van God door Jezus Christus, de Heiland der wereld, door ons geloof en Zijne genade. Zo worstelen wij voort maar.... tot overwinning! Zo strijden wij de levensstrijd maar .... tot zegepraal! Welaan dan, laat ons zingen het lied dat God ons zelven op onze lippen en in ons hart wil leggen, ook dàn, als wij arme tobbers in ons kleingeloof door angst vaak worden aangegrepen:

Laat Hèm besturen, waken — 't is wijsheid
wat Hij doet.
Zo zal Hij alles maken, dat g' U verwonderen moet.
Als Hij, die *alle* macht heeft, met wonderbaar beleid
geheel het werk volbracht heeft, waarom gij
thans nog schreit.

A. A. HARDENBERG.

Een jaar te Rotterdam

Het is nu enkele dagen meer dan een jaar, dat we hier zijn, mijn vrouw en ik. Al een hele poos loop ik rond met de gedachte om over dit jaar, als het voorbij zou zijn, iets in De Christen te schrijven en ziet, het gaat gebeuren! U leest maar.

Van Hengelo naar Rotterdam was een flink eind om te verhuizen. Het verschil tussen het werk, dat we achterlieten en aanvaardden, was misschien (zij het dan in figuurlijke zin) nog groter. Door hen, die deze verhuizing als buitenstaanders hebben bekeken en besproken, zijn dan ook de meest uiteenlopende opmerkingen gemaakt. Dat gaat zo bij dingen, die een beetje opvallen.

Nu ligt dat alles al weer een heel eind achter ons. Verleden Zondagavond, 19 Januari, hadden we hier de jaarvergadering der gemeente, zodat we genoopt waren, achterom te zien en ons rekenschap te geven van wat er is geschied en van wat we nu om ons heen zien. Het was een avond van grote dankbaarheid.

Het werk begon dit jaar met gedeelde belangstelling. Elke maand was ik een week weg, om nog een beetje mee te helpen in de gemeente te Hengelo. Met vreugde werd ook dat werk gedaan, maar het nam toch een flink deel van mijn tijd en kracht in beslag. Dit werd te meer gevoeld, omdat wij niet in een reeds lang door onszelf geleid en dus bekend werk stonden, maar onze weg nog zoeken moesten. Behalve Hengelo nam ook het werk in de Unie vrij veel tijd in beslag. Er was in 1946 zeer veel, dat aandacht en correspondentie vereiste. Alleen zij, die er van nabij bij betrokken zijn, weten daar van en dat is ook genoeg; maar feit is het, dat mijn dagen dikwijls te kort waren.

Na de zomervacantie was de periode van het zoeken en tasten ongeveer voorbij. Het vreemde, dat er aan het nieuwe arbeidsveld was, was niet vreemd en niet nieuw meer. Enkele reeds gemaakte plannen moesten gewijzigd worden en nieuwe ontworpen. Toen wij in de jaarvergadering het geheel aan de geest lieten passeren, waren we dankbaar.

Het kostte enige moeite, om de zaal, waarin we op Zondagmorgen samenkomen, ook te krijgen voor zondagsschool en avondsamenkomsten, doch het kwam voor

elkaar. De zondagsschool begon met 8 kinderen, maar we hebben nu een zondagsschool en ze groeit ook. Een meisjesgroep (grote meisjes) was reeds in Juni opgericht met 3 leden; in September werd begonnen met een groep voor kleintjes; er kwamen 8. Ook werd een begin gemaakt met straatprediking, waarbij het kleine zangkoortje (dat reeds voor onze komst hier bestond) voortreffelijk heeft geholpen. Deze arbeid bracht een verrassing. Elke Zaterdagavond hadden we een schare aandachtige toehoorders, die varieerde van 100 tot 200 personen. Enigen die daar kennis met ons maakten, vonden ook de weg naar onze Zondagavondsamenkomsten.

Ik kan mij voorstellen, dat een lezer denkt: Wat allemaal klein werk; wat zullen die mensen naar Hengelo terug verlangd hebben. Sommigen hebben dat zelfs wel tegen ons gezegd. Hengelo, waar alles veel groter was en behoorlijk georganiseerd liep. Het zou wellicht een beetje op grootdoenerij lijken, als we zulke gedachten zonder meer met een breed gebaar van ons af wezen. Vooral mijn andere 50 % had het er nog al moeilijk mee. Maar intussen stond zij vlijtig mee op de bres. Behalve dat zij reeds terstond de leiding van de bestaande afdeling van Zusterhulp kreeg, nam zij ook het initiatief tot een grote meisjesgroep en daarna ook tot de zondagsschool en de kleine meisjesgroep. Vandaag aan de dag strijdt zij als een echte veteraan!!

Wij samen zijn vol goede moed. Als U bij ons onder de prediking zou komen in ons bewaarschooltje, Tiendstraat 43, dan zou U misschien denken: Ach, het is toch nog niet veel. Maar nu heb ik U wat van ons werk verteld en nu zult U misschien kunnen begrijpen, dat wij er anders over denken. Neen, veel hebben we nog niet bereikt, maar toch is ons ledental in 1946 met 18 toegenomen. Dat is mede te danken aan het feit, dat we meer attestaties hebben ontvangen, dan we uitgaven, maar we hebben ook 10 personen gedoopt en 2, die vroeger zich onttrokken hadden, weer opgenomen. Als ge verder let op wat als nieuw werk begonnen is, dan moet het U duidelijk zijn, dat wij — zoals het ontginners betaamt — het veld hebben afgetast en.... het werk op meerdere punten hebben aangesneden.

Een niet onbelangrijke spanning was gelegen in de financiën der gemeente. Wel was er een aardige reserve, maar met 62 leden, waarvan 9 door verschillende oorzaken niet of nauwelijks met de gemeente mee konden leven, komt er nog al een beetje kijken, om alles voor elkaar te krijgen. We begonnen dan ook met prompt f 100.— per maand achteruit te gaan. Begin Juni werd dit aan de leden der gemeente meegedeeld. Nu het jaar om is kunnen we zeggen: het is best gegaan. Menselijkerwijze gesproken is er ook op dit punt reden, om met vertrouwen de toekomst tegemoet te zien. Nu hadden wij in 1946 financieel wel enkele buitenkansjes. Zo heeft natuurlijk Hengelo mijn diensten als consulent niet voor niets willen aannemen. Ook in andere speciale gevallen heeft nog wel eens oude liefde een verrassing bezorgd. Dat was prachtig; dat was bemoedigend. Maar daar mogen we voor 1947 niet op rekenen, ofschoon we het ook nu nog zeker niet versmaden zouden. Gerekend naar de laatste 7 maanden mogen we evenwel zeggen: Als het moet, kan het er ook zonder.

Intussen komt het mij voor, dat voor ons werk in de grote stad de financiën bijna altijd te klein zijn.

LEIDRAAD

Gewijde Geschiedenis

Handelingen der Apostelen.

XLVII. (Slot)

Hoofdst. 28 : 16—31.

Ter Oriëntering. Dit slotgedeelte van de Handelingen geeft een typering van de eerste vijfentwintig jaren Evangelie-verkondiging. Verzet en vervolging van de zijde van het Joodse volk had de verkondiging voor hetzelve grotendeels onvruchtbaar gemaakt. Israël volhardde bij zijn „Neen!" dat het Jezus had toegeroepen en in Jezus, God zelf. Nu naderde „de toorn tot het einde"; het had de maat zijner zonde volgemaakt en het ontbindingsproces zou zich niet meer laten stuiten. Los van Israël zou nu de Boodschap tot de volken gericht worden en uit hen zou God zich Zijn Israël verzamelen. Het Joodse volk kon wel zich zelve uitschakelen maar Gods plan niet tot mislukking brengen. Aan een bepaald „vlees" was God niet gebonden (zoals de Joden meenden). Hij beoogde een geestelijk volk en dat zou Hij zich ten eigendom verkrijgen. Vergel. I Petr. 2 : 9.

TOELICHTING.

I. Paulus zoekt contact met het Jodendom van Rome. Vers 16—22.

Paulus vroeg om een eigen woning te mogen betrekken, opdat hij de gelegenheid zou hebben anderen te ontvangen en zo zijn werk voort te zetten. Hij kreeg daartoe toestemming, omdat zijn zaak zich nog in het stadium van vooronderzoek bevond. De soldaat was aan hem gebonden. Twee jaar lang leerde Paulus zo de gedachten en het leven van een romeins soldaat kennen. Hij heeft aan hun gewoonten en beroep veel beelden ontleend voor de christelijke strijd.

De „Voormannen der Joden" — de leidinggevende personen van de talrijke Synagogen te Rome, er waren er tenminste elf voorhanden. Vers 17 tot 20: reden, waarom Paulus de representanten der Joden had laten bijeenroepen. Vers 19: ik wil mij voor den keizer slechts verdedigen, niet mijn volk aanklagen. Vers 21: kon ook nog wel nauwelijks, tenzij de Joodse Raad al vóór Paulus' gevangenneming te Jeruzalem, voor hem had willen waarschuwen. We zien hieruit echter wel, welk een groot geestelijk gezag de Joodse Raad over heel het Jodendom uitoefende. De christenen waren hen niet onbekend. Men had te Rome al een veertig jaren christengemeenten, maar men wilde nu van Paulus, die wel als het hoofd van deze „secte" gold, precies weten, waarom het nu eigenlijk ging. Het Christendom gold nog voor een stroming binnen het Jodendom.

II. Paulus in botsing met het Romeinse Jodendom. Vers 23—29.

Hem werd een dag gesteld en in die tijd zal de Apostel zich behoorlijk hebben voorbereid: een gehele dag door is Paulus aan het woord. „Met nadruk" in overtuigende wijze, met geen andere uitweg dan een onmiddellijk „voor of tegen". Hij toonde hen aan dat in Jezus het Koninkrijk Gods gekomen was. In en door Hem openbaart God Zijn zaligende heerschappij. Dat was en is het speciaal christelijke aan de Boodschap der Aposte-

Vooral voor propaganda zou je veel geld moeten kunnen besteden. Wat wij voor 15 à 20 jaar in Nw. Weerdinge met een advertentie à f 2.50 bereikten, krijgen we hier met f 100.— niet voorelkaar. Als je het niet mee maakt, kun je je haast niet voorstellen, wat de grote stad eist en verslindt.

En dan hebben we ook dringend behoefte aan een eigen behoorlijk ingericht gebouw met een doopvont. Want zelfs dat laatste hebben wij niet. Als we doop hebben, huren we het gebouw van de Adventisten!!! (Hoe lang nog?) O, als ik aan alles denk, wat ons nog ontbreekt ...... ik zou terstond op stap willen gaan voor een collectereis, maar dat gaat niet, want ik moet op mijn post blijven. Op 's Heeren tijd zal ook dat in orde komen.

Eén jaar in Rotterdam! Wat zal het tweede brengen? Wij weten het niet en begeren het ook niet te weten. Immers, als we het wisten, was de spanning uit ons leven! Maar we willen ons best doen en onze leden willen met ons hun best doen. En God wil ons zegenen! Gedenkt ons in Uw gebeden, gelijk wij gedurig aan U denken.

Met hartelijke groeten aan alle lezers, mede namens mijn gemalin, Uw broeder in den Heer,

K. REILING.

Rotterdam—C., Claes de Vrieselaan 69 b.
Telefoon 36964.

Jubileum Ds. B. Planting

De 26ste December j.l. herdacht Ds. B. Planting de dag waarop hij vóór 50 jaar het predikambt aanvaardde. Ondanks zijn hoge leeftijd — Ds. Planting telt reeds 76 jaren — geniet hij nog een goede gezondheid, mede waardoor hij nog in staat is actief deel te nemen aan allerlei gemeente-arbeid, zoals huis- en ziekenbezoek, terwijl Ds. Planting in de Amsterdamse gemeente ook nog de Doop bedient en het Avondmaal.

Ds. Planting heeft een lange staat van dienst. Hij mag terugzien op een zeer werkzaam en vruchtbaar leven. Vele gemeenten in ons land hebben hem als voorganger gekend. De 26ste December 1896 werd hij tot Predikant van de gemeente te Groningen bevestigd, welke gemeente hij 15 jaar onafgebroken en met veel zegen diende. Ook de gemeente te Foxhol kwam toen onder zijn leiding tot opbloei. Van de gemeente te Workum was Ds. Planting consulent.

Op 4 December 1911 vertrok Ds. Planting naar Amsterdam, waar hij de gemeente 33 jaar achtereen voorging. Ook hier mag hij op een gezegende arbeid terugzien. Hoewel Amsterdam zeker niet tot de gemakkelijkste plaatsen behoort om er het Baptisme ingang te doen vinden, heeft Ds. Planting toch tijdens zijn ambtsperiode hier het ledental zien verdrievoudigen. Bekend is hier o.a. het Evangelisatie-Kerkschip „Salem" over het Y, waar Ds. Planting ruim 8 jaar met veel zegen mocht werken.

Van Amsterdam uit diende Ds. Planting meerdere jaren de gemeenten te Haarlem en Utrecht, terwijl hij ook consulent was van de gemeenten te Hoorn en Den

---

len, dat bepaalt de aard van *hun* Evangelie. Paulus beweringen werden onderling besproken door voor- en tegenstanders. „Gaven gehoor aan hetgeen gezegd werd", vers 24: aanvaarden Jezus als den Zaligmaker. — Vers 25: „tot *uwe* vaderen", n.l. de ongelovige vaderen van u, hun ongelovig nageslacht. Het ongeloof der Joden tegenover Gods boden verijdelde steeds Gods werk aan hen. — In Israëls plaats komen nu de heidenen: op hen gaat het koninkrijk Gods nu over. Het heilsplan, eens door Israël gedragen, wordt buiten Israël om verwerkelijkt. Paulus voegt deze woorden er aan toe, om zo mogelijk de Joden nog tot inkeer te brengen.

III. Paulus' werken gedurende de Romeinse gevangenschap. Vers 30 en 31.

Het voorarrest kon ten hoogste twee jaren duren. Was in die tijd de tegenpartij niet verschenen voor de beschuldiging, dan werd de aanklacht vervallen verklaard. — De Joodse Raad heeft zich blijkbaar niet de moeite getroost om te trachten voor den keizer nog iets tegen Paulus te bereiken. Nu vergenoegde men zich met de wetenschap, dat Paulus tenminste twee jaar zijn bewegingsvrijheid kwijt was. — Paulus kon niet uitgaan te prediken — wel ontvangen. Die nu kwamen waren belangstellenden: dankbaar om te bewerken. Hij deed het vrijmoedig, d.w.z. met grote opgewektheid en overtuiging. Hij liet zich door de omstandigheden niet neerdrukken. Hij handelde naar de regel: „to make the best of it" — maak er van wat je kunt, en lamenteer niet. „Wees van Mijn Kruis de blijde boon" — dat was Paulus steeds geweest, ook in de voor hem persoonlijk meest moeilijke omstandigheden, en dat is hij gebleven.

Hij verkreeg zijn wens om ook te Rome het Evangelie te mogen verkondigen, al was het „in een keten".

Vragen:

1. Noem beelden uit de brieven van Paulus, ontleend aan het soldatenleven.
2. Waarom zal de Apostel niet gewaagd hebben van de pogingen om hem door sluipmoord uit de weg te ruimen?
3. Wat is „de hoop van Israel", vers 20?
4. Wat had Paulus beroep op de hope Israëls reeds in de Joodse Raad verwekt, 23 : 6?
5. Waarom kon er dus moeilijk van deze Raad een waarschuwing tegen Paulus zijn uitgegaan?
6. Wanneer begon, naar Joods begrip, de „avond"? vers 23.
7. Hoe werkte het Evangelie ook hier als een splijtzwam?
8. Wie had reeds bij het Kindeke Jezus de werking van Christus' komst voorspeld?
9. Waarvan hangt het af, of het horen, verstaan en het zien, opmerken wordt?
10. Wat betekent, vers 28, dat de heidenen zullen „horen"?

L.

We hebben hiermede de leidraad voor de bespreking van het Boek der Handelingen beëindigd. Wanneer er vragen geplaatst zijn onder de afzonderlijke stukken, die men niet of niet met gevoel van zekerheid kan beantwoorden, kan men die vragen mij weer voorleggen, wanneer men ze daartoe belangrijk genoeg acht. De vragen zijn geplaatst om de bespreking te vergemakkelijken en vruchtbaarder te maken.

L.

Haag. Al deze gemeenten verzorgde hij steeds zo lang ze geen eigen voorganger konden benoemen.

Ds. Planting was vele jaren lid van de Commissie der Unie (ongeveer 20 jaar) en vervulde daarin de functies van Secretaris en Voorzitter. Gedurende 24 jaar was hij mede-redacteur van het weekblad „De Christen" en ruim 30 jaar verzorgde hij als redacteur het Evangelisatieblad „De Zaaier".

Inderdaad, Ds. Planting mag op een rijk gezegend en welbesteed leven terug zien. Daar is alle reden tot dankbaarheid, in de eerste plaats aan God, omdat Hij telkens mannen verwekt, die dikwijls met voorbijzien van eigen belang de Naam en zaak van onzen Meester dienen en het Licht van Gods Woord gedurende zovele jaren voortplanten van plaats tot plaats. Voorts is er ongetwijfeld dank in de boezem der gemeenten aan welker groei en bloei Ds. Planting zolang heeft mogen meewerken. Zeer zeker zijn er, buiten zijn laatste gemeente te Amsterdam, nog velen, die zich de zegenrijke arbeid van dezen nestor der voorgangers herinneren.

Het ligt in onze bedoeling ter gelegenheid van bovengenoemd feit een huldigingsavond te houden en wel op Zondag, 23 Februari a.s. te 8 uur. Wij hebben voor deze speciale dienst de beschikking verkregen over „Gebouw Immanuel", Kerkstraat No. 342, daar ons eigen gebouw zeer zeker de vele bezoekers niet zal kunnen bevatten. Ieder die komen wil is van harte welkom, maar....logeergelegenheid is in onze plaats niet bepaald ruim. Amsterdammers zijn, evenals bewoners van andere grote steden, meestal niet ruim behuisd. Wie familie of vrienden in Amsterdam heeft, make zelf logeergelegenheid. Haarlemmers, Utrechtenaren, en andere Baptisten, die in de omgeving van Amsterdam wonen, kunnen ongetwijfeld tijdig met de trein naar huis terugkeren. Voor afgevaardigden zal logeergelegenheid verzorgd worden. In verband hiermede ontvangt ondergetekende gaarne tijdig bericht van afgevaardigden, die verwacht mogen worden. Vanzelfsprekend laat het programma van die avond enige ruimte voor korte toespraken van afgevaardigden.

J. GOEZINNE,
v. Eeghenstraat 21, Amsterdam.

GEMEENTE-BERICHTEN

HEERENVEEN, 23 Jan.

Broeders en zusters. Het zij mij vergund u iets mede te delen over het werk in Heerenveen. Ons laatste verslag vermeldde grote zegeningen. Welnu, thans kunnen we mededelen, dat ons verstand stilstaat bij Gods wonderbare goedertierenheid. Met de Kerstdagen vonden zeven zielen rust bij de Kribbe van Bethlehem, waaronder ook mijn vrouw. Halleluja!

Het nieuwe jaar mochten we dus ingaan met moed en vertrouwen, en een heerlijke doopdienst, waarin enige mensenkinderen hun oud leven vaarwel zeiden en het nieuwe aanvingen met een verlicht verstand, ziende op Jezus.

De 14e Jan. j.l. mocht de gemeente haar jaarvergadering houden. Voorwaar, een voortreffelijke avond, met een heerlijke geest. In een broederlijke harmonie werd een en ander besproken. Onze immer zwoegende voorganger, Ds. Sikkema, leidde de vergadering in met een korte toespraak over Abraham, die eerst niet kon geloven in Gods wonderdaden, doch later uitbrak in menigte. Ook de gemeente H'veen kan dit, wanneer maar dat ene doel in 't oog wordt gehouden n.l. zondaren wijzen op het Kruis, aldus spreker.

Telde 1 Jan. '46 de gemeente 41 leden, thans is het ledental 52 per 1 Jan. '47, hetwelk inmiddels al weer is verhoogd. In het kerkgebouw is een gasverwarming aangeschaft, hetgeen den koster veel werk bespaard. Wat de verenigingen betreft, ook dit gaat boven verwachting. De Zondagsschool is in verband met het grote aantal kinderen in tweeën gesplitst en aangevuld met een Bijbelklas.

Zo gaan wij voort broeders en zusters. We wensen ook alle gemeenten en alle broeders en zusters ook in dit nog voor ons liggende jaar 's Heeren grote zegen, verwachtende alle dingen van Hem, Die nooit ophoudt te geven, als 't maar van Hem wordt verwacht.

W. HUISMAN.

ENSCHEDE

Zondag 19 Januari hadden wij onze gemeentelijke jaarvergadering. Dat was een gezegende middag en als broeders en zusters kwamen we nader tot elkander. We mochten een blik terug slaan in het jaar, dat achter ons ligt. We kunnen zeggen, dat de Heer ons dit jaar rijk gezegend heeft. Driemaal ging de gemeente naar Hengelo om daar een doopdienst te houden. Dat waren goede middagen, we kwamen steeds gezegend en versterkt terug. We danken hierbij de gemeente te Hengelo, dat zij zo welwillend haar kerkgebouw afstaat voor onze diensten. Maar toch betreuren wij het, dat we nog steeds voor zulke diensten naar Hengelo moeten. En daarom zien wij reikhalzend uit naar een eigen kerkgebouw. Ook met bijzondere samenkomsten moeten we steeds een andere zaal huren.

Nu is ons van de stad Enschede grond toegewezen. En we hopen, dat er met Gods hulp spoedig een kerk op mag verrijzen. De gemeente en vrienden offeren veel voor de nieuwe kerk.

We hebben kaarten laten drukken, waar een kerk op staat. Zo'n kaart kost tien gulden, maar kan ook in gedeelten verkocht worden Zo kost b.v. het torentje twee gulden, de fundamenten kosten een gulden.

Als er nog broeders en zusters zijn, die ons door de moeilijkheden heen willen helpen, zij kunnen aan den penningmeester van ons bouwfonds, Gerh. Dokter, Merelstr. 32, Enschede, tien gulden sturen en zij ontvangen een hele kerk terug. Goedkoop hè? Bij voorbaat onze dank. Er is ook nog een bazar in voorbereiding, alles ten bate van de nieuwe kerk.

Het verenigingswerk gaat goed.

Zusterhulp met haar 20 leden tracht de onderlinge band te versterken.

De Zondagsscholen mogen zich eveneens in een goede opkomst verheugen. Het jongeliedenwerk op Zondagavond, waarvan de opkomst plm. 70 personen bedraagt, bloeit.

Een muziekvereniging werd dit jaar opgericht, die reeds in verschillende samenkomsten haar medewerking verleende.

Ook zijn er weer twee meisjesver., welke eveneens bloeien.

Op al onze verenigingen zijn veel jongelui van buiten onze gemeente.

De tractaatvereniging was dit jaar actief en verspreide duizenden tractaten.

We hadden gezegende Kerstdagen. 's Morgens in eigen gebouw, waar we de kerstboodschap beluisterden.

De belangstelling was zo groot, dat er geen plaats onbezet bleef.

's Middags hadden we kerstfeest met de kinderen in het gebouw „Elim", hetwelk voor deze gelegenheid gehuurd was. Er waren vele ouders aanwezig, het was een goede middag. We kunnen er met blijdschap op terugzien, dat er zoveel gedaan wordt om de kinderen tot Jezus te leiden.

Tweede Kerstdagavond waren we weer te samen in „Elim" met oud en jong, waar met muziek. zang en voordracht, toch het aloude Evangelie werd gebracht.

We kunnen God danken voor al de zegeningen aan ons geschonken en ziende op onzen oversten Leidsman Jezus Christus, durven wij moedig voorwaarts gaan.

Zegene de Heer al onze gemeenten.

Met br.groeten I. R. N.

NASCHRIFT: Dat van de nieuwe kerk mocht ik wel opnemen. Maar dat je er een kunt kopen voor een tientje mag volgens een besluit (we moesten allemaal een besluitenboekje hebben) niet. Gelden, uit andere gemeenten verzameld, moeten onder beheer van den Unie-administrateur komen, tot de papieren kerk versteent. E.-R.

DELFZIJL

De gemeente te Delfzijl verkeert in een vreugdestemming. Wij kunnen u het verheugende nieuws mededelen, dat onze noodkerk uit Geneve is aangekomen. Dank zij de activiteit van Ds. Weenink bij de Wereldbond van Kerken te Geneve werd ook aan de gemeente te Delfzijl een noodkerk toegewezen. Binnenkort zal de bouwkundig adviseur der Uniebouwcomm., de heer Attema, ons bezoeken, om ons aanwijzingen te geven voor de opbouw. De kerk is 7 meter breed en 20 meter lang. Het materiaal is nieuw en zeer soliede. 100 stoelen en een serie banken, alsook 5 kachels met de nodige pijpen, een kansel, 2 kasten en een tafel werden bijgeleverd. Zelfs een toren is niet vergeten. De ramen zijn alle voorzien van glas en kunnen worden afgesloten met luiken.

De vreugdestemming werd nog verhoogd toen na de middagdienst, waar Ds. Hooghwinkel sprak over de woorden van Jezus „Volg Mij", een zoon van onzen wijlen br. Pleijzier te kennen gaf, dat hij Jezus ook wilde volgen in de doop.

Gedeelde vreugd, is dubbele vreugd.

Brs en zrs in den lande. Bovenstaande bekendmaking is een zeer bizondere.

Verheugt u met ons. Op onze wekelijkse bidstonden hebben we steeds twee zaken voor Gods troon gebracht.

Een kerk en een voorganger.

Nu hebben we de kerk. God verhoorde dit gebed. Wij zullen het danken niet vergeten. Wij blijven bidden voor een voorganger. Ook dat gebed zal vast en zeker te Zijner tijd verhoord worden. Dat is onze overtuiging. Wij zullen werken, alsof het van ons afhangt en bidden, omdat alles van God afhangt.

Wij hopen u spoedig te kunnen berichten dat onze noodkerk in gebruik zal worden genomen.

Wij groeten u in den Heer. J. A. H.

Wereld-Congres

29 Juli—3 Aug. '47

Betreffende de verblijfkosten kan ik u nu het volgende meedelen.

1. Het reserveren van kamers en logies heeft plaats door bemiddeling van het Unie-Bureau, waarbij men geregistreerd is.

2. De prijzen der 3 klassen hotels variëren van f 2.50—f 14.— voor 1 persoon en van f 4.50—f 19.50 voor 2 personen. De prijzen der dagmaaltijden variëren in deze 3 klassen van f 4.50—f 8.50 per persoon.

3. De Nederlandse Baptisten komen voor de hotels echter niet in aanmerking, daar de volgende regeling is medegedeeld: „wij reserveren de hotelkamers voor de afgevaardigden, die het verst hebben moeten reizen: het verre Oosten, Noord- en Zuid-Amerika, Groot-Brittannië en Rusland, terwijl wij hen, die van het continent en uit Scandinavië komen, grotendeels particulier onderbrengen". Er kunnen buiten de 2000 hotelgasten nog 1000 personen bij particulieren en andermaal 1000 personen in scholen ondergebracht worden. Het logeren bij particulieren is dikwijls gratis; indien niet, dan tegen plm. f 2.80 per dag. Het verblijf in een school kost telkens f 1.60 à f 1.20. Voor de onderbrenging is nog deze regeling getroffen: „Jonge mensen en zij, voor wie wij geen andere gelegenheid hebben, worden in scholen ondergebracht".

4. Natuurlijk moet ieder deelnemer, particulier of in een school ondergebracht wél rekenen op de prijzen voor de dag-maaltijden. Per dag komen deze in een populair restaurant op f 4.50 per persoon.

5. Uit bovenstaande cijfers kan iedere deelnemer concluderen, dat een eenvoudig verblijf in Kopenhagen gedurende het Congres hen met bijkomende kosten en uitgaven op minstens minstens f 40—f 50 komt.

Twee problemen vragen echter nog een nader onderzoek: het visum en de deviezen. Zodra ik daar iets definitiefs van weet, deel ik het u hier mede.

De Uwe in Unie-dienst T. JANSMA.

P.S. Als jongste inlichting hoor ik zo juist op het ministerie, dat het deviezenprobleem zéér moeilijk is. De deelneming van een dergelijke massa aanvragers wordt zéér, zéér twijfelachtig. Helaas, helaas! Doch het definitieve hoort u nog wel.

Pensioenfonds

VERANTWOORDING

Allereerst een correctie: In De Christen van 18 Oct. '46 is verantwoord op naam van de gemeente Den Haag—Oost f 50.—. Dat moet zijn Den Haag—Z.B.S.

Verder is met veel dank ontvangen van de gemeenten R'dam—C. f 35.96; Heerenveen f 25.—; Workum f 10.—; Sneek f 50.—; Leeuwarden f 78.46; den Haag—Oost f 24.25; Delfzijl f 50.—; Vriescheloo f 35.75; Apelduorn f 60.—; Harlingen f 67.37; Exloermond f 100.—; Eindhoven f 35.; R'dam—Z. f 75.—; Treebeek f 17.50; Stadskanaal f 139.—.

Dat is nog weer een mooie lijst. Zal het de laatste zijn? Eerlijk gezegd verwacht ik nog iets. Er zijn nog trouwe klanten, die voor 1946 nog steeds niets gezonden hebben. Zouden zij mij het laatste jaar, dat ik dit werk doe, in de steek laten? Dat zou mij dan wel een „steek" zijn. Nog wil ik hopen. Het zijn er nu maar een paar meer.

Nog één opmerking: Wat voor 1947 bestemd is, sture men niet meer aan mij maar aan mijn opvolger, Ds. T. Jansma te Haarlem. Het nummer van zijn girorekening staat in de kop van elk nummer van De Christen.

Nogmaals mijn hartelijke dank voor alle ontvangen medewerking.

Uw dienstbroeder, K. REILING.
Rotterdam—C., Cl. de Vrieselaan 69 b.
Postrek. 109502.

Mededelingen

KERKDIENST
(uit te zenden door de N.C.R.V. op golflengte 301 M.)

op Zondag 9 Febr. a.s. uit de kerkzaal van de Baptisten Gemeente te Amsterdam, Kerkstraat 204, des namiddags om 5 uur.
Voorganger Ds. K. Reiling van Rotterdam.

1. Orgelspel.
2. Votum.
3. Gemeentezang, lied 64, bundel J. de Heer.
4. Schriftlezing Exod. 19 : 10—25.
5. Gebed.
6. Kerkkoor, Sionsbundel no. 43 (Benedicite).
7. Tekst Jesaja 47 : 15.
8. Inleiding.
9. Gemeentezang, lied 382 : 1—3, bundel J. de Heer.
10. Predikatie.
11. Kerkkoor, Sionsbundel no. 68 : 1—3 (Niet zonder U).
12. Dankgebed.
13. Gemeentezang, lied 450, bundel J. de Heer.
14. Zegenbede.
15. Orgelspel.

ADRESWIJZIGING SLUITZEGELACTIE

Willen al onze sluitzegelmedewerkers er even aandacht aan schenken, dat het adres van Ritze Vos, Lekstraat 146[1], Amsterdam Zuid, met ingang van 1 Febr. verandert.

Het nieuwe adres is: *Stalinlaan 62[2], Amsterdam Zuid.* Bestellingen en eventuele betalingen van zendingszegels dus graag aan dit adres.

GEWESTELIJKE
ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE

op Zaterdag 8 Februari a.s. te Hengelo (O.), in het Bapt. Jeugdgebouw, ingang Tollensstr.
Aanvang: 14.— uur precies.

Agenda:

1. Opening.
2. Inleiding over het onderwerp: „De Zondagsschool in deze tijd" (door Ds. G. Vegter).
3. Vertelling als voor kinderen, onderwerp: „De 12 j. Jezus in de tempel" (Lucas 2 : 39—52)
4. Pauze.
5. Iets over Zondagsschoolconferenties.
6. Rondvraag.
7. Sluiting.

Zondagsschoolverenigingen in ons gewest, stuurt uw afgevaardigden.

Leden van Zondagsschoolverenigingen, komt zoveel ge kunt, opdat wij allen gesterkt worden, om voort te gaan de Blijde Boodschap aan kinderen te brengen.

VOOR UW ZAKAGENDA:

Adreswijziging. Secretaris der gemeente te Enschedé is nu: J. R. Neef, Spinnerstr. 48, Enschedé.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2831
VRIJDAG 7 FEBR. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Hoe staat God tegenover ons ?

Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? *Rom. VIII : 31.*

Dat is het waarop het aankomt.

Het was de vraag, waarmede Luther zat. Uit de behoefte om daarop een betrouwbaar en afdoend antwoord te vinden, is de Hervorming geboren hoeveel onzuivers en ongeestelijks zich verder ook aan die beweging gehecht moge hebben.

Is omtrent die vraag zekerheid gekregen, dan is de oplossing van elk vraagstuk zeker. En weten we, dat God op onze zijde staat dan staat de verlossing uit elke moeilijkheid vast.

„Zo de Heere een welgevallen aan ons heeft, zal Hij ons in dit land brengen en zal het ons geven", zeiden Jozua en Kaleb na hun verkenningstocht door het Heilige Land. Ze ontkenden niet, dat de hindernissen groot waren, maar — zo zeiden ze — niet dààrvan zal het afhangen of het land in ons bezit komt. De beslissing ligt bij den Heere; hangt daarvan af, hoe HIJ tegenover ons staat.

Dat is het standpunt dat Paulus inneemt in verband met dàt land, de toekomende wereld, die wij wensen te betreden. Of we er zullen komen, of ze verworven zal worden hangt alleen daarvan af, hoe God tegenover ons staat.

Maar weten we dat?

We kunnen het weten. Heel zeker. Hij heeft Zijn eengeboren Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven. Hij is dus vóór ons; aanvaardt ge dat, dan kan niets uw leven meer tot een mislukking brengen.

Gods kind, dat van Golgotha komt, waar God de wereld zichzelven verzoende, heeft tweeërlei:

Vergeving en Bescherming.

Dat God dat zegt is genoeg, maar in Zijn liefde komt Hij ons tegemoet en geeft ons die verzekering in zichtbare, menselijke vorm. Zoals ons een belangrijke toezegging schriftelijk bevestigd wordt, zo bevestigt God in Zijn nederbuigende goedheid Zijn toezegging in de Doop, want die is:

I. *als een Kwijtbrief.* Een kwijtbrief, een kwitantie is een bewijs, dat de schuld vereffend is. Onze schuld is vereffend door het offer, dat Christus bracht.

Wie kan bestaan in het gericht?

Het gericht staat op het raakpunt van tijd en Eeuwigheid. Wanneer die elkander immer raken, ontmoet men den Rechter, die onderzoekt en vonnist. En dat vonnis voeren Zijn dienaren uit: die vrijgesproken wordt, ontvangt het Eeuwige leven in Vreugde: wie schuldig bevonden wordt, wacht de Duisternis.

Wie heeft nimmer een voorgevoel gehad van het oordeel dat komt? Wie is niet gewaarschuwd? Wie kan bestaan in het gericht?

Het antwoord is: Wie dat heeft, wat staat op den kwijtbrief, den kwijtbrief, getekend door den drieënigen en driemaal heiligen God; die ootmoedig die kwijting, die kwijtschelding van zijn schuld om niet aanvaardt op Golgotha.

Men spreekt van kwijtschelding. „Schelden" betekende oorspronkelijk niet anders dan luid roepen. Op Golgotha roept God het den zondaar toe, duidelijk, als met luider stemme, opdat de zondaar het wel versta: uw schuld is uitgedelgd, gij zijt vrij!

Dit hoort ge God zeggen op Golgotha; dáár alleen.

Wie zal als aanklager optreden?

God?

Door Christus' genadewerk is onze verhouding tot God weer goed geworden: we hebben vrede met God. Van Hem is dus geen beschuldiging te vrezen!

Wie zal ter helle verwijzen? De Messias-koning is het, die voor ons gestorven is en nu voor ons bidt.

Deze kwijting der schuld heeft niet plaats *door de Doop!* Dwaalt niet. Ze geschiedt door het geloof. Maar de Doop is de kwijtbrief, het *bewijs* van de vergeving.

II. *Als een schutsbrief,* een bewijs, een verzekering van vrijen doortocht, is ons de Doop gegeven.

O! dat zo menig aarzelend zondaar dáárbij stil stond. God schenkt niet alleen vrijspraak en de belofte van een „welkom" in den groten Dag, maar ook een schutsbrief voor de weg daarheen. God geeft verzekering van vrijgeleide, van krachtdadige beveiliging. Ik ben met u, alle dagen tot de voleinding der wereld, d.w.z.: gij hebt een vrijgeleide voor héél den weg.

In Bunyan's onsterfelijke allegorie ontmoette christen Apollyon, den Vorst des Verderfs, die hem dreigende den weg zocht te versperren. Maar christen dacht er aan, dat hem bescherming was toegezegd, ging moedig voorwaarts en .... Apollyon vlood!

Van deze beiden: Vrijspraak en Vrijgeleide is de Doop

het teken, de Brief, die God op het geloof en tot versterking van het geloof geeft.

Ontvingt ge de Doop zonder geloof, dan heeft hij niet meer waarde dan een valse of ongetekende kwitantie.

Ontvangt ge hem in 't geloof, dan leest ge in dezen Brief dat gij in Christus gestorven en opgestaan, één met Hem zijt en daarom vrij en veilig.

Gelooft ge dat ge in Christus vergeving hebt en zijt aangenomen, aanvaardt dan ook de Kwijtbrief en Schutsbrief, u in de Doop aangeboden.

L.

Losse Schakels

Verburgerlijkte kerkelijken. De Zwitserse Evangelische persdienst bezocht Duitsland en gaf zijn indrukken weer. In het rapport zette men o.a. dit:

„Maar één ding, dat grote indruk op ons gemaakt heeft en ons niet loslaat, moeten we nog zeggen, en dat is dit: wanneer iemand eerlijk de schuld van Duitsland erkent en ook toegeeft, dat de oorzaak van deze schuld in het Duitse Nationalisme en het Duitse Militarisme lag, dan is zo iemand vast en zeker een communist. Onder de arbeidende klasse in Duitsland is er meer plaats voor de erkenning van schuld dan onder de middenstand. Wat ons echter vooral kwelt, is, dat de niet-kerkelijke linkervleugel over het algemeen veel radikaler met het vreselijke verleden afgerekend heeft, dan de verburgerlijkte kerkelijken."

Heilige onafhankelijkheid. Wat hier wordt opgemerkt over de houding der kerkelijke mensen in Duitsland is hetzelfde wat wij voor enkele weken aan deze plaats constateerden ten opzichte van de Duitse Baptisten. De brief van hun tegenwoordigen Bondsvoorzitter, Ds Jac. Meister — een Zwitser nog wel — gaf ons daartoe aanleiding. Dat het de oude staats- en Landskerken ontbreekt aan het vermogen om Duitslands schuld te zien of dat het haar ontbreekt aan de moed, om deze schuld te erkennen is niet zo onbegrijpelijk, maar van de Baptisten mocht men anders verwachten. Wij staan wel in ons volk, maar als „kolonisten des hemels" Fil. 3 : 20 en hebben zo onze eigen wetten en morele maatstaven, die we ook moeten aanleggen, aan hetgeen ons volk doet. We zijn leden van ons volk — we genieten mede van dezelfde voorrechten en dragen mede aan deszelfs lijden, maar we zijn nochtans in het midden van ons volk als vreemdelingen. En zo, en júist zo, kunnen we ons volk het meest tot een zegen zijn. Als zout moeten wij werken. We behoeven geen oppositie te voeren, maar moeten ons verzetten, waar het er om gaat de zonden te weerstaan en het zedelijk oordeel van ons volk wakker te houden en te scherpen. Heeft ons volk gezondigd en wij met hetzelve — door te zwijgen misschien — dan stellen we ons mede onder zijn schuld en — willen de anderen het niet toegeven, dan zullen wij als gelovigen het in elk geval bekennen en het boetekleed aandoen.

De Evangelische Alliantie. De Evangelische Alliantie, ontstaan in Engeland, vierde daar voor enkele weken haar honderdenvijftigjarig bestaan. Ze heeft haar vertakkingen in vele landen der wereld. Ook in Nederland, maar ze schijnt in ons land niet erg sterk te zijn. Hier telt ze een duizend leden. Ze wil een band zijn tussen de gelovigen uit velerlei Kerken, opdat dezen niet zullen vergeten, dat ze — bij alle verschil van inzicht en kerkelijke praktijk — één zijn in Christus. — In elk land heeft de tak van dit grote verband een eigen grondslag, zoals die in het betrokken land, de zaak, waarom het gaat het beste dient. — De Nederlandse Afdeling plaatste zich indertijd „op de bodem van de belijdenis der Ned. Herv. Kerk". Praktisch beweegt ze zich op de formulering, indertijd te Londen aangenomen, en welke luidt:

„1. De goddelijke ingeving, autoriteit en algenoegzaamheid van de Heilige Schriften.
2. Het recht en de plicht der gelovigen, om vrij te zijn in hun oordeel omtrent haar uitlegging.
3. De eenheid van God in de drievuldigheid der personen.
4. De algehele verdorvenheid der menselijke natuur tengevolge der zonde.
5. De menswording van den Zone Gods; Zijn verzoeningswerk voor zondaren; Zijn Middelaar- en Koningschap.
6. De rechtvaardiging van den zondaar alleen door het geloof.
7. Het werk des Heiligen Geestes in de bekering en heiliging des zondaars.
8. De onsterfelijkheid der ziel; de opstanding des lichaams. De eeuwige zaligheid der rechtvaardigen en de eeuwige verdoemenis der goddelozen.
9. De goddelijke instelling van het predikambt, van de Doop en van het Avondmaal."

Een warm vriend van de Evang. Alliantie was de oude Ds N. van Beek. Op vele plaatsen werden voorheen in de eerste week van Januari gemeenschappelijke bidstonden gehouden. Nu geschiedt dat, dunkt ons, nog maar sporadisch.

Meer Amerikanisme gewenst. In een gesprek over de Jeugd-voor-Christus-beweging, die in Amerika haar wortels heeft en ook hier geweest is en nog is, verklaarde de directeur van de Amsterdamse Jongemannenvereniging, dat er veel goeds in zat, maar ze over het geheel genomen te Amerikaans aandeed. Hij keurde dat laatste niet goed. Dat gedeelte van die arbeid leek hem voor ons minder goed aanvaardbaar. — We zouden zeggen — gezien het resultaat van die samenkomsten, dat een weinig Amerikanisme ons Nederlandse Evangelisatiewerk wel goed zou doen. Men kan het niet altijd zo doen. Dat gaat niet, want men kan niet uitsluitend maaien. Er moet gezaaid en geplant en nat gemaakt worden. Maar dan zijn samenkomsten als de Youth for Christ beweging, zeer nodig. Worden nooit eens samenkomsten in deze stijl gehouden, dan blijft er te veel verborgen en wat verborgen gehouden wordt kwijnt, zo het niet sterft. Wat gelooft wordt moet eens

Attentie

De eindredactie van »De Christen« berust gedurende de maand Februari bij **Ds. J. Louw**. Alle kopy, berichten en mededelingen zende men dus gedurende dit tijdvak aan Ds. J. Louw, Parkweg 6a, Groningen.

spontaan worden uitgesproken. Niet op een vooraf vastgestelde tijd en wijze, vaak met een massa anderen, waardoor de belijdenis haar persoonlijk karakter te veel verliest, maar onverwacht, in een samenkomst, hetzij door handopsteken of anderszins.

Gemeentelijke tucht. De tucht in de gemeente is een teer onderwerp. Het gaat daarbij om de eer des Heeren en het welzijn, eventueel behoud der zielen. Onze gemeenten hebben altijd begrepen dat gemeente zijn, insluit de tucht handhaven. Wordt de tucht niet meer uitgeoefend, dan vervalt de gemeente. Zonder tuchtoefening kan ze niet blijven wat ze, naar de aard van haar beginsel, is. Het gaat daarbij om de reinheid der gemeente. De tucht wil haar rein bewaren. De afsnijding, waarin de tucht kan overgaan, bedoelt haar zuiver te houden — dáárvoor te zorgen, dat de gemeente inderdaad gemeente van gelovigen blijve. — Vanwege het grote belang deze dingen zuiver te zien en in de handhaving van de tucht geen verkeerde, de gemeente schadende, haar wezen miskennende wegen te gaan, hebben we in de laatste uitgave van De Geloofsleer, een les over de tucht in de gemeente opgenomen. Ze is voor een bijbelse gemeente van te groot belang, dan dat zij in een geloofsleer, die de bijbelse gemeente, haar aard en haar inrichting beschrijven wil, zou mogen ontbreken.

Matth. 18 : 15, 16 en 17. Een broeder vraagt:

„Als er tegenwoordig een broeder of zuster in de gemeente is, die gezondigd heeft tegen een ander, en dat geval is behandeld overeenkomstig de leer van Jezus, zoals beschreven is in Matth. 18 : 15, 16 en 17 staat dan de volgende tekst, Matth. 18 : 18 er zodanig mee in verband, dat de gemeente macht heeft om de betreffende br of zr buiten de gemeente te zetten en is dan voor hem of haar ook geen plaats meer in de hemel?

En in hoeverre staat Matth. 18 : 15—18 in verband met Matth. 16 : 18, 19?"

De Heere Jezus wist, dat er in de kleine kring Zijner discipelen sterke spanningen waren. Telkens komen die in de Evangeliën tot openbaring. Hij is voortdurend werkzaam geweest om deze spanningen weg te nemen. Vooral in het laatste gedeelte van Zijn leven, na Cesarea Filippi, heeft de Heiland zich voornamelijk met de vorming en opvoeding van Zijn jongeren bezig gehouden. Hen te maken tot mannen, die Zijn Boodschap zouden kunnen bewaren en in de wereld uitdragen, is Zijn voornaamste arbeid geweest, sedert de scharen zich van Hem hadden afgewend (Joh. 6). Er was afgunst onder de discipelen; de een wilde groter zijn dan de ander. Ze hoopten op de ereplaatsen in het komende Koninkrijk van hun Meester en toen Salome den Heiland de beste plaatsen verzocht had voor haar beide zonen, namen de andere discipelen dat zeer kwalijk. — Dan waren er spanningen veroorzaakt door verschil van karaker en temperament. De discipelen mochten elkaar nu juist niet zo bijster lijden. Men heeft zo de indruk, dat het vooral tussen Judas Iscariot en Simon Petrus gespannen heeft. Judas schijnt een zeer begaafde man te zijn geweest, aan wien daarom ook het beheer van de kas was toevertrouwd, en hij heeft allicht gedacht, dat hem door de Meester ongelijk werd aangedaan. Hij heeft zich misschien achteruit gezet gevoeld.

Moeilijkheden onder 't oog gezien. De Heere Jezus heeft de gevaren, die in deze spanningen lagen, zeer wel gezien en er aan gedacht, dat ze in de toekomst, na Zijn heengaan, zich ook zouden voor doen. Daarom vond hij in die feiten aanleiding verschillende voorschriften te geven betreffende de onderlinge verhoudingen, wanneer moeilijkheden gerezen zouden zijn. In de verzen 12—14 van Matth. 18 spreekt de Heer over wat onze roeping is ten opzichte van een dwalende broeder. Dan spreekt Hij nader over de zielszorg, die de discipelen tegenover elkaar in praktijk moeten brengen. Luistert de broeder niet, die zich aan een zonde tegen een zijner medebroeders heeft schuldig gemaakt, dan moet de gemeente hem beschouwen als een heiden en tollenaar. — Deze groepen van mensen heeft de Heiland niet van de hemel buiten gesloten, maar aangewezen als voorwerpen voor evangelisatie. Hun volharden in de zonde is een teken van *innerlijke vervreemding; van een* afgestorven zijn van het innerlijke leven. De Geest heeft het contact met hen verloren. Daarom is hun plaats niet langer in de gemeente, over welke de Geest heerst.

Natuurlijk doet men dit niet van vandaag op morgen. Het innerlijk vervreemden van den Heiligen Geest het afsterven naar het hart, is een proces, dat in langer tijdsruim plaats grijpt. Gedurende die tijd zal men voor zulk een gemeentelid bidden. Na het halsstarrig afgewezen vermaan zwijge men en late de Geest Gods tijd en ruimte tot werken. Stil liefdebetoon, hartelijk meeleven met zo iemand — voorzover dat mogelijk is, kunnen middelen zijn, waardoor de overtreder weer ontwaakt uit de strik des duivels. De Heere Jezus sprak over dit onderwerp in Matth. 7 : 1—6, welk schriftgedeelte we voor enkele jaren in De Christen uitvoerig behandelden.

Verband tussen Matth. 18 en 16? Matth. 18 : 18 en 16 : 19 wijzen wel op een onderling verband. Er moet orde en regel zijn, zal er leven mogelijk wezen. Aan de regels, die Christus' boden gesteld hebben, moeten wij ons houden. — De gemeente is geen menselijke vereniging, waarin ieder „zelf mag weten" wat hij doen zal. Neen: ze is openbaring van Christus' lichaam en heeft haar Heer te gehoorzamen. Vergeten we bij de woorden, 18 : 18 en 16 : 19 niet, dat de Heere Jezus niets op schrift heeft nagelaten. Op het woord Zijner boden is Zijn werk — historisch gezien — gegrondvest. Vandaar, dat Hij dit woord zulk een hoog gezag toekende.

L.

Een bezetene in China

(Verhaal van het Zendingsveld)

Onlangs las ik het volgend verhaal in een Engels Christelijk weekblad en meende goed te doen het te vertalen voor ons eigen orgaan. Immers wij horen over 't algemeen eigenlijk te weinig van de arbeid die door honderden mannen en vrouwen gedaan wordt op het zendingsterrein. Hebben wij hier in ons land te kampen met vele moeilijkheden en stellen dikwijls de vraag: welke weg moeten wij inslaan en hoe moeten wij handelen — onze geloofsgenoten die huis, familieleden, vrienden en vaderland vrijwillig verlaten hebben om in niet-christelijke landen te arbeiden, worden eveneens geplaatst voor moeilijke situatie's. Onze zuster Reiling weet daarvan mee te praten alsook zendelinge Kok, die enige tijd geleden weer vertrokken is naar Amerika.

Daar deze beide zusters „De Christen" lezen, willen wij hun namens gans Baptist Nederland hartelijk groeten en Gods rijke zegen toewensen. Of en wanneer zij weer naar hun zendingsterrein, respectievelijk Yakusu en China, zullen terugkeren, is ons onbekend. Wij hopen echter dat hun die gelegenheid spoedig weer gegeven zal worden en weten dat zij intussen niet stil zitten doch stad en land afreizen om de zendingsijver onder ons warm te houden en te versterken. Voor hun gehouden toespraken zeggen wij hun nogmaals hartelijk dank. Wij zijn hun veel verschuldigd. Moge de blik die zij ons verruimd hebben op deze wijde wereld die in haar grote nood de enige Heiland, Jezus Christus, behoeft, ons uitdrijven tot vernieuwde lust voor de verspreiding van het Evangelie en tot de bede: „Heer, zend meerdere arbeiders uit in Uw wijngaard om de oogst binnen te halen".

En nu het verhaal.

Voor de naïeve boerenbevolking van China is de werkelijkheid van boze geesten een feit dat telkens weer ervaren wordt. Hun kwade invloed wordt gezien in vele onbekende lichamelijke ziekten alsook in 't bijzonder in alle soorten geestelijke afwijking. De Nieuw Testamentische verhalen over mensen door den duivel bezeten schijnen in het geheel niet onwaar of overdreven voor de Chinese lezers. De symptomen die daar beschreven worden zijn hun zeer goed bekend en dat de grote Leraar deze duivelen door Zijn machtwoord wist uit te drijven is voor hen het duidelijkste bewijs van Zijn goddelijke kracht. Zij nemen voorts aan dat Zijn volgelingen in zekere mate daartoe ook bekwaam zijn. Daarom, wanneer zulke gevallen voorkomen, schromen zij niet de hulp van de Kerk in te roepen. De schrijver van dit verhaal n.l. George W. Sheppard kent vele kleine plattelands kerkjes waar, gedurende een periode van enkele jaren, vele bezetenen gebracht zijn, soms van heel ver af, om genezen te worden door het gebed der christenen. De hartelijke ontvangst die dezulken bereid werd en het vertrouwen waarin deze eenvoudige Chinese christenen de verantwoordelijkheid in zulke gevallen op zich nemen, verwonderden hem. Maar een grote ontroering kwam over hem toen hij enkele malen de innige en vurige gebeden van deze onontwikkelde mensen aanhoorde. Niet altijd werden hunne gebeden verhoord en de zieken genezen maar toch lieten hun liefderijke zorg en diensten immer opnieuw een lichtend spoor achter bij hen die hun hulp hadden ingeroepen.

Het verhaal van het dilemma van een zendeling die eens geroepen werd te helpen in zulk een zwaar geval van bezetenheid volgt nu. Het vreemde hulpmiddel waartoe hij in zijn hulpeloosheid en verwardheid de toevlucht nam moge beoordeeld worden als belachelijk en zelfs gevaarlijk. Maar gelukkig dat God in alle dingen Zijn verslagen dienstknechten bijstaat en in oneindige genade menselijke dwaasheden weet te gebruiken en te verkeren in gelukkige en zegenrijke resultaten.

Op weg naar Olifant-heuvel.

Dicht bij de oostkust van de provincie Shakiang ligt een stadje tussen de lage uitlopers van een gebergte dat steil oprijst uit de vlakte en gekenmerkt wordt door zijn vorm dat een olifant gelijkt. Deze berg heeft zijn naam aan de stad gegeven. Een kerk bloeide daar reeds meer dan 50 jaar onder een Chinese voorganger terwijl ieder half jaar de zendeling een bezoek bracht. Zeereizigers naar Olifant-heuvel komen aan op een landingsplaats genaamd de Gele-stroom-veer, ongeveer 10 K.M. van de stad, een afstand die te voet moet worden afgelegd. Een kruier om de bagage te dragen kan gehuurd worden en dat is absoluut noodzakelijk om deze moeilijke landweg af te lopen. Een buitenlander en zijn bagage trekt altijd weer de aandacht. Mannen, vrouwen en kinderen stromen dan tezamen om deze vreemd geklede buitenlander te zien. De toeschouwers weerhouden zich geenszins om hun verschillende opmerkingen te maken. Een zendeling echter raakt gewoon aan zulke buitengewone belangstelling en leert op den duur er geen notitie van te nemen. Spoedig zwoegt hij voort over de steenachtige weg, dwars door de rijstvelden heengelegen en over de steile bergkant, naar de stad toe.

Een plotselinge onderbreking.

De held van dit verhaal (wij moeten hem wel een „held" noemen ofschoon hij deze naam schijnbaar niet verdiend) was een Engelse zendeling met een ervaring van vele jaren. Hij kon de taal vloeiend spreken en had eenzelfde reis vele keren voorheen gedaan. Bij deze gelegenheid kwam er voor het eerst een plotselinge en moeilijke interruptie bij de Gele-stroom-veer. Toen hij door de Hoofdstraat liep met zijn bagage-drager vlak achter hem, kwam er een slecht geklede vrouw met verwarde haren naar hem toerennen luidkeels roepende om hulp. Hij stond stil en luisterde. „Edele vreemde heer, heb medelijden met mij. Mijn zoon, mijn enige zoon is door een boze geest bezeten. Gisteren begon hij plotseling wild te gillen. Hij trok zijn kleren van het lijf en rende naar buiten op straat terwijl hij iedereen begon te bedreigen en te verschrikken. Hij klom op het dak en wierp de pannen naar beneden. De mannen hebben hem gegrepen en met touwen vastgebonden. Zij brachten hem thuis en bonden hem vast op de voordeur. De hele nacht heeft hij liggen gillen en niets kon hem kalmeren. Heb medelijden met mij, edele vreemdeling want ik ben een arme weduwe en hij is mijn enige zoon."

In antwoord op een paar vragen vertelde zij verder dat het een jongeman was van 19 jaar, dat dit nooit eerder met hem gebeurd was, dat hij altijd een rustige, gehoorzame jongen geweest was die dagelijks zijn werk op het land verrichtte totdat eensklaps de boze geest in hem gevaren was.

Wat kan de zendeling in deze zaak doen? Een paar vertroostende woorden tot de moeder spreken en niets meer, zou nutteloos en vruchteloos zijn. Hij kan verklaren geen dokter te zijn en onbekwaam zulke gevallen te behandelen. Maar de vrouw wierp hem tegen: *„Ik weet dat u geen dokter bent maar een dokter zou hier ook niets kunnen doen. U bent een Jezus leraar. Wij weten allen dat Jezus duivelen kan uitwerpen. Heb medelijden met mij, edele vreemdeling. Kom mee naar mijn nederige woning en red mijn zoon, in Jezus' naam!"*

De zendeling kon deze kreet, dit pleidooi niet weerstaan ofschoon hij in 't geheel niet wist wat hij straks zou moeten doen. In haar grote nood en angst had zij haar hand op zijn arm gelegd (een oude vrouw in China kan dat doen wat een jongere niet zou wagen) en hij ging met haar mee, omstuwd door een snel groeiende menigte.

(Slot volgt.)

Pastorale Mijmeringen

In een licht sneeuwbuitje liep ik van de week eens na te dubben over een gesprek, dat ik even tevoren had gehad. Zoals zo vaak was ik niet bijster tevreden over mezelf. De stevige gedachten wisseling was begonnen bij een uite kachel over de uite kachel en dat bij een gemoedelijke temperatuur van drie graden onder nul, binnenshuis gemeten. U snapt, geen bijzonder koesterend onderwerp. Wel kwamen we bij de ontwikkeling van onze nogal uiteen lopende beschouwingen, flink in vuur, maar helaas, dat vuur wilde niet warmen.

„Gelooft u nu werkelijk, dat God, als Hij bestaat, Zich om de kleine noden van ons kleine mensen bekommert? Wat telt dat, of hier een kachel brandt of niet, voor Iemand, Die de loop van de millioenen sterren van de Melkweg heeft te regelen?"

Dat rustige zelfvertrouwen en dat vriendelijke lachje waarme hij den o-zo-drukken God dispensatie verleende van de taak om ook nog voor die mensen te zorgen, staken me vinnig. Ik weerde me dan ook ijverig en had het erover, dat wij inderdaad klein waren: zo klein, dat we er ons ten enen male geen beeld konden maken van de wijsheid, almacht en liefde Gods en dat het daarom wel erg kortzichtig was om onze wijsheid als maatstaf te gebruiken voor de mogelijkheden, waarover de Heer beschikt. We moeten toegeven, dat in dit verweer weinig oorspronkelijks te vinden is. Bovendien stelt zulk een woord wel is waar onze erbarmelijkheid in 't licht, maar het draagt niets bij tot beter begrip van Gods grootheid. Mijn tegenstander moet intuïtief deze leemte in mijn redenering gevoeld hebben, want hij kwam direct met de eis om bewijzen daarvoor dat de God van het machtige en imposante Zijn grootheid ook in de kleine wereld van de mensheid liet zien. Men behoeft waarlijk geen ziener te zijn om in zulke omstandigheden het gevaar te onderscheiden dat men het schoonste en heiligste wat men bezit dreigt te verlagen tot een motto van een of ander steekspel. Maar wat er ook te berde werd gebracht ten einde aan de hand van persoonlijke ervaringen nieuw licht te ontsteken, leiding Gods kon het niet verder brengen in 's mans waardering dan tot „merkwaardige samenloop van omstandigheden", terwijl gebed niets anders was dan een „appèl aan onderbewuste en onbewuste innerlijke krachten". En vrede voor het hart? .... Wel dat was „autosuggestie!"

Feitelijk een verloren avond, concludeerde ik, terwijl ik huiverend in m'n jaskraag terugdook. Bij een kruising van straten blies de noordewind dwars door mijn kleren. Hoei! 't was of de hele pool aan 't verhuizen was! De grote booglampen beierden als kerkklokken. Alles even kil. Het leven scheen zich overal te willen terugtrekken als een vonk in een dovende kool. Gelukkig, nog een paar straten dan was ik thuis. Wat een avond! Alles scheen te willen onderstrepen dat naargeestig evenement van de avond, toen het geloof niet bij machte bleek het ongeloof te overwinnen. Wat had ik nog toe kunnen voegen aan de bespreking, dat overtuigende kracht zou hebben bezeten, sterk genoeg, om de scepsis neer te slaan? Neen, ik wist het wel, alles zou op het dode spoor geleid zijn in naam van wijsbegeerte en zielkunde. Alle verschijnselen hadden hun etiket gekregen en daarmede zou de zaak beslist zijn geweest. Onbegonnen werk om met een blinde over kleuren te praten!

Maar hoe zit dat nu eigenlijk? Is God nu werkelijk Degene, Die in het kleine net zo goed ingrijpt als in de loop der werelden? Is dat nu realiteit of poëtische bespiegeling, wanneer Jezus zegt: „De haren uws hoofds zijn alle geteld?" Dat laatste kan toch niet! Jezus maakt ons niet blij met een dode mus! 't Zou gelijk staan met stenen voor broden te geven! Maar — kunnen we zonder de feiten te retoucheren werkelijk zo dapper spreken van ervaringen van Goddelijk bestuur in ons leven? Hoe vaak hebben we aanvankelijk bij een gunstige wending van ons lot Hem voor Zijn Vadertrouw niet gedankt en geprezen, terwijl, voor wij hadden uitgesproken, een nieuwe wending in het lot al dat heerlijke weer in brokken uiteen viel. Ons geluk was als de wonderboom van Jona even spoedig verdord. Moét men zo niet geloven aan blinde spelingen van een grillig toeval? Ik moet bekennen, dat het geloof in Gods bestuur in het kleine bedenkelijk vervloeide. 'k Was blij alleen te zijn in mijn strijd.

Kijk, daar begon het te sneeuwen ook. 't Werd voortdurend onbehaaglijker. De vlokken joegen zinloos door de lichtbundels der lantaarns .... vervolgend hun weg door 't donker of bleven kleumend liggen in een beschut hoekje van een of ander kozijn. Sommigen stierven een rasse dood als ze met de betrekkelijke warmte van mijn gezicht in aanraking kwamen. Wat zei ik? Zinloos!?.... Ja zinloos waren de machten, die de vlokken tot hun spel maakten. Zie je wel: die grote machten bekommerden zich niet om dat kleine, om zijn lot — zijn waar-vandaan en zijn waarheen.... Zijn wij mensen niet gelijk aan die vlokken?

Daar fladderde een vlok op mijn zwarte jas. Nog één! En nog één! Onwillekeurig bleef ik staan — vergat al mijn ellende. Prachtig! In een woord prachtig! Zuivere edelstenen. Wat een volmaakte vorm, wat een glans. Ik ben gek op edelstenen: diamanten, robijnen, smaragden. Niet om hun handelswaarde maar om de heerlijke schittering zou ik ze uren lang kunnen betrachten. Maar wat ik nu zag prijken op mijn jas deed aan schoonheid niet onder voor een flonkerende diamant.

Toen lachte ik zachtjes voor mij heen. Neen, geen zinloze macht slijpt zulke heerlijke kristallen! Ook het kleine — het allerkleinste is door God gezien. En zijn wij mensen dan gelijk aan een sneeuwvlok, dan weet ik toch, dat over mij klein mensenkind, Gods aandacht, Gods scheppende en beschermende hand is gegaan, en nog gaat en dat het Zijn vreugde is, wanneer iets van het zonnelicht Zijner liefde door mij wordt opgevangen en teruggebracht. Nu wil ik niet meer tobben om het vele onbegrijpelijke wat mijn levensweg kruist. Gods openbaring geeft ons reden om ook in kinderlijk blind geloofsvertrouwen heel het leven in Zijn sterke en liefdevolle hand te laten. Ook voor mij zal Hij wegen vinden, waarlangs mijn voet kan gaan.

C. BRANDT.

Dr J. H. Rushbrooke overleden

Naar wij zoeven vernemen is door de Radio bekend gemaakt, dat Dr Rushbrooke is overleden.

Dr Rushbrooke was President van het Baptisten Wereldverbond en vertoefde ter voorbereiding van het a.s. Wereldcongres te Kopenhagen in de Ver. Staten.

Zijn verscheiden werpt een diepe schaduw over dit Congres. Dr Rushbrooke was een zeer beminde broeder. Voor de Baptisten, vooral in Oost-Europa, heeft hij ontzaglijk veel gedaan. Hij had een hart, dat voor zijn broeders warm sloeg. Hij diende zijn en onzen Heer met een wereldomspannende blik, met een

liefde die allen omsloot, die hij vele jaren mocht dienen eerst als Secretaris en later als President van het Baptisten Wereldverbond.

We treuren zeer over zijn dood. We gedenken zijner in grote dankbaarheid. God is goed voor ons geweest, dat Hij ons zulk een man gegeven heeft om het werk, dat we allen lief hebben te dienen.

Heeft Christus door dit leven, niet een lichtend spoor getrokken door vele landen en .... vele harten?

L.

Een baptistische geloofsbelijdenis

I

Meermalen wordt er gevraagd, wat de Baptisten eigenlijk geloven. Onze statuten bevatten een korte omschrijving van hetgeen de gemeente, welke wij toebehoren, gelooft. Een, voor alle geunieëerde gemeenten geldende belijdenisschrift bezitten wij niet. Wel behelzen onze Unie statuten een korte omschrijving van hetgeen die gemeenten geloven, die zich in de Unie verenigd hebben.

Geheel zonder geschreven en bindende geloofsbelijdenis zijn we dus niet. Zowel als plaatselijke gemeente alsook als Unie van gemeenten hebben we ons geloof geformuleerd. Zonder dat ging het eenvoudig ook niet. Wanneer men zich verbinden zal om tesamen de Gemeente te openbaren, moet men weten wat men onder die Gemeente verstaat: wie haar Middelpunt is en waar haar grenzen liggen. En als men zich als gemeenten in nationaal verband wil verenigen, dan moet men het er over eens geworden zijn, wat onder een baptisten gemeente te verstaan zij.

Maar .... een brede plaats nemen deze belijdenisuitspraken in onze denkwereld niet in. Ze zijn zo eenvoudig en voor de hand liggende, en wij hebben het doel onzer roeping zo sterk in het oog, dat er zelden reden opdoemt om naar onze geschreven belijdenis te gaan vragen. De Duitse Bond van Baptisten gemeenten, die een veel meer uitgewerkte belijdenis dan wij heeft, had in de eerste honderd jaar van zijn bestaan deze belijdenis, naar ik meen, al drie keer herzien! Wel een bewijs dat er leven door de gemeenten stroomde. M.i. ook een bewijs, dat men te veel geformuleerd en schriftelijk vastgelegd had.

Als men zoveel schriftelijk vast wil leggen, wat dan natuurlijk ook voor „vast en bondig" te houden is, ontstaan er telkens haken en ogen. De praktijk van andere kerken bewijst dat.

Toch mogen wij de verstandelijke bezinning op hetgeen inhoud van ons geloof is, niet verwaarlozen. Anderen roepen ons ter verantwoording en daarom alleen reeds is het nodig. En daar wij hopen, dat in de naaste toekomst vele buitenstaanders zich met ons zullen gaan bezighouden, daar wij een woord voor hen hebben, moeten we de inhoud van ons geloof wel doordacht kunnen uitspreken.

Nu ontving ik dezer dagen door vriendelijke bemiddeling van de Womens Baptist Missionary Society te Toronto (waar de zusters al niet aan denken!) o.a. toegezonden een boekske, behelzende een Baptistische Geloofsbelijdenis, in Amerika bekend als „The So-Called New Hampshire Confession of faith". Zij bevat 18 artikelen, die ik hier voor u ga vertalen. Ik schrijf de aangehaalde bijbelteksten niet uit, doch geef die slechs aan. Dat is om plaatsruimte te besparen.

Art. I. Aangaande de Schriften.

We geloven, dat de Heilige Bijbel geschreven is door mannen, die onder goddelijke inspiratie stonden, en dat hij is een volmaakte schatkamer van hemels onderwijs: 1. dat God de Auteur van den Bijbel is, behoudenis zijn doel; 2. en waarheid, vrij van dwaling, zijn inhoud; 3. dat hij de beginselen openbaart, waarnaar God ons zal oordelen; 4. en derhalve is, en tot het einde dezer wereld zal blijven het ware centrum van christelijke eenheid; 5. en de verheven norm, waaraan alle menselijke daden, belijdenissen en gevoelens, getoetst moeten worden.

Teksten:
1. 2 Tim. 3 : 16, 17; 2 Petr. 1 : 21; 2 Sam. 23 : 2; Hand. 1 : 16; 3 : 21; Joh. 10 : 35; Luk. 16 : 29—31; Ps. 119 : 111; Rom. 3 : 1, 2.
2. 2 Tim. 3 : 15; 1 Petr. 1 : 10—12; Hand. 11 : 14; Rom. 1 : 16; Mark. 16 : 16; Joh. 5 : 38, 39.
3. Spreuk. 30 : 5, 6; Joh. 17 : 17; Openb. 22 : 18, 19; Rom. 3 : 4.
4. Rom. 2 : 12; Joh. 12 : 47, 48; 1 Cor. 4 : 3, 4; Luk. 10 : 10—16; 12 : 47, 48.
5. Fil. 3 : 16; Efeze 4 : 3—6; Fil. 2 : 1, 2; 1 Cor. 1 : 10; 1 Petr. 4 : 11.
6. Joh. 4 : 1; Jes. 8 : 20; 1 Thess. 5 : 21; 2 Cor. 13 : 5; Hand. 17 : 11; 1 Joh. 4:6; Judas 3; Ef. 6 : 17: Ps. 119 : 59, 60; Fil. 1 : 9—11.

L.

Uit ons Unie-Bureau

Hier volgen enkele bekendmakingen, waarvoor allen en sommigen heel bijzonder zich zullen interesseren.

1. De Unie-Commissie vergadert op Donderdag 13 Febr. a.s. Het is onnodig deze in uw voorbede aan te bevelen, want ik geloof, dat u, als u maar weet, dat de U. C. in vergadering bijeenkomt, als van zelf uit behoefte uw gebed voor haar opzendt tot Hem, van wien de ware wijsheid is!

2. Het bericht betreffende de jongste inlichting van de zijde van het ministerie, geplaatst in het vorig nummer, heeft bij de aanvragers voor het Wereld-Congres, naar ik voorzie, heel wat teleurstelling gewekt. Ik heb het dan ook met zorg in mijn hart gepubliceerd, doch ik moest het wel doen, opdat ieder de werkelijke situatie zou weten. Aangezien wel voor meer dan 90 % der aanvragers door de deviezen-nood deelneming aan het Congres hoogst twijfelachtig, ja uitgesloten is, heb ik geschroomd om maar aan alle aanvragers toch nog een formulier toe te zenden. Dat zou immers nodeloze verwachtingen wekken. Ook het aanvragen van een pas is voor die meer dan 90 % dus overbodig. Het doet mij zeer leed u deze teleurstellende mededeling te moeten doen. Te eniger tijd hoort u het definitieve hierover. Zij, die reeds de Congreskosten betaalden, behoeven in dit geval niet over terugstorting in zorg te zijn, daar deze nog onder mijn beheer en nog niet aan het Congres-comité afgedragen zijn.

3. Op het Dagboek krijg ik meerdere bestellingen met opmerking „het is voor een jarige bestemd". Dit

vermeld ik hier gaarne, want nu weten anderen ook meteen wat voor een mooi geschenk zij hun geliefden kunnen geven! Ook krijg ik bestellingen uit enkele gemeenten met toevoeging: „het bestuur wil het aan de dopelingen geven" en „aangezien er geen bijbels zijn, willen wij het trouwpaar een dagboek geven". De raden onzer gemeenten maak ik er nu gaarne opmerkzaam op, dat hier een schone kans voor een goed doop- en huwelijksgeschenk is. Dagboeken, door de raad voor dit speciale doel aangeschaft, lever ik met genoegen tegen een redelijke korting, aan onze raden; deze dagboeken zijn dan natuurlijk niet meer voor de verkoop bestemd. Zij, die ook zich alsnog persoonlijk of ten behoeve van anderen een dagboek willen aanschaffen — en ik raad u: doe het spoedig! — kunnen zich tot den agent wenden, die ter plaatse met de verkoop is belast, ik bedoel begenadigd, of ook rechtstreeks tot mij. Agenten, hier ligt een mooie gelegenheid voor u!

4. Ik had de ambitie en de bedoeling om de Statistiek in het eerste nummer van Febr. te plaatsen. Daar ik van 6 (d. i. 16 %) onzer gemeenten nog geen gegevens ontvangen heb, ben ik gedwongen daarmee nog een week te wachten.

5. Aan de zaken- en handelsmensen in ons midden deel ik vriendelijk mede, dat ik geschikte condities heb voor het plaatsen van een advertentie in ons blad gedurende verschillende perioden. Hiervan gebruik te maken is uw belang en uw voordeel!

6. Voor wie het nog niet wist deel ik mede, dat de Unie een eigen rekening heeft lopen bij de Rotterdamse Bank te Haarlem. Wie dus gelden aan het Unie-bureau moet of wil laten toekomen en over een Bankrelatie beschikt, verzoek ik vriendelijk van deze betalingsmogelijkheid gebruik te willen maken.

De Unie-secr.-adm. T. JANSMA.

Mededelingen

ENSCHEDE

Het gironummer dezer gemeente is: 406344, Baptisten Gemeente, p.a. Gerh. Dokter, Merelstraat 32, Enschede.

SNEEK

Penningmeester van de gemeente Sneek is thans:
W. Modderman, Willemstraat 9, Sneek.

CORRESPONDENTIE

De Schakels in de laatste Nrs van De Christen droegen al te klaarblijkelijk de sporen van te haastig te zijn geschreven. Het ontbreken van woorden hier en daar schaadde de duidelijkheid. De omstandigheden zijn ons op het ogenblik echter weer gunstiger.

We hopen geen woorden meer in de machine te houden, die den lezer toekomen, en de „tijden" beter in acht te zullen nemen.

U zult wel begrepen hebben dat het in de eerste Schakel over „zestigjarigen", niet ging over de „oorzaak van mannen boven de zestig" maar over hetgeen vaak de oorzaak is van hun dood. U werd dan verder verzocht, die dood niet (onbewust) te veroorzaken.

L.

Zr S. (?) H. te G. In het teken, waarmede U in Uw begeleidend briefje Uw voornaam aanduidde heb ik geen enkele Nederl. letter kunnen herkennen. Daarom zet ik achter de S maar een ? In ieder geval: U is bedoeld en wordt hier toegesproken.

Ik dank U voor het art. uit het Groninger Kerkblad. Een droef betoog over de schone woorden: Uw God en de God van Uw zaad! Het is een mank pogen om een kerkelijke traditie, ouder dan de Hervorming, bijbels aannemelijk te maken.

Stuur U dien dominé eens een exempl. van de brochure: Het Genadeverbond, verkrijgbaar in ons Lektuurfonds. Besteladres: Ds. T. Jansma, Tetterodestraat 47 te Haarlem. Prijs 50 cent.

Misschien kan de tegenwoordige Beheerder van dit fonds weer de tijd vinden om onze uitgaven onder de aandacht van onze mensen te brengen. Men moet zich *geregeld* laten zien, anders wordt men vergeten of weg gedrongen. Weet elke handelsreiziger dat niet? Niemand denke, dat een reis, waarin geen enkele bestelling werd opgenomen, onnut geweest is. De Firma weet wel beter!

L.

Het art. over De Kinderdoop van Ds Nieuwpoort was overgenomen uit het weekblad „In de Waagschaal", onder hoofdredactie van Ds K. H. Miskotte. Uitgave N.V. Amsterdamsche Boek- en Courantmaatschappij, Singel 262, Amsterdam. Dit weekblad kost f 10.— per jaar en kunnen wij aan theol. belangstellenden aanbevelen.

L.

Ingezonden

Te Paramaribo (Suriname), Nederl. West Indië, bestaat een Baptisten Gemeente waarvan voorganger is br. J. M. Blufpand. Voor de oorlog werkte deze Gemeente regelmatig met het maandblad „De Zaaier" en ook ons weekblad „De Christen" verscheen te Paramaribo.

Na de bevrijding van ons land heeft br. Blufpand zodra dit mogelijk was het contact weer opgenomen en worden er thans per maand 200 Zaaiers verspreid, terwijl ook „De Christen" weer naar de Gemeente te Paramaribo wordt gezonden.

Br. Blufpand is gevraagd een en ander mede te delen over het werk op Suriname. Hieraan heeft men graag gevolg gegeven. Br. B. schrijft:

Paramaribo, 16 Januari 1947.

Gezien Uw vraag of ik zo nu en dan niet iets van ons werk zou kunnen bekend maken in „De Christen" beschouw ik dit als een aanwijzing Gods en wil trachten een begin te maken. Ik maak hierbij gebruik van ons jaarverslag en hoop telkens te kunnen komen met wat anders. Moge de samenwerking en de broederlijke liefde hierdoor verstevigd worden.

Uittreksel uit het Jaarverslag van de Bapt. Gemeente te Paramaribo (Suriname) over 1946:

Evenals in de verlopen jaren is ook in de loop van 1946 het Evangelie uitgestrooid binnen als wel buiten

het Kerkgebouw. Onmiddellijke vruchten zijn er niet gezien doch vergeten mag niet worden dat eeuwigheidsarbeid is verricht geworden.

Gelegenheid is er gemaakt om het Woord des Levens te brengen op Groningen en Uitkijk. Hoewel de vooraf getroffen maatregelen niet nauwkeurig uitgewerkt waren was de bereidwilligheid tot opkomen en luisteren wel merkbaar. Tijdens 1946 is naar Huis opgeroepen één zuster.

In des Heeren kracht en in Zijn Naam is 1947 goed begonnen. De week der Gebeden is gehouden in samenwerking met de brs. Van Dalen, Voss en Leitzell. Telkens is de zaal vol geweest.

Straatpreek. Ook gedurende 1946 is de Boodschap van Verlossing en Behoud gebracht op de straten onzer stad. Gelet op de gevolgen zal de mens geneigd zijn te mompelen: niet veel zaaks. Doch van Boven blijft de opdracht komen: Blaast! hetzij zij horen of niet! Spurgeon heeft eens gezegd dat pas in den Hemel gezien zullen worden velen die er niet verwacht werden. Het veld op straat is wijd, de gesloten ramen verbergen wel de aangezichten, maar kunnen de oren en de harten niet gesloten houden. Roept uit de keel!

Zondagsschool. De leerlingen hebben een goed geanimeerde buitenpartij gehad, waarbij de traktatie op snoep- en drinkgoed niet ontbroken heeft. Naar de kinderen zeggen smaakt deze perzik naar meer.

Traktaatverspreiding. Vanuit den vreemde mochten we tegen het eind van 1946 ontvangen wat werkmateriaal No.'s „De Zaaier" en „De Christen", zodat de papieren predikers wederom hun arbeid mochten opnemen op straat, in de ziekenzalen, in de gevangenissen enz. en mede wijzen op zonde, dood en verderf, maar ook op Redding en Levensbehoud.

Gevangenisdienst. Zo binnen „Zeelandia" als ter Vu. Amsterdam zijn verder tweemaal per maand met de Blijmaar des Heils opgezocht de maatschappelijk zwakken, onverschilligen, ongehoorzamen. Bevrijding en Opheffing zijn hun opnieuw aangekondigd. Velen komen tot de overgave aan den Verlosser, maar worden wederom aangegrepen door de zuiging naar omlaag zodra zij terugkeren in de vrijheid. Vele anderen worden door deze arbeid maatschappelijk gewonnen en behouden. Aan deze arbeid moest kunnen worden verbonden reclaseringswerk, doch de middelen en de personen hiertoe ontbreken.

Christelijke School. Nog steeds wordt de verzuchting gehoord over de te grote klassen, zeer ten nadele van personeel, leerlingen en onderwijs zelve. Twee onzer leerkrachten zijn vertrokken naar Curacao terwille van de financiele omstandigheden. Een is met pensioen gegaan. Een aanwinst is geweest de aankomst van den onderwijzer de Miranda vanuit Nederland. Aan de school werken totaal 23 leerkrachten over 1106 leerlingen.

Voor 1947 zien wij wederom naar Boven vanwaar onze hulpe komen zal voor alle takken van arbeid in des Heeren wijngaard.

J. M. BLUFPAND, Paramaribo.

Wij zijn br. Blufpand dankbaar ons een overzicht te hebben gegeven van het werk der Baptisten Gemeente in West Indië. Wij hopen spoedig weer eens iets te kunnen opnemen. God moge onzen broeder zegenen in zijn arbeid te Paramaribo.

M.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2832
VRIJDAG 15 FEBR. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

De Broederschap der Stervenden ontmoet Jezus!

„.... geen anderen .... dan deze vreemdeling?"
Luc. 17 : 18.

In de nood hebben ze elkaar gevonden: negen Joden en een Samaritaan. Ze hadden elkaar op de landwegen aangetroffen — misschien in de nabijheid van steden en dorpen, mogelijk bij een eenzame wegkruising, waar men aan andere pelgrims vraagt, waar diens reisdoel gelegen mag zijn. Maar deze vraag was niet over hunne lippen gekomen in zwaarmoedig weten, dat ook die andere slechts wandelde, wankelde en tenslotte strompelde naar de wrede dood.

In de Broederschap der Stervenden was het geloof in het leven en de hoop op het leven reeds lang gedoofd. Slechts de liefde tot het leven had hen er toe gebracht om alle vooroordelen als ballast prijs te geven teneinde een schamele zekerheid te verkrijgen, makkelijker de volgende etappe op hun trieste baan te kunnen bereiken. Al die onoverkomelijke geschillen, die Jood en Samaritaan van elkaar gescheiden hielden, hadden nu hun scherpte verloren. Wat voor waarde had het nog te twisten over het meedere bestaansrecht van het eigen volk, daar zij zelve buiten de gemeenschap van dit volk ten gevolge van hun krankheid waren gestoten? Waarom nog strijd over de heiligdommen te Jeruzalem of op de berg waar de Samaritanen aanbaden, daar beide plaatsen voor hen ontoegankelijk geworden waren. Ze wisten het maar al te goed, dat ze feitelijk hadden opgehouden Jood of Samaritaan te zijn. Ze waren slechts verlorenen, voor wie alle bronnen van troost verstopt waren geraakt. Ze hadden de klop van het noodlot verstaan en hadden elkaar de hand gereikt. Zó trachtten ze van hun leven nog te maken, wat er bij gebrek aan gewenst materiaal van te maken was. En in dit streven kwam het er ook niet meer zo erg op aan, op welke wijze zij hun doel, om trots alles ook nog de volgende dag te beleven, konden verwerkelijken. Soms was het in het land der Joden, dan weer in het land der Samaritanen, dat zij hun leed uitstalden. Maar altijd was het te doen om de wrange vreugde voor een ogenblik: om uit de handen van schriele menselijke barmhartigheid een kans te bemachtigen in de wedloop met de dood een voorsprong te bewaren.

Doch waarom nog langer ons verdiept in hun ellende? Het is ons reeds duidelijk genoeg geworden, dat hun toestand het opbloeien van iets schoons met onmeedogeloos geweld onmogelijk maakte. Zelfs de verbroedering in het leed was niet op waardering van elkander gegrond. Het was niets dan een cynische beaming van het feit, dat alle waarden van het leven voor elk hunner waardeloos was geworden, daar zij niet meer tot het echte leven behoorden!

Maar dan komt Christus!

In Lucas' verhaal zit een geweldige vaart. Jezus, zo meldt hij, komt dwars door Samaria en Galilea. Hij is op reis naar Jeruzalem en schijnt niet eerder te willen rusten, voor Hij deze oude stad heeft bereikt. De kortste weg schijnt Hij te kiezen. Er moet wel een dringende noodzaak zijn, die Hem voortdrijft. Deze plotselinge verschijning doorbreekt het grauwe leven der melaatsen als een bliksemschicht de donkere nacht. Er komt een schittering in hun doffe ogen. Opeens ontwaren ze meer dan de kleine voordelen, die tot dusver hen bezig gehouden hebben. Er begint weer een vonkje hoop te gloeien in hun verkommerend hart: Waar Jezus is, mag men iets groots verwachten! Er zijn genoeg geruchten over Hem doorgedrongen tot deze verlatenen.

„Jezus, Meester, heb medelijden met ons!"

Wien roepen zij eigenlijk aan, die mensen die hun vriendenschaar slechts uit ten dode gedoemden hebben zien vergroten? Met welke verwachtingen zijn ze bezield? Menen zij werkelijk, dat deze Man aan de wegkruising hun nood kan lenigen?

Laat uw hoop maar varen, ongelukkigen! Wien gij daar roept, ijlt zelve naar....de dood. Er doemt voor Hem al evenmin als voor u een ander verschiet dan uitgeworpen te worden, dan de kille omhelzing van de ondergang. Gij roept een lotgenoot! En zou die u kunnen helpen?

Ze weten er echter niets van wat Jezus zal treffen. Ze zien zelfs de dreigende wolken niet, hoe ze boven Zijn hoofd samenpakken! Ze roepen, en ze verwachten van Hem een kentering in hun lijden. Ze hopen, dat Hij hen van de grensgebieden tussen leven en dood zal wegleiden en dat Hij hen zal voeren — weg van de plaats, waar het menselijke medelijden hen heeft gekweld.

Zij roepen, en Jezus hoort. Jezus, Die gaat sterven, vindt tijd om zich om ellendigen te bekommeren. Hij wil de uitvoering van Zijn wereldomspannend werk, dat Hij door eigen lijden en sterven zal gaan volbrengen,

voor een handvol verlorenen een wijle onderbreken. Voor hen heeft Hij tijd. Er is geen tweestrijd tussen het grote werk en dat naar verhouding zo geringe. Beiden vragen hetzelfde: de reddende liefde! Tot beiden wendt Hij zich om Zijn liefde te schenken.

En wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. De broederschap der stervenden krijgt aanwijzing naar de priesters te gaan. Dezen zouden de genezing hebben te constateren, wanneer deze intrad. Ver hoefden ze niet te gaan, want een netwerk van priestersteden lag over het land van oudsher verspreid.

Zo worden zij gezond. Welk een omkeer heeft Jezus in hun leven gebracht.

En toch keert slechts één, een Samaritaan, tot Hem terug. Of hij zich eerst heeft laten gezond verklaren, of dat hij vooraf, zodra hij zijn genezing bemerkte, zijn dank aan den Meester wilde betonen weet ik niet. Ik geloof haast het laatste.

't Heeft den Heer pijnlijk getroffen, dat slechts één tot Hem terugkeerde.

Zij, die de dank vergeten, moesten het schoonste woord ontberen. Het: „uw geloof heeft u behouden!"

Wat is de oorzaak daarvan, dat het heerlijkste hun onthouden bleef? Was het niet, dat zij zich door Jezus slechts daartoe hadden laten helpen, om hun oude leven weer te hervatten? Zij veroorloofden Hem slechts het verleden te herstellen. Zeker, dat is niet weinig. Maar hun toekomst wilden ze in eigen hand houden. Doch dat is de manier om de gave van Zijn genadige bijstand weer te verliezen. Alleen die tot Hem terugkeert, die zijn toekomst met de Zijne laat vervlechten, hoort het woord, dat Zijn genade doet treden buiten de perken van het heden. Voor die heeft Zijn genade blijvende waarde!

Laat mij de leer van deze geschiedenis in enkele woorden mogen weergeven.

Kent gij uw toestand als zó verloren, dat geen mens u meer helpen kan? Weet dan, dat Jezus uw weg wil kruisen. Laat u niet afschrikken van Zijn lijden en sterven. 't Is alles om den wereld de zaligheid te kunnen schenken. Ook voor *u* heeft Hij tijd. Weet echter, dat met één ontmoeting Jezus zich niet arm heeft gegeven aan u. De volgende ontmoeting zal u rijker maken. Ook die hebt ge nodig. Slechts het hart, dat zijn dankbaarheid jegens den Heer belijdt, kan Zijn genade als een blijvend bezit verwerven. Zó wordt een ten dode gedoemde eeuwig leven gegeven.

BRANDT.

Een bezetene in China

(Verhaal van het Zendingsveld)

(Slot).

In het huis v. d. weduwe.

Het kleine kot dat zij haar „woning" noemde was in een smalle straat gelegen, niet heel ver af. De voordeur was uit haar hengsels genomen en steunde op een paar kleine schragen horizontaal op de lemen vloer neergelegd. De jonge man was er stevig op vastgebonden. Behalve een klein broekje was zijn sterk gespierde lichaam geheel ontbloot omdat hij zijn kleren van het lijf had gerukt. Naarmate de kamer zich met mensen vulde bulkte hij harder en gooide zijn hoofd met geweld heen en weer en staarde wild naar ieder totdat hij de vreemdeling zag. Een ogenblik werd hij rustig en de stemmen v. d. omstanders konden gehoord worden. Iemand riep uit: „Jezus wierp de duivelen door één machtwoord uit!" Een ander zei twijfelachtig: „Deze duivel is verschrikkelijk sterk, zou het mogelijk zijn dat hij luistert naar de bevelen van deze vreemdeling?" Toen begon de arme jongen ineens weer te razen en te krijsen. Wat moest de arme zendeling nú doen?

Het dilemma.

Een stem in hem sprak: „Je moet iets doen terwille van en in Zijn Naam". Maar wat? Hij kon temidden van dit geraas niet hoorbaar bidden. Als hij het zou proberen zou hij te verward zijn om woorden te vinden. Hij durfde zijn onmacht en hulpeloosheid niet bekennen en evenmin zonder iets te doen weggaan, want de stem in hem deed hem gevoelen dat dit hèt moment was waarin hij zijn roeping op een duidelijke wijze moest tonen. Was het slechts toeval of was het de voorzienige leiding Gods dat plotseling een gedachte door zijn geest flitste? Hij herinnerde zich dat bij zijn bagage een actetas was waarin zich een grote fles met dubbelkoolzure soda bevond. Hij had het meegebracht voor een lid v. d. Olifant-heuvel kerk die een soort apotheek er op nahield en hem daarom in een brief verzocht had. De gedachte kwam nu in hem op dat een weinigje van deze soda deze arme jongeman geen kwaad kon doen en door het hem te geven de menigte getoond werd dat er in elk geval de *goede wil* bij de zendeling aanwezig was om iets te doen. Bovendien was er een andere, minder edele gedachte die door den dienstknecht des Heeren heenging en wat hij later met enige schaamte zichzelve moest bekennen n.l. wanneer hij dit middel had toegepast er mogelijkerwijs wel een gelegenheid was om daarna stilletjes weg te sluipen onder de situatie en drukte die dan ontstaan zou zijn. Dit was wel is waar geen beredeneerd en welbewust plan, veeleer een opwelling van het in het nauw gebrachte gemoed — maar niettemin wàs het er.

Een verdacht hulpmiddel.

„Is mijn bagage daar ook?" riep hij eensklaps uit over de hoofden der menigte heen. Ja, zijn getrouwe kruier stond nog steeds op de weg op hem te wachten. „Breng mijn leren tas hier". Het volgend moment was de fles in zijn hand. Een absolute stilte geboren door de grote verwachting viel over al de toeschouwers en een gevoel dat hij op dat ogenblik een geweldige rol in deze zaak speelde stimuleerde de zendeling om deze ongewone rol zo goed mogelijk te vervullen. Met enig gezag drukte hij de al te onbescheiden nieuwsgierigen terug, rolde zijn mouwen op, haalde met zijn mes de kurk uit de hals van de fles en ging naar de brullende patiënt. Hij had geen tijd om nog een lepel of kopje of iets anders te vragen. Met de fles in de rechterhand, greep hij met de linker de neus van de patiënt vast met zijn duim en vinger, en gooide toen voorzichtig de soda in de open mond. Helaas, zijn hand was niet vast genoeg geweest. De fijne, losse poeder stroomde zó vlug uit dat de mond in een tel helemaal vol was. Haastig zette hij de fles neer en met zijn rechterhand drukte hij de onderkaak van de patiënt naar boven om zijn mond te sluiten. Het volgend ogenblik was het meeste poeder doorgeslikt en liet hij de kaak weer los.

Het brullen was ophouden, de jongeman spuwde links en rechts om zich heen en kreunende vroeg hij om „Dzoa" (Thee).

Zelfs in de armste Chinese huizen heeft men gewoon-

5. De catechisatie blijkt niet een sterkte van het Baptisme te zijn. Maar net in de helft van de gemeenten met een voorganger lezen we van catechisanten. Is ook uw verzuchting: dat lijkt niet gunstig?

6. De zondagsschool is echter beter op peil. Lag en ligt niet in de zondagsschool het hart der evangelisatie en de kiem der toekomstige gemeente? Bekijk ik echter het aantal leerlingen van sommige zondagsscholen dan moet ik zeggen: „het kon — en het moet — stukken beter".

7. De behartiging van de lectuurverspreiding staat er blijkbaar slecht voor. En als de zending het moest hebben van de paar opgegeven collectanten, was die er droevig aan toe. De Zaaier komt er gelukkig beter af met zijn staf verspreiders: en dat is maar goed ook. Als administrateur van *De Zaaier* en het lectuurfonds hoop ik beide in de loop van het jaar nog nader onder de loupe te nemen. Daarvan hoort u nog wel.

Verder wens ik de statistiek de belangstelling en bestudering van u allen toe, terwijl ik voor opmerkingen en raadgevingen dankbaar zal zijn.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Een baptistische geloofsbelijdenis

II

Art. II Aangaande den waarachtigen God.

We geloven dat er een, en ook slechts één levende en waarachtige God is, een oneindige, intelligente Geest, Wiens Naam is Jehovah, de Schepper en Verheven Heerser van hemel en aarde[1]; onuitsprekelijk heerlijk en heilig[2] en alle eer, vertrouwen en liefde waardig[3]; dat in de eenheid der Godheid drie personen zijn: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest[4]; elkander gelijk in goddelijke volmaaktheid[5], en onderscheiden, maar onderling harmonieërende arbeid verrichtende in het grote werk der verlossing[6].

Bewijsplaatsen :

1. I Joh. 4 : 24, God is een Geest. Psalm 147 : 5, Zijn verstand is oneindig. Psalm 83 : 18. Gij alleen zijt met Uw Naam de Heere, de Allerhoogste over de ganse aarde. (Hebr. 3 : 4; Rom. 1 : 20; Jer. 10 : 10.)

2. Exod. 15 : 11. Wie is als Gij verheerlijkt in heiligheid. (Jes. 6 : 3; I Petr. 1 : 15, 16; Openb. 4 : 6—8.)

3. Marc. 12 : 30. En gij zult den Heere uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. Openb. 4: 11. Gij, Heere zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij en zijn ze geschapen. (Matth. 10 : 37; Jer. 2 : 12 en 13.)

4. Matth. 28 : 19. Gaat dan heen onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Joh. 15 : 26. Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, n.l. de Geest der waarheid, die van den Vader uitgaat, die zal van Mij getuigen. (I Cor. 12 : 4—6; I Joh. 5 : 7.)

5. Joh. 10 : 30. Ik en de Vader zijn een. (Joh. 5 : 17; 14 : 23; 17 : 5, 10; Hand 5 : 3 en 4; I Cor. 2 : 10 en 11; Fil. 2 : 5 en 6.)

6. Ef. 2 : 18. Want door Hem (den Zoon hebben wij beiden den toegang door enen Geest tot den Vader. 2 Cor. 13 : 14. De genade des Heeren Jezus Christus en de liefde Gods en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen. (Openb. 1 : 4 en 5; verg. 2 : 7.)

Art. III. Van de val des Mensen.

We geloven dat de mens geschapen was in heiligheid onder de wet van zijn Maker[1]; maar door vrijwillige overtreding uit die heilige en gelukkige staat viel[2], tengevolge waarvan nu alle mensen zondaars zijn[3], niet door dwang maar door keus[4]; zijnde van nature geheel verstoken van de heiligheid, die door de wet Gods geeist wordt, genegen tot het kwaad en derhalve onder het rechtvaardig oordeel van eeuwige verlorenheid[5]; zonder verweer of verontschuldiging.

Bewijsplaatsen :

1. Gen. 1 : 27. God schiep den mens naar Zijn beeld. Gen. 1 : 31. En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. (Pred. 7 : 29; Hand. 17 : 26—29; Gen. 2 : 16 en 17.)

2. Gen. 3 : 6—24. En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijze en dat hij een lust was voor de ogen, ja, een boom, die begeerlijk was om verstandig te maken en zij nam van zijn vrucht en at en zij gaf ook haar man met haar, en hij at .... en Hij (de Heere God) dreef den mens uit, en stelde Cherubim tegen het Oosten van den Hof van Eden en een vlammig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren de weg van de boom des levens. (Rom. 5 : 12.)

3. Rom. 5 : 19. Door de ongehoorzaamheid van dien enen mens zijn velen tot zondaars gesteld geworden. (Joh. 3 : 6; Psalm 51 : 5; Rom. 5 : 15—19; 8 : 7.)

4. Jes. 53 : 6. We gingen een iegelijk onze eigen weg. (Gen. 6 : 12; Rom. 3 : 9—18.)

5. Efeze 2 : 1—3. ....onder dewelken wij ook allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende de wil des vleses en der gedachten, en wij waren van nature kinderen des toorns gelijk ook de anderen. Rom. 1 : 18. Want de toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. (Rom. 1 : 32; 2 : 1—16; Gal. 3 : 10; Matth. 20 : 15.)

6. Ezechiel 18 : 19 en 20. Maar gijlieden zegt: Waarom draagt de zoon niet de ongerechtigheid des Vaders .... De ziel, die zondigt, die zal sterven: de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons; de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddelozen zal op hem zijn. Rom. 1 : 20. Opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn. Rom. 3 : 19. Opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij. (Gal. 3: 22.)

Art. IV. Van de weg der Verlossing.

Wij geloven dat de verlossing van zondaren louter uit genade geschiedt[1]; door de middelaarsdiensten van den Zoon van God[2]; die, naar de bestemming van

den Vader, vrijwillig onze natuur aannam, maar zonder zonde[3]; die de Wet Gods eerde door Zijn persoonlijke gehoorzaamheid[4], door Zijn dood een volmaakte verzoening voor onze zonde teweeg bracht[5]; die, uit de dood verrezen, nu troont in de hemel[6]; in Zijn wonderbare persoon het teerste medegevoel paart aan goddelijke volmaaktheden, en in elk opzicht is aangedaan om een gepaste, medelijdende en algenoegzame Zaligmaker te zijn[7].

Bewijsplaatsen :

1. Ef. 2 : 8. (Matth. 18 : 11; I Joh. 4 : 10; I Kor. 3 : 5, 7; Hand. 15 : 11).

2. Joh. 3 : 16. (Joh. 1 : 1—14; Hebr. 4 : 14; 12 : 24).

3. Fil. 2 : 6, 7. (Hebr. 2 : 9, 14; 2 Kor. 5 : 21).

4. Jes. 42 : 21. (Fil. 2 : 1; Gal. 4 : 4, 5; Rom. 3 : 21).

5. Jes. 53 : 4, 5. (Matth. 20 : 28; Rom. 4 : 25; 3 : 21—26; Joh. 4 : 10; 2 : 2; 1 Kor. 15 : 1—3; Hebr. 9 : 13—15).

6. Hebr. 1 : 8. (Hebr. 1 : 3; 8 : 1; Kol. 3 : 1—4).

7. Hebr. 7 : 25. (Hebr. 7 : 26; Ps. 89 : 19; Ps. 34).

Art. V. Van de Rechtvaardigmaking.

We geloven, dat de grote zegen van het Evangelie, welke Christus[1] verzekert aan een ieder, die in Hem gelooft, is rechtvaardigmaking[2], dat rechtvaardigmaking de vergeving der zonde[3] en de belofte van het eeuwige leven naar de beginselen van rechtvaardigheid[4] in sluit; dat ze gegeven wordt, niet op grond van werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hebben, maar uitsluitend door het geloof in het bloed van den Verlosser[5], door middel van welk geloof Zijn volkomene gerechtigheid ons door God vrijelijk wordt medegedeeld[6]; dat het ons brengt in een staat van de heerlijkste vrede met God en onder diens welbehagen en waarborg is van elke andere zegen, die wij behoeven voor tijd en eeuwigheid[7].

Bewijsplaatsen :

1. Joh. 1 : 16. (Efeze 3 : 8).

2. Hand. 13 : 29. (Jes. 53 : 11 en 12; Rom. 8 : 1).

3. Rom. 5 : 9. (Zach. 13 : 1; Matth. 9 : 6; Hand. 10 : 43).

4. Rom. 5 : 17. (Titus 3 : 5—7; 1 Petr. 3 : 7; 1 Joh. 2 : 25; Rom. 5 : 21).

5. Rom. 4 : 4 en 5. (Rom. 5 : 21; 6 : 23; Fil. 3 : 7—9).

6. Rom. 5 : 19. (Rom. 3 : 24—26; Rom. 4 : 23 en 25; I Joh. 2 : 12.)

7. Rom. 5 : 1 en 2. (Rom. 5 : 3; Rom. 5 : 11; I Kor. 1 : 30 en 31; Matth. 6 : 33; I Tim. 4 : 8.)

L.

GEMEENTE-BERICHTEN

NW. WEERDINGE

is dankbaar voor de gezegende Kerstdagen, die we mochten beleven.

't Begon al 23 Dec. toen de Kleinemeisjes- en de Knapenvereniging gezamenlijk hun Kerstfeest vierden. 't Was een mooi programma, dat vlot werd afgewerkt.

1e Kerstdagmorgen kwamen we samen om het heerlijke Kerstevangelie te beluisteren en 's middags vierden onze drie Zondagsscholen feest. De kinderen hebben echt genoten.

2e Kerstdag hadden we 's middags ons liefdemaal, waar door vele broeders en zusters spontaan werd getuigd van Jezus' grote liefde. 's Avonds was er een feestelijke vergadering voor de rijpere jeugd.

Oudejaarsavond overdachten we 's Heeren zegen in 1946, terwijl we Nieuwjaarsmorgen bijeen waren om het nieuwe jaar met den Heer te beginnen. Al deze diensten werden geleid door br. H. de Boer.

8, 9 en 10 Jan. werden hier Evang. Samenkomsten gehouden. Door de felle koude en de zeer gladde wegen was het bezoek matig. Op de hem eigene wijze werd door Ds. Sj. Zijlstra van Eindhoven het heerlijke evangelie verkondigd, waarnaar met grote aandacht werd geluisterd. Zangkoor, dubbel kwartet en kwartet verleenden hun medewerking. Alhoewel we geen zichtbare vruchten mochten zien waren het toch gezegende dagen.

30 Jan. hadden we onze jaarvergadering. Uit de verschillende verslagen bleek dat 1946 voor de gemeente een gezegend jaar is geweest. Wel werd het gemis van een eigen Voorganger sterk gevoeld en onze wens is dat we spoedig weer een Voorganger mogen hebben.

Een oude broeder, die jaren buiten de gemeente had geleefd, werd op zijn verzoek weer opgenomen.

Met br. groeten, de secr. de J.

AMSTERDAM

heeft een goed jaar afgesloten. Een tiental personen vonden door de doop de weg in de gemeente, terwijl er zich al weer iemand aanmeldde om dezelfde weg te volgen. Vier leden werden door de dood uit haar midden weggenomen, om tot heerlijkheid bevorderd, te juichen voor hun Heiland. Enigen gingen met attestatie naar elders en anderen vonden een nieuw geestelijk thuis in haar midden. Het ledental steeg door deze mutatie's tot 216.

Het was 26 Dec. j.l., dat Ds. B. Planting in stilheid gedacht, hoe de Heere hem vóór 50 jaar in het ambt stelde. De gemeente wenst dit feit alsnog aan de vergetelheid te onttrekken, waartoe maatregelen zijn getroffen.

Een grote teleurstelling moest worden overwonnen, toen de hoop op een Voorganger niet in vervulling ging. De wolken van zorgen zijn echter omkranst met het zeker geloof dat de Heere waakt over Zijn Gemeente. Velen wisten hun teleurstelling te overwinnen door als evangelist ijverig te werken met „De Zaaier".

W. V., secr.

WINSCHOTEN, Februari 1947.

Geliefde brs. en zrs. Een nieuw jaar ligt weer voor ons, het oude is voorbij, maar niet vergeten. Een jaar van vreugde en blijdschap is ons deel geweest. Wanneer we terugzien op hetgeen achter is, dan kunnen we niet anders zeggen God heeft ons rijkelijk gezegend. We mochten 3 zusters en 1 broeder door de doop de gemeente binnenleiden. De groei in het kerkbezoek, de kerk is soms te klein, is oorzaak geweest dat we 's Woensdags bijbellezing en bidstond gaan houden, die zeer goed bezocht worden. Ook een vrouwenver. is opgericht met ruim 30 leden en nu is er de jongeliedensamenkomst aan toegevoegd. Alles is nog in het beginstadium, maar we gaan de toekomst vol verwachting tegemoet.

De 1e Kerstdag hebben we samen een mooie avond gehad. De jongelieden uit Pekela zijn bij ons op bezoek geweest. We hadden de beschikking over de Vrije Evang. Kerk, die ons belangeloos werd afgestaan. Zangver., orgel- en vioolsolo, bariton- en sopraansolo, declamatie, dat alles heeft er toe bijgedragen dat het voor de vele aanwezigen een echte rustige fijne Kerstavond is geweest. Maar we mogen niet stilstaan bij hetgeen God heeft gegeven, neen, we weten het, God heeft meer om te geven. Brs. en zrs. schippers hartelijk welkom in onze samenkomsten. Ons gebouwtje staat in de Mr. de Sitterstraat bij de Maranatha school. 's Zondags dienst 3 uur.

Met br.groeten, D.

Verantwoording

In 1947 mocht ik tot en met 4 Febr. ontvangen:

1. „Voor onze jongens": f 2.50 van C. S. te Br.; f 5.— van J. R. te Dr.; f 2.— van H. V. te B.; f 2.50 van Kl. te N. en f 3.— van Gr. te D. (beide laatste bedragen via Ds. Prins).

2. Voor de E.C.U.: f 11.— van Zusterhulp, Staveren en f 31.54 van Bapt. Gem. R'dam—C.

3. Voor het Pensioenfonds: Bapt. Gem. Zandbulten f 25.—; Workum f 10.—; Utrecht f 40.—; R'dam f 4.82 en f 20.— van „Tab."zrs.

Bijzondere dank aan al de gevers en geefsters! Laat de gelden ook in 1947 rijkelijk vloeien. Want het werk des Heeren gaat door, vraagt juist in deze tijd vele uitgaven. Willen de penningmeesters nog even goed onthouden, dat ook de gelden voor het pensioenfonds nu bij mij thuis horen?

4. Verder ontving ik voor de zending de volgende bedragen: Bapt. Gem. Apeldoorn f 25.—; Leeuwarden f 100.—; E.E.veen f 85.—; N. Pekela f 31.57; Treebeek f 63.42; Heerenveen f 22.05; J. G. B. te V. f 10.—; Zond.school Den Haag f 3.62; Chr. Nat. School Hengelo f 14.70; Zond.school Harlingen f 28.03; Zusterhulp Staveren f 11.—. Al deze bedragen heb ik doorgezonden naar den heer W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek, op diens gironummer 382183; willen alle zendingsvrienden er goed rekening mee houden, dat dát het adres voor zendingsgelden is? Mag ik op nog meerdere bedragen voor de vele en belangrijke takken van Unie-dienst rekenen? Uw liefde dringe u tot milde gave en goede daden.

De adm. der Unie T. JANSMA.

Mededelingen

FRIESE ZONDAGSSCHOOLLEIDERS EN -LEIDSTERS!!!

Dit is een mededeling voor U. Zaterdag 1 Febr. werd te Groningen een vergadering gehouden van het bestuur der Noordelijke Zondagsscholen.

Na bespreking werd het ons allen duidelijk dat het voor ons Zondagsschoolwerk van belang is dat Groningen en Friesland voortaan gewestelijk gaan werken.

De beide Friese afgevaardigden in dit bestuur, n.l. de brs. J. van Wier te Harlingen en S. van der Werf Szn. te Sneek, namen de taak op zich om op korte termijn een conferentie van Zondagsschoolpersoneel voor Friesland voor te bereiden. U hoort er nader van en wij hopen voor een leerzame en nuttige vergadering te kunnen zorgen.

Graag zien we omgaand uit elke Friese Bapt. Zondagsschool een adres tegemoet waarmede we verder over deze zaak kunnen corresponderen. Laat elke Zondagsschool dus direct iemand aanwijzen die zich in verbinding stelt met:

S. van der Werf Szn., Kleinzand 9, Sneek.

Advertentiën

Zaterdag 1 Februari werd ons Dochtertje en Zusje geboren

Bertha Helen

Wij zijn Gode zeer dankbaar.

H. Leenstra
S. Leenstra—Bakker
Ale Hendrik, Rinske, Geert, Bens, Grietje

Workum, Zuid C 12

Zo de Heer wil hopen onze geliefde ouders, behuwd- en grootouders

J. de Jonge
en
L. de Jonge—Tent

22 Febr. a.s. hun 30-jarige echtvereniging te herdenken. Hun dankbare kinderen, behuwd- en kleinkinderen.

Eindhoven, Febr. '47
Alard du Hamelstr. 48

Gevraagd voor direct

een flink meisje

in gezin met drie kinderen, intern, door P. W. Lamain (zaak G. J. Metz), v. Boekerenstr. H. 83, Stadskanaal

Heden overleed in haar Heer en Heiland onze geliefde zuster en tante

Getje de Vries

in de ouderdom van 69 jaar.

Namens de familie,
J. C. Planting—de Vries

Haulerwijk, 11 Febr. '47

JAARGANG 64 - Nr. 2833
VRIJDAG 21 FEBR. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Aanzijn en Leven

.... de genadegift Gods is hèt eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.
Rom. 6 : 23 b.

We hebben het aanzijn — hebben we het leven ook?

Wanneer de Schrift zegt: die den Zoon heeft, die heeft het leven — dan kan niet van ieder, die het a a n z ij n heeft, gezegd worden, dat hij het l e v e n heeft.

Dit ons geschonken aanzijn, moest met leven gevuld worden. Daartoe plantte God in Eden de boom des levens. Het is onze ellende, dat we van deze „boom" gescheiden zijn en ons aanzijn niet met leven kunnen vullen.

Eeuwig leven, of leven, welks wezenskenmerk duurzaamheid, wijl onverstoorbaarheid is, noemt de Schrift datgene, waarvan ons aanzijn het kenmerk dragen moest. In tegenstelling tot dat, wat ons nu „levende zielen" doet zijn, noemt de Schrift datgene wat deze levende zielen moesten verwerven: het *werkelijke* leven. Om ons dat te geven, kwam Christus tot ons: leven en dat in overvloed, of het overvloeiende leven, wil Hij ons schenken.

Het grote, waarom het gaat bij de verschijning van Christus, is dus iets anders, dan verlenging van ons aanzijn. Het brengt er een v e r a n d e r i n g in te voorschijn. Een blote v e r l e n g i n g van onze huidige bestaanswijze, ware geen zegen. De „wandelende Jood" is niet te benijden.

„Eeuwig" leven is leven van andere orde; het is een leven, dat naar zijn aard heilig, onverderfelijk is, en waarmede de bezitter de hoogste zaligheid smaakt.

Dit leven bezit de christen. „Wanneer Christus, die ons leven IS, geopenbaard zal zijn, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid". Het is dus nog v e r b o r g e n leven, maar nochtans a a n w e z i g leven. Dat leven van Jezus kan echter in ons sterfelijk vlees openbaar worden. De schat, schoon totaal anders dan het vat, waarin hij verborgen is, zal zijn aanwezigheid verraden in het gebruik, dat van het vat gemaakt wordt;

dat dan de zonde niet *heerse* in uw sterfelijk lichaam, om haar te *gehoorzamen* in de begeerlijkheden van dat lichaam. Rom. 6 : 12.

De zonde blokkeert het leven.
Daarom zijn we vanwege de zonde in grote moeite.
Daarom zuchten we — heilig zuchten!
We aanvaarden deze toestand, d.w.z.: we aanvaarden haar w e r k e l ij k h e i d.
Verdovingsmiddelen wijzen we af. Zalig is die NU hongert en NU weent!

Veranderen door het bezit van dit leven onze huidige aanzijnsvormen?
Neen!
Toch verandert er alles door.
We zijn bedroefd, d.w.z. het leed der aarde wordt Gods kind niet bespaard. Maar in dit lijden is hij niet ongetroost. Hij „kan het aan".
Het Oude Testament kende het leed der aarde; de doornen en distelen, die het den zondaar draagt. Het wist ook iets van de heerlijkheid, die genade achter het leven schept — een verre lichtglans!
Maar wij weten niet slechts van lijden en heerlijkheid. Wij weten ook van lijden na heerlijkheid. Ja, meer nog: van heerlijkheid door lijden. Wij kennen het lijden als ingeschakeld in Gods genadeheerschappij. Het lijden is „omgekeerd"; werkt nu in tegenovergestelde richting: het verderft niet doch bewerkt heerlijkheid.

Dat is de m a c h t van het Leven.
Dat is de t r i u m f van het Leven.
Dat triumferende leven is het geschenk, dat God in Zijn genade ons geeft, door Jezus Christus, wanneer en omdat Hij ONZE Heere is.

L.

Losse Schakels

Waarom ter kerke? Ge gaat naar de kerk, in de eerste plaats om te tonen dat ge u bewust zijt om God, aan Wien ge alles dankt wat ge aan goeds ontvangen hebt, te eren, te aanbidden en lief te hebben.

In de tweede plaats gaat ge ter kerke, om in de atmosfeer van aanbidding, lofzegging en gebed bepaald te worden bij datgene, wat ge in de beslommeringen van de werkdag ongemerkt verliest. En in de derde plaats gaat ge naar de kerk om in gemeenschap met uw medeleden, met en voor hen te zoeken, wat nodig is voor bevrediging van hun diepste behoeften. Het behoort tot de taak van den Voorganger om ieder een levend besef te doen krijgen, niet alleen van de tegenwoordigheid van God, maar ook van de noden van anderen.

Het boek en de woorden. Wanneer uw jongen van zeg 10 jaar oud behoorlijk heeft leren lezen, kunt ge hem elk boek ter lezing geven, dat in de Nederlandse taal geschreven is. Hij is in staat het door te lezen, woord voor woord, onverschillig welke stof in dat boek behandeld wordt. Het kan een werk over sterrekunde zijn, een geschiedenis der Nederlandse letteren; een uiteenzetting van de leer van het perspectief. — Maar al heeft hij in zulk een boek nu elk woord gelezen, dan kènt hij het nog niet. Hij heeft zich de inhoud er van niet kunnen toeëigenen. Hij heeft de woorden gelezen, maar niet het boek. De gedachten, die in die woorden tot uitdrukking kwamen, zijn hem vreemd gebleven. Het was een geest, die in het boek tot hem sprak, maar met dezen geest heeft hij geen contact gehad.

Om een boek te verstaan is een zekere ontwikkeling van den geest nodig, een bepaalde vrijheid en in vele gevallen congenialiteit, verwantschap van geest. Wie een boek over letterkunde genieten wil, moet gevoel voor letterkunde hebben. Een prozaïsche geest geniet niet van gedichten.

Het Woord en de woorden. Wat we boven opmerkten over het lezen van een boek, geldt ook voor het lezen van de Bijbel. Wie daarbij bij de woorden blijft staan, meent ten onrechte, dat hij het Woord kent. Het Woord komt wel in woorden tot ons, maar is niet met de woorden te vereenzelvigen. Het behaagt God om Zijn Woord met woorden te verbinden, maar deze band is geen mechanische, maar berust in Zijn welbehagen. Het is zo, omdat Hij het wil, maar niet ieder die de bijbelwoorden heeft, mene nu ook het Woord te hebben. Het Woord laat zich niet „meistern", heeft naar we menen Luther gezegd. Het Woord is en blijft Gods vrije gave; Hij moet het ons geven van ogenblik tot ogenblik, telkens opnieuw. Zo vaak een mens spreekt en God in die mensenwoorden Zijn Woord tot ons laat komen, voltrekt zich een wonder. We hebben in de z.g.n. sacramenten God niet in onze macht — gelijk de Kerk van Rome van zichzelve zegt; wij beschikken — ofschoon in het bezit van de Bijbel, niet over het Woord. Het Woord Gods is levend en krachtig — niet de woorden.

Letterlijk en werkelijk. Wanneer we het onderscheid tussen de woorden en het Woord maar in het oog houden, dan zullen we ook bewaard blijven voor de mening, dat de eerbied voor de Bijbel vereist, dat we moeten geloven in een „letterlijke" vervulling der profetiën. Alle beloften Gods, zovelen als er zijn, zijn in Christus Jezus ja! In Christus vinden ze hun vervulling; ze moeten van Christus uit geïnterpreteerd worden. Ze worden werkelijk, d.w.z. naar hun zin en goddelijke bedoeling, vervuld. De woorden zijn menigmaal niet anders dan de tijdsvorm, waarin de Christus verkondigd werd en waren uit de aard der zaak aangepast bij de begrippen, toestanden en behoeften dier dagen. — Het is b.v. niet mogelijk d.w.z.: methodisch onjuist om kinderen over de hemel en zijn heerlijkheden te spreken anders dan in de taal van en met aanpassing aan de voorstellingswereld van kinderen. We lazen eens een brief van Luther aan zijn, ik meen achtjarig zoontje, dat ziek was, en waarin hij hem de lieflijkheid van het hemelleven schilderde, zo, dat het een kind van die jaren het sterven, met het uitzicht in zulk een hemel te komen, wel zeer verlicht moet hebben.

Was het nu waar, wat Luther aan zijn zoontje schreef? Ja en neen! Ja — het was waar! De vader zal er zich voor houden in zulk een tere zaak, als zijn kind voor te bereiden op het sterven, het wat voor te liegen. Toch was het niet zó waar als Luther het voorstelde, het was, geoordeeld naar de *woorden* niet waar. Het was eenvoudig een soort „kinderparadijs", dat Luther zijn zoontje uitschilderde. Zulk een paradijs bestond niet. Zal de jongen zich dan — ontwaakt zijnde „tot hoger waarde", teleurgesteld gevoeld hebben — om niet te zeggen: bedrogen? Dat zij verre! De heerlijkheid van het leven, dat hij ingegaan was, overtrof ongetwijfeld alles wat de vader daarover in de kinderlijke verbeelding had opgewekt. „De helft was hem niet aangezegd". Het was wáár, ál wat de bedroefde vader hem had geschreven — het was wáár en .... méér dan dat was waar. Het was niet onwaar, niet half waar, al wat Luther den jongen had voorgeschilderd, maar het was waar in intenser, machtiger, majestueuser zin. Had Luther het gezegd in „grote mensentaal", dan ware de knaap niet getroost; het had hem niets gezegd.

Profetie en werkelijkheid. Er zijn bijbellezers, die vergeten, dat God zich in Zijn spreken bij den mens aanpast, zich richt naar zijn bevattingsvermogen, gebruik maakt van zijn voorstellingswereld. Ze willen de profetiën „letterlijk" verklaard hebben. Ze menen, dat trouw aan de bijbel daartoe verplicht. Ze vergeten, dat God met Zijn mensen omgaat als een Vader. Nu lezen ze woorden over de troon van David, Israëls toekomst, over de heerlijkheid, die dat volk wachtte: een herstelde tempel, een leven, stipt naar de Wet, over opnieuw en geheel volgens de voorschriften gebrachte offers en komen ons vertellen, dat we nu maar hebben te verwachten, dat dat alles „letterlijk" in vervulling zal gaan. Ze lezen de woorden, maar verstaan het Woord niet.

Hoe kon God Israel nu troosten met de zekerheid, dat Hij zou triumferen over alle Hem vijandige machten, dat Hij Zijn heilsraad zou volvoeren, anders, dan door tot dat Israel te spreken in termen van het Oude Verbond, van de heilsorde, zoals ze *toen* gold? Had Hij gesproken in termen van het Nieuwe Verbond, Hij zou net zo min begrepen zijn en even zeker Zijn doel gemist hebben, als wanneer Luther in grote mensentaal zijn zoontje de lieflijkheden van het hemelleven geschilderd en b.v. gezegd zou hebben: dat we God zullen aanschouwen en in dat aanschouwen de hoogste zaligheid zouden genieten.

Wanneer God tot Israel b.v. in de tijd van Ezechiel gezegd zou hebben dat Hij eens geen bepaalde plaats der aanbidding meer zou erkennen, dat geen offers meer naar Zijn wil zouden worden gebracht, dan ware daarmede voor Israels begrip een toestand van grote goddeloosheid voorspeld. Heel Israel zou dan, naar het gevoelen van de Joden dier dagen, eens tot atheïsme vervallen. Inplaats van dus in zulk een voorspelling Gods triumf te zien en de vervulling van Zijn Heilsraad, zou Israel er niet anders in hebben kunnen horen,

dan de voorzegging van een algeheel geestelijk en godsdienstig verval: geen tempel meer! geen offers meer op een altaar; geen besnijdenis meer; geen wetsnaleving! O, gruwel!

Onwaar of halfwaar? Is het dus niet waar geweest, wat God door profeten a.g. zijn toekomstige heerlijkheid liet zeggen? Was het halfwaar? Neen: het was in dieper, oneindig rijker en heerlijker zin waar dan de eerste toehoorders konden vermoeden. De werkelijkheid heeft het beeld verbroken. Christus was groter, oneindig veel groter dan de Jood Hem verwachtte. — De Joden van Jezus' dagen hebben deze vervulling van al de beloften Gods in deze boven de maat uitgaande wijze niet kunnen vatten. De discipelen heeft het een zware strijd gekost tóch aan Jezus als de Christus vast te houden. Het was de macht van Zijn Persoon, aan welke zij zich niet konden onttrekken, maar ze werden door zware barensweën de mannen, die zij geworden zijn. De woorden braken aan stukken — onmachtig als ze waren de inhoud, die God ze in Jezus gaf, te bevatten. Heel het Oude Testament heeft zijn vervulling in Christus gevonden, maar brak — vanwege dit baren van den Christus — stuk. Het behoudt zijn aanduidende, zijn getuigende waarde, maar wie hetzelve verstaan wil moet van Christus uitgaan, d. w. z. van de Werkelijkheid zoals God ze in Christus gesteld heeft. We moeten de profetiën verklaren, rugwaarts ziende, en uitleggen in overeenstemming met hetgeen God in Christus gedaan en door Zijn Apostelen van Christus heeft laten getuigen. Handelt men omgekeerd, dan komt men tot ongerijmde dingen. Dan laat men de Joden niet slechts nog eens een tempel bouwen — daartoe zijn ze nog wel in staat, al was het alleen maar uit protest tegen het Christendom — maar vertelt er bij, dat zulks onder de goedkeuring Gods zal geschieden. Dan kan men er zelfs toe vervallen te beweren, dat onder het welbehagen Gods straks te Jeruzalem weer bloedige offers gebracht zullen worden.

De Schrijver van het werkje „Triumf des Gekreuzigten" (ook in het Nederlands vertaald, doch hier weinig gelezen), die ook gelooft in wat men noemt de „letterlijke vervulling der profetieën" en die dus ook de tempel en de offers onder Gods goedkeuring in de toekomst ziet en gebracht redt zich uit de moeilijkheid door te zeggen, dat die offers „een symbolisch karakter" zullen dragen.

Het is anders: men neme het onderscheid in acht tussen de woorden en het Woord — (die niet te scheiden zijn, maar wel onderscheiden moeten worden) — en vergete niet het Oude Testament te lezen als christen en niet als een Joodse rabbi.

Het profiel van de bijbel. De bijbel is niet gelijk een vlak land als het onze. Hij is te vergelijken met een berglandschap. Hij heeft hoogten en dalen. Alles, wat daarin geopenbaard is, ligt niet op één vlak. Het is niet alles even dicht bij de hemel! Het is niet alles even vol van Christus. Het getuigt niet alles op dezelfde wijze van Hem. Er zijn in het Oude Testament delen, waar Zijn gestalte heerlijk doorstraalt; er zijn ook gedeelten, waarin we Hem moeilijk terug kunnen vinden of waarin Hij slechts — laat ik zeggen — negatief aanwezig is; verhalen, die het negatief van Zijn Beeld geven. Met een allegorische Schriftverklaring kan men Christus terug projecteren in alle gegevens van het Oude Testament en doen alsof ze allen even direct van Hem gewaagden. Maar wat wij moeten nagaan is, in welke betrekking het oudtijds gebeurde en gebodene tot Christus staat.

Met behulp van onze leeskunst alleen kunnen we de Schrift niet lezen het Woord niet vinden. Daartoe hebben we den Geest nodig, Die verlichte genadig onze ogen!

L.

Wereld-Congres

29 Juli—3 Aug. '47

KOPENHAGEN

Nu komen de definitieve teleurstellende berichten.

1. De deviezen, welke de regering aan de Unie heeft toegewezen ten behoeve van de deelneming aan het Wereld-Congres, zijn slechts toereikend voor een 12-tal deelnemers! De Unie-Commissie nu heeft zich zorgvuldig over deze zaak beraden en richtlijnen vastgesteld, volgens welke dit 12-tal wordt uitgezocht. De „uitverkorenen" krijgen dienaangaande rechtstreeks persoonlijk bericht van mij.

2. Voor alle andere aanvragers — het zijn er dus inderdaad meer dan 90 % van het totaal — zijn géén deviezen beschikbaar gesteld en voor hen is dus, helaas, het bezoek aan het Wereld-Congres onmogelijk. Of iemand moet een andere mogelijkheid zien om voor zich deviezen te verwerven.

3. Mogelijk is dit n.l. misschien voor de zakenmensen onder de aanvragers. Hebben deze handelsrelaties in Denemarken, dan zouden ze zich door deze kunnen laten uitnodigen tot handelsbesprekingen. Hebben ze die niet, dan ben ik bereid, indien ze mij dat laten weten, om hen door bemiddeling van het Deense secretariaat met Deense zaken-adressen in verbinding te brengen met het oog op diezelfde uitnodiging. De regering zal misschien voor zulke handelsbesprekingen deviezen beschikbaar stellen.

4. Aangezien de kostenberekening door mij wegens de met tussenpozen ontvangen inlichtingen over een paar verschijningen van ons blad is verspreid, deel ik deze duidelijkheidshalve nog eens samenvattend mee.

Congres-registratiekosten	f 6.—
Pas, pasfoto's en visum	- 15.—
Enkele reis woonplaats—Oldenzaal	- 5.—
3de klas retour Oldenz.—Kopenhagen	- 67.—
Eenvoudig verblijf 6 Congres-dagen	- 50.—
Enkele reis Oldenzaal—woonplaats	- 5.—
Tezamen	f 148.—

Zoals ieder begrijpt is dit wel een minimum-bedrag, want de verblijfkosten zullen voor degeen, die betere maaltijden of ook hotelverblijf verkiest, behoorlijk stijgen. Degeen, die 2de klas wenst te reizen, heeft natuurlijk meer reiskosten. De tocht per autobus af te leggen is volgens de huidige inlichtingen uitgesloten te achten.

5. Met het oog op bovenstaande kunnen we dus wel dit zeggen: alle aanvragen zijn geannuleerd en alle reeds terug ontvangen ingevulde aanmeldingsformulieren worden ter zijde gelegd, behalve dan van het bovengenoemde 12-tal. Denkt iemand echter op de aangegeven of op een andere wijze voor zich deviezen te kunnen verwerven en wenst hij derhalve zijn aanvraag en aanmeldingsformulier gehandhaafd te zien, dan verzoek ik

denzulke mij dit ten spoedigste te laten weten. Meldt men mij dus niets en heeft men reeds de congreskosten betaald, dan stel ik mij voor deze begin Maart aan de betreffenden te restitueren.

En hiermee is een schone droom voor menigeen vervlogen! Wij kunnen blijkbaar de dwang der omstandigheden, waarin het arme Nederland verkeert, niet maar zo wijzigen, ook niet door onze verwachtingen en verlangens. Doch schep moed, broeders en zusters, en zet onvertraagd uw arbeid verder. Weet dit, dat het Nederlands Baptisme tòch op het Wereld-Congres vertegenwoordigd zal zijn! En omring den 12 vertegenwoordigers met uw goede gedachten, wensen en gebeden, opdat ze deze mede mogen dragen naar het Congres, vanwaar ze met bezieling en inspiratie hopen terug te keren!

De Uwe in Unie-dienst,

T. JANSMA.

Een baptistische geloofsbelijdenis

III

Art VI. Van de Vrijheid des Heils.

We geloven, dat de zegeningen des Heils in het Evangelie aan allen vrij worden aangeboden[1]; dat allen geroepen zijn, om zonder uitstel, deze zegeningen aan te nemen door een hartelijk, berouwvol en gehoorzaam geloof[2]: en dat niets den grootsten zondaar op aarde verhindert zalig te worden dan zijn eigen inwonende verdorvenheid en vrijwillige verwerping van het Evangelie[3]; welke verwerping hem brengt onder het verzwaard oordeel van verdoemenis[4].

Bewijsplaatsen :

1. Jes. 55 : 1; Openb. 22 : 17. (Luk. 14 : 17).
2. Rom. 16 : 25 en 26; Mark. 1 : 15; Rom. 1 : 15—17.
3. Joh. 5 : 40. (Matth. 23 : 37; Rom. 9 : 32; Spreuk. 1 : 24; Hand. 13 : 46).
4. Joh. 3 : 19. (Matth. 11 : 20; Luk. 19 : 27; 2 Thess. 1 : 8).

Art. VII. Van de genade in de Wedergeboorte.

We geloven, dat zondaren, om behouden te worden, moeten worden wedergeboren[1]; dat wedergeboorte bestaat in het mededelen van een heilige levensvorm aan den geest[2]; dat zij bewerkt wordt in een wijze, die ons bevattingsvermogen te boven gaat, door de kracht van den Heiligen Geest in verbinding met de goddelijke waarheid[3], teneinde onze vrijwillige gehoorzaamheid aan het Evangelie zeker te maken[4], en dat haar ware tegenwoordigheid blijkt in de heilige vrucht van berouw, geloof en een nieuw leven[5].

Bewijsplaatsen :

1. Joh. 3 : 3. (Joh. 3 : 6 en 7; I Kor. 2 : 14; Openb. 14 : 3; 21 : 27).
2. II Kor. 5 : 17. (Ezech. 36 : 26; Deut. 30 : 6; Rom. 2 : 28 en 29; 5 : 5; I Joh. 4 : 7).
3. Joh. 3 : 8; Joh. 1 : 13; Jac. 1 : 16—18. (I Kor. 1 : 30; Fil. 2 : 13).
4. I Petr. 1 : 22—25; I Joh. 5 : 1. (Efeze 4 : 20—24; Kol. 3 : 9—11).
5. Efeze 5 : 9. (Rom. 8 : 9; Gal. 5 : 16—23; Efeze 2 : 14—21; Matth. 3 : 8—10; 7 : 20; I Joh. 5 : 4 en 18).

Art. VIII. Van het Berouw en het Geloof.

We geloven, dat berouw en geloof heilige plichten zijn en tevens onscheidbare genadegaven, die in onze ziel gewrocht worden door den wederbarenden Geest van God[1], waardoor wij ons, diep overtuigd van schuld, gevaar en hulpeloosheid, en onder het betreden van de weg des behouds in Christus[2], tot God keren, met een oprechte verbrijzeling, belijdenis en smeking om genade[3]; tezelfder tijd van harte aanvaardende den Heere Jezus Christus als onzen Profeet, Priester en Koning en ons verlatende uitsluitend op Hem alléén als den enigen en algenoegzamen Zaligmaker[4].

Bewijsplaatsen :

1. Mark. 1 : 15; Hand. 11 : 18; Efeze 2 : 8; I Joh. 5 : 1.
2. Joh. 16 : 8; Hand. 2 : 37 en 38. (Hand. 16 : 30 en 31).
3. Luk. 18 : 13. (Luk. 15 : 18—21; Jak. 4 : 7—10; 2 Kor. 7 : 11; Rom. 10 : 12 en 13; Psalm 51).
4. Rom. 10 : 9—11. (Hand. 3 : 22 en 23; Hebr. 4 : 14; Psalm 2 : 6; Hebr. 1 : 8; 7 : 25; 2 Tim. 1 : 12).

Art. IX. Van Gods Bestemming en Genade.

We geloven, dat de verkiezing de eeuwige bestemming Gods is, overeenkomstig welke Hij zondaren genadig wederbaart, heiligt en redt[1], dit zij onder volkomen eerbiediging van het vrije handelen van den mens, alle middelen in zich sluit, die door het doel vereist worden[2]; zij is de heerlijkste openbaring van Gods souvereine goedheid, die oneindig vrij, wijs, heilig en onveranderlijk is[3]; dat zij de roem volkomen buiten sluit en ootmoed, liefde, gebed, lofzegging en vertrouwen in God bevordert, en opwekt tot navolging van Zijn vrije genade[4]; dat zij in de hoogste mate het gebruik der middelen aanmoedigd[5], dat men van haar verzekerd kan zijn door de vruchten die zij draagt in allen, die het Evangelie oprecht geloven[6]; dat zij de grondslag is van de christelijke heilsverzekerdheid[7]; en dat van haar voor onszelze zekerheid te krijgen, de grootste ijver vereist en waard is[8].

Bewijsplaatsen :

1. 2 Tim. 1 : 8, 9. (Ef. 1 : 3—14; 1 Petr. 1 : 1 en 2; Joh. 15 : 15, 16; 1 Joh. 4 : 19).
2. 2 Tes. 2 : 13, 14. (Hand. 37 : 48; Joh. 10 : 16; Matth. 20 : 16 ; Hand. 15 : 14).
3. Exod. 33 : 18, 19: Matth. 20 : 15. (Efeze 1 : 11; Rom. 9 : 23, 24; Jer. 31 : 3; Rom. 11 : 28, 29; Jak. 1 : 17, 18; Tim. 1 : 9; Rom 11 : 32—36).
4. 1 Kor. 4 : 7. (1 Kor. 1 : 26—31; Rom. 3 : 27; 4 : 16; Kol. 3 : 12; 1 Kor. 15 : 10; 1 Petr. 5 : 10; 1 1 Tess. 2 : 12, 13; 1 Petr. 2 : 9; Luk. 18 : 17).
5. 2 Tim. 2 : 10; 1 Kor. 9 : 22. (Joh. 6 : 39—40; 2 Petr. 1 : 10).
6. Rom. 8 : 28—31 (Jes. 42 : 16; Rom. 11 : 29).
7. 2 Petr. 1 : 10, 11 (Fil. 3 : 12; Hebr. 6 : 1).

Art. X. Van de Heiligmaking.

We geloven, dat de heiligmaking het proces is, waardoor wij, overeenkomstig de wil van God deelgenoten worden van Zijn heiligheid[1]; dat zij een voortschrijdend werk is[2]; dat zij begint met de wedergeboorte[3]; dat zij wordt voortgezet in de harten der gelovigen door de tegenwoordigheid en de kracht van den Heiligen Geest, Verzegelaar en Vertrooster, onder het bestendige gebruik van de verordineerde middelen, in 't bizonder van het Woord Gods, zelfonderzoek, zelfverloochening, waakzaamheid en gebed[4].

Bewijsplaatsen :

1. 1 Thess. 4 : 3; 1 Thess. 5 : 23. (2 Kor. 7 : 1; 13 : 9; Ef. 1 : 4.)
2. Spreuk. 4 : 18. (Hebr. 6 : 1; 2 Petr. 1 : 5—8; Fil. 3 : 12—16.)
3. 1 Joh. 2 : 29; Rom 8 : 5. (Joh. 3 : 6; Fil. 1 : 9—11).
4. Fil. 2 : 12, 13. (Ef. 4 : 11, 12, 30; 6 : 18; 1 Petr. 2 : 2; 1 Petr. 3 : 18; 2 Kor. 13 : 5; Luk. 9 : 23; 11 : 35; Matth. 26 : 41; Ef. 6 : 18.)

Art. XI. Van de Volharding der Heiligen.

We geloven, dat slechts zij ware gelovigen zijn, die volharden tot het einde[1]; dat hun volhardende aanhankelijkheid aan Christus het belangrijke punt is, waarop zij zich onderscheiden van de oppervlakkige belijders[2]; dat een bizondere Voorzienigheid waakt over hun welzijn[3]; en dat zij door de kracht van God bewaard worden tot de zaligheid, door middel van het geloof[4].

Bewijsplaatsen:

1. Joh. 8 : 31. (I Joh. 2 : 27, 28; 3 : 9; 5 : 18.)
2. I Joh. 2 : 19. (Joh. 13 : 18; Matth. 13 : 20, 21; Joh. 6 : 66—69.)
3. Rom. 8 : 28. (Matth. 6 : 30—33; Jer. 32 : 40; Psalm 121 : 2; 91 : 11, 12.)
4. Fil. 1 : 6. (Fil. 2 : 12, 13; Judas : 24, 25; Hebr. 1 : 14; 13 : 5; I Joh. 4 : 4.)

L.

GEMEENTE-BERICHTEN

HAULERWIJK

Broeders en zusters in Christus. Maandag 3 Febr. 1947 hield de gemeente haar jaarvergadering en mochten we een terugblik werpen op het jaar, dat achter ons ligt. De kerkdiensten werden goed bezocht. Ook het jeugdwerk gaf reden tot tevredenheid. De vrouwenvereen. hield getrouw haar samenkomsten en de zangver. haar oefeningen.

De 5e en 6e Nov. 1946 werden evangelisatie-samenkomsten gehouden, waar de br. evangelisten Veenstra van Foxhol en Sikkema van Heerenveen ons de Blijde Boodschap brachten. Hoewel de opkomsten slechts matig waren, is het toch ons vast vertrouwen dat het niet tevergeefs zal zijn geweest.

De 1e Kerstdag werd het Kerstfeest voor leerlingen der Zondagsschool gehouden, terwijl op de 2e Kerstdag des avonds het Kerstfeest door de ouderen werd gevierd. Op beide Kerstdagen was het Kerkgebouw goed bezet.

In Mei 1946 vertrok onze voorganger br. S. Slort naar zijn nieuwe gemeente te Zandbulten, waarna onze gemeente vier maanden vacant is geweest. In deze periode werden de predikbeurten welwillend waargenomen door brs. studenten en brs. voorgangers en ouderlingen van andere gemeenten. Hiervoor brengen we deze brs. ook langs deze weg onze hartelijke dank. In Sept. 1946 kwam als tijdelijk werker in ons midden br. R. Veenhoff. Met ijver en toewijding verricht ook hij zijn taak en het is ons vaste vertrouwen, dat zijn arbeid in de korte tijd, welke hij waarschijnlijk in ons midden zal zijn, gezegend zal worden en rijke vruchten zal mogen dragen.

Gedurende het jaar 1946 had in onze gemeente geen doopsbediening plaats. Wegens vertrek met attestatie naar andere gemeenten daalde ons ledental tot 77. Dankbaar voor al de zegeningen, welke we in het afgelopen jaar mochten ontvangen, gaan we het jaar 1947 in, vertrouwende op Hem, Die alles regeert en bestuurt en Wiens doen enkel wijsheid is.

U allen groetend in Christus,
de secr. J. BOS.

's-GRAVENHAGE—SINGEL

Waarde Brs. en Zrs. in den lande en daarbuiten en allen, die dit mochten lezen! Wij groeten u allen hartelijk en zoals ieder Christen een bode van den groten Goeden Engel (Eu-Angelos) n.l. Christus moet zijn, zo wensen wij u ook toe, dat Zijn vriendelijk licht uw harten moge verkwikken en Zijn vrede u moge verblijden. Het is een wonder van Cod, dat er een broederschap, zoals het Baptisme, bestaat. Dit is geen organisatie, die uit de mensen is voortgekomen, maar een internationale gemeenschap, die geschaard is rondom den Persoon van den levenden Heiland. Hij staat in ons midden. Die broederschap is meer dan enkel het sympathiseren met elkanders beginselen. Ook, wanneer wij broeders of zusters uit de andere gemeenten ontmoeten, die wij niet kennen, dan voelen wij ons toch dadelijk bij elkander thuis en voelen wij ons instinctief als broeders en zusters tot elkander aangetrokken. Het is heerlijk, dat dit werkelijkheid is en dat die gemeenschap bestaat, welke is de openbaring van Christus op aarde en dan ook Zijn lichaam wordt genoemd. Dat die broederlijke liefde onder elkaar aanwezig is, is ook een bewijs van de echtheid van het Baptisme en dit moge ons geloof versterken.

Misschien rijst hier bij u een vraag. Hoe staat het met de verhouding tot uw broeder-gemeente in uw stad? In verband hiermede kunnen wij u berichten, dat op initiatief van ons bestuur een bespreking heeft plaats gehad van de besturen van beide gemeenten. Wij hebben daarbij, wat ons betreft ons uitgesproken om hereniging van beide gemeenten. Het bestuur van de gem. 's-Grav.—Oost wenste zich nog over zijn standpunt te beraden. In ieder geval was het verblijdend, dat geconstateerd kon worden, dat tussen de beide gemeenten geen wrok meer bestaat. Het verheugd ons, dat bij het begin van het nieuwe jaar onze voorganger Ds. Jac. de Jong, weder zijn werkzaamheden kon hervatten en wij zijn het nieuwe jaar ingegaan met het voornemen om getrouw te zijn aan onze roeping het evangelie te verkondigen aan onze medemensen. In verband met het feit, dat de Ned. Herv. Kerk, tot wier wijk ons kerkgebouw vroeger behoorde, te kennen heeft gegeven, dat zij op de duur hun kerkgebouw, zijnde bij ons in huur, weer terug wil hebben, zijn wij een grootscheepse actie

begonnen tot vergroting van ons bouwfonds om in de toekomst een eigen kerkgebouw te kunnen hebben en zijn de eerste resultaten van de actie reeds boven verwachting geweest. Ons in uw gebeden aanbevelend, verblijven wij met br. groeten,

De secr. P.

ALKMAAR.

De 20e Jan. had onze gemeente haar eerste jaarvergadering. Als we terugzien in dit half jaar dat onze gem. bestaat, kunnen wij niet anders zeggen, dan dat we rijk gezegend zijn. Elke Zondag is het Woord van onzen Heiland rijk uitgedeeld. Om de veertien dagen komen wij bij elkaar, bij een der brs. thuis, om door onderlinge bespreking ons te bekwamen in Gods Woord.

Zondag 9 Febr. was voor ons een gewichtige dag, n.l. de bevestiging van ouderling en diakenen. Hiervoor was Ds. Reiling tot ons overgekomen. Als tekst koos hij Handelingen 20 vrs. 28 : „Zo hebt dan acht op uzelven".

Een br. kon niet bevestigd worden, doordat hij nog steeds ziek is, het was voor hem wel een grote teleurstelling, dat hij hieraan geen deel kon nemen. Hij die zich met alles wat in hem zat, aan de gemeente gaf, werd het werk uit de handen genomen, maar wij bidden den Heer, zo het Zijn wil is, hem te genezen, zodat hij het werk, dat hem lief is, weer zal kunnen hervatten.

Wij bevelen de gem. Alkmaar in uw gebeden aan, dat ze een middel mag zijn, tot uitbreiding van Gods Koninkrijk.

H. KRUIZE.

PERNIS

Geliefde Brs. en Zr. Voor dezen moest ik schrijven gem. R'dam—Z. afd. Pernis. Thans mogen wij schrijven gem. Pernis en wel omdat wij nu zelfstandige gem. geworden zijn. Veel was ons gebed om een eigen voorganger, welke de Heere ons in Br. Baptist heeft geschonken. En nu heeft Hij ook de wens en bede van ons aller hart vervuld: een zelfstandige gem. te zijn. Woensdag 22-1-'47 hielden wij onze gemeente- en tevens jaarvergadering. Na voorlezing en bespreking van statuten en h.h. reglement van Bapt. gem. in Nederland, zoals die in ons bezit waren, werden deze door de leden aangenomen, en door den voorz. bekrachtigd. Daaruit vloeide voort verkiezing van 4 ambtsdragers. De gekozenen zijn br. Vogelaar, br. Mastenbroek, br. de Man en br. de Haan. De eerste twee als ouderlingen, de laatste 2 als diakenen. Zo mochten wij dan op Zondag 2 Febr. 1947 in ons bedehuis een dag van vreugde doorbrengen. Br. Baptist sprak over de woorden uit Hand. 20 : 28: Zo hebt dan acht op uzelven enz. Na deze heerlijke doch ook vermanende woorden, inzonderheid tot ons als ambtsbroeders gesproken en ook tot de gem. werden wij, na met ja te hebben geantwoord op de ons gestelde vragen, met handoplegging van br. Baptist en br. Siskens van Rotterdam—Z. bevestigd, waarna de gemeente ons de zegenbede toezong. Hierna schaarden wij ons rond de Dis des Nieuwen Verbonds. Daar mochten wij bij brood en beker aanschouwen en ervaren de liefde en trouw van onzen Heiland. Vandaar konden wij gesterkt in het geloof opstaan, èn als gem. èn als ambtsdragers, en als voorganger met de zekerheid in ons hart, dat Hij ook in de toekomst ons alles schenken zal wat een ieder van ons nodig heeft. Wij danken God die het in het verleden rijkelijk heeft doen ondervinden. Des avonds hielden wij in een volle zaal, die wij daarvoor gehuurd hadden onze bijeenkomst, gewijd aan het Baptiste Wereldverbond. Hier mochten ook wij als kleine, ja misschien wel de kleinste gemeente in Nederland, ons scharen onder de millioenen brs. en zrs. die geloven in de vergeving der zonden door het dierbaar bloed van Jezus Christus. Br. Baptist sprak deze avond tot ons en tot de vele kerkelijk anders gezinden in den geest der liefde en zachtmoedigheid over wat wij als Baptisten zijn en willen volgens de H. Schrift. Hij belichtte zijn rede met feiten, namen, datums en geschriften, zodat er ons inziens niets aan duidelijkheid te wensen overbleef. Moge dan ook de vruchten van deze avond en deze dag strekken tot eer en verheerlijking van 's Heeren Naam doordat degenen, die tot nog toe verre van ons stonden, door de band van liefde en zachtmoedigheid nader tot ons mogen komen, en het zo mogen worden: één in de dienst van den Meester. Ook R'dam—Z. was vertegenwoordigd door voorganger, zang en luisteraars. Brs. en zrs. van Nederland wij bevelen ons Gode en Zijn genade aan en bidden Hem om Zijn zegen, maar ook aan u vragen wij als jonge kleine gemeente ons in uwe gebeden te gedenken. Zo was deze dag van 3 dubbele vreugde teneinde.

Hebt gij in den Heer geloofd
Daar moet meer op volgen!

Hij schenke het ons steeds meer en meer.

De secr.,
N. MASTENBROEK,
Murraystr. 23, Pernis.

VRIESCHELOO.

Zondag 2 Februari had de Gemeente het voorrecht, drie broeders in haar midden te hebben, die beleden dat zij der zonde gestorven waren en voortaan met Christus wilden leven. Zij hadden de wens te kennen gegeven dit in de doop te belijden. Niettegenstaande het koude weer was ons kerkgebouw geheel gevuld. Onze br. voorg. sprak naar aanleiding van de woorden vervat in Mattheus 3 : 15: Laat nu af: want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Na de doopdienst vierde de gemeente met de pasgedoopten het H. Avondmaal en werd hun een hartelijk welkom toegeroepen door ouderling R. Hamster. Zo de Heer het wil, hoopt de gemeente op Zondag 2 Maart andermaal een doopdienst te houden en 2 jonge zusters in de gemeente op te nemen.

Voorts zij vermeld, dat de gemeente op 2, 3, 4, 5 en 6 Februari evangelisatiesamenkomsten heeft gehouden te Vriescheloo en Bellingwolde. Wegens het koude weer waren deze mindergoed bezocht. Wij geloven dat ook deze arbeid niet tevergeefs is geweest en dat de Heer t.z.t. zijn zegen daarop zal geven. Al onze medeverbonden Gods besten zegen toegewenst.

De secr.,
H. BLANK.

Onze *Militairen*

Met grote voldoening kunnen wij u melden, dat het contact dat we met onze militairen hebben opgenomen, ten zeerste door „onze jongens" op prijs wordt gesteld. Zoals u reeds weet zenden we hen elke veertien dagen een brief, die de voorgangers onzer Unie bij toerbeurt verzorgen, zodat onze jongens eens per jaar ook een brief van hun eigen voorganger ontvangen. Tevens ontvangen zij gratis de maandbladen „Jong Leven" en „de Zaaier" en we zouden het toejuichen wanneer ouders, echtgenote of verloofde „De Christen" aan hen wilde sturen.

Dat onze jongens een en ander weten te waarderen, bewijzen wel de vele brieven, die we telkens weer mogen ontvangen. Ik neem er willekeurig een uit en zal een paar volzinnen voor u overschrijven, opdat ge uzelf kunt overtuigen.

„Met blijdschap de eerste drie contactbrieven ontvan-Het is mij een grote vreugde te mogen weten, dat ook onze Unie het grote werk begonnen is, n.l. het contact op te nemen en te houden met alle brs. en vr. die hier in Indië zijn. Dit contact hebben wij allen zo nodig, de stimulans die ons doet voelen, dat wij allen in Christus één zijn, waar wij ook zijn en juist dit contact met ons moederland waar al onze dierbaren zijn, die ons het meeste trekken, sterkt en steunt ons. Het doet ons goed te weten, dat er een gemeenschapsband is in den Heere, die voor ons bidt en voor ons waken wil, ons vermanen, steunen en met ons medevoelt...."

Dan nog enkele regels uit een brief van een militair hier in ons vaderland.

„Uw brief ontvangen en daarvoor mijn hartelijke dank...... Ja dominee u schreef we zouden elkaar de hand geven en ons best doen en samen den Heer beloven ons best te doen. Dat probeer ik iedere dag opnieuw en ach als de dag voorbij is en je denkt nog even weer terug dan zie ik toch hoe klein ik nog ben, dan denk ik, had ik dat of dat nu niet beter kunnen doen, inplaats van zo en zo.

Maar dan geeft het toch ook weer zo'n rijk gevoel, dat we een Heiland hebben tot Wien we altijd met onze moeilijkheden kunnen komen en vragen om kracht om toch te doen wat God van ons wil......"

Heus vrienden, het is heerlijk te merken, dat deze arbeid in een grote behoefte voorziet en ongetwijfeld straks ook nog uitgebouwd zal worden. 't Is goed, dat de U.C. „een Comm. ter behartiging van de geestelijke belangen onzer militairen" in het leven heeft geroepen. Momenteel hebben wij plm. 90 adressen, waarvan de helft in Indië zijn. Als u deze regelen leest, is de 5e contactbrief reeds naar hen verzonden. (De E.R. wil straks misschien ook wel eens zo'n brief afdrukken in de Christen, nietwaar?)

Dat ook anderen deze arbeid toejuichen en de lasten daarvan mede willen dragen, bewijzen de volgende giften, die wij dankbaar hierbij verantwoorden.

fam. K. te N.	f 2.50
fam. G. te D.	- 3.—
ontvangen in Januari	
fam. R. te N. W.	f 10.—
Bapt. Gem. Delfzijl	- 40.80
ontvangen in Februari.	

Welke gemeente volgt het goede voorbeeld van Delfzijl om ook eens een warm aanbevolen collecte voor deze arbeid te houden. Bovenstaande giften heb ik alle doorgezonden aan onzen administrateur Ds. T. Jansma te Haarlem; willen allen, die deze arbeid geldelijk willen steunen hun bijdragen naar hem zenden? Bij voorbaat hart. dank.

Wij bevelen „onze jongens" hartelijk in uw aller voorbede aan en groeten u, namens de mil. comm.,

K. PRINS, secr.

Nogmaals de Statistiek

Na verzending van de copie voor de statistiek kwamen nog enkele gegevens binnen. Het was den drukker helaas niet mogelijk deze nog in de statistiek af te drukken. Volgend jaar dus allemaal op tijd, secretarissen!

De gemeente *Emmer Erfscheidenveen* meldt de volgende gegevens:
Adres kerk: Kan. A N.Z. 190. Zitplaatsen 300. Heeft station in Emmen.
Voorganger: Ds. H. Bakker, Kan. N.Z. 189, E.E.veen.
Secr.: J. Gringhuis, Moorweide 21, Emmercompascuum
Penn.: L. Kruit, Kan. A N.Z. 115, E.E.veen.
Adres te Emmen: D. Molijn, Noorderstr. 28.
Leden 1-1-'46: 258. 1-1-'47: 240. Toename: Doop 11, att. 1, wederopname 3, uit andere gemeenschappen 2. Afname: overleden 4, att. 20, zich onttrokken 11. Zondagsschool: 3, leerlingen 155, personeel 14. Lectuurcomm. 6, Zusterhulp 25, Mannen 15.

De gemeente *Muntendam* meldt het volgende:
Gesticht 1891.
Adres kerk: Kerkstr, B 98. Zitplaatsen 300. Sation te Meeden met houten Ev. gebouw.
Voorganger: Ds. J. Hekhuis, Stationsweg F 2 I
Secr.: B. Velthuis, Kerkstr. B 38 I.
Penn.: G. Boiten, Kerkstr. 14, Veendam.
Leden: 1-1-'46 248; 1-1-'47 251. Toename: Doop 3, att. 5, wederopname 2. Afname: att. 3, zich onttrokken 1, uitgesloten 3. Zondagsschool: 4, leerlingen 220. personeel 9. Zaaier-verspreiders 3, Zending 1, Zusterhulp 40.

Ik verwacht nog de gegevens van *Hoogezand,* zodat ik dan meteen de juiste totaal-cijfers kan geven.

De gemeenten *Foxhol* en *Hoogezand* hebben een gezamenlijke arbeid te *Martenshoek,* waarvan secretaris is: W. G. Massink, Kl. Nieboerweg 22, Foxhol.

De gemeente *Vrieschelo* vermeldt reeds een wijziging in de raad. Secretaris is nu: G. Derks, t.o. Dijkhuislaan, Bellingwolde. Penningmeester is nu: H. Blank, B 85, Vlagtwedde.

Willen allen bovenstaande gegevens nog even op de statistiek, die u bezit, aanbrengen?

De Unie-secr. T. JANSMA.

Mededelingen

BIJBELLEZING

op Donderdag 6 Maart a.s. van 16—16.45 uur door Ds. G. Brongers.

Zingen: „Als g' in nood gezeten", Joh. de Heer no. 7 : 1.
Gebed.
Schriftlezing: Joh. 5 : 1—15.
Eerste deel toespraak.
Zingen: „Ik ken een rivier", J. de Heer no. 819 : 1, 4.
Tweede deel toespraak.
Dankgebed.
Zingen: „Hoort gij niet de kreet uws harten", J. de Heer no. 631 : 1 en 3.

AMSTERDAM

De Huldigingsavond van Ds. Planting te Amsterdam begint niet, gelijk eerst werd opgegeven om acht uur maar om HALF ACHT.

Afgevaardigden, die zich nog niet hebben opgegeven, worden verzocht dit alsnog te doen.

J. GOEZINNE.

HOUDT U EEN WINTERSLAAP?

Het is een bekend verschijnsel dat de kikkers in het koude jaargetijde hun winterslaap houden. Ze blijven dan gedurende enkele maanden weggedoken in de modder van een sloot. Niemand onzer zal graag met een kikker vergeleken willen worden. Toch zijn wij genoodzaakt om dit hier te doen.

Verschillende afdelingen hebben tot op heden nog niet een kwantum sluitzegels afgenomen. Wanneer komen deze bestellingen?

Wij zouden hen willen toeroepen: „Ga tot de mieren en niet tot de kikkers!"

Wien de schoen past, trekke hem aan.

Bestellingen bij: RITZE VOS, Stalinlaan 62², Amsterdam—Z.

CORRESPONDENTIE

A. E. te E. Uw art. over het Zendingswerk met dank ontvangen.

Secretarissen :

a Wilt u a.u.b. niet zulke lange stukken schrijven? Vaker een maaltijd en dan niet zoveel is voor de lezers gezonder.

b Wilt u uw papier aan één kant beschrijven? Kunt u dat maar niet onthouden of schort er anders wat aan?

Voorts: Soms ben ik voor u strafport schuldig. Dat is niet zo erg, de Unie kan het wel betalen. Maar ik wou het u toch maar even laten weten.

Kopy moet Zaterdag voor het verschijnen van De Christen in mijn bezit zijn. Nu gij!

L., wn. E.-R.

Advertentiën

Door Gods goedheid werden we verblijd met de geboorte van ons zoontje en broertje

Minko

God maakte alles wel

H. Aeilkema
F. A. Aeilkema—Oldenburger
Hendrik

Stadskanaal, 12 Febr. 1947
Paterlaan

Met dank aan God geven we kennis van de geboorte van onzen zoon en broertje

Gerrit Johannes

W. Wolters
D. Wolters— Heurneman
Gieni, Annie, Martha

Enschedé, 16 Febr. '47
Pathmosplein 1

Geert Ottema
en
Grietje de Raaf

hebben de eer u mede namens wederzijdse ouders kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben D.V. op Dinsdag 25 Febr. '47. Kerkelijke inzegening 's namiddags 3 uur in de Bapt. Kerk te 2e Exloërmond door den Weleerw. Heer Ds. H. Bakker van Emmer Erfscheidenveen.

Dalen, Hoofdstr. 13) Febr. '47
2e Exloërmond I 24)

Voor de vele blijken van belangstelling bij ons 30-jarig huwelijksfeest ondervonden zeggen wij langs deze weg onze hartelijke dank.

H. Kleinhuis
A. Kleinhuis—Bellinga

Veendam, Febr. 1947
Noorderkwartier 12a

Vrijdag 28 Febr. hopen D.V. onze geliefde ouders, behuwd- en grootouders

Th. Smit
en
T. Smit—Kok

de dag te herdenken, dat zij voor 45 jaren in het huwelijk traden. Dat God hen nog lang mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen, behuwd- en kleinkinderen en verloofde.

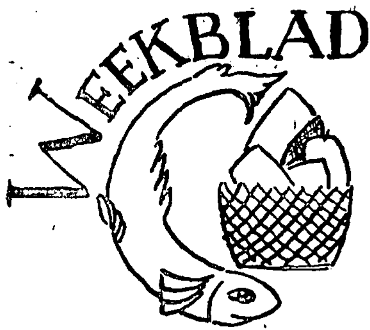
Enschedé, Febr. 1947
Tollensstr. 85

Gevraagd voor zo spoedig mogelijk een nette

Huishoudster

c.a. 40—50 jaar in kl. arbeidersgezin bij wedn. met 2 schoolgaande kinderen, omgeving Zwaagwesteinde (Fr.) Brieven onder no. 477 aan adm. van DE CHRISTEN

JAARGANG 64 - Nr. 2834
VRIJDAG 28 FEBR. 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Gods Tussenkomst

Maar God...... Ef. 2 : 4a.

De Bijbel is een geschiedenisboek, maar in enkele opzichten onderscheidt hij zich van andere boeken, waarin de geschiedenis beschreven wordt.

In de eerste plaats is de Bijbel een *volledig* geschiedenisboek.

Terwijl andere boeken hoogstens terug gaan tot het begin der wereld, voor zover daartoe de sporen gevonden kunnen worden, en niet verder gaan dan het heden, beschrijft de Bijbel het wereldgebeuren van de aanvang tot aan de voleinding. Eigenlijk begint hij vóór de aanvang, want in hetgeen hij ons mede deelt aangaande de gebeurtenissen in het paradijs, geeft hij vóór-geschiedenis. Wat er tóén en dáár gebeurde, ligt op een ander vlak, behoort tot een andere orde der dingen, dan de tegenwoordige. —

Dan tekent de Bijbel ons ook het gebeuren, dat zich nog niet voor onze ogen heeft voltrokken. Hij geeft de s l o t s o m der geschiedenis; maakt ons bekend met hare resultaten.

Naast deze volledigheid onderscheidt de Bijbel zich als geschiedenisboek van alle anderen, omdat hij het gebeuren beschouwt van Boven uit gezien. De mens, die de geschiedenis beoefent, moet rugwaarts zien. Daarom kan hij niet méér zien, dan wat de mensen gedaan hebben. De aardse factoren zijn de enige, die hij kan vaststellen. Het gebeurde daaruit volkomen *verklaren*, is hem niet mogelijk. Er blijft altijd een X, een onbekende factor over. —

Ieder mens, die in zijn leven terug blikt, weet, dat anderen daar invloed op hebben uitgeoefend. Het leven werd niet zoals hij het zichzelf gedacht had. Hij stuitte bij de pogingen, zijn leven een bepaald verloop te doen krijgen en een begeerde gestalte te doen aannemen, op invloeden, die hij niet meester kon worden. — Werd hij christen, dan zijn hem de ogen geopend voor het feit, dat het niet zozeer anderen waren, die zijn levensgang mee bepaalden, maar dat het DE ANDER was — God.

En nu is dit het typerende aan het Bijbels verhaal, dat het de geschiedenis ziet onder de beslissende inwerking van dien ANDER en haar eindresultaten als door Hem bepaald.

Op de lange lijn der historie treedt het ene geslacht na het andere op. Mens na mens verschijnt daar en verdwijnt. Maar het is een lijn, die telkens weer naar beneden buigt. Heel de ontwikkeling helt naar het verderf toe. Ondergang en niet anders schijnt het einde van alle geslachten te zullen moeten zijn. Er is niemand, die een naar boven werkende kracht kan inschakelen. Maar dan zien we in de Heilige Schrift, hoe deze ontwikkeling naar beneden toe, telkens en telkens weer wordt gestuit en er een nieuw begin komt. Een lijn, van Boven neergelaten, snijdt de lijn der aardse ontwikkeling en vangt haar op. Zo ontstaat er voortdurend een kruispunt, een crisis, met als resultaat: een nieuw begin.

Telkens klinkt daar een: M a a r G o d ....!

Voortdurend grijpt God in en de dreigende ondergang wordt afgewend. God vangt Zijn wereld keer op keer op. Eerst, in het Paradijs, na haar val. In de belofte van het komende Vrouwenzaad legt Hij de Hand om het menselijk geslacht. Dan opnieuw in de zondvloed, waar Hij in Noach en de Zijnen de mensheid opnieuw opvangt — welk groot gedeelte er overigens ook afbreekt. De verstoring van Babel's toren, de verbanning van Israel naar Babel is ingrijpen Gods in een ontwikkeling ten verderve, een: M a a r G o d ....!

En dank zij dit ingrijpen Gods gaat het telkens weer anders, dan het dreigde te zullen gaan.

Maar met het stuiten van het kwaad in zijn loop, wordt de mensheid niet gered. God doet meer.

Christus is GODS INDALEN IN DE GESCHIEDENIS.

Met Christus' geboorte plaatst God Zijn Leven op de lijn der historie.

God wordt mens, historisch persoon in Jezus Christus. Nu bepaalt Hij niet meer — gelijk bij Zijn ingrijpen — van b u i t e n a f de gang van het mensheidsleven, maar van b i n n e n u i t. Hij verzoent in

De Eind-Redactie berust met ingang van heden weer bij Ds. F. E. Huizinga.

Christus de wereld met zichzelven. U heeft Hij medelevend gemaakt.

Mede-levend.

Niet maar: levend gemaakt.

Het geheim ligt in Hem, in den Christus. Het is leven met Hem: het is Zijn leven. Dat is uw redding.

Aan ingrijpen Gods is uw leven ongetwijfeld rijk.

Maar wat u redt is niet dat *ingrijpen*. Slechts Zijn *indalen* in uw leven sluit uw redding in.

L.

Pastorale Mijmeringen

Toegegeven, dat de laatste Mijmering de felle winterkou feller tot bewustzijn bracht. Vraag ootmoedig vergeving wanneer ook in uw geval het dramatisch element ervan het aan kracht won van de ontdekkende kracht der waarheid. Adviseer het koude-ademend artikel eind Mei, begin Juni te herlezen. Wat thans verkilt, verfrist alsdan.

Inderdaad, de schoonste taak in de winter is het vlammenspel in de haard gade te slaan. De bevroren energie ontdooit weer. We hebben slechts *één* natuurwet in het oog te houden, dat eenmaal ontdooide energie bij de kachel zeer spoedig in de volgende agregatie-toestand, die van de damp, overgaat, 't geen zich bij voorkeur openbaart door een min of meer luidruchtige wijl diepe ademhaling. Behagelijkheid is dus nogal kostbaar.

Maar, zover is het nog niet, wil ik veronderstellen. Ons denken is nog waakzaam en werkzaam. Het kan nog gedachten opnemen en produceren. Wonderlijk zoals alles vaak doorzichtiger en bevattelijker wordt, wanneer de warmte haar koesterende taak aanvangt! Het meest ingewikkelde proces wordt ontwikkeld tot een eenvoudige waarheid. Om dicht bij huis te blijven: het verbrandingsproces. Hoe komt het toch wel, dat die koude zwarte kool, die gedurende eeuwen in de schoot der aarde heeft verborgen gelegen, nu wordt omgezet in vuur en warmte. Vreemd, dat het vuur zo kieskeurig is, dat het het ene als voedsel aanvaart terwijl het het andere versmaadt. Je zou bijna willen denken aan een kiezend vernuft, dat in de vlammen leeft; zoiets als een vuurgeest. Als je dan de kronkelige banen van die vlammen zelf gadeslaat en de verkwikking daarvan ondervindt, dan merk je spoedig, dat het vuur zijn voedsel in 't geheel niet denkend raakt. 't Is alles veel eenvoudiger. De warmte zet vaste stoffen — de een sneller, de ander langzamer — om in gas. De vaste stoffen zelf kunnen niet branden. Zij moeten eerst in gasvorm worden overgebracht. Dat is de eerste voorwaarde van te kunnen branden. Maar dan komt er nog wat bij. De gasdeeltjes moeten zich in zulk een snelle trilling kunnen laten brengen, dat ze thuisgaan horen op dat gebied van trillingen 't geen men zich kan voorstellen als de trillingsprovincie van de infra-rode stralen. Wordt door zulke gasdeeltjes een *trillingssnelheid* aangenomen, die nog hoger is, dan vormen zich zichtbare vlammen. — Kinderachtig eenvoudig, nietwaar? — En zo doordenkend in de aangename warmte komt de dankbaarheid, welke steeds zin en doel van iedere betrachting moest zijn, over de zegen, die uw deel geworden is.... totdat een der uwen tegen de gloeiend hete kachel aanvalt. Dan is de zegen tot een vloek geworden! En ieder ijlt met zalf en verband te hulp om de vloek van de zegen binnen de engste grenzen te persen.

Dat iets, en misschien wel alles, tegelijkertijd zegen en vloek kan zijn! Het vormt een vraagstuk op zich zelf! Misschien is deze gedachte wel in volkomen tegenstelling met de mening, die wij ervan hadden. We zijn zo graag geneigd, om ons God voor te stellen als een machtig Wezen, die zegen uitdeelt aan wie Hij Zijn gunst bewijzen wil, en vloek zendt aan Zijn haters. Zegen zijn dan aangename en heilbrengende lotgevallen, vloek zijn onaangename en schadende gebeurtenissen en toestanden. Wie het echter zo beschouwd, tast al spoedig rond in onoplosbare raadsels. Dan schijnt weldra elk leed van een waarachtig vrome en elke blijdschap van een wereldling, die niets van God wil weten als een vergissing Gods te moeten worden gebrandmerkt.

Ik voor mij zie het wat anders. Heel de stroom van blijde of ook smartelijke gebeurtenissen is nog niet van elkaar te scheiden of te sorteren in zegen en vloek! Zij moeten dat nog eerst worden en ze zullen 't eerst worden, door de wijze waarop wij als mensen ons daartegen over stellen. Door onszelf wordt iets, wat op onze levensweg komt, tot een zegen of een vloek. In onze hand heeft God de beslissing daarover gelegd.

Ergens in de bergen woonde een boer aan een bruisende bergstroom. Moeizaam had hij zich zijn akkers verworven aan beide zijden van de schuimende beek. Vele bomen had hij moeten omkappen en vele stobben en tronken moeten rooien, voor hij zijn boekweit en andere gewassen kon aanschouwen. Doch vaak ondervond hij hinder van de beek, die vooral in het voorjaar buiten zijn bedding trad en soms veel kostbare grond wegspoelde. De beek scheen hem een vloek, daar hij telkens zijn werk vernielde. En verbitterd trok hij van daar.

Na verloop van jaren kwam een jonge energieke man aan de vervallen hut, die vroeger den boer tot woning had gediend. Hij keek naar het woeste tafereel om zich heen, waarvan hij zich een heel klein onderdeeltje wist. Hij zag naar de statige pijnbomen, die het eertijds verloren gebied weer hadden ingenomen en luisterde naar het machtige lied van de witgekuifde golven op hun weg naar de afgrond. Toen lachte hij een blijde lach en zijn oog begon te schitteren. Hij zette zich tot de arbeid in het eenzame oord. Hij stapelde stenen en schikte het hout en bouwde....totdat een machtig molenrad onophoudelijk zijn brede schoepen plonsde in de klare vloed en al wentelend de kracht gaf aan de machines van zijn zagerij. En hij prees God voor de zegen van de klaterende stroom.

De stroom was dezelfde voor den boer als voor den handwerksman. Zij zelf echter hadden hetgeen uit Gods scheppende handen was voortgekomen de ene tot een vloek, de andere tot een zegen weten te herleiden.

Mij dunkt, het beeld spreekt voor zichzelf.

Is u moedig genoeg, om de verantwoordelijkheid te aanvaarden, welke dit feit voor u in zich sluit? Dan moet het uit zijn met het klagen over de schrielheid waarmede God u de vreugden heeft toebedeeld! In iedere smart en teleurstelling heeft God een kans gelegd, waardoor gij gezegend kunt worden. Na 't voorafgaande zult u toch niet meer durven zeggen, dat deze stelling een dooddoener is. Welnu, het geldt die kans te zoeken en te benutten.

Doch ook voor een tweede gevaar kunt ge gevrijwaard blijven als ge goed gelezen hebt. Dat is het Nebukadnezergevaar, uit pure bewondering voor uzelf te zeggen, wanneer het u welgaat: „Is dit niet het Babel, dat ik gebouwd heb?" Ge weet, dat God de Gever is van datgene, wat door u kon worden gebruikt. M. a. w. dat zegen slechts gegrond kan zijn op Gods genade. De molenaar zou niets bereikt hebben met al zijn vernuft, als de beek er niet was geweest.

De stroom van de gebeurtenissen, blijde en droeve feiten ruist aan onze voeten. Wat doen we ermee? We zien onze taak. Geen misnoegtheid jegens God en evenmin verheerlijking van onszelf. Maar hoe zullen we ons van onze taak kunnen kwijten, de taak ons te verheffen boven de moeilijkheden, zo dat zij ons dienstbaar worden en dus „de aarde ons onderdaan" wordt?

Wij hebben licht nodig om in het moeilijkste de door God gegeven kans te zien.

Wij hebben kracht nodig om de kansen om te zetten in de werkelijkheid.

Dat is:

Wij hebben God nodig om hetgeen Hij ons heeft geschonken waarlijk te bezitten ....

Laten wij met deze waarheid treden op alle gebieden van het leven, die Hij voor ons ontsloten heeft en ontsluiten zal.

C. BRANDT.

Een baptistische geloofsbelijdenis

IV

Art. XII. Van de Harmonie tussen Wet en Evangelie.

We geloven, dat de Wet van God de eeuwige en onveranderlijke regel is van Zijn regering[1]; dat zij heilig, rechtvaardig en goed is[2]; en dat de onbekwaamheid om Zijn geboden te vervullen, gelijk de Schrift die den gevallen mensen toeschrijft, uitsluitend het gevolg is van hun liefde tot de zonde[3]; dat hen van deze onmacht te bevrijden en hen door den Middelaar te herstellen tot ongeveinsde gehoorzaamheid aan de heilige Wet, een van de voornaamste oogmerken van het Evangelie is en van de genade-middelen, die gegeven zijn met de stichting der zichtbare gemeente[4].

Bewijsplaatsen :

1. Rom. 3 : 21. (Matth. 5 : 17; Luk. 16 : 17; Rom. 3 : 20; 4 : 15).
2. Rom. 7 : 12. (Rom. 7 : 7; 14 : 22; Gal. 3 : 21: Psalm 119).
3. Rom. 8 : 7, 8. (Jozua 24 : 19; Jer. 13 : 23; Joh. 6 : 44; 5 : 44).
4. Rom. 8 : 2—4. (Rom. 10 : 4; Hebr. 8 : 10; 12 : 14; Judas 20, 21).

Art. XIII. Van een Evangelische Gemeente.

We geloven, dat een zichtbare gemeente van Christus een vergadering is van gedoopte gelovigen[1], onderling verbonden in geloof en gemeenschap aan het Evangelie[2]; zij handhaaft de inzettingen van Christus[3]; wordt geleid door Zijn wetten[4]; en gebruikt de gaven, rechten en voorrechten, die door Zijn woord daarin zijn vastgelegd[5]; zij heeft als enige schriftuurlijke ambten dat van Bisschop of Herder en Diakenen[6], wier hoedanigheden, bevoegdheden en plichten zijn omschreven in de brieven aan Timotheus en Titus.

Bewijsplaatsen :

1. 1 Kor. 1 : 1—13. (Matth. 18 : 17; Hand. 5 : 11; 8 : 1; 11 : 21—23; 1 Kor. 4 : 17; 14 : 23; 3 Joh. : 9).
2. Hand. 2 : 41, 42; 2 Kor. 8 : 5. (Hand. 2 : 47; 1 Kor. 5 : 12, 13).
3. 1 Kor. 11 : 2. (2 Thes. 3 : 6; Rom. 17 : 17—20; 1 Kor. 11 : 23—34; Matth. 18 : 15—20; 2 Kor. 2 : 17; 1 Kor. 4 : 17).
4. Matth. 28 : 30. (Joh. 14 : 15; 15 : 12; 1 Joh. 4 : 21; Joh. 14 : 21; 1 Thes. 4 : 2; 2 Joh. : 6; Gal. 6 : 2; alle brieven).
5. Efeze 4 : 7; 1 Kor. 14 : 12; Fil. 1 : 27.
6. Fil. 1 : 1. (Hand. 14 : 23; 15 : 22; 1 Tim. 3; Titus 1).

Art. XIV. Van de Doop en des Heeren Avondmaal.

We geloven dat de Christelijke Doop de onderdompeling van een gelovige in water is[1] in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes[2]; dat hij is een heilig en schoon teken van ons geloof in den gekruisigden, begraven en verrezen Heiland, met zijn vrucht van onze dood ten opzichte van de zonde en onze opstanding tot een nieuw leven[3]; dat hij vooraf moet gaan aan de voorrechten, verbonden aan het lidmaatschap van een gemeente; eveneens aan de deelneming aan het Avondmaal des Heeren[4], waarbij de leden der gemeente, door het plechtige gebruik van brood en wijn, tezamen gedachtenis vieren van Christus' stervende liefde[5]; steeds vooraf gegaan door heilig zelfonderzoek[6].

Bewijsplaatsen :

1. Hand. 8 : 36—39. (Matth. 3 : 5, 6; Joh. 3 : 22, 23; 4 : 1, 2; Matth. 28 : 19; Mark. 16 : 16; Hand. 2 : 38; 8 : 12; 16 : 32—34; 18 : 8).
2. Matth. 28 : 19. (Hand. 10 : 47, 48; Gal. 3 : 27, 28).
3. Rom. 6 : 4. (Kol. 2 : 12; 1 Petr. 3 : 20, 21; Hand. 22 : 16).
4. Hand. 2 : 41, 42. (Matth. 28 : 19, 20; Handelingen en de Brieven).
5. 1 Kor. 11 : 26. (Matth. 26 : 26—29; Mark. 14 : 22—25; Luk. 22 : 14—20).
6. 1 Kor. 11 : 28. (1 Kor. 5 : 1; 8; 10 : 3—32; 11 : 17—32; Joh. 6 : 26—72).

Art. XV. Van de Christelijke Rustdag.

We geloven, dat de eerste dag der week de Dag des Heeren is of de Christelijke rustdag[1]; en behoort te worden afgezonderd voor godsdienstige doeleinden[2] en door onthouding van alle aardse arbeid en zondige ontspanning[3]; door het vroom gebruik van alle genademiddelen, beide in het persoonlijke[4] en in de gemeenschap[5]; en ter voorbereiding van die rust, die er overblijft voor het volk van God[6].

Bewijsplaatsen :

1. Hand. 20 : 7. (Gen. 2 : 3; Kol. 2 : 16,17; Mark. 2 : 27; Joh. 20 : 19; 1 Kor. 16 : 1, 2).
2. Exodus 20 : 8; Openb. 1 : 10; Psalm 118 : 24.
3. Jes. 58 : 13, 14.
4. Psalm 118 : 15.
5. Hebr. 10 : 24, 25; Hand. 11 : 26.
6. Hebr. 4 : 3—11.

Art. XVI. Van de burgerlijke Overheid.

We geloven, dat er naar goddelijke bepaling een burgerlijke Overheid is in het belang en voor de goede orde van de menselijke samenleving[1]; dat voor de Overheidspersonen gebeden moet worden, zij in het geweten geëerd en gehoorzaamd moeten worden[2], behalve in die dingen, die indruisen tegen de wil van onzen Heere Jezus Christus[3], die de enige Heer van het geweten is en de Koning van alle koningen der aarde[4].

Bewijsplaatsen :

1. Rom. 13 : 1—7. (Deut. 16 : 18; 2 Sam. 23 : 3; Exodus 18 : 21—23; Jer. 30 : 21).

2. Matth. 22 : 21. (Titus 3 : 1; 1 Petr. 2 : 13; 1 Tim. 2 : 1—3).

3. Hand. 5 : 29; Matth. 10 : 28. (Dan. 3 : 15—18; 6 : 6—10; Hand. 4 : 18—20).

4. Matth. 23 : 10; Rom. 14 : 4; Openb. 19 : 16. (Psalm 72 : 11; Psalm 2; Rom. 14 : 9—13).

L.

ZENDING

In de tijd dat ons verhaal begint, waren de Arabieren de schrik van het Congo-gebied. Ze kwamen er een jaar nadat Stanley Congo ontdekt en de Westkust in 1877 bereikt had. Zij waren van plan een Centraal Afrikaans keizerrijk te stichten onder bewind van den sultan van Zanzibar, gelegen aan de oostkust. Hiervoor hadden ze geweren nodig en ze konden geweren en kruit kopen in ruil voor ivoor, waarvan er toen genoeg te krijgen was. Ze hadden ook werklui nodig voor hun plantages, waar kruidnagel, cacao en koffie verbouwd werden. Om arbeiders en dragers te krijgen werd in honderden dorpen van Centraal Afrika een slavenjacht gehouden. De aldus verkregen mensen werden naar de kust vervoerd en in Zanzibar aan de markt gebracht en als slaaf verkocht. Eerst gingen de Arabieren niet verder westwaarts dan de Stanley watervallen. Honderden mijlen in de omtrek strekte zich het reusachtige, bijna ondoordringbare oerwoud uit. De dorpen waarin de mensen woonden lagen meest aan de Congo of aan een zijrivier en het reizen gebeurde met kano's, gemaakt van uitgeholde boomstammen. Er waren geen wegen, ofschoon er wel paden door het bos liepen die de dorpen van iedere groep verbonden. Deze paden liepen als broeierige tunnels dwars door de dichte plantengroei heen. Ze werden geheel overkoepeld door de bladeren en takken van de hoge bomen, zodat de tropische zon die daar boven straalde en schitterde geen kans kreeg daar door te dringen om de paden te drogen. Maar ook het oerwoud weerhield de Arabieren niet en na een paar succesvolle „jachten" in nabijgelegen bosdorpen, waren ook de bewoners verder het bos in niet meer veilig. Ook langs de rivier waagden de Arabieren zich steeds verder tot ze kwamen aan de plaats waar de Lomami, een zijrivier uit het zuiden, in de Congo uitmondt en daar werd dorp na dorp geplunderd.

In het jaar 1881, 15 jaar voordat de zendingspost te Yakusu gesticht werd, werd er in een bosdorpje, ongeveer 100 k.m. van Yakusu en 20 k.m. van de mond van de Lomami, een meisje geboren, Lifoka geheten. Toen ze nog heel klein was, werd op een nacht haar dorp omsingeld door Arabische slavenjagers. Ze hadden een man van het rivierdorp gevangen genomen en hem gedwongen hun het pad te wijzen door het oerwoud. Huizen werden in de vroege morgen in brand gestoken en toen de bewoners trachtten te vluchten, werden alle gezonden en sterken gegrepen en gebonden, die overbleven werden gedood. Terwijl dit alles gebeurde waren Lifoka's vader en oom juist van huis op de jacht. Haar moeder was een van de gevangenen en moeder en kind werden met de andere slaven naar de oever van de rivier gebracht en vandaar ging het per kano de rivier op tot aan Stanleyville, waar de lange reis over land begon, het oosten in naar Zanzibar. De slaven werden beladen met ivoor, dat hun meesters op hun reis door de binnenlanden gekocht hadden. Aan het einde van deze vreeslijke tocht, die vele maanden duurde, werden zovelen als Zanzibar bereikten daar verkocht. Van Lifoka's moeder werd nooit meer iets gehoord. Haar vader vond bij zijn terugkeer zijn huis verbrand en zijn vrouw en kind weggevoerd.

Vaak gebeurde het op de reis naar het oosten, dat kleine kinderen verkocht werden aan iemand die ze graag hebben wilde of ivoor in ruil voor hen gaf. Behalve de Arabieren waren er ook nog andere handelaren in ivoor en goud. In Stanleyville was een post van een handelsonderneming, waar 2 blanke mensen woonden. Ook zij kochten ivoor. Messen en geweren, katoen en kralen waren hun betaalmiddelen. Ze hadden een aantal dragers en werklui die bij hun woonden. De vrouwen van deze inlandse arbeiders probeerden vaak om kinderen als bedienden te krijgen. Toen de troep Arabieren met hun slaven op weg was in oostelijke richting drong het gerucht tot hun door, dat een blanke man met een aantal soldaten hun tegemoet kwam. Overhaast gingen ze op de loop, enkele van de kleine kinderen in de verwarring aan hun lot overlatend. Later werden ze door de soldaten opgepikt en meegenomen. De officier zorgde voor hen tot ze in Stanleyville aan kwamen en daar liet hij ze achter bij de handelaren, die de zorg voor de kinderen overdroegen aan de vrouwen van hun werkvolk. Ze werden in de huishouding van de werkmensen opgenomen als hun kinderen, maar daarnaast als hun bedienden. De kinderen leerden allemaal de Swahilli-taal, ongeacht van welke stam ze kwamen en Lifoka werd Salamu, vrede, genoemd. Op een dag toen Salamu ongeveer 9 jaar oud was, bereikte de zendingsstoomboot Stanleyville. De Arabieren waren niet vriendelijk, maar de zendelingen deden een beroep op de handelaar en de stoomboot bleef daar dien nacht. Zendeling en mevrouw Darby hadden hun baby bij zich en de inlandse vrouwen waren vol belangstelling voor de witte vrouw en haar kindje en voor de zendingsmeisjes en -jongens die ook op de boot waren. Lifoka dacht bij zich zelf dat ze graag een van de meisjes zou willen zijn, die de blanke dame helpen mochten met de baby. In de loop van het gesprek met zend. D. merkte de Hollandse koopman op, dat hij niet dacht dat de zendelingen veel met oudere inlanders zouden kunnen beginnen, terwijl ze misschien enig succes zouden kunnen boeken met de jongere generatie. De zendeling was het daarmee volkomen eens. De Hollander dacht nu opeens aan de kinderen die door den officier daar achter gelaten waren en hij zei dat hij graag zou zien dat de zendeling de zorg voor enkele meisjes op zich nam. Zend. en Mevr. D. waren hier dadelijk voor te vinden en 5 meisjes werden de volgende dag aan boord van de Vrede gebracht. Tot haar grote vreugde was Salamu een van haar. De jongens en meisjes op de boot spraken de taal van Bolobo, dat meer dan 1000 k.m. verwijderd is van Stanleyville, maar inlanders zijn goede taalkundigen en tegen de tijd

dat de boot op zijn uitgangspunt terugkwam, konden de meisjes zich tamelijk goed verstaanbaar maken in de nieuwe taal.

Zend. Darby vertelde later dat hij aan de vrouwen in St.ville die voor de meisjes zorgden 4 bedrukte rode zakdoeken gaf en dat ze daarmede zeer in hun schik waren. „Eens kocht ik 5 kleine negermeisjes vrij met 4 zakdoekjes". Op de zendingspost te Bolobo leerden de meisjes niet alleen een nieuwe taal, maar ook nieuwe gewoonten. Lifoka behield de naam Salamu die de vrouwen haar in St.ville gegeven hadden en vergat haar eigen taal en naam. Toen Mevrouw Darby in 1893 wegens ziekte naar huis moest ging Salamu tot de kust met haar mee. Met de stoomboot die Mevr. Darby naar Engeland bracht kwamen Zend. en Mevr. Stapleton aan met bestemming Mosembe, 300 k.m. verder de rivier op dan Bolobo.

Salamu maakte de terugreis mee in gezelschap van Mevr. Stapleton en werd zo zeer aan haar gehecht, dat ze niets liever wilde, dan meegaan naar Mosembe. „Stuur me niet naar iemand anders, u moet altijd mijn vader en moeder blijven", zei ze. Twee jaar later, onder de invloed van Mevr. Stapleton, gaf zij haar hart aan Jezus, en was de eerste die te Mosembe gedoopt werd. Ook 3 jongemannen werden in dezelfde dienst gedoopt.

Zend. Stapleton schreef: „Daar vele mensen te Mosembe Salamu nog steeds als een slavin beschouwden, leidde ik haar het eerst in het water, niet alleen als een teken van de ereplaats die de christenheid geeft aan de vrouw, maar ook omdat in Christus daar is gebondene noch vrije. Zij is een opgewekte christin en een ernstige verkondigster van het evangelie. Bijna iedere Zondag roept ze de jongens bij elkaar om een dienst te houden in het dorp en menige avond horen we de jongens in de keuken zingen waarna Salamu tracht hen te bewegen hun hart aan den Heiland te geven en met en voor hun bidt". In een andere brief die hij in deze tijd schreef, zegt hij: „Wij verheugen ons zeer over haar. Zij is de eerste van een stam in de binnenlanden, die het blijde geluid heeft opgevangen. Misschien is het een belofte dat eens dit geluid van Gods redding ook zal doordringen tot die plaatsen. Het moet zijn in de streek waar de Lomami uitloopt in de Congo juist ten noorden van de equator.

Maar hoe zullen zij geloven, indien hun niet gepredikt wordt? Een stem is er die met welsprekendheid en bij voortduring aandringt op het zenden van een prediker. In ernst heeft zij vaak gevraagd al als er geen blanke kon gaan, de zendingsboot haar niet mee kon nemen om haar te laten bij de mensen daar opdat zij zelf hun vertellen kon van de liefde van den Heiland. Maar onder de overheersing van de Arabieren zijn hoogstwaarschijnlijk al haar verwanten gedood of uit elkaar gedreven. Maar laat ons onze gebeden bij de hare voegen dat dit grote district spoedig betreden moge worden door Gods vrede-boden".

In 1896 zou Mevr. Stapleton met verlof gaan en er werd besloten dat Salamu met haar zou gaan naar Engeland. In Engeland maakte Salamu vele vrienden. Haar opgewekt karakter, haar gewillige hulpvaardigheid en blijmoedig christendom verlichtte haar eigen leven en dat van degenen met wie ze omging. Hoewel zij vooral in het eerst slechts enkele woorden verstond, woonde ze toch met diepe innerlijke vreugde de kerkdiensten bij. Het waren voor haar ogenblikken waarin ze haar hemelse Vader ontmoette en Hem aanbad in geest en waarheid. Langzamerhand kon ze zich ook beter met de taal redden. Eens werd haar gevraagd of zij bij terugkomst in Congo de mensen veel vertellen zou van de dingen, die ze in Engeland gezien had en ze antwoorde: Neen niet veel, want alles is zo anders, ze zullen het niet begrijpen.

Voor haar vertrek naar Afrika werd er een afscheidsvergadering gehouden, waarin zij in haar gebroken Engels een ontroerende toespraak hield. Voor haar gevoel beseften veel mensen in Engeland niet hoeveel voorrechten zij genoten. Zij die haar het best kenden waren soms bang dat haar eenvoudig geloof geschokt zou worden. Ze geloofde stellig dat zij ontvangen zou wat ze in het geloof vroeg. Iedere dag bad ze God of ze haar vader terug mocht vinden en hem van Jezus mocht vertellen. Niemand dacht dat dat mogelijk was, vandaar hun zorg.

Jaren waren voorbijgegaan, terwijl de Arabieren ongestoord doorgegaan waren met hun wreedheden. Salamu zelf was opgegroeid mijlen ver van haar huis en er was in tussentijd geen enkel contact geweest met haar verleden. Haar vader zou wel òf gestorven òf gedood òf weggevoerd zijn. Het leek niet waarschijnlijk dat zij nog ooit eens naar het district zou gaan waar ze geboren was, nog minder dat haar vader ooit naar Mosembe zou komen. En hoe zouden ze elkaar na al die jaren en veranderingen herkennen?

Terwijl Mevr. Stapleton en Salamu in Engeland waren, werd er door H. White op 20 k.m. van Stanleyville een nieuwe zendingspost geopend: Yakusu. Men was nu dus doorgedrongen tot het hartje van Afrika, want om vanuit Yakusu de kust te bereiken had men, zowel naar het oosten als naar het westen, 2 weken nodig en in noordelijke of zuidelijke richting bijna 3 weken.

Om het werk op gang te krijgen en later gaande te houden was niet zo eenvoudig en vroeg ontzettend veel van de zendelingen. De eersten hadden erg te kampen met ziekten, ook al tengevolge van slechte behuizing, onvoldoende en slecht klaargemaakt voedsel. Twee van hen, Werret en White, stierven nog voor het werk vaste vorm aangenomen had. Het zendingscomité in Engeland wist niet wat te doen, Yakusu prijsgeven? En hoewel het comité noch zij die hun leven gegeven hadden, vermoeden konden dat hier de grondslag gelegd was voor een zo uitgebreid en veelomvattend zendingswerk werd toch besloten voort te gaan. Ook de zendelingen van de andere posten overwogen wat er gedaan moest worden. 't Resultaat was, dat toen Mevr. Stapleton en Salamu enkele maanden weer in de Congo waren zend. en mevr. Stapleton in September de reis naar Yakusu ondernamen. Salamu en enkele christen-jongens gingen met hun mee. De reis de rivier op duurde enkele weken. De stoomboot verstookte hout en iedere middag moest de zendeling die belast was met de zorg voor de boot uitzien naar een plek waar hout gekapt kon worden om brandstof te hebben voor de volgende dag. Het kappen en laden van het hout nam veel tijd.

Onderweg werd aangelegd bij de dorpen waar men vers voedsel hoopte te kunnen kopen en daar het ook nog stroomopwaarts ging, kwam men niet meer dan 30 of 40 k.m. per dag vooruit.

Wordt vervolgd.

Wat is bidden?

De meesten onzer lezers hebben ongetwijfeld veel gebeden. Dat bidden is hen geleerd geworden. Hun werd geleerd een gebed op te zeggen. Ze namen dat over; ze zeiden dat op.

Dat opzeggen kan heel echt geweest zijn.

Maar er kwam een dag, dat dat opzeggen niet meer zo vanzelfsprekend was. Er ontwaakte een verantwoordelijkheidsgevoel. Het gebed werd „eigen daad", en wat nu? Konden we blijven bidden? Wilden we het? Het gebed moest arbeid der ziel worden, of .... zou *schijn*gebed worden — een onwaardige handeling.

Wat is bidden?

1. *Bidden is God in vertrouwen nemen.* Bidden is God in zijn werkelijke leven betrekken: Weest in geen ding bezorgd, maar laat uwe begeerten in *alles,* door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God. In de woorden „in alles" ligt de sleutel van deze opwekking. In haar ligt het geheim van het ware gebed. We zullen geen geheimen voor God hebben. En toch vrage een ieder zich maar eens af, of hij, als hij bidt, niet eerst een of enkele deuren gesloten heeft. Zorgvuldig gaan de gedachten van een bepaald punt voorbij. Het is, alsof de ziel wil voorkomen, dat de Heere daarop Zijn opmerkzaamheid zal vestigen. En juist dan, als dat punt wordt opengelegd, begint het echte bidden. — Het zijn begeerten, op zichzelf wellicht niet verkeerd, maar die wij verzwijgen omdat we er zelf niet klaar mee zijn. Datgene, wat we verbergen houdt ons inderdaad meer dan iets anders bezig.

Het bidden, dat waarlijk „iets verzet" in ons leven, is het bidden, waarbij niets wordt verstopt.

2. *Bidden is voor God het veld ruimen.* De Heer wil voor u strijden. Hij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Zijne hand geve. Het zou zo vaak beter gaan als Gods kinderen het maar niet zelf wilden doen. De Heere vraagt om een kans, Hij wenst dat ge Hem de gelegenheid zult geven wat voor u te doen. Daartoe moet ge u terug trekken. Zo handelde Israel, toen het met de Filistijnen in de strijd gewikkeld was en deze Goliath als kampvechter naar voren hadden geschoven. Israel zag uit naar iemand, dien het eigen lot in handen zou kunnen leggen. Toen kwam David. Hij aanvaardde de strijd. Zijn overwinning zou Israels overwinning zijn; zou hij verslagen worden, dan zou Israel verslagen zijn. Dat eiste een groot vertrouwen, maar het was tot Israels heil, dat het dit vertrouwen in David stelde.

Zo terug treden en de beslissing den Heer toevertrouwen, dat is bidden. Staat en ziet (ter zijde getreden zijnde) het heil des Heeren.

Houdt met bidden niet op, totdat ge weet, dat God in uw plaats getreden is, en uw strijd tot de Zijne gemaakt heeft.

3. *Bidden is, naast God gaan staan.* Bidden is zich van de dingen distanciëren; er op een afstand van gaan staan. We treden, al biddende, in Gods gemeenschap, gaan naast Hem staan en zien nu datgene, wat ons bezig houdt, in zijn ware betekenis en grootte. We hebben, om alles goed te zien, horizont nodig: de eeuwigheid moet om ons heen liggen. Als we vlak op de dingen staan, overschatten we ze menigmaal. Wie tussen de dingen staat, raakt de verhoudingen kwijt en oordeelt vals. — De Heere zegt tot Zijn bezorgde en worstelende kinderen: Kom eens hier naast Mij staan. En gezien van daaruit verandert het leven geheel. Daarom moet met alle dingen, onder bidden en smeken, naast God getreden worden en de onrust trekt weg uit het hart.

4. *Bidden is zichzelf onder Gods commando stellen.* Breng uw begeerten onder Gods wil. Bidden is zoeken naar de wil van God; bidden is bevelen ophalen. Zo bad uw Heiland in Gethsemané. Dat was heel Zijn gebedsleven. Zo werd Gods strijd Zijn strijd en Zijn leven een overwinning Gods. Spijze is het Mij, dat Ik doe de wil Desgenen, die Mij gezonden heeft en Zijn werk afmake. Daarmede typeerde de Heere Jezus Zijn levensgang. Gebedsleven was Zijn leven. Een ingaan tot den Vader om bevelen te ontvangen; een uitgaan, de wereld in, om die bevelen uit te voeren.

Onrust kende de Zaligmaker niet, want onrust vloeit voort uit het verschil tussen Gods wil en de onze. Vrede is in harmonie zijn met God. Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede — d.i. ik stel mij onder Uw commando.

Het resultaat van zulk een gebedsleven zal zijn, dat de Vrede Gods, die hoger is dan alle verstand, hart en zinnen bewaart in Christus Jezus. De Vrede zal er de wacht betrekken. „Hart en zinnen" zijn revolutionair. Zij dreigen uit louter angst een omwenteling te ontketenen. Daarom legt God in het hart van den bidder Zijn Vrede in garnizoen, opdat het rustig blijve in de stad Mensenziel!

L.

VAN DEN ADMINISTRATEUR

Op verzoek van meerderen deel ik hierbij in verband met de plaats gehad hebbende wijzigingen op administratief gebied samenvattend mee, wat bekend is gemaakt.

In het algemeen behoren alle betalingen voor de verschillende takken van Unie-arbeid bij mij thuis. In het bijzonder noem ik:

1. de contributie der gemeenten aan de Unie.
2. verplichte en vrijwillige bijdragen voor de E.C.U.
3. giften voor en overeengekomen bijdragen in de studie-kosten.
4. collecten, bijdragen en premiën voor het Pensioenfonds.
5. bijdragen voor „Onze Jongens" (militairen).
6. partijzendingen en abonnementen betr. *De Zaaier.*
7. abonnementen en advertenties betr. *De Christen.*
8. partijzendingen en abonnementen *De Kindervriend.*
9. betalingen voor de uitgaven van het Lectuurfonds.
10. betalingen voor het dagboek *Van Dag tot Dag.*

Bij mij behoren dus niet thuis collecten en bijdragen voor de uitwendige zending (U.Z.C.; Zr. Reilingfonds); deze moeten gezonden worden naar den heer W. Modderman te Sneek.

Evenmin behoren bij mij thuis gelden bestemd voor de Bouwstichting („Nieuw Baptist Nederland bouwt"); deze moeten gezonden worden naar den heer E. de Haan te Heerenveen.

Met het oog op het afsluiten der boeken met 't einde van Maart zou ik allen, die nog iets aan de Unie om enigerlei reden verschuldigd zijn, vriendelijk willen ver-

zoeken, dit binnenkort te willen vereffenen. Waarom zou u het op het laatste nippertje doen?

Met evenveel genoegen hoor ik van allen, die nog iets van de Unie voor enigerlei dienst of leverantie hebben te vorderen, hoeveel en waarvoor dat is. Ik zou graag zien, dat er bij de afsluiting der boeken noch debiteuren noch crediteuren waren!

Ik reken op ieders gewaardeerde medewerking!

Betalingen kunnen gedaan worden op gironummer 9260 ten name van de Unie van Bapt. Gemeenten, Haarlem. Wie over een bankrelatie beschikt, kan betaling doen ten gunste van de rekening der Unie bij de Rotterdamse Bank, Haarlem.

De Unie-administrateur T. JANSMA.

GEMEENTE-BERICHTEN

APELDOORN.

Geliefden in den Heere! Het jaar 1946 was prachtig geeindigd in een heerlijk kerstfeest voor jong en oud. En het nieuwe jaar werd met blijdschap begroet wetende dat de Heer ons zijn zegen zou schenken.

De eerste Zondag in Februari mochten we dan ook op hun belijdenis twee jonge broeders en een jonge zuster door de doop de gemeente binnenleiden. Te groter was de vreugde daar de zoon van den dominé en van den koster tot de gelukkigen behoorden.

Inderdaad tot de gelukkigen, want dagelijks ervaren we: God is goed en gaat door Zijn volk te zegenen.

De doopzondag in Maart hopen we weer een vreugdedag te beleven, daar er zich wederom een jonge zuster heeft gemeld om Jezus in gehoorzaamheid te volgen. De Heere zij geprezen!

Wij groeten onze medeverbondenen in Christus recht hartelijk.

De secr.

AMSTERDAM.

Rouw en feestvreugde wisselden elkander in een korte spanne tijds af in Amsterdam.

't Was Zondag de 16e Februari j.l., dat onze br. J. Goezinne Sr. werd opgeroepen tot hogere bestemming. Hij bereikte de leeftijd van 71 jaren. De 16e Mei 1944 werd hij alhier gedoopt en was sedert dien tijd lid der gemeente. Geruimen tijd was hij ernstig lijdende, doch de laatste drie weken was er een aanmerkelijke beterschap ingetreden. Geheel onverwacht maakte een hartaanval een einde aan zijn leven. Thans aanschouwt hij zijn Heiland dien hij in dit leven heeft beleden. Donderdag de 20e Febr. j.l. werd door Ds. Planting ter zijner gedachtenis een woord gesproken naar aanleiding van Joh. 14, wijzende op het Vaderhuis met zijn vele woningen, waarna wij zijn lichaam op Zorgvliet ter aarde hebben besteld. De Heere trooste de familie.

De gemeente had Zondag, de 23e Febr. bepaald, om met haren rustenden voorganger Ds. B. Planting op feestelijke wijze den Heere dank te brengen voor het feit, dat God hem vóór 50 jaar in het predikambt had gesteld. Het kerkgebouw Immanuel Kerkstraat 342 was voor dit doel ingericht.

Bij 't binnenkomen werd den jubilaris staande toegezongen Ps. 121 vs. 4.

Br. J. Goezinne hield de feestrede, waarin hij releveerde, hoe de Heere hem heeft willen gebruiken als geschikte werkkracht in de wijngaard des Heeren; hoe Groningen tot bloei kwam, Foxhol tot ontwikkeling, Amsterdam tot bloei kwam en Haarlem dit eveneens smaakte, terwijl Hoorn, Utrecht en andere gemeenten dit ook ervoeren. Bovendien bracht hij het werk in de Unie, door den jubilaris verricht, onder de aandacht.

De verschillende takken van arbeid in de gemeente kregen gelegenheid hun gelukwensen uit te spreken.

Het zangkoor bracht bovendien zingende hulde.

Ds. Reiling, als afgevaardigde van de Unie, sprak de hartelijke felicitaties uit namens de Unie. Hij releveerde, dat de nood den jubelaris was opgelegd, maar 't was ook een heerlijk voorrecht, om de boodschapper te zijn van Christuswege.

Ds. Louw als een der afgevaardigden van de gemeente Groningen spreekt namens die gemeente zijn felicitaties uit. „U bent de gemeente Groningen tot grote zegen geweest. Uw woord was helder en duidelijk. U hebt Gods genade om daar te werken aanvaard". Hij biedt namens de Gemeente Groningen een bloemstuk aan.

Broeder Vrugt uit Haarlem spreekt namens Haarlem zijn gelukwensen uit.

Zr. Alie van Tabitha brengt daarna haar gelukwensen, br. Dost namens de gemeente Utrecht spreekt waarderende woorden namens die gemeente. Namens Den Haag-Binnensingel deed br. Gebel goede woorden horen.

Br. Engelsman deed zijn gelukwensen horen namens de gemeente Delfzijl. Een der ouderlingen bracht hulde door een dichterlijke ontboezeming. Een beelden-lantaarn bracht enige beelden uit het verleden. Ds. Planting dankte in gevoelvolle woorden.

W. V., secr.

's-GRAVENHAGE—OOST.

Het gaat in de gemeente goed. De diensten vinden geregeld plaats. Ook de verenigingsarbeid vindt voortgang. De gemeente is zeer dankbaar en erkentelijk voor de hulp, die wij van onze brs. voorgangers en studenten mogen ontvangen. Zodat we alle Zondagen na het vertrek van Ds. Doornkamp, een broeder in ons midden hadden, om Gods Woord te verkondigen. En wij doen ook bij dezen een beroep op uwe medewerking, geachte broeders, ook voor de toekomst.

Tot onze verwondering lazen we in De Christen een bericht van de gemeente 's Gravenhage—Singel, waarin werd gezegd, dat er een bespreking had plaats gehad over hereniging der beide gemeenten. Daar dit een zeer voorlopige bespreking is geweest, en er geen resultaten werden bereikt, komt het ons voor, dat over deze ernstige aangelegenheid beter gezwegen had kunnen worden. Voorzichtigheid is in deze dringende eis.

De secretaris STEENBERGEN.

Mededelingen

BRS SCHIPPERS

Uw collega, br Bilder, maakt U opmerkzaam op het feit, dat er te Dendermonde (België) een Evangelisatiepost is. Adres: Oude Vest 79. Hij en zijn vrouw hebben daar goede dagen doorgebracht.

Adres van den penningmeester der gemeente *Muntendam* is G. Boiten, Kerkstraat 14, Veendam, en dat van den secretaris K. Veendorp, Nieuwe weg B 230, Muntendam.

EEN FOUT IN JONG LEVEN!

In het art. „De christen en de zonde" onder de rubriek „Aan de Draaischijf" in het laatst verschenen Nr. van „Jong Leven" staat een fout, die ernstig misverstand kan verwekken en daarom hier voorlopig maar verbeterd wordt, gezien het feit, dat vele lezers van „Jong Leven" ook lezers van „De Christen" zijn.
In dat art. staat gedrukt:
De zonde is een HEERLIJKHEID.
Dat moet zijn is een HEBBELIJKHEID.

L.

CORRESPONDENTIE

Artikelen, door niet-redactieleden ons ongevraagd toegezonden, worden slechts bij uitzondering geplaatst. „Recht" op plaatsing van stukken hebben slechts de redactieleden en officiele personen, die dat doen volgens opdracht. Over het al of niet plaatsen van andere bijdragen beslist de redactie naar eigen oordeel. — Dit ontmoedige niemand om ons zijn gedachten te laten weten; we nemen er met gepaste belangstelling kennis van en zullen ze eventueel aan de lezers ter overweging voorleggen.

L.

Ingezonden

Het is mij een behoefte aan de samenstellers van de „Tabitha-kalender" mijn persoonlijke dank te brengen voor de zorg en arbeid, die daaraan besteed is. M.i. kan ik dit niet beter doen dan hiervoor een plaatsje in De Christen te vragen.

Door deze uitgave hebt U ons leidraad gegeven bij het dagelijkse bijbellezen. Iedere dag worden wij weer bepaald bij een ander schriftgedeelte. De te lezen gedeelten uit de Bijbel zijn kort, wat het nadenken erover bevordert. Vooral als men na het eten even rustig gaat zitten, wat zeer zeker de meesten zullen doen. De tekstuitlegging, die er bij gegeven wordt, is ook zeer eenvoudig en duidelijk. Heel begrijpelijk, doordat zij toegepast wordt op het leven en de alledaagse dingen. Ook de achterzijde van de blaadjes zijn het lezen ten volle waard.

Ik hoop van ganser harte, dat dit een *blijvende* uitgave moge zijn.

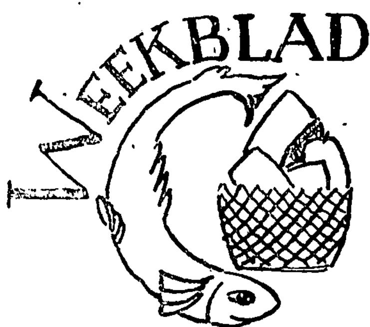
Daar ik weet, dat het laten drukken van een dagkalender veel, zeer veel geld vraagt, zou ik ieder lid van onze gemeenten op het hart willen binden: „Schaf U deze kalender aan!"

Met de uitgave van deze *onze eigen* kalender zijn we weer een schrede voorwaarts gegaan.

Gr. F. B.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2835
VRIJDAG 7 MAART 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Op verzoek plaatsen wij de toespraak, op 31 Jan. j.l. voor de radio gehouden.

Wereldverwinnend geloof

En dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.

1 Joh. 5 : 4.

Over drie dingen wil ik naar aanleiding van deze woorden iets tot u zeggen: over overwinning, strijd en geloof.

Wanneer hier van wereldoverwinning gesproken wordt, denken wij niet aan oorlogstuig. Laten we de dingen niet eens noemen. Ook al niet, omdat tenslotte nooit het kanon het laatste woord spreekt, evenmin als dat een of andere helse bom de werkelijke overwinning van den overwinnaar garandeert. Wij bedoelen een veel belangrijkere overwinning dan die over wat petroleumbronnen, steenkoolmijnen of ertsgebergten. Alsof dat de mensheid gelukkig zou kunnen maken.

Een wereld, die overwonnen moet worden; de wereld, waar gij en ik mee te stellen hebben, is de wereld van de angst, de vrees, de zorg; met de wereld van de haat, van egoïsme; met de wereld van de zonde en van de dood. Daarbij valt een steenkoolmijn of handelsovereenkomst in 't niet.

Wij, gij en ik, we zitten achter 't prikkeldraad met ons leven, achter de versperring. Wat kan de zorg voor het brood, voor het lichaam, voor het gezin, de zaak een belasting van het leven vormen. We worden als een te zwaar geladen vliegtuig; als een vogel, die in een olieveld terecht gekomen is en onmogelijk weer kan opstijgen; als een vlieger met een te zware staart. We worden door het leven voortgesleurd over het harde stoppelveld van deze wereld. Die wereld moest overwonnen kunnen worden. Onkwetsbaar moesten we eigenlijk zijn.

Bij hoevelen wordt het leven als vernield door de angst, de vrees, het verdriet. Wie zal ze tellen, die overvallen zijn en halfdood aan de weg neerliggen? Wat een verwoesting richt de zonde aan in onze levens. Liefdeloosheid, ongerechtigheid, begeerlijkheid hebben meer stukgeslagen dan de bommen op Rotterdam of Berlijn. En nog stormt de zee der zonde voort over onze landen en harten en doet onze harten en huizen ineenstorten. De wereld ligt vol ruïnes. Gekrookt riet, een walmende lamp. Hoe overwinnen wij die wereld en laten haar achter ons als de ontkomenen?

De ganse mensheid is op mars naar de dood en velen van ons zijn niet ver meer van de laatste linie. Wij vrezen, doch moeten voort. Steeds minder lopen er voor ons, steeds meer achter ons. Doch allen in dezelfde richting. Hier baat geen dokterskunst en goede wil. Steeds nader sluipt deze laatste vijand en wanneer we zijn schaduw zien, vaart ons de schrik in het hart. En niemand, die verstandig is, sluit zijn ogen voor deze feiten. Aan de andere kant: ze te constateren maakt dat we ons steeds bezwaard en belaagd gevoelen.

Iemand zei: Hebt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen.

Een, die bij Hem was, schreef: En dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.

Vrienden, ons redt maar één ding uit de omsingeling, ons rest maar één weg uit dit bezet gebied: de weg van het geloof in den Heere Jezus Christus. Ja maar, zult gij zeggen, helpt Hij waarachtig? Knipt Hij dat prikkeldraad door? Zet Hij de deuren der gevangenis open? Het zou mij werkelijk te ver voeren, ik heb geen tijd genoeg, maar ik zou u een wolk van getuigen kunnen oproepen, die die wereld van angst, zorg, vrees, zonde overwonnen hebben. Die psalmen zongen in de nacht. Die wisten wat zorg betekende, maar er niet door platgewalsd werden. Die ook omsloten werden door vele vijanden, maar met hun God over de muur sprongen. Ze wisten van de harde werkelijkheid van zorg en ziekte en zonde en dood, maar zij hebben geloofd. Ze hebben naar boven gezien. Aan alle sterren en werelden zijn ze voorbijgeklommen met hun gebed tot den levenden God en God heeft ze niet in de steek gelaten. Hitte en koude, vervolging en verering, marteling en mishandeling verdroegen ze. Doch dit is het wat de wereld van beneden overwint: het geloof. Zij zeiden: zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn. Zij zeiden: Die Zijn Zoon niet heeft gespaard, zal Hij ons niet alle dingen met Hem schenken?

Vrienden, het komt er waarlijk niet op aan of we rijk of arm, hoog of laag gezeten of gesmeten zijn: het komt er op aan, dat we niet langer door de omstandigheden, ervaringen, zonden, overweldigd worden, doch ze overmeesteren, ze achter ons laten als overwonnen legers. En dat kan alleen door het geloof in den groten Overwinnaar aller machten: den Heer, onzen Heiland, Jezus Christus.

Ik weet, wat gij zeggen wilt: te mooi om waar te zijn. Als ik de christenen zo eens zie, hun acties en reacties, dan merk ik van dat overwinningsleven, dat bewustzijn van verwinnaar zijn niet veel. Vrienden, het is waar, jammer genoeg. Wij christenen belijden, dat we slechte advertenties zijn, een miserabele reclame voor het geweldigste. We willen niet generaliseren. Er *zijn* christenen! Ik denk aan een vriend van mij — ik zal niet te duidelijk worden — maar hij draagt een zwaar kruis en heeft in z'n leven herhaaldelijk klappen gekregen, maar u moest hem zien en horen. Ik denk aan een jonge vrouw, die haar man moest afstaan, omdat hij naar Jezus ging en dan heb ik de uitleg op de tekst: het geloof, dat de wereld van smart overwint. Ik denk aan een meisje, dat in waarheid omsingeld was van mensen en machten, maar die mij nu herinnert aan het geloof, dat een wereld van onverstand en onwil koninklijk voorbijschrijdt. Zeker, ook christenen zijn mensen, doodgewone mensen en de Satan gaat rond als een briesende leeuw, niet om ze te verschrikken, maar te verslinden. Dat is de strijd van een christen. Hij opereert niet altijd met zijn geloof. Dat is misschien verkeerd gezegd: zijn geloof werkt niet voortdurend. Soms heeft hij het in de kast laten liggen, of op de bank in de kerk, of is het ingesluimerd onder een groeiend spaarbanktegoed. Nee, het geloof is geen toverspreuk of wonderstaf, om zo maar even te hanteren. Om dat wereldoverwinnend geloof ligt een man op z'n knieën, telkens weer, om daarna uit te gaan als een held.

Het geloof is niet iets, dat je als je persoonsbewijs in de portefeuille draagt. Toen de grote zendeling Paulus aan het einde van de baan stond, zei hij onder meer: ik heb de loop teneinde gebracht, de goede strijd gestreden. En: ik heb het geloof behouden. Wie voelt achter dat woord niet de spanning? Soms wilde hem dat kostbaar kleinood ontvallen. Wat hebben ze hem toegetakeld, mensen en duivels. De tocht was nu en dan rijkelijk zwaar. Ik heb het geloof behouden. Het was juist dat geloof, dat hem deed triumferen, hem rijk maakte bij alle aardse armoede. Maar wees ervan verzekerd, dat nu en dan de stromen tegen de muren stortten, dat de stormen rukten aan al de hoeken van zijn huis. Waarom zal hij soms niet getwijfeld hebben, mismoedig zijn geweest? En toch! Juist, en toch. Want dat geloof was de enige bodem, waarop hij nog kon staan in dit bodemloos leven. Hij kon niet meer anders dan geloven of sterven. Ik begrijp, dat u het hoofd schudt over de christenen. En toch, zeg ik u, kunt ge ze benijden. Dat wil zeggen hen, die waarlijk geloven. Want terwijl gij nog op de ijsschots van deugd, wetenschap, goede wil en weet ik wat meer op de zee van het leven ronddobbert, een ijsschots, die smelten zal in de hitte van levensstrijd en doodsnood, hebben zij hun voet gezet op de eeuwig onverzettelijke gronden, die God ze onder de voeten zet. Zeker, de christenen weten wat strijd is, kennen ook het leven, maar zij zien van verre het land, waar de zon nimmer daalt en in de donkerste nacht straalt de ster van het geloof, waarop ze koersen kunnen. Zeker, de christenen vertonen niet altijd het gelaat van een overwinnaar, en dat vinden ze erg genoeg en dat op zichzelf is hun al een strijd — maar toch, zij geloven en zien op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus Christus.

En innerlijk danken ze God voor de strijd, want het is hun een teken van leven. En hoe zou er ooit van overwinning gesproken kunnen worden als daar geen strijd aan voorafging?

Voor welke mensen is eigenlijk dat wereldoverwinnend geloof. Dat geloof, dat den mens gelukkig maakt in alle omstandigheden. En hoe krijgt een mens dat geloof?

Dat geloof is niet gereserveerd voor bepaalde mensen. Met rijkdom, geleerdheid, afkomst, ras heeft het God zij daarvoor geprezen, niets uit te staan. En het heeft evenmin iets te maken met deugd en braafheid. Het is ook niet een kwestie van erfelijkheid. Wat ooit een mens van zijn ouders en voorouders mag kunnen erven, zeker niet het geloof, het wereldoverwinnend geloof, dat wil zeggen, de kracht om het leven zelf aan te kunnen, om de zonde te overwinnen, om God ter eer te leven en tot zegen van je naaste, dat geloof is een gave Gods en ik heb nergens gelezen, dat God u deze gave niet zou willen schenken.

Dat geloof is niet te leren. Al kent iemand de bijbel van Genesis tot Openbaring van buiten, plus al de belijdenisschriften van alle kerken; al zong hij honderdenvijftig psalmen en talloze gezangen, dan garandeerde dat nog niet het bezit van het geloof. Ik heb mensen ontmoet, die lezen noch schrijven kunnen, maar een heerlijk geloofsleven openbaren.

Maar je moet toch wat weten om te kunnen geloven? Dat is waar. Hoe zal een mens geloven als hem het geloofwaardige niet verkondigd wordt. Nu, dit moet gij dan weten. Dat het er met u hopeloos voorstaat. Dat al uw godsdienstig gedoe vóor God als een jûk is waar mot in zit. Dit moeten wij weten, vrienden, dat gij en ik reddeloos verloren zijn. Sommigen onder u hebben het allang begrepen dat het mis gaat, dat het mis is. In de wereld. Ja, maar in de wereld, in staat en maatschappij, omdat het in ons hart zo oneindig mis is. Dat wij gezondigd hebben, het leven verleefd hebben. Gij en ik moeten achter in de tempel gaan staan en zeggen: o God, wees mij zondaar genadig. Waar anderen staan, vóór of er búiten, maakt mij nu niets uit. Ik sta hier en kan niet anders. Ik ben met mijn leven vastgelopen. Ik word voortgejaagd door de wind, door de storm der hartstochten, verbrijzeld door de last van zorg; ik ben bezeten door de vrees voor de dood. Oneindige, erbarm U mijner en red mij.

Als het er bij u zo voor staat, dan wil ik u het volgende zeggen: Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. Om te redden. Om niet te breken en te blussen, maar om te helen. Nicodemus begreep van het stuk der wedergeboorte niets, maar daarom wees de Heiland hem op het kruis, waaraan Hij straks zou hangen ter redding der stervenden. Gij begrijpt van de zware leerstukken ook niets en dat is ook niet nodig ook. Als gij slechts zien wilt op Jezus Christus, Die aan het kruis zich liet verhogen en u minde tot den dood, met een liefde ondenkbaar groot. Zie op Hem, vriend vriendin. Gij zit vast met uw leven. Het is alleen Jezus Christus, Die hier en nu helpen kan en wil. Geloof!

Daar hebt ge het. Geloof. Richt uw oog op Hem! Kan ooit een mens u helpen? Ja, aan een tientje, een goede raad, maar nooit kan een mens u vrede, vreugde, vrijheid geven. Er is geen andere naam gegeven, dan de naam van Jezus Christus.

O een wondere naam. Een heerlijke naam. Jezus. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid. In Hem gelooft mijn hart en er is niets beters. Aan Hem klem ik mij vast. En Hij is het, Die mij draagt door de zee des levens en door het dodendal.

Een bekend lied zegt: Zondaar, zoekt gij rust en vrede, levenslust en stervensmoed? Niets deelt u de wereld mede, alles vindt ge aan Jezus voet! Zullen wij samen niet voor Hem neerknielen en zeggen: Heer, ik kan het leven niet aan. Ik vrees het leven! Ik vrees mijn levens-

Ba, wat een geredeneer; wat een gegoochel met holle frasen! En toch — ziet u geen overeenkomst tussen de krankzinnige dwaasheid, die ik geformuleerd heb en het gemoedelijk lachje waarmee de komst van een groter kwantum spiritualen werd aangekondigd? Wanneer dit een feit is, dan heeft deze satirische ontboezeming, die uit hevige bewogenheid geboren is, haar doelwit bereikt. Als de vloed opkomt, dan is voor hen, die op het strand sluimeren, het ogenblik van ontwaken gekomen. Daarom ontwaakt, mijn broeder en zuster! Gevaar dreigt.

Hoe keren wij het?

Wij hebben ons duidelijk voor ogen te stellen, wat onze roeping is.

Is het de taak der Christenheid om op zoek te gaan naar begaafden alleen, om hen zo te cultiveren, dat zij door hun karaktervastheid boven alle gevaren verheven worden? Dan is het enige resultaat, dat we verwachten mogen, een incidentele verheffing, terwijl onnoemelijk velen te gronde gaan. Geen heldenkwekerij!

Jezus draagt Petrus op, de lammeren te hoeden.

Paulus beveelt, de zwakken te dragen.

Johannes eist liefde van den broeder voor den broeder.

Ook het zwakste moet mee! Het is de eer van onzen verhoogden Heer en Heiland, dat ook de zwakke, dien de Satan zijn zekere prooi dacht, onder de verlosten zal zijn! Daarom: de gemeente zij de veilige plaats juist voor hen, mede daardoor, dat de verraderlijke valstrik van het drankgebruik door allen gemeden wordt en daardoor buiten werking wordt gesteld.

Moge de geest van Jezus Christus ons paraat vinden ten aanzien van het naderend gevaar, dat onzen zwakken broeder bedreigt.

BRANDT.

De rechtmatigheid van de Kinderdoop

door Ds. L. NIEUWPOORT

Het is geenszins de bedoeling in dit en volgende artikelen het vraagstuk van de kinderdoop uitputtend te behandelen. Ze willen slechts proberen hier en daar een opmerking te plaatsen, die de zaak een beetje „los" kan maken. Meer mag men er niet van verwachten.

De vraag waar het om gaat, zoals die door Barth is opgeworpen, is of het in de kerk werkelijk alles eerlijk en met goede orde toegaat als onmondige kinderen gedoopt worden. Het is, om misverstand te voorkomen, nodig, dit goed in het oog te houden. Het gaat er niet om of wezen, kracht, zin en werking van de doop er door worden verminderd, wanneer de mens als onmondig kind gedoopt is, want deze hangen niet aan de sacramentele handeling als zodanig, maar aan Christus zelf, die in en door die handeling zelf handelt; Barth stelt dus de kracht en de zin van het gedoopt zijn als zodanig niet dubieus. Hij leert niet, dat de eenmaal voltrokken doop, ook in de vorm van kinderdoop onwerkzaam is en dat daarom een her-doop moet plaats hebben.

Of het ordelijk toegaat, als kinderen worden gedoopt, d.w.z. volgens de orde, die hier met het wezen van de doop als sacrament is gegeven, dat zal allereerst uitgemaakt moeten worden aan de hand van de gegevens, die de Schrift ons verschaft.

Daarvan is al aanstonds te zeggen, dat ze van die aard zijn, dat, als de kinderdoop geen eeuwenoude kerkelijke zede was, en onze kerk niettemin toch zou zijn wat ze nu is, volks-(massa)kerk, niemand op grond van die gegevens de kinderdoop zou kunnen bepleiten. Want het kan niemand ontgaan, hoe zwak deze gronden zijn.

Is men eenmaal van de juistheid van de kinderdoop overtuigd op andere dan bijbelse gronden, dan zijn er zeker uit de bijbel wel enkele gegevens te putten, die deze overtuigingen schijnen te steunen, en hun waarschijnlijkheid zal toenemen, naar mate die overtuiging op andere gronden sterker is, maar als men zuiver exegetisch een bijbels-objectief bewijs vraagt, dat onze kinderen behoren gedoopt te wezen, dan zal men dat moeilijk kunnen geven aan wie niet reeds uit andere hoofde overtuigd was.

Dat het in de practijk der apostolische kerk (die geenszins normatief is!) wel eens is voorgekomen, dat er met de ouders ook kinderen gedoopt zijn, is wellicht niet geheel uitgesloten. Hoewel ook niet bewezen! Dat er echter naar de leer en het getuigenis der apostelen zelf en naar wat daarin ligt opgesloten en verondersteld is over de betekenis van de doop, grond zou liggen om de kinderdoop als het normale en regelmatige in de kerk te beschouwen, is hoogst twijfelachtig. We lezen wel van de doop van volwassen personen en horen ook wel van hele huisgezinnen die werden gedoopt, maar als normale regel was de doop van kinderen in de apostolische kerk zeker onbekend. Dat Christus hiertoe zijn apostelen een bepaalde instructie zou hebben gegeven, is niet waar te maken. Evenmin, dat we in de kinderdoop te doen hebben met een op bevel der apostelen teruggaande traditie.

Van dit alles staat in het Nieuwe Testament geen spoor. Ook een beroep op Hand. 2: 39 en Marc. 10: 16 gaat niet op. In het eerste geval staat nergens uitdrukkelijk, dat onmondige kinderen door Petrus ten doop worden geroepen. In het tweede geval nergens, dat Jezus bevolen heeft die kinderen te dopen. Al deze beroepen op bijbelteksten zijn in hoge mate gekunsteld, onbevredigend en niets-zeggend.

Wij vinden in de kerk de eerste sporen van de kinderdoop pas in de tweede eeuw. Eerst in de vierde eeuw kan men zeggen, dat de kinderdoop kerkelijke zede is geworden. Dat men die doop heeft toegeschreven aan een bevel of voorschrift van de apostelen kan wel waar zijn, want daarmede was men niet bepaald zeer conscientieus in die tijd. Maar de wortel van deze kerkelijke zede ligt ergens anders, namelijk in een veranderde opvatting aangaande wezen, kracht en werking van de doop onder invloed van allerlei elementen uit de vroegere, heidense mysteriën-godsdiensten, die sinds de kerk heersende staatskerk geworden was, wel verboden waren, maar die onder het kerkvolk waren blijven voortleven en op de opvattingen en voorstellingen van de doop hebben ingewerkt. Het is de tijd, dat de kerk in het kader van het door Constantijn den Grote geschapen „corpus christianum" volkskerk was geworden en uit het motief van kerstening alles en nog wat in zich opnam. Het is de tijd, waarin de grondslagen werden gelegd voor de roomse sacramentsleer.

Men beschouwt de sacramentele genade als een geestelijk-materiële kracht, gelegen in de sacramentele elementen (water, wijn en brood) zelf. Het uiterlijk waterbad zelf wordt de afwassing der zonden. Het heil wordt verzakelijkt tot een geestelijk materiële substantie in het zichtbare teken, dat langs geheimzinnige magisch-mytische weg op den dopeling wordt overgedragen. „Een stuk van het stoïsche materialisme is ingebracht in de

Christelijke leer. Daardoor echter krijgt het begrip der zondevergeving een nieuwe betekenis. Die zondevergeving is niet langer de ideëele begenadiging van den zondaar, doch de reëele delging der schuld".[1]

Het sacrament zelf als handeling krijgt generatieve betekenis. De geest als geestelijk-materiële substantie in het water schept in den dopeling een eveneens geestelijk-materiële nieuwe substantie, die nu eens als genade, dan weer als geestelijk leven, dan weer als mystisch-magische verlichting wordt aangeduid; een uitrusting met een nieuwe goddelijke kracht, een indaling van het goddelijke leven in den dopeling, een herhaling van het wonder der maagdelijke geboorte. En natuurlijk, dan is elke hindernis weggevallen die aan de kinderdoop in de weg staat. De dopeling kan daarbij werkelijk passief zijn, behandeld object.

Dat is nu juist hetgeen Barth stellig ontkent. Overal waar in de sacramentsleer min of meer dicht aan deze causatieve, generatieve opvatting van het sacrament wordt aangesloten, in de roomse, de anglicaanse en ook in de lutherse doopopvatting, is er plaats voor de kinderdoop. Echter niet in de gereformeerde, cognosieve opvatting van het sacrament, omdat deze de vaste en niet om te keren of te verbreken volgorde veronderstelt, die ook uit de gegevens van het Nieuwe Testament ons tegemoet treedt, namelijk: verkondiging-geloof-doop. Barth legt er veel nadruk op, dat dit de enige rechtmatige volgorde is, die niet mag worden verbroken. Het geloof moet in het midden staan en de verkondiging voorop gaan en de doop volgen op het geloof.

Iemand kan geloven zonder gedoopt te zijn, maar hij kan niet geloven zonder de verkondiging van het evangelie te hebben gehoord. Ook kan iemand hebben gehoord, zonder dat het tot geloof komt en dan is er geen plaats voor de doop. Want niemand kan worden gedoopt, die aan het verkondigde woord geen gehoor heeft geschonken en het heeft geloofd en van zijn geloof belijdenis heeft gedaan. Barth waarschuwt, wel toe te zien met welk recht men deze volgorde verbreekt.

In de kinderdoop geschiedt dat en dat niet bij wijze van uitzondering, doch als regel. En alleen in de kinderdoop. Niet bij de volwassendoop. Ook niet bij het avondmaal.

Ons doopsformulier beroept zich ter verdediging daarvan dan ook niet of bijna niet en in elk geval zeer zwak op schriftgegevens. Wel in het formulier voor de doop van volwassenen! Het spreekt ook niet eigenlijk van een bevel van God of van Christus om de kinderen te dopen. Het zegt alleen: men zal ze dopen. De ouders erkennen, dat hun kinderen *behoren* gedoopt te wezen.

De Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt: „Wij geloven, dat men *behoort* te dopen". Dus altijd min of meer schuchter; min of meer als opvatting, waarvoor men geen volstrekt vaste grond uit de schrift onder de voeten heeft, want in zulk een geval is hun taal beslister.

Men komt tot „behoren" langs de weg van een theologische redenering over de samenhang van verbond, besnijdenis en doop. Alles rust op één enkele stelling, die echter zelf in de lucht hangt, dat de doop in de plaats der besnijdenis is gekomen als teken en zegel Gods. Dat is in zoverre juist als in 1 Col. 2 : 11, 12 dit inderdaad gezegd wordt. Maar daar wordt niet gezegd, dat de doop, die in de plaats der besnijdenis is gekomen, de kinderdoop is. De besnijdenis heeft veeleer zijn zin verloren en er is nu een nieuw sacrament gekomen: de doop. Dat moest daarom nieuw zijn, omdat de verhouding van den mens tot het verbond Gods een geheel andere is geworden. Dit laatste nu wordt over het hoofd gezien en zo kan men aan de gelijkstelling: doop-besnijdenis de kinderdoop ophangen.

Of beter gezegd, die wordt opgehangen aan de leer over het verbond. In de oude gereformeerde theologie heeft men daarvan een aparte locus, een afzonderlijk leerstuk gemaakt. Waarschijnlijk vooral uitgaande van de kerkelijke zede van de kinderdoop en misschien zelfs om die te rechtvaardigen. In elk geval om de basis te hebben voor een kerkbegrip, dat de idee van het corpus christianum niet weersprak.

Het is evenwel twijfelachtig, of het verbond wel iets meer is dan een bijbelse figuur om de verhouding van God en mens uit te drukken. Het komt me voor, dat van Ruler[2] te veel beweert, als hij in het verbond „de structuur des heils" uitgedrukt ziet. Hij ziet dan voorbij, dat de structuur van het verbond zelve in de Heilige Schrift wel een zeer bizondere is. Het is een zonderling eenzijdig verbond, dat niet gesloten, maar opgericht en gegeven wordt. Het heeft andere beelden naast zich nodig om zelf duidelijk te worden en het heil uit te drukken. Veelmeer is de vleeswording des Woords, de God-menselijkheid van Jezus Christus, de tweenaturenleer uitdrukking van het heil. Daarin hebben we niet, zoals in de term verbond met een beeld te doen, doch met het geheimenis des heils zelf. In het Nieuw-Testamentisch getuigenis neemt de gedachte van het verbond slechts een zeer bijkomende plaats in; is beeld naast andere beelden.

Het formulier redeneert nu aldus: de gelovige ouders behoren tot het verbond Gods; ze hebben deel aan de beloften des verbonds, zoals de gelovige Israeliet er deel aan had. Dus ook hun kinderen behoren tot het verbond, gelijk de kinderen van den gelovigen Israeliet. Dus hun kinderen behoren gedoopt te wezen, zoals de kinderen van den gelovigen Israeliet behoorden besneden te zijn. En op grond van die overwegingen wordt voor hen de doop losgemaakt uit de orde van genoemde drieslag en op zichzelf gesteld. Men doopt kinderen, die noch het woord van Gods beloften hebben kunnen horen, noch daaraan geloof hebben kunnen geven, noch van hun geloof belijdenis hebben kunnen doen. Alleen omdat ze uit Christenouders geboren zijn en als kinderen der gelovigen worden beschouwd.

Voorbijgezien wordt echter, dat de besnijdenis het teken is van het vleselijk deel hebben aan Israel en *daardoor* aan het verbond Gods. Maar dat verbond en volk zijn uiteengegaan en het behoren tot Israel op zichzelf geeft geen deel meer aan de beloften Gods, doch alleen het geloof in Jezus Christus. De in de plaatsstelling van de doop voor de besnijdenis duidt er dus op, dat de mens in een andere verhouding is komen te staan tot de beloften Gods, omdat Jezus Christus er tussen gekomen is. Wie Hem aannemen en geloven in Zijn Naam, die hebben het recht kinderen Gods en dus kinderen des verbonds te zijn.

Het wegvallen van de besnijdenis heeft aan de dag gebracht, dat het om een geestelijke relatie des geloofs gaat en het komen van de doop maakt dat positief duidelijk door de doop aan het geloof te verbinden. De kinderdoop moet er toe leiden, dat het verbond, zowel als het heil des verbonds verzakelijkt worden.

De doop komt slechts toe aan wie Jezus Christus aannemen en in Zijn Naam geloven. Voor hen is de doop zegel en onderpand van de waarachtigheid van Gods beloften, bevestiging van het woord, zoals het zegel de briefinhoud bevestigt en tegelijk en daardoor versterking van het geloof en het deelhebben aan dood en opstanding van Christus.

Welke motieven hadden onze vaderen dan om zo voor de kinderdoop op te komen? Ten eerste was de kinderdoop een eeuwenoude zede van de ganse kerk, die men als een goddelijke instelling beschouwde. Men was er zo mee vertrouwd en het behoorde tot datgene wat zo vanzelfsprekend was, en eigenlijk nooit ernstig was aangevochten, dat men ontbloot was van elke kritische instelling daartegenover. Daarbij kwam dat men in geen geval met de kerk wilde breken, doch haar slechts wilde reformeren. Terwijl ten slotte degenen, die toentertijd tegen de kinderdoop opkwamen, dat deden op gronden, die in zichzelf volstrekt onaanvaardbaar waren.

Dit vooral wilden ze vasthouden, dat het heil Gods van dien aard is, dat het ook voor kinderen is. Men wil deze niet uitsluiten. De beloften van Gods barmhartigheid jegens ons gelden toch ook voor alle vlees. „En voorwaar, Christus heeft zijn bloed niet minder vergoten om de kinderkens der gelovigen te wassen" (N.G.B. art. 34). Ook onze kinderen zijn in Christus geheiligd. Hen uitsluiten zou betekenen te groot denken van de zonde en te klein van de genade. Gelijk ze in Adam verdoemd zijn, zijn ze toch ook in Christus tot genade aangenomen. De genadegift is toch in Christus Jezus veel overvloediger dan de misdaad? (Rom. 5 : 15).

Van dat alles kan inderdaad niets afgedaan worden.

Gelovige ouders, die het woord van Gods beloften horen, daaraan geloof geven en daarop vertrouwen en aldus kennis hebben van de barmhartigheid Gods jegens ons behoeven er zich geen zorg over te maken of hun kinderen in het rijk Gods zijn. Gods beloften gelden inderdaad ook voor hun kinderen. Niet omdat het kinderen zijn uit Christen-ouders geboren en omdat die ouders gelovig zijn. Ze gelden, omdat die kinderen evenals hun ouders vlees zijn en alle vlees onder het heil Gods besloten ligt. Dat mag aan die ouders worden verkondigd en dat mogen ze geloven. Men ziet evenwel voorbij aan de bizondere functie van het sacrament, als de kerk dat gebruikt om dat te verkondigen. Dat behoort tot de woordverkondiging. Daarvan geeft God zelf door het Woord de zekerheid. Het sacrament echter is een in de hand der kerk gegeven middel dat een bijkomende dienst en functie vervult. En een ander is wat God door woord en geest doet en een ander wat de kerk met het sacrament heeft te doen.

Het sacrament, zegt Barth, geeft antwoord op een verlangen van den dopeling om van zijn gemeenschap met Christus niet slechts innerlijk overuigd te zijn, maar om daarvan ook een uitwendig, en zichtbaar onderpand te ontvangen. Het geeft zichtbare en uitwendige verzegeling van het heil, dat in het geloof, door het horen van het woord in de kracht des geestes als een wedergeboorte des levens aanvaard is. Het is juist het plus van het sacrament boven het woord, dat in de kinderdoop niet tot zijn recht komt.

Daarom is de kinderdoop een onordelijke, een verwilderde sacramentsbediening.

---

[1]) R. Seeberg. Lb. D.G. I. 448.

[2]) A. A. v. Ruler: Religie en Politiek (Kerk en Verbond) bl. 69.

Overgenomen uit het Weekblad „In de Waagschaal", 2e jaargang Nr 16. Besteladres N.V. Amsterdamsche Boek- en Courantenmaatschappij, Singel 362, A'dam-C.

GEMEENTE-BERICHTEN

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN.

Geliefde broeders en zusters. 't Is al weer een tijd geleden, dat wij iets van ons hebben laten horen. Laat mij u direct mogen mededelen, dat wij ook in de afgelopen tijd 's Heeren zegeningen rijkelijk mochten ervaren. Vijf en zes Febr. hadden wij hier samenkomsten met als spreker Ds. Brongers en onzen eigen voorganger, die op een duidelijke wijze en in alle eenvoud het Evangelie hebben verkondigd; acht zielen vonden vrede voor hun hart en twee hebben de doop aangevraagd. De Heer zij daarvoor geprezen.

29 Jan. hadden wij onze gemeentelijke jaarvergadering; het was een goede avond. We mochten een blik terug slaan in het afgelopen jaar, hoe de Heer ons nabij is geweest.

Rijke zegeningen hebben wij ervaren, maar ook droefheid was ons deel. Vier zusters hebben wij grafwaarts gedragen. Ofschoon scheiden smart doet, mogen wij toch weten en geloven, dat ze bij den Heer zijn.

Wij groeten u in den Heer.

de secr. J. G.

HARLINGEN.

Waarde broeders en zusters. Wij willen u deelgenoot maken van de blijdschap die ons bezielt. Wij mogen het heerlijke voorrecht smaken, dat zij, die een tijdlang ernstig ziek waren, zich thans weer in een goede gezondheid mogen verheugen. Onze God is een Hoorder der gebeden. Waren we eerst met droefheid vervuld, doordat verschillenden aan het ziekbed werden gekluisterd, waaronder ook onze geliefde voorganger, nu mogen we ons verblijden, dat onze voorganger zijn arbeid weer heeft hervat en ook zijn vrouw en kinderen zijn hersteld. Moge de Heere ook de andere zieken volkomen genezen. Ik weet dat dit bericht velen uwer zal verblijden. Laten we onzen God daarvoor danken, Wien toekomt alle lof, eer en aanbidding.

Woensdag 26 Febr. j.l. hebben we een ouderavond van de Zondagsschool in combinatie met Zusterhulp gehad, hetwelk een goed geslaagde avond mag heten. Ons kerkgebouw was geheel bezet en het middernachtelijk uur had al geslagen toen we naar huis gingen. Hiervoor hadden we ook uitgenodigd enkele broeders en zusters van Workum, die het stuk opvoerden „De wei werom". Dit was een zeldzaam leerrijk stuk. Het is voor ons die werkzaam mogen zijn in de arbeid der Zondagsschool een aanmoediging om voorwaarts te gaan met dit heerlijke werk in Gods Koninkrijk en voor de ouders een aanmoediging om hun kinderen naar de Zondagsschool te sturen.

Het is een gezegende en leerzame avond geweest en ik zou u allen willen aanraden: laat dit stuk ook in uwe gemeente opvoeren en gij zult de zegen genieten, die hierin verscholen ligt.

Donderdagmiddag kwamen we weer met een flinke schare bijeen in ons kerkgebouw, om getuige te zijn van de bevestiging van het huwelijk van br. M. Looye en zr. K. de Vries, die door onzen geliefden voorganger Ds. G. Visser in het huwelijk werden bevestigd met de woorden uit Deuteronomium 31 : 6. Moge God hen zegenen en tot een zegen stellen voor velen.

Met vele hartel. groeten,

Uw br. in Chr. J. F. v. WIER.

De vergadering der U.-C.

Dat de Unie-Commissie er goed aan gedaan heeft op 13 Febr. weer eens vergaderd te hebben, kan geïllustreerd worden met het feit, dat er omstreeks 50 aangelegenheden onder de hamer door gingen! Er is dan ook intensief gewerkt van 's morgens 11.30 tot 's avonds na 10 uur. De leden waren naar het goede voorbeeld van den voorzitter, Ds. K. Reiling, zo vol werklust, dat ze zich nauwelijks tijd gunden voor de korte onderbrekingen ten behoeve van de maagvoorzieningen.

Nu zal ik natuurlijk niet alle zaken opsommen, die verhandeld zijn. Enerzijds zou dat vermoeien en anderzijds is niet alles voor publicatie bestemd. Maar het volgende wil ik u graag mededelen.

Er hadden nog enige benoemingen plaats als „rest" van de vergadering in Oct. '46, en wel de volgende: Lectuurfonds Ds. D. Slort; Zangbundel-commissie br. F. Goezinne; U.Z.C. Ds. H. D. Hooghwinkel.

Betreffende de militairen werd besloten aan hen gratis *De Zaaier* te verstrekken, zulks op verzoek van de wakkere Mill. Comm.

Ook zal dit jaar een kerstnummer van *De Zaaier* verschijnen onder redactie van Ds. G. Vegter. De U.-C. beraamde eveneens een plan tot een vergrote en geïllustreerde uitgave van ons evangelisatieblad. De desbetreffende begroting wordt aan alle gemeenten toegezonden.

De jonge Studie-commissie voor de Opleiding van Vrouwelijke Werksters kwam met een rapport voor den dag speciaal betreffende de eventuele relatie met Tabitha. Deze zaak zal nog nader uitgewerkt worden.

De deviezen-nood veroorzaakte ook een bespreking aangaande het bezoek aan het Wereld-congres in Copenhagen. Het resultaat is reeds in ons blad uitvoerig medegedeeld. Een tegenslag voor het Congres als geheel is het overlijden van den president van de Baptisten Wereld Alliantie, Dr. J. H. Rushbrooke. De Unie heeft door middel van brieven van rouwbeklag haar deelneming in dit verlies voor de familie en het Baptisme betuigd.

De Unie-verg. kwam zich ook reeds aanmelden; doch daarover verschijnen te zijner tijd uitvoeriger berichten.

De Jeugdraad wendde zich tot de U.-C. met het verzoek om een uitspraak te doen in zake de van rijkswege uit te keren subsidie aan Jeugdorganisaties. De U.-C. kwam eenparig tot de uitspraak, dat ze aanvaarding van rijkssubsidie niet kan aanbevelen ten einde geheel vrij te blijven tegenover de staat.

Het rapport van de commissie Unie-Pensioenfonds, samengevat in een voorstel tot overdracht van het Pensioenfonds aan de Unie, vond een gunstig onthaal. Eerlang hoort u ook hierover vanzelf meer.

Wat zal ik u nog meer zeggen? Ik zal maar niet yerhalen van de andere soms eenvoudige soms zeer moeilijke zaken. Veel heeft de U.-C. te regelen aangaande zaken en personen, dat verstaat u. Met een zorgend oog slaat ze het ganse arbeidsterrein gade. Het wel-zijn van hen, die daarin dienen of zullen gaan dienen neemt de U.-C. ter harte onder voorrang aan het wel-zijn van de arbeid, welke is een schoon brokske van de wijde wijngaard des Heeren!

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

Verantwoording

In Febr. is aan giften en collecten ontvangen:
1 voor de E.C.U f 46.56 van Drachten; f 60.— van Workum.
2 voor het Pensioenfonds f 50.— van Den Haag Singel; f 100.— van Foxhol en Hoogezand gezamenlijk; f 13.— van Vrouwenver. Leeuwarden; f 25.— van Haulerwijk.
3 voor „onze jongens" f 40.80 van Delfzijl; f 10.— van R. R., N. W. (beide bedragen via Ds. K. Prins); f 50,— van Den Haag—Singel.

Wat een prachtige bedragen zijn dat allemaal! Hartelijk dank aan de gevers en geefsters! Mist u de naam van uw gemeente? Richt u dan eens tot de raad van uw gemeente met het verzoek om toch vooral voor de verschillende takken van Unie-werk collecten te houden of op de begroting een flink bedrag daarvoor uit te trekken! En breng het ook maar in uw verenigingen ter sprake, wat mogelijk voor de velerlei doeleinden bestemd kan worden. Ik wacht gaarne het gezegende resultaat van uw aller medewerking en mildadigheid af!

De Unie-administrateur
T. JANSMA.

Pensioenfonds

LAATSTE VERANTWOORDING VOOR 1946.

In dank is nog ontvangen van de gemeenten te R'dam-C. f 25,51; Haarlem f 75,—; E.-E.veen f 84,18: Muntendam f 123,25; Nw. Pekela f 75,—; Drachten f 46.56. Dat is nog weer een mooi lijstje. Maar toch moet ik in mijn verslag negen gemeenten vermelden, die niets gezonden hebben. Eén is daaronder, om wie ik bepaald bedroefd ben. Allen hartelijk dank voor de medewerking zovele jaren.

Uw br. K. REILING.

Mededelingen

RADIO-UITZENDING N.B.J.B.

Zondag 16 Maart a.s. zal de IKOR een Jeugddienst uitzenden uit de Baptisten Kerk te Leeuwarden, 's middags 5 uur. Voorganger zal zijn Ds. F. E. Huizinga, voorzitter van de N.B.J.B. Het programma van de dienst luidt als volgt:

1 Lied 469 uit „Lofzangen en Gebeden".
2 Kerkkoor.
3 Schriftlezing.
4 Gebed.
5 Orgel.
6 Lied 319.
7 Getuigenissen.
8 Dameskoor.
9 Lied 358.
10 Toespraak Ds. Huizinga.
11 Orgel
12 Dankzegging.
13 Kerkkoor.
14 Lied 405.

Men zie in de Radio-programma's over welke van de beide zenders Hilversum I of II de uitzending zal worden verzorgd.

Alg. secr. N.B.J.B.,
J. BR.

Hartelijke uitnodiging
tot het bijwonen van de
GEW. ZONDAGSSCHOOLCONF.
te Stadskanaal in de Bapt. kerk. Aanvang 2.30 uur

Agenda:
1 Opening.
2 Inleiding door den heer J. Tromp te Groningen. Ond.: Wat kunnen wij van de Westhill-methode overnemen?
3 Pauze.
4 Vertelling door den heer R. J. v. d. Deen te Veendam: „Het laatste Avondmaal". Luc. 22 : 7—30.
5 Rondvraag.
6 Sluiting.

Allen, die meewerken in de Zondagsschool of belang stellen in deze zo zeer belangrijke arbeid, zijn hartelijk welkom.

God geve ons een gezegende middag.

J. BOITEN, secr.esse.

Met dank aan allen, die zich candidaat stelden voor Amerika, delen we mee, dat we een jongeman bereid vonden te emigreren.

Ds. A. H. DEELSTRA,
Genk.

VOOR UW AGENDA:

Het adres van de penningmeesteresse der gemeente te Rotterdam—C. luidt nu:
Mej. A. Vos, Prinses Margrietlaan 31 B, R'dam—W.

Verbetering

EEN BAPTISTISCHE GELOOFSBELIJDENIS

In art. V staat in de vierde regel van onderen: dat *het* ons brengt .... Dat moet zijn: dat *zij* (de rechtvaardigmaking) ons brengt enz.

In art. IX staat in de derde regel: dit zij onder volkomen eerbiediging.... Moet zijn: dat zij onder volkomen eerbiediging enz.

Andere, kleine oneffenheden verandere de lezer zelf.

L.

Advertentiën

Jentje van der Meer
en
Elly Miedema

geven u hierbij kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben te Leeuwarden op Woensdag 12 Maart a.s. 's middags 2 uur.
Kerkelijke bevestiging 's nam. 3 uur in de Baptiste Kerk, door den Weleerw. Heer Ds. F. E. Huizinga.

Februari 1947
Rode Klif bij Warns
L'warden, Harlingertrekweg 1
Toek. adres: Warns Z. 50

Gode dankbaar, maken wij u bekend dat onze geliefde ouders, behuwd-, groot en overgrootouders

Doede ten Wolde
en
Lammechien Schillern

de 13e Maart a.s. de dag hopen te herdenken waarop zij voor 50 jaar in het huwelijk traden.

Hun liefhebbende kinderen, behuwd- en kleinkinderen

Musselkanaal, Maart '47
Schoolkade 82 A

Verloofd:

Annie Kuilman
en
Lieuwe Zoethout

14 Maart 1947
Harlingen, Gr. Breedeplaats 17
Workum, Noord D 34

Zo de Heer wil hopen onze geliefde ouders

G. Kalsbeek
en
F. Kalsbeek—Vriesema

10 Maart a.s. hun 25-jarige echtvereniging te herdenken. Hun dankbare kinderen

Geertje, Martje
Jan, Jacob
Hendrik, Johannes

Treebeek, Maart 1947
Engerstr. 3 (Limb.)

In de gezegende ouderdom van 80 jaar werd door haar Heer en Heiland in heerlijkheid opgenomen onze lieve moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

Diena Doornkamp

sinds 21 April 1921 weduwe van Hendrik Mostert.

Hare kinderen, behuwd-, klein- en achterkleinkinderen

Groningen, 28-2-1947
Kerklaan 42

Heden behaagde het den Heer in Zijn heerlijkheid op te nemen onze oude zuster

Zwaantje Auwema

in de ouderdom van 73 jaar, echtgenote van J. Levenga. Zij ruste in vrede.

Namens de gemeente
D. Wever

2e Exloërmond

Heden ontsliep in zijn Heer en Heiland onze lieve vader, behuwd- en grootvader, broeder en behuwdbroeder, de heer

Pieter Mostert

weduwn. van Augusta Geertruida Jantje Siccama, in de ouderdom van ruim 76 jaar.

Mede namens verdere familie,

's Gravenhage:
Chr. Mostert
H. C. Mostert—Barendregt

Kampen:
N. B. Mostert
A. Mostert—Brandt

's-Gravenhage:
J. Barendregt—Mostert
D. M. Barendregt

Maryport (Engeland):
P. Mostert en echtgenote en kleinkinderen

's-Gravenhage, 3-3-1947
Hoefkade 332

W. H. Plantfeber
Loenen aan de Vecht
Oud Over 124 B

bedankt brs. en zrs. voor het medeleven aan ons betoond

Een degelijk werkman, oud 49 jaar, met goede positie en eigen huis, die door omstandigheden alleen is komen te staan, zoekt langs deze weg een beslist gelovige levensgezellin. Brieven onder no. 479 aan adm. van De Christen

Abonneert u op De Christen

JAARGANG 64 - Nr. 2836
VRIJDAG 14 MAART 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

De Luister van een Slavendienst

.... en begon den discipelen de voeten te wassen ....
Joh. 13 : 5.

De zon is ondergegaan. De lampjes werpen hun flikkerend schijnsel op de mannen. die aan de dis aanliggen om in vertrouwelijke kring het paaslam te gebruiken en te denken aan de verlossing, die God eeuwen geleden aan Israël had doen ervaren. Aan het hoofd van de tafel treft ge Jezus aan, die soms met een enkele in Zijn nabijheid een woord wisselt en dan weer zich richt tot al de aanwezigen. Zoudt ge 't uit Zijn woorden en Zijn gebaren kunnen afleiden, dat Hij een smartelijk weten in het hart draagt? De zon is ondergegaan — maar als na een maanlichte nacht haar stralen morgen weer door de wachters op de muren begroet worden, dan zullen deze stralen een wijle blijven rusten op een gebogen gestalte met een doornenkroon, over Wien een grote onder de mensen het „Zie den mens" zal spreken. Die stralen zullen schijnen over een heuvel buiten de stadspoort, waarop drie kruisen staan. Morgen reeds zal Jezus aan het middenste kruis hellepijnen hebben te doorstaan voordat de dood zich Zijner zal erbarmen.

En op de avond, die aan deze dag van smarten voorafging, begon Jezus den discipelen de voeten te wassen.

Johannes, dien zo vaak een blik in Jezus' hart vergund werd, en die heel zijn verdere leven besteed heeft om de rijkdom van deze openbaringen te doorvorsen, staat na zijn rijke leven nog kennelijk verwonderd en aanbiddend voor den Heer over deze slavendaad. Hij vindt deze zó belangrijk, dat hij zowel de tijdelijke als ook de eeuwigheidsachtergrond nauwkeurig schildert om het belang van die daad zo duidelijk mogelijk in het licht te stellen.

Jezus wist, zo zegt ons de evangelist, dat Zijn ure gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot den Vader. Maar hoewel dit overgaan zou geschieden aan het kruis der schande, door mensen opgericht, vervult niet wrok Zijn hart. De Zijnen mogen in geloven en weten omtrent Zijn naderend einde tekort schieten, Hij Zijnerzijds wil hun *alles* schenken, waartoe Zijn machtige liefde in staat is.

In dit moment schikt de duivel zich tot de beslissende slag. Zijn voortekenen zijn gunstig en veelbelovend: één der twaalve heeft zich reeds geschaard aan de zijde van Jezus' tegenstanders. Straks zullen wellicht meerderen volgen; zij zullen althans wegvluchten tussen de schaduwrijke bomen van de hof en hun Meester verlaten.

Maar in ditzelfde ogenblik is ook van Godswege iets geschied, dat voor Jezus van de grootste betekenis is. De Vader heeft Hem alles in handen gegeven. Wat dit te beduiden heeft? Was tevoren dan niet reeds alles Jezus in handen gegeven? Welke verandering heeft zich dan nu voltrokken?

Wellicht mogen we het zó zeggen, dat in dit geweldige moment het lot der ganse mensheid in Jezus' handen was gelegd. Het wel en wee voor alle eeuwigheden en voor alle mensen zou nu afhangen van de wijze, waarop Jezus zich van Zijn taak zou kwijten! In de eerstkomende uren zou de beslissing vallen, of voor den mens vrede met God mogelijk zou worden. Straks zou Hij voor de eindstrijd in het krijt treden. Behaalde Hij de zege, dan zou de weg ten leven zijn gebaand. Zou Hij het onderspit delven, de hemelpoort bleef voor altijd gegrendeld! Tot dusver had God de Vader Hem geleid. Het was de veiligheid van die gemeenschap geweest, die Hij telkens in nachtelijke stonden van gebed gezocht en gevonden had. Het was echter een veilig leiden naar dit strijdperk geweest. Nu zou Hij alleen moeten staan en de van Godverlatenheid in de strijd terwille van de mensheid zó zwaar ondervinden, totdat de angstkreet vanaf het kruishout zou weerklinken: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?"

En in dit tijdsgewricht, nu alle engelen in de hemel en alle duivelen in de hel als het ware de adem inhouden in afwachting van de eerste daad van den met macht bekleden Zoon van God, neemt Jezus een bakje water en een linnen doek om de stoffige voeten der discipelen te verfrissen!! Zouden de engelen zich niet teleurgesteld hebben afgewend van de aanblik ener daad, die de duivelen in hoongelach heeft doen uitbarsten!?

En toch ....

Het kan niet anders of Johannes heeft die voetwassing niet als een onbelangrijke futiliteit gewaardeerd, toen hij het in zijn verhaal een plaats inruimde. Daarvoor is hij veel te nauwgezet geweest in de vermelding van de bijzonderheden, en is de nadruk op de woorden: .... heeft Hij hen liefgehad tot het einde" te sterk.

Maar hoe dan ook, het begrip over Jezus' daad is tijdens de voetwassing nog ongevormd gebleven. Simon

Petrus althans weigert de slavendienst van Jezus te aanvaarden. Wellicht heeft hij het als een terechtwijzing gevoeld, dat zij Jezus die dienst niet hebben bewezen en wacht hij schuldbewust op een gelegenheid, dit verzuim goed te maken. Het blijkt echter, dat Jezus een heel ander doel nastreeft, daar anders Hij dit werk zou hebben gestaakt zodra gebleken was, dat Hij niet tevergeefs aan de gevoelens had geappelleerd. Doch Jezus staat er op, ook Petrus de voeten te wassen. Want het houdt verband met het blijvende welzijn van dezen discipel! Neen, het gaat er niet om den discipelen een lesje in hoffelijkheid te geven. Hij, Die gereed staat Zijn zetel in te nemen op de troon naast God den Vader, handelt hier om de grote grondwet te onthullen voor hen, die, door Zijn te volbrengen werk — aan Zijn zege wantrouwt Hij geen ogenblik — straks van Zijn Koninkrijk zullen deel uitmaken. En deze grondwet vat Hij nu samen in een daad van dienende liefde.

Deze dienende liefde is het, die het leven draagt.

Deze dienende liefde is het, die het leven richting geeft. Zonder de dienende liefde van Jezus kan het leven niet ontstaan.

Waarlijk, dat is een les die Petrus nog moet leren. Wat kon hij nog veel! Hij zou het zwaard nog trekken, waar anderen vol schrik en ontsteltenis een goed heenkomen zochten. Hij zou in de rechtzaal bij de verantwoording van Jezus een oogje in 't zeil houden. Hij zou Jezus in bescherming nemen. Was hij niet door 't leven gehard en wijs geworden? Welaan dan ....

Welaan dan moedige zwakke Simon Jonaszoon, leer de grondwet van Jezus' Koninkrijk te verstaan, dat gij, arm en zwak mensenkind niets zozeer nodig hebt dan de ontferming van Hem, Dien gij wilt beschermen. Ge zult straks ontdekken dat alles wat ge zijt en wilt en kunt zo stakkerig zwak is, dat ge uzelf niet kunt ontworstelen aan de strikken, waarin ge met al uw goede bedoelingen en met al uw blinde overmoed en zelfoverschatting zult vastraken. O zeker, het zal goed zijn Jezus' voorbeeld van dienende liefde tot uw levensmotief te maken, maar niet dan nadat gij zelf die dienende liefde over uw eigen gebondenheid en stunteligheid hebt zien neerbuigen om u — verlorene — te redden!

Wat Jezus door de voetwassing onthult?

Aan de sponde van den doodzieke en in zichzelven verloren mens wil Hij het enige wat redding kan bewerkstelligen tot genezing aanwenden. Door niets kan hij gered worden dan door die zichzelf wegcijferende liefde van Jezus. Nu komt er licht in Zijn verzekering: „Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij". Wij begrijpen het als een onderdeel van Zijn genade, die vasthoudt wat struikelt, opdat het niet in de afgrond verzinken zal. Het is de aanvang van de bemoeienissen des Heeren met Simon Bar-Jona aan de oever van de Galileïsche zee, waar hij, die zo diep gevallen was, weer door diezelfde nederbuigende liefde van Jezus op zijn voeten werd gesteld.

Moge de hoogmoed ook van ons hart gebroken worden, opdat wij, onze gebondenheid erkennende, ons Jezus' machtige hulpe laten welgevallen.

BRANDT.

Het verscheiden van een groot leider

Dr. Rushbrooke

't Is nog maar enkele weken geleden dat de droeve en schokkende mare door de rijen der Baptisten broederen over de gehele wereld ging: „Onze president, Dr. Rushbrooke, is plotseling gestorven". Op reis zijnde om de voorbereidende maatregelen te treffen voor het a.s. Baptisten Wereldcongres te Kopenhagen, dus werkzaam als altijd, is hij eensklaps opgeroepen door onz' aller Koning en, wij kunnen het in alle oprechtheid getuigen, bevorderd tot heerlijkheid. Wij zullen hem de rust, die overblijft voor het volk van God, geenszins misgunnen, doch staren met weemoedige ogen hem na, die zoveel in zijn leven voor ons als Baptisten is geweest en heeft gedaan. Wij doen stellig goed enkele ogenblikken bij zijn persoon en arbeid stil te staan om te eren wien ere toekomt en om te danken Hem, Wien alle dank verschuldigd is, óók in de gave aan ons als gezindte van zulk een eminente figuur en eenvoudigen broeder als onze president was.

Om te beginnen, Dr. Rushbrooke is niet geboren in een baptisten gezin. Zijn ouders behoorden tot de kerk van Engeland en krachtens de opvoeding, die vaak zulk een geweldige invloed heeft op het menselijk leven, zou men geneigd zijn hem in deze kerk een waardige plaats toe te kennen. Maar God, die in zijn jong hart een grote plaats innam, leidde zijn schreden door innerlijke overtuiging en bij het licht van Zijn Woord, naar de Baptisten Gemeente. Ruim van hart, altijd met grote liefde ijverend voor de eenheid van Gods kinderen hier op aarde, bleef hij tot het laatste toe niet alleen trouw aan deze overtuiging maar werd er steeds meer in bevestigd. Hij zag de doop der gelovigen door onderdompeling niet slechts als een blinde gehoorzaamheid aan Christus' bevel, doch wist door talrijke treffende illustraties uit de praktijk de rijke en schone symboliek daarvan te doen uitkomen.

Aanvankelijk zou Dr. Rushbrooke ingenieur worden. Zijn roepingsbewustzijn echter werd in zijn jonge jaren zo sterk gevoeld, dat hij zich daarvan niet kon losmaken en zodoende wierp hij zich met alle vlijt en toewijding op de theologische studie. Niet alleen in deze studie blonk hij uit maar ook in die der talen. Het is bijna spreekwoordelijk onder ons Nederlanders geworden, dat een Engelsman slechts één taal kent en wel zijn eigen. Als dat zo is, en daar schuilt inderdaad veel waarheid in, dan mag met recht worden opgemerkt, dat deze onze broeder wel een zeer gunstige uitzondering vormde. Het Duits werd, na enige jaren studie aan de universiteiten te Berlijn en Halle, zijn tweede moedertaal en ook in enkele andere moderne talen wist hij zich behoorlijk uit te drukken. Dat dit alles hem bij zijn latere werkzaamheden zeer te stade kwam is begrijpelijk. En dat hij mede daardoor niet alleen een tolk in woorden maar ook in nationalistische gevoelens is geworden, dient met recht opgemerkt.

Op 31 jarige leeftijd begon hij zijn dienst als voorganger in de gemeenten Derby en Highgate, waar hij velen tot zegen is geweest. Innemend, met grote leidersgaven begiftigd, vlot van tong en helder van geest wist hij velen aan zich te binden en die eens zijn vriend was kon altijd op zijn vriendschap en hulp blijven rekenen. De aandacht werd spoedig op hem gevestigd in wijder kring en zo gebeurde het, dat hij in 1920 geroepen werd om het welzijn van alle Baptisten Gemeenten en predikanten in Engeland te bevorderen en de onderlinge band te verstevigen. Deze arbeid was juist iets naar zijn

aard. Zijn prettige persoonlijkheid maakte hem bij allen bemind en vele moeilijke situaties wist hij door zijn tact, inzicht en wijs beleid tot een goede oplossing te brengen. Stad en land werd afgereisd en nimmer was hem iets te veel of te vermoeiend. Daar hij in deze landelijke arbeid onder de broeders tot zulk een steun was geweest en de eenheid onderling zo wist te bevorderen, werd hem in 1928 gevraagd om de algemene secretaris van het Baptisten Wereldverbond te willen worden. Met blijdschap aanvaardde hij deze taak en heeft zich daarvan op zulk een uitnemende wijze gekweten, dat hij in 1939 tot president werd gekozen — de hoogste eer, die zijn broeders hem konden geven.

Door zijn werk voor het Wereldverbond kreeg hij in alle landen nauw contact met de leidende broeders. Zijn vrienden waren ontelbaar en overal stelde men zijn toewijding, bekwaamheid en dienst op grote prijs. Hij mag waarlijk een internationaal figuur genoemd worden en streefde immer weer naar onderling begrip, eenheid en vrede. Dat de Baptisten van alle landen zich nauw zouden aaneensluiten en zich bewust worden van hun klare en bijbelse getuigenis, was zijn innige wens en streven. Zijn werk op het vasteland van Europa kan geenszins overschat worden. Hij kende niet alleen de leiders en de situatie, waarin de Baptisten gemeenten zich bevonden in de verschillende landen, doch proefde ook hun geest en vroeg zich telkens af hoe hij het beste hun vermocht te dienen. Geen wonder dat hem een groot vertrouwen allerwege geschonken werd en zijn hulp en raad ingewonnen. Verscheidene ministers van Buitenlandse zaken in Engeland hebben zijn oordeel en advies gezocht als de moeilijkheden met Europese Staten op godsdienstig terrein lagen. En niet alleen de regering in zijn eigen land, doch ook verscheidene regeringen in andere landen hebben zijn zeer gewaardeerde raad ingewonnen. Dat zulk een vertrouwen niet onmiddellijk geschonken wordt, is voor ieder duidelijk. Men moet een persoon eerst leren kennen. En hoe hebben deze regeringen hem dan leren kennen? Wel, doordat Dr. Rushbrooke aanvankelijk hun hulp in riep. Hij bezocht zéér vaak ministers, gezanten, departementen, kortom de regerende instanties betreffende zijn werkzaamheden. Denken wij alleen maar aan onze Baptisten broeders in Roemenië, die als godsdienstige minderheid gedwongen waren hun kerken te sluiten. Waren zij aan hun lot overgelaten, de kerkdeuren zouden heden ten dage nòg gesloten zijn. Maar Dr. Rushbrooke liet het er niet bij zitten, dus klopte hij bij de regeringen aan. Zo zouden er tal van voorbeelden te noemen zijn. Dat alle ondernomen stappen niet met ogenblikkelijk succes bekroond werden, vooral in het begin van zijn internationale arbeid, laat zich verstaan. Maar tegenslagen zijn er om te overwinnen en in dit opzicht toonde Dr. Rushbrooke de ware vasthoudendheid van een John Bull. Hij werkte, beraadslaagde en redeneerde zolang, tot hij eindelijk zijn doel bereikt had.

Deze laatste oorlog heeft hem in vele opzichten in zijn taak belemmerd en menig plan verijdeld. En niet alleen dat, maar het heeft hem ook veel droefheid en smart gebracht. De Duitse broeders stonden hem na aan het hart. Had hij zelf ook niet een gelukkig huwelijksleven met een Duitse vrouw? Hij wees eens aan een vriend de lantaarnpaal aan in Berlijn waar hij, wachtend op een bus haar voor het eerst zag en vertelde hem dat zo vaak hij die lantaarn tegenkwam zijn hoed afnam. Haar dood, niet lang voor de zijne, heeft misschien vanwege zijn groot verdriet, zijn dood verhaast. Dat hij verheugd was om weer in Duitsland te mogen reizen en de broeders aldaar, na deze vreselijke broederstrijd, weer te ontmoeten en hun tot steun te zijn, kunnen we ons levendig indenken. Ook hoopte hij de gebroken gemeenschap in Juli te Kopenhagen te zien hersteld. Voor deze zaak ijverde hij zeer en spaarde zichzelven niet zich hiervoor geheel te geven. Doch God heeft hem opgeroepen, zodat hij deze komende dagen en dingen niet meer beleven mocht op aarde en wij zijn persoon en stem niet meer mogen zien en horen. Wij zullen ons buigen voor Zijn Almacht en Wijsheid, daar Hij toch immers altijd het beste weet en doet voor Zijn kinderen.

Persoonlijk mocht ik Dr. Rushbrooke tweemaal ontmoeten. De eerste keer in Randon College waar hij voor de studenten een lezing hield en een algemeen overzicht gaf van de arbeid en situatie der Baptisten over de gehele wereld en de tweede maal in Den Haag op de Unievergadering. Wij herinneren ons zijn levendige gesprekken, zijn vriendelijke woorden, en humor en bovenal zijn groot enthousiasme als hij sprak over het werk dat God ons heeft toevertrouwd. Hij wist aan te vuren, te bemoedigen en perspectieven te doen zien, die hij als wereldreiziger en groot leider zelf ontdekt had. Had Dr. Rushbrooke zijn eigen levensgeschiedenis eens geschreven zoals hem meerdere malen gevraagd is, hij had ons allen een grote dienst bewezen en het boek zou tevens een waardevol document zijn geweest voor de geschiedenis van ons als Baptisten. Misschien dat later zijn biographie zal worden samengesteld en uitgegeven. Dan zullen wij lezen van zijn veelzijdige belangstelling en inspanning voor het Koninkrijk Gods. Want behalve dat hij President was van ons Wereldverbond, diende hij eveneens de Vrije Kerken als President van de Raad en de Britse Raad der Kerken als lid. En vanzelfsprekend trok hem de zending aan en diende hij de B. M. S. vele jaren als actief bestuurslid.

Eindigen wij dit al te korte overzicht over het leven en werken van onzen President met het schrijven van sympathie van den directeur der Bonnington Hotels en van de Aartsbisschop van Canterbury. De eerste brief luidt: „Het kwam als een schok voor ons allen in ons hotel, dat de reden waarom de besproken kamers weer werden opgezegd gelegen was in het plotseling sterven van Dr. Rushbrooke. Wij stonden altijd verwonderd over zijn geweldige levenslust en werkzaamheid, gezien zijn leeftijd. Hij was immer onder de 300 gasten de eerste die 's morgens beneden was voor het ontbijt en hij vulde zijn dag met een menigte bezigheden en toch keerde hij 's avonds in het hotel terug schijnbaar even „fris als een hoentje". Hij had steeds een vriendelijk woord en glimlach voor het kamermeisje, den kruier, den ober en al de anderen. Het was een waar voorrecht hem te mogen dienen en gedurende de jaren van zijn herhaaldelijke bezoeken, betoonden het bestuur en personeel hem niet alleen de verschuldigde eerbied doch gaven hem ook hun warme genegenheid. Ik herinner mij nog zeer goed de vreselijke nachten der bombardementen op Londen. Als het slapen onmogelijk gemaakt werd verzaakte Dr. Rushbrooke toch nooit zijn plichten. Hij zat dan gewoonlijk in de schuilkelder te lezen — onophoudelijk te lezen. Menigeen zou in zulk een bombardement een geldige reden gevonden hebben Londen niet meer te bezoeken — doch Dr. Rushbrooke niet. Neen, hij had geen ziertje vrees en dit werd ook bewezen in zijn bezoeken aan Amerika, die hij vaak per vliegmachine maakte. Wij waren trots in ons hotel Dr. Rushbrooke zo dikwijls als gast te mogen herbergen en door zijn dood zullen wij iemand missen, die altijd een voorbeeld van Christelijke levenswandel gaf in de dagelijkse omgeving."

De tweede brief luidt: „Mag ik een woord van sympathie uitspreken aan de Baptiste Unie bij de dood van

Dr. Rushbrooke? Het moet een groot verlies voor u zijn, want zijn geweldige kennis van buitenlandse zaken wat betreft de Kerken en zijn diep besef van Christelijke verantwoordelijkheid en gemeenschap hebben hem een opmerkelijke figuur gemaakt in vele voorbijgegane jaren en wij zullen zijn verlies allen diep gevoelen. Ik heb mijn eigen persoonlijke redenen om zijn oprechte vriendschap en hoffelijkheid ten zeerste te waarderen en daaraan in dit schrijven uiting te geven."

A. A. HARDENBERG.

ZENDING

II

Op een dag toen men de mond van de Lomani al voorbij was, nog ongeveer 100 k.m. van Yakusu, zagen ze dat in het dorpje aan de oever der rivier juist markt gehouden werd en de bemanning van de „Vrede" vroegen verlof om aan wal te gaan om wat voedsel te kopen. Toen de boot echter de wal naderde pakten de mensen hun waren bij elkaar en waren in een ogenblik verdwenen. Mevr. Stapleton stelde voor dat zij en de meisjes aan land zouden gaan en dat al de mannen aan boord zouden blijven. Misschien zouden de inlandse vrouwen terugkomen als ze geen mannen zagen, want het was duidelijk dat de mensen een overval vreesden. Dit plan slaagde en het gelukte hen enige mensen aan het verstand te brengen dat ze geen slavenjagers waren, maar vreedzame reizigers, die wat eten van hen wilden kopen. Jammer genoeg konden ze zich alleen aan elkaar verstaanbaar maken in de taal van de slavenjagers, de Swahili taal, die beide partijen een beetje kenden en die Salamu geleerd had als kind in Stanleyville.

Toen de mensen de zaak vertrouwden werd de markt voortgezet de inlandse vrouwen babbelden verder in hun eigen taal en de bezoekers liepen tussen hen door, terwijl zij koperdraad, lappen katoen, kralen of andere sieraden aanboden in ruil voor bananen, cassave wortels en gedroogd vlees.

Plotseling uitte Salamu een kreet van verrassing en het woord Lifoka herhalende zei ze: „Dat is mijn naam". „Wat bedoel je vrouw", vroeg iemand die naast haar stond. „Je heet toch Salamu". „Ja, maar dat was mijn naam lang geleden. Ik was hem vergeten, maar nu ik de naam hoor, herinner ik het mij weer. Ik geloof dat ik ook nog enkele andere woorden ken, die deze mensen zeggen". Ze rende naar Mevrouw Stapleton en vertelde haar dat ze haar naam gehoord had. Mevr. S. ging met haar mee om de persoon te vinden, die zij had horen roepen: „Lifoka". De vrouw zei dat ze haar vriendin geroepen had en dat ze niets wist van Salamu. Maar de zendelinge voelde dat ze misschien wel in de buurt konden zijn van Salamu's geboorteplaats. De inlanders kwamen er om heen staan en toen ze enig idee kregen van wat er aan de hand was, kregen ze belangstelling.

Ze wezen op de tekenen van de stam waarvan Salamu's gezicht nog zwak de sporen droeg, die uit schenen te wijzen dat ze tot een stam behoorde van de naastbij gelegen bosdorpen. Dan ontdekte men dat er juist een paar mensen van deze dorpen op de markt aanwezig waren, maar toen ze gevraagd werden wisten ze niets van Salamu af en ook zij herkende geen een van hen. Ze zeiden dat het opperhoofd van de stam zelf op de markt geweest was, maar dat hij die morgen de Congo rivier overgestoken was naar een ander dorp. De zendelingen, hoewel ze graag zo vlug mogelijk door wilden gaan naar Yakusu, vonden toch dat deze zaak grondig onderzocht moest worden. De stoomboot werd naar de andere zijde van de rivier gezonden en het opperhoofd werd gevonden. Hij ging weer mee terug naar de marktplaats en vandaar ging hij diezelfde nacht nog het binnenland in naar zijn bosdorp om inlichtingen in te winnen.

De volgende morgen kwam hij terug vergezeld van een andere man van zijn stam. Enkele ogenblikken keken Salamu en de vreemdeling elkaar aan, dan vonden vader en lang verloren kind elkander. De zendelingen konden nauwelijks hun gevoelens beheersen. Tranen van vreugde en dankbaarheid vulden hun ogen en zij dankten God voor dit moment, hetwelk hun een teken scheen te zijn dat Gods werk in dit district verder moest gaan. Men moest nu verder reizen naar Yakusu. Ze konden vader en dochter echter niet dadelijk weer scheiden. Daarom nodigde men de vader uit mee naar Yakusu te komen om dan als de boot na 3 of 4 dagen weer terug ging, weer mee naar zijn dorp te gaan. Dat aanbod nam hij gaarne aan en ook zijn broer ging mee.

Salamu bleef steeds dicht bij haar Vader. Zij bereidde zijn maaltijden en bewees hem allerlei liefdediensten. Hij bood aan om haar vrij te kopen, maar met grote moeite verklaarde ze hem dat zij geen slavin was en dat de zendelingen geen geld voor haar wilden aannemen.

Er was een andere moeilijkheid. Haar Vader had twee vrouwen en zij zou het leven dat hij leidde in zijn dorp niet kunnen delen. Buitendien wenste zij zo spoedig mogelijk haar eigen taal weer aan te leren en met die kennis de zendelingen helpen om die taal ook te leren.

Buitendien had ze zich verloofd met een jongen te Mosembe en ze had dus veel om met haar Vader te bespreken.

Het duurde niet lang of Salamu kon haar eigen, hoewel lang vergeten taal weer vloeiend spreken. Zodoende kon ze voor de zendelingen vertalen, toen dezen de taal nog niet konden spreken en zelf kon ze de Evangelie boodschap brengen wat ze veel en gaarne deed.

Zelf vertelde ze aan een goede bekende in Engeland over haar ontmoeting met haar Vader. Zij vertelde hoe ze gedurende de reis overal vroeg of men ook iets van haar Vader wist en hoe ze hem dan eindelijk heeft gevonden. Haar Vader zal nog eens weer te Yakusu komen, en zij wil te Yakusu blijven. Te Yakusu, schrijft ze, vertel ik de mensen iedere Zondag van God omdat de zendelingen de taal nog niet kennen. Ik wil anderen zo graag van God vertellen, het verveelt me niet om dat te doen. Ik wil het zo graag doen, want ze hebben nog nooit van God gehoord.

In 1898 gingen zendeling en Mevr. Stapleton met verlof naar Engeland en voor ze vertrokken, trad Salamu in het huwelijk met Lotoba die ze te Mosembe had leren kennen. Lotoba bleef als timmerman werken te Yakusu.

Gedurende dat jaar hielp Salamu met de vertaling van liederen, (gezangen) waaronder ook die zij in Engeland had geleerd.

In 1900 werd haar dochtertje Neli geboren en tegen het einde van dat jaar gingen ze naar Mosembe om de familie van Lotoba te bezoeken.

Vroeger was de slaapziekte alleen bekend aan de benedenrivier, maar langzamerhand kwam het verder de rivier op. Te Mosembe waren er toen reeds die aan die ziekte stierven, maar te Yakusu was het nog niet.

Een baptistische geloofsbelijdenis

V.

Art. XVII. Van de Rechtvaardigen en de Goddelozen.

We geloven, dat er een volkomen en wezenlijk verschil is tussen de rechtvaardigen en de goddelozen[1]; dat slechts zij, die door het geloof in den Naam van den Heere Jezus gerechtvaardigd en geheiligd zijn door den Geest van God, in Zijn oordeel waarlijk rechtvaardig zijn[2]; terwijl zij, die volharden in onboetvaardigheid en ongeloof in Zijn oog bozen zijn en onder de vloek[3]; en dit onderscheid blijft onder de mensen, zowel in als na de dood[4].

Bewijsplaatsen:

1. Mal. 3 : 18. (Spreuk. 12 : 16; Jes. 5 : 20; Gen. 18 : 23; Hand. 10 : 34, 35; Rom. 6 : 16).
2. Rom. 1 : 17; I Joh. 1 : 29. (I Joh. 3 : 7; Rom. 6 : 18, 22; I Kor. 11 : 32; Spreuk. 11 : 31; I Petr. 4 : 17, 18).
3. I Joh. 5 : 19; Gal. 3 : 10. (Joh. 3 : 36; Jes. 57 : 21; Psalm 10 : 4; Jes. 55 : 6, 7).
4. Spreuk. 14 : 32; Luk. 16 : 23. (Joh. 8 : 21—24; Spreuk. 10 : 24; Luk. 12 : 4, 5; 9 : 23—26; Joh. 12 : 25—26; Pred. 3 : 17; Matth. 7 : 13, 14).

Art. XVIII. Van de Toekomende Wereld.

We geloven, dat het einde der wereld nadert[1]; dat op de laatste dag Christus van de hemel zal nederdalen[2] en de doden uit de graven zal doen verrijzen voor de uiteindelijke vergelding[3]; dat dan een heilige scheiding zal plaats vinden[4]; dat de goddelozen zullen worden overgegeven aan eeuwige bestraffing en de rechtvaardigen aan eeuwige blijdschap[5]; en dat dit oordeel voor eeuwig de uiteindelijke staat zal bevestigen van de mensen in de hemel of in de hel, en dit naar het beginsel der rechtvaardigheid[6].

Bewijsplaatsen:

1. I Petr. 4 : 7. (I Kor. 7: 29, 31; Hebr. 1: 10—12; Matth. 25 : 31; 28 : 20; 13 : 39—43; I Joh. 2 : 17; II Petr. 3 : 3—13).
2. Hand. 1 : 11. (Openb. 1 : 7; Hebr. 9: 28; Hand. 3 : 21; I Thess. 4 : 13—18; 5 : 1—11).
3. Hand. 24 : 15. (I Kor. 15: 12—58; Luk. 14: 14; Dan. 12 : 2; Joh. 5 : 28, 29; 6 : 40; 11 : 25, 26; Hand. 10 : 42).
4. Matth. 13 : 49. (Matth. 13 : 37—43; 24 : 30, 31; 25 : 31—33).
5. Matth. 25 : 31—46; Openb. 22 : 11. (I Kor. 6 : 9, 10; Mark. 9 : 43—48; II Petr. 2 : 9; Judas 7; Fil. 3 : 19; Rom. 6 : 23; II Kor. 5 : 10, 11; Joh. 4 : 36; II Kor. 4 : 18).
6. Rom. 3 : 5, 6; II Thess. 1 : 6—12. (Hebr. 6 : 1, 2; I Kor. 4 : 5; Hand. 17: 31; Rom. 2: 2—16; Openb. 20 : 11, 12; I Joh. 2 : 28; 4 : 17; II Petr. 3 : 11, 12).

* * *

Bij het institueren ener Gemeente.

Geleid, naar wij geloven, door den Geest van God om den Heere Jezus aan te nemen als onzen Zaligmaker, en, op belijdenis van ons geloof, gedoopt zijnde in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, sluiten ons nu, in de tegenwoordigheid van God, de engelen en deze vergadering, plechtig en vol vreugde aaneen, als één lichaam in Christus.

Wij verplichten ons derhalve, om onder de bijstand van den Heiligen Geest, samen te leven in christelijke liefde; te werken voor de vooruitgang der gemeente in kennis, heiligheid en vertroosting; haar wasdom en geestelijk welzijn te bevorderen; haar eredienst, inzettingen, tucht en leer te bewaren; voortdurend en blijmoedig bij te dragen voor de instandhouding van de predikdienst, de bestrijding van de uitgaven der gemeente, de ondersteuning der armen en de verspreiding van het Evangelie onder alle volken.

We verplichten ons ook tot geregelde huiselijke godsdienstoefeningen en gebed in de binnenkamer: om onze kinderen godsdienstig op te voeden; het heil te zoeken van onze verwanten en kennissen; voorzichtig in de wereld te wandelen, eerlijk te zijn in onze handelingen; trouw aan onze verplichtingen en voorbeeldig in ons gedrag; ons te wachten voor geklets, kwaadspreken en opvliegendheid; ons te onthouden van het kopen en gebruiken van sterke drank als genotmiddel en ijverig te zijn in onze pogingen om het Koninkrijk van onzen Heer uit te breiden.

Voorts verplichten wij ons om over elkander te waken in liefde; elkander in het gebed te gedenken; elkander te helpen in ziekte en tegenspoed; aan te kweken Christelijk medegevoel en een hoffelijke omgangstaal; traag te zijn tot toorn, maar altijd bereid tot verzoening, steeds gedachtig aan de regels van onzen Verlosser en dezelve zonder aarzelen te volbrengen.

We verplichten ons eveneens om, wanneer wij van woonplaats veranderen, wij zo spoedig mogelijk ons zullen aansluiten bij een andere gemeente, waar wij in den geest van deze verklaring en naar de beginselen van Gods Woord, kunnen leven.

Gebed.

De God nu des vredes, die den groten Herder der schapen, door het bloed des Eeuwigen Testaments, uit de doden heeft wedergebracht, n.l. onzen Heere Jezus Christus, volmake u tot elk goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen, werkende in u hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus, denwelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

L.

GEMEENTE-BERICHTEN

STADSKANAAL

Geliefde broeders en zusters. Op Zondag 23 Februari kwam onze gemeente tezamen om haar jaarvergadering te houden. Door de slecht begaanbare wegen was de opkomst niet zo groot als anders. Toch mochten we enkele goede uren met elkander doorbrengen. En wanneer we een blik terugslaan in het afgelopen jaar, dan kunnen we niet anders dan dankbaar zijn. God heeft alles wel gemaakt. Zowel in voor- en tegenspoed mochten we Zijn liefdegeest ervaren. Door Zijn genade mochten we als gemeente in onze omgeving de wereldakker bezaaien voor de komst van het hemels koninkrijk.

Nu staan we weer voor een nieuw jaar dat reeds goed begonnen is. Er waren namelijk twee jonge zusters, die de wens te kennen hadden gegeven om den Heiland te volgen ook in de doop.

In Jan. hielden we ook onze samenkomsten te Musselkanaal. Ds. Reiling en Ds. Bakker waren tot ons overgekomen en zij hebben tezamen met onzen voorganger het zaad des Evangelies met kwistige hand gezaaid.

De eerste Zondag in Febr. was voor ons weer een vreugdedag. Twee zusters en een broeder kwamen door de doop tot de gemeente. Ook hielden we onze samenkomsten te Nieuw-Buinen. Ds. Tijman was wegens ziekte verhinderd tot ons te komen. Ds. Hekhuis, Ds. Vegter en Ds. Scholte verklaarden zich bereid zijn plaats in te nemen. Op zeer duidelijke wijze werd de Boodschap gebracht. De zegen bleef niet uit. Het getal dergenen, die hun Heer en Heiland geheel wensten te volgen, steeg tot vier, die in de afgelopen Zondag werden gedoopt. Een broeder, die reeds elders gedoopt was, wilde zich ook gaarne bij ons voegen, zodat we vijf nieuwe leden konden begroeten. Het begin van het jaar was goed. Wij gaan moedig voorwaarts, wetende dat God ons grote dingen wil schenken, naar dat wij van Hem verwachtende zijn.

Namens de gemeente,
G. K.—B.

SNEEK

Velen zullen zich allicht afvragen: hoe zou 't de gemeente te Sneek gaan en haar nieuwen voorganger? Gode zij dank kunnen wij zeggen: het gaat ons goed. 26 Jan. j.l. hielden we onze jaarvergadering. De verslagen getuigden van actie en zegen. Wel waren er donkere wolken in 't afgelopen jaar, ook door het vertrek van ds. Tijman, doch na een herderloze periode van slechts 7 maanden werd deze plaats weer door ds. Broertjes ingenomen, die zijn taak met ijver en toewijding vervult.

3 en 4 Febr. hadden we Evangelisatiesamenkomsten, waarin medewerkten ds. Louw en br. E. de Haan. Niettegenstaande de kou was de opkomst bevredigend. Weliswaar zagen we geen zichtbare vruchten, doch het Woord des Heeren werd gezaaid en zal immers nooit ledig wederkeren.

Zondag 2 Mrt. was een feestdag. In de middagdienst beleden drie jonge mensen hun geloof door de doop. Het was een gezegende dag, waarin wij kennelijk des Heeren tegenwoordigheid ervoeren. We gaan bemoedigd voort.

W. G.

ALMELO.

Wij hebben sinds geruime tijd niets van ons laten horen en willen nu weer enkele van de voornaamste gebeurtenissen, die in onze gemeente plaats vonden, doorgeven.

Wij zijn dankbaar voor al de zegeningen, die God ons geeft. Wij hebben goede opkomsten in onze Zondagdiensten en ook groeit de gemeente gestadiglijk. Zondag 2 Febr. werd een jonge broeder op zijn belijdenis door de doop aan de gemeente toegevoegd. Velen hebben de koude toen getrotseerd om aanwezig te kunnen zijn bij deze doopsbediening.

Vrijdag 14 Febr. hadden wij een Maranatha-samenkomst. Ons kerkgebouw was bij die gelegenheid geheel gevuld; door Ds. Prins uit Deventer en onzen eigen voorganger werd de Maranatha-boodschap op duidelijke wijze gebracht. Het zangkoor zong een paar liederen. Wij hebben een goede en gezegende avond gehad.

Op Zondag 23 Febr. was de gemeente bijeen om drie broeders en vier zusters, die opname in de gemeente hadden gevraagd, op te nemen. Ds. Slort heette de opgenomenen namens de gemeente hartelijk welkom. Ook werd een zuster, die lange tijd onder censuur heeft gestaan en die haar schuld beleed, van haar censuur ontheven.

Door een kleine verandering aan te brengen in ons kerkgebouw hebben wij 30 zitplaatsen meer gekregen. Wij hopen dat dit aantal plaatsen spoedig te weinig zal zijn, zodat nog meer ruimte gemaakt moet worden.

Wij zijn goedsmoeds en vertrouwen op Hem, Die ons niet zal beschamen.

Met hart. br.gr., namens de gemeente,
B. DE ROO, secr.

KORT E.C.U.-BERICHT

Br. Hofhuis van Geldermalsen werd door de E.C.U. aanvaard als Evangelist. Deze broeder zal D. V. gaan werken in N. Holland met als centrum Alkmaar. Zodra er een huis is, wordt de arbeid begonnen. Voorlopig Zondags ter beschikking der Gemeenten.

Gemeenten, die subsidie willen aanvragen, worden verzocht dit zo spoedig mogelijk te doen, met overlegging van financieel verslag 1946 en begroting 1947.

Na mijn herstel meer nieuws.

Met hartelijke groet,
uw G. W. TIJMAN.

Mededelingen

Jong en oud bezoeke de vanwege het „Gewest Holland" op Paasmaandag a.s. in de Doopsgezinde Kerk te Utrecht, Oudegracht 270, te houden *Paasconferentie.*

Het volledig programma wordt zo spoedig mogelijk bekend gemaakt.

Broeders, zusters en vrienden, laat ons de band der gemeenschap versterken en in een grootse bijeenkomst getuigenis afleggen van onze eenheid in den verrezen Heiland.

Het comité „Gewest Holland".

Een voortreffelijk dagboek!

Er zullen lezers zijn, die straks zeggen: de ene dienst is de andere waard. Ontegenzeggelijk. Maar ook wanneer niet de vriendelijke beoordeling van ons dagboek verschenen ware in Kerknieuws, zou ik de een of andere keer onze predikanten en andere werkers opmerkzaam gemaakt hebben op juistgenoemd weekblad, dat onder

hoofdredactie van den heer W. C. F. Scheps wordt uitgegeven. Dat is nu juist een blad, dat we nodig hebben. Alle kerkelijke bladen te lezen is ondoenlijk. Hier wordt uit een vloed van papier het wezenlijke weggeknipt en in Kerknieuws doorgegeven. Iedere week weer worden van elke kerk vermeldenswaardige feiten bekendgemaakt, terwijl ook verslagen van belangrijke kerkelijke vergaderingen een plaats vinden. Ik adviseer de collega's een proefnummer te vragen bij de Redactie, Ellekomstraat 16 te Den Haag.

In kerknieuws kwam de volgende beoordeling van ons dagboek voor:

Van dag tot dag, dagboek van de Unie van Bapt. Gemeenten in Nederland.

Een voortreffelijk dagboek heeft de Unie uitgegeven naar vorm en inhoud. Veertien Baptiste predikanten hebben daaraan medegewerkt en ze hebben ons iets kostelijks geboden. Wij hebben meerdere overdenkingen gelezen en ze prediken allen den Christus der Schriften. Daarom is dit boekje ook zeer wel door alle Christenen te gebruiken. In zijn blauwe prachtband met gouden opdruk maakt het een voorname entree. De meditaties zijn zó geschreven, dat men het boek zowel 's morgens als 's avonds gebruiken kan. Voor bijzondere dagen, die geen vaste data hebben, zijn aparte meditaties geschreven, die achterin opgenomen zijn. We bevelen dit dagboek gaarne aan bij ieder die iets goeds op dit gebied zoekt. Bij het Unie-lectuurfonds (ds. T. Jansma, Tetterodestr. 47 te Haarlem) kan men het bestellen.

Is het niet vreemd, dat dit boek in sommige huizen onder ons niet te vinden is? Wij zullen maar zeggen: nog niet.

'n KLEINIGHEID

Het is natuurlijk mogelijk, dat ik me vergis, maar als mijn zegsman zich niet versprak en ik me niet verhoorde, geeft Nederland per jaar zoiets als 500.000.000 gulden uit aan tabak. Kunt u het bedrag uitspreken? Nog net, denk ik. Het komt me voor, dat het waar is. In doorsnee geven de mannen wel een gulden per week uit voor dat edele kruid.

Naschrift: de motie van Stadskanaal aangaande drankgebruik had onze instemming. Wie wil een motie formeren, waarin geconstateerd wordt, dat tweeduizend Baptisten per jaar honderdduizend gulden verzuigen en verblazen; dat, als ze één jaar deze bezigheid (nuttige kan men toch niet schrijven) wilden staken, het geld voor twee kerken bijelkaar was; dat, als ze het niet in een landelijke kas wilden laten stromen, eigen gemeente in een minimum van tijd schuldenvrij zou zijn; dat fondsen voor jeugdgebouwen gesticht zouden kunnen worden. En zo voort.

U hebt gelijk: kom de man niet aan z'n sigaar. Het dekblad is zo dun.

HUIZINGA.

Ter lezing

en ter bestudering beveel ik van harte aan het onlangs verschenen werkje van Dr. Th. Delleman: „Kerken in Nederland". De schrijver, gereformeerd predikant te Rotterdam, geeft hierin kundig en overzichtelijk een beschrijving der verschillende kerken in Nederland. Beknopt is historie, wezen, belijdenis, orde, enz. van de kerken samengevat in de afzonderlijke hoofdstukken. Men is in kort tijdsbestek over de hoofdzaken georiënteerd. Voor verdere studie zou een literatuur opgave na elke beschouwing wel aanbevelenswaardig geweest zijn. Wat de Baptisten Gemeenten betreft, als het u zo gaat als mij, voelt u zich bij lezing van het betreffende hoofdstuk niet bevredigd. Afgezien van enkele niet geheel juiste notities (m.i.) maakt het op mij de indruk, dat de schrijver nog niet recht het wezen van het baptisme heeft verstaan, wat hem als „outsider" ook weer niet zo kwalijk te nemen is. Blijkbaar heeft de schrijver zelf ook een leemte gevoeld blijkens zijn toezegging: „in een volgende uitgave zal ik de geloofsverklaring der Baptisten opnemen". We kunnen van den schrijver zeker zeggen, dat hij de objectiviteit heeft betracht. Daarom zij allen dit kundige werkje van harte aanbevolen om zich nader te oriënteren over wat anderen denken en doen.

T. JANSMA.

CORRESPONDENTIE

Zr. O. M.—d. V. te H. Hartelijk dank voor uw brief. Hoop de inhoud eens te gebruiken.

Br. H. J. G. te A. Uw brief doorgezonden. U hoort er in elk geval van.

E.-R.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2837
VRIJDAG 21 MAART 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Zingend naar Gethsémane

En na de lofzang gezongen te hebben, vertrokken zij naar de Olijfberg.

Wat lezen we toch weinig van zingen in de Evangeliën, in het Nieuwe Testament. Merkwaardig. Juist hier zouden we 't verwachten. Van de kinderen Israëls lezen we het als ze staan op de oostelijke oever van de Rode Zee. Toen zongen Mozes en de kinderen Israëls dit lied.... Debora en Barak hebben hun gezangen van bevrijding aangeheven na Jabins dood, En als. David eindelijk de ark des verbonds binnen de muren der stad heeft, wekt hij op: Zingt Hem! De psalmen, wat zijn ze anders dan gezangen? Maar vreemd, de discipelen zingen niet. Rondom Jezus moest toch eigenlijk altijd een lied zijn. Want Hij bracht grote vreugde.

Hier lezen we van zingen. Een lofzang, eer de tocht naar Gethsémane begint. Dat woord doet bijna pijn. Wie kan nu zingen? Waar de lucht zwaar hangt en het vreemde van dit uur de vreugde dempt. Ze kennen de psalmen wel, die nu gezongen moeten worden. Van 113—118. Ze hebben ze als kinderen reeds geleerd, de Heer ook. Maar de Heer kent ze op nog andere wijze. Want was Hij niet de Inspirerende, Die de profetische zangers zicht gaf? Wat zegt Petrus: Profeten hebben van uwe zaligheid gesproken, zelve dorstende naar die volheid, zelve zoekende naar die diepte van heil. Het volle heil Gods sijpelde door hen heen, doch zij trachtten tevergeefs de heerlijkheid ervan te smaken. Het bleef, ofschoon zij ervan spraken, hun een geheim, waarvan ook de engelen de sluier niet konden lichten. Hoe konden zij zo spreken? Naar deze zaligheid, hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest Christus in hen doelde, toen Hij getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna. De Christus van voor de verschijning op aarde sprak door de heilige mannen Gods van den Christus in Zijn verschijning, lijden en heerlijkheid. De Geest van Christus inspireerde de zanger. Zo zong de Zaligmaker Zijn eigen liederen. Hij herkende ze van vroeger. Toen arbeidde Zijn Geest, nu zingt Hij Zijn lied. Wilt u nu die psalmen nog eens lezen? Met Hallelujah begint het en telkens vindt ge sporen van Hem: Niet ons, Heere, niet ons.... Och Heere, zekerlijk ben ik Uw knecht.... Zij hadden Mij omringd als bijen.... De steen, die de bouwlieden.... en de zangen eindigen: Looft den Heere! Met deze woorden betrad de Heer de weg naar de buitenste duisternis, naar de dag van de toorn des Heeren. In die brand zal Hij nog Zijn eigen liederen citeren — zingen gaat aan het kruis niet, maar Ps. 22 neemt Hij door.

Wij zingen veel. Wij zingen door Hem van 't eeuwig welbehagen. Wij bezingen de verlossing, de genade, de heerlijke toekomst. Wij zingen met heel ons hart. Tot in leed, als Paulus en Silas. Tot in de dood: wie zal ons scheiden? Wij zingen, tot de zonde het lied verstoort, verstikt. Zingt gij nog? Zalig zij, die het hier leren. Straks zingen ze mee in het lied van Mozes, den knecht Gods en het lied van het Lam. Dat nimmer het juichende lied der verlosten verstomme. Zingt, zingt een nieuw gezang den Heere, Wiens liefde elke morgen nieuw is. Wiens liefde ons steeds meer wordt gelijk de oceanen, overweldigend van wijdheid en kracht. Jezus trok zingend Zijn weg. Dat ik Hem volge.

HUIZINGA.

Losse Schakels

De geloofsbelijdenis De vertaalde geloofsbelijdenis zal, naar wij hopen, in ononderbroken volgorde in ons blad kunnen verschijnen. Het opnemen van deze belijdenis, elders door Baptisten opgesteld en aanvaard, betekent natuurlijk niet dat wij alles ook precies zo zouden zeggen. Wel moeten we zeggen, na de achttien art. vertaald te hebben dat we, over het geheel genomen, met haar inhoud wel kunnen instemmen. — Bij het lezen houde men in het oog, dat de stroefheid van uitdrukking gegeven is met de aard van de stof. Een geloofsbelijdenis is een stuk, waarin het op de formulering aan komt. We hebben die daarom zo getrouw mogelijk gevolgd en geen uitdrukking in het oorspronkelijke vervangen door een woord, hetwelk, naar ons gevoelen, de bedoeling zuiverder uitgedrukt zou hebben. De eerst aangevoerde bewijsplaatsen zijn steeds de voornaamste. Die in haakjes er aan toegevoegde, zijn teksten van de tweede orde. Zo vat ik dit verschil althans op. Het is altijd wat krukkerig om met teksten te werken — ik

bedoel „losse" teksten, maar in een belijdenisgeschrift kan men daar niet buiten. Teksten op zichzelf genomen, schijnen soms wat anders te zeggen, dan hun betekenis volgens het verband is. Wanneer men deze belijdenis nu zou maken tot onderwerp van besprekingen op Mannen- en Jongelingsverenigingen, dan leze men de teksten steeds vooral in hun verband; men leze de gehele pericoop, waarin ze voorkomen. Gemakkelijk is daarbij een bijbel met pericopen-indeling. — Men sla er commentaren op na, om de betekenis van de teksten goed te verstaan. Maar dit onthoude men wel: niemand kan een of enkele bijbelteksten goed verstaan, tenzij hij vertrouwd is met het geheel der openbaring in de Heilige Schrift. — Ieder leze dus heel veel de Bijbel; hij doe het, als hij nog jong is, en volharde daarin. Door een bestendige en liefhebbende omgang met de Bijbel deelt zijn geest zich aan ons mede en wordt hij ons doorzichtig. Doch vooral: neem zijn inhoud ter harte en vertaal de Heilige Schrift in Uw leven, dan krijgen we wat de wereld nodig heeft — een levende belijdenis. Christenen, die levende brieven van Christus zijn, zijn nog steeds de beste „belijdenisschriften". Mocht elke baptist begeren zulk een wandelende belijdenis te zijn!

Fundamentalisme. We ontvingen uit Amerika, het land van de strijd tussen Fundamentalisme en Modernisme, een brief naar aanleiding van onze Schakels over Fundamentalisme. De brief is helaas te lang om in zijn geheel op te nemen. Onze broeder, die Nederlander van geboorte is en eens lid was van een onzer gemeenten, ziet in de Nederl. Baptisten gemeenten ook „fundamentalistische" gemeenten en verheugt zich zeer daarover. Hij somt dan een reeks dogma's op (leerstellingen) die goed „orthodox" zijn, die door de Fundamentalisten worden aangehangen en die naar hij zeker meent te weten, ook in onze gemeenten zo worden aanvaard.

Nu willen we dit geenszins ontkennen. Het verschil tussen ons en het Fundamentalisme ligt in iets anders. Het is het Griekse waarheidsbegrip, dat ons scheidt van de Fundamentalisten. In de z.g.n. Orthodoxie viert dit begrip hoogtij. Baptisten hebben altijd gevoeld dat daarin iets niet klopt. Om de grondslag van het Griekse waarheidsbegrip, toegepast op de leer der Heilige Schrift, verheffen zich de Orthodoxe Kerken. Baptisten voelden steeds, dat dat niet het eigenlijke is, niet het bizondere van het Schriftgetuigenis — zonder dat zij dat altijd nader konden beredeneren. Volgens Wumkes is het Baptisme het resultaat van de Bijbel in de hand van de handwerker en de schipper. Dat heeft iets voor. Bij deze mensen mist men het reflecterende denken. Hier wordt primitief gedacht. Hier is aangevoeld, dat de bijbelse „waarheid" iets anders is dan het geformuleerde dogma; dat zij getuigenis is van een nieuwe werkelijkheid, die in de onze binnendringt, haar overwint en teniet doet, zodat wij nieuwe schepselen worden. Niet „leren" maar „zich bekeren" vormt de Baptisten gemeente. De catechisaties bloeiden nimmer onder ons. Dit feit is te betreuren en verraad een mentaliteit, die overwonnen moet worden. Doch om haar goed te kunnen overwinnen moet men haar verstaan als reactie-verschijnsel. Niet in het „leren", maar in het „zich bekeren" ligt het zwaartepunt, het beslissende voor een gemeente.

Fundamentalisme en realisme. Steeds zullen wij onze mensen waarschuwen om zich niet te laten lokken op het fundamentalistische pad. Niet omdat wij tegen de dogmen, die zij verdedigen, bezwaren hebben, maar omdat niet daarin het beslissende, het ons van de Kerken scheidende, gezocht moet worden. Primair is en blijft voor ons de werkelijkheid, die in Christus door God gesteld werd en onze ellendige werkelijkheid binnendrong en verdringt. Dat is mede de grote waarde van de Doop: hij getuigt in zichtbare wijze van deze „waarheid", de waarheid, in welker aanvaarding onze zaligheid vast ligt. Deze „waarheid" denkend te verwerken, is niet alleen geoorloofd, maar kan men moeilijk nalaten. Zij grijpt ons hart aan, maar weerkaatst zich ook in ons verstand. De mens is niet gesplitst. Hij bestaat niet uit enkele, los aan elkander verbonden delen, maar is persoon, is een eenheid, hoezeer ook gehavend. Hoofd, hart en hand moeten bestuurd worden door hetgeen God in Christus als Leven openbaarde.

Fundamentalisme maakt de gemeente (in beginsel) tot een vergadering van theologen, d.i. van gelijkdenkenden. Zeker: ze kunnen en zullen er ook wel bij eisen geloof des harten, maar naast dat geloof verlangen zij theologie en de theologie, ach, van wie zei Dr. Feisser dat nog maar dat de waarheid bij hen een voet te hoog zat? De eis der eensluidende theologie dringt gemakkelijk de eis der bekering naar achteren en maakt van de kerk een theologengezelschap. De eenvoudigen begrijpen niet waarom de leiders elkander toch zo heftig bestrijden.

Is de leer onverschillig? Nu moet men uit bovenstaande niet de gevolgtrekking maken, dat het er niets toe doet wat men leest. Het ligt ons verre dat te beweren. Wat we willen betogen is dit: de gemeente moet zijn en blijven een vergadering van uit den Geest geboren mensen. Ze moet de bijbelse Doop handhaven, zijn vorm ook, teneinde dichter bij zijn inhoud te blijven. De gemeente moet er steeds op toezien, dat elke keer, als in haar midden de Doop bediend wordt, de waarheid geëerd wordt. De Doop moet, zo vaak hij bediend wordt uitdrukking geven aan de werkelijkheid van welke hij getuigt.

Dan blijven de waarheden der Heilige Schrift haar als vanzelf bewaard. Wie kan zich laten dopen en hoe zou ooit een mens tot de Doop worden toegelaten, als hij niet gelooft, dat Christus stierf vanwege zijn zonden en opstond vanwege zijn rechtvaardigmaking? En een Christus, wiens dood onze zonde wegnam en die door Zijn opstanding ons tot God bracht en met God verenigde, is meer geweest dan een mens zoals gij en ik zijn. Hoe dat in bijzonderheden te verstaan zij, mogen theologen overwegen. We zullen de produkten van hun nadenken met belangstelling lezen, maar er ons niet door van elkander laten scheiden.

Dwalende Gemeenten. Wanneer men nu zegt, dat er in Amerika toch maar „moderne" baptisten gemeenten zijn, dan aanvaarden we dat onder voorbehoud en alle voorzichtigheid. We weten nog niet, waarom men sommige gemeenten daar als „modern" doodverft. Wordt hier de Schrift en haar getuigenis gehanteerd of een bepaalde theologische opvatting? Of — wat we nog aannemelijker achten — bevalt hun vrijere leefwijze anderen misschien minder goed? Ze achten allicht handelingen en gebruiken niet in strijd met hun vrijheid als christen-mensen, die wij, veelal uit overwegingen van taktische aard, nalaten. Er zijn tal van dingen, die niet principieel verkeerd zijn, maar vanwege de omstandigheden afgeraden moeten worden, als zijnde in strijd met de liefde. Het is goed geen vlees te eten noch wijn te drinken, als daardoor het heil van een broeder in gevaar komt. — Maar in deze dingen gaan we elkander de wet niet stellen en om deze dingen weigeren we elkander de broederhand niet. Schrijver dezes is overtuigd ge-

heelonthouder, vanwege den naaste, maar voelt zich volstrekt niet bezwaard om naast een broeder te zitten aan des Heeren Dis, die geen geheel-onthouder is. Hij staat en valt daarin zijn eigen Heer, d.w.z. (staan en vallen zijn n.l. vormen van eerbetoon) hij moet weten, hoe hij zijn Heer eren moet.

Kan het dus niet voorkomen, dat een gemeente leerstellig het rechte pad heeft verlaten? Inderdaad! Waarom zou een baptisten gemeente onfeilbaar wezen? Baptisten zijn het individueel toch ook niet. Nu is het mogelijk, dat de meerderheid in een gemeente met een leidenden broeder mede gaat dwalen. Dan make men daaruit niet onmiddellijk te ver gaande gevolgtrekkingen. Geduld! Als het ooit goed met haar gestaan heeft, komt dat ook wel weer in orde. Als ze baptisten gemeente wil blijven, d.w.z. gemeente van gelovigen, die de Doop bijbels bedienen en bij elke bediening dus zijn inhoud handhaven, dan zal de Geest van God de dwalenden wel weer terecht brengen. Een „moderne" gemeente heeft geen boodschap meer. De „vrijzinnige" Kerken op het vaste land van Europa hebben geen zendingswerk tot ontwikkeling kunnen brengen — al zijn er wel pogingen gedaan. Hoe kan iemand die niets heeft, nu gaan uitdelen van de verborgenheden Gods?

Onze geschiedenis. Onze geschiedenis is niet vrij van smetten. Wij hebben ook gemeenten — Wumkes' boek herinnert er ons aan — die gedwaald hebben. Maar het Baptistisch besef brak door de afdwaling heen, en triumfeerde. Zolang we ons nu maar niet laten verleiden om het accent verkeerd te leggen, is het gevaar gering, dat we leerstellig gezien, op verkeerd spoor komen — andere gemeenten (Wumkes' boek spreekt ook dáárvan) zijn op dogmatisch spoor vastgelopen. We zeggen niet, dat zij in hun dogmatische opvattingen ongelijk hebben — daar gaat het nu niet over — maar ze hadden baptistisch moeten blijven, schriftuurlijk en niet moeten gaan leven en werken, alsof de dogma's kant en klaar in de Schrift liggen. — Dogma's zijn menselijke formuleringen van bijbelse, d.i. openbaringsgegevens. Daarom zette men die dogma's nu niet voorop en legge die niet boven op de bijbel De levende Geest van God wil de zielen tot de Waarheid, in den Christus geopenbaard en in de Heilige Schrift betuigd, inleiden. Men legge hem daarbij geen dogma's voor de voeten. Dogma is resultaat, niet voorwaarde van Waarheidskennis.

L.

FORMULIEREN

Op een der vergaderingen van de Broederschap van predikanten werd de wens geuit naar grotere eenheid in het gebruik van formulieren voor de verschillende bevestigingen. Ieder, die de doop moet bedienen, ambtsdragers bevestigen, volgt daarbij een zekere regel — welke is vaak vrij toevallig. Geheel zonder vormen komt zelfs de fanatiekste individualist niet door het leven.

Twee dingen kwamen bij de bespreking van gemelde vraag naar voren. Het eerste was, dat gewenst was de vragen, die gesteld en de handelingen, die moesten worden verricht, zo juist mogelijk te omschrijven, en het tweede, dat in alle gemeenten zo mogelijk dezelfde wijze gevolgd zou worden.

Verplichten kunnen we elkander daartoe niet en dat wenst ook niemand, maar er moet gelegenheid zijn om dat vrijwillig te doen.

Het is om deze redenen, dat ondergetekende hier conceptformulieren aanbiedt, ter beoordeling van onze broeders. Hij zou het op prijs stellen, wanneer ze hem nu reeds hun opmerkingen zouden willen doen toekomen en deze concepten op de e.k. predikantenvergadering besproken konden worden.

Voorzover de schrijver dat nuttig oordeelde, zijn aan de concepten toelichtende opmerkingen toegevoegd.

Hij wil graag uw aller dienaar zijn in de dienst van het geheel.

Willen de leden van de Broederschap van Baptisten Predikanten de Nrs. van De Christen, waarin deze concepten gepubliceerd worden, voor het bovengenoemde doel bewaren?

CONCEPT-FORMULIER

I.

Ter bevestiging van een Dienaar des Woords.

Waarde Br. N. N.,

Aanvaardt U de roeping dezer gemeente als een aanwijzing van Christus wege om Hem, Uw Heer en Zender, in haar midden en met haar te dienen?[1]

Belooft U mitsdien:

hier te arbeiden aan de opbouw en de uitbreiding der gemeente, en daartoe getrouw te zullen verkondigen het Woord van God, niets achterhoudende van hetgeen God ons geopenbaard heeft en in de Heilige Schrift betuigd wordt;[2]

de inzettingen, Doop en Avondmaal, te bedienen overeenkomstig het Woord des Heeren;[3]

de zielen in prediking, huis- en ziekenbezoek te zullen onderwijzen, leiden en vertroosten, opdat zij de wil des Heeren mogen verstaan, Hem steeds beter leren kennen en in hun levenswandel verheerlijken;

de jeugd in het bizonder te zullen onderwijzen in den weg der zaligheid, haar leidende tot den Heiland, den Vernieuwer van het hart en den Leidsman ten leven;[4]

en deze arbeid te zullen verrichten in samenwerking met de andere daartoe gekozen ambtsdragers en onder biddend opzien tot God, die ons door den Heiligen Geest wil leiden en wil sterken voor elke taak, waartoe Hij ons roept en die den getrouwen dienaar belonen zal naar de rijkdom Zijner heerlijkheid in Christus Jezus?[5]

Wat is hierop Uw antwoord?

Ja ik, van ganser harte.

Gebed, overgaande in en besloten wordende met de volgende zegenbede:

> Broeder N. N.! De getrouwe God, onze Hemelse Vader, schenke U naar Zijne barmhartigheid, die mate van Zijn Heiligen Geest, en verlene U die gaven, waardoor Gij in staat zult zijn de U opgedragen dienst, getrouw, in zegen, tot heil der gemeente en tot Zijn eer te volbrengen, door Jezus Christus, onzen Heere, Amen.

(Wanneer de dienaar door deze roeping eerst in het ambt komt, heeft het uitspreken van het gebed en de zegen over hem, plaats onder het opleggen

der handen van den bevestiger, de ouderlingen en event. andere aanwezige predikanten.[6]

Na het uitspreken van gebed en zegen, zingt de gemeente (staande) de bevestigde toe, b.v. Gez. 215 : 4 of een ander toepasselijk lied.

Indien het de eerste bevestiging is, blijft de bevestigde gedurende dit zingen, geknield.

Aantekeningen.

1. De predikant is niet de dienaar der gemeente maar van Christus. Hij is echter niet de enige, die Hem dient, maar hij doet dit met heel de gemeente, wier leden allen dienaren en dienaressen van Christus zijn. Hij doet het echter op een eigen plaats en heeft een bizondere taak. — Hij dient Hem *in de gemeente;* hij is wel dienaar van Christus, maar dat *in gemeenteverband.* Alle Evangelieverkondiging behoort van de gemeente uit te gaan, die, die het lichaam d.w.z. het orgaan van Christus is. Het fungeren van elk lid is het fungeren van het lichaam dóór dat lid en het is de Geest van Christus, die dit lichaam bezielt.

Evangelisatieverenigingen, zendingsverenigingen enz. zijn als organisaties van groepen gemeenteleden daarom in de gemeente evenmin gerechtvaardigd als het evangeliseren van den Voorganger buiten gemeentelijk verband en anders dan onder gemeentelijke goedkeuring.

2. Alle Evangelieverkondiging heeft de gemeente ten doel. Zij bedoelt een gemeente te doen ontstaan en tot openbaring te brengen; de gemeente te bewaren en op te bouwen. Onder dat laatste is niet alleen de uitbreiding in ledental te verstaan, maar ook het geestelijke opwassen der leden als delen van het geheel. Daarom moet de prediking zijn ontvouwing der Schrift, het hoorbaar maken van haar inhoud en de toepassing daarvan op het leven.

3. Omwille van de orde blijve de bediening van Doop en Avondmaal het werk van de Voorganger. We hebben vroeger al eens uiteengezet, dat in abnormale tijden, wanneer de gemeente uiteen gerukt is en een ordelijk samen komen is buitengesloten, de bediening van Doop en Avondmaal niet behoeft stil te staan, doch iedere gelovige kan worden aangewezen voor de bediening der inzettingen. Deze handelingen moeten dan echter, wanneer weer normale omstandigheden zijn ingetreden, op hun schriftuurlijkheid worden getoetst, voor dat de zo gedoopten als leden worden ingeschreven.

4. Men binde het onderwijs der jeugd niet aan een bepaalde naam of vorm. De vroegere eeuwen kenden praktisch geen ander jeugdwerk, dan de catechisatie. Wij zijn aan deze vorm van onderwijs niet gebonden. De predikant kieze die vormen van jeugdwerk, die bij de tijd en bij de leeftijd der jeugdigen past. — Dit wil niet zeggen, dat hij het alleen, of ook maar dat hij het zélf moet doen. Hij is de verantwoordelijke persoon en moet het werk verdelen en overzien. Als Voorganger heeft hij toegang tot alle jeugdwerk.

5. Onder de ambtsdragers zijn ook de diaconessen begrepen. Diaconessen zijn in de ruimere zin, dienaressen. Hun taak is niet zozeer die der diaconie, maar der geestelijke verzorging, zodat de predikant ook hun werk moet kennen en daaraan leiding geven.

6. De handoplegging moet alleen plaats hebben bij de eerste bevestiging. Dan ontvangt men het ambt. Bij intrede in een volgende gemeente, heeft men het ambt reeds, slechts de gemeente, waarin men dit gaat uitoefenen, is een andere.

De gemeente in de bevestigingsdienst opnieuw te laten verklaren, wat zij door het uitbrengen van het beroep reeds gezegd heeft, lijkt mij niet juist. Gemeente en predikant hebben elkander aanvaard; daarvan heeft in het openbaar bevestiging plaats, waarbij de predikant zijn „ja" laat horen en de gemeente haar „kom" herhaalt in het welkomstvers, dat ze hem toezingt.

L.

ZENDING

Slot

Het meisje dat door ruwe handen van haar tehuis en familie was weggevoerd en tot slavin gemaakt, maar door Gods genade gebracht werd in het huis van een zendeling, door haar nieuwe Moeder tot Jezus geleid en daarna teruggebracht tot haar familie om hen van haar Heiland te vertellen, werd nu thuis geroepen naar haar Hemels tehuis.

Die avond brak een hevig onweer los over Yakusu. Door de storm werd het dak van de timmerwinkel verwijderd. De hele nacht en een gedeelte van de volgende dag hield de storm aan. Slechts een paar uur regende het niet en gedurende die tijd werd een graf gegraven en een kist gemaakt.

Toen de kerkdeur geopend werd voor de begrafenis (lijkdienst), was die dadelijk gevuld met mensen. Na het zingen werden enkele woorden tot de aanwezigen gesproken en werd gevraagd of iemand iets over Salamu wilde zeggen. In haar eigen huis had ze avondvergaderingen gehouden en door woord en daad was zij voor velen ten zegen geweest. Vier jonge mannen stonden op om iets te zeggen.

Kilongosi, een Lokele jongen van een dorp 50 k.m. de rivier af zei: „Toen ik hier op school kwam had ik nog nooit van Jezus gehoord. Evenals alle Lokeles wist ik niets van God, maar Salamu hielp sommigen onzer en zij leerde mij God kennen. Ik zal proberen te doen zoals zij deed en anderen helpen."

Limbutu, een Lokele jongen, zoon van een opperhoofd die 30 k.m. verder de rivier af woonde zei: „Wij zullen de vergaderingen nooit vergeten die zij hield op de veranda van haar huis voor zij ziek werd. Iedere avond leerde ze ons liederen zingen en bad ze met ons en leerde ons Jezus te volgen. Terwijl zij ziek was hielden de vergaderingen op, laat ons nu weer opnieuw beginnen want we kunnen elkander helpen. Hoewel de meisjes van het dorp 's avonds niet mochten komen, kwamen ze altijd vragen hoe het met Salamu ging toen ze ziek was. Die wilden ook Jezus volgen omdat Salamu Hem lief had."

Baluti een jongen, die door de Arabieren gestolen was van een dorp aan de Lomami en hier in 1899 op school kwam zei: „Toen ik hier kwam was Salamu de enigste die voor de Lokeles in hun eigen taal tot God kon bidden. Nu zijn velen kinderen Gods geworden. Zelfs in haar ziekte verliet zij God niet en God heeft haar niet verlaten en nu is ze thuis bij God."

Loleka, een man van Bolobo die met Sefanya een van de andere meisjes die tegelijk met Salamu aan Mevrouw Darby gegeven werd, getrouwd was. Hij bad dat God de kleine Nelie wilde bewaren en haar doen opgroeien zoals haar Moeder, opdat ook zij anderen

mocht leiden op de weg des levens en dat zij mochten leven en sterven zoals Salamu.

Daarna zongen we nog het door Salamu vertaalde lied: „Ik zal zingen voor Jezus".

Zes jonge mannen, die van haar onderwijs hadden ontvangen in de avondschool, droegen de baar van de kerk naar het graf en zo werd zij naast haar echtgenoot begraven.

GEMEENTE-BERICHTEN

STAVEREN

2 Maart 1947 was voor de gemeente een onvergetelijke dag, want we hadden het voorrecht een jonge broeder, die vrede had gevonden door het vergoten bloed van onzen zo dierbaren Heiland, door de doop de gemeente binnen te zien leiden.

Ds. Huizinga was tot ons overgekomen, om deze plechtigheid te verrichten en behandelde een gedeelte uit Handel. 16, alwaar de stokbewaarder met geheel zijn huis op het geloof in dén Heer werd gedoopt. Ds. Huizinga betuigde aan een grote schare, dat er zonder het persoonlijke geloof in den Heer geen doop kan plaats hebben.

Zo was het met den stokbewaarder, en zo vinden wij het met al de bekeringsgeschiedenissen in de bijbel — eerst de prediking, dan het geloof waar dan ook direct de doop op volgde.

Zo is het ook gegaan met dezen jongen broeder en zo gaat het door al de eeuwen heen, indien wij doen wat de Heer van ons verlangt. Na de doopsbediening schaarden wij ons aan de dis des Nieuwen Verbonds, waar een der ouderlingen onzen jongen broeder een welkom en bemoedigend woord toesprak.

Zo zien wij dan dat ook de Heer het kleine stadje Staveren in Frieslands Zuidwesthoek niet vergeet, en doorgaat steeds weer opnieuw zondaren te verlossen uit de macht des Satans. Hem willen wij danken, Hem willen wij prijzen, en Hem willen wij vragen: ach Heer wil steeds meerderen toebrengen en wil het zo maken, dat zij zullen handelen naar Uw Woord en doen wat Gij van hen en ook van ons verlangt.

Secr. R. SMITS.

ARNHEM

Velen uwer zullen belangstellen in de arbeid onzer gemeente, gelijk onze belangstelling uitgaat naar de arbeid in andere gemeenten. Welnu, ik kan U melden dat het ons goed gaat en ook de ons omringende gemeenten. Wat was n.l. het geval? We zouden doopdienst hebben en omdat we voor onzen voorganger niet in 't bezit zijn van doopkleding, zijn we gewend die bij een naburige gemeente te lenen. Doch Apeldoorn, Utrecht en Almelo moesten ons teleurstellen, omdat ze die dag zelf doop hadden, hetgeen ons uiteindelijk toch van harte verblijdde. Deventer echter kon ons helpen en zo hadden we de 1e Zondag van deze maand een zeer goede morgen, toen een jonge broeder voor God en mensen beleed voortaan met Jezus te willen leven. Een grote schare was aanwezig en luisterde aandachtig naar de prediking van onzen Voorganger, die, naar aanleiding van Joh. 5 vers 6 ons bepaalde bij doop en avondmaal, waarmede Christus tot ons komt. Voor ons allen, inzonderheid voor de ouders van onzen jongen broeder, was het een gezegende dag. Wat nog niet in de analen van ons weekblad gestaan heeft en toch vermeldenswaard, is, dat in September van het voorbijgegane jaar eveneens een jonge broeder door de doop tot de gemeente is toegetreden. De Zondagsschool mocht haar 10-jarig bestaan herdenken, waarvoor ook van de zijde der ouders veel belangstelling was.

In het afgelopen jaar werden meerdere Evangelisatiesamenkomsten gehouden en ook het voor ons liggende tijdperk is onze aandacht geconcentreerd om datgene te doen wat mogelijk is, om anderen bekend te maken met de boodschap des Heils. Meerdere Evangelisatiesamenkomsten staan op het programma en onze bede is dat nog velen de weg tot den Heer mogen vinden.

De Secr. B. H.

NIEUWE-PEKELA

In de gemeente gaat alles nog zijn geregelde gang. Onze voorganger brengt elke Zondagmorgen voor een volle kerk het rijke Evangelie van Gods genade. De verenigingen zijn de inzinking van de oorlog te boven en mogen zich verheugen in trouwe opkomst. Ook in Winschoten en Alteveer wordt geregeld de boodschap der verlossing en van genade uitgedragen. We mochten zielen zien knielen voor God om behoudenis, een jonge zuster werd tot de gemeente toegevoegd.

We hopen dat de winter spoedig ten einde zal lopen, opdat ook onze oude getrouwen, die nu door gladde wegen en koude niet kunnen opgaan, weer mogen worden versterkt door de gemeenschap der gelovigen.

Ziende op Christus, onze Verlosser, gaan wij voort tot overwinning!

De Correspondent.

Ziehier, Uw lectuur!

Gelukkig ben ik nu dan toch, doordat ik verleden week het resterende gedeelte van het Lectuurfonds ontving, in staat u mede te delen, dat de onderstaande lectuur nog voorradig is. Dit is ùw lectuur! Daarom koopt, neemt en leest! Maar ook: laat anderen weten, dat deze lectuur er is. Zorgt er voor, dat anderen deze lectuur lezen. Verspreidt tractaten!

R. Pengilly: „Wie moet gedoopt worden en waarin bestaat de doop?"	f 1,—
J. Schoemaker: „De Kinderdoop" (beschouwd in het licht van H. Schrift en Kerkgeschiedenis	- 0,50
Ds. J. Louw: „Het Genadeverbond" (in zijn betrekking tot Israël en tot de Gemeente)	- 0,50
Ds. J. Louw: „De Kinderdoop en de Heilige Schrift"	- 0,30
Ds. J. Louw: „Lesboekje voor Geloofsleer"	- 0,30
„ „De Bijbelse Geschiedenis in Grote Trekken"	- 0,25
Ds. J. Louw: „De dienst van de vrouw in de gemeente"	- 0,20
Ds. J. Louw: „Hoofdzaken van Bijbelkennis"	- 0,25
Ds. N. van Beek: „De Gemeente Gods naar de H. Schrift"	- 0,25
Prof. A. Hess: „De wezenlijke kentekenen waardoor het Baptisme zich onderscheidt van de Volks- of Staatskerk"	- 0,15
„BAPTISTEN VADEMECUM"	- 0,50
Frits Kuiper: „Karl Barth's veroordeling van de Kinderdoop"	- 0,25

schijnen, maar dan moet het nog een maand wachten en dit is een beetje aan verleden Zondag verbonden. Als er bij u geen dienst was en u wel over een radio-verbinding beschikt, hebt u naar de Jeugddienst kunnen luisteren, die uit Leeuwarden's kerk werd uitgezonden. De reactie op die bijeenkomst is verblijdend. Uit diverse oorden van het vaderland kwamen dankbare brieven en ook vragen. Meerderen hadden vooral genoten van de getuigenissen door twee van de jongemensen gegeven. Dat is om dankbaar voor te zijn. Iemand uit Zuid-Holland schrijft: „Sinds ik radio heb is dit de tweede maal dat ik een Baptistische kerk beluister, en heb zeer goed geluisterd, en het was voor mij als nieuw". De schrijver stelt dan vragen als: „Wat heeft uw kerk voor een geloof, ik bedoel, wat zijn de leerstellingen. Hier in deze omgeving zijn vele kerken, alle protestant, maar geen Baptist". Verderop betuigt hij hoe zijn hart geraakt is onder het luisteren. Wij zullen antwoorden en God zegene hem.

Uit Amsterdam schreef iemand: „'t Is zo, we zijn tegen of voor Jezus, we zijn dichtbij of veraf. Ik ben tot mijn leedwezen in mijn werkzaamheden dikwijls ver van Jezus. Geen tijd tot bijbellezen en 's avonds te moe...... Ja, was ik maar zoals Petrus, wenende over zonde. Heerlijk als men een getuigenis kan geven als die zuster en broeder."

Uit Drente: „Een dergelijke dienst als vanmiddag brengt een gevoel van onrust en heimwee." En weer uit een andere provincie een blijde brief van een gelovige, die „door den Heiland in het hart gegrepen werd". „Onze wens en bede ging naar uw gehoor uit, opdat bij deze vele jongeren er toch mochten zijn, die de stap tot Jezus zouden doen. Uw bundel ken ik helaas niet. Zijn ze in de handel?"

Natuurlijk citeer ik maar een enkel woord en niet uit alle brieven. De kerk was stampvol. We verheugen ons, dat onze jeugd na de Paasdagen weer in de aether zal zijn. Dat God ook die dienst zegene. Dat er velen luisteren blijkt toch telkens. Met dankbaarheid vermeldde iemand ook nog, ik kan de brief zo niet vinden, de dienst, die door Ds. K. Reiling geleid werd begin Februari.

Stijge de Zon der genade steeds hoger, opdat de vorst der duisternis wijkt en het lente worde in menig hart. Dat Hij ons gebruike in deze heilige dienst.

HUIZINGA.

Nieuwe bladen

Er is ten behoeve van de Ned. Prot. Militairen een veertiendaags tijdschrift verschenen onder de naam Reveille. Ter kennisneming werden ons enige nummers toegezonden. Van huis uit staan wij enigszins huiverig tegenover het „leger". Oudere lezers zullen zich de papieren debatten in dit blad nog herinneren. Daarom lazen wij ook met min of meer verdriet het tijdschrift, dat vele soldaten met vreugde van begin tot eind zullen opnemen. Want het is in zijn soort een best blad, fris, degelijk. Het is een uitgave van de Nationale Periodieke Pers, kantoor: Eendrachtsweg 37, R'dam. Ab.prijs voor niet-militairen f 5.— p. j.

Dan nog een 3-tal tractaten:

„Wie wij zijn en wat wij willen" f 0,01½
F. B. Meijer: „Waarom zou ik mij laten dopen" - 0,05
Ds. J. Louw: „Wist Gij?" - 0,01½

Wat niet genoemd is, kan voorlopig niet geleverd worden.

Gaarne uw bestellingen verwachtende met duidelijke opgave van de verlangde brochure(s) en het gewenste aantal

de beheerder T. JANSMA,
Tetterodestr. 47, Haarlem.

De Statistiek

Van de gemeente *Hoogezand* zijn de volgende gegevens ontvangen: Gesticht: 19 Nov. 1923. Adres kerk: Beukemastr. Aantal zitplaatsen: 200. Secr. A. Staal, Langewijk E 584, Kolham. Penn.: W. v. d. Veen, van Royenstr. 14, Hoogezand. Aantal leden: 1-1-'46 100. 1-1-'47 107. Toename: doop 3, attestatie 2. Afname: att. 12. Zondagsschool 1. leerlingen 11, personeel 4. Zaaier verspreider 1.

Arnhem deelt mee, dat haar kerkgebouw niet Timorstr. 16 staat, maar Tuinstr. 16.

De juiste totale getallen der Unie-gemeenten zijn nu definitief als volgt:

1-1'46 5885 leden, 1-1'47 6004. Toename: doop 256, att. 251, wederopname 33, uit andere gemeenschappen 29. Afname: overleden 59, att. 280, zich onttrokken 78, uitgesloten 33. Zondagsscholen 66, leerlingen 3815, personeel 296. Catechisanten 359. Lectuur-comm. 81. Zaaier-verspreiders 274. Zending 38. Zusterhulp 1069. Mannen 112.

Verzoeke bovenstaande gegevens en getallen in uw statistiek over te nemen.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Het dooit . . .

Gelukkig! En wat ging het hard. Gingen andere, ook goede dingen, maar zo vlot. Wat kun je je in mensen toch vergissen. De vorige week schreef ik over het feit, dat wij, kleine groep Baptisten, per jaar zo'n honderdduizend gulden eenvoudig verbranden — er is van mij ook vijftig bij — en ik dacht: nu zal ik brieven van verontruste broeders ontvangen, die mij plechtig beloven hun geld op een beter altaar te brengen. En wat is de oogst? Een zuster klaagt haar nood. Onder meer, dat zelfs kort voor de godsdienstoefening door vele broeders nog gerookt wordt. En of dat nu in een mooie kerk is of in een eenvoudig zaaltje komt er niet op aan. Ik voor mij vind het ergerlijk en vind het vooral jammer, dat het kerkbestuur een slecht voorbeeld geeft. Deze zuster stelt voor bordjes op te hangen: Verboden te roken. Ik ben het in alles met haar eens, maar dat gaat me te ver. Dan zouden we ons toch moeten schamen. Zuster, ik had zo gehoopt, dat het onder ons ging dooien, maar de zon schijnt nog niet sterk genoeg te zijn. Maar.... de zon komt hoger!

Het volgende zou ook in Jong Leven kunnen ver-

Het geladen schip — maandblad van de hervormde jeugdraad — werd ons voorgelegd om te recenseren. Men schreef ons dat dit tijdschrift vooral bedoeld is voor de grote groep ongeorganiseerde (hervormde) jongeren, die weinig of geen contact meer hebben met de kerk. Onzerzijds hopen wij dat het blad in handen dezer jongeren komt. Niet dat elk artikel door ieder verslonden zal (kunnen) worden, maar velen zullen er veel in vinden, wat hunne gedachten in betere banen kan leiden. Het is moeilijk de juiste toon voor een jeugd, die op drift is geraakt, te vinden. Zij heeft een natuurlijke afkeer van wat anderen zo dierbaar vinden. Het komt ons voor dat het geladen schip bij menig een, die nu ondeugdelijke waar in z'n magazijnen heeft, zijn werkelijke goederen kwijt zal kunnen. Het 16 pagina's blad ziet er aesthetisch verzorgd uit. Ab.prijs f 3.—. Admin.: Alexanderstr. 13, Den Haag.

Nog een belangrijk maandblad ligt op de tafel: Protestantse Gezondheidszorg. Een splinternieuw maandblad, waarvan ieder onder ons eens een nummer moet lezen. Naast een artikel: Ziekenzorg — een zorg *van* het het protestantisme staat een ander onder de titel: Ziekenzorg — een zorg *voor* het Protestantisme. Wist U, dat er in Nederland 117 roomse en maar 36 protestantse ziekenhuizen zijn? Terwijl volgens de cijfers van de laatst bekende volkstelling (1930) de Protestanten 45.47 % van de Ned. bevolking tellen en de Roomsen 36.55 % zijn de cijfers van de ziekenhuisbedden resp. 12 % en 42 %. Merkwaardig is voorts, dat in N.-Brabant en Limburg er per 288 roomsen één bed is, maar in het protestantse Noorden één bed op 92 roomse inwoners. Op 144 bedden van het roomse ziekenhuis te Sneek liggen bijvoorbeeld 134 Protestanten. In Winschoten is een R. K. Ziekenhuis met 104 bedden; slechts 3 % van de bevolking is er rooms.

Komt hier het antipapisme voor de dag? Neen, de protestanten worden wakker en beginnen te ontdekken waarin zij schromelijk te kort schoten. Wij verheugen ons over dit ontwaken. Het maandblad telt 16 pagina's en kost f 3.— p. j. Onze predikanten moesten in elk geval een proefnummer vragen. Adm.: Bergstr. 8, Amersfoort.

HUIZINGA.

Mededelingen

Op de 2e Paasdag D.V. zal er te ARNHEM een BONDSDAG gehouden worden, n.l. voor de gemeenten van Arnhem, Apeldoorn en Deventer.

Dit betekent niet, dat event. broeders en zusters uit andere gemeenten niet welkom zouden zijn. Zij zullen integendeel ervaren, dat de ontvangende gemeente zeer gastvrij is.

Het aantrekkelijke programma luidt als volgt:

a. 10.——10.30 Ontmoeting en begroeting
b. 10.30 Opening door Ds. H. D. Hooghwinkel
c. 10.30—11.— Wijdingsdienst (bidstond)
d. 11.——12.— Inleiding van Ds. L. de Haan over „Thomas, gij en ik". Deze inleiding wordt omlijst door muziek en zang

e. 12.——14.— Pauze. Het 2e gedeelte van de Bondsdag wordt geleid door Ds. K. Prins

f. Beantwoording van eventuele vragen door Ds. L. de Haan
g. Declamatie (Apeldoorn)
h. Zang
i. Toespraak: Opstandingsleven (Arnhem)
j. Declamatie (Deventer)
k. Zang
l. Getuigenisstonde
m. Sluiting door Ds. K. Prins

Voor de gemeente, H.

Programma van de BONDSDAG, D.V. te houden 2e Paasdag te GRONINGEN in de Bapt. Kerk.

Morgenvergadering:

9.30—10.— Bidstond
10.——10.15 Opening door den voorzitter
10.15—10.30 Koor, Haulerwijk
10.30—11.— Inleiding Ds. J. Louw
11.——11.30 Bespreking Inleiding
11.30—11.45 Zang, Delfzijl
11.45—12.— De inspiratie van de Opstanding voor ons, jongeren! Toespraak van een N.B.J.B.er

12.——1.30 Pauze

Middagvergadering:

1.30—1.45 Koor, Haulerwijk
1.45—2.15 Bijbelbespreking Ds. G. Vegter
2.15—2.30 Toespraak Ev. Veenhof, Haulerwijk
2.30—3.30 Liefdemaal
3.30—3.45 Koor, Delfzijl
3.45—4.— Sluiting

De leden van alle bij de N.B.B.G. aangesloten gemeenten worden biddend verwacht. De N.B.B.G. wenst alle verbondenen in onzen Heiland heerlijke opstandingsdagen. Mogen alle gemeenten en gelovigen in Christus door het leven dat Hij geeft, geleefd worden. Tot glorie van Zijn Naam. Hij doe ons allen:

„Herboren opgestaan,
Achter Hem ten hemel gaan".

Secr. N.B.B.G.,
Foxhol. VEENSTRA.

Programma

PAASCONFERENTIE „GEWEST-HOLLAND"
in de Doopsgezinde Kerk, Oudegracht 270, Utrecht
op 2e Paasdag, 7 April 1947. *Aanvang 10.30 uur.*
Onder leiding van Ds. K. Reiling.

Opening
Gemeenschappelijke bidstond
Inleiding door Ds. K. Reiling, voorzitter van het „Gewest"

Zangkoor gem. Utrecht
„Onze godsdienstoefeningen" door Ds. C. Brandt, met aansluitende bespreking
Sluiting morgenbijeenkomst

Koffiepauze.

Heropening om 2 uur
„Hoe bereiken wij de buiten-kerkelijke grote-stadsjeugd" door student J. v. Dam, met aansluitende bespreking
Zangkoor gem. Utrecht
Getuigenissen
Sluiting om ongeveer 4.30 uur

Het geheel mogelijk nog af te wisselen door kwartet- en/of solozang, benevens wellicht nog enige voordrachten.
Zoals reeds eerder gemeld, verwachten wij vele broeders, zusters en vrienden op deze paasconferentie. Dat jeugd en ouderen zich in de Domstad tot een harmonisch geheel verenigen.

Met Jezus, die is opgestaan,
Moogt ge uit de dood ten leven gaan.
De Heer heeft overwonnen! Halleluja!

Het comité.

N.B.J.B.ers van N.O. GRONINGEN

Denken jullie er aan dat we op Zaterdag 29 Maart onze Gewestelijke Conferentie houden in Hoogezand? Naar mij werd medegedeeld is de kerk nog verwarmd. In deze tijd van brandstofschaarste is dit een groot voorrecht. We willen hier natuurlijk allen van genieten en daarom denk ik dat de kerk in Hoogezand wel te klein zal worden.

Hier volgt het programma:

Middagvergadering: (half 4) behalve Kwartetzang en Declamatie zullen een drietal onderwerpen worden behandeld, t.w. De grond van het gebed — Is gebed behoefte of plicht? — Is gebed gebruiken of genieten van God?

Avondvergadering: (half 7) naast Zang en Declamatie zal worden gesproken over: Het Vaderhuis verlaten en Naar het vaderhuis terug.

Jongemensen zorgt dat je aanwezig kunt zijn en probeer eens of je niet een ander kunt meenemen.

JAAP HAAK.

AAN DE RADEN VAN ONZE FRIESE GEMEENTEN

Broeders. Hiermede roep ik even de datum van 26 Maart in uw herinnering wakker. Want op die dag hopen wij onze conferentie te houden in Leeuwarden.
Wij verwachten u allen.

Namens het bestuur
van de Friese Bond van Bapt. Gem.
de Secr. H. SIKKEMA.

ADRESWIJZIGING:

Het adres van zr. A. Vos, penningmeesteresse der gemeente te R'dam C. is thans: Pr. Margrietlaan 31 B, R'dam—Noord. *(Niet WEST gelijk eerder hier vermeld).*

In November '46 ontving ik een brief van Ds. J. v. d. Veen, tijdelijk voorganger der Baptisten Gemeente te Paterson — Amerika. Deze predikant is voor ruim 30 j. in Makkum geboren, hier in Friesland dus. Hij heeft een jaar of zeven in Providence en Boston gestudeerd en is twee jaar geleden als voorganger bij de Bapt. Gem. bevestigd. Hij hoopt in Mei '47 met de Veendam van New York naar Nederland te komen om de zomermaanden hier door te brengen. Het zou hem een vreugde zijn hier of daar eens te mogen voorgaan in onze gemeenten. De inlichtingen, in Amerika over hem ingewonnen, geven vrijmoedigheid hem in ons blad aan u bekend te maken. Zoud u hem een Zondag in uw midden wensen, of misschien een maand lang. Stelt u zich dan in verbinding met den Eindredacteur,

A. d. Hoven 105, Leeuwarden.

Advertentiën

Abonnementsgeld 2de kwartaal

Vriendelijk verzoek ik de abonné's, die alleen nog maar het eerste kwartaal betaalden, om f 1.25 te willen gireren voor het 2de kwartaal. Wie het nu maar enigszins kan doen, betale dadelijk voor de rest van het jaar f 3.75 ineens. Gaarne zie ik uw betaling vóór 1 April tegemoet; daarna wordt u een kwitantie aangeboden, dan natuurlijk verhoogd met de incassokosten. Stort daarom a.u.b. zo spoedig mogelijk f 1.25, nog beter f 3.75 op giro 9260 ten name van de Unie van Bapt. Gem., Haarlem

JAARGANG 64 - Nr. 2838
VRIJDAG 28 MAART 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Zachtmoedigheid

Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven.
Matth. 5 : 5.

Onder de zaligsprekingen is er wellicht niet een, die zulk een verrassende inhoud heeft. Geen althans, die zo indruist tegen „de geest der eeuw". Voor zachtmoedigheid had de oude wereld geen begrip en de onze heeft dat ook niet.

Ze is er van overtuigd, dat zachtmoedigheid géén deugd is.

Zachtmoedigheid blokkeert de weg naar succes.

Stumperds zijn de zachtmoedigen — dat is háár moraal.

En nu....? Hier verheft zich een Stem, die de zachtmoedigen de aarde toezegt?

Wie heeft deze prediking geloofd?

De Heere Jezus Christus zegt, dat zachtmoedigheid de deur is tot een rijk leven — de enige! Met nadruk toch verklaarde Hij: zalig zijn de zachtmoedigen, want zij en géén anderen zullen de aarde beërven!

Achter de deuren, tegenover deze, liggen slechts afgronden. Alles, wat op geweld berust, staat wankel, het miskent de aard van het leven, het verlaat de fundamenten, waarop God Zijn schepping gegrondvest heeft. Het geweld kan wel overwinningen behalen, doch wint er niets mee. De geweldenaar vermoeit zich als een slaper in een zware droom: als hij ontwaakt, is hij vermoeid, maar bereikt is er niets.

De Zaligmaker heeft gezegd, dat aan de zachtmoedigen de toekomst is. Zij komen er door; zij bereiken de overkant. Winst, hoogste winst schept hun manier van leven.

Zachtmoedigheid is geen zwakteverschijnsel.

Zachtmoedigheid is ten onrechte als lafheid gedoodverfd.

Zachtmoedigheid is de moedige levenshouding, maar gespeend aan hardheid. Zachtmoedigheid is de moed, die van geen wijken weet, hoe hoog de prijs om te volharden en stand te houden ook moge zijn. Zachtmoedigheid is de moed om zichzelf te offeren en anderen te handhaven ten koste van zichzelf.

Zachtmoedigheid vindt ge alleen bij hen, bij wie de Heere het gewonnen heeft van de hoogmoed en zelfzucht. Slechts daar, waar de Heilige Geest hemelwinden doet waaien, wordt de moed zacht en ontwaakt heerlijk leven rondom.

De zachtmoedigheid zendt daar haar zegenende stralen uit, waar het „ik" onttroond is en het zwaard gebroken aan Christus' voeten werd gelegd.

Mozes was een held.

Hij vreesde de toorn des konings niet.

Mozes was de zachtmoedigste van alle mensen.

Zijn zachtmoedigheid is het schild geweest, dat Israel gedekt heeft tegen de verslindende toorn Gods. Hij verdroeg Israels vijandschap, de ondankbaarheid van zijn volk nam hij gewillig op zich. Hij verweerde zich niet; hij wilde niet, dat God het kwaad hem aangedaan, aan Israel wreekte. Hij wilde de zonde lijden, opdat Israel leven zou.

Dat is de zachtmoedigheid: zich niet verweren tegen het kwaad, maar het verdragen. Het overwinnen door er aan te sterven. Zo komt het met de zonde tot een einde. Zo houdt ze op.

Deze zachtmoedigheid heeft de Zaligmaker ten toon gespreid in een wijze, die eeuwige aanbidding heeft uitgelokt. Hij heeft .... ach, lees Jesaja 53 door: zó is de Zachtmoedige. Hij zet Zijn aangezicht als een keisteen en dringt door naar Golgotha. Hij, die de gestaltenis Gods is, verdraagt alles. De psalmist moge verbaasd stamelen: Uwe zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt. Wij aanbidden het Lam in eindeloze verbazing, welke zachtmoedigheid ons gered heeft voor de toekomende wereld.

Wie heeft op aard de prediking gehoord,
de prediking van 't vleesgeworden Woord?
Wie durft geloven ....?

L.

Losse Schakels

De „Israël-Waarheid". De Schakels over Het Woord en de woorden hebben blijkbaar enkele broeders aanleiding gegeven om mij een geschriftje toe te zenden over de „Israël-Waarheid". We kenden de British-Israël theorie, maar dachten niet, dat zulk een opvatting onder ons volk gepropageerd zou worden. Het gaat nu niet meer om de Britten, die nakomelingen zouden zijn van de „verloren" tien stammen, maar de nazaten van deze stammen zouden zich hebben nedergelaten, behalve in Engeland ook hier in Noord-West Europa. Dat sluit voor de aanhangers van deze theorie allerlei in omtrent onze taak en toekomst. De laatste wordt ons zeer glorieus voorgesteld, daar de aanhangers van deze vreemd-aandoende opvatting geloven in de „letterlijke" vervulling der profetiën. Wij hebben als Nederlanders-Israëlieten, een hele voorsprong op andere volken, en wat in sommige kringen alleen den Joden wordt toegekend aan toekomstige heerlijkheid, zal volgens de aanhangers van de Nederland-Israël theorie ook ons deel worden. — Hoe zouden wel de andere Europese volken daarover denken? Ik bedoel de gelovigen onder hen? De niet-gelovige Tsjechen enz. enz. enz. zullen er zich vermoedelijk niet om bekreunen. De een wil graag een streepje voor hebben en de ander gunt hem dat niet. En hier gaat het om een dikke streep.

Wat dunkt u van....? De grote vraag was oudtijds „Wat dunkt u van den Christus?" Het was de Heere Jezus zelf, die de mensen deze vraag voorlegde. Het antwoord, dat op haar gegeven wordt, beslist over onze verhouding tot God. Wie den Christus kent en belijdt, staat recht tegenover God, maar wie Hem verwerpt, heeft geen deel aan het Eeuwige Leven. Zullen we nu andere vragen in het midden der gelovigen opwerpen of misschien wel maken tot sjibboleth? Moeten deze dubieuze dingen, die in het N. Testament nergens worden besproken, in de gemeente gebracht worden? Moet men met hen de geesten verontrusten? — Dat onze gemeenten wakende blijven! Het gaat bij en in haar om den Christus. Christus verkondigen is haar taak; Christus zélf is haar Boodschap. De vraag, die zij in alle vorm en ten allen tijde de zielen heeft voor te leggen, is hoe zij staan tegenover den Christus. De „Schriftstudie", waaraan sommigen zich overgeven leidt soms tot zonderlinge vondsten. De zucht oorspronkelijk te zijn en iets nieuws te zeggen, waarvan de schare òp-hoort, heeft iets verleidelijks, waaraan niet ieder weerstand weet te bieden.

We nemen de brochure over de Nederland-Israël theorie niet over in De Christen. We weigeren eveneens andere propaganda voor leerstellingen die dezen of genen boeien, maar welke te propageren onze roeping als Baptisten niet is. Dergelijke stromingen hebben hun eigen organen en wie gelooft met hunne verspreiding God en de mensen te dienen, doe dat dan op eigen gelegenheid. Wij brengen onze lezers op de hoogte van dié dingen, waarvan we gevoelen, dat ze gaan in de richting van de oplossing van het gemeente-vraagstuk, en behandelen voorts die onderwerpen, waardoor het persoonlijke geestelijke leven van onze gemeenteleden én hun samenleven in gemeente-verband gediend is.

Het Schrift-vraagstuk. Het komt alles daarop aan, dat men de Schrift verstaat, en zich aan de Schrift houdt. We bedoelen dit nu niet in de zin van Schrift-verklaring, maar van Schriftbeschouwing. Wie de Schrift goed verklaren wil, moet haar eigen aard goed zien. Ze is niet een boek dat wij in staat zijn te hanteren, maar Draagster van het Woord Gods; Woordgetuige. Diepste eerbied past ons ten opzichte van haar. Ze is niet statisch, maar dynamisch; niet een dode maar levende grootheid. Ze is niet mechanisch doch organisch. Ze is geen lange reeks van woorden, maar gegroeid rondom een Leven, het Leven, dat in Christus geopenbaard werd. Ze trekt door de geschiedenis heen, aantrekkende en afstotende, en draagt de sporen van deze worsteling aan zich. Wie de Schrift neemt en „verklaart" als een chroniek en waarzegging, kan allerlei meer of minder interessante dingen ter tafel brengen, kan de toekomstige kaart van Europa tekenen en de afloop der oorlogen vooruit vertellen (en blijkt dan achteraf zich te hebben „vergist"), maar doet het Woord niet ten gehore komen. Hij doet de Schrift tekort, want die is verkondiging van den Christus — den Christus in Zijn staten en gestalten. Het gaat er niet om de weetgierigheid te bevredigen, (zodra het aan dat punt toe is, breekt de Schrift af), maar om de Nieuwe Dag te doen aanbreken. Moge God onze gemeenten bewaren voor al die uitlopers — meestal geïntroduceerd in ons vaderland van Engeland en Amerika — en haar doen leven en doen denken uit het Woord en den Geest van God.

In het goud. We hadden het genoegen en het voorrecht aanwezig te zijn bij het gouden ambtsjubileum van onzen Amsterdamsen collega, Ds Planting. Ondanks koude en slecht begaanbare wegen, was het kerkgebouw Immanuel gevuld met mannen en vrouwen, die er behoefte aan hadden den ouden en getrouwen dienaar van den Heere Jezus blijk te geven van hun blijdschap en hoogachting. De Gemeente Amsterdam heeft de avond een mooi karakter gegeven en waardig doen verlopen. Een der ouderlingen memoreerde het werk door den jubilaris in de gemeenten Groningen, Amsterdam en andere Hollandse plaatsen verricht. Nu ga ik hier geen verslag geven, want daarmede zou ik komen in de taak van een ander. Mijn bedoeling is slechts een indruk weer te geven. Hoeveel stof tot danken heeft God gegeven in dezen trouwen Evangelie-verkondiger. Niet vijftig, maar zestig jaar was hij eigenlijk al Evangeliebode, merkte een zijner zonen op. Evangeliseren is voor ds Planting een levensbehoefte geweest. — De jarenlange verzorging van De Zaaier spreekt mee er van. Haarlem en Utrecht en Stadskanaal en Groningen kunnen er van getuigen. Hij heeft vele jaren vooraan gestaan in het Unie-werk en kon op rijper leeftijd het werk aan jongeren overdragen zonder daarom in de belangstelling of liefde voor het werk te verslappen.

Vanuit het tweede gelid leefde hij volop mee; spaarzaam in critiek, maar volhardend steunende het werk, dat zijn hart behouden had.

Hij heeft diepe beproevingen gesmaakt en stil gedragen met God. Maar ook mocht hij veel blijdschap oogsten. Licht en liefde gaf God hem mede als gezellen en rugwaarts ziende verschijnen er broeders en zusters voor zijn geestesoog, reeds voleindigd of nog met ons voorttrekkende, waardoor zijn hart met dankbaarheid vervuld wordt.

Slechts de stem is merkbaar verzwakt, versleten in de prediking, maar overigens: oog en oor staan nog open voor de wereld van rondom. Daarom kan hij het werk onder de kansel nog voortzetten. God geve hem die vreugde gedurende heel zijn levensavond!

L.

Pastorale Mijmeringen

Twee bosjesmannen, een gastheer en zijn logee, waren in druk gesprek gewikkeld. En het gesprek was zeldzaam diep, want beiden ('t was reeds nacht!) hadden veel slaap, 't geen ze voor elkaar behoedzaam verborgen hielden. Hun echtgenoten hadden ze naar bed gezonden, daar deze toch maar door onbegrip hun zwaarwichtig betoog met onbelangrijke interrupties zouden onderbreken. Niet lang had het geduurd of een ietwat zagend geluid meldde, dat beide vrouwen het rijk der gulden dromen betreden hadden.

„Neen", zei de gastheer, „het is duidelijk, dat de leeuwerik de zon wekt en haar de weg wijst naar het zenith!" Hij was juist nog bescheiden genoeg, om zijn hogere leeftijd en zijn meerdere ervaring tegenover zijn gast niet geldend te maken. Het tekort aan overwicht, veroorzaakt door deze zelfbeperking trachtte hij door meerdere waardigheid in zijn optreden aan te vullen. Heel sympathiek dus!

„Gij vergist u!" meende de gast, „wanneer de adelaar zijn machtige vlerken uitspreidt en zich van zijn nest verheft, verwekt hij de dagvorstin tot heviger naijver naarmate hij hoger klimt". Hij wilde eigenlijk nog meer zeggen daar de zwoelte van zijn lyrische ontboezeming hemzelf als een schone melodie in de oren klonk. Helaas wilden hem geen woorden meer te binnenschieten en bovendien moest hij bijna gapen.

De gastheer sloot de opening in de woning, die als uit- en toegang dienst deed. Daarna werd het gesprek voortgezet. Eerst tegen de morgen had de uitwisseling van veel wijsheid in zoverre vrucht afgeworpen, dat ze overeenkwamen, om zelf met aandacht het proces van zonsopgang te bestuderen. Maar toen de ega's de volgende morgen hun slaapplaats verlieten, troffen zij hare heren en gebieders wonderlijk scheefgezakt tegen de muur van de woonruimte. Ze waren prinsheerlijk ingesluimerd en de oplossing van het probleem door eigen aanschouwing en ervaring was weer verschoven geworden.

Onverstandige bosjesmannen, niet? Zitten me daar een hele nacht te bomen — uitgerekend een nacht — over zonsopgang en de kans, om de zaak werkelijk te benaderen laten zij zich ontglippen. Domme lui! En wat lijken we soms heel veel op hen!

Wat zitten ook wij soms zwaarwichtig te bomen over God en over al die grote en diepe dingen, die met Zijn majesteit in woord en werk verband houden. Het is zo prettig zo 'n beetje te grasduinen over de gerechtigheid bijvoorbeeld. Je gaat zo gezellig spelevaren op de kabbelende golfjes van eigen welbespraaktheid. Je kijkt naar de wereld en je ziet, dat het daar niet veel zaaks is. De mensen liegen en bedriegen allen wel op één uitzondering na: je zelf natuurlijk. Of rechtvaardigheid wel een plant is, die op de aarde tieren kan? Als vanzelf kom je tot de vraag of God, als Hij bestaat, wel rechtvaardig is. Er zijn toch zoveel mensen door de schuld van anderen in narigheid. Mensen, mensen, als er toch een God is .... Dan neemt een ander de roeiriemen over, die het voor God wil opnemen. Die zegt, dat er eenmaal een grote afrekening volgt, aan deze of gene zijde van het graf. Volgt een beschouwing over hel en eeuwigheid, en of eeuwig eeuwig is of slechts een lange poos, en of je nooit meer uit de pijn zult komen, als 't eenmaal scheef is gegaan. We komen zo zoetjes aan bij Gods liefde terecht, althans in onze redenering, en bevinden dan, dat de landouwen weer ruimer gelegenheid geven tot allerlei fantasieën, pardon — geestelijke overpeinzingen. „Nog een kopje koffie, buurvrouw? Wel buurman, steek nog een pijp op. Laten we de afgoden verbranden man! Ha, ha, ha!" Een daverende klap op de knieën voor die enorme grap anno 1700 ....

Zou er geen verband bestaan tussen de onvruchtbaarheid van menig christelijk leven, ja van het christendom in zijn geheel en de wijze waarop wij de werelden omspannende dingen bekijken? In onze gezellige kouterijen breken we er genoeglijk stukjes af als van een krakeling. Maar waar is de eerlijke ontroering, de aanbidding van Hem, Die dat alles met Zijn geest doordrenkt? We zijn net die bosjesmannen, die *trachtten elkander* te overtroeven. Het gaat er ons helemaal niet meer om, Gods grootheid te zien. We houden van het spiegelgevecht en we vinden onszelf hele vrome mensen, als we niet de politiek, maar de godsdienst tot ons strijdperk maken. Maar is dit niet eigenlijk erg oneerbiedig? Het doet me altijd denken aan Vasti, die Ahasveros bij wijze van pronk, dus zelfverheerlijking, aan de rijksgroten wil tonen. Doch zomin als deze waardige vrouw is de godsdienst tot deze dienst genegen. Al dat praten over godsdienstige onderwerpen terwille van het praten sticht niet. Het komt niet tot een contact met den Heer. Zijn hemelse gaven zijn er niet bij, wanneer mensen hun wijsheid over God elkander overhandigen. Het is alles wel „net alsof", maar daar het goddelijke ten enenmale ontbreekt, ontbreekt ook de kracht om een leven te leiden, waarin overal de sporen te vinden zijn van Gods tegenwoordigheid.

Men moet mij goed verstaan. Het godsdienstig gesprek is noodzakelijk. Doch zij, die het voeren, moeten het doen in het besef van hun kind-zijn. Slechts aan kinderen, die God geloven, onthult Hij iets van Zichzelf. U herinnert zich, wat Christus' daarover gezegd heeft. Het kenmerkende van het waarlijk kinderlijke gesprek is, dat het bij alle schone vondsten toch steeds tot dezelfde conclusie leidt: „En God is nòg heerlijker, nòg wijzer, nòg machtiger, nòg heiliger en nòg liefdevoller!"

Zulke kinderen doen niet mee aan de bosjesmannenmethode. Gelukkig! want die methode leidt evenmin tot de waarheid als het in het voorbeeld is geschied.

Hebt u licht nodig, opdat ge uw voet aan geen steen stoot? Vorm dan niet een of andere theorie. Ik zou haast willen zeggen, hoe sluitender de theorie, hoe meer u hem wantrouwen moet. Dan is namelijk de kans het grootst, dat de willekeur corrigerend en retoucherend werkzaam is geweest. Klonk het niet heel aannemelijk, die theorieën van de bosjesmannen over de zonsopgang? En nochtans nemen we aan, dat ze beide fout waren. Beiden hadden niets anders gedaan dan verschijnselen zo lang aan elkander te passen, tot er zoiets als een gaaf beeld ontstond. In feite hadden ze de primitieve fout van verwisseling van oorzaak en werking gemaakt.

Hebt u licht nodig? Treedt dan in het licht! Wanneer ge iets van Gods vrijmoedigheid wilt weten, of u een voorstelling wilt maken van Zijn heiligheid, wijsheid en liefde, zet u dan niet om het probleem van de uitwerking op te lossen in zwarte duffe nacht van uw menselijke geest.

Er is een andere weg.

Ergens staat een kruis. Daar wordt voldoening geschonken aan de heiligheid Gods, daar de schuld van heel de mensheid wordt afbetaald in heilige bloedsdroppelen. Daar is de wijsheid Gods, die een weg vindt waar alle mensen radeloos moeten toegeven, geen weg

meer te zien. Daar is de liefde Gods, die willig is te lijden, opdat de mens behouden kan worden. Daar is de vrijmachtigheid Gods, die zich door niets laat afbrengen, heil te geven aan het doemwaardige!

Treedt onder het kruis van Jezus Christus.

Gaat *ervaren*, wat genade betekent, en ge zult slechts roem hebben voor Hem, die u in uw gepeins niet aan u zelf overlaat, maar u de hand reikt ten leven.

C. BRANDT.

Het † van Golgotha

Twee Koningen: Pilatus en Jezus.

Daar stonden eens twee Koningen tegenover elkaar. De een was koning over een kleine provincie van het Romeinse rijk, de andere is Koning van hemel en aarde. Deze twee koningen zagen elkaar in het aangezicht, maar, vreemd om het te zeggen, de kleine koning zat op een troon, met gouden kroon en prachtig kleed, een scepter in de hand, terwijl de Grote Koning daar stond met onbedekt hoofd, gescheurde kleren, gewonde voeten en gebonden handen, een gevangene, die zijn oordeel afwacht.

Is dit het gewillig noodlot? Of een wonderlijke samenloop der omstandigheden? Of .... zou er toch nog een betekenis achter schuilen, die wereldomvattend zal blijken te zijn in haar omvang en even verheven als wijs in haar hoogte en diepte?

Luister! De kronen, die weleer de voorhoofden versierden van de keizers van Rome, van de Czaren van Rusland, van de keizers van Oostenrijk en Duitsland om bij dezen slechts te blijven, zijn evenals die van Pilatus zelf weggerukt en in de smeltpot van een nieuwe wereldorde geworpen; terwijl de heerlijkheid, die Jezus omstraalde, toen Hij Pilatus ontmoette, nimmer verwelkt is of verwelken zal. Welke evoluties of revoluties de wereld ook moge aanschouwen: Zijn stem, zo zacht en teder, dringt door met onweerstaanbare kracht in vele harten van alle eeuwen: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".

De grootste Zending.

De grootste Zending in deze wereld werd volbracht door middel van het Kruis. Alexander de Grote zowel als Napoleon en vele anderen met hen gingen uit om de wereld te veroveren door middel van het zwaard. Socrates, Plato en al de andere wijsgeren en geleerden aller tijden trokken er op uit de wereld te veroveren door middel van kennis. Jezus' zending in deze wereld werd den mensen tot heil door middel van het kruis: het was de Zending der liefde. Het kruis op Golgotha zal altijd haar wonderlijke bekoring behouden want het is juist dit kruis waarop de Vorst der ere stierf, dat de sleutel is tot het leven en de weg naar huis. Het kruis, dat een menigte paradoxen in zich verbergt, dat ons verbijsterd doet staan en verslagen doet uitroepen: „Waarom, o God, waarom juist zo?" — is tevens de openbaring van Gods opperste wijsheid. Zó en zó alleen komt men tot het waarachtige, overvloedige leven en bereikt men tenslotte het Vaderhuis, waar alle verlangens gestild worden en alle hoge aspiraties vervuld. Het zaad moet in de aarde sterven en vergaan, alsvorens het nieuwe leven in al zijn rijkdom kan opbloeien. Dat is een wet waaraan niemand ontkomt: zelfs niet Gods Zoon.

De teleurgestelde.

Onlangs gebeurde het dat een jonge vrouw uit goede stand en van goede ontwikkeling eensklaps geweldige moeilijkheden in het leven ontmoette. Ze kon er op een gegeven ogenblik niet meer tegenop, zag geen straal van licht of hoop meer en in een vlaag van grote neerslachtigheid maakte zij een eind aan haar leven. Een klein briefje liet ze achter en daar stond in: „Ik ben altijd een christin geweest en vertouwde op God, maar in de kritieke ure van mijn leven heeft Hij mij niet geholpen en daarom sterf ik als een ontgoochelde". — Daar zijn duizenden, die de daad van deze vrouw niet hebben gedaan n.l. zelfmoord plegen, maar die wel op een zeker moment op hun levensweg zich gevoelden als een ontgoochelde ziel. God helpt niet altijd terstond. Hij helpt zelfs in sommige gevallen helemaal niet d.w.z. niet zoals wij dat wensen. „Mijne genade is u genoeg", werd Paulus eens toegefluisterd. Maar de doorn in het vlees bleef er! „Als God liefde is, waarom dan ...." en dan volgt het niet voor het verstand te rijmen en op te lossen probleem van u en mij. Als één echter recht had om God te verwijten, te verloochenen of te vervloeken, dan was het Jezus. Hij voelde de Godverlatenheid als nimmer één mensheid ooit heeft kunnen voelen. „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Doch Jezus deed nóch het een, noch het andere. Zijn laatste woorden waren een bede aan den Vader, in Wien Hij geloofde en vertrouwde tot aan de laatste ademtocht.

Vertrouwen!

Ons wordt gevraagd te vertrouwen. De macht der zonde is overstelpend groot. Overal en alom ontwaart men dit. Er is geen plekje op aarde waar het niet te vinden is en zeker ook niet de kamer waarin gij vertoeft de stoel waarop gij zit het hart dat in uw lichaam klopt. 't Is alles bezoedeld en doortrokken met zondige gedachten, woorden en daden. Schuld, schuld, schuld. De gehele wereld zit er onder, maar 't meest op zedelijk en geestelijk gebied. Dàt is het wat het licht van Gods vriendlijk aangezicht wegneemt. Dàt is het wat ons berooft van levensvreugde, hoop, vrede, vriendschap en ware gemeenschap. En nu dit. Het is een alles overtreffende gedachte, een gedachte die ons doet duizelen: God neemt alle schuld op zich in Zijn Zoon Jezus, de Koning van hemel en aarde. Hij draagt de zonde weg, zoals weleer de zondebok de schuld van gans het Joodse volk wegdroeg in de woestijn, om nimmer terug te keren. Hij droeg onze smarten, onze plagen, onze striemen — alles uit liefde, om ons heil. Dàt te geloven, daarin te vertrouwen is de prediking van het Evangelie van het kruis van Golgotha. Het is een zegen ten leven dàt te geloven. Het is tevens een gave Gods. Hoe die te ontvangen? Zijn woord zegt ons: „Die bidt, die ontvangt". Dat bidden is een kinderlijk stamelen: Heer, leer mij te vertrouwen. En er is nog niemand weggezonden die bad om schuldvergiffenis en geloof in de kracht van het bloed van het Lam: Jezus, Gods Zoon.

Durf te leven in deze zondige wereld, blijf vertrouwen in God, en zie achter het kruis de geopende groeve van den Verrezen Heiland.

A. A. HARDENBERG.

De Hervormde Kerk

weekblad van den Hervormden Raad voor Kerk en Publiciteit is een blad, dat ik, door bevriende hand mij toegestopt, graag lees. Het is geen zwaar theologisch discussieblad en nog minder een verzameling van verdacht oude of wonderlijke verhaaltjes. Het is fris en door tekeningen en foto's aantrekkelijk; en hervormd.

Op de synode van Blaricum komt veel aan de orde. Onder meer, eigenlijk onder veel, ook de kinderdoop. Hier laat ik volgen wat (Ds.) L. H. R(uitenberg) daarvan oververtelt.

„Een zeer breede en diepe discussie is gevoerd over de fundeering van de kinderdoop. Het staat met de kinderdoop zeer merkwaardig. Eeuwenlang vrijwel in de gansche christenheid als vanzelfsprekend aanvaard. Maar in de laatste eeuw steeds meer een punt van aanval. Menige secte verwerpt hem — secten, die soms (gelijk de baptisten) uitgroeien tot wereldorganisaties. Het beteekent iets, dat b.v. thans in Rusland ruw geschat de traditioneele Oosters-Orthodoxe kerk 5 millioen en de Baptisten 2 millioen belijders telt. Het verzet tegen de kinderdoop onder de kleine protestantsche kerken in Roomsche streken is duidelijk. Het is een vorm van anti-clericalisme. In Zuid-België b.v. heeft een Hervormde Gemeente de kinderdoop eenvoudig afgeschaft. Daar komt bij, dat Karl Barth thans zijn klemmende vragen stelt. Niet dat hij een kerkelijke actie tegen de kinderdoop wil ontketenen, maar hij wil haar opnieuw aan de orde stellen, volhoudend, dat zij onbijbelsch is. En in Nederland vindt men ook sporen van deze opvattingen. Niet alleen vrijzinnige gemeenten staan onder de indruk van de Doopsgezinde dooppractijk (b.v. in Friesland), maar ook in orthodoxe gemeenten vindt men bezwaren.

Nu had de Fransche Hervormde Kerk aan de onze advies gevraagd. En dat advies is haar gegeven. En met algemeene stemmen aangenomen. Het advies, opgesteld door Prof. Haitjema en Dr. G. Oorthuys, neemt als uitgangspunt de vraag: wie wordt eigenlijk gedoopt? Het kind-apart of het kind-in-zijn-verbondenheid, d.w.z. het kind als onderdeel van het gezin en de gemeente. Het kind als onderdeel van het lichaam, waarmee God reeds een verbond heeft. Het advies zegt: dit laatste is het geval en voert daarvoor Bijbelsche gegevens aan.

Ziet men dit eenmaal, dan is kinderdoop in de Kerk als lichaam van Christus geboden. Verwerpt men haar, dan doet men geen recht aan het feit, dat er een Kerk is. Dan wordt de doop het teeken van verbond tusschen God en de geloovige mensch, niet meer het teeken van de daad van God aan de gemeenschap, waarin de mensch geboren wordt en waardoor hij deel krijgt aan het verbond, dat God opgericht heeft.

Dit stuk zal niet alleen aan de Fransche Hervormde Kerk gezonden worden. Ook Karl Barth zal er officieel van in kennis worden gesteld. En vooral: ook de kerkeraden zullen het ter kennisname en ter bespreking ontvangen.

Ziehier een voorbeeld van geestelijke leiding, van de Synode uit gegeven."

Op bovenstaande gaan we niet in, omdat we enige kanttekeningen zouden willen maken bij het hoofdartikel van het nummer van 15 Maart, waarin (Ds.) F. H. L(andsman) over hetzelfde onderwerp en naar aanleiding van dezelfde synodale conclusies schrijft onder de vraag: Behoren onze kinderen gedoopt te worden?

De eerste drie zinnen luiden dan: Dit is in onze Kerk een vraag waarop het antwoord, strikt genomen, al van tevoren vaststaat. In de Hervormde Kerk wordt de Kinderdoop geleerd en bediend. Dit is in overeenstemming met de belijdenisgeschriften onzer Kerk (Heidelb. Cat. vr. en antw. 74).

Wanneer het werkelijk zo is, dat het antwoord a priori vaststaat, en dat staat hier toch, dan moet elke protestant zich onrustig gaan gevoelen, vooral wanneer in de derde zin gezegd wordt, dat de kinderdoop in overeenstemming is met de belijdenisgeschriften. De reformatoren braken zich een weg door de jungle der roomse leerstellingen naar de zuivere bronnen van het Woord Gods en wij meenden, dat de nieuwe dag der Hervormde Kerk werd ingeluid, doordat men de bijbel bovenop de handschriften van mensen legde.

Er leven vragen omtrent de kinderdoop, zegt de schrijver. Oorzaak: de leer der Wederdopers uit de hervormingstijd, en die der Doopsgezinden en Baptisten van nu. Ten tweede: de praktijk van de kinderdoop, staande onder het motto „doop wat in het doophuis komt" roept bedenkingen op. Ten derde: in een reformatorische Kerk moet het altijd mogelijk zijn bij de Heilige Schrift in hoger beroep te gaan. En dat onderzoek heeft velen onzeker gemaakt, zelfs ambtsdragers.

Aanleiding deze zaak in de synode te bespreken is geweest een verzoek van de zijde van de Herv. Kerk in Frankrijk en indirect de invloed van Prof. K. Barth.

„Het is duidelijk dat in dit verband de vraag of doop en geloof onverbrekelijk bij elkaar behoren onvermijdelijk het eerst aan de orde komt. Deze vraag werd, goed reformatorisch, bevestigend beantwoord. De sacramenten, dus ook de doop, zijn „instrumenten in de de hand van de H. Geest, waardoor deze het reeds door de prediking aanvankelijk gewekte en gewerkte geloof wil versterken". Dat onderschrijven wij van ganser harte.

Maar hoe „doopt" men dan de kinderen? „Met grote nadruk werd er in het door de Synode aanvaarde rapport op gewezen, dat Gods belofte, die in de kinderdoop „beteekend" en „verzegeld" wordt, even stellig voor de ouders als voor de kinderen, ja voor heel het grote „gezin des Heeren" en de kinderen der gemeente is". Wij vragen: welke belofte wordt bedoelt? En wat betekent de uitdrukking: „gezin des Heeren"? en heeft de gemeente inderdaad kinderen? Zijn kinderen van gemeenteleden gemeentekinderen?

Deze laatste vraag is eigenlijk de beslissende. Wanneer wij zouden moeten aannemen, en dat op grond van Gods Woord, dat kinderen van gelovigen krachtens hunne geboorte uit gelovigen in een andere relatie, in deze zeer bepaalde relatie tot God stonden, dan zetten wij daarmee de eerste stap op de weg, die de Kerk wat betreft de doop bewandelt. Wij zeggen niet, dat onze kinderen niet een bepaald voorrecht genieten boven de kinderen, die in een volstrekt ongelovig gezin geboren worden. Maar dat voorrecht ligt niet in het bloed maar in het feit, dat het Woord gelezen wordt, dat van en tot God gesproken wordt in een christelijk gezin. „Als wedergeborenen niet uit vergankelijk zaad, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God."

Maar bijbelteksten kunnen gevaarlijk zijn. De schrijver merkt dan ook op: wij moeten de geldigheid van de kinderdoop niet proberen te „bewijzen" aan de hand van allerlei losse texten uit oud- en nieuw-testament, maar vragen naar de mening des Geestes.

Wij zeggen, dat in een zo grote afwijking van de oorspronkelijke doop, zoals wij die telkens zien voltrekken in het nieuwe testament, het toch niet overbodig zou zijn als men ons tenminste een plaats kon geven, waardoor de geldigheid van de kinderdoop wel „bewezen" werd. En men mag veronderstellen dat het bekend is, dat het ons in de eerste plaats niet gaat om „wat meer of minder water", ofschoon nergens en door niets een duidelijkere taal gesproken wordt dan bij het doopbassin, maar dat het hier gaat om wie tot de gemeente worden toegedaan. De oude gedachten zijn in de Synode weer uitgesproken: het verbond met Israël; een nauw verband tussen besnijdenis en doop; de lijn der gegeslachten. Terwijl Mark. 10 : 14 ook nog wordt aangehaald, ofschoon men eerst adviseerde geen texten te gebruiken. Ook was men van mening, dat uit de verschillende berichten uit het boek der Handelingen kon worden afgeleid, dat kinderen met hun ouders de doop ontvingen, ofschoon „daarvan nooit nadrukkelijk melding gemaakt" werd. Men geloofde met Calvijn dat „God de zijnen zoo goed en milddadig is, dat Hij om hunnentwil de kinderen, die zij hebben voortgebracht, tot Zijn volk gerekend wil hebben".

Zodat wij teleurgesteld zijn. Niet omdat we geen gelijk krijgen van deze Synode, doch omdat men nog steeds niet aan de reformatoren voorbij kan komen. Omdat men nog steeds het oudtestamentisch Israël verwart met de gemeente, die geboren wordt onder de werking van Woord en Geest. De gemeente, die eruit geroepen wordt en niet opgroeit uit noch zich bindt aan de geslachten. Hier moest naast het Woord reeds de ervaring de kerk deze waarheid geleerd hebben. Hun, die Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.

Wij kunnen niet geloven, dat werkelijk onzekeren, ook van de ambtsdragers, tevreden gesteld worden door de op de Synode uitgesproken, herhaaldelijk herhaalde leerstellingen, die in strijd zijn met de letter en de geest van het Nieuwe Testament.

HUIZINGA.

Christus in China

Ergens in Shensi staat een huis. Een christenhuis. Hoe dat daar kwam, vertelt u de volgende geschiedenis.

Toen thans vijftig jaar geleden, de zendingspost te Shensi haar werk pas had aangevangen, kwam eens een heel arme en hulpbehoevende vrouw met een naaimandje aan haar aan de deur van het zendingshuis en vroeg de „leraarmoeder" te spreken.

Haar kleding en ook zijzelf was net en proper en ook haar spraak verried, dat zij niet altijd in een toestand van armoede had verkeerd. Ze was een weduwe van bij de vijftig en moest zorgen voor een jongen van ongeveer 8 jaar. Haar naaimandje was hiertoe het enige middel.

Zij had dit naaimandje niet altijd van huis tot huis gedragen, want zij was van gegoede boerenafkomst en had en man van haar eigen stand getrouwd, die behalve een aandeel in de familiegrond ook nog een goedlopende zaak had gehad in de stad, waar ze woonden. De eerste jaren van haar huwelijksleven waren gelukkig geweest, afgezien van één schaduw, die er over werd geworpen: er werden in hun gezin teveel dochters geboren. Zij waren aan geen van beide ouders welkom geweest en dus waren ze een voor een aan andere families gegeven, of waren zonder meer verdwenen.

De zaken van haar man gingen goed en hun huis was geriefelijk en mooi. Maar, zoals het zo vaak gebeurt in China wanneer het een man goed gaat, hij was verslaaft geraakt aan het opiumschuiven. Hetgeen in het begin slechts een genieting was geweest werd een hartstocht, en om zijn behoeften en verlangens te bevredigen moesten huis, land en zaak langzamerhand worden verkocht, totdat deze slechte gewoonte zijn ondergang werd en zijn dood verhaastte en de vrouw volkomen behoeftig werd achtergelaten.

Ze had twee zoons, de eerste een jongen van omstreeks tien jaar, de andere noemden we zojuist. De oudste kreeg een betrekking bij een van onze zendingsdokters, maar de gevolgen van de ondervoeding waren duidelijk merkbaar en het duurde niet lang of hij stief aan t.b.c. Nu deze hoop en steun weggevallen was bleef er voor de weduwe niets anders over dan haar naaimandje te nemen en huis aan huis om werk te bedelen. Het gaf slechts een armzalige en onzekere beloning, nauwelijks genoeg om er zichzelf en haar overgebleven jongen van te onderhouden.

Bovendien was hij steeds moeilijker te regeren en leerde tot verdriet en zorg van zijn moeder allerlei deugnieterij. Toch hield hij erg veel van zijn moeder en hij trachte door boodschappen te doen en op straat snuisterijen te verkopen er het een en ander bij te verdienen, wat hij getrouw aan haar afdroeg.

Het was gelukkig voor onze naaister, dat zij de vrouw van den zendeling ontmoette, want uit het bezoek van die dag ontstond tussen deze beide vrouwen een hechte vriendschap, die bijna dertig jaar geduurd heeft. De een verkreeg werk en een tehuis, de ander smaakte de vreugde deze vrouw tot het geloof te mogen brengen en haar te zien dopen en lid te worden van de gemeente.

Alle hoop was nu gevestigd op haar overgebleven jongen. Hij bezocht de zendingsschool en vanaf het begin vertoonde hij tekenen van begaafdheid en maakte snelle vorderingen, hoewel zijn vroegere vrijheid hem nu en dan rusteloos maakte.

Toen zijn eerste opleiding voltooid was, wenste zijn moeder dat hij zijn studie mocht voortzetten op de Mulo. Het Evangelie had in haar leven zoveel vreugde gebracht, dat zij hoopte en bad dat haar zoon prediker zou worden. De zendeling was echter van mening, dat het karakter van den jongen beter geschikt was om een handwerk te leren. Dus werd hij in de leer gedaan bij een wever. Het werk was zwaar, de uren vielen lang en de jongen mokte er tegen. Maar hij ploeterde door en veroorzaakte geen moeilijkheden.

Toen zijn leertijd om was, vroeg hij toestemming om in het ziekenhuis te mogen werken en voor dokter te leren. De directeur voelde er niet veel voor, maar ging er ten slotte mee accoord hem op proef te nemen, op voorwaarde dat hij met de onaanzienlijkste karweitjes zou beginnen en niet behoefde te verwachten voorgetrokken te worden.

Omstreeks deze tijd koos hij voor Jezus, werd gedoopt en opgenomen in de gemeente. Dit werd de stuwkracht, die nodig was om richting en doel aan zijn leven te geven. Hij begon geheel onderaan in het hospitaal, werd in de apotheek geplaatst en werd een volleerd apotheker. Zijn vrije uren besteedde hij aan het verbeteren van zijn ontwikkeling en hij werd een goed prediker. Maar zijn hoop bleef erop gevestigd dokter te worden. Met dit doel bezocht hij de klinieken en werd daarna naar de medische faculteit aan de universiteit gezonden, alwaar hij zijn opleiding voltooide en de dokterstitel behaalde.

Het eerste wat de jonge dokter na zijn terugkeer van de universiteit deed, was een eigen huis te bouwen voor zijn oude moeder, waarin zij haar verdere dagen kon slijten.

Aldus werd dit Christenhuis gebouwd met liefde als zijn omgeving en dienen als zijn doel.

Vertaald door J. B.

„In their own homes".

GEMEENTE-BERICHTEN

AMSTERDAM

Behalve veel lieflijkheid heeft de gemeente ook steeds weer haar bijzonder leed.

17 Mrt. j.l. overleed zr. Johanna E. v. Staveren, geb. Kiefer in de leeftijd van 68 jaar. Op 16-jarige leeftijd gedoopt, was zij sedert dien een trouw lid der gemeente aanvankelijk te Keulen en de laatste 12 jaren te Amsterdam. De laatste levensjaren moest zij veel lijden — thans is zij over het lijden heen en thuis bij haar Heiland.

De 21e dezer hebben we haar lichaam ter aarde besteld op „Zorgvlied", alwaar een der ouderlingen sprak ter harer gedachtenis en de belangstellenden wees op het heil in Christus.

De Heere trooste de familie.

W. V., secr.

HENGELO

Als het in de gemeente niet goed gaat en je hebt weinig mede te delen, och dan zwijg je graag en vraag je geen plaatsruimte in De Christen. Gaat het daarentegen wel goed en gebeuren er belangrijke dingen, dan .... zwijg je ook. Geen van beide houdingen zijn goed. Als een gemeente bovendien zelfs bijzonder veel zegeningen ontvangt, dan is het wel dubbel onjuist om te zwijgen. En in Hengelo hebben we inderdaad veel te vertellen. Daarom willen we niet zwijgen.

God heeft ons bijzonder gezegend. Het werk van onzen voorganger wordt door onzen God gebruikt om de gemeente op te bouwen en uit te breiden. Regelmatig wordt de doopvont geopend om aan het verlangen om in de gemeente opgenomen te worden, te voldoen.

Zondag 2 Maart werd een zuster op haar belijdenis gedoopt en een drietal, twee broeders en een zuster, heeft de wens te kennen gegeven Jezus ook daarin te willen volgen. De kerk wordt te klein, zodat ernstige plannen voor uitbreiding in behandeling genomen zijn. Wij danken dit naast God aan onzen voorganger, wiens bezielende toespraken de harten warm maken.

In Borne, waar een 20 tal onzer leden woont, heeft gedurende een half jaar de heer M. Boeschoten uit Utrecht gewerkt e. e. a. in overleg met de E.C.U. En het resultaat? Een Zondagmiddagdienst waar pl.m. 70 bezoek(st)ers verschijnen. Een bidstond op Woensdagavond met pl.m. 25 mensen. Een Zondagsschool welke door een 30 tal kinderen bezocht wordt. Een jongeliedensamenkomst 's Zondagsavonds met pl.m. 25 jongelui; deze heeft op 22 Febr. l.l. op Zaterdagavond een propaganda-avond belegd, waar ruim 300 belangstellenden aanwezig waren. Zusterhulp bloeit. Er is een zangvereniging ontstaan, die zich mag laten horen. Er is .... een wonder gebeurd. Zielen hebben zich overgegeven aan Jezus. Mensen, die nooit een kerk bezochten, komen nu onder het Evangeliewoord. Een jonge man heeft zich reeds bij de gemeente gevoegd. Twee zielen volgen op 1e Paasdag a.s.

Zondag 23 Maart nam br. Boeschoten afscheid omdat zijn studie hem roept. Bijna 100 mensen beluisterden zijn afscheidswoorden.

Des avonds, in intieme kring bij elkaar, werd door gemeente en jeugdwerk afscheid van hem genomen. Weer was de Doopsgezinde kerk meer dan vol zodat verscheidene stoelen bijgeplaatst moesten worden. Warme woorden, welke getuigden van liefde, werden hem toegesproken. Er is pionierswerk verricht in Borne.

En nu? Waar zijn de zaaiers en de maaiers? O wie wil gaan? Zeker Ds. Hardenberg en de ouderlingen zullen hun uiterste best doen om alles zo mogelijk excelsior te houden. Doch in een plaats als Borne met grote perspectieven behoort een plaatselijke werker, die zich volledig aan de arbeid kan geven. Er is reeds grond gekocht voor een kerkje of evangelisatiegebouw. Wij hopen vurig dat het de E.C.U. gelukt een nieuwen werker voor Borne te bemachtigen. God zegene haar pogingen.

S. W. VIS.

Wereld-Congres

29 Juli—3 Aug. 1947 Copenhagen

Nu komt er toch nog weer een mededeling!

De correspondentie is na het laatste teleurstellende bericht natuurlijk voortgezet. Het Deense Congrescomité doet ook ernstige pogingen om harerzijds de problemen, die ons de teleurstelling bezorgden, mee op te lossen. Voor twee groepen kan ik nu al vast een meer verblijdend geluid doen horen.

Dr. Fr. Bredahl Petersen, alg. secr. van het Congrescomité, verzoekt mij n.l. om twee lijsten te zenden, ten eerste een lijst van alle jonge mensen en studenten, die bereid zijn hun eigen lakens en slopen mee te nemen en in een krib in een openbare school te slapen; en ten tweede een lijst van predikanten en vertegenwoordigers, die absoluut het Congres moeten bijwonen.

Nu kan ik natuurlijk moeilijk weten, wie van de aanvragers tot de eerste groep geteld moeten worden. Daarom verzoek ik hen, die eigen bedlinnen willen meenemen en gebruik willen maken van de genoemde slaapgelegenheid, mij dit mede te delen, voor alle duidelijk-

heid ook even met opgave van leeftijd. Dàar door de tegemoetkoming van het Congres-comité het verblijf wel iets goedkoper zal zijn (mogelijk zonder deviezen), zullen de onder de groep 2 vallende personen ook wel allen besluiten naar het Congres te gaan. Maar ik moet voor alle zekerheid toch wel even definitief bericht van ieder hebben.

Natuurlijk moet ieder, van welke lijst ook, wel rekenen met de verdere on- en reiskosten. Deze kunt u samengevat lezen in DE CHRISTEN van 21 Febr. j.l. (f 100.—, verblijfkosten niet meegerekend).

Wegens deze ruimere mogelijkheid van het bezoeken van het Congres stel ik de restitutie van reeds gestorte gelden nog maar even uit. Dit sluit vanzelfsprekend in geen geval in, dat men moet denken „o, het gaat dus toch door". Doch is de mogelijkheid totaal uitgesloten, dan restitueer ik dit geld zo spoedig mogelijk.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Onze lectuur!

Buiten de in het vorige nummer aangekondigde geschriftjes, kan ik u nog aanbieden, wat ik sindsdien ontvangen heb. Het zijn deze drie:

Ds. N. van Beek: „Grondbeginselen der Goddelijke waarheid" (Leidraad bij het godsdienstonderwijs) f 0.05
Ds. W. C. Mense: „Waarom uitgetreden?" - 0.05
Ds. B. Planting: „Sabbats- of Zondagsviering" - 0.10

Neemt ook de vorige opgave ter hand. Bestelt naar hartelust! Verkoopt en verspreidt met blijmoedigheid! Van sommige werkjes heb ik een grote voorraad. Zorgt ervoor, dat deze onder de mensen komt!

De adm. T. JANSMA.

CORRESPONDENTIE

Br. F. te M. Ofschoon ik het mij gezonden voorstuk uit de Hervormde Kerk reeds las, dank ik u toch hartelijk voor de toezending. God zegene u.

E.-R.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Haarlem bracht een beroep uit op Ds. J. W. Weenink te Stadskanaal.

ADRESWIJZIGINGEN

Het secretariaat van de gemeente te Haarlem is nu in handen van br. Corn. Vrugt, Bosch en Vaartstr. 35, Haarlem.

Het adres van br. M. G. Boeschoten is nu weer: Dongestr. 5, Utrecht.

Het secretariaat der gemeente te Harlingen berust nu bij K. Wielinga, Bosb. Toussaintstr. 9, Harlingen.

BONDSDAG GRONINGEN

2e Paasdag

Het onderwerp dat Ds. Louw zal inleiden luidt:

Wij en de buitenkerkelijken.

FRIESE BAPTISTEN

Gij denkt toch allemaal wel aan onze 35e Bondsvergadering op Paasmaandag 7 April a.s. te Leeuwarden?

Het belooft een prachtdag te worden. We beginnen om 10 uur.

's Morgens luisteren wij naar Br. S. van der Werf uit Sneek. Hij zal met ons een wandeltocht maken door het verleden van onze Bond en de gemeenten.

's Middags hoopt Leeuwarden voor ons het leven van Dr. Johannes Elias Feiser in beeld te brengen, waarna Ds. Huizinga een woord zal spreken.

Uw leuze zij: allen op naar Leeuwarden.

Laat Leeuwardens kerk te klein zijn op 7 April.

Voor het bestuur van de Friese Bond,
de secr. H. SIKKEMA.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2839
VRIJDAG 4 APRIL 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Jezus Christus is de Heer! 't Rijk van God heeft overwonnen.
Hoort, hoe allen Hem ter eer juichend 't nieuwe lied begonnen.
't Is de Heer in eeuwge pracht, die ten licht leidt uit de nacht.

Het wegwijzende woord

Paasfeest

De Heer is waarlijk opgestaan!

Natuurlijk, en wie van ons heeft daaraan werkelijk ernstig getwijfeld? Reeds als kind leerden we: Daar juicht een toon, daar klinkt een stem. En dan galmde het niet alleen door heel Jeruzalem, maar evenzeer door de zalen en kerken van deze eeuw. Alles wat ons verteld werd over Jezus, over God, hebben wij geloofd. Geen wonder was ons te groot. Trouwens, er zijn ook geen kleine en grote wonderen.

Maar er zijn jaren gevolgd, waarin het opdringend verstand dat heerlijk kasteel van kinderlijk geloof belegerde en telkens passeren wij op de levensweg een ruïne. Op de puinhopen groeit het onkruid.

Dan komen de dagen, waarin de zon brandt, de regen striemt, de nachten vreeswekkend donker zijn. Koud blaast de wind door de reten van het bouwwerk der rede en de lamp, gevuld met de olie der wetenschap flakkert boven een schrale dis. Vreemde schaduwen klimmen de muren op en af en de vreze des doods versteekt zich in de vale hoeken.

Schuchter schuift de geest terug tot de oude tijdingen van liefde en leven. Zouden de verhalen toch waar zijn? Zou aan het kruis Christus toch gestorven zijn voor onze zonden en zou Hij toch opgewekt zijn ten derden dage? Wij reconstrueren en datzelfde verstand bouwt nu solieder het huis des geloofs. Ja, het is wel waar, redeneren wij. De verhalen bijvoorbeeld zijn veel te ongelijkluidend om onwaar te zijn. Juist de onvolledigheid der delen bewijst, dat ieder met blijdschap getuigde van wat hij wist, zeker wist, ervaren had. En of dat dan al of niet haarfijn aansloot op het getuigenis van anderen — wat maakte dat uit? Men sprak uit de volheid des harten en niet uit de berekening van het verstand. Jazeker, de mededelingen zijn waar. Men kan eenvoudig niet nalaten te glimlachen, als men ziet hoe de Joden een wacht begeren voor het graf, daar deze „Verleider" gezegd heeft, dat Hij na drie dagen op zal staan. Zijn eigen discipelen hebben dat nooit recht gehoord, eenvoudig omdat ze van geen dood of begrafenis in verband met hun Heer wilden horen. Maar zij die op Zijn dood zonnen, hebben het vernomen. Prachtig toch, die soldaten. Immers zij zijn het beste bewijs voor de opstanding. Als ze er niet gestaan hadden, als het graf niet verzegeld was geworden, ja dan, dan zou men werkelijk nog kunnen aannemen, dat de discipelen het lichaam gestolen hadden, maar dat is nu uitgesloten. Ziet ge wel, zo leveren de Joden en Romeinen een heerlijk bewijs voor de majesteitelijke opstanding van Jezus Christus. Vandaar natuurlijk ook, dat aan Hem geen been mocht verbroken worden, gelijk als bij de moordenaars. En zo bouwt het verstand voort en doet een huis verrijzen, dat minder tochtig schijnt. De olielamp heeft plaats gemaakt voor electrische verlichting.

Wanneer wij nu juichen: De Heer is waarlijk opgestaan, dan is dat niet vanwege die paar zinsneden hierboven, die zeker nog wel met enige spitsvondigheden kunnen worden aangevuld. Goed, ge verheugt u over die „bewijsvoeringen". Verheug u niet te zeer, want een isoleertang is gauw gevonden. De vreugde over de opstanding is vooral een van het hart. „Hij is van Si-

mon gezien!" Vrienden, wat hebben wij aan een bewezen opstanding. Ja, wel wat. Maar niet genoeg. In de Kerstdagen wordt ge vermaand: Al was de Heer duizendmaal geboren en niet in uw hart, zo waart ge nog verloren. Wat baat mij de opstanding, beweerd en bewezen, indien Christus niet in mij is opgestaan. Indien ik niet door die opstanding ben wedergeboren tot een levende hoop. Ik moet uit het zondengraf verrijzen en herboren, opgestaan, achter Hem ten hemel gaan. En gelijk duivel, zonde en dood reële machten zijn, zo kan ik slechts verlost worden door de levende Heer, Die mij rechtvaardigt. Waarmee zullen we 't Paasfeest vieren? Met de bestrijding van de vrienden van De Dageraad, zo noemen zich nota bene nog altijd sommige atheisten, of met het vieren van de dageraad, die aanbrak en aanbreekt, en zal aanbreken in Jezus, de Koning der tijden die gingen en komen. Hij leeft! Ziet gij Hem?

HUIZINGA.

Losse Schakels

Nieuwe Bapt. Seminaries in Rusland. De Waagschaal weet te vertellen van het openen van nieuwe Bapt. Seminaries in Rusland en a.g. de omvang van het baptistische werk aldaar. Het bericht laten we hieronder volgen:

> „De Sovjet-Autoriteiten hebben toestemming gegeven voor het stichten van nieuwe Baptisten seminaries in Rusland en voor het weder openen van een reeds bestaande theologische school. Jacob Zhidkov, de voorzitter van de Unie van Baptisten en Evangelische Christenen in de U.S.S.R., die deze mededeling deed, voegde er aan toe, dat in de Sovjet Unie geen Zondagsscholen bestaan, daar het verboden is aan kinderen godsdienstonderwijs te geven behalve in hun eigen huis.
>
> De Unie omvat 150.000 Baptisten en een gelijk aantal Evangelische Christenen, maar 4 millioen mensen wonen geregeld de diensten bij in 3000 kerken over het gehele land verspreid. Ongeveer 70 % van de predikanten oefenen een neven-beroep uit, voornamelijk in fabrieken, op kantoren en op de collectieve boerderijen. Sedert de revolutie zijn in de Sovjet-Unie twee Bijbel-uitgaven gedrukt, in 1926 25000 exemplaren en in 1927 10.000. In beide gevallen geschiedde dit op drukpersen, die het eigendom zijn van de Staat. In 1940 ontving de Unie grote hoeveelheden Bijbels in de Russische taal van Zendingsgenootschappen in Londen, N. York en Chicago".

We leven in de hope, dat onze broeders, die aan het wereldcongres te Kopenhagen deze zomer zullen deelnemen, ons meer nauwkeurige gegevens van het Bapt. werk in de Sovjetrepublieken zullen kunnen vertellen.

Handboekje. Mij werden ter inzage toevertrouwd de handboeken van vier Bapt. Unies in en rond Australie. Ze bevatten een schat van gegevens omtrent het werk, dat de broeders Baptisten aldaar doen en .... de vrouwen niet minder. Er blijven, als men die boeken gelezen heeft, geen vragen meer over. — Opnieuw rees bij mij de vraag, waarom wij dat nu niet doen? Ons Vademecum gaf slechts zeer weinig gegevens, en deze waren, dank zij de slaapzucht (of was het wat anders) van de mannen, zonder welke het niet kon slagen, zeer onvolledig. — We moeten een vademecum uitgeven (wie een passender naam heeft, schrijve mij dat eens), behelzende alle gegevens omtrent héél ons sterk gevarieerd werk. Heel de statistiek en dan niet alleen a.g. de gemeenten, maar al het werk betreffende. Alle adressen; alle cijfers; alle werkzaamheden. O, als elke secretaris eens actief was en zich de dingen niet drie keer liet vragen en zelfs dan nog bleef zwijgen....! Hoe schoon werd het leven van een vademecum-redacteur!

A.g. onze kinderen. Een broeder die het Vademecum met aandacht gelezen heeft, verklaart zijn instemming met het aldaar uiteengezette over onze geloofsverklaring. Zijn instemming eindigt echter bij bladz. 13, waar gesproken wordt over onze kinderen en het heil. Hij schrijft:

> „....maar waar ik het volgens mijn overtuiging niet mee eens kan zijn is wat U schrijft op blz. 13, n.l. wij moeten onze kinderen er op wijzen, dat zij Gode toekomen, en dat het heil hun is toegezegd, zij zijn tot geloven en overgave aan Christus geroepen. Dit nu kan ik in mijn Bijbel niet vinden, en als U nu eerst beweert, dat het Gods Geest is, die het hart der mensen moet bewerken, alvorens de wedergeboorte plaats vindt, en wij altijd maar weer zien, dat de kinderen van gelovige ouders, lang niet allen gelovigen worden, kunnen en mogen wij ook niet zeggen, dat het Heil hun is toegezegd. Dan zou m.i. de genade erfgoed zijn, wat toch allerminst waar is. Immers de Bijbel zegt dit op zooveel plaatsen; wat zouden we gaarne willen, dat al onze kinderen behouden werden. Immers, wat worden er veel gebeden voor onze kinderen opgezonden, die ons na aan het hart liggen. Maar Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Wij geloven er zal geen klauw achter blijven. Voor wie Jezus is gestorven, zal binnenkomen. En nu zijn er die zeggen: houdt dan maar op met bidden. Maar de Bijbel leert ons: houdt sterk aan in het gebed, en dan kunnen wij het overgeven. Het is onze roeping. Predikt het Evangelie alle kreaturen. Dat is de plicht van ieder kind van God, en als wij dat doen in handel, wandel of woord, dan kunnen wij het verder aan God overlaten."

Ieder mens is tot geloven aan Christus geroepen. Allen wordt het heil aangeboden: U komt de belofte toe en uwe kinderen en die daar verre zijn, zovelen als de Heere God er immer toe roepen zal, zegt Petrus op de Pinksterdag te Jeruzalem. Hoevelen het Evangelie ook immer horen — zij allen vernemen in die Boodschap de roepstem Gods, en mogen zich de belofte toeeigenen. Niemand behoeft te vragen: ben ik daar ook wel in begrepen? Komt het in het Evangelie toegezegde heil ook mij wel toe? Neen: God wil dat alle mensen alom de Boodschap gebracht wordt, opdat een ieder haar gelovig aanvaarde. — En wat geldt van de nakomelingen der Joden dier dagen, wat geldt van allen die verre zijn (de heidenen) geldt ook van onze kinderen: God schiep ze; Hij legde in Christus Zijn hand op de wereld (haar in Christus met Zichzelven verzoenende) en zegt daarmede: Gij zijt de Mijne. God laat Zijn recht en aanspraak op niemand los. Ieder is van God en heeft Gods eigendomsrecht op zijn leven te erkennen. Dat moeten we óók onze kinderen voorhouden. Onder gebed — natuurlijk. Ik zou willen vragen: kan dat wel anders? God handelt immers in de weg der

middelen? Hoe zouden we kunnen prediken zonder te bidden?

Zo zullen allen binnen komen, die ingaan op de voorwaarden, die God stelt: geloven in Christus. Maar wie zich daartegen verhardt, heeft het aan zijn eigen, hem als zedelijk wezen ingeschapen vrijheid toe te schrijven, dat hij verloren gaat. Maar dat God de relatie tot Zichzelven ook bij zulken niet als verbroken beschouwt, blijkt wel daaruit, dat Hij hen straft.

Onzuivere tegenstelling. Is instituering ener gemeente in strijd met de waarheid, dat ze openbaring is van het lichaam van Christus? Is het feit, dat de gemeente een Voorganger heeft, een verloochening van den Geest, die door de gemeente stroomt?

Kunnen alle leden van een lichaam bij afwisseling dezelfde functie vervullen? Heeft God niet ieder lid een bepaalde plaats en taak gegeven? Sluit de Heilige Geest orde en regel uit? Kan de Heilige Geest de gemeente niet meer leiden en de leden gebruiken, gelijk Hij wil, wanneer er een „Voorzitter" optreedt, d.w.z. wanneer een bepaald lid, in de samenkomst der gemeente voorgaat? Waarom niet? Is het in strijd met de leiding van de Geest, wanneer men zich voorbereidt voor hetgeen men in de samenkomst der gemeente zal spreken? Zou Paulus zijn brieven zonder voorbereiding geschreven hebben? Overlegde hij niet waarover hij moest schrijven en wat hij over die onderwerpen moest schrijven? Lukas heeft zijn taak, wat de Evangelie-beschrijving aangaat, in elk geval anders opgevat. Waarom zou het exceptionele geestelijker zijn, dan het normale gebruik van onze gaven? Of sluit de werking van de Geest het gebruik van onze natuurlijke gaven uit?

De gemeente als instituut. Een lichaam is geen vormloos, maar geordend geheel. De leden zijn niet als losse stenen, maar worden samen gevoegd tot een geestelijk huis. Juist door zich te instituteren openbaren de leden zich al delen van een geheel. De eerste christenen deden dat reeds onder de leiding der Apostelen, want, zegt Lukas: en allen, die geloofden, organiseerden zich. Ze erkenden elkander als deelgenoten aan de Christus. Er was tussen hen een nieuwe, wonderbare eenheid ontstaan — een eenheid van hoger orde en waarde, dan het bloed, dat hen als Joden samen bond. En deze eenheid moeten Gods kinderen alle eeuwen door en overal openbaren. Maar niet om naast elkaar te gaan staan als een tas stenen, maar om opgebouwd te worden tot een geestelijk huis. En voor deze opbouw heeft de Heer der gemeente de gaven, gelijk Hij wil en ieder heeft gehoorzaam aan Hem, die gaven te gebruiken tot stichting (opbouw) van het geheel. Die gehoorzaamheid aan Hem is een geordende gehoorzaamheid, omdat de Christus Zijn gemeente leidt door de Geest — verschillend in aard en mate — gaan uit te delen, gelijk Hij wil. Ofschoon alle leden gelijkwaardig zijn als delen van Christus' lichaam, zijn ze niet van gelijke betekenis voor het functioneren van het lichaam. De gemeente heeft dat te erkennen door de een tot leraar, anderen tot ouderlingen en weer anderen tot diaken en diakonen te kiezen. En dezen, belast met de leiding der gemeente in gehoorzaamheid aan de Heilige Geest, hebben te erkennen degenen, die gaven hebben ontvangen om de gemeente op te bouwen door getuigenis, gebed, gezondmakingen, spreken in vreemde talen. Verhindert daarin niet, zegt de Apostel, als hij voor de gevaren, daaraan verbonden, waarschuwt.

I Kor. 14. In I Korinthe 14 lezen we hoe het in de gemeente kan gaan. Maar nu te zeggen, dat het zo *moet* gaan, is weer miskenning van de vrijheid des Geestes. We moeten apostolisch zijn, maar niet menen, dat we het wezen van de zaak treffen, door te gaan nabootsen wat eertijds, onder bepaalde omstandigheden en in bizondere situaties, gebeurde. De Heere weet wel, wat voor ons hier en nu, en voor anderen elders, nodig is. Al dat willen dwingen, dat God Zich zal herhalen en met ons en aan ons en onder ons doen, wat Hij eerder deed en elders deed, is hoogmoed. Als ons hart maar rein is en we vrij staan tegenover het verleden en open naar Boven, zal God geven, wat voor ons, en nu, goed is. Wie iets poogt te forceren raakt naast het goddelijke spoor of zinkt uitgeput in slaap in nutteloos wachten. De ervaring leert dat, dunkt ons, wel. Of het in de gemeente te Rome en in die te Efeze in de samenkomsten der gemeente ging, gelijk te Korinthe, weet ik niet. Wel weet ik, dat te Korinthe, waar men aan geen gave gebrek had, geen hoogstaande gemeente was en zij zonder invloed op haar omgeving gebleven is. Waarlijk: haar beeld en haar geschiedenis lokt ons niet om te begeren aan haar gelijk te worden. God is de Levende God. Gaan we verder aan Zijn hand.

L.

Pastorale Mijmeringen

De barre winter is voorbij! Weet u nog, hoe u hebt zitten kleumen bij ondervoede haarden en kachels. We maakten korte avonden en schoten op tijd onder de wol om aan de kille greep van vorst Thialf (mooie naam, vindt u niet?) te ontkomen. Zo gezien mogen we verwachten, dat een goed deel van de Europese bevolking behoorlijk uitgeslapen is, 't geen zich vermoedelijk ter conferentie te Moskou wel zal openbaren. Wat een bergen sneeuw! Waarlijk, aan de lijkwade van de natuur zijn geen textielpunten gespaard. — Maar wat praten we meer over het aan schaduwen rijke verleden, nu de lente is gekomen.

En toch valt iedere lente me weer tegen. We stellen haar ons altijd voor als een lachende bruid, die tegelijk als bruidmeisje fungeert en handenvol bloemen over de wereld strooit, terwijl de zoele wind haar blonde haren lichtelijk in wanorde brengt. Och arme! Dat flatterende beeld is zeker afkomstig van de omstandigheid, dat onze crocusjes, tulpen en hyacinten in een heerlijk verwarmde kamer hun kleur en geur verspreiden, waar het magerste zonnestraaltje, dank zij de roodgloeiende kachel, de illusie van een paradijs weet te scheppen. In werkelijkheid is de lente een tamelijk nukkige juffrouw, die met stromen depressie's, stromen regen en daverende stormen een nors gelaat keert tegen .... ja waartegen .... wel tegen de winter! Weest dus getroost, haar boze buien gelden niet u, doch de treuzelende winter, die het eigenlijk nog lang niet moe is, u en mij te plagen. Nu zijn we ineens weer met haar verzoend, nietwaar?. Ze trekt één lijn met ons! Bedenkt dat, als u een fietstocht van twintig kilometer tegen een vliegende storm hebt af te karren. Het zal uw gemoed kunnen verwarmen, ingeval u dat nog nodig hebt. Onze vijand is haar vijand. Welnu, blaast dan maar vrij stormen van de lente; wij gaan wel gebogen, doch getroost onze weg! Want zo verbrijzelt ge de boeien, die het leven hinderden, zijn zegetocht over de aarde te beginnen.

Lente en stormen — terwille van het leven behoren zij bijeen!

Natuurlijk kunt u daartegen de opmerking maken, dat het praktisch toch weinig verschil maakt, of die stormen wat goeds of wat kwaads in de zin hebben. U interesseert alleen de windsnelheid en het feit dat u er misschien doorheen moet. Ik geef direct toe, dat uw opmerking van practisch inzicht en nuchter verstand getuigt. Wat zei u, bent u gevleid met deze lofuiting? Dan hebben we elkaar waarschijnlijk niet helemaal begrepen. Want practisch inzicht ziet vaak weinig anders dan de kleine voordeeltjes in onmiddellijke omgeving, zonder kennis van de grote lijn — oppervlakkigheid dus — en nuchter..... Was u in de bezettingstijd erg gesteld op nuchter kalfsvlees? Laten we het eens onomwonden zeggen, dat het leven nooit gediend is door lijdensschuwheid. Is het nog nodig het klassieke voorbeeld aan te halen, dat ook de bijbel gebruikt over het geboren worden van nieuw leven? Dan is er sprake van barens*weeën*. Niets waarachtig schoons komt op deze wereld tot stand of het komt langs de weg van smart. Aan dit feit is sinds de zondeval niets te veranderen.

Er is dus een goede dosis moed nodig om nieuw leven tegemoet te zien. Men moet prijsgeven de hang naar gemoedelijkheid en knusheid. Die Hollandse „deugd" is maar al te vaak in een ondeugd ontaard. Het is inderdaad veel prettiger en men loopt veel minder risico, als men voort blijft gaan langs beproefde paden. Maar het gevaar is, dat men op den duur de taak niet meer vervult, die de steeds wisselende tijden opleggen. Met andere woorden, met alle ijver en trouw, die men in de knusse sfeer van het eigen gezelschap of de eigen gemeenschap betoont, gaat het leven zijn gang zonder contact te onderhouden met hetgeen we zouden kunnen noemen het goede-van-weleer.

Onze voortrekkers onder Dr. Feissers aanvoering hebben het anders gedaan! Zij durfden zelfs de voet te zetten op onontgonnen land. Ze hebben het gewaagd als uitgeworpenen, miskenden en gewantrouwden hun aanvankelijk zo smartelijke weg door de geschiedenis te gaan. Hun leven was een voortdurende belijdenis met Jezus te willen lijden in 't geloof, dat achter Hem aan ook eenmaal het tijdstip zou dagen van een verheerlijking van het leven. Zonder twijfel — ze hadden zich veel leed kunnen besparen, maar ze hebben de lentestormen getrotseerd als ziende de Onzienlijke.

Wilt ge deze helden en heldinnen eren? Laten wij dan overwegen, hoe we het zullen doen.

Ik meen, dat daartoe twee wegen openstaan. Vooraf wil ik eraan toevoegen, dat slechts één van die wegen mij aantrekt.

De ene weg is, dat men tracht een trouwe copie te zijn van de voorstrijders in heel hun doen en laten. Hun gewoonten en hebbelijkheden heeft de historicus te achterhalen en ons als recept voor de vorming van onze gewoonten en hebbelijkheden aan te bieden. We hebben dan een levensvorm, die in 't verleden zijn bruikbaarheid heeft bewezen. De hoogste taak, die men zich kan zien toegewezen is toch, dat de gewetens worden wakker geschud. Welnu, dat is ontegenzeggelijk gebeurd. Wat is dan aantrekkelijker, dan juist op diezelfde wijze als zij het indertijd deden ons appèl te richten aan de gewetens van de tegenwoordige medemensen?

Men maakt hier echter een fout. De menselijke samenleving is iets veranderlijks wijl het levend is! Dat maakt het noodzakelijk, om telkens de methode te wijzigen. Zo wijzigt de tuinman zijn werkzaamheden gedurende de loop van het jaar, en niemand zal hem daarom van ontrouw betichten jegens zijn taak.

Men kan ook de voortrekkers eren, door te leven en te werken uit dezelfde krachtbron. Dan wordt niet hun doen voorbeeld, maar hun geloof, hun liefde, hun hartstocht om zichzelve offerend zich te werpen op de taak, des Heeren wil op aarde te bewerkstelligen. Deze geest zal dan met ons wellicht anders handelen en ons nieuwe, voor het heden gepaste wegen doen vinden, waardoor onze taak zich laat verwerkelijken.

Misschien is het goed, nu de tijd veelvuldig en op vele terreinen tot heroriëntering dringt, het zó te zeggen, dat niet de trouw aan de geschiedenis, doch onderworpenheid aan Gods Geest ons tot arbeid in staat stelt. Historie is niet onze Gebiedster, zodat wij moeten doen, wat onder ons altijd was, maar slechts onze Lerares. Luisterend naar haar stem zullen we wijsheid vergaren, die ons helpen zal, nimmer betreden wegen te gaan met doelbewustheid en doelmatigheid. Waarheen ons dat leidt, willen we nog nader met elkaar overdenken.

Hoort u de lentestormen razen? Zelfs de conservatieve beukenhaag om het kerkhof laat moedeloos zijn verdorde bladeren vallen. Doch de volkomen ontluistering laat vrije baan aan 't nieuwe leven!

C. BRANDT.

Stel u eens voor .....

Stel u eens voor dat Napoleon nimmer het levenslicht had ontvangen. Hoe anders zou dan de loop der Franse Revolutie zijn geweest. Nimmer had de geschiedenis ons dan iets verteld van een Frans Keizerrijk, een Bataafse Republiek, een dodentocht naar Rusland of een slag bij Leipzig. Wij kunnen ons eigenlijk niet indenken hoe ons land en werelddeel er dan staatkundig, economisch en politiek zou uitzien. Duizenden mensen zouden geen macht en invloed hebben gehad die zij toen, dank zij de protectie van den Corsicaan, verkregen en tienduizenden andere mensen, die de dood in de wijde steppen van Rusland hebben gevonden om het droombeeld van de „Keizer" te helpen verwezenlijken, zouden geleefd hebben om gezinnen te stichten, te werken en zodoende mede te arbeiden aan een andere vorm van het maatschappelijk bestaan. Doch de historie is nu eenmaal zó geweest en niet anders en in 't verleden ligt het heden.

Stel u eens voor dat Hitler nimmer geboren ware geworden. Deze gedachte treft ons hart veel meer dan de vorige. Immers, wij hebben de jaren van zijn opgaan, blinken en verzinken zelf meegemaakt. Wij hebben gevreesd voor de naderende bedreiging van de oorlog, wij hebben het monster der verschrikking meegemaakt en zijn er onder gebukt gegaan, wij hebben gejuicht toen het bevrijdingsuur daar was. Deze bange jaren zijn geen ver verleden voor ons, doch een nachtmerrie waaruit wij zopas ontwaakten en die zijn verwoestende sporen van leed, ellende en wanhoop heeft nagelaten in menig mensenleven, gezin en landen en volken. Hoe anders zou alles geweest zijn, hoeveel beter, mooier, blijder als deze dictator nooit ware opgestaan. Maar al ons zuchten of wensen baten niet, het *is* zo en wij hebben het te aanvaarden.

Doch stel u nu eens voor dat Jezus in het graf ware gebleven, dat Zijn lichaam als alle andere levenloze lichamen verteerd ware geworden, stof tot stof, wat dan? Dan was er geen sprake geweest van een heerlijk

Paasfeest, dan waren de discipelen als ontgoochelde mensen gestorven en niemand zou hunne namen kennen; dan zou het Nieuwe Testament niet geschreven zijn noch zijn heilbrengend Woord millioenen gelovigen hebben geïnspireerd, dan zou ....

Maar nu!

Ja nu wonen wij wel in een ontredderde wereld, temidden van gedesillusioneerde, zelfzuchtige mensen en vele gehavende, kapot gemaakte levens en gezinnen — ach, welke pen kan de ontwrichting en ellende der menselijke maatschappij beschrijven? — maar desondanks hebben wij ook een verrezen Heiland der wereld. En dat zegt alles! Het feit, dat de gehele samenleving tot op hare grondvesten geschud heeft en haast dreigde ineen te storten, weegt niet op tegen deze ene vertroostende en verblijdende werkelijkheid: Jezus leeft! Immers heeft God in de historie gesproken en spreekt heden ten dage nog tot ons zeggende: alle menselijke bouwwerken, waarvan Ik niet de opperste Architect ben, zullen vergaan, vanaf de toren van Babel tot aan het huis, dat Hitler wilde bouwen — alleen zij die hun huis willen bouwen op de Rots der Eeuwen, Jezus Christus zullen de werken hunner handen bevestigd zien. En nu moet elk mens beginnen met zijn eigen leven toe te vertrouwen aan Gods Zoon en te geloven in Zijn Woord. Dat is een vereiste, een bepaling, niet gesteld door een mens, doch door de Schepper Zelf. En al zou zo 'n leven ook ondergaan, gelijk dat van Stephanus, dan nochtans is de ondergang schijnbaar, want het licht van het Pasen met zijn geopend graf toont ons een heerlijker leven nadien. Alleen dàn bereikt men de ware overwinning als men zich laat leiden door Hem, Wien gegeven is alle macht in hemel en op aarde. Heeft Jezus zelf niet getuigd aan het einde van Zijn bergrede: een iegelijk dan die deze Mijne woorden hoort en doet, zal vergeleken worden bij een wijs en voorzichtig mens, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft. En er is slagregen nedergevallen en de waterstromen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid en zijn tegen dat huis aangevallen en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond. De grote fout, die door alle eeuwen door de dwaze eigenwijze mens gemaakt is, is wel deze, dat hij niet geluisterd heeft naar het woord Gods. Dan komt het gericht vroeger of later en alle aardse pogingen en arbeid en idealen worden vernietigd.

Wij blijven geloven in de verrezen Zone Gods.

Wat zegt ons het Pasen? Dit ene: God leeft en spreekt het laatste woord! Het kruis, een uitvinding van de vernuftige, berekenende en goddeloze mens, een fabrikaat zijner handen om zich zelven te handhaven, werd ongericht op Golgotha om de Waarheid en de Liefde te doden. Het boze plan scheen gelukt. Christus was overwonnen en gedood, Hij zweeg en bestrafte de zonde niet meer. De aanslag was bekroond met succes. Toch voelde de schuldige mens zich niet geheel bevredigd. Er mocht nog eens een Macht zijn, die boven de zijne uitsteeg en zij plaatsten daarom een wacht bij het graf. Die mocht niet baten. De engel des Heeren verscheen en Jezus triumpheerde. Het leven nà dit leven werd onomstotelijk bewezen. De Joden mochten al proberen door een leugen van het gestolen lijk deze waarheid teniet te doen — de uitbundige vreugde der discipelen en de inspiratie door de Heilige Geest, die hen uitdreef van Jezus te verkondigen, vermochten zij niet tegen te gaan. Zij geloofden in de wijsheid en kracht Gods, geopenbaard in het Kruis en het geopend graf. Ook wij blijven geloven. Deze droeve wereld kan ons dit geloof niet ontnemen, neen, veeleer bevestigt al de huidige ellende ons dit vertrouwen. Hoe duisterder het op aarde wordt, hoe zekerder wij zijn van het hemelse licht, dat geschenen heeft en schijnt in onze Heiland.

Wat moeten wij doen?

De gang van de wereldloop stuiten? Dat ware een onbegonnen werk. Dat deden en probeerden ook de discipelen niet. Hun taak was: te getuigen en hetzelfde is ook ons op het hart gebonden. Elke Christen en dus ook iedere Baptist versta zijn roeping en plicht. Verblijd u, want Jezus leeft. Zegt het voort dat Jezus leeft. Getuig het in woord en daad en leven dat Jezus leeft. Wij hebben een woord voor de wereld, die sterft aan haar twijfel en strijd! ....

Als God zich eens nimmer geopenbaard had in Christus, wat dan? .... Maar Hij heeft zich geopenbaard en dus:

Troost dan allen die bedroefd zijn,
want de dagen gaan voorbij
Helpt vermoeiden, die verdwaald zijn.
want de dagen gaan voorbij
O, vertel aan groot en klein,
dat de Heer hun vriend wil zijn
Help hen die gevallen zijn,
want de dagen gaan voorbij.

A. A. HARDENBERG.

GEMEENTE-BERICHTEN

LEEUWARDEN

Op 24 en 25 Maart hielden we Evang.-avonden. Met de traditionele gewoonte werd gebroken door een nieuwe methode toe te passen.

De „omlijsting" werd veranderd doch de aloude Boodschap is gebracht en daár gaat het om.

Het Evangelie kwam tot ons door:
de muziek van het muziekcorps van het Leger des Heils;
kerkorgelmuziek van 2 broeders uit de Ger. Kerk;
zang van een mannenkoor en dubbelkwartet;
declamatie werd ook gegeven.

Onze Unie-voorzitter Ds. K. Reiling bediende het Woord, nadat wij hem toezongen: Spreek mij van Jèzus mijn Heiland.

Het waren rijk gezegende avonden.

Het kerkgebouw was beide avonden stampvol en met grote aandacht werd geluisterd.

Wij kunnen niet anders dan alle gemeenten adviseren ook op deze wijze eens Evang.-avonden te beleggen.

Tevens verspreidt onze gemeente per maand 1000 Zaaiers, die bezorgd worden bij mensen die niet naar een kerk gaan.

Wij verlangen naar de zomer om Zaterdagsavonds weer openluchtsamenkomsten te kunnen houden in de stad.

Onnodig te vermoeden is zeker, dat er nog gemeenten zijn, die geen openluchtsamenkomsten willen houden.

Wij hebben een Woord. Laten wij het brengen.

Namens de Evang. Comm.,
De Correspondent.

'S-GRAVENHAGE—OOST

In de vroege morgen van de 3e Maart ontsliep in zijn Heer en Heiland onze oude broeder Pieter Mostert, in de ouderdom van 76 jaren. Gedurende 47 jaren was hij een trouw lid der gemeente. De laatste tijd kon hij de diensten in de gemeente wegens lichaamszwakte niet meer bijwonen, maar hij bleef toch steeds belangstellen in de arbeid. Hij is nu ingegaan in de rust, die er overblijft voor het volk van God. Zijn getrouwheid moge ons allen aansporen de arbeid in dienst van den Heer te blijven voortzetten, tot heil van velen.

De Secretaris.

HAARLEM

Het stemde de gemeente tot grote blijdschap, dat twee jonge mensen de wens te kennen gaven door de doop in de gemeente te worden opgenomen. Aan hun verlangen kon de gemeente volgaarne voldoen, terwijl de doopplechtigheid werd bepaald op Zondagmiddag 30 Maart, 4 uur, in ons gebouw „Salem". Onze consulent, Ds. Reiling van Rotterdam, opende de dienst met het uitspreken van het votum, waarna gezongen werd lied 341 : 1, 2 en 3. Na gebed werd ons nu voorgelezen uit Genesis 17 en Johannes 3, in verband waarmede spreker een leerrijk betoog hield over: 1. Het oude verbond en de besnijdenis en 2. Het nieuwe verbond en de doop. Nadat gezongen was lied 428 : 1 stelde Ds. Reiling de dopelingen een paar vragen die met een duidelijk „ja" beantwoord werden. Hierop knielden de beide jonge mensen neder en werd door de gemeente staande 's Heeren zegen over de handeling afgesmeekt. Nu zagen wij de dopelingen achtereenvolgens in het water afdalen en werden zij gedoopt. Na een korte pauze volgde de bediening van het Avondmaal. Bij monde van br. ouderling Vrugt werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheten en ook enkele met attestatie gekomenen begroet. Bij brood en beker werden onze zielen heerlijk verkwikt en gesterkt in het geloof in onze Heer en Heiland.

De correspondent.

EINDHOVEN

Geliefde brs. en zrs. De Heere zegent de gemeente in de lichtstad op een bijzondere wijze. Op Zondag 12 Jan. l.l., werd br. Nijland door de doop aan de gemeente verbonden. Zondag 23 Maart was het andermaal een hoogtijdag voor ons. We mochten getuige zijn, dat de zusters Stads, Nijland, Willi Knecht, Maria Danker, Annie Claessen, Willi van Luijt en br. Chris Griffioen op de goede belijdenis van hun persoonlijk geloof door de doop de gemeente werden binnengeleid. De belangstelling voor deze doopsbediening was zeer groot. Onze geliefde voorganger mocht aan een grote schare het blijde Evangelie verkondigen. Vóór de doopsbediening getuigden de doopcandidaten, dat ze bereid waren om kruisdragers te willen zijn achter Jezus hun Heiland en Heer. Het was een zeer ontroerend ogenblik, toen onder het zingen van het schone lied: „U zij altijd — Mijn hart gewijd — O God van liefd' en zegen", de br. en zrs. in het watergraf afdaalden. Zeer dankbaar voor de genoten zegeningen keerden we huiswaarts, ziende op Hem, Die niet laat varen het werk Zijner handen.

Op 19, 20, 21 Jan l.l. hielden wij bijzondere samenkomsten, waar Ds. Prins van Deventer en onze voorganger de blijde boodschap van Gods genade brachten. Het waren rijk gezegende avonden.

Ten slotte rest mij nog te vermelden, dat onze gemeente op Vrijdag 11 en Zaterdag 12 April a.s. een grote bazar hoopt te houden, ten bate van een nieuwe Bapt. kerk. In gedachten zie ik dit machtig bedehuis reeds verrijzen. De inwijding zal plaats vinden op Zondag ....19.... Verder zie ik de broeders der Unie-commissie — in vergadering bijeen — de hoofden bij elkaar steken en het kloeke besluit nemen voltallig aanwezig te zijn die dag. Door de Spoorwegen worden extra treinen ingelast, om de grote schare Baptisten uit het Noorden, Oosten en Westen des lands naar Eindhoven te vervoeren. Zij allen gevoelen zich gedrongen met ons te delen in de feestvreugd. God geve dat dit sprookje spoedig in vervulling zal gaan. Onze verbonden gemeenten wensen wij 's Heeren zegen in ruime mate toe.

Met hart. groeten, namens de gemeente,

H. de J.

Ons Seminarie
en de Punten-misère

Ons seminarie Utrecht moest behoorlijk worden uitgerust met bedden, slopen, dekens, lakens, handdoeken, enz., enz.

Dat is met heel wat zorg geschied.

Aanvankelijk waren ons extra-vergunningen toegezegd, doch deze werden uiteindelijk geweigerd.

En nu zitten wij met de aanmaning van de leverancier om 1500 punten in te leveren.

Punten behoren meer bij ons vrouwen thuis dan bij onze mannen, en ik houd mij ervan verzekerd, dat de grote zusterschaar onzer gemeenten — ook de zusters, die geen leden van Zusterhulp zijn — gaarne in deze haar offertje aan ons Seminarie wil brengen. Of is dat niet zo?

Als elke zuster eens één punt inzendt — zegge één enkele punt — dan is het al voor elkaar, en wij hebben nog een weinig over om te helpen.

Zou ik de presidenten of secretaressen van onze afdelingen „Zusterhulp" mogen vragen bemiddelend te willen optreden?

Even aanpakken, zusters, en dat dadelijk. Doet u het? Onze voorgangers en voorgangers-vrouwen willen u wel een handje helpen.

Zendt de punten maar aan ondergetekende.

Met hartelijke groeten,

Stadskanaal. T. WEENINK—Dethmers.
Pres. „Zusterhulp".

26 Maart 1947

Friese Besturendag

was een fijne dag voor de leidende broeders in onze Friese gemeenten. Want op die dag mochten zij elkander in Leeuwarden ontmoeten, om gezamenlijk de arbeid, die hen door de Heer der Gemeente is toevertrouwd, te bespreken en met elkaar te overleggen hoe Hem meer en beter te dienen.

Na het zingen van een loflied, leest de voorzitter een klein gedeelte uit Matth. 6, waarop een korte bidstond volgt. Er is een diepe danktoon in aller gebed, voor het voorrecht na zo veel maanden weer eens bij elkaar te mogen zijn.

Na de bidstond houdt de voorz. een korte toespraak over de vreugde der gemeenschap. De vreugde over het weerzien, de vreugde over de gemeenschap in en met Christus door het leven te mogen gaan, de vreugde over het samen in Jezus' dienst te mogen staan.

Daar br. C. Visser van Leeuwarden, die onze eerste inleider zou zijn, verhinderd was om in ons midden te zijn, kreeg br. E. de Haan het eerst het woord om zijn inleiding „Gemeenteavonden" te houden. De inleider behandelde een 3-tal vragen met ons over dit onderwerp.

1 Wat verstaan wij onder een gemeenteavond?
2 Zijn gemeenteavonden noodzakelijk?
3 Voor wie zijn ze bedoeld?

Een gemeenteavond is geen propaganda-avond, maar zij wordt belegd om het gemeenschapsgevoel aan te kweken. Op de gemeenteavond gaat het er om gemeentebesef op te wekken, te versterken. Daar voelt men, dat men bij elkaar behoort en dat men niet los naast elkander staat maar één geheel vormt. Hand en voet van hetzelfde lichaam. Hiermee zijn we meteen gekomen bij de vraag of dergelijke avonden noodzakelijk zijn en dan is er maar één antwoord: ja.

Want indien we geen gemeenschap met elkander zoeken, dan lopen we grote kans ons te isoleren. Dit moeten we trachten te voorkomen. We kunnen dat isolement niet gebruiken; daar moeten we uit, wij hebben tot taak om te getuigen en niet om ons op te sluiten.

Predik het evangelie.

Daarom gemeenteavonden, waarop wij ze samenbrengen, de leden der gemeente, haar kinderen en haar vrienden. Vooral ook onze onbekeerde kinderen, want ook zij horen daar thuis. Men moet trachten alles te brengen binnen het magnetisch veld van de gemeente; daartoe schakele men alle mogelijke krachten van verenigingen enz. in. Daar spreke men ook eens met elkander over wat gedaan kan worden om de Boodschap door te geven.

Op deze, met gloed uitgesproken, inleiding volgde een drukke en geanimeerde bespreking. Vele vragen kwamen naar voren, bezwaren werden geopperd, maar het resultaat was dat men wel inzag, dat we dergelijke avonden nodig hebben. Wij hebben ze nodig, nu saamhorigheidszin zo sterk wordt aangevreten.

Na verkiezing van br. H. Leenstra tot penningmeester — broeder van Wier wordt hartelijk bedankt voor wat hij in dit opzicht deed — is de beurt aan br. Slort van Zandbulten, die onze aandacht vraagt voor zijn onderwerp „Gemengde huwelijken". De inleider spreekt ons van de inzetting van het huwelijk als ordonnantie Gods, daarbij vermeldend van een woord van Brunner, dat huwelijk niet aan de kerk gegeven is, maar gezien moet worden als behorende bij de schepping.

Gemengde huwelijken, hoe vaak komen ze niet voor en wat brengen ze vaak veel ellende. De brandende vraag is: wat moeten wij onze jongemensen raden, als zij met een anders denkende door het leven willen gaan.

Uit de bespreking blijkt, dat we hier met een zeer netelig vraagstuk te doen hebben. Als er één terrein is, waarop voorzichtigheid geboden is, dan is het wel hier. Zo het ergens van pas is dat een ieder in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd zij, dan geldt het hier. Levens breken is gemakkelijk, gelukkigen maken is moeilijker; daarom wel waarschuwen, wel wijzen op de gevaren van een verbintenis voor het leven met een anders denkende, maar niet verder gaan.

Geen gebod of verbod.

Daarna kwam de beurt aan br. K. Fennema van Leeuwarden, die ons probeerde warm te maken voor

een te stichten tehuis voor ouden van dagen. Onze broeder komt veel in aanraking met noodlijdende en hulpbehoevende ouden van dagen en moet dan telkens weer constateren dat de aan hen geboden hulp toch eigenlijk zo heel weinig is. Nu zal het voor vele ouden van dagen straks heel wat beter worden als de door minister Drees voorgestelde noodvoorziening in werking treedt, doch dan blijven daar toch nog altijd de hulpbehoevenden. Wat zou het mooi zijn, dat wij deze oudjes ergens in een eigen tehuis konden opnemen en verplegen.

Er volgt een drukke bespreking op dit onderwerp, voor en tegen worden breed uitgemeten en vooral de financiele kant er van wordt bekeken. Het resultaat der bespreking is, dat de vergadering een commissie van drie broeders aanwijst, die deze materie voor haar zal bestuderen.

Daarmee waren wij gekomen aan de rondvraag, waarbij nog een paar vragen werden gesteld en enige voorstellen geopperd. Ook komt nog even de uitgave van een provinciaal orgaan ter sprake. De brs. Broertjes en Modderman zullen deze zaak in studie nemen.

Het is kwart voor vijf als de voorzitter met dank aan God de vergadering sluit.

H. SIKKEMA.

Mededelingen

PROGRAMMA VAN DE VEENKOLONIALE BONDSDAG

op 2de Paasdag te Stadskanaal

1 10—10.30 uur bidstond, leider uit Nw. Pekela.
2 10.45 uur opening Bondsdag door Ds. Scholte.
3 Zang Euphonie van Nw. Pekela.
4 Referaat: Is het bijbels en nodig Jezus' wederkomst te verbeiden, inl. Ds. Hekhuis.
5 Zang door Nw. Pekela.
12—1.30 uur Pauze.
6 Zang.
7 Referaat: Zending, inl. Ds. Scholte.
8 Vrije getuigenissen.
9 Sluiting.

Vrijdag 11 April D.V. van 10.30—11 uur zal de morgenwijding voor de N.C.R.V. verzorgd worden door Ds. H. D. Hooghwinkel van Arnhem.

De orde van deze dienst is als volgt:
Zingen: Lofzangen en Gebeden. Gez. 110 : 1 en 2. Hasper Geestelijke liederen Gez. 201 : 1 en 2.
Gebed.
Schriftlezing 1 Pt. 1 : 3—12. Tekst 1 Pt. 1 : 3.
Toespraak.
Dankgebed.
Zingen: Lofzangen en Gebeden. Gez. 460 : 2, 3 en 4. Hasper Geestelijke liederen Gez. 199 : 2, 3 en 4.

ADRESWIJZIGING

J. Haagsma, penningmeester der gemeente Leeuwarden, woont thans: Groote Kerkstraat 19.

CORRESPONDENTIE

Br. S. P. H. te H. Hartelijk dank voor de toezending van het bericht uit de U.S.S.R. Waarschijnlijk ziet u in dit nummer al, dat de Losse Schakels-redacteur hetzelfde bericht brengt. Niettemin: bedankt.

E.-R.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2840
VRIJDAG 11. APRIL 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Vernederd - veranderd!

Zojuist kom ik uit een der ziekenhuizen. Een der vele deuren ben ik binnengegaan. In het kleine kamertje lag een man alleen. Hij ademde hoorbaar, kuchend, steunend. Alle kleur was uit het gelaat weggeweken en diepe groeven legden plooien in het grauwwitte aangezicht. Tegen de opgestapelde kussens leunde hij. Hij hoestte en zijn onzekere hand zocht naar het emaille bekertje met deksel, waarin hij een bloederig sputum trachtte kwijt te raken. Daarna ging hij voorover zitten en ik zag hem van terzijde, scherp afgetekend tegen het venster en diep drong in mij door het drama van het leven. Deze man was eens sterk, jong. Hij had lief en nam een vrouw. Kinderen werden geboren en hij ging uit om het dagelijks brood te verdienen. Zijn kinderen zijn inmiddels in de strijd om het leven gewikkeld. En nu schijnt zijn zon op het punt van onder te gaan. Men zou zeggen, dat de onderste rand de kim reeds raakt. Hij is nimmer rijk aan aardse goederen geweest, wel aan zorgen en gedachten. Doch nu deint dat moede lichaam op en neer en vermoedelijk zal spoedig de laatste golf uiteen vloeien op de stranden van de ongeziene wereld.

Gij begrijpt dat men dit aanziende wel denken moet aan de uitdrukking: vernederd lichaam. O ja, vernederd. Vele boeken zijn geschreven over de wonderen van het lichaam. Kundige schrijvers brengen ons tot ver- en bewondering, wanneer ze ons het wonder van het oog, het oor beschrijven. Heel het lichaam wordt een kunstwerk, in het verborgene door de hand van de Meester gewrocht. En zie, hier wordt een lichaam gesloopt, uiteengewerkt. Hier dreunen de hamers voor wie ze hoort en de stenen storten overelkaar. Vernederd. Wat een vernedering, die wij allen moeten ondergaan. Waartegen wij ons wel willen verzetten, maar waartegen geen verzet baat. Het loon der zonde is bitter. En met ons zucht heel de schepping, die om onzentwil hierin moet delen.

Hier gaat ons de heerlijkheid van het geopende graf eerst recht open. Jezus, met een lichaam voortgekomen uit Maria, een lichaam hebbend als wij, is in Zijn lichaam opgestaan. Ook Zijn lichaam leeft. Het lichaam, wonderwerk van de grote Schepper wordt niet vergeten. De overwinning over zonde, dood en duivel is niet gedeeltelijk. Het lichaam is niet minder waardevol en niet beter misbaar dan de persoonlijkheid, die zich daarvan bedient. De triomf is volkomen, goddelijk. God laat niets in de handen van den Verderver achter, zelfs niet het lichaam.

Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Verlosser verwachten, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

Hij zal ons vernederd lichaam veranderen. Wij geloven in de volle opstanding, in de volle heerlijkheid Gods, Die wat Hij formeerde niet als een quantité négligeable, iets wat ook weggelaten kan worden, beschouwt.

Wij hebben het Paasfeest gevierd. Wij zullen het grote Paasfeest nog vieren. Hoe zal 't mij dan, o dan eens zijn!

Jezus leeft, en wij met Hem!
Dood, waar is uw schrik gebleven?
Jezus leeft en Zijne stem
roept ook ons eens weer in 't leven,
zal ons eens met eer bekleên:
dit is onze troost alleen.

Vernederd - verheerlijkt.
Zou God iets te wonderlijk zijn?

HUIZINGA.

Losse Schakels

Een plan van actie. Reeds geruimen tijd geleden ontvingen we van een zuster, belangstellend lezeres van ons blad, een brief, waarin zij de gedachte opperde eens over te gaan tot de uitgave van een bundel getuigenissen van zulke broeders en zusters, die leden geweest zijn van kinderdopende kerken, doch door den Heere de ogen geopend kregen voor het onschriftuurlijke van de kinderdoop. — Deze gedachte was bij genoemde zuster geboren naar aanleiding van het verslag, dat De Christen indertijd bevatte van de Openbare Samenspreking, die er gehouden is tussen ds Jansen van de Geref. Kerk,

onderhoudende art. 31 K. O., en de schrijver van de Losse Schakels.

We verstaan, dat inzonderheid die Baptisten, die voorheen tot een Kerk behoord hebben, die zich door de Kinderdoop op de natuurlijke lijn voortplant en als natuurlijk lichaam voortbestaat, gaarne hen, die nu nog lid van een zodanige Kerk zijn, willen laten delen in het licht dat hun is opgegaan. We waarderen dat pogen ook en geloven, dat zulk een uitgave even nuttig zou kunnen werken als de bekeringsgetuigenissen op onze Liefdemalen menigmaal gewerkt hebben.

We verzoeken dus leden onzer gemeenten, mannen en vrouwen, ons te willen beschrijven weg en middelen, die de Heere God gebruikt en gezegend heeft, om hen los te maken uit dié verbanden, die hun uiterlijk steunsel in de doop van kleine kinderen hebben.

Eerste getuigenis. We laten hier volgen wat de initiatiefneemster schreef a.g. haar overgang.

„Als dochter van een predikant der Gereformeerde Kerk ben ik van jongsaf onderwezen in de leer der Gereformeerde Kerken. Reeds in mijn jeugd maakte ik wel eens de opmerking, dat de Kinderdoop niet werd bevolen in het Nieuwe Testament. Later, na mijn huwelijk, woonde ik in Rotterdam en ben aldaar in aanraking gekomen met de Baptisten Gemeente door middel van Evangelisatiewerk. Twee leden (zusters), brachten mij op een middag een bezoek om over het werk te spreken en het gesprek kwam op de kinderdoop. Bij het vertrek van deze zusters maakte ik de opmerking, dat ik als Gereformeerde hun standpunt niet kon delen. Maar later dacht ik: ik zal het de Heer vragen. Hij kan alleen in alle waarheid leiden. Dit is een leiding geworden, die over enige tijd liep, waardoor ik steeds bij gedeelten der Schrift werd bepaald, die ik aantekende. En later, bij de lezing van deze Schriftgedeelten bleek mij, dat er samenhang, verband en lijn in was, waardoor het vraagstuk van de Doop mij steeds duidelijker werd — dank zij deze onderwijzing van de Heer.

Daarna heb ik ook levensbeschrijvingen gelezen van verschillende Baptisten, o.a. Spurgeon, Carey en anderen en deze hebben mij in mijn overtuiging versterkt.

Ik dank de Heer, dat Hij mij in deze weg heeft geleid en bij het toetreden tot de Baptisten Gemeente heb ik ook nog leren zien, welk werk ik hier had te volbrengen.

Ik hoop, dat door dit getuigenis anderen mogen worden bereikt."

Wie volgt? Wanneer we nu nog meer getuigenissen mogen ontvangen, zullen we ernstig overwegen of we door de gedrukte uitgave daarvan anderen, nog in kinderdopende Kerken verblijvende gelovigen, zullen kunnen dienen. Ons getuigenis mag niet zwijgen, opdat het Woord weer ga heersen — ook inzake de Doop en de Gemeente.

L.

Het grote geheim

Een meditatie over de heilige Drieëenheid
door Dr. F. W. Boreham

Ik heb mij voorgenomen Zondag te prediken over een onderwerp een millioen maal te groot voor mij; een millioen maal te groot voor mijn gemeente; een millioen maal te groot voor elke prediker en elke gemeente. Ik zal de dienst beginnen met het lied:

Heilig, Heilig, Heilig, Heere God Almachtig!
In de morgenstond zij U ons lied gewijd:
Heilig, Heilig, Heilig! Genadevol en machtig
God in drie personen, Gezegende Drieëenheid!

Ik zal mijn geweldige taak benaderen met de overtuiging dat noch ik noch mijn hoorders als resultaat van onze gezamelijke overdenking een beter begrip van dit verheven, goddelijk onderwerp zullen hebben verkregen; maar het is goed voor kinderen nu en dan in de zee te baden, ofschoon zij zich geen voorstelling kunnen maken van haar oneindige breedten en oneindige diepten. Als ik aan het einde van de dienst de kansel verlaat zal ik troost vinden in de gedachte, dat het evangelie op ieder punt het begrip van de arme prediker, waarvan gevorderd wordt het te verklaren, te boven gaat. „Kunt ge Jezus Christus begrijpen?" vroeg op zekeren dag iemand aan Daniel Webster, terwijl de grote staatsman door een groep van zijn letterkundige kennissen omringd was. „Neen!" antwoordde hij, „ik zou mij schamen Hem als mijn Zaligmaker te erkennen als ik Hem begrijpen kon. Ik heb een bovenmenselijke Zaligmaker nodig — één zo groot en zo heerlijk, dat ik Hem niet begrijpen kan."

De mens is een Drieëenheid

Al dadelijk bij 't begin van onze aanval op deze oneindigheden vind ik twee bescheiden gedachten, die mijn benadering tot ons onderwerp vergemakkelijken. De eerste is deze: Is het een wonder dat ik de gedachte van de Drieëenheid der Godheid in 't geheel niet begrijpen kan, als ik over mijzelf in verlegenheid kom, de drieëenheid ontdekkend binnen de omvang van mijn eigen persoonlijkheid?

Ik heb een lichaam, juist als de dieren hebben. Het klopt met dierlijke instincten, lusten en driften. Maar deze instincten, lusten en driften zijn mijn instincten, lusten en driften. Ze zijn een volledig deel van de verzekering en inslag van mijn persoonlijkheid. Mijn gemeente zal, als ik op de kansel sta, dit stoffelijk lichaam van mij zien. Maar als zij verkiezen hun ogen te sluiten zullen zij zich toch van mijn aanwezigheid bewust zijn, want mijn stem zal mijn gedachten tot hen overdragen. En zo zullen zij kennis krijgen aan het tweede bestanddeel van mijn wezen. Ik ben in staat het verleden te overzien, de toekomst te overdenken, de problemen van het heden te beredeneren en de raadselen van de sterren te verklaren. En wat te zeggen van dat openingslied? De vergadering zal niet naar mij zien als zij het zingen en ze zullen mijn stem zeker niet horen als ik met hen zing, maar hun zielen zullen ontroeren bij de gedachte aan de onbeschrijfelijke majesteit der Drieëenheid, en zo zal de mijne. Die verborgen en niet te beschrijven onderlinge ontroering toont het geestelijke in hen en in mij aan. En in dat geestelijk element en

in die geestelijke broederschap hebt ge de derde factor in de drieëenheid van mijn wezen.

En toch is mijn lichaam van mij, en mijn ziel is van mij en mijn geest is van mij. Ze zijn niet maar bezittingen als mijn vulpen en mijn wandelstok. Alle drie maken deel uit van mijn persoonlijkheid. Elk staat in levende betrekking met de andere twee. En alle drie tezamen dragen bij tot de volledigheid van mijzelf. Ik begrijp het niet en ik voel geen grond meer in de beschouwing van het drieënig karakter van mijn eigen persoonlijkheid. Is het een wonder dat ik geheel en al verbijsterd ben bij de gedachte aan de Drieënige Persoonlijkheid van God Almachtig.

De tweede van deze alledaagse ideeën, die mij helpen een zo verheven onderwerp te benaderen is de gedachte dat, als een werkman een meubel maakt — 't maakt niet uit wat — hij het onbewust merkt met het stempel van zijn eigen persoonlijkheid. Zolang het stuk werk bestaat zal er altijd iets van „hem" aan te zien zijn. In iedere schilderij van Turner kan men de sporen van zijn eigenaardigheden bespeuren. In iedere zin die hij schreef kan men de hoekige persoonlijkheid van Carlyle onderscheiden en men kan voelen de bijzonderheden van Beethovens temperament in elk van zijn composities.

Het Heelal is een Drieëenheid

In de beginne schiep God de hemel en de aarde. Nu, als Hij in waarheid een drieënig God is, kunnen wij verwachten iets van de hoedanigheid der drieëenheid in het werk Zijner handen te vinden. En bijzonder treffend is het, dat, als ge de hemel en de aarde met wijdopen ogen onderzoekt, ge overal het merk der drieëenheid vindt. Aan predikanten wordt dikwijls het verwijt gemaakt de gewoonte te hebben hun preken in drie punten te verdelen. Ze moeten altijd een ten eerste, ten tweede en een ten derde hebben. Ze zijn daarvoor niet te berispen, maar wel is het in hen te laken, dat zij het doen zonder te verstaan waarom ze het doen. Daar is een reden voor en een zeer grondige. Ieder onderwerp, dat zij behandelen verdeelt zichzelf zo natuurlijk in drie delen om de eenvoudige reden, dat het element van drie (threeness) het stempel is van goddelijk maaksel. Alles wat God gezegd en alles wat God gedaan heeft en alles wat God heeft gemaakt, heeft dat duidelijk element in zich. Een drieënig God verspreidt noodzakelijkerwijs overal drieëenheid.

Het rijk rondom ons bestaat uit drie koninkrijken — het dierenrijk, het plantenrijk en het delfstoffenrijk. De mensheid verdeelt zich in drieën — mannen, vrouwen en kinderen, of als ge verkiest haar anders te ontleden, ge vindt drie rassen — het gele ras, de zonen van Sem; het zwarte ras, de zonen van Cham en het blanke ras de zonen van Jafeth. Of als ge inplaats van de massa de enkeling neemt, de individu, dan vindt ge dat hij gemaakt is van geest, ziel en lichaam — weer drie. Of als ge voorliefde hebt voor de meer wijsgerige oplossing van Kant, dan bestaat de mens uit verstand, gemoed en wil — nog drie! Ge werpt een blik op het heelal en ge zegt, dat het bestaat uit zon, maan en sterren; of bepalende uw gedachten op dingen onmiddellijk om u heen, ge verdeelt ze in aarde, zee en lucht. De familie bestaat uit vader, moeder en kind. Als ge bezig zijt van iets de maat te nemen, dan hebt ge te doen met drie afmetingen: lengte, breedte en diepte. De onmisbaarheden voor het sterfelijk bestaan zijn drie — lucht, voedsel en water. De bijbel vloeit over van drieëenheden. Hij verdeelt het menselijk leven in gedachten, woorden en daden; hij rangschikt de krachten van het kwaad als de wereld, het vlees en de duivel; en het leven der genade breekt uit in geloof, hoop en liefde. De geschiedenis van de verzoeking in de woestijn valt in drie uiteen: de woestijn, de tempel en de wereld.

Het cijfer drie is gegrift op alles wat God gevormd heeft en de mensen zullen nimmer het mysterie van de alomvattendheid van dat inschrift oplossen tenzij zij de werkelijkheid begrepen hebben, dat het heelal, dat dat merk draagt, het merk van een Drieënig God is.

Het getuigenis van de bijbel

Ik open mijn bijbel en de verheven goddelijke waarheid is overal. Begin bij het begin. In den beginne schiep God de hemel en de aarde of, zoals de geloofsbelijdenis het zegt: Ik geloof in God, de Vader, de Almachtige, Schepper des hemels en der aarde. De Vader is de Schepper! Maar keer u naar de proloog van het Johannes Evangelie — zijn verheerlijking van de Zoon. Alle dingen zo verklaart hij, zijn door Hem gemaakt en zonder Hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. En terugtredende naar Genesis lees ik, dat de Geest Gods zweefde over de wateren toen het machtige schouwspel zich begon te ontrollen.

Hetzelfde is waar van de Verlossing. Van de Verlosser is geschreven, dat Hij door de eeuwige Geest Zichzelven onstraffelijk heeft opgeofferd aan God. Alle drie zijn daar! Is het denkbeeldig te veronderstellen, dat het dikwijls herhaalde „voorwaar, voorwaar" van Jezus — en het „Amen, Amen, Ik zeg u" — Zijn goddelijke wijze van zeggen was: met het Amen van de Vader, en het Amen van de Geest, Ik, de Zoon, zeg tot u? De drie goddelijke personen van de Eeuwige Drieëenheid dragen in elk van die uitdrukkingen getuigenis tot de geweldige waarheden van het onsterfelijk Evangelie.

En dan de inspiratie van de Heilige Schrift. Het heilige boek is verklaard het Woord van God te zijn. Maar, zegt de apostel, laat het Woord van Christus rijkelijk in u wonen. En we zijn verzekerd dat het Boek ontstond omdat heilige mensen Gods van de Heilige Geest gedreven zijnde, de woorden der profetie gesproken hebben.

Mysterie — maar zekerheid

Ik begrijp dit alles niet, begin er niet mee om het te begrijpen; verwacht nooit het te begrijpen, maar ik realiseer dat het aan de diepste noden van mijn hart tegemoet komt. Want dikwijls voel ik dat ik maar een klein, een luttel kind ben en een Vader nodig heb; ik ben een zondig mens en hopeloos verloren zonder een Zaligmaker; ik ben bekommerd en vol zielesmart en ik heb de Geest nodig, de Trooster. Ik zag eens een schilderij: „De Trooster". Het stelde een goede oude vrouw voor, neerzittende naast een jonge weduwe om haar te troosten. Dat is de juiste bedoeling van het woord — iemand die naast je komt. Ik heb behoefte aan Vaderleiding, aan Verlossing en Troost en in de Heilige Drieëenheid vind ik goddelijke voldoening voor al mijn noden.

Ik zal Zondag mijn preek eindigen met een verzoek aan de jonge mensen in mijn vergadering, niet verbijsterd of verward te worden. „Gij allen kent Jezus" zal ik zeggen. Zijn gelaat en gedaante zijn u als 't ware vertrouwd. Zelfs de gedachte over Hem hebt ge lief. Welnu, denk aan de Drieëenheid in de termen van uw eerbiedige vertrouwelijkheid met Jezus. Hij is het uit-

gedrukte beeld van de Vader. Jezus zelf heeft verklaard, dat degene die Hem gezien had, werkelijk de Vader had gezien. En wat de Heilige Geest betreft, Hij wenst niet dat ge over Hem zoudt denken los van uw gedachten over Jezus. Het is Zijn verheven zending u in te leiden in de liefde van Christus!

En als ik die vergadering van mij kan leiden aan de voeten van Jezus en ze daar in berouw en bewondering laten, dan zal ik voelen dat ik mijn doel bereikt heb en wat het wonder van de Drieënheid aangaat, daar is niet meer om gezegd te worden.

The Christian World.
Vert. A. E.

OM DE JEUGD*

Dezer dagen werd ons een uitgebreid rapport toegezonden, dat door de „Gemeentelijke Jeugdcommissie" te Leeuwarden is uitgebracht aan het College van Burg. en Weth. aldaar. Hoewel dit rapport in het bijzonder over de jeugd van Leeuwarden en Huizum handelt, is het door de degelijkheid van zijn opzet, die aan de gestelde diagnose een zekere algemeen-geldigheid verschaft, van belang voor een ieder, die weet dat de jeugd van vandaag ons volk van morgen is. Het is daarom te hopen, dat dit rapport niet de weg van zovele van zijn soortgenoten gaat, — rechtstreeks naar het archief — maar dat er iets mee gedáán wordt, dat het positieve resultaten zal opleveren. Om het zover te krijgen, is het allereerst noodzakelijk dat het in zo breed mogelijke kringen met aandacht gelezen worde.

Niet de kleinste verdienste van dit stuk werk is, dat er zonder enige verbloeming gesproken wordt over de sociale, zedelijke en geestelijke nood van de jeugd van nu. Gaan duizenden ouderen daar niet achteloos aan voorbij? De uitgewoondheid van veel huizen, het ontbreken van voldoende meubilair, de jammerlijke toestand van de slaapgelegenheden, het door veel oorzaken verworden gezinsleven, dat alles schept een steeds toenemende maatschappelijke wanorde. Diefstal wordt normaal. Het bioscoopbezoek blijkt voor de asfaltjeugd een levensbehoefte te zijn. Snoeplust, danswoede en sexuele ontsporingen komen er bijna onvermijdelijk achter aan. Niet te vergeten de twee pestilentiën van deze tijd: het roken en het drinken. Wat moet men van vaders verwachten, die hun twaalfjarige zoontjes leren roken? Zelfs op de lagere school zijn jongens met nicotinevingers geen ongewoon verschijnsel. Hoe ernstig het drankmisbruik thans ook is, toch worden de nadelige gevolgen ervan nog overtroffen door die van het roken, wanneer men dat in zijn gehele maatschappelijke omvang beziet.

Overtreding van de leerplichtwet, baldadigheid, onverschilligheid van ouders en leerlingen t.o.v. het onderwijs, zijn aan de orde van de dag. De middelbare scholen klagen over ruwheid, gebrek aan sportiviteit, ongeinteresseerdheid voor actuele vraagstukken. De godsdienstlessen verlopen.

Doet de jeugdbeweging daar nu niets aan? Het rapport geeft o.a. een uitgewerkte statistiek van het jeugdwerk in Leeuwarden, naar de toestand op 1 Jan. j.l. Daaruit blijkt dat er in totaal ongeveer 125 organisaties, verenigingen of instellingen op dit terrein hier werkzaam zijn; drie vierde-deel daarvan is godsdienstig of kerkelijk georiënteerd. Niet alleen zijn de meisjes-organisaties in de meerderheid, maar ook naar het aantal leden spannen zij de kroon.

Dat lijkt dus heel wat, maar toch beslaat deze oneindige gevarieerdheid nauwelijks de helft van de jeugd tot 23 jaar. Vooral de ouderen ontbreken in dit beeld. In de tijd, dat de persoonlijkheid voor het grootste deel gevormd wordt, ontberen duizenden jonge mensen de opvoedende waarde van het stuk gemeenschapsleven, dat een goede jeugdbeweging steeds biedt.

Maar ook de helft, die dan wel bereikt wordt, ontvangt toch nog maar bitter weinig vorming. Er is een schrikbarend gebrek aan gezonde en geschikte lectuur. Wat er aan toneelstukken, lekenspelen en voordrachten geboden wordt, is vaak ver beneden peil. Wat zou er niet wat met zang en muziek bereikt kunnen worden, wanneer men nieuwe, frisse wegen zou willen inslaan. De lichamelijke opvoeding wordt in de regel verwaarloosd. De volksdans wordt helaas maar door weinige groepen beoefend. Op het gebied van toneel en film wordt er vrijwel niets gedaan om stijlgevoel te kweken en de smaak te veredelen.

In deze beschouwing van de heer P(iebinga), die we bijna in haar geheel overnamen, zullen, ter opheffing van de nood onder de jeugd, misschien adviezen voorkomen, die gij niet zonder meer wilt ondersteunen. Dat neemt niet weg, dat voor de zoveelste keer de volledige ontsporing van de jeugd, en zeker niet van die te Leeuwarden alleen, onder uw aandacht komt. Wanneer we dit lezen komt de uitroep: en wat moeten wij nu toch doen?

In de eerste plaats mogen wij constateren, dat er in vele van onze gemeenten een tamelijk goed georganiseerd jeugdwerk is, terwijl aan verbetering daarvan door onze Jeugdbeweging nog gedurig gewerkt wordt. Wij hebben voor onze jongeren drie organen, die daarbij de behulpzame hand bieden.

Zijn wij tevreden met de bereikte resultaten? Verre van dat. Al te vaak missen wij een positieve leiding van het bestuur der gemeente. In de regel moet de jeugd, onder de goedwillende leiding van deze of gene, „die er veel voor voelt", zich maar door het jonge leven slaan. Ging het bestuur wel na of de verstandelijke en zedelijke (in de ruimste zin) kwaliteiten der leiders en leidsters zodanig waren, dat aan hen de voor indrukken zo gevoelige jeugd kon worden toevertrouwd? Speuren die leiders(sters) ook dat vanzijden het bestuur aandacht aan hen en hun werk wordt geschonken en worden zij zelf ook opgewekt door studie tot breder blik en dieper inzicht te komen? Of zijn we allang blij als 't maar rolt? Maar het moet dan toch in de goede richting rollen.

Wordt er ook aandacht genoeg geschonken aan de zaal en aan materiaal voor het werk onder de jongeren? Waarom zal een gemeente haar jeugd niet een gezellige zaal geven, vrolijk aangekleed, voorzien van muziekinstrumenten als orgel en piano? Waarom zal zij de jongens niet van tafeltennis en knutselwerktuigen voorzien? En de meisjes van wat zij op prijs stellen? Sommigen zuchten dat hun kinderen de straat op gaan. Is dat ook, omdat zij vergaten, nalieten in de gemeente een vriendelijk centrum voor de eigen kinderen te stichten? Dat kost geld. Ja. Dat kost veel geld. Maar wat betekent dat als gij mee daardoor uw kind in de sfeer der gemeente kunt houden, in de kring der kinderen, die met de uwen opgevoed worden bij het Woord?

Op welke gemeentebegroting komt een post voor voor het jeugdwerk? Dat geld zou zeker niet zijn weggesmeten. En vergeet niet hoe gemakkelijk het onze jeugd moet vallen andere jeugd mee te trekken, indien ze haar niet behoeft te brengen in een of ander onmogelijke, onvriendelijke, hoge, holle zaal of kerk, maar haar in de prettige sfeer van een echte eigen jeugdzaal kan binnenvoeren. Bioscopen, dancings, bars hebben schitterend ingerichte oorden, vol muziek en licht en zonde. Hebben wij niet wat beters? En kunnen wij niet wat beters?

HUIZINGA.

* Uit de L'der Courant van 24 Maart '47.

Avondvraag en Avondvreugd

Ps. 4.

Deze psalm is een avondpsalm, gelijk blijkt uit het laatste vers. En juist daardoor krijgen de verzen, die we u voorlazen, een bijzondere betekenis.

Is er des morgens niet meer verwachting onder de mensen, dan des avonds dankbaarheid? Bij velen heeft de dag, als hij voorbijgegaan is, iets anders in de ziel achtergelaten dan vreugde. De ervaringen, die werden opgedaan, beantwoorden niet of maar voor een gedeelte aan de verwachtingen, waarmede de dag werd ingegaan. Daardoor trekt er een gevoel van onvoldaanheid de ziel binnen, dat zich vooral des avonds laat gelden.

De avond is een telkens weerkerende herinnering aan de avond des levens, en als dan zo vaak, en dat jaren aanéén, het gevoel van onvoldaanheid gaat spreken, wordt zo langzamerhand de gemoedsgesteldheid geboren, die zich uit in de vraag: „Wie zal ons het goede doen zien?"

Vergissen we ons als we menen, dat er weinig verantwoordelijke mannen zijn, die een optimistische toon, een toon van blijmoedig vertrouwen in de toekomst durven doen horen? Wordt het heden niet gedrukt door de schaduwen van morgen? Ja, klinkt niet steeds door heel de geschiedenis heen de vraag der bezorgdheid op uit het mensenhart: „Wie zal ons het goede doen zien?"

Onder hen, die deze vraag in haar volle ernst verstaan, zijn er echter ook, die een antwoord hebben. Voor hen is de duisternis doorbroken. Zij belijden met hartelijke dankbaarheid: Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven! Zij gewagen van een verandering, een omkeer, door God in hun leven gewrocht.

De vraag der „velen" is wellicht ook de vertolking van ons eigen, onvoldaan verlangen. — Ieder mens toch is een geboren hoper. Als hij ontwaakt, tot zelfbewustzijn komt, kijkt hij met verlangende ogen de wereld in. „Ieder mens heeft recht op geluk", hoort hij verklaren en hij is het er onmiddellijk mee eens. „Het grootst mogelijke geluk voor het grootste aantal mensen", lijkt hem een ideaal, waard om er voor te strijden. — Wanneer men op de idealen der mensen let, merkt men wel voor welk een heerlijk Koninkrijk de mens gemaakt is. Hij zoekt een leven, ver boven het tegenwoordige; rusteloos streeft hij naar een volmaakte wereld.

We voelen het leed als iets vreemds; als iets, dat er niet moest zijn. We zijn aangelegd op het volkomene en de prijs, die wij voor zijn gemis moeten betalen, is onvoldaanheid-bij-alles, onrust, vrees. We lijden aan een diepe, heimelijke wonde. Zou die ophouden te schrijnen, zouden we rust hebben bij m i n d e r dan het volkomene in leven en wereld — dan zouden we éérst herschapen moeten worden tot schepselen van lager orde. Maar zolang we *mensen* blijven, zullen we ons *zondaarzijn* moeten betalen met on-vrede. We zullen *niet kunnen* ophouden te zoeken naar een leven, dat Gods goedkeuring wegdraagt en *moeten* lijden onder het gemis daarvan.

„Wie zal ons het goede doen zien?" — We *beginnen* niet met deze vraag te stellen. We beginnen met te vertrouwen, dat we het wel vinden zullen. Maar het leven leert — wat vroeger of later (en soms heel laat) — dat we de opdracht van ons hart en de eis van ons geweten niet kunnen volbrengen. Dan komt de zware vraag naar een *Ander;* het uitzien naar Eén die het wél kan!

In de ervaring waarin de vraag: Wie zal ons het goede doen zien? opkomt, ligt een gevaar. In deze zelfde psalm staat: Zijt beroerd en zondigt niet. D.w.z. zijt ge ontdaan, teleurgesteld — zo wacht u dat ge niet in opstand komt! — Maar dezelfde ervaring kan óók een ontzagelijke wending ten goede bewerken. Zeker — ze kan ons onverschillig maken en op zondige wegen drijven, maar ze kan ons óók doen stoten op het feit, dat we in afhankelijkheid van God geschapen zijn en we eerst, als we r e c h t staan tegenover God, ons leven gered, beveiligd, en onze vrede verzekerd is. Brengt de ervaring van het tekort, de ellende van het leven ons in opstand tegen God, dan verwoest het ons innerlijk. Maar ontmoeten we in deze toestand God in Zijn ontferming, dan komt er blijdschap in het hart.

Wel verstaan, lopen in de vraag: wie zal ons het goede doen zien? alle ervaringen samen: mondt in haar héél het leven uit. Wie dat vraagt is niet slechts teleurgesteld, maar teleurgesteld naar alle kanten. — En *velen* vragen het; *velen* voelen de nood van het hart.

Het goede zien? — God zegt: hoort aandachtig naar Mij en dan eet gij het goede!

We horen in deze psalm iemand belijden: Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven! Hier hoort ge iemand, die temidden van vele vragenden en zoekenden kan zeggen: ik heb het g e v o n d e n! ik *bezit* het! Gij, GIJ o God, hebt het gegeven. — Het kwam van e l d e r s; het kwam in Christus, die om ons en onze zaligheid uit de hemel is neergedaald.

Van Boven, uit een hogere wereld komt het goede tot ons. We moeten daarvan niet afkerig de oren wenden. Zo is het immers altijd! Het goede, dat het kind ontvangt in opvoeding en onderwijs, ontvangt het immers ook van hen, die b o v e n hem staan; zich bewegen in een „hogere" wereld; een wereld van grotere kennis en van rijper leven? Wat groeit uit een kind, dat geen contact heeft met een hogere wereld? En is het dan zo vreemd als ons gezegd wordt, dat we het heil slechts kunnen verkrijgen door gemeenschap met Hem, die van Boven was — Gods Zoon?

In Afrika lijden de bewoners van vele dorpen aan moordende ziekten. Zij kunnen zichzelve echter niet helpen. Ze pogen het wel, maar ze staan machteloos tegenover de kwalen, die hun leven slopen en hun dorpen uitmoorden.

Zullen deze lijders geholpen worden, dan moet de hulp van elders komen; uit een „hogere" wereld; een wereld van grotere wetenschap en kundigheden. Europa, Amerika met hun kennis en hun christelijk hart zullen

Afrika moeten helpen. Er moeten mannen heen, in wier hoofd en hart en hand de wetenschap, de vaardigheid en de ontferming van Europa liggen. Het intreden van zulke mannen in het leven der Afrikaners betekent voor de laatsten genezing en levensbehoud.

Zo verstaan wij het indalen van Gods Zoon in deze wereld. In Zijn hart en hand lagen al de Liefde en al het vermogen van God. Doordat Hij, uitgerust met deze Liefde en deze Macht, zich met ons inliet, kon Hij onze zonde dragen en onze krankheden op zich nemen. Daardoor leerden wij het goede zien en leerden wij danken: Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven! Jezus Christus werd onzer één. Hij nam onze zonde op zich, vereffende onze schuld door, schoon rechtvaardig, de dood eens schuldigen te sterven. Hij is tot de misdadigers gerekend. Maar Hij is om o n z e overtredingen verwond en om o n z e ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. Zo verzoende God de wereld in Hem met zichzelve. Zo werd onze dodelijke breuk geheeld.

Waarom zouden we ons door HEM niet laten helpen? Waarom zouden we ons zó niet laten redden! Waarom zouden we voor onszelf niet willen aanvaarden, wat we als vanzelfsprekend van de kinderen, van de primitieve volken verwachten, n.l. dat we gered moeten worden door een Ander, door Iemand, die uit een hogere wereld tot ons kwam? De aan 't kruis verhoogde. Hoezeer verlangt Christus het te doen?! Ge kent de grote uitnodiging: Komt herwaarts tot Mij, gij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven!

In Zijn vergeving, die Hij met blijdschap en zonder verwijt schenkt; in de zekerheid dat gij door God zijt aangenomen voor eeuwig, deelt het Goede uit! En daardoor krijgt gij vreugde in het hart.

Deze vreugde, de vreugde van zulk een oorsprong, is ook een vreugde van bizondere aard. Ze heet hier: een vreugde, meer dan ten tijde als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn. — Ten tijde van koren en wijnoogst steeg in Israël de vreugde ten top. Dan was heel Kanaän één feestzaal. De dichter, die zijn heil in God vond, vergelijkt zich met de mensen rondom hem als ze het gelukkigst zijn: n.l. dan als hun koren en wijn *vermenigvuldigd* zijn.

Maar God geeft in Christus Jezus een vreugde van hogere orde, een vreugde beter en dieper. Deze vreugde vloeit uit een andere bron; zij is van andere aard. Ze is een blijvende vreugde: o, hoe blij te moede, Gever van al 't goede, maakt Gij mij het hart!

Als de avond gaat dalen, legt hij, die van genade ging leven, zich neer met vrede in 't hart. Ook als díé nacht nadert op welke geen ontwaken meer volgt. Verzadiging is voor hem aan Gods Rechterhand, eeuwig en altoos!

We zijn verkoren. We worden geroepen door de God aller genade om te komen onder het kruis van de Verlosser. Volgen wij nu de Overste Leidsman ter zaligheid, die voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en door dat kruis te aanvaarden, zichzelf en ons die Vreugde verwierf!

Zo zal ons 't goede van Uw woning,
verzaden, reis op reis,
en 't heilig deel, o grote Koning,
van Uw geducht paleis!

L.

GEMEENTE-BERICHTEN

SNEEK

1e Paasdag. Daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die galmt door gans Jeruzalem. Een heerlijk morgenlicht breekt aan: de Zone Gods is opgestaan. Dit was het eerste lied, waarmee ons zangkoor de dienst opluisterde. Een bemoedigend woord, naar aanleiding van het heerlijk opstandingsevangelie volgde, waarna we versterkt huiswaarts keerden.

's Middags kwamen we wederom bijeen. De kerk was tot in alle hoeken bezet. Na een ernstige prediking daalde onze voorganger met drie jonge mensen in het water af, welke voor de gemeente hadden beleden in de verrezen Heiland ook hun Zaligmaker te zien.

Een gezegende avondmaalsviering besloot deze dag.

W. G.

APELDOORN

Waarde broeders en zusters. In Februari verzamelden zich enkele broeders en zusters op een van de bekende koude dagen om de geopende groeve van onze broeder H. v. Polen. Hij had zijn aardse leven in alle stilheid afgelegd om met Christus in heerlijkheid op te staan. Zijn sterven was in overeenstemming met z'n leven. God heeft z'n stille getuigen! Wij hopen het allen eens met onzen broeder, die de leeftijd van 67 jaar bereikte, te kunnen zeggen: „Ik ga naar het Vaderhuis". God zegene in 't bijzonder zijn vrouw, die met een groot geloof de weg moedig bewandelt.

De secr.

NOORDBERGUM

Paaszondag, de opstandingsdag, de dag van het nieuwe leven.

Na een koude donkere winter, nieuw ontwaakt leven in de natuur; schuchter zijn de sneeuwklokjes te voorschijn gekomen, aarzelend zien we de eerste knoppen opengaan, het eksterpaar vliegt op en af met materiaal voor hun nieuwe woning. In alles zien we het te voorschijn komende nieuwe leven, opstanding.

Broeders en zusters. Paaszondag was ook voor onze gemeente een heerlijke opstandingsdag, we zagen en ervoeren het bruisende nieuwe leven. Geprezen zij des Heilands Naam.

Zeven jonge mensen, waarvan vijf zusters en twee broeders hadden beleden hun hart te hebben gegeven aan de Heer en vergeving van zonden te hebben ontvangen en wensten nu ook de Heer te gehoorzamen in de doop en zich te geven aan de gemeente. Wie zal dan het water weren? Paaszondag, welk een schone dag voor een doopdienst. Onze voorganger hield vooraf een korte prediking, wijzende op de grote zegen, gelegen in de verheerlijking van Christus, zoals Johannes op Patmos dat zag, waarna de dopelingen een duidelijk „ja"

lieten horen op de aan hen gestelde vragen. Het voltrekken van de doop greep ons aan, hier een met Christus begraven worden, maar ook een opstanding met Hem, een begin van het „nieuwe" leven. God helpe deze jonge broeders en zusters deze nieuwe weg te bewandelen tot Zijn eer tot het einde toe.

Na deze dienst vierden we met de nieuwe leden het Avondmaal. Br. T. Sikkema sprak hun een welkomswoord toe en wees ook de gemeente op de roeping deze jonge leden te dragen in het gebed. Het was voor de gemeente en haar voorganger, die zijn zoon ook mocht dopen, een feestdag. God geve dat meerderen aan de roepstem gehoor zullen geven en dit nieuwe leven deelachtig worden.

Secr. A. K.

De regenboog
en de
„Goede Vrijdag"

Het is voorjaar, en een heerlijke, verkwikkende zon straalt over ons heen. En dan, terwijl de zon nog schijnt, een fikse regenbui. In al zijn pracht komt dan in de wolken de regenboog, zichtbaar voor ons allen, opdat wij zouden gedenken aan het verbond van God met alle vlees, dat op aarde is. (Gen. 9 : 17). Op zichzelf al een blijde, ontroerende gedachte, dit zichtbaar teken van Gods Liefde en Genade.

Maar terwijl ik zo naar deze regenboog stond te kijken, werd ik geboeid door de schoonheid van de zeven kleuren, die deze boog uitstraalt. Zeven kleuren, die God ons laat zien, zoals ook de mens niet anders en niet meer kent dan deze zeven kleuren. En nu zijn er ontelbare variaties en er is een zeer grote kleurenrijkdom door vermenging van kleuren maar het zijn toch alles afleidingen van de zeven regenboog- of hoofdkleuren.

Voor datzelfde wonder staan wij in de muziek. Hoe ontzaglijk veel muziek is er gemaakt en geschreven, denken wij alleen slechts aan Bach, Beethoven en andere grootmeesters. En altijd weer andere vormen, de een nog schoner dan de andere en dat alles op grond van slechts *zeven* grond- of stamnoten. Zeven klanken in al de variaties uitgedragen en uitgebuit door de genieën van alle eeuwen.

Deze immer wentelende, nimmer opdrogende rijkdom in de kunst is de Goddelijke orde van Boven, uitgedragen door de zevenvoudige regenboog-kleur en hier op aarde te beleven in de *zeven* dagen waarin wij steeds weer ons leven afleggen en vernieuwen en de eeuwen zich wentelen.

In dit alles wordt de eeuwigheid in de tijd uitgedragen, voor de gewone mens onbegrijpelijk, maar voor de gelovige evenzovele tekenen van Gods bemoeienissen met de mens.

En voor wie dit geheim niet kent, ga in dit ogenblik mede naar *Golgotha*. Dáár wordt de band gelegd, de brug geslagen tussen tijd en eeuwigheid. In *zeven* kruiswoorden vindt de tijdelijkheid haar einde en gaat de eeuwigheid open. Want als Christus de woorden spreekt „Het is volbracht" dan betekent dat niet alleen: Hier is het einde! maar het is tevens het begin van het leven tot in der eeuwigheid voor ieder, die gelooft in deze Heiland als de Verlosser en Zaligmaker aan de wereld geschonken door een God van Liefde.

F. G.

Overgenomen uit De Koepel,
weekblad der gemeente te Amsterdam.

Mededelingen

FRIESE ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE

Wij hopen samen te komen op Zaterdag 19 April a.s., 's middags kwart over twee precies, in de vergaderzaal van de Baptisten Gemeente te Leeuwarden.

Het programma bevat een vertelling over Filippus en de kamerling, een inleiding over Orde en ordemaatregelen, terwijl we ook uit elke Zondagsschool een klein overzicht over het plaatselijk werk zullen beluisteren.

Allen, die belangstellen in het werk der Zondagsschool, onderwijzers(essen), gasten, ook uit andere provincies, zijn van harte welkom.

Denk aan de suiker.

Namens het voorl. comité,
S. v. d. WERF,
Kleinzand 9 - Sneek.

GEEN REGEL
ZONDER ZENDINGSZEGEL

Nieuws van het Zegelfront

Misschien zal bij een enkele van U in de laatste weken bij het lezen van „De Christen" de gedachte zijn opgekomen: „Weer geen zegelnieuws". Van het zegelfront geen nieuws, om het maar eens te zeggen met een variatie op de bekende uitdrukking: „Van het Westelijk front geen nieuws". Maar al heeft „De Christen" enige tijd Uw aandacht niet gevraagd voor de zegelactie, dit betekent nog niet dat de zegelmensen gedurende deze periode stilgezeten hebben. In de verschillende afdelingen is men druk bezig met de verkoop. Af en toe worden nabestellingen gedaan.

Een N.B.J.B.ster schreef één dezer dagen: „Ik wil graag 1000 sluitzegels hebben. Die zal ik proberen aan de man te brengen. Van ...... hoorde ik, dat onze afdeling een slechte beurt maakte. Dat gaat zo niet! En daarom, stuur maar 1000 zegels, ik neem de risico".

Terloops zij hier opgemerkt, dat hetzelfde meisje ook reeds eerder 1000 zegels had afgenomen.

Heeft U dit misschien iets te zeggen?

U kent toch het adres, waar U zegels kunt bestellen?

RITZE VOS.
Stalinlaan 62[2], Amsterdam Z.

CORRESPONDENTIE

Zr. A. E. te E. Dank U voor de medewerking en voor de goede wensen, die inmiddels in vervulling gingen. E.-R.

Wie helpt de administrateur van „De Christen" aan het tegenwoordige adres van J. Kruize, voorheen Hoornsche diep 42, Groningen?

Oecumenische Jeugdconferentie in Friesland

Onder voorzitterschap van Dr. M. H. Bolkestein, N. H. Predikant te Leeuwarden, heeft zich in Friesland een Comité gevormd, bestaande uit Jeugdwerkers uit verschillende Kerkelijke en andere Chr. Jeugdorganisaties, met het doel, om ook in Friesland het Oecumenisch gesprek onder de Jeugd op gang te brengen.

Het is het plan om op 26 en 27 April in „Ons Huis", Bleeklaan, Leeuwarden, een Oecumenische Jeugdconferentie te beleggen. Een dergelijke Conferentie wordt ook in andere Gewesten van ons land gehouden. De bedoeling is, om op deze wijze de boodschap van de in deze zomer te houden Wereldjeugdconferentie te Oslo door te geven.

De Conferentie in Leeuwarden zal Zaterdagmiddag 26 April om 3.30 uur beginnen. De opening geschiedt door Dr. Bolkestein met een toespraak over: „Onze Oecumenische roeping". 's Avonds zal Ds. H. Bremer, Doopsgezind Predikant te Groningen het onderwerp: „Christus is Heer" inleiden. De dag zal gesloten worden met een korte overdenking door Ds. J. Broertjes, Bapt. Predikant te Sneek, secretaris van het voorbereidend Comité. Voor de Zondagmiddag staat er een inleiding op het programma over het onderwerp: „Moeten individuele vrijheid en sociale gerechtigheid noodwendig met elkaar botsen?" door Ds. D. J. Miedema, Ned. Herv. Predikant te Tzummarum.

Aan alle Kerkelijke en Chr. Jeugdorganisaties in Friesland zullen uitnodigingen verzonden worden en men verwacht een behoorlijke deelname van jongeren uit alle delen van de provincie. Zo nodig zullen de deelnemers gastvrijheid genieten bij de leden van de verschillende Kerkelijke Gezindten in Leeuwarden. Opgaven voor deelname kunnen vóór 15 April a.s. gedaan worden aan Mej. J. van de Weyde, Bildtschestraat 26, Leeuwarden, onder overmaking van het deelnamegeld à f 3.—.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2841
VRIJDAG 18 APRIL 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN
VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Zijt getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens

Openb. 2 : 10.

Deze woorden moesten geschreven worden aan de engel der gemeente van Smyrna: in opdracht van God. Zou dit bevel alléén voor die gemeenteleden uit de eerste eeuw gelden? Geenszins. Het is een woord van ernstige vermaning en heerlijke belofte voor ieder christen van alle tijden.

Onlangs las ik in de courant van een jonge man die veroordeeld werd, omdat hij ontrouw geweest was aan de ondergrondse beweging. Aanvankelijk had hij dapper meegeholpen, maar plotseling was hij overgelopen naar de vijanden en had daarmede verraad gepleegd aan zijn vroegere vrienden. Groot leed was daardoor over vele personen gekomen en het moedige werk van dezen grotendeels verijdeld. Mocht het de terugkeer van onze Koningin, de zege der geallieerden, de vrijheid van ons volk niet tegenhouden — toch heeft het veel kwaad gedaan. En wat was het voordeel van deze ontrouwe jonge man? De vijanden beminnen het verraad, niet de verrader. Bij hen heeft hij niet veel voordeel verkregen.... terwijl het einde van alles voor hem was oneer, schuld, straf.

Een groter en heerlijker zaak dan die van het Koninkrijk Gods is op aarde niet te vinden. Het overtreft alles in wezen, inhoud en duur. Welk een voorrecht door de Koning der koningen geroepen te zijn tot Zijn dienst. De eisen die gesteld worden tot aanneming als Zijn dienaar zijn niet: grote geestelijke of verstandelijke gaven, deugdzaam leven, rijkdom of eer. Zulk een maatstaf legt God, de Uitdeler van al deze dingen, niet aan. Wat Hij vraagt is kennis van Zijn hart en ons eigen hart. Deze kennis verkrijgt men door een blik op het kruis van Zijn Zoon Jezus, Die wij allen tezamen hebben gehangen aan dat vloekhout. Ziende op Hem moet de mens erkennen eigen liefdeloosheid, zonde en schuld en Zijn liefde, genade en ontferming. Dan luidt de uitnodiging: Kom, zoals gij zijt. De voorwaarden tot het verkrijgen van de kroon des levens is dan: getrouw zijn. Daarin schuilt alles. Zich ooit te verheffen in hoogmoed, eigen deugden, goede daden, mooie woorden te pronk te stellen is ontrouw, is verraad. Nederig te blijven in hart en leven, dankbaar te zijn voor de verkregen verlossing en Hem te dienen ten allen tijde, is trouw. Dàt valt niet mee voor 't arglistig hart dat altijd weer, al is het ook bedekt en onbewust, zichzelf tracht te handhaven, niet leven wil enkel uit genade. De bede van ieder christen moet daarom zijn: reinig mij Heer, ook van verborgen afdwalingen. De strijd dient aangebonden te worden: tot de dood toe!

Maar: welk een loon is de dienaar in het vooruitzicht gesteld. De kroon des levens! Geen doornenkroon wordt er in het paradijs gezien. Daar zal niet meer zijn: tranen, geween, pijn of smart. Enkel jubel, blijdschap en vrede. Geen lauwerkroon wordt er in de hemel aanschouwd. Daar ginds is immers de eeuwige heerlijkheid die niet vergaat. Dit te bedenken moet de dienaar grote vreugde schenken. Welk lot ons hier op aarde ook moge treffen, hoe zwaar het kruis ook moge zijn, dat getorst moet worden en hoe de strijd ook moge woeden, zodat het ons harte benauwd: eenmaal in Gods blijvende Koninkrijk te mogen zijn moet alle vrees, twijfel en moedeloosheid wegjagen. Ziet op het einde!

De psalmist ging door de zware nevel en diepe duisternis heen, toen hij het probleem bepeinsde waarom het de goddelozen zo (schijnbaar) goed gaat op aarde, terwijl de gelovige, dus ook hijzelf, zovele tegenspoeden moest ondervinden. In vertwijfeling en wanhoop was hij bijna tot verraad gekomen. Luister naar zijn eigen bekentenis: Mijne voeten waren bijna gestruikeld, schier uitgegleden mijne schreden. Want ik was naijverig op de hoovaardigen, als ik de voorspoed der goddelozen zag: smarten kennen zij niet, hun lichaam is gezond en welgedaan; zij hebben geen deel aan het menselijk leed en zij worden niet getroffen als de anderen .... Voorwaar, ik heb vergeefs mijn harte rein bewaard; mijn handen in onschuld gewassen. Toen dacht ik na om het te begrijpen, maar het was een kwelling in mijn ogen. Totdat ik doordrong in Gods heilsgeheimen en acht sloeg op hun einde! Zie, ineens worden zij tot verwoesting, zij vergaan, verteerd door schrik!

Waarlijk Gods rijk zal op aarde niet worden verslagen. Al zouden ook alle machten in hemel en op aarde God tegenwerken in Zijn plannen: Hij laat nimmer varen het werk Zijner handen, noch zal Hij teleurstellen hen, die in Zijn handpalmen gegraveerd staan. Niet immer gaat het de goddeloze goed zoals niet ieder die overliep naar de vijand voordeel verkreeg, getuige de jongeman, zoeven genoemd. En niet immer gaat het de godvruchtige slecht, getuige vele christenen die dankbaar kunnen zeggen: onze snoeren zijn in liefljke plaatsen gevallen.

Doch hoe het ook moge gaan op aarde: let op het einde. Zijn Rijk komt, Jezus komt want het graf kon Hem niet houden, Hij is de Levende — en met Hem komt het loon.

Als onze Meester vandaag eens zou komen: zal Hij ons getrouw vinden? Zouden wij met blijdschap Hem begroeten en ontmoeten? Dat is een alles beslissende vraag. Hij verandert niet, al wisselen ook alle dingen hier op het ondermaanse — en Zijn woord verandert evenmin. Zijn belofte houdt Hij gestand: Ik zal u, de getrouwe dienaar en dienaresse, geven de kroon des levens. Sta dan pal in Zijn dienst, met vreugde denkende aan de eeuwige toekomst, en weest getrouw tot de dood.

A. A. HARDENBERG.

Losse Schakels

Wankelen- de bodem. In het Zoeklicht van 5 April j.l. wordt een artikel gewijd aan de Profetiën van het Oude Testament en hun vervulling, waaruit we vernemen, dat Dr Edelkoort soortgelijke bezwaren had tegen de leer van de „letterlijke" vervulling der Oud-testamentische profetiën, als wij ontwikkelden in De Christen van 28 Maart j.l. Het art. neemt onze bezwaren niet weg. Het Zoeklicht schrijft:

> „We menen echter ernstig protest te moeten aantekenen tegen beide uitingen, daar deze alle verwachting, inzake de komende dingen op een wankele bodem stelt, en de vastheid van het profetische Woord ernstig aantast."

We geloven, dat voor dat protest geen reden is. Men leze slechts in plaats van het bovenstaande:

> We menen echter ernstig protest te moeten aantekenen tegen beide uitingen, daar deze alle verwachting inzake de komende dingen, zoals die voortvloeien uit onze methode van Schriftuitlegging, op een wankele bodem stelt.

Dat is toch zo erg niet? De verwachting, die volgens een averechtse methode uit de Schrift wordt afgeleid, mag gerust blijken op een wankele bodem te staan en mede gaan wankelen. De vastheid van het profetische Woord wordt daardoor niet aangetast.

Wat er staat. Het art. eindigt met de volgende volzin:

> „Gaarne accepteren wij alle resultaten der voortschrijdende wetenschap, maar op dit terrein wensen we ouderwetse christenen te zijn, in het oog der wereld een belaching — maar die l e z e n wat er s t a a t en g e l o v e n wat er s t a a t."

Inderdaad: zo denken wij er ook over. De vraag, waarom alles draait is maar: *wat* staat er?

We proclameren onszelf echter niet tot martelaars, wanneer een broeder met ons van mening verschilt over de vraag: wat staat er? Ouderwets of nieuwerwets is ons lood om oud ijzer, als we maar onder het Woord staan!

Bezinning gevraagd. We willen niet herhalen noch nader uitwerken, wat we in de betrokken Schakels zeiden over de ware zin en de letterlijke klank van de profetiën. Letterlijk genomen staat er ook, dat als tekenen van Gods gunst en Israëls „herstel" de tempel herbouwd en de tempeldienst voorbeeldig uitgeoefend zal worden, tot het brengen van de bloedige offers toe. — Men vrage zich nu eens rustig af of wij, die geloven in Christus, de hoogste Profeet en in Zijn offer, waarmede Hij a l l e s volbracht heeft, mogen aannemen, dat de woorden van de profeet precies zo, naar de letter vervuld zullen worden? Komt, wie dat doet, niet in botsing met het Kruis? En eist dit geen bezinning op de vraag, of zijn methode van Schriftverklaring wel de juiste is? Is het niet beter — niet zelfs geboden, om heel dat toekomstbeeld, dat men met die methode van uitleggen heeft opgebouwd uit het profetische Woord, op te geven, teneinde de eerbied voor het Kruis en de Gekruisigde ongerept te kunnen bewaren? Men kan toch niet „ja" zeggen tot twee dingen, die elkaar buitensluiten? We zullen wandelen, niet in het licht dat een Ezechiël, maar in het Licht, dat ons in de Christus, de Zoon zélf, is opgegaan.

„De Gemeenschap der heiligen". Deze uitdrukking komt voor in de z.g.n. Apostolische geloofsbelijdenis, ook wel bekend als de Twaalf artikelen des geloofs. Het is in sommige kerken de gewoonte deze artikelen in de eredienst voor te lezen. — Wanneer men in haar een korte samenvatting ziet van de hoofdinhoud van het Evangelie, is dat begrijpelijk: zó en niet anders verstaan de in dat uur saamvergaderden de Boodschap Gods. — Het stuk is oud. Wie het geschreven heeft is onbekend. Misschien is het gegroeid. Het heeft iets e e r b i e dwaardigs aan zich vanwege zijn ouderdom, maar derhalve niet — men versta ons goed! — iets g e l o o fwaardigs. Doch storend vinden we het, als er dingen aan worden toegevoegd. We hoorden ze eens voorlezen en vernamen tot onze verbazing — haast hadden we geschreven: ontzetting — aan het einde verklaringen omtrent Israëls herstel en de opneming der Gemeente. We vonden dat zo stijlloos, dat een onbehagelijk gevoel ons heel de dienst bij bleef. Men moet zulk een belijdenis die door heel de Christenheid van het Westen aanvaard wordt, óf precies zo overnemen óf laten liggen. Heeft men wat meer te belijden als wezenlijk aan de Christelijke Boodschap dan in de twaalf artikelen vervat is, men stelle een eigen belijdenisgeschrift op en leze dat voor. Maar het herstel van Israël en wat men noemt de opneming der Gemeente zijn toch geen wezenlijke stukken van het Christelijk geloof? Ze staan toch niet op een lijn met het geloof in God de Schepper en de kruisdood van Christus? Al gelooft men dat ze schriftuurlijk zijn, dan ziet men — naar onze ernstige hoop! — ze toch niet in gelijk vlak met de waarheid omtrent de Vader, de Zoon en de Heilige Geest; de vergeving der zonde, de opstanding en het eeuwige leven?

De grenzen der Kerk. Bij de woorden „De gemeenschap der heiligen" uit het Apostolicum wordt in het weekblad „In de Waagschaal" aangetekend:

> „Dit is een omschrijving van de Kerk. De grenzen der Kerk worden n.l. alleen getrokken door het éne geloof in de éne Heer. Alleen de Doop en niet enigerlei afkomst van haar leden wijst daarom in deze wereld het lidmaatschap dezer gemeenschap aan!"

We kunnen deze omschrijving van de Kerk wel onderschrijven — van de Kerk n.l. die beantwoordt aan het bijbelse gemeentebegrip. Ook wij zien de Doop als het teken, dat deze grens markeert: hij scheidt geloof en ongeloof. Wie hem ontving, behoort tot de gemeenschap, die gelooft aan de ene Heer. Bij zulk een Kerk-

opvatting is voor de Doop van zuigelingen geen plaats — wanneer althans de Doop niet geheel losgemaakt zal worden van de Kerk en zal gaan spreken van een andere relatie dan die waarin de dopeling staat tot de Kerk des Heeren. Maakt men van de Doop het teken van een verbondsbetrekking, dan is dat Verbond iets anders dan de Kerk: het ligt er omheen, het loopt er doorheen, maar heeft in elk geval andere grenzen dan de Kerk des Heeren.

Verbond en Kerk. De verbondsgedachte wordt door ons, Baptisten, niet verworpen. Verbond is geordende, vaste relatie. HET Verbond is de geordende, genadevolle betrekking, waarin het God believeft heeft te treden tot Zijn mensenkinderen. Ook zij loopt niet buiten de Christus om. Haar wezen en omvang vast te stellen is een bizonder onderzoek der bijbelse gegevens zeker waard. Wij hebben een begin daarmede gemaakt in ons werkje over het Genadeverbond. Zijn de grenzen van dit Verbond ruimer dan die der gemeente — omvat ze méér en ándere mensen, dan die het „éne geloof in de éne Heer" deelachtig zijn, dan kómt het teken, dat de grens tussen de gemeente en de wereld aangeeft, dit Verbond niet toe. Zouden kinderen binnen dat Verbond vallen, en men zou dat willen betekenen, dan moest daartoe een ander teken gekozen worden. De H. Schrift spreekt niet van zulk een verbondsteken naast het teken van de Doop. Daarom mag men het wel markeren door een of ander teken, maar moet dan een ander teken kiezen en dit nimmer goddelijke autoriteit toekennen. Wij erkennen de relatie, waarin God in Christus de mens tot zichzelven gesteld heeft, door de kinderen op te dragen.

Deze wereld is Gods wereld; de wereld, die Hij gemaakt heeft; de wereld, waarop Hij in Christus de hand gelegd heeft en die Hij naar de voleinding voert. „Gij zijt Mijn!" dat heeft God in de Gekruisigde — over haar uitgeroepen en nu zijn wij herauten en roepen uit dat Jezus de HEER is en roepen allen op tot onderwerping aan deze Koning, ons door God gegeven.

Kerk en Gemeenschap der heiligen. In het Apostolicum staan achter elkaar beleden het geloof aan een heilige, algemene Christelijke Kerk en aan de gemeenschap der heiligen. — Het doet wel wat vreemd aan dat deze beide naast elkander genoemd worden. Is de Kerk dan iets anders dan de gemeenschap der heiligen? Bij de uitlegging der Apostolische geloofsbelijdenis loopt het steeds door elkaar. Hoe kan men nu het geloof aan de Kerk belijden zonder tevens te geloven in de gemeenschap der heiligen? Is dat nu niet een en hetzelfde? Men behandelt dan de eerste geloofsverklaring als ging het in haar om de Kerk naar haar buitenzijde — zoals ze als apart lichaam, lichaam van eigen orde in en tegenover de wereld staat, en bij de laatste uitspraak bespreekt men dan de Kerk naar haar inwendig leven.

Dat kan. Of dat echter de oorspronkelijke bedoeling geweest is? Wij voor ons voelen voor de veronderstelling, door Dr Thierry uitgesproken in een der stellingen, die hij toevoegde aan zijn dissertatie, dat met de woorden: ik geloof aan de gemeenschap der heiligen (koinoonia toon hagioon) niet bedoeld zijn de heilige mensen, maar de heilige dingen. Met deze „dingen" zijn dan de inzetttingen (z.g.n. sacramenten) gemeend. Dan is er geen herhaling, maar voortgang in het belijden. Na het geloof in de Kerk krijgen we de belijdenis van het geloof aan díé dingen (hun rechtmatigheid en goddelijkheid) die de Kerk gestalte geven, waardoor ze zichtbaar wordt (de Doop) en waaraan ze steeds zichtbaar is (het Avondmaal). L.

Pastorale Mijmeringen

We beleven dus weer het wonder van de lente. Moge zij ook door stormen begeleid worden, het leven breekt zich baan. Dit blijde weten maakt ons zelfs bewogen eerlijk ten aanzien van de bruisende wind, waarvan we getuigden dat zelfs zij het leven dienen. Zij verjagen de laatste kwelgeesten, die de winter achterliet, om zijn aftocht te dekken.

Inmiddels hebben lente en stormen ons reeds zover gebracht, dat we de blik lieten rusten op het wonderbare groeiproces, zoals dit in de geschiedenis, in *onze* geschiedenis zichtbaar wordt. Voor zover wij zelve in de wording van onze geschiedenis een leidende en vormende taak hebben te vervullen kwamen we tot de voorlopige conclusie, dat het geloof in de dappere toewijding van hen, die ons zijn voorgegaan onze navolging verdient en zelfs eist. Ten aanzien van de methoden meenden we niet hun wijze van doen tot beslissende norm te mogen verheffen. Onze tijd heeft andere eisen.

We moeten toegeven, dat de consequenties van deze stelling misschien heel wat verder voert, dan we op 't ogenblik nog kunnen overzien. Dit mag ons echter wel voorzichtig, maar niet angstig maken. Want weliswaar zijn er op het nog nimmer betreden gebied van de toekomst allerlei gevaren, maar toch ook weer niet *slechts* gevaren. Er zijn ook grote mogelijkheden, die we ons dienstbaar moeten maken.

Waarin zal dan vooral het verschil tussen verleden en toekomst zich manifesteren?

Ik vermoed, dat langzamerhand klimmende behoefte zal ontstaan aan meer overeenstemming inzake geloof en leven alsmede meer eenheid betreffende de vormen, waarin wij op gepaste wijze de heilsboodschap in onze Godsdienstoefeningen aan gemeente en wereld prediken. Of om het laatste nog precieser te formuleren: de vormen van onze Godsdienstoefeningen zelf zó te kiezen, dat alle elementen daarvan volledig tot hun recht komen.

Tot dusver heeft de angst voor „dode" vormen ons er toe gebracht vlijtig eigen wegen te gaan. Het liefst zouden we willen zeggen, dat vormloosheid onze vorm was. Als we echter eerlijk zijn, dan moeten we bekennen, dat onze afneiging tegen iedere traditie ons niet meer heeft gebaat dan een wantrouwen van de vormen, zodra ze door meerderen tegelijk in toepassing werden gebracht. Maar onze bidstonden en „liefdemalen", toch bij uitstek spontane verrichtingen, leren ons, dat het leven sterker spreekt dan onze afneiging: het maakt van vormen gebruik. Er ontstaat een regelmaat, die onafwijsbaar herinnert aan een kristalisatieproces.

Men houde het mij ten goede, wanneer de vergelijking tussen de hang naar z.g. vrijheid en spontaneïteit met de leuzen uit de puberteitsjaren zich aan mij opdringt. Maar dan kunnen we toch bezwaarlijk deze onvolwassen mentaliteit als hoogste wijsheid waarderen!

Neen! de vormloosheid behoort niet tot het wezen van het leven, en dus ook niet tot het wezen van het Baptisme. Het leven schept vormen om zich te kunnen handhaven en verstaanbaar te kunnen maken in de wereld.

Wie dit verstaat, zal zich voortaan slechts bezig houden met de vraag, hoe de vormen zullen zijn.

Laten we beginnen met de keuze van dat gebied, waar de overeenstemming waarschijnlijk het gemakkelijkst te bereiken is. Uiteraard zal het dan niet gaan over dogmatische of ethische problemen, daar dit een taak zou zijn voor heel een generatie. Zonder twijfel

zullen wij elkaar ook op die terreinen moeten vinden. Gemeente en wereld hebben daar, dunkt mij, recht op. Maar mogelijk, dat voor een meer persoonlijke bijdrage zoals deze het gebied van de Godsdienstoefening om te beginnen vruchtbaarder zal blijken.

Vooraf een opmerking, zoals het *niet* moet.

Zo af en toe vinden we een poging om de Godsdienstoefening zo mooi en aantrekkelijk mogelijk te maken. Hoewel dit op zichzelf goed kan zijn, ligt hier een groot gevaar op de loer. Het is helemaal niet ondenkbaar, dat men de toehoorders wil behagen, door aan hun niet-godsdienstige verlangens tegemoet te willen komen. Men appelleert aan aesthetische gevoelens, zonder waarachtig het hart te treffen. Het schone koorgezang en andere kunstuitingen worden dan a.h.w. van de godsdienstoefening gehangen. Maar deze tooi, die niet tot het wezen behoort, dient vaak meer de ijdelheid dan God. Zulk een vermooide kerkdienst is uiting van armzalig klein geloof, dat maar niet kan vertrouwen, dat hetgeen God in het evangelie van Zijn Zoon Jezus Christus biedt, voldoende beslag kan leggen op de harten der toehoorders. Dat kleingeloof is een belediging van God, waaraan ik niet mee wil doen.

Of onze Godsdienstoefeningen dan niet mooi mogen zijn? Natuurlijk wel; maar het streven moet door een andere bron gevoed worden. Daarover straks meer. Tot goed begrip wil ik even resoluut stelling nemen tegen dat gewild populaire streven van sommige bundels, die zich niet ontzien de snaren van het gemoed tot trillen te brengen met akelig sentimentele melodietjes of semi straatdeuntjes van het genre „Laat nu de klok maar luiden, laat nu de klok maar slaan ...." In vergelijking tot het eerstgenoemde is dit streven even onwaardig .... alleen nog maar platvloerser of profaner.

Waar gaat het eigenlijk om in de Godsdienstoefening? Het woord zegt het al ondubbelzinnig. We oefenen ons in het dienen van God. Het is een voorbereiding tot een dienst, welke wij in haar omvang en diepte eenmaal jegens God zullen mogen vervullen. Doch niet eerst als wij het voluit kunnen, maar reeds tijdens de oefening zullen wij de heerlijkheid Gods voortdurend meer zich voor ons zien onthullen. Dat is de zegen er van. Maar het woord „oefening" waarschuwt ons reeds, dat wij onze aandacht niet aan dingen moeten verspillen, die met het eigenlijke maar in zijdelings verband staan.

Wanneer we dus vragen, waarom het gaat, dan is daarop te antwoorden, dat God Zich aan de mens openbaart in de volheid Zijner liefde en daar de zonde des mensen tussen beide is getreden, in de volheid van Zijn rechtvaardigheid, welke beide, Zijn recht en Zijn liefde, in het kruis van Jezus Christus, Zijn Zoon, verenigd zijn tot heil van de zondige mens, opdat hem na belijdenis van schuld genade geschonken mag worden, waardoor hij als kind Gods in Hem zijn Vader mag zien. Dit „gesprek" over en weer van God en mens is het wezenlijke van de Godsdienstoefening.

Komt nu in de praktijk daarvan veel terecht?

Ik meen van niet. En wel om twee redenen.

Ten eerste hebben onze kerkdiensten de bezoekers veel te veel gebracht in de passieve rol van de luisteraar-zonder-meer. Van hem wordt feitelijk weinig anders verwacht, dan dat hij luistert. Dit moet zich wel wreken. Oefening veronderstelt toch zeker activiteit. Ze kan met een „plaats rust" niet volstaan. Ze moet voltrokken worden door in gemeenschap met de medebelijders alles werkelijk te *doen*, waartoe de Godsdienstoefening aandrijft.

Ten tweede zal in het woord der prediking nooit alle elementen van de dienst aan God tegelijk of ook maar even duidelijk naar voren kunnen brengen. De aard van het onderwerp maar evenzeer de constitutie van de leraar tijdens de prediking kunnen een beletsel zijn. Is daarom de preek het enige, dan kan het paedogogisch en homiletisch juiste toch ten aanzien van het geheel der openbaring een verminking betekenen.

Dit moest voorkomen worden. Wanneer een prediking over bijv. gebedsverhoring weinig antwoord geeft op de vraag: „Hoe krijg ik vrede met God?" dan moet uit de praktijk van de Godsdienstoefening het antwoord op die vraag afgeleid kunnen worden.

Nu wel zoveel zal zijn duidelijk geworden, dat een preek noodzakelijk zich moet beperken (en hoe beter de preek, hoe meer de beperking betracht wordt!), zal men inzien, dat andere factoren aan de prediking moeten worden toegevoegd. Op die wijze moeten dus alle elementen op waardige en dus passende manier tot gelding gebracht worden.

Laat mij in het kort die elementen mogen herhalen.

I. Wij moeten onze zonde leren kennen. Zou u een betere weg kennen dan te zien in de spiegel, die God u voorhoudt in Zijn wet? Neen, daardoor wordt u nog niet wettisch! U maakt van de wet een Nieuw Testamentisch gebruik! Ge wilt de wet niet als levensweg gebruiken. Ge wilt slechts zien, hoe slecht ge er voorstaat.

II. Past daarbij niet een gebed voor schuldvergeving en een pleiten op de verdienste van uw Heiland en wilt ge niet de voorbede van uw herder, die dat nu niet meer als een onderdeel van het „grote gebed" wil spreken, ondersteunen door een lied, waarin ge uw droefheid en armoede belijdt?

III. Gelooft ge niet, dat juist het schuldvergevend woord van de dienstknecht des Heeren in naam van de Heer het hoogtepunt van de godsdienst zal worden, waarop gij met een danklied moet antwoorden?

IV. En kunt ge dan het blijmoedig belijden van uw geloof ontberen, waardoor alle schatten van Gods barmhartigheden aan uw geestesoog voorbijtrekken?

„Een hellend vlak!!!" Inderdaad! Maar om de berg te bestijgen *moeten* wij het hellend vlak betreden!

BRANDT.

Statisch - dynamisch

Vreemde woorden. Er zijn nu eenmaal van die vreemde woorden, die een haast magische — daar heb je 't al wéér — aantrekkingskracht op je geest uitoefenen en die er als het ware om vragen ze toch eens te gebruiken. Natuurlijk moet men zeer voorzichtig zijn in het gebruiken van dergelijke woorden. U zult wel van die humoristische ongelukjes kennen.

Statisch — u voelt wel wat dat betekent — juist, dan staat het. De monteur onder ons weet wel wat stationnair lopen is en wat is een station per slot van rekening anders als een plaats waar de trein stilstaat?

Dynamisch, dat woord is direct duidelijk; daar zit dynamiet in, een soort springstof, dat sterke weerstanden verbreekt. Wat zal een eeuwenoude rots tegen dynamiet beginnen. Helgoland zal het merken. Dynamisch wil zeggen: kracht en vermogen uitoefenend op een wijze, die practisch niet te stuiten is. Om de twee woorden nu eens tegen elkaar te gebruiken: onze regering voerde een statische, Adolf Hitler en zijn bende een dynamische politiek. Waarmee niet gezegd wil zijn, dat statisch altijd goed en dynamisch onherroepelijk verkeerd moet

zijn. Evenmin is steeds het statische bij bejaarden en het dynamische uitsluitend bij de jeugd te constateren. En nog eens: het statische is niet altijd op de zijde van de bezittende en het dynamische aan de kant van de niets-bezittende. Wel is waar dat het dynamieke als regel te vinden is bij de jongeren, de armen, de ontrechten; bij die, wier koninkrijk nog niet gekomen is, maar die onophoudelijk de bastions der gezetenen bestormen.

In de trein hadden we een gesprek. De broeder tegenover mij had het er over, dat de organisatie van het gemeentelijke werk nodig op de helling moest. In een statische gemeenschap, laten we het woord kerk maar gebruiken, er werden enige kerkgemeenschappen genoemd, is geen behoefte aan verandering van wat eens in de historie groeide. Want de hele kerk zit. Niet alleen de kerkeraad maar ook de gemeente en niemand speurt behoefte aan enige wijziging. Waarom zou men? Het gaat immers allemaal vanzelf. Dat betekent natuurlijk, dat er niets meer gaat. Misschien zijn de kerkdiensten wel goed bezocht, vooral als er een man met een naam optreedt (ik gebruik hier opzettelijk dat verschrikkelijke woord, dat men ook onder ons nog wel eens neerschrijft of uitspreekt, wanneer er een voorganger van elders zal voorgaan, het Woord zal verkondigen — optreden, dat zegt men van Snip en Snap), misschien zijn dus die diensten wel goed bezocht, maar dat zegt weinig. Het gehele kerkelijke leven is keurig geregeld en elk geslacht heeft verder aan de organisatie gevijld. Gevijld, meer niet. Geen snijvlammen a.u.b. Wij zijn een dynamische gemeenschap zegt mijn broeder. En wij moeten telkens de bakens verzetten als het getij verloopt. En wanneer kerkeraadsvergaderingen, hoeveel uitdrukkingen hebben wij eigenlijk voor die vergaderingen? teken van de dynamiek?, gehouden worden, dan moeten wij daar niet over alles en nog wat moeten praten. Men stelle voor elke tak van werk in de gemeente een paar broeders aan, die alle tijd aan dat deel kunnen geven. Zij brengen advies uit. Het liefst maar aan hoogstens drie broeders, die de beslissingen nemen. Moet men zoiets nu centralisatie of decentralisatie noemen? Wat doet het ertoe. Het leven onzer gemeenten, zegt onze broeder, eist grondige kennis van de kleinste delen en tegelijkertijd een snel beslissen. Want wij leven en ons werk streeft soms de besluiten van vroeger voorbij.

Over des broeders uitspraken ga ik niets zeggen, maar het in ons onderhoud gevallen: statisch-dynamisch, liet me niet los. Iets daarvan klonk op de friese bondsdag door, toen ter inleiding van de levensschets van Dr. J. E. Feisser enige dingen gezegd werden over het Baptisme, waarbij werd opgemerkt, dat wij, ofschoon een eeuw oud toch door die geschiedenis in ons werken in het heden niet geremd worden. Dat wij zozeer een levende, vooruitstrevende gemeenschap vormen, dat tot dusver niemand onder ons ertoe gekomen is de historie in te duiken, teneinde de opkomst en bevestiging van het Baptisme in Nederland voor ons te laten oplichten. Er zullen wel meer factoren zijn aan te wijzen, waarom nog niemand van ons daartoe kwam, graag wil ik hier deze zijde zien: wij hebben geen tijd om om te zien. Er moet nog zo oneindig veel gebeuren. Wij kunnen ons geen mannen veroorloven, die zich verdiepen in wat eens geschiedde. Als we een voorganger roepen, hebben we graag een, die het: wee mij! voelt. Wat zegt ons een eeuw geschiedenis. Wat de ontwikkeling van het werk? Wij verwerpen elke last, die ons het verleden zou willen opleggen. Goed, wij mogen dan hier en daar nog zuchten onder de stof- of lavalaag, onrust vaart er door het heir en allen zijn bereid om slag te leveren. We vormen een dynamische gemeenschap. Het is daarom geen wonder, dat wij in vele opzichten nog wat stumperig voor de dag komen. De man, die tot de strijd gaat, poetst geen knopen. Hem vervult maar een zaak: winnen. Wij hebben geen tijd voor bijkomstigheden. Hoofdzaak is dat de aanvoer in orde is en het wapen. Vandaar dat we alle aandacht besteden aan onze komende predikantengeneratie. Mannen bidden wij van God, vervuld met Zijn Geest, brandend van ijver. Die het haast durven zeggen: de ijver voor Uw huis verteert mij.

Wie zou zich niet verheugen in zulk een gemeenschap te mogen leven en werken? Natuurlijk, soms schijnt het alsof men de fijne sliblagen der getijden als een wade voelt neerdalen over het bloeiende leven, maar wij, wars van alle menselijke kunstwerken, eigenlijk kunst- en vliegwerken, geloven in Gods Geest, Die telkens terugvoert tot de vaart, de tocht, de strijd. Heilige en heerlijke dynamiek! HUIZINGA.

Uit het Unie-bureau

Reeds in „De Christen" van 14 Maart deelde ik het volgende mede.

1. De Alg. Verg. der Unie wordt gehouden op Woensdag 2 Juli te Leeuwarden.
2. Voorstellen voor de agenda der Unie-vergadering moeten vóór 6 Mei in het Unie-bureau ontvangen zijn.
3. Aftredende en niet-herkiesbaar zijn de leden der Unie-commissie Ds. L. de Haan en Ds. A. A. Hardenberg. Aftredende en herkiesbaar zijn de redacteuren van *De Christen* Ds. C. Brandt, Ds. A. A. Hardenberg, Ds. F. E. Huizinga en Ds. J. Louw; de redacteur van *De Zaaier* Ds. G. Vegter; de redactie van *De Kindervriend* Ds. L. de Haan. De namen der te stellen candidaten moeten vóór 6 Mei in het Unie-bureau ontvangen zijn vergezeld van de schriftelijke toestemming der betreffenden.
4. De afgevaardigden der gemeenten moeten vóór 20 Mei bij het Unie-bureau bekend zijn, doch kunnen tegelijk met voorstellen en candidaten opgegeven worden.

Het wordt dus voor die gemeenten, die deze zaken nog niet afgedaan hebben, hoog tijd om dit te doen. De termijn van inzending is reglementair vastgesteld. Daarvan kunnen we dus niet afwijken, in het bijzonder ook al daarom niet, dat de Unie-commissie op 12 en 13 Mei vergadert. Gij, raden, zorgt dus voor tijdige regeling.

Daarenboven nodig ik nu de secretarissen uit een kort verslag over het voorbije jaar betreffende hun gemeente in te zenden. Secretarissen, die daaraan niet vóór 6 Mei voldoen, hebben het op hun geweten, dat hun gemeente in het Unie-jaarverslag ongenoemd blijft. Het verslag moet niet groter zijn dan wat op een briefkaart kan geschreven worden.

Verder is mijn aandacht nog op een andere zaak gevestigd. Er worden soms door schoolbesturen onderwijzers van Baptisten beginselen gevraagd. Niet altijd slagen ze er in. Zijn er geen Baptiste onderwijzers? Of zijn er die zich daartoe nog voorbereiden? Het kon in elk geval zijn nut hebben, dat de namen van hen, die denken te eniger tijd voor het onderwijs klaar te zijn, bij het Uniebureau bekend zijn. Mogelijk, dat ik op deze manier de schoolbesturen, die daarnaar vragen, een goede dienst kan bewijzen. Gaarne zou ik zien, dat de betreffende studerenden en besturen zich eens tot mij wendden.

De Unie-secr. T. JANSMA.

GEMEENTE-BERICHTEN

GRONINGEN

Medeverbondenen in de Heer. Voor een intensieve arbeid in Gods wijngaard is de gemeente te Groningen in een Noorder- en Zuiderdeel gesplitst.

Noord vergadert aan de Spilsluizen in het C.J.M.V. gebouw, Zuid in de kerk aan de Meeuwerderweg. De predikanten ds. J. Louw en ds. G. Vegter wisselen met spreken van plaats, terwijl voor de pastorale arbeid ieder zijn eigen deel verzorgt. De ouderlingen en diakenen hebben al naar gelang van hun woning een vaste plaats.

Ieder stadsgedeelte is weer in drie wijken verdeeld, wat voor huisbezoek en contributieregeling regelend werkt, daar ieder zijn eigen terrein weet.

Het ledental is de 700 gepasseerd. Enkele broeders en zusters hebben zich weer gemeld om door de doop de gemeente te mogen worden binnengeleid.

Nieuw leven openbaart zich in onze evangelisatiepost Hoogkerk, waar iedere Zondag geregeld dienst wordt gehouden, meestal onder leiding van een onzer ouderlingen.

Nu de felle koude teruggedrongen is door mildere voorjaarsluchten heeft de geconcentreerde energie in de hoofden en harten onzer gemeenteleden gelegenheid tot expansie. Velerlei plannen nemen vaster vorm aan nu er weer de mogelijkheid bestaat ze uit te voeren. De straatevangelisatie is weer voorbereid, ook zijn er „voorjaarsfeesten" op komst.

Onze verwachting is van Hem, die ons in Zijn Dienst heeft gesteld.

Uw br. in Chr.. B. H.

ALKMAAR

De 27e April is het voor de gemeente te Alkmaar een dag van vreugde; dan wordt namelijk br. Hofhuis van Geldermalsen alhier bevestigd als evangelist.

We kunnen niet anders dan dankbaar zijn. We hadden ds. Tijman al eens gevraagd om een uniewerker en zie, onze wens is in vervulling gegaan; onze hartelijke dank aan de E.C.U.

Hier in N. Holland ligt een open terrein; het Baptisme is hier nog haast onbekend. Door huisbezoek en evangelisatie kan hier veel bereikt worden.

De gemeente te Amsterdam heeft ons steeds geholpen aan sprekers. Altijd stonden ze voor ons klaar, we zijn de broeders veel dank daarvoor verschuldigd.

Willen de omliggende gemeenten mij voor de 24e April even berichten hoeveel afgevaardigden komen en hoe laat ze hier zijn? De bedoeling is dat er dan voor middageten gezorgd zal worden.

De bevestiging zal vermoedelijk geschieden door Ds. Prins van Deventer Zondagmorgen om 10.15 uur; 's middags 3 uur intrede in de Nieuwe Doelen, Doelenstraat.

Br. Hofhuis heeft nog geen woning, maar ook hierin vertrouwen wij op de Heer, dat Hij ook hierin zal voorzien.

Komt en weest blijde met ons.

H. KRUIZE
Kievitstraat 34, Alkmaar.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN

Geliefde broeders en zusters. We hebben hier in de gemeente heerlijke Paasdagen beleefd en mochten weer ervaren hoe heerlijk het is een levende Heiland te bezitten, Die waarlijk is opgestaan.

De eerste dag hadden we het voorrecht om drie jeugdige jongelingen en één oude zuster in ons midden te hebben, die zich eerst aan de Heer en daarna aan de gemeente hebben gegeven.

Ze hadden allen de Heer lief en wilden Hem nu ook gehoorzamen in de doop. 's Namiddags vierden we het Avondmaal, waarin br. ouderling Heikens de nieuwe leden een hartelijk welkomswoord toesprak. Des avonds was er een jeugd-paasfeest.

De tweede dag 's morgens prediking en des avonds een gemeente-paasfeest. Het was een gezegende avond; velen getuigden door woord en lied van hun levende Heiland.

De jubel klinkt nog na in onze harten.

Met hartelijke br.groet,

Secr. J. G.

Een grote dag

2e Paasdag was voor de Friese Baptisten een grote dag, want het was voor de 35e maal dat ze als Friese Bond vergaderden. 35 jaar was het geleden, dat in Sneek enige broeders bij elkaar kwamen, om te komen tot oprichting van een Bond van Friese Baptisten Gemeenten, met het doel de gemeenschapszin en het samenhorigheidsgevoel tussen de gemeenten in Friesland aan te wakkeren en te versterken.

Het waren er slechts weinigen, daar in Sneek, van enkele gemeenten. En nu, 35 jaar later, was de mooie Leeuwarder kerk eivol met bezoekers.

Waren de eerste jaren van de Bond een zoeken en tasten om de goede richting te vinden, nu mogen we zeggen, dat de arbeid der broederen is uitgegroeid tot een machtige dienst aan elkander.

Ook onze laatstgehouden Bondsdag getuigde daar weer van. Veel zal ik u er van in dit verslag niet vertellen, aangezien hetgeen wij daar te horen kregen wel zo belangrijk was, dat het ongetwijfeld wel in extenso in ons weekblad zal verschijnen.

Want na een warme bidstond en een bezielend woord van onzen voorzitter luisterden wij naar een historisch overzicht van br. van der Werf Jr. van Sneek, zo boei-

end en interessant, dat de vergadering hem met spanning een uur aanhoorde. Het overzicht droeg tot titel: „Beelden en schetsen uit het Baptisme in Friesland" en was samengesteld door br. van der Werf Sr. van Sneek, die, helaas, wegens ongesteldheid zelf niet de vergadering de vrucht van zijn arbeid kon aanbieden. Wij willen hem echter van deze plaats nog een eresaluut brengen voor de voortreffelijke wijze, waarop hij zich van zijn taak gekweten heeft.

In de namiddagvergadering brachten enkele Leeuwarders het leven van br. Johannes Elias Feisser voor ons in beeld. Met spanning volgde de vergadering hun spel en leefde op deze wijze de strijd van deze pionier mede.

Na het einde van het spel werd er een ogenblik gepauseerd en werden wij vergast op een kopje thee met een koekje.

De resterende tijd werd daarna besteed aan getuigenissen. Velen maakten van de geboden gelegenheid een dankbaar gebruik om een goed woord van Jezus te zeggen.

Wij hadden, wat onze broeders aan de andere kant van de oceaan een grote dag noemen.

Moge God ons trouw bevinden in het doorgeven van de ontvangen zegen.

H. SIKKEMA.

Verslag van de Bonsdag

gehouden op 2e Paasdag te Arnhem

Velen uit Apeldoorn en Deventer en enkelingen uit andere plaatsen waren die dag naar Arnhem gekomen om tezamen het heerlijke feit van de opstanding van onze Heiland te vieren en door woord en lied hun liefde tot en blijdschap in de Heer te vertolken. Na de onderlinge begroeting en hernieuwde kennismaking en nadat de gasten allen verkwikt waren door een kopje koffie, begon om half elf de eigenlijke dienst met een welkomswoord van Ds. Hooghwinkel. Hierna werd overgegaan tot de bidstond waar door meerderen een zegen gevraagd werd voor die dag. Welnu, God is een Verhoorder des gebeds en heeft ons rijkelijk willen zegenen.

Wij ontvingen reeds een zegen bij de inleiding van Ds. de Haan, die sprak over: „Thomas, gij en ik". Voordat deze het woord nam beluisterden we echter eerst nog een duet uit Apeldoorn. Aan de hand van enkele momentopnamen, die de Bijbel ons geeft van Thomas, werd ons deze figuur nader belicht. Bij al de zwakheden van menselijke zijde, waarin wij ook ons eigen beeld konden vinden, werd ons de liefdevolle houding van Jezus getoond, die ook Thomas tegemoet kwam.

Na de middagpauze werd om 2 uur het 2e gedeelte van de dag begonnen. De leiding hiervan berustte bij Ds. Prins. Allereerst werd Ds. de Haan in de gelegenheid gesteld de naar aanleiding van het referaat ingekomen vragen te beantwoorden, waarna we een mooie declamatie van Apeldoorn beluisterden over Bar-Abbas, waarbij we weer bij het kruis bepaald werden. Hierna kreeg het zangkoor van Arnhem gelegenheid zich te laten horen, gevolgd door een broeder, eveneens uit Arnhem, die van het opstandingsleven getuigde.

Jammer was het, dat de declamatrice uit Deventer door omstandigheden verhinderd was, aanwezig te zijn, zodat dit punt van het programma moest uitvallen.

Wederom beluisterden we nu het zangkoor van Arnhem, dat zelfs om een toegift verzocht werd, waarna tot de getuigenisstonde werd overgegaan. Velen maakten van deze gelegenheid gebruik, jongeren en ouderen, mensen met veel en met weinig ervaring getuigden van het heil, de vrede en blijdschap die zij in Jezus Christus hadden.

Met dankbaarheid mogen we op deze dag terugblikken en weten dat deze een stimulans is om meerdere soortgelijke dagen in de toekomst te houden.

De secr. B. H.

Wereld-Congres Kopenhagen

Willen zij, die het aanmeldingsformulier nog niet ingevuld aan mij retourneerden, dit nu ten spoedigste doen?

Willen zij, die de registratiekosten ad f 6.— nog niet betaalden, dit nu zonder verwijl doen?

De aanmeldingsformulieren moet ik nu n.l. naar het Wereld-Alliantie-Bureau in Londen zenden. De formulieren, waarvoor geen registratiekosten zijn gestort, kan ik natuurlijk niet doorzenden.

Hebben de deelnemers aan het Congres reeds een pas aangevraagd?

De Unie-secr. T. JANSMA.

De Unie Zendings Commissie presenteert zich :

Voorzitter: Ds. L. de Haan, Zw. Kijkerweg 18, Apeldoorn.

Secretaris: Ds. H. D. Hooghwinkel, Da Costastr. 7, Arnhem.

Penningmeester: W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek. Vergeet u vooral niet zijn gironummer te noteren: 382183. Hebt u 't reeds gedaan? Dank u! En ook al wat gegireerd?

Wat beoogt de U.Z.C.?

Zij stelt zich ten doel om:

a. In alle gemeenten groeiende belangstelling en laaiende enthousiasme wakker te roepen en wakker te houden voor de buitenlandse Zending. Dus om onze eigen Zending te stimuleren. Wij kunnen en wij moeten méér zendelingen uitsturen. Kan dat? Natuurlijk! Waarom ook niet? De wereldakker is groot. Het is onze taak en roeping om ons deel te leveren voor de bearbeiding hiervan.

b. Gelden voor dit schone doel in te zamelen. Br. Modderman incasseert graag hiervoor.

c. Voorstellen en wenken bij de U.C. in te dienen. En die komen ongetwijfeld.

Daarom stelt de U.Z.C. met aandrang voor om de *eerste Zondag na Pinksteren van elk jaar als de Zendingszondag* voor al onze gemeenten te willen aanvaarden. Voor dit jaar dus Zondag 1 Juni. Op deze Zendingszondag behandelen al onze voorgangers een pakkend zendingsonderwerp en gezegend door de bezielende prediking ledigt u de gehele inhoud van uw portemonnaie in de extra zendingscollecte, blij dat u tenminste iets gedaan hebt voor hen, die de Heer Jezus nog niet kennen als hun Heiland en Zaligmaker. Afgesproken? Wij rekenen op u gemeenten. Vol verwachting zien wij naar het resultaat uit. Stel ons niet teleur, maar bovenal hen, die snakken naar het waarachtig geluk daar in de vreemde onder de brandende, felle tropenzon. God roept ons tot de daad! Uw antwoord? Wij willen paraat zijn!

Onze buitenlandse Zending werd tot dusver nog maar te pover verzorgd. De Deense Unie van Bapt. Gemeenten, slechts een duizendtal leden sterker dan de onze, onderhouden en verzorgen zeven zendelingen. De Noorse Unie van Bapt. Gemeenten, de helft kleiner dan onze Unie, heeft *drie tot vier* zendelingen. Schrikt U? Prachtig, als 't maar een heilzame schrik is, die uw zendingsliefde doet vlammen en met milde hand doet geven. De U.Z.C. appelleert op uw geweten. Neen, zij rekent van nu af aan op u! Zij weet, dat het niet tevergeefs is.

Wat de Zendingscorrespondenten betreft, deel ik hen mede, dat binnen niet al te lange tijd ik mij met hen in verbinding zal stellen. Helaas — hoe is dat toch mogelijk? — hebben nog niet alle gemeenten een Zendingscorrespondent benoemd. De U.Z.C. verzoekt daarom nog eens met klem om dit alsnog te willen doen.

Binnen korte tijd zal een circulaire gezonden worden aan de voorgangers en gemeenten deze materie betreffend.

Zondag 1 Juni 1947. Wat is dat? De Unie Zendingszondag.

Met hartelijke zendingsgroet, namens de U.Z.C.

De secretaris,
H. D. HOOGHWINKEL.

Verantwoording

Sinds de laatste publicatie is het volgende ontvangen:

1. Voor de E.C.U.: N. Weerdinge f 150,—, Staveren f 100,—; R'dam-C. f 11,68; E.E.veen f 89,15; A'dam f 100,—; Gewest Holland f 450,—.

2. Voor de U.Z.C.: Stadskanaal f 550,—; R'dam-C. f 29,32 (waaronder f 17,— van Zr. Reiling-avond). Deze bedragen zijn doorgezonden naar de penn. der U.Z.C. Ik verzoek vriendelijk voortaan géén bijdragen voor de zending, op het giro-nummer der Unie te storten, doch uitsluitend op dat van de penningmeester der U.Z.C.

3. Voor „onze jongens: H. d. J. te N. W. f 5,—; N. N. f 10,—; B. te M, f 2,50; J. te N. W. f 2,50; V. te W. f 10,—; S. te Z. f 2,50; Mej. A. M. te S. f 1,80; J. v. B. te G. f 7,50.

4. Voor het Pensioenfonds: R'dam-C. f 4,44; A'dam f 100,—; Zusterhulp Apeldoorn f 102,50 (kerstgave).

Als u dit leest, zult u stellig dankbaar gestemd zijn over wat de milde gevers deden. Maar .... wat deedt uzelf! Wat deed uw gemeente? Laat er maar een stroom van gaven komen. Ik noteer gaarne alles!

De Unie-adm. T. JANSMA.

Advertentiën

GEEN REGEL
ZONDER ZENDINGSZEGEL

JAARGANG 64 - Nr. 2842
VRIJDAG 25 APRIL 1947

DE CHRISTEN

ORGAAN TOT VERBREIDING VAN DE BEGINSELEN VAN NIEUW-TESTAMENTISCH CHRISTENDOM

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende woord

Mislukte levens

Ze zijn er, zowel maatschappelijk als geestelijk. De laatsten hebben onze aandacht. Er zullen ook daarvoor allerlei oorzaken zijn op te sporen. Op een der voornaamste willen wij hier wijzen: ongehoorzaamheid.

Samuel gaf in Gods Naam Saul de opdracht Amalek uit te roeien. Het waren de Amelekieten geweest, die het juist uit eeuwenlange slavernij verlost volk hadden aangevallen. „Het zal dan geschieden, als u de Heere, uw God, rust zal gegeven hebben .... dat gij de gedachtenis van Amalek van onder de hemel zult uitroeien; vergeet het niet!"

Hier wordt tot gericht bevolen. Geen expansie- of veroveringszucht, geen machtsontplooiing, geen oorlog om eer en roem van slagvelden. Saul mobiliseert en met tweehonderdentienduizend man trekt hij op. Hij heeft orders alles te verbannen. De veldtocht eindigt in een volkomen zege der Israëlieten.

De tocht terug toont een aanblik een zegevierend leger waardig. Agag, de koning der Amelekieten, de enige, die levend overbleef, is levend in de handen zijner vijanden gevallen. Schande voor een vorst, die liever in eigen zwaard moest vallen of in eigen bunker omkomen, dan zich over te geven. En verder is de lucht vervuld van onophoudelijk geblaat en geloei van ontelbare schapen en runderen, de beste der stallen en weiden, want het kreupele en zieke hadden ze afgemaakt, verbannen.

Het voert te ver u het onderhoud te tekenen tussen profeet en koning, maar de toorn Gods schiet bliksems. Sauls schande is onafwendbaar. God en Zijn knecht keren zich van hem af. Hij is ongehoorzaam geweest. Roof- en eerzucht hebben zijn blik verduisterd, de vrees voor zijn troepen heeft hem doof gemaakt voor Gods bevel: hij is ongehoorzaam geweest. In felle woorden wordt hem dit gezegd. Hier helpt geen wanhoop en angst. Hij is op weg naar de hoogten van Gilboa, naar de diepte van zelfmoord.

Ongehoorzaam geweest. Ondanks het duidelijk bevel. Mislukt het leven, dat schoon als de dageraad begon.

Ik vrees, dat vele christenen dezer dagen hun leven min of meer als mislukt beschouwen. Geestelijk mislukt. Zij struikelen van dag tot dag voort en hun krampachtig pogen op de been te blijven verraadt, dat ze een waarachtig geloofsleven derven. Waar mag toch de oorzaak liggen? Juist, in de ongehoorzaamheid. De Heer Jezus zei tot een man, die 38 jaren ziek was: zondig niet meer, en datzelfde woord richtte Hij tot een vrouw van slechte reputatie. Herhaaldelijk vermanen de schrijvers der brieven in het Nieuwe Testament de broeders toch niet meer te zondigen, maar te bedenken, dat zij nu van Christus zijn. Er heeft iets plaatsgevonden. Gij kunt nu niet doorleven alsof dat niet gebeurd ware. Gij hebt nu een Heiland, maar ook een Koning. Gij hebt de belofte, maar ook het gebod. Gij zijt gerechtvaardigd, nu moet ge ook geheiligd worden. Gij zijt geboren, er moet wasdom zijn.

Doch hoe vaak geschiedt het niet, dat we het beste verschonen. Een zeker stuk van ons leven wordt tegen God beveiligd. Daarover mag Zijn oog niet gaan, Zijn stem niet klinken. We hebben een zaakje, een relatie, een vriend, een winst. O, de zonde zwijgt niet: schapen blaten en koeien loeien. Zo klinkt de stem der zonde achter uw rug op. Doch ge kunt er niet toe komen ze af te maken, ze te verbannen. Het moet, ja het moet en het zal ook een keer moeten gebeuren. Later .... De zonde is zoet en dodelijk.

Uw geestelijk leven mislukt, omdat gij de stem van Gods Geest wederstaat. Gij gehoorzaamt niet. Luister toch nauwkeurig. Bedenk, dat uw weg onmogelijk tot zege en zegen kan voeren, tenzij gij de commando's van het Hoofdkwartier opvolgt. Luister. Gehoorzaam. In de weg der gehoorzaamheid ligt het wonder. God gaf Hem, Die gehoorzaam was, een naam boven alle namen. Saul sterft op de hoogten. Het is mislukt. Jezus ook. Het is volbracht. Wat dunkt u van uw geestelijk leven?

HUIZINGA.

Losse Schakels

Geloof en gaven. Gebrek aan geestelijke gaven kan wijzen op een tekort aan geloof. Het kan voortvloeien uit geestelijke zelfvoldaanheid. Gebrek aan ijver, lusteloosheid, luiheid, kan zich daarin uiten, dat men het woord van de Apostel in I Kor. 14 : 1 links laat liggen: ijver om de geestelijke gaven. Men wil liever niet werken, waarom zou men dan vragen om het tot geestelijk werken noodzakelijke gereedschap? — Hieruit echter de gevolgtrekking te maken, dat afwezigheid van

geestelijke gaven zou wijzen op een tekort aan geestelijk leven, is ook alweer eenzijdig. Wij moeten op onze plaats zijn, in de rechte, Gode welbehagelijke gestalte en leven en dan zal God doen met ons, wat Hij voor ons en voor Zijn werk het beste acht. We moeten niet menen, dat het in het Koninkrijk van God gaat als in een automatische inrichting. God blijft God en Hij handelt souverein. Hij houdt de verhoring der gebeden en de vervulling Zijner beloften in eigen hand. Hij doet het op Zijn tijd en Zijn wijze. Wij heersen niet maar dienen. We hebben nederig onze plaats in te nemen en ons steeds ter beschikking te houden. Dwingen leidt tot excessen. De geschiedenis der z.g.n. Pinksterbeweging is daar om ons dat te leren. We wensen onze gemeenten te bewaren voor dergelijke catastrofen, die als goddelijke oordelen deze beweging getroffen hebben. — Omgekeerd wensen we niet in het andere uiterste te vervallen en nu alles, wat in deze beweging begeerd werd, zonder meer af te wijzen. We verheugen ons over die God, Die ons wil inschakelen in Zijn heerlijk werk, en hebben de hartelijke wens dat in alle gemeenten een vurig ijveren om de beste gaven gevonden mocht worden. Geeft de Heere bizondere gaven en zouden broeders en zusters in tongen gaan spreken en zou er een uitlegger zijn, dan zouden we er zeker niet aan denken dat te verhinderen. Het mag óók zo. Maar we zeggen niet, dat het zo móét. We schrijven God niets voor. Hij weet wat voor ons, die hier en heden leven en moeten werken, het beste is.

Wonderen doen. Er gebeurden in de oudste gemeenten wonderen. Ze gebeuren nu nog wel. Moesten ze vaker, overvloediger gebeuren? Sommigen menen van ja. Wij zien dat niet in. Met wonderen moet men uiterst voorzichtig zijn. Er zijn toch ook tekenen en wonderen der leugen? Of er ergens een wonder geschiedt zegt op zichzelf nog niets a.g. de aanwezigheid van God of van Zijn goedkeuring. Het is ook mogelijk, dat de duivel op het platform is. Misschien werkten buitengewone menselijke krachten, die wij niet nader kunnen verklaren. We hebben daarvan staaltjes gezien, die verbazingwekkend waren. De man, die ze ten aanschouwe van honderden verrichtte, was vermoedelijk geen gelovige; er was tenminste niets in de vergadering, dat daarop wees en zijn inleidende toespraak weerlegde dat eerder. — We lazen van een man, die op een wonderdadige wijze in een godsdienstige bijeenkomst van een ernstige ziekte genezen was. Maar sedert die genezing was ingetreden, was hij geestelijk diep ongelukkig geworden. Zijn vrede was weg; de weg tot God als geblokkeerd. Zijn toestand werd zo benauwend, dat hij de Heere bad om bevrijding en terugkeer van de vrede des harten. Dat gebeurde inderdaad, maar tegelijkertijd trad de oude kwaal weer op. — Deze man had de duivel zijn geschenk terug gegeven. Het is beter kreupel en verminkt het leven in te gaan en in een ziek lichaam de vrede Gods te genieten en Zijn heilig Leven te bewaren, dan gezond en sterk, in het helse vuur geworpen te worden.

Wij zijn niet bang voor wonderen, maar we zijn uiterst voorzichtig met het naderen van de grenzen van het bovennatuurlijke. — Al zagen we een verlamde in een bijeenkomst voor onze ogen opgericht worden en huppelen (en we hebben het gezien) dan zou ons dat op zichzelf nog niets zeggen a.g. het goddelijk karakter van dat samenzijn. We zouden er gereserveerd tegenover staan. Het teken van de tegenwoordigheid van God is een andere. God zoekt het geweten en werkt de wedergeboorte. Hij werkt verootmoediging en stort genade uit. Hij reinigt het hart en geneest het leven van alle gebreken, die het buiten het genot der gemeenschap met Hem sluiten.

Verlossing. Het heil, dat Christus voor ons verwierf, sluit ook de verlossing in. De verlossing is het sluitstuk van Zijn werk. Christus is ons geworden wijsheid van God, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing. De verlossing komt het laatste. Rechtvaardigmaking en heiligmaking gaan haar vooraf. Niet slechts tijdelijk maar ook zakelijk. Gelijk de rechtvaardigmaking aan de heiligmaking vooraf gaat, zo gaan beide in deze volgorde vooraf aan de verlossing. Dat is de verlossing onzes lichaams. In de vernieuwing en verheerlijking van het lichaam heeft het herstel van de mens plaats en daarmede de wederoprichting aller dingen. Naar dat lichaamsherstel hunkert heel de schepping. Daarnaar strekt alles, wat God in het aanzijn riep hier beneden, zich hals-rekkend uit.

Er komen zo af en toe voortekenen van deze daad der voleinding. Zo af en toe wordt het verderf, waaraan nu en hier dit lichaam onderworpen is gestuit; wordt het van een verminking genezen. Maar dat is niet het regulaire. Het voortdurend en in elk geval te willen beleven, ware een vooruitgrijpen op de voleinding; een willen afdwingen, wat de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft. — De wonderen zijn hier „tekenen" — d.w.z.: uitzonderingen. Ze zullen dan en zó geschonken worden als God de Heer der gemeente het goed acht. Zorgen wij slechts; dat we niet door klein- of ongeloof Hem verhinderen te werken, wanneer Zijn ure daar is!

Jacobus V : 14—16. In deze verzen ontvangt de gemeente een aanwijzing, hoe ze kan handelen in geval van ziekte. Om deze opdracht te verstaan moeten deze woorden gehoord worden tegen hun historische achtergrond en in hun zin en strekking. — We hebben ze voor enkele jaren in De Christen behandeld, toen er een discussie over gevoerd werd en kunnen er nu moeilijk weer op terug komen. Misschien gebeurt dat nog wel eens, want het zijn woorden, die van tijd tot tijd door deze of gene broeder of zuster aan de orde gesteld worden. Maar we mogen allen niet vermoeien met enkelen voor te lichten. — Dit willen we wel zeggen, dat een ouderling niet zal weigeren te handelen met een zieke broeder of zuster, die, gelijk Jacobus het beschrijft, wanneer hem zulks gevraagd zou worden. In de synagoge weigerde men het ook niet.

L.

Slechts een

gewoonte?

Bij de aanvang van de eredienst of prediking is het gebruikelijk van de predikant de gemeente aan te spreken met de woorden „Broeders en zusters". Het zal stellig van groot nut zijn hierover eens een ogenblik na te denken. De vraag rijst dan allicht: Is dit slechts een gewoonte zonder meer die wij als christenen er op na houden — zo 'n soort geijkte vorm zoals er zovele zijn, een mooie phrase doch zonder inhoud of spreekt het ons van nieuw tintelend leven? Hoe reageren predikant en gelovigen er op? Als deze woorden uit de mond van de voorganger rollen als erwten uit een gat,

zojuist geslagen in de papieren zak; als deze welbekende klanken over de hoofden van de schare heenklinken, zoals het tikken van de klok in de huiskamer, zonder de harten te raken en te verwarmen — doen wij dan God en elkander niet schromelijk te kort? Toch wil dit zo licht gebeuren. Een gewoonte, hoe rijk en schoon ook, kan tot een sleur verworden. Wij dienen ons dan eens terdege te bezinnen en ons bewust te worden welk een schat van geestelijke inhoud zo 'n vaststaande uitdrukking verbergt.

In mijn gedachten zie ik één van de pas gestichte gemeenten uit de eerste eeuw. Spaar mij u een beschrijving te geven van het gebouw waarin de „broeders en zusters" zijn samengekomen. Zou het een opperkamer wezen of een reeds daartoe ingerichte kerk? Het doet er niet toe. Waar ik u op wijzen wil zijn de personen, die daar vergaderd zijn. Een zonderlinge groep. Daar ginds zit een oude Jood met lange grijze baard ontroerd te luisteren naar het Evangelie der liefde Gods in Christus Jezus ons geopenbaard. Vóór hem zit — ja, men wrijve zich eens goed de ogen uit om zich niet te vergissen — een jonge blozende Samaritaanse vrouw. Ook zij is zichtbaar bewogen door de blijde boodschap van Gods genade voor alle mensen. Welk een contrast! Oud en jong — maar wat meer zegt: Jood en Samaritaan één in de Heer. Wat geen gemeenschap met elkander had, wat door de eeuwenoude vijandschap van elkander vervreemd was, heeft God door het hechte cement der liefde samengebracht in het familieverband als broer en zuster.

Ziet gij op die tweede rij niet die aristocratische, wijze en rijke Griek? Hij kan zijn afkomst in houding en manieren niet verbloemen en toch — toch zingt hij met grote vreugde en ernst een lied ter eer van Jezus, de Gekruisigde. Zijn stem paart hij daarmede aan die van zijn Germaanse slaaf die naast hem zit en eveneens dit gezang met zijn ganse hart uitjubelt. Welk een contrast! Vrije en onvrije, rijke en arme één in de Heer: twee broeders, ondanks alle verschil.

Ginds merken wij nog op twee vrouwen. De ene is een deugdzame Romeinse vrouw, eertijds trots en ongenaakbaar vanwege haar adelijke afkomst — de tweede een type, die men vindt in de achterbuurten van een grote stad. Beiden nemen zij van het brood en drinken uit de drinkbeker — om hun Heiland te gedenken in deze Avondmaalsviering. Wederom: welk een contrast. Hoe ver leefden zij van elkaar, gescheiden in rang en stand, leefwijze en vriendenkring. Thans: twee zusters, dankende dezelfde hemelse Vader.

Geen wonder dat Paulus, dit wonder van eenheid in alle verscheidenheid aanschouwende, enkele malen uitbrak in deze jubel: Want gij allen die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk of vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus. (Gal. 3 : 28 en Colossenzen 3 : 11.)

Als wij ons dit beeld goed indenken, zullen wij diep gaan beseffen welk een plaats Jezus inneemt in de menselijke maatschappij. Hoevele muren zijn er al niet opgericht, muren zó dik en zó hoog, dat de bouwers er zelf niet meer over heen konden kijken, laat staan komen om de ander de hand te reiken. De Heiland der wereld blaast al die muren op met de kracht der dynamiet. De sterke vesting Helgoland is vernietigd — maar wat zegt deze vernietiging vergeleken bij die van de menselijke vooroordelen, eigenwaan, trots en haat? Zo ons geloof een dynamisch geloof is breekt het iedere scheiding. Die ene bede, ons geleerd uit Zijn mond n.l. „Onze Vader, Die in de hemelen zijt" wel doordacht en in oprechtheid uitgesproken leert ons, dat wij tezamen kinderen zijn, die uit onszelven niets kunnen of vermogen, maar in alles afhankelijk zijn van Hem. Van U zijn alle dingen, van U o God alleen — ook het voorrecht in elkanders ogen te blikken en te zeggen, niet uit gewoonte slechts, maar in grote vreugde: mijn broeder, mijn zuster.

Straks zal het Baptisten Wereldcongres gehouden worden in Kopenhagen. Wat zullen wij daar zien? Vreemde mensen, buitenlanders, mannen en vrouwen van verschillende talen, kleur, ras en stand. Zij komen van alle windstreken der aarde. De term, die de spreker, wie deze ook mag zijn, zal uitspreken is „Broeders en Zusters". Dàn zal er waarlijk een ontroering gaan door alle aanwezigen, want het zal meer dan ooit gevoeld worden, dat het uiterlijke wegvalt en de innerlijke gezindheid, waar alles op aankomt in het leven, ons bindt. Eén Heer, één geloof, één doop. Jammer dat wij niet allen dit Congres kunnen bijwonen. Zo dit niet mogelijk is, meeleven kan een ieder. Zie ze daar in uwe verbeelding straks tezamen en spreek met dankbaarheid deze woorden uit: Zij zijn ook alle mijn broeders en mijn zusters!

Niet slechts een gewoonte; maar méér dan een gewoonte! Laat ons Zondag opgaan en de heilige vreugde ervaren in het uitspreken en beluisteren van deze simpele en toch zulke rijke woorden: broeders en zusters en indachtig worden de uitspraak van Jezus, die daarmede de wereldse ideologie van bloed en bodem in één ademtocht wegblaast: „Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broeders? En Zijn hand uitstrekkende over Zijn discipelen, zeide Hij: Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders. Want zo wie de wil Mijns Vaders doet, die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder en zuster en moeder." Matt. 13 : 48—50.

A. A. HARDENBERG.

Youth for Christ

Vele jongemensen onder ons hebben zeker al een vergadering bijgewoond, die onder deze engelse naam werd aangeduid. Originele Engelsen hebben we overigens tot dusver nog niet gehad, al zijn ook op de eilanden mannen van naam aan deze beweging verbonden. De kreet: de Amerikanen komen rolde door het land en de ouden en jongen stroomden samen om de vertegenwoordigers van het grote rijk uit het Westen aan te zien en te horen. Velen gaven zich zonder enige reserve over aan de bekoorlijk-vreemdklinkende woorden, die onmiddellijk gevolgd werden door de echo der vertaling. De koren, die ze meebrachten werden door de schare gezongen met een zekerheid, alsof die taal hun moedertaal was en draagster van tere geheimen en gevoelens. Zeker, velen der jongeren verstaan wel aardig wat ze lezen, al valt het praten nog niet mee, maar al verstonden ze er niets van: de melodie is zo pakkend. En dan in een vreemde taal zingen. Geweldig. Wat zou men hier toch heerlijk satirisch over kunnen schrijven. Ook lyrisch ja. 't Ligt er maar aan hoe men de dingen ziet.

De Amerikanen, gegrepen door de bodem- en doelloosheid van de jongeren zijn begonnen bijeenkomsten te arrangeren, die zo gericht en ingericht waren, dat ook jongelui van de straat binnenliepen en gingen luisteren. En zij kwamen inderdaad. Opeens valt me binnen wat men hier in het land daartoe probeerde. Sommige kerken hadden hun instuifavonden met sjoelbak en dam-

bord. Of ze de lange kalken pijpen ook verstrekten weet ik niet. Maar een beetje oudhollands komt het mij wel voor. Aan de overkant engageerde men de beste krachten op gebied van zang, muziek en sprekers en liet die samen een avond vullen. Door gemakkelijke wijsjes bracht men, onder goede leiding, een vergadering er al heel gauw toe mee te zingen. 'n Bonte Dinsdagavondtrein dus. Juist! Maar dan met zout en licht en vuur en kracht van boven. Aangepast bij de tijd, vastgeklonken aan de Rots. Ongeveer zo zegt Dr. Torrey Johnson, de leider, het. Dat is wat wij herhaaldelijk betoogd hebben. De methoden wijzigen. Men komt niet meer in de kerk, in bizondere samenkomsten. Wat doet een zakenman als z'n klanten uitsterven en hij geen nieuwe aantrekt? Een oude kruidenier voegt zich misschien bij de vaderen, maar de jonge gaat opruimen, breken en heel de zaak aantrekkelijk maken. Wij zullen nu moeten bewijzen, dat we, ofschoon honderd jaar oud, nog jong zijn en dynamisch. Wanneer het verleden ons gaat regeren, de traditie ons gaat weerhouden van nieuwe wegen in te slaan, omdat men niet precies weet waarheen die allemaal kunnen leiden, zijn we verloren. Dan gaan we een klein stukje bodem cultiveren, maar de aarde zijn we kwijt. En onze parochie is toch de wereld. Wij zijn toch niet tevreden met het bereikte? Wij hebben toch nog plannen, expansiedrift? Wij voelen toch nog onze roeping tegenover de millioenen Nederlanders, die geen God hebben? Het vliegt ons toch nog aan, dat wij leven temidden van velen, die verloren gaan? Of is onze kracht gebroken, onze overtuiging vervlakt tot een veronderstelling? Zijn de vlammen op het altaar gedoofd en duidt een dunne rookspiraal alleen maar aan waar eens heilig vuur oplaaide? Die dergelijke vragen stelt lacht niet om vormen en vormgeving, maar waakt, dat nimmer de heerlijke rivier gekluisterd wordt en eindigt in een vervelend kanaal.

Maar wij begonnen met de Amerikanen. Moeten wij alles bewonderen wat zij brengen? Dat zij verre. Het leven gaat in deze eeuwenoude landen nu eenmaal wat trager, bedachtzamer. Mag ik zeggen: dieper, zonder dat iemand mij houdt voor een farizeër? Het is opmerkenswaardig, dat de fundamenten onzer gedachtenwerelden in de regel uit het oosten kwamen. De angelsaksische volken leverden de lichtere bovenbouw. Men denkt even aan de lijnen: verticaal en horizontaal, of ook aan: belijdenis en leven, kerk en wereld, dogmatiek en ethiek. Wat een gehaspel zegt u. Dat is ook zo. Ik bedoel dit: terwijl de Duitser dikke commentaren schrijft, verkondigt de man over het water z'n Social Gospel. Kwamen niet ook alle opwekkingsbewegingen practisch uit het westen? Hier de theologen, daar de opwekkingspredikers.

Het komt mij voor, dat we een en ander moeten combineren. Zij van daar zullen wel eens glimlachen en verontrust zijn over onze zwaarwichtige debatten en uiteenzettingen, beschouwingen. Wij hier schudden nu en dan het hoofd over de Amerikanen, die al maar vliegen van de ene plaats naar de andere. Dat gaat toch zo niet. Wij zijn noch uitsluitend op het oosten noch geheel op het westen georiënteerd. Laten we nu van beide zijden het beste nemen. Gesteld, dat we eens een paar studenten naar Denemarken zouden kunnen sturen, waarom

---

In deze en ook nog volgende nummers van ons blad geven wij het referaat weer, dat br. S. v. d. Werf van Sneek op de tweede Paasdag te Leeuwarden heeft gehouden. Br. v. d. Werf is geen historicus en vermoedelijk heeft hij hiervoor geen andere bronnen dan het boek van Dr. Wumkes: De opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland, en de notulen van de friese bondsgemeenten ter beschikking gehad. Niettemin menen wij dat deze, weliswaar korte, samenvatting van de geschiedenis van het friese Baptisme goed genoeg is om ook door nederlandse Baptisten gelezen te worden, daarbij de hoop uitsprekend, dat meerderen aangemoedigd worden zich in onze geschiedenis te verdiepen, opdat nog eens iemand der onzen er zich voor geve al de gegevens te verzamelen, teneinde tot een eigen boekwerk te komen over geboorte en ontwikkeling onzer gemeenschap.

Op de Friese Besturenconferentie werd besloten, om onze jongere generatie meer bekend te maken met de geschiedenis voor het Baptisme in de provincie Friesland.

Vandaar dat mij opgedragen werd, op onze provinciale Bondsdag in populaire vorm een schets te geven over:

De opkomst en groei van het *Baptisme in Friesland*

I

Het beginsel van het Baptisme is o zo eenvoudig.

Toen onze Heer en Heiland naar de hemel voer, gaf Hij aan Zijn discipelen vooraf dit bevel:

Predikt het Evangelie aan alle kreaturen, dezelve dopende, hen lerende onderhouden alles wat Ik u geboden heb; of korter gezegd: 1e predikt het Evangelie, 2e doopt die geloven, 3e brengt ze in gemeenten samen om hen te leren wat Ik u geboden heb.

Wat een eenvoudige, logische, rechte lijn. Zeker; maar als iets dat recht is door de eeuwen heen zo krom getrokken en verwrongen is, dan zegt zelfs de wijze Salomo met een zucht: „Het kromme kan niet recht gemaakt worden".

Let op: in plaats van het Evangelie, wordt de bondsleer en de uitverkiezingsleer verkondigd; in plaats van gelovigen te dopen, worden onmondige kinderen besprengd; en in plaats van gemeenten van gelovig-gedoopten te stichten, worden gelovigen en ongelovigen samen in Kerken verenigd.

Verbogen, verminkt en verwaarloosd was het bevel des Heeren.

Wel had de Satan welig onkruid onder de tarwe gezaaid; er was haast geen wieden meer aan.

Luther moest optornen tegen heel de Roomse Kerkleer, doch evenzo moest hier in Friesland gestreden worden, en deze strijd wordt nog voortgezet, tegen een eeuwenoude protestantse dogmatische Kerkleer, menselijke dogma's die het Woord van God geheel hadden verduisterd.

Onthoud goed het jaar 1805.

In 1805 werden twee jongens geboren, die beiden de naam Johannes ontvingen. Beiden groeiden voorspoedig op, leerden vlijtig, bezochten de Hogeschool, om kort te gaan, ze werden beiden dominee en wel in de provincie Friesland. De een Johannes E. Feisser te Franeker in de Nederlandse Hervormde Kerk, en de ander n.l. Johannes de Liefde bij de Doopsgezinde gemeente te Woudsend.

Deze beide predikanten vatten hun taak ernstig op,

er ook niet twee naar Amerika? maar nu dwaal ik af. Ofschoon....

Het is mijn overtuiging, dat wij moeten medewerken in de Youth for Christ-beweging, die ons land binnendringt. Niet zonder reserve en critische zin, maar toch positief, omdat hier een weg kan liggen, waarop wij de buitenkerkelijke jeugd kunnen ontmoeten. Door de gereserveerdheid der kerken, die wij wel begrijpen, is het werk misschien hier en daar in handen geraakt van mensen, die tot geen kerk behoren maar wel gelovig zijn. Dat is o.i. een schaduwzijde, maar we staan nog in de kinderschoenen, lijden nog aan kinderziekten. Ziende op de nood van de jeugd moeten wij elke gelegenheid aangrijpen, waarin een mogelijkheid verborgen ligt de komende generatie onder de invloed van het Evangelie te brengen. Zo komt er naast de critiek ook behoefte om te bidden voor het werk, dat door velen met grote liefde verricht wordt.

HUIZINGA.

Naschrift. Nadat ik dit geschreven had ontving ik De Koepel, het weekblad der gemeente te Amsterdam, dat ik geregeld toegezonden krijg en in de regel ook lees. Een der broeders schrijft daarin eveneens over bovenstaande beweging. Direct niet waarderend. Het is zijn overtuiging, dat de „omlijsting niet past bij de boodschap. Te in strijd met het eigenlijke werk. Te Kokadorusachtig. Te onheilig". De opwekking in Wales behoefde geen vuurwerk-imitatie, danspartijen, „crooners", bioscooporgelmuziek, ogen dicht en handjeklap. Van wat hier staat heb ik nog niet veel meegemaakt in een der vergaderingen. Waar is, dat ze voor ons soms vreemde wegen gaan, dat de melodieën niet steeds de wijding dragen van vele van onze psalmen en geestelijke liederen, maar ook waar is, dat het Evangelie, dat gebracht werd, toch Evangelie genoemd kon worden en dat, ondank alles dan maar, er ook jonge mensen tot bekering kwamen. We willen niet vergeten, dat de bijeenkomsten afgestemd zijn op een publiek, dat absoluut vervreemd is van het godsdienstig leven. En dat zullen we moeten aanspreken in de taal, die het verstaat. Ik voel de bezwaren van onze broeder, deel ze zelfs nu en dan. Aan ons is de taak erin te springen en corrigerend op te treden, als wij menen dat Gods eer wordt aangetast en zielen misleid. Dan verdwijnen of de fouten — of wij.

H.

ONS SEMINARIE

Hoe staat het, gemeenten, met de textielpunten?

Zoals reeds geschreven werd zijn deze dringend nodig voor de aangeschafte goederen. Ook wij weten wel dat ieder Baptist van goede wil is, maar de daad komt er ook bij.

Maar nu iets anders. Deze goederen moesten ook betaald worden. Zonder geld komt men niet ver in de wereld. Probeert u maar eens in de tram te stappen of een reepje chocolade te kopen zonder dat aardse slijk.

---

en dit kon, want het Friese volk was een ernstig godsdienstig volk.

Waren nu beiden maar in Friesland gebleven, dan waren ze zeker ook beiden als emeritus gestorven, maar zoals het meer gaat tegenwoordig met jonge voorgangers, zo ging het ook toen, ze mogen gaarne eens van standplaats verwisselen. En zo gingen ook beiden, zonder dat ze iets van elkaar afwisten, in 1839 op stap: Johannes Feisser naar Gasselte Nijveen en Johannes de Liefde naar Zutphen.

Dr. Feisser, een stille, ernstige man, verlangde naar het dorpsleven en Joh. de Liefde, waar meer avontuur in zat, zal gedacht hebben: Zutphen lijkt mij een prachtige standplaats.

Beiden zijn echter op de keien terecht gekomen, m.a.w. uit de Kerk geraakt, zowel Joh. de Liefde als Joh. Feisser.

Joh. E. Feisser kwam in Gasselte Nijveen. Dat was lang geen Friese gemeente; de bevolking was ruw en schijnvroom. Geen vijf leden zijner gemeente, waarvan men zeggen kon: dat zijn christenen.

Om kort te gaan, hier gingen de ogen van Dr. Feisser open, en leerde hij zien, hoe zondig en onbijbels het was om maar kinderen te dopen tot instandhouding van de kerk.

Dr. Feisser weigerde dan ook de kinderen van deze onbekeerde mensen te dopen. Bij nader onderzoek der Heilige Schrift kwam hij tot de slotsom:

Eerst geloven, dan dopen.

Spreek alzo en doe alzo, sprak Dr. Feisser en hij doopte geen kinderen meer. Maar, wie geen kinderen wil dopen kan geen dominee blijven in de Hervormde Kerk.... Zo werd Dr. Feisser afgezet.

In het Calvinistische West-Duitsland waren reeds enige predikanten, die de Kinderdoop verwierpen en alleen doopten na beleden geloof en Bijbelse gemeenten stichten, o.a. Oncken en Köbner.

Deze hoorden van Dr. Feisser en zochten hem op, met het gevolg, dat Dr. Feisser met nog vijf broeders en een zuster zich lieten dopen, en tezamen de eerste gemeente op Bijbelse grondslag stichten; dat was in 1846.

Met de andere Friese dominee De Liefde was het niet beter gegaan.

Deze kwam in Zutphen, een echte moderne wereldse gemeente. Ds. de Liefde behoefde als mennoniet wel geen kinderen te dopen, doch hij weigerde deze mensen ook op bepaalde leeftijd te dopen. Deze mensen moest eerst het Evangelie verkondigd worden; daardoor kwam hij echter zelf in grote zielsnood, maar ook tot volledige overgave des harten aan de Heere. Nu had Ds. de Liefde dit op Dr. Feisser voor, dat hij niet bezwaard was met Kerkelijke dogma's; verbondsleer en uitverkiezingsleer waren hem onbekend.

Ds. de Liefde begon na zijne bekering direct het blijde, vrije Evangelie te verkondigen en predikte met zulk een vuur, dat de meesten zijner gemeenteleden uit hun eigen Kerk vluchten, doch daarentegen trok zijn prediking zovele behoeftige tollenaars en zondaren aan, dat de kerk bijna te klein werd.

Natuurlijk was het eind van 't liedje, dat ook Ds. de Liefde uit de Kerk moest treden. Maar geen nood, hij was door het Evangelie gegrepen en werd als Paulus de verkondiger van de blijde boodschap des heils.

Zo hadden dan deze beide Friese dominees ieder een deel van des Heeren bevel begrepen; Ds. de Liefde: *predikt het Evangelie* en Dr. Feisser: *dezelve dopende en hun lerende onderhouden, alles wat Ik u geboden heb.*

Wordt vervolgd.

Welnu, het finantieel beeld over de maanden waarin ons Seminarie geopend is, toont voorwaar geen batig saldo. Dat is ook heus niet nodig want dáárvoor is het ook niet in 't leven geroepen. Wij moeten werkers hebben in onze gemeenten, voorgangers bezield met lust, ijver en kennis om de arbeid des Heeren te doen. Wij willen natuurlijk gaarne ons steentje daartoe bijdragen. Wij stellen daarom de gemeenten voor om op Pinksterdag een collecte te houden voor ons Seminarie. De Zondag daarop is er wel weer een collecte voor de zending, zodat er hier en daar misschien gefluisterd kan worden: 't is ook altijd geven. En dat is waar! Vergeet echter één ding niet: God is een hemelse Vader Die nooit moede wordt noch ophoudt ons te geven. In Jezus Christus gaf Hij ons Zijn eengeboren Zoon. Op het Pinksterfeest gaf Hij de schare Zijn Heilige Geest. En elke dag opnieuw staat Hij klaar voor ons. Wij geven dus van het Zijne wat Hij ons eerst heeft toevertrouwd. Dus: met vreugde offeren wij want de Heere heeft de blijmoedige gever lief. Geef voor ons Seminarie en wel met milde hand.

Mochten er enkele gemeenten zijn die op Pinksterdag de extra-collecte reeds voor een ander doel bestemd hebben — denk er eens over na of die nog gewijzigd kan worden. Zo niet, doet u het een Zondag daarvoor. De penningmeesters worden verzocht de gelden te zenden naar onze Unie-administrateur Ds. T. Jansma te Haarlem.

God zegene ons gemeenschappelijk offer.

A. A. HARDENBERG.

GEMEENTE-BERICHTEN

NW. WEERDINGE

't Is al weer enige tijd geleden, dat we op deze plaats wat van ons hebben laten horen.

Ofschoon we nog steeds herderloos zijn en met verlangen uitzien naar de dag, dat we weer de voorganger mogen begroeten, kunnen we Gode zij dank toch zeggen: 't gaat goed in de gemeente.

We hebben ook goede Paasdagen gehad. In de morgen van de eerste dag mochten we met velen samenzijn om het heerlijk Paasevangelie te beluisteren. 't Zangkoor zong ook een mooi passend lied. 's Avonds was er een feestelijke vergadering voor de jeugd.

2e dag 's middags liefdemaal. Vele broeders en zusters getuigden met blijdschap van het heil, dat ze in de opgestane Heiland gevonden hadden. 't Mannenkoor verleende medewerking. 's Avonds vierde de jongedochtersvereniging haar jaarfeest. Ook dit feest is in alle opzichten geslaagd.

Zondag 13 April was voor ons weer een feestdag. Drie jonge broeders, die in 't midden der gemeente hun geloof in de opgestane Heiland hadden beleden, werden door de doop de gemeente binnengeleid. Voor deze doopdienst was grote belangstelling; de kerk was geheel bezet.

Ds. Hardenberg, die deze dag in ons midden was, sprak naar aanleiding van de bekende geschiedenis van Filippus en de kamerling. Met grote aandacht werd naar de duidelijke uiteenzetting geluisterd. Hierna vierde de gemeente nog 's Heeren Avondmaal, waarbij ouderling Hietkamp de pasgedoopten een hartelijk welkomswoord toesprak en een afscheidswoord richtte tot een broeder en zuster, die Nw. Weerdinge gaan verlaten.

De secr.

DEN HELDER

Gel. broeders en zusters in onze Heer Jezus Christus! U heeft al heel lang niets van ons gehoord en u zult zich misschien afvragen: hoe zal het toch in Den Helder gaan? Wel, we hebben een moeilijke tijd achter de rug. In de winter hadden wij ook onze moeilijkheden met de kolenschaarste. 't Was zelfs zo, dat we in onze zaal niet meer konden vergaderen. We hielden toen elke Zondag een huissamenkomst. Met de verspreiding van „De Zaaier" bleven we doorgaan. Zo werden hier 600 Kerstnummers verkocht. En de volgende maanden 1000 ex. U ziet, we doen wat in ons vermogen is. De 1e Paasdag konden we in „Irene", Hoogstraat, onze samenkomsten weer voortzetten. De opkomst was bevredigend. J.l. Zondag was het beter. We hopen en bidden dat het zo in stijgende lijn mag voortgaan. Br. Hofhuis hoopt 27 April a.s. in Alkmaar zijn intrede te doen en ons dan zoveel mogelijk Zondagsavonds te dienen. Dat is een stap in de goede richting. We kregen van verschillende predikanten, evangelisten en studenten toezegging dat ze ons ook eens een Zondag willen dienen. Zo moet het gaan. Dank u broeders! Mogelijk kunnen we dan ook binnen afzienbare tijd met een Zondagsschool beginnen. Er is voor deze arbeid veel gebed nodig. Vooral nu het Noord-Holland geldt. Daarom vragen wij: broeders en zusters in den lande, waar dan ook, bidt, bidt veel met ons mee, opdat we een grote oogst van zielen mogen binnenhalen en ook dat vele kinderen Gods de waarheid mogen vinden omtrent de weg, die God ons in Zijn Woord heeft geopenbaard. Zo zal ook in deze stad Zijn Naam verheerlijkt worden en als we hier op aarde Gods Naam verheerlijken, dan is er ook grote blijdschap in de hemel.

Na zeer hart. gr. aan u allen.

De uwe in Chr.,

G. VAN LEEUWEN Dzn.

APELDOORN

Geliefden in Christus! 't Is een dankbaar werk een berichtje in De Christen' te moeten schrijven als er vreugde is.

Pasen was voor onze gemeente ook een feestdag. De gemeente vierde het Avondmaal met vele broeders en zusters van hier en overal, nadat we op haar belijdenis het oudste dochtertje van onze geliefde voorganger door het watergraf heen de gemeente mochten binnenleiden.

Vreugde in de gemeente, vreugde in de hemel. Wij gaan voorwaarts, roemend in des Heilands kracht.

De secr.

UTRECHT

Zondag 20 April was Ds. Tijman, die gedurende twee maanden zijn arbeid wegens ziekte moest onderbreken, in zoverre hersteld, dat hij weer voor kon gaan in de dienst. Ons zaaltje kon de bezoekers nauwelijks bergen. Dankbaar en verheugd zijn we dat onze voorganger zijn werk — zij het dan voorlopig in beperkte mate — weer heeft kunnen hervatten. Wij danken onze studenten en de andere broeders oprecht voor de bewezen diensten tijdens de ziekte van Ds. Tijman.

In Mei zullen we D.V. weer een doopdienst houden; de derde dit jaar. In Jan. en Febr. waren het respectievelijk de jonge zusters Elisabeth Spijker en Petronella Veldhuysen, die in de doop hun Heer en Heiland beleden; terwijl nu zr. Ina Houtkruyer die zelfde weg wenst te gaan.

Met hartelijke groet van de gemeente in de Domstad

F. B.

Friese Zondagsschoolconferentie

Deze werd gehouden Zaterdagmiddag 19 April te Leeuwarden en kan zeer goed geslaagd genoemd worden.

Zondagsschoolleiders en -leidsters uit een tiental Friese gemeenten kwamen bij elkaar en spraken en dachten met elkaar over het Zondagsschoolwerk.

We beluisterden een vertelling over „Philippus en de Kamerling", hoorden uit elke gemeente een kort verslagje over het plaatselijke Zondagsschoolwerk en spraken naar aanleiding van een inleiding met elkaar over verschillende belangrijke onderwerpen. Ds. Vegter was namens de Jeugdraad aanwezig, wat we zeer op prijs stelden.

Hoewel we een wat uitvoeriger verslag in de „Friese Gemeentebode" hopen te geven, willen we hier toch constateren dat het verfrissend werkt, te vernemen hoe in elke gemeente met liefde wordt gearbeid om de kinderen tot Jezus te leiden.

Als secretaris van het bestuur tot het voorbereiden van Friese Zondagsschoolconferenties zal voortaan optreden br. A. Schlüter, Noordvlietstraat 3, Leeuwarden.

S. v. d. WERF Szn.

Onze militairen

Laat ik beginnen u hartelijk van onze jongens te groeten. De vele brieven, die wij ontvangen, eindigen meestal met een hartelijke groet aan al de broeders en zusters. Ze vinden het fijn, dat er aan hen gedacht wordt en stellen het op hoge prijs elke 14 dagen een brief te ontvangen.

Momenteel hebben we reeds ruim 60 adressen in Indië en bijna 60 hier in 't vaderland.

Intussen zijn echter vele jongens naar Indië gegaan, die vergeten hebben hun adreswijziging te melden. Willen de ouders zo goed zijn om mij het nieuwe adres van hun zoon te zenden?

Tevens zijn er weer nieuwe lichtingen opgekomen; waren daar geen Baptisten bij? Ouders, vergeet toch a.u.b. niet mij het adres van uw zoon te melden, als dat nog niet gebeurd is.

Dan nog iets. Aanvankelijk druppelde het met de giften, om deze arbeid onder onze jongens te bekostigen. Maar 't is nu al geruime tijd geleden, dat we iets te verantwoorden hadden. Geldzendingen a.u.b. naar de Adm. der Unie ds. T. Jansma te Haarlem.

Bij voorbaat hartelijk dank.

Vergeet onze jongens niet!

Ze hebben onze steun en voorbede nodig.

Namens de Mil. Comm.,
K. PRINS, secr.

Twelloseweg 8, Deventer.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

Ds. J. W. Weenink te Stadskanaal heeft het beroep naar Haarlem aangenomen.

Belanghebbenden gelieven er nota van te nemen dat br. C. Meijner, de la Reijweg 421, Den Haag, wegens aansluiting bij de gemeente 's-Gravenhage (Z.B.S.), m. i. v. 19 April '47 zijn taak als penningmeester der gemeente 's-Gravenhage—Oost heeft beëindigd.

Het voorlopig adres van zijn opvolger is:

de heer C. Mostert, Delftschelaan 145, Den Haag.

Het secretariaat der Bapt. Gem. te Ter Apel berust thans bij den heer H. Schipper Jr., Koningstr. 33, Ter Apel.

ZUSTERS IN FRIESLAND

8 Mei hopen we D.V. onze gewestelijke Zusterdag in Heerenveen te houden. Aanvang 11.30 uur, beginnende met koffiemaaltijd. Gezien ons programma belooft het een goede dag te worden. Moge God ons zegenen. Komt allen, opdat ons gebouw vol worde!

Namens Gewest Zusterhulp,
J. DE HAAN—SISSING, secretaresse.

FRIESE GEMEENTEBODE

Per 1 Mei verschijnt het maandblad „Friese Gemeentebode", orgaan ten dienste van de Bapt. gemeenten in Friesland, onder redactie van Ds. J. Broertjes van Sneek.

De bedoeling is, dat de bezorging van dit blad door de gemeenten zelf door bemiddeling van een plaatselijke correspondent(e) ter hand zal worden genomen.

Willen de secretarissen mij in verband hiermede, voor zover dit nog niet gebeurd mocht zijn, uiterst voor 30 April opgeven wie als correspondent(e) aangesteld is in uw gemeente, opdat ik de bladen aan dit adres kan zenden.

Naast deze regeling bestaat ook de mogelijkheid zich per post te abonneren. De prijs is dan f 1.50 per jaar bij aanmelding te voldoen. Voor verspreide leden en belangstellenden is dit wellicht de aangewezen weg, terwijl de Friezen buiten de provincie zeker ook met belangstelling de verschijning van de „Friese Gemeentebode" tegemoet zullen zien. Als lezer van dit blad leeft ook gij immers weer mee met uw oude gemeente „yn it heitelân". Alle bijzonderheden in de Fr. gemeenten worden in onze „Friese Gemeentebode" vermeld. Wij nemen *ook u* gaarne als abonné aan. Ons gironummer is 227148. Ik verwacht vele aanmeldingen uit alle delen van het land en vrijzeker zelfs van daarbuiten, want.... Fryslân ropt....

In beperkte mate bestaat de gelegenheid advertenties te plaatsen. Men wende zich hiervoor tot de administrateur.

H. LEENSTRA, Administrateur.
Workum, Zuid C 12.

Girorek. no. 227148.

DE KINDERVRIEND

Door een voor mij gelukkige omstandigheid ben ik in het bezit gekomen van een beperkt aantal exemplaren van vrijwel alle nummers van no. 1 tot no. 16. Zij die nog belang hebben bij een aantal van deze nummers moeten zich zo spoedig mogelijk tot mij wenden. Wie eerst komt, die eerst maalt!

De oplage stijgt gestadig, waardoor ik telkens met een tekort zit. Zou er nu toch onverhoopt ergens een zeker aantal geen aftrek hebben, dan zou ik dit gaarne horen. De betreffende bewijst mij een goede dienst door mij dit te berichten.

De adm. van De Kindervriend,
T. JANSMA.

Advertentiën

Door Gods goedheid werden wij eerste Paasdag verblijd met de geboorte van ons dochtertje en zusje

Gezina

D. Harms
T. Harms—Groenewold
Jenny
Oude Pekela, 6 April 1947

Wessel Balsters
en
Trijntje Kuiper

hebben het genoegen u mede namens wederzijdse ouders kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Maandag 28 April 1947 des voormiddags om 10.45. Kerkelijke inzegening door de Weleerw. Heer Ds. J. Louw in de Baptisten kerk te Groningen, Meeuwerderweg, om 11.25.

Groningen, Meeuw.weg 23a
Haren, Rijksstraatweg 32
Receptie Meeuwerderweg 23a van 4—5.30.

D.V. zullen 29 April onze geliefde ouders

Roelf Maatjes
en
Anna Maria Messchendorp

hun 25-jarige echtvereniging herdenken. Dat God ze voor elkaar en voor ons nog lang mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen

Amel en verloofde
Egbert — Lies
Annie — Anna
Roely — Oeny

Foxhol, G. Imbosstr. 58

Heden behaagde het God, geheel onverwacht, tot zich te nemen onze lieve zuster, behuwdzuster en tante

Maria Johanna Meijner

in de ouderdom van bijna 56 jaar.
Ja, Christus was haar leven, haar sterven is gewin; tot Hem is zij verheven; zij ging ten hemel in.

Uit aller naam:
H. Meijner.

's-Gravenhage, 18-4-'47
de la Reijweg 421

Welke schipper

varende naar Essen (Duitsland) is bereid om voor noodlijdende familie van Hollandse broeder en zuster een pakket

Levensmiddelen

mede te nemen? Brieven onder nummer 4713 aan de adm. van „De Christen".

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

JAARGANG 64 - Nr. 2846
VRIJDAG 23 MEI 1947

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Herdenking en ervaring

We hebben in deze maand weer het bevrijdingsfeest gevierd. De vlaggen waren uitgestoken, hier en daar trok een draaiorgel door de straten en 's avonds kon men in een zaal lachen of op straat dansen. Weet u nog hoe wij de eigenlijke bevrijding gevierd hebben? Herinnert u zich nog de dreunende tanks, de laaiende vreugde, waarvoor er haast geen uitweg te vinden was? Hoe we eigenlijk onszelf niet waren van verrukking en ieder mens wel om de hals konden vallen? De feesten van nu waren maar een heel matte weerschijn van dat feest, dat plotseling overal uitbloeide gelijk de appel- en pereboom.

In de kerken wordt het Pinksterfeest gevierd en gelijk men al de heilsfeiten overdacht, zo overdenkt men nu de uitstorting van de Heilige Geest. Er is een groot verschil tussen herdenken en beleven. Zalig zij, die aan een herdenking niet voldoende hebben doch hunkeren naar de ervaring.

Temidden van een keur van adviezen, die voor ons tot een gebed worden, schrijft Paulus: En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest.

Over ons zijn deze dagen gekomen en wij weten soms niet wat wij moeten zeggen: ze zuigen ons leeg en ze storten ons vol. Bij al minder geestelijke ondergrond en weerstandsvermogen stormt het felle leven buiten steeds krachtiger op de mensen aan en zuigt ze mee in de voortdurend kolkende stromingen. De mens van heden is vol van het heden. Het schaakbord, eerst als een dorpje zo groot, is uitgebreid tot het verre oosten en westen en het spel is adembenemend geworden. Goed, het drama. We zitten allen vol van de achterelkaar aanjagende gebeurtenissen, van de moeilijkheden in alle bedrijven, van openbare en verborgen strijd en ongerechtigheid in het veld der gemeenschap en in het individueel leven. Sommigen onzer mogen last van de wijn hebben, anderen worden dronken van de doorelkaar tuimelende berichten en belangen en verwereldlijken in de volle zin van het woord. Midden in het gewoel en gevecht hebben ze het doel uit het oog verloren en hebben de strijd terwille van de strijd zelf liefgekregen, vergetende dat ze bijwoners en vreemdelingen zijn, die alleen dan der wereld tot zegen kunnen worden en blijven, indien ze vol zijn van de Geest Gods. En ons innerlijk leven kan geen cocktail worden.

De wereld heeft behoefte aan mensen, die met Gods Geest vol zijn. De invloed der gemeente zal onberekenbaar groot worden en ver boven haar aantal uitgaan, indien zij vol wordt van de Geest van God. U zelf zult, nu hinkende en struikelende en al te dikwerf een zonnevlek, meer een straal worden van het licht, dat richt en redt.

Indien we minder vol van de tijd en meer vol van de eeuwigheid waren, indien dat laatste het eerste doorstraalde en het stramien mocht zijn, dat het levensbeeld zou dragen, dan zou er meer liefde van God in ons zijn. Wij zouden misschien geen groot zendeling of beroemd prediker worden, maar onze omgeving zou weten, dat wij met Jezus wandelen. Want de liefde citeert geen teksten en verheugt zich niet in de dood des zondaars, maar steekt de hand uit. We zouden de tijd uitkopen, daaraan denkende, dat alle tijd slechts tijd is en dus beperkt, doch gewogen op schalen der eeuwigheid. We zouden als wijzen wandelen, die gezichten hebben, zicht, en inzicht. Ieder zou weten bij ons te staan aan de rand, de uiterste rand, de laatste spits; op de grens van twee werelden en dat onze wortelen zich in gindse bodem spreiden.

Het is zeker dat iemand, die zijn bijbel niet leest en geen tijd heeft tot rustig gebed en zijn plaats in de gemeente al te dikwerf openlaat, niet vol zal worden van Gods Geest. In Friesland ziet men overal mensen bezig met het graven van kanalen. Hier en daar ziet men de brede zilveren lijnen door de groene weiden steken. Doch elders wacht een ledige bedding op de stroom. Slechts een dam is er als scheiding. In veler levens is zulk een dam, die de Geest verhinderd intrek te nemen. De Geest wordt geweerd, omdat men sommige delen van het leven niet wil laten ondergaan. In zulke harten is een gedeeld begeren en de kracht is gebroken.

Pinksteren staat voor de deur. Nee, het is al Pinksteren. Zult gij alleen herdenken of ook ervaren? Wat wenst gij?

HUIZINGA.

Agenda

van de

67e Algemene Vergadering

van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op Woensdag 2 en Donderdag 3 Juli 1947 te Leeuwarden

DINSDAG 1 JULI:

19.30 uur. Begroetingssamenkomst in de kerk der Bapt. Gem. te Leeuwarden, Hoogpad 4a.

WOENSDAG 2 JULI:

9 uur. Tekenen van de presentielijst en inleveren van de stembiljetten.

1. 9.30 uur: **Opening der Vergadering.**

a. Korte bidstond.

b. Openingswoord door de voorzitter van de Unie-Commissie, Ds. K. Reiling.

2. **Mededelingen.**

3. **Opname van de Presentielijst.**

4. **Verkiezing van een Leider der Vergadering.** Deze moet gekozen worden uit de leden van de Unie-Commissie: Ds. H. Bakker, Ds. L. de Haan, Ds. A. A. Hardenberg, D. Olijslager, Ds. K. Reiling, G. J. van Rekum en Ds. G. W. Tijman.

5. **Bespreking van de Jaarverslagen.**

a. van de secr. der Unie.
b. „ „ adm. der Unie.
c. „ „ „ van De Christen.
d. „ „ „ „ De Zaaier.
e. „ „ „ „ De Kindervriend.
f. „ „ „ „ het Lectuurfonds.
g. „ „ „ „ de U.Z.C.
h. „ „ „ „ Steunactie voor Getroffen Gemeenten.

6. **Rapport van de Fin. Commissie.**

7. **Vaststelling van de begroting 1947/1948.**

8. **Verkiezingen.**

a. *Twee*, bij aanneming van het voorstel tot uitbreiding, *drie leden van de Unie-Commissie.* Aftredende zijn: Ds. L. de Haan en Ds. A. A. Hardenberg.

Candidaten zijn: P. de Boer, Ter Apel; K. Drent, Hengelo; Ds. F. E. Huizinga, Leeuwarden; Ds. J. de Jong, Den Haag; Ds. J. Louw, Groningen; W. Modderman, Sneek.

b. *Redactie De Christen.*

Aftredend: Ds. C. Brandt, Ds. A. A. Hardenberg, Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. Louw.

Candidaten: dezelfden.

c. *Redactie De Zaaier.*

Aftredend: Ds. G. Vegter.

Candidaten: dezelfde en, bij aanneming van het voorstel tot uitbreiding der redactie, Ds. F. E. Huizinga.

d. *Redactie De Kindervriend.*

Aftredend: Ds. L. de Haan.

Candidaat: dezelfde.

9. **Voorstellen van de Unie-Commissie.**

a. Als Unie-kwekelingen te aanvaarden M. G. Boeschoten, Utrecht; J. Kievit, Hengelo; J. Reiling, Groningen; C. van Wier, Harlingen.

b. Als zendelingen te aanvaarden: H. Jut, Groningen; R. Veenhoff, Haulerwijk; en als zendelinge: W. Zerbst, Utrecht.

c. In de Unie op te nemen de gemeenten: Alkmaar, Pernis en Valtermond.

d. De Unie-Commissie uit te breiden tot 9 leden met dien verstande, dat dit jaar drie in plaats van twee leden gekozen worden en eveneens in 1949, zodat daarna een jaarlijkse aftreding en verkiezing van drie leden plaats heeft.

e. De kinderbijslagregeling voor onze voorgangers in overeenstemming te brengen met de rijksregeling.

f. overdracht van het Pensioenfonds der Broederschap van Bapt. predikanten aan de Unie:

1. Het fonds wordt eigendom der Unie ten bate der deelnemers. Het wordt in beheer gegeven aan een stichting, waarvan het bestuur, bestaande uit 7 personen (3 voorgangers en 4 niet-voorgangers), benoemd wordt door de Unie-Commissie met goedkeuring der Alg. Verg. De Stichting waarborgt alle rechten der deelnemers en neemt alle bestaande verplichtingen over.

2. Het bestuur der stichting is bevoegd de bestaande bepalingen te wijzigen echter met in achtneming van het hieronder bepaalde en onder kennisgeving aan de Unie-Comm., aan de besturen der aangesloten gemeenten en aan de deelnemers. Bij ontevredenheid kan een beroep gedaan worden op de Alg. Verg. der Unie. Haar uitspraak is bindend.

3. Het pensioen bedraagt f 40.— per dienstjaar. Maximum pensioen zal zijn 1800.— per jaar.

4. Indien onder bepaalde omstandigheden de uitkeringen zo zeer zouden stijgen, dat ze de ontvangsten te boven gaan, zal in een jaar maximaal twee en een half procent van het reserve-kapitaal gebruikt mogen worden. Indien dit bedrag onvoldoende blijkt zal het stichtingsbestuur bevoegd zijn: a. de bijdragen der gemeenten te verhogen tot ten hoogste f 1.— per lid; b. daarna de premiën der deelnemers op te voeren tot ten hoogste 6 % van de salarissen. Het maximum salaris waarnaar premie betaald wordt is f 3000.—, ingaande 1 Jan. 1947; c. indien deze extra heffingen nog niet voldoende zijn voor de uitkeringen overeenkomstig de bepalingen, de uitkeringen aan de pensioengerechtigden naar evenredigheid te verlagen. Deze verlagingen af te trekken van de in het volgend boekjaar uit te keren pensioenen.

5. De bedragen van de gemeenten zullen per lid berekend worden met in achtneming van het onder punt 4a genoemde maximum.

6. Voor bijzonder gevallen zal een suppletie-fonds worden gesticht door giften van gemeenten, zo mogelijk van organisaties en personen. Uit het Pensioenfonds zal f 1000.— in dit fonds overgeboekt worden. Dit suppletie-fonds staat onder beheer van het Stichtingsbestuur.

7. Het in art 10 van de Bepalingen genoemde bedrag uit te keren per kind te wijzigen in f 250.— per kind en dit bedrag uit te keren tot de 17e verjaardag.

8. De controle geschiedt door of namens de Unie-Commissie, die bevoegd is van alles en te allen tijde rekening en verantwoording te vragen van het Stichtingsbestuur.

9. De administratie van de Stichting wordt gevoerd door de adm. der Unie. Hij is te allen tijde van alles wat het fonds betreft verantwoording verschuldigd aan het Stichtingsbestuur.

10. Wijzigingen in deze bepalingen behoeven de goedkeuring van de Alg. Verg.

10. **Voorstellen uit de gemeenten.**

a. *Arnhem.*

De Alg. Verg. stelle voor, dat de U.C. een afvaardiging zendt naar onze geloofsgenoten in Amerika om hen te interesseren voor ons werk in Holland.

Toelichting: Het is ons n.l. uit de dagbladen gebleken, dat kerkelijke commissies uitgezonden worden naar Ame-

rika om de belangen van hun kerken te behartigen. Het lijkt ons goed toe, dat ook wij in deze niet achterblijven, maar onze plicht verstaan en contact opnemen met onze geloofsgenoten, mede in verband met de zeer precaire toestand onzer kerkgebouwen in de grote steden.

Prae-advies: De U.C. is er voor; deze aangelegenheid heeft reeds de aandacht der U.C.

b. *Enschede.*

1ste voorstel: De Unie-statistiek blijve onverkort. De Unie-statistiek overkoepelt heel ons werk en moet dit steeds blijven doen. De details worden wel vermeld in het jaaroverzicht van de onderafdelingen. Op de Unie-statistiek kan een opmerking of een aanwijzing voor nadere gegevens (adressen etc.) geplaatst worden. Ouderen moeten belangstelling blijven hebben in de arbeid onzer jeugd. Dit naar aanleiding van een opmerking van de adm. van de Unie bij de jongste statistiek om ook het volgend jaar Zusterhulp van de Unie-statistiek te schrappen, zoals dit reeds gebeurd is met de N.B.J.B.

Prae-advies: waar onderdelen met een eigen statistiek verschijnen acht de U.C. opname van die gegevens in de Unie-statistiek niet nodig.

2de voorstel: De Unie-statistiek vermelde wederom de fin. opbrengst der gemeenten afzonderlijk.

Prae-advies: de U.C. is er tegen.

c. *Sneek.*

1ste voorstel: De gem. Sneek stelt voor een voorgangersfonds te stichten. Uit dit fonds zal aan in Unieverband werkende voorgangers jaarlijks een bedrag van f 500.— worden betaald. De inkomsten van het fonds zullen bestaan uit o.m. een omslag per lid. Bijdrage per lid zal niet meer bedragen dan f 2.50.

Toelichting: Het punt salariëring onzer voorgangers is meerdere malen op onze A. V. in bespreking geweest. Herinnerd wordt aan de voorstellen van Vriescheloo en Harlingen. Er is zelfs een comm. bezig geweest, deze materie te onderzoeken. Het is altijd onbillijk gevoeld, dat de lasten, die het hebben van een voorganger meebrengt, zo onevenredig zijn verdeeld. Dit knauwt aan ons saamhorigheidsgevoel, dit doet tekort aan ons gemeenschapsideaal. — Begonnen kan worden uit het fonds per voorganger per jaar f 500.— te betalen. De inkomsten van f 2.50 per lid van onze meer dan 6000 leden zijn voldoende om te kunnen uitbetalen. Sneek gaat uit van de onderstelling, dat het komend jaar niet meer dan 30 voorgangers voor een uitkering in aanmerking komen. Door de betreffende gemeenten wordt dus dit bedrag van f 500.— minder uitbetaald aan hun voorganger. Wanneer deze regeling wordt aangenomen en in de practijk gunstig werkt, kan de uitkering ook gebracht worden op een veelvoud van f 500.—. De omslag per lid kan ook evenredig verhoogd. — De voordelen van deze regeling zijn o.m., dat de gemeenten beneden 200 leden voordeel zullen hebben, dus worden ontlast, terwijl grotere gemeenten iets meer worden belast. Dus 'n stap naar een meer evenredige verdeling der lasten van onze gemeenteleden. — Subsidies aan gemeenten in verband met het hebben van een voorganger kunnen vervallen, hetgeen voor de betreffende gemeenten een voordeel is. Bovendien opent het voor kleine gemeenten meer de mogelijkheid een voorganger te beroepen. In verband met de capaciteit onzer seminarie zeer belangrijk. Ook zal het in bepaalde gevallen samenvoeging van gemeenten in de hand werken, terwijl een nodige splitsing van een te grote en verspreide gemeente er door wordt bevorderd. — Natuurlijk zijn er ook bezwaren: zal een kleine, rijke gem. niet onnodig worden ontlast? Gesteld, dat dit waar is, moeten daarom de vele kleine en niet rijke gemeenten maar te zwaar blijven belast? Hoe het met E.C.U.-werkers kan worden gecombineerd, moet nog worden bekeken. Onoverkomelijk is die moeilijkheid niet. — Om al die redenen beveelt Sneek haar voorstel warm aan.

Prae-advies: de U.C. is er tegen, daar we hiermee in een verkeerde richting gaan, aangezien het initiatief bij de plaatselijke gemeente moet blijven.

2de voorstel: De redactie van De Zaaier uit te breiden tot twee leden. Indien dit voorstel wordt aangenomen, stelt Sneek voor deze 2de functie candidaat Ds. F. E. Huizinga te Leeuwarden.

Toelichting: De gem. Sneek uit haar oprechte waardering voor het werk van de tegenwoordige red. Ds. G. Vegter verricht voor De Zaaier. Waar op voorstel van de U.C. De Zaaier belangrijk wordt uitgebreid, meent Sneek, dat op de duur de red. voor één man te zwaar wordt en doet daarom bovenstaand voorstel.

Prae-advies: De U.C. acht dit goed.

3de voorstel: De gem. Sneek stelt voor art. 9 van het Huish. Regl. als volgt te wijzigen: De Unie geeft een blad uit, dat zij als haar officieel orgaan erkent. Het wordt geredigeerd door een comm. van red. betaande uit minstens zes leden etc.

Toelichting: Het lijkt de gem. Sneek gewenst, dat het redactiewerk, dat op elk lid van de red. comm. rust, enigszins verlicht wordt door deze comm. uit te breiden met 2 leden. Thans is het practisch zo, dat ieder lid van deze comm. elke week moet schrijven. Wanneer er 2 nieuwe redacteuren worden toegevoegd, is daarmee de „last", die op elk van hen drukt, verminderd.

Prae-advies: de U.C. is er tegen, daar ze 4 redacteuren voor ons orgaan in deze omvang voldoende acht.

d. *Treebeek.*

De gem. Treebeek stelt voor de reiskosten van de afg. naar de A. V. hoofdelijk om te slaan en dus elke afg. ongeacht de afstand tussen de hem uitzendende gemeente en de plaats van samenkomst der A. V. een gelijk bedrag te laten betalen.

Toelichting: Deze gang van zaken wordt bij de voorgangersconf. ook gevolgd en is gezien het aantal afgevaardigden dat de A. V. bezoekt, nog uit te voeren. Door invoering van bovengenoemde handelwijze wordt het o.i. gemakkelijker voor gemeenten, die relatief ver verwijderd zijn van de plaats der A. V. het hun toekomende aantal afg. ter vergadering aanwezig te doen zijn.

Prae-advies: de U.C. is van mening, dat de arbeid hiermee te veel is naar het resultaat, dat er uit voortkomt.

e. *Utrecht.*

De Alg. Verg. besluite tot de volgende herziening van de bij onze Unie bestaande kinderbijslagregeling: predikanten, evangelisten en vaste werkers in dienst van de Unie, wier gezinnen kinderen tellen beneden de leeftijd van 16 jaar of kinderen van 16, 17, 18, 19 of 20 jaar die het dagonderwijs volge aan een inrichting voor algemeen vormend of vakonderwijs, ontvangen, indien deze kinderen geheel te hunnen laste komen, uit de Unie-kas voor ieder kind jaarlijks een bedrag van f 125.—. De benodigde gelden voor deze kinderbijslagregeling worden telken jare verkregen door het totaal uit te keren jaarbedrag hoofdelijk om te slaan over de gemeenten naar verhouding van het aantal leden. Deze regeling treedt met terugwerkende kracht in werking op 1 Oct. 1946. Vanaf genoemde datum wordt de in '46 door de A. V. aanvaarde kinderbijslagregeling geacht te zijn vervallen.

Toelichting: Boven voorgestelde k.bijslagregeling komt

in grote lijnen overeen met het onlangs in de 2e Kamer aangenomen wetsontwerp. Volgens deze wet heeft iedere in loondienst zijnde werknemer, wiens gezin kinderen telt ben. 16 jaar, enz. recht op k.bijslag ad f 0.40 per werkdag voor ieder kind, dus ca. f 125.— per jaar. Predikanten en evangelisten hebben dit recht echter niet, omdat zij niet geacht worden in loondienst te zijn. Werden zij dit wel, dan zouden zij dus bij hun gem. een aanvrage om k.bijslag in kunnen dienen. Dit zou evenwel voor vele gemeenten een zware taak zijn. Nu echter onze regering het nodig geoordeeld heeft, gezien de stijging van de kosten van levensonderhoud, de gezinnen der werknemers met kinderen door het in het leven roepen van een k.bijslagregeling tegemoet te komen, is het onze gemeenschappelijke plicht ook onze voorgangersgezinnen met kinderen op overeenkomstige wijze te steunen. Immers het gemiddelde salaris onzer voorgangers ligt niet hoger dan een klein ambtenaarsinkomen. Deze en andere categoriën genieten de voordelen van de huidige k.bijslagregeling Zouden wij dan deze nodige inkomsten aan onze voorgangers mogen onthouden?

Prae-advies: de U.C. is er voor, verwijzende naar haar eigen voorstel. Deze regeling treedt met terugwerkende kracht in werking op 1 April 1947.

f. *Vriescheloo.*

De Bapt. Gem. te Vriescheloo stelt voor om de U.C. via de E.C.U. opdracht te geven gelden te verzamelen en te reserveren om te komen tot de aanschaffing van een evangelisatie-auto plus tent om daarmee gedurende de zomermaanden te evangeliseren.

Toelichting: Het is onze overtuiging, dat wij als Uniegemeenten te weinig pionieren. Veel terrein ligt braak. Andere kerkgenootschappen zijn tot een ontwaken gekomen en kwijten zich van hun opdracht. Ook wij als Baptisten moeten komen tot een grote actie om intensiever te evangeliseren, opdat velen ook met onze beginselen in aanraking komen. Volgens inlichtingen is hier een bedrag van f 12.000 mee gemoeid.

Prae-advies: de U.C. is hier tegen, daar deze methode niet meer effectief is.

11. Rondvraag.

12. Voorlezing der notulen en sluiting.

17.30 uur. Gemeenschappelijke maaltijd.

19.30 uur. *Viering van het Avondmaal.* Voorganger: Ds. F. E. Huizinga.

De wandelende Jood

(Slot)

In de aanvang van het Johannesevangelie lezen we: „En het Pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem". Het woord Joden, Judeërs heeft in dit evangelie een bittere bijsmaak. Johannes duidt daarmede de vijanden van Jezus aan.

„En Hij vond in de tempel, die ossen en schapen en duiven verkochten en de wisselaars daar zittende." Dit spreekt voor zichzelf. Zo was het Jodendom bij de *aanvang* van Jezus optreden.

Een drietal jaren later heeft Jezus Zijn intocht gehouden te Jeruzalem, onder Hosanna-geroep. Nog in die zelfde week wordt Hij gehangen aan het hout! *Na de intocht* betreedt Jezus weer de tempel, hetzelfde droeve schouwspel. „En Hij zeide tot hen: Er is geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt". —

Is het dan wonder, dat *de vijgeboom verdort?* Heeft Israël niet slechts „bladeren" voortgebracht van uiterlijk vertoon? Christus kwam — Hij speelde hun op de fluit — maar zij hebben niet gedanst. Hij kwam, en met Zijn komst begon de bruiloft, toen was er *„het begin des evangelies* van Jezus Christus", nog slechts het be-

De opkomst en groei van het *Baptisme in Friesland*

V

Hoe het zij, toen in Franeker een beweging ontstond onder de gelovigen aangaande de doop, werd Petrus de Neui vanwege de Oost-Friese gemeenten naar Franeker gezonden.

Hij sprak daar eerst om de veertien dagen, maar kreeg al spoedig voet aan wal en stichtte in 1869 een Baptisten gemeente van gelovig gedoopten.

De arbeidskracht van deze vurige Petrus was geweldig. Op vele plaatsen trad hij op in herbergzalen, en bracht beroering onder het vrome volk.

Al spoedig kwamen in Workum, Makkum en Staveren stations van de gemeente te Franeker tot stand, die, evenals de moeder-gemeente, de geloofsbelijdenis of statuten van de Duitse gemeenten aanvaardden.

In 1871 brak Ds. de Neui plotseling zijn arbeid af door vertrek naar Amerika.

Het optreden van de broeder heeft velen de ogen geopend voor het bevel des Heeren, om althans bewust gelovigen te dopen, en dezulken in gemeenten te verenigen.

De gemeente Franeker en haar afdelingen bleven onder toezicht van de Duitse bond, en hadden hare statuten, waarin de leer was vastgelegd.

Dit belemmerde deze gemeente in de vrije verkondiging van het Evangelie, en hoewel zij reeds spoedig 200 leden telde, is ze in haar isolement teruggeslonken, vooral toen de broeders uit Welsrijp als haar leden werden aangenomen; deze achtten alle evangelisatie uit de boze en dreven de leer der uitverkiezing op de spits. Het was met de verkondiging der Blijde Boodschap gedaan.

Doop en avondmaal maken nog niet het volle bevel des Heeren uit.

Predikt het Evangelie aan alle creaturen, dat gaat voorop. Hoe zullen ze geloven, indien het hun niet verkondigd wordt

4e HOOFDSTUK

Het wonder 1880—'82

En nu zien we in de jaren 1880—'82 het wonder gebeuren in de geschiedenis van het Baptisme, dat en gemeenten van Ds. de Liefde en die van Dr. Feisser elkander beïnvloeden, naar elkander toegroeien, het goede van elkander overnamen en elkander aanvullen.

De komst van zendeling H. Z. Kloekers in Nederland kwam op het juiste moment, toen alles dreigde mis te

gin, want welk een rijkdom der heerlijkheid heeft de Vader Zijn kinderen niet bereid?

Doch men heeft Zijn stemme niet gehoord! *Farizeïsme,* levend op de traditie, zwerend bij hetgeen van de ouden gezegd is — zich uitputtend in vormendienst. *Sadduceïsme,* vrijzinnig ongeloof in Jezus' dagen — treden voor ons op.

Het conflict tussen hen en Jezus, die opriep tot „het reinigen van het binnenste van de drinkbeker" was onvermijdelijk. Het eindigde met: Kruist Hem!

Jeruzalem! Jeruzalem!

Gelijk eens Kaïn zijn broeder Abel doodsloeg — en om wat oorzaak sloeg hij hem dood? — zo doodde het huis Israëls zijn broeder, zijn Messias! En gelijk Kaïn, gekweld door wroeging — om zijn broedermoord naar Gods woord: „zwervende en dolende zou zijn op de aarde" — alzo de wandelende Jood.

Tot op heden duurt die onrust voort. Gehaat en verjaagd — want *nog is hun hart niet veranderd.* „Tot de huidige dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart.

Wanneer zal *de onrust in rust verkeren?* Wanneer zullen ze zitten een ieder onder zijn wijnstok en vijgeboom? — „Doch zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen."

Paulus geloofde aan de bekering van Israël.

De profeten getuigden ervan. Slechts één greep uit velen. „Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden: en *zij zullen Mij aanschouwen, dien zij doorstoken hebben!*

Alleen bij de Gekruisigde, Doorboorde — zal „het huis van Israël" — de rust vinden! Moegestreden zal het zich gewonnen geven.

Zoals *Jozef* zich aan zijn broeders bekend maakte, zal Hij zich aan Zijn broederen openbaren! Ik ben Jezus!

In deze bedeling komt het evangelie tot ons-niet-Joden. Doordat zij het evangelie verwierpen — is het tot ons gekomen! Doordat zij verworpen zijn — tot de dag hunner bekering — is ons de zaligheid. „Indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen — hoeveel te meer hun volheid. Indien hun verwerping de *verzoening* is der wereld, — wat zal *de aanneming* wezen, anders dan het leven uit de doden!

Eens zal ook Israël de ruste vinden.

Gelouterd door het vuur der verdrukking, waarin de Heere als een goudsmid zal werkzaam zijn, zal het Gods Naam aanroepen, de Heere zegt: „Ik zal het verhoren", „Ik zal zeggen: Het is mijn volk; en het volk zal zeggen: „De Heere is mijn God!" (Zach. 13 : 9).

Hij maakt op hunne bede
gans Israël eens vrij
van ongerechtigheden!

Dan zal de verkiezing Gods blijken vast te zijn, en Zijn trouw zal blijken, door menselijke ontrouw heen — onwankelbaar te zijn.

Aan ons de plicht hen tot jaloersheid te verwekken. Bid om de vrede van Jeruzalem, om de bekering van het volk uit Abraham gesproten!

D. SLORT.

Broederschap van Baptisten Studenten

11 Juli 1946.
Unievergadering te Stadskanaal.
Eeuwfeest van het Nederlandse Baptisme.

Op deze merkwaardige dag, op het pleintje voor de Baptisten Kerk, steken enkele Unie-kwekelingen de koppen bij elkaar. Een hunner, de langste, (ook de zwaarste, want de meest etende!) heeft n.l. een helder ogenblik gehad. In dat ogenblik doorflitste een kostelijke

---

lopen; de Evangelische Baptisten niet meer doopten en de Calvinistische Baptisten niet meer evangeliseerden.

H. Z. Kloekers werd geboren in 1828 te Veenhuizen. Als jongeman studeerde hij vier jaren te Rotterdam op een zendingsschool en werd daarna door het Gereformeerde Zendingsgenootschap uitgezonden naar China.

Reeds onder en door zijn bijbelstudie kwam hij tot de overtuiging dat het onbijbels was kinderen te dopen.

In China kwam hij in aanraking met zendelingen van het Engelse Baptisten Zendingsgenootschap, wat tot gevolg had dat Kloekers zich liet dopen en in dienst trad van de Baptisten Zending.

Na jaren in China het Evangelie verkondigd te hebben keerde hij terug naar Nederland, geheel onbekend met het Baptisme in eigen land.

Door vrienden werd hij in aanraking gebracht met de Baptisten broeders in Amsterdam, die hem nader op de hoogte brachten met de verschillende groepen en gemeenten.

Spoedig doorzag hij, wat hier in Nederland de doorvoering van het bijbelse beginsel in de weg stond. Hij bezocht eerst Stadskanaal, bracht daar orde in de gemeente en werd een tijdlang haar voorganger. Bezocht vervolgens Sneek, Haulerwijk, Hengelo en Amsterdam, waar hij de broeders wees de rechte weg van Gods Woord: predikt het evangelie, doopt de gelovigen, brengt ze in gemeenten bijeen. En zie, de gemeenten gaven allen gehoor aan zijn vermaning en stelden zich in op Gods bevel. De gemeenten werden alleen toegankelijk voor gelovig gedoopten; alleen deze werden bij het avondmaal toegelaten.

In 1881 bracht deze wakkere strijder voor des Heeren zaak, de verschillende gemeenten van gedoopte christenen in Unieverband bijeen, maar zorgde er tevens voor, dat niet het voorstel van de Franeker gemeente werd aangenomen om zich te onderwerpen aan de geloofsbelijdenisgeschriften der Duitse gemeenten.

Deze man kwam juist op tijd, door God gezonden.

Staveren, en later ook Workum maakten zich los van Franeker en sloten zich bij de Unie aan; alleen Franeker en Makkum volhardden in hun isolement. Zo waren de gemeenten te Sneek, Heeg, Haulerwijk, met Workum en Staveren, de eerste Friese gemeenten, die zich geheel onderwierpen aan het bevel des Heeren. Predikt het Evangelie aan alle creaturen dezelve dopende, hun lerende onderhouden alles wat Ik u geboden heb.

Zie hier in het kort geschetst het ontstaan van het Baptisme in Friesland. Dit is geen mensenwerk geweest, maar Gods werk.

Des Heeren weg is recht en goed.
Hem alleen de ere.

(Wordt vervolgd.)

gedachte zijn brein. En die gedachte moest verwezenlijkt. Hij geeft de gedachte door. Die wordt met enthousiasme ontvangen. Druk wordt er ineens gepraat, overlegd, georganiseerd, geinstalleerd, en zie: In de middagvergadering van het Eeuwfeest kan reeds bij monde van collega Jut aangifte gedaan worden van de voorspoedige geboorte van een baby: De Broederschap van Baptisten studenten is geboren. De Predikantenbroederschap heeft een klein broertje gekregen ...... Zult U goed op ons passen, grote broer??

In Nov. d.a.v. werd de eerste Broederschapsdag gehouden op de kamer van ondergetekende. In Febr. '47 de tweede en nu 8 Mei j.l. (evenals de vorige, in ons Seminarie te Utrecht), de derde. Al deze dagen mogen buitengewoon goed geslaagd heten, maar het is vooral over de laatste, dat ik U nog iets vertellen wil.

Op de stralende morgen van die 8ste Mei verenigden wij ons op één der mooie balconkamers van ons Seminarie om te luisteren naar wat Ds. Brandt, die die morgen en middag onze gast was, ons te zeggen had over het „Heilig Avondmaal". Op de hem eigen kernachtige manier (geen woord te weinig, geen woord te veel) gaf hij ons enkele fijne gedachten dienaangaande door, die wij in een levendige bespreking nog eens weer bezagen, uitsponnen en als uitgangspunt gebruikten voor nog een hele serie aanverwante problemen.

Heel interessant was ook de middagvergadering, waarbij wij ook onze Vrij-Evangelische collega's, die eveneens in Utrecht hun opleiding genieten, hadden uitgenodigd. Zij gaven (evenals in Febr.) aan onze uitnodiging gehoor en we hebben hun aanwezigheid heel erg op prijs gesteld. Die middag vertelde één hunner ons iets van Ds. Joh. de Liefde en zijn invloed op de Vrij-Evang. Gemeenten, terwijl collega Van Dam ons De Liefde's invloed op het Baptisme schilderde. In een zeer geanimeerde bespreking over de doop, die volgde, probeerden wij elkaars gedachten over dit onderwerp te leren kennen, en ik neem aan dat dit op zo prettige en broederlijke toon gevoerde gesprek aan beide kanten het inzicht in deze Goddelijke inzetting heeft verdiept.

's Avonds handelde collega Bosma voor ons over de paraenese (toepassing) in de prediking. Met grote waardering werd naar zijn uiteenzettingen geluisterd, die ook voor de practijk waardevolle dingen bevatten.

Tenslotte hield Ds. Tijman, geestelijk verzorger van onze Seminaristen, die ons ook in de morgenvergadering reeds met zijn aanwezigheid verblijdde, voor ons de dagsluiting.

En hiermede zou deze dag dan afgelopen zijn, ware het niet dat het echtpaar Van der Berg, dat ons zo, en, ja zo heerlijk gastvrij ontvangen had, ons nog een verrassing bereid had om nóg van te watertanden ......

Jammer was het, dat collega Molenaar door ziekte verhinderd was mee te doen.

Merkwaardig was het telefoongesprek van een zekeren broeder met „Chinees accentje". U schokschoudert, omdat U het niet begrijpt? Voor U een vraag, voor ons een weet! Maar het was prachtig.

Ik wil nu maar ophouden. Ik merk dat ik nog allerlei vergeten heb. De meditatie aan het begin, door onze voorzitter, br. Bosma, de korte gebedsstond, de zaken ...., maar als baby mag je nog niet zo 'n heel groot woord hebben van je grote broer.

Wij zijn God van harte dankbaar dat wij door middel van onze Broederschap elkaar mogen helpen, stimuleren en bijstaan gedurende onze studiejaren.

Vergeet ons niet in Uw gebed. We hebben het nodig!

Gr. H. v. d. WERF.

Naschrift. Onze lezers(essen) kan ik verblijdend nieuws melden. Toevend in ons huis, het huis der studenten, te Utrecht, genietend van het gezelschap van br. en zr. v. d. Berg en enige disputerende studenten werd aller aandacht plotseling op De Christen gericht. Laten we kort zijn: de studenten zullen nu en dan hun hart en hoofd ledigen in dit uw blad. U zult er van genieten.

E.-R.

Beroepbaar

De Commissie der Unie besloot in haar vergadering van 12—13 Mei j.l. de volgende broeders studenten voor de Unie-gemeenten beroepbaar te stellen:

N. van Beek, Maliesingel 30, Utrecht.
J. Bosma, Atjehstr. 19a, Groningen.
H. van der Werf, Bankastr. 11a, Groningen.

De Unie-Commissie beveelt deze broeders in de bijzondere belangstelling en voorbede onzer gemeenten aan!

Namens de Unie-Commissie
de secr. T. JANSMA.

Volkstelling 1947

In de 2de residentie van ons land vergaderde de Unie-Commissie. Het kon wel niet anders dan dat juist daar ook de a.s. volkstelling ter sprake kwam. Gelijk bij elke volkstelling zal ook bij deze 12de volkstelling, welke omstreeks 31 Mei gehouden wordt, een aantal formulieren worden uitgereikt: voor een man of jongen een geel formulier, voor een vrouw of meisje een wit formulier, voor een tijdelijk aanwezige man of jongen, een oranje formulier en voor een tijdelijk aanwezige vrouw of meisje een rose formulier. Als vraag 7 komt op elk formulier voor de vraag tot welke kerk de betreffende persoon behoort. Over deze vraag moet goed duidelijkheid bestaan.

Daar de regering deze vraag stelt, is het dus niet de bedoeling om een ledenlijst van de kerken vast te stellen. Dat is een zaak, die de kerkeraad en de kerk (gemeente) alleen gaat; dat is een uitsluitend kerkelijke of gemeentelijke aangelegenheid. Wanneer de regering nu bij volkstelling vraagt naar de kerk, waartoe de betreffende persoon „behoort", dan gaat het de regering er alleen om om na te gaan onder de invloed en onder de „bewerking" van welke kerk de betreffende persoon valt. Het is dus duidelijk, dat alle kinderen van Baptisten ouders als Baptist moeten worden aangemerkt, ook de babies alsmede de opgroeiende jeugd, tenzij een minderjarige reeds een eigen andere keus heeft gedaan. Ook zal het nu duidelijk zijn, dat de in onze gemeente opgaande vrienden bij vraag 7 zouden invullen: Baptist. Weliswaar vindt u op de achterzijde van het uit te reiken formulier een lijst van kerken, waarbij wij als Gedoopte Christenen staan aangegeven. Doch dit is de niet gebruikelijke naam. Daarom is het goed de gangbare naam Baptist in te vullen.

In dit zelfde verband mag ik ook wel even opmerken, dat bij de geboorte een baby van Baptisten ouders zou ingeschreven worden als Baptist. Natuurlijk is zo'n baby nog geen lid van de gemeente. Maar het gaat de Burgerlijke Stand niet om het aanleggen van een ledenlijst van de Bapt. Gemeente, maar om te weten onder het bereik van welke kerk de kleine is geboren. Wat er dan ook in het latere leven geschiede (een ongeluk b.v.),

voor dat betreffende mensenkind wordt dan de geestelijke verzorging door de Bapt. predikant of ouderling ingeroepen. U neemt dus als Baptist uw ouderlijke plichten goed waar en bewijst uw kind een werkelijke weldaad, wanneer u het dadelijk bij de geboorte laat inschrijven als Baptist.

Het kwam de U.C. goed voor deze zaken duidelijk onder de aandacht van al onze leden en vrienden te brengen. De kerkeraden en voorgangers worden verzocht deze belangrijke zaak ter plaatse zo goed mogelijk ter kennis van allen te brengen.

Niet alleen de gedoopte en ingeschreven leden, maar allen die onder de invloedssfeer en de geestelijke bearbeiding van een Baptisten gemeente vallen — dus ook de vrienden, belangstellenden, jongelui, kinderen tot pasgeboren babies toe — zouden achter vraag 7a „behoort hij (zij) tot een kerkgenootschap?" invullen: ja. En achter vraag 7b „Zo ja, tot welk?" deze ene naam: Baptist. Het „behoren tot" betreft hier immers niet het feitelijke lidmaatschap, maar de geestelijke hoede, die voor de betreffende bestemd is. En vanzelfsprekend geldt dit ook voor de uit het verband geraakte en mogelijk zelfs afgedwaalde broeders en vrienden.

Laat ons allen onze taak bij de volksstelling verstaan en medewerken aan het verkrijgen van een klaar beeld van de kerkelijke verhoudingen in ons land.

De Unie-secretaris T. JANSMA.

Mededelingen

ONZE SEMINARIECOLLECTE

Deze week werd ik aangenaam verrast door een brief van de secretaris van een onzer gemeenten. Hij deelde mij n.l. mee dat ofschoon de Pinkstercollecte in zijn gemeente reeds voor een ander doel bestemd was, zij allen echter zeer sympathiek stonden tegenover de collecte voor ons Seminarie, zodat die een paar weken later zou worden gehouden.

't Zij op de aangekondigde dag, 't zij wat later, als het geld maar binnenstroomt! Een pleidooi behoeft stellig niet gehouden te worden; wij allen weten wat het Seminarie ten doel heeft n.l. om jonge mannen op te leiden voor de dienst des Heeren in eigen gemeenten en op het zendingsveld. Daarom verwachten wij dan ook een gave van een dankbaar hart en uit een wijd geopende beurs. Van andere gemeenten heb ik niets gehoord. Dat is trouwens ook niet nodig want die zwijgt toont ook grote welwillendheid en instemming: tenminste dat nemen wij aan. De penningmeesters zenden de collecten naar onze Unie-administrateur Ds. T. Jansma te Haarlem. Met vreugde zullen wij u later mededelen wat deze gemeenschappelijke inzameling heeft opgebracht.

A. A. HARDENBERG,
secr. van het Curatorium.

DISTRICT TWENTE

Gemeentendag te Deldenerbroek op 2e Pinksterdag

Twentenaren, wij zien elkaar in Deldenerbroek, 's morgens 9.30 uur! Boterhammen meebrengen plus suiker. Voor consumptie wordt gezorgd.

Bereidt deze dag biddend voor, opdat hij alleszins slagen mag.

Het Com.

EN NU VOOR HET LAATST!

Pinkster-Maandag .... Berg en Bos
Familielanddag te Apeldoorn

Plaats van samenkomst: Harpweg, hoek Paalweg. Ingang van Berg en Bos bij Verschuur aan de Asselsestraat. Onmiddellijk, wanneer men het hek gepasseerd is, links af; de weg maar volgen. Na een paar minuten komt men dan aan de Paalweg. Een pracht omgeving!

Tijd. We beginnen om 10.30 uur. Neem een *zangbundel* mee. Een *muziekcorps* van het Leger des Heils speelt. Dit corps moet ons om 12 uur weer verlaten. Ds. Prins van Deventer houdt een *pinksterpreek.*

Van 12—1 uur pauze. Eten en drinken.

Daarna spelletjes voor jong en oud. Arnhem organiseert een en ander. Dan komt het natúúrlijk goed! Zelfs worden er enkele prijsjes of prijzen beschikbaar gesteld.

Plusminus 4 uur *sluiting.*

Op het terrein is een *consumptietent* aanwezig. Billijke prijzen! Wie suiker in de koffie wil, dient daar zelf voor te zorgen.

Nog eens — Arnhemmers aan de Eendracht uitstappen als ge met de bus komt. Deventer komt wellicht zelf met een grote bus. Hoe is het met Zwolle en Zutfen?

Wie een *betrouwbare gids* wenst, schrijve vóór de Zondag of belle mij op (nummer 3891).

Tot ziens in Apeldoorn, D.V. Pinkster-Maandag. *En komt op tijd!*

d. H.

INTERPROVINCIALE LANDDAG TE EMMEN

Uitgaande van de gemeenten in de Noord. provinciën is er op Pinkster-Maandag a.s. een grootse Landdag georganiseerd op één der meetingsterreinen in de Emmer Dennen.

Vele honderden mensen, waaronder vooral de jeugd, zien met grote belangstelling deze dag tegemoet. Dit is ook geen wonder. Is het niet reeds de schone natuur die ons tot verzamelen roept, hoeveel te meer het programma dat door de commissie van voorbereiding is samengesteld! Voor alle bezoekers is er een speciale attractie. Dit geldt zowel voor de aanwezige kinderen, als voor de jeugd en ouderen.

Wie van onze kinderen kent niet Tante Toos? Nu, van 11—12 uur houdt Tante Toos een speciaal kinderuur!

Twee zeer bekende jeugdpredikanten komen met onderwerpen als: „Sikkel en Hamer" en „De winden Gods vandaag".

De Chr. muziekver. „De Bazuin" en de „Bazuinzangers" van 2e Exloërmond geven in de namiddag een concert, meerdere zangverenigingen verlenen hun medewerking, zomede een in de omtrek zeer bekende declamatrice.

Ofschoon aan de Landdag grote kosten zijn verbonden is de entree toch zeer laag gehouden n.l. 40 cent p. p. in voorverkoop en voor kinderen een kwartje. Deze voorverkoopkaarten stellen de secretarissen van de diverse gemeenten verkrijgbaar aan meerdere adressen.

OUDERS EN JEUGDLEIDERS!

Jongens en meisjes van 12 t/m 15 jaar!

Kamperen!

Nee, deze keer willen we het niet hebben over de N.B.J.B.-Zomerkampen te Epe bij Apeldoorn.

Het gaat nu om de nieuwe loot aan de nog jonge stam van het N.B.J.B.-kampwerk. Alom werd sedert

het nabije verleden van Kootwijk gevraagd: waarom wel prachtige kampen voor de rijpere jeugd en niets gedaan voor de jongens en meisjes van 12 t/m 15 jaar?

Waarom? Och, Keulen en Aken werden ook niet op één dag gebouwd.

Maar dit jaar, deze zomer komen er ook kampen, die speciaal zijn opgezet voor de jongere leeftijdsgroepen. Wij zullen uw jongens en meisjes van 12 t/m 15 jaar gaarne ontvangen in onze vacantiekampen, die ook in uw omgeving worden gehouden.

Wilt u even noteren:

1. *Noord- en Zuidholland en Utrecht:* een jongens- en meisjeskamp in de omgeving van Amsterdam, waarschijnlijk begin Augustus. Aanmelden bij Mej. M. L. de Jonge, Adm. de Ruyterweg 256 huis, Amsterdam. Kampkosten voor een hele week f 12.50.

2. *Twente:* een jongenskamp van 19 t/m 23 Juli, een meisjeskamp van 23 t/m 26 Juli, beide te Stepelo. Aanmelden bij J. Kiwiet, Uitslagsweg 66, Hengelo O. Kampkosten voor vier dagen ca. f 6.50.

3. *Groningen, Friesland en Drente:* a. een jongenskamp te Diever (Dr.) van 26 Juli t/m 2 Augustus. Aanmelden bij Jac. Haak, Sluisstr. 21, Groningen. Kampkosten voor een hele week f 12.50.

b. een meisjeskamp in Hooghalen bij Assen van 26 Juli t/m 2 Augustus. Aanmelden bij Mej. G. van Veen, Kapelstr. 7, Emmen. Kampkosten voor een hele week f 12.50.

Wilt u uw kind een onvergetelijke vacantie bezorgen? Laat het dan dit jaar gaan naar een van onze jongens- en meisjeskampen, die onder leiding zullen staan van jonge mensen, die door de jaren heen door tact, volharding en verantwoordelijkheidsbesef getoond hebben de naam van jeugdleider waard te zijn.

Laat mij deze keer mogen volstaan met nog te zeggen, dat ons en de kampleiders, ook wat dit jeugdwerk aangaat, hetzelfde bezielt, dat ook u, ouders, beweegt: uw kind in een goede vacantie wat vreugde schenken, en als het kan: het brengen tot Hem, Die de Vriend is van alle kinderen, groot en klein. Zullen wij hierin dan maar samenwerken?

Ouders en jeugdleiders, laat het aanmeldingen strómen! Maar dan ook zo spoedig mogelijk. Er kan vanzelfsprekend maar een beperkt aantal worden toegelaten en dus moeten we wel als uitgangspunt nemen: wie het eerst komt, die het eerst maalt, m.a.w. wie zich het eerst aanmeldt, die......

Namens de Landel. Kamp Commissie der N.B.J.B.,
met hartelijke groet,
Brugstr. 15a, Groningen. H. JUT, secretaris.

PROGRAMMA VAN EEN RADIOMORGENDIENST

die op Vrijdag 6 Juni a.s. van 10.30—11.00 uur door de N.C.R.V. wordt uitgezonden.

Voorganger is Ds. H. Bakker van Em.-Erfscheidenveen.
Zingen: Lofzangen en gebeden 140 „Ik geloof en daarom zing ik".
Gebed.
Schriftlezing: Handelingen 4 : 23—31.
Toespraak.
Dankgebed.
Zingen: Lofz. en geb. 383 „O heilige dag".

ADRESWIJZIGINGEN

Het secretariaat van de Bapt. Gem. Deventer berust thans bij: H. Tijman, Perestr. 9, Deventer.

Het adres van de secr. der Bapt. Gem. Vriescheloo is: G. Derks, Hoofdstr. A 266, Bellingwolde.

Advertentiën

Met vreugde delen wij u mede, dat de Heere ons een zoontje en broertje schonk. We noemden hem

Gezinus Ietse

I. Tammeling
G. Tammeling—Bolman
Tjapko, Roelof,
Anje Geertruida, Jan Jozef

Noordbergum, 16 Mei 1947
Bapt. Pastorie

Zo de Heer wil hopen zich 26 Mei te verloven

Gé Hakse
en
Renk Joh. van der Deen

2e Pinksterdag 1947
Leeuwarden, Noordvliet 13
Veendam, Jac. Bruggemal. 92
Receptie 3—5 u. Noordvliet 13

In plaats van kaarten.

Age Zeldenrust
en
Anna de Boer

geven u kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben DV. Donderdag 5 Juni a.s. Huwelijksinzegening des namiddags 3 uur in de Bapt. Kerk te Staveren door de Weleerw. Heer Ds. W. Broer van Warns.

Receptie te Warns Dinsdag 3 Juni, 's av. 8 uur in het lokaal der N. H. Kerk.
Te Staveren op de trouwdag 's avonds 8 uur in het lokaal der N. H. Kerk.

Warns, Zuid 56
Staveren, Smidstr. 9
Juni 1947.

Zo de Heer wil zullen

J. Brugge
en
G. H. M. Brugge—Ramelaar

op 26 Mei de dag gedenken, dat zij 30 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Moge God hen nog lang voor elkaar en voor ons sparen.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Groningen, Doorgaande gang, Zuiderdiep 56 III.
Thuis nam. 3—5 uur.

Soli Deo Gloria
Woensdag 28 Mei D.V.
hopen onze geliefde ouders, behuwd en grootouders

Gerhardus Lubertus Kruizinga
en
Jantje Kuilman

hun 45-jarige echtvereniging te gedenken. Wij zijn God dankbaar voor hetgeen Hij door hen aan ons heeft gegeven. Het is onze wens, dat zij nog vele jaren voor ons gespaard mogen blijven.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Vriescheloo (Gr.),
Vogelzang A 134.

---

31 Mei 1947.
D.V. hopen

Ds. J. Hekhuis
en
Mevr. M. A. Hekhuis —de Hart

de dag te herdenken dat zij voor 30 jaar in de echt zijn verbonden. Dat God hun nog lang mag sparen, is de wens van de Baptisten Gemeente te Muntendam. Receptie van 3—5 uur in de Pastorie.
's Avonds 7.30 uur hopen Gemeente en vrienden dit gebeuren feestelijk in de Baptisten kerk te herdenken.
De Kerkeraad.

JAARGANG 64 - Nr. 2847
VRIJDAG 30 MEI 1947

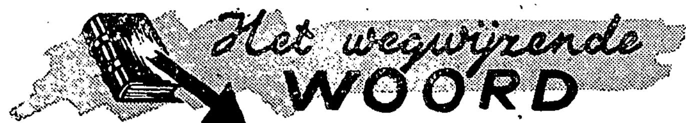

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

En of in?

Paulus is misverstaan.

Petrus wijst uitdrukkelijk op dat ernstige feit, want Paulus werd misverstaan, niet op een ondergeschikt punt, maar in het voornaamste van zijn boodschap.

Paulus zelf heeft dat gevaar reeds heel duidelijk gevoeld. Of zijn eigen redelijk denken heeft het hem voorgehouden, óf er waren onder zijn toehoorders mensen, die uit zijn prediking een gevolgtrekking maakten, die Paulus beslist afwees.

Paulus formuleerde deze logisch wellicht verantwoorde, maar nochtans geestelijk onjuiste gevolgtrekking uit zijn prediking in Rom. 6 : 1.

> Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme? (N. V.)

Deze gevolgtrekking uit zijn boodschap van verlossing door het geloof, zonder de werken der Wet, hielden de welmenenden in zijn omgeving hem voor als een ernstig bezwaar tegen zijn prediking. Dat verhoging van het zondepeil de genade slechts doet wassen, lijkt een verkondiging, die grote morele gevaren in zich bergt.

Paulus heeft dat geenszins ontkend, maar er aan toegevoegd, dat, wie deze gevolgtrekkingen maakt, maar half geluisterd, althans zijn boodschap maar half begrepen heeft. Zo iemand trekt te snel conclusie en verdraait zodoende Paulus' woorden.

Wat dan?

Zullen we de hemels *on*voorzichtige of de *over*voorzichtige kant uitgaan?

Paulus zeide, dat dit gevaar rondom zijn Evangelie zweefde vanwege de bizondere oorsprong van hetzelve. „Zijn" Evangelie kwam uit de hemel, het daalde van a tot z volledig neer uit het hart Gods. Het was geen boodschap naar de mens. Ze was in haar *totaliteit niet-menselijk*. Slechts de terug gedrongen, de neergeslagen, de verbroken mens krijgt vat aan haar.

Maar wie is genegen in deze positie zich te laten brengen?

Dat is de mens niet.

En dus de zaligheid afwijzen?

Neen: men begon de boodschap te vermenselijken. Ze werd vervormd, pasklaar gemaakt. Ze werd gerelativeerd. Het „vervloekte *en*" kwam er bij.

Voor wie oren heeft om te horen, weet in de vreemde en huiveringwekkende en onschriftuurlijke leervorm van de predestinatie te onderkennen een menselijk pogen om het Evangelie als van a tot z Gods Boodschap te handhaven. Het is een groots maar menselijk zwak en feilend zwoegen om de grootste schat te bewaren, die ons immer geschonken is of worden kan.

Elk „en", elke synergistische formule, waar het gaat om ons behoud-voor-eeuwig, moet worden afgewezen.

Paulus heeft tegen dat „en" geijverd met al het leven, dat in hem was en Jacobus heeft met grote energie gepleit voor het „in". Zo vullen deze beide boden van de Christus elkander aan. Het is niet geloof EN werken, wat onze zaligheid draagt; het is het geloof IN de werken, dat God bij ons wil zien en daarom in ons werkt.

Dit leerde de bekende Franse heilsprediker, Adolphe Monod, verstaan en geve God ons allen te leren verstaan!

Het begon bij hem met een:

> Niets van Hem, 't was al van mij.

Maar de Geest Gods leidde hem weg van tussen deze geestelijke ijsvelden en 't werd:

> Iets van Hem en iets van mij.

Maar toen de getrouwe Geest van God hem dichter bij de hemel gebracht had, stamelde hij:

> Dood mijn ik, Heer, leef in mij!

Maar het grote rustpunt had hij gevonden door de God des ontfermens, toen hij bad:

> Heer, mijn AL zijt eeuwig GIJ!

Dit is het *de* weg wijzende Woord.

L.

Zondag 1 Juni: Zendingszondag

Losse Schakels

Boven de druk uit. Ieder, die geroepen is om het Evangelie in een grote stad bekend te maken, kent de druk, die er uitgaat van de brede blik op de massa. Het terrein is niet te overzien. De mensen, die bewerkt moeten worden, zijn zo talrijk, dat het vertrouwen hier zijn opdracht te kunnen vervullen, moeilijk is te bewaren. Hoe klein is eigen kracht! Hoe gering en onvoldoende zijn de middelen! De taak en de kracht, het terrein en de middelen zijn aan elkander omgekeerd evenredig. Men zou die plaats willen ontvluchten.

Grote steden zijn nog geen wereldsteden. Maar wat van de grote steden (meer dan 100.000 inwoners) geldt, geldt in verhoogde mate van de wereldsteden met hun meer dan een millioen inwoners. Hoe moeilijk kunnen daar de kerken zich handhaven. Hoe buitengewoon zijn de eisen, die daar gesteld worden aan hen, die het oor trachten te winnen voor wat God deze zeer velen te zeggen heeft. Daar geen traditie, die eerbied heeft voor Kerk en prediker. Daar is de pastorie geen huis, dat opvalt en dat ieder uit de aard der zaak wel weet te staan. — Zulke mensenzeeën te bewerken eist mensen van formaat en grote middelen.

Het Evangelie in Londen. Één der wereldsteden is Londen. Hoe verheugt het te vernemen, dat de gelovigen daar het offensief niet vrezen! Na maandenlange voorbereiding is men begonnen met een grootscheepse Evangelisatie-actie. Vierendertig „Teams", Evangelisatiegroepen, werden gevormd, terwijl drieduizend sprekers waren ingeschakeld. De campagne duurde tien dagen. De getuigen waren niet alleen predikanten, maar onder hen waren dokters, fabrieksarbeiders, journalisten, politici, verpleegsters, sportslui en studenten. Ze trokken overal binnen: zakenpanden, scholen, kazernes, postkantoren, gevangenissen, ziekenhuizen en grote fabrieken en jeugdgebouwen. In de openingssamenkomst vulden 10.000 mensen de Albert Hall. De Kerken, die in deze actie samen werkten, brachten voor deze campagne 300.000 gulden bijeen. 100.000 worden langs andere weg gedekt. — We verheugen er ons hartelijk over, dat onze broeders en zusters over de zee weigeren zich als verslagen te beschouwen. Het *moet!* Waar niet gezaaid wordt kan God geen wasdom geven; waar niet gewaagd wordt, kan men niet slagen.

Onze grote steden. Oorsprong en groei van ons werk in Nederland hebben er toe geleid, dat we geen grote-stads-beweging zijn. Gelukkig komt er de laatste jaren verbetering in deze zin, dat in de grote steden intensiever gewerkt wordt. Wat wijlen Ds. N. v. Beek hoopte, dat het gevolg zou zijn van de verplaatsing van arbeidskrachten van het Noorden naar het Westen, is zich langzamerhand aan het voltrekken. Groningen is de plaats waar de verhouding tussen de sterkte der gemeente en het inwonertal minder ongunstig is. Leeuwarden heeft de verhouding in de laatste jaren zeer ten eigen gunste zien wijzigen — wij bedoelen de gemeente aldaar. Deze steden zijn ook bij lange na niet zo groot als Amsterdam, Rotterdam en den Haag. Maar Utrecht en Haarlem hebben een zware stand. Hoe gering zijn daar de krachten voor zulk een mensenmenigte. En hoe ontoereikend de middelen! Maar wat er is en belofte insluit voor de toekomst der gemeenten in die steden, dat is de geloofsmoed, het vertrouwen, dat we er aan treffen. De gemeenten hebben het *leven.* Zonder te klagen over het feit, dat ze zoveel niet kunnen, doen ze wat ze wél kunnen! En dat zal de Heer zegenen.

Waar ligt de sleutel? Waar ligt de sleutel tot een grotere toekomst? Niet in de brandkast van onze overzeese broederen. Ook niet in de min of meer schrale beurzen der Nederlandse baptisten. Niet in de collegezalen van onze Universiteiten — neen: in de trouw van elk lid der gemeente in 't bizonder. Er zijn rijke kerken, maar zonder geestelijke stuwkracht. Er zijn kerken met uitsluitend academisch gevormde leraren, maar zonder vat op het volk. Het verval begint van binnen. Als de leden der gemeente geestelijk vadsig beginnen te worden; hun dít te veel, dát te vermoeiend en dát te duur is, en dat andere te veel tijd vergt, dan zal de stem der gemeente, die de Boodschap moet uitroepen, een dun geluid geven. — De trouw, ingegeven door het heilige vuur om HEM te behagen, brengt zegen over de aarde. — Niemand onderschatte zijn leven. Ieder heeft betekenis voor de bloei van het geheel. Wees op uw plaats — al kunt ge niets meer dan dat, dan is er iets waarop God wasdom kan geven. En zie toe, dat, waar we naar de kerk gaan om te aanbidden ge u niet neerzet om te kritiseren.

Baptistisch werk in Polen. Het Bapt. werk in Polen is door de Duitsers begonnen. Voor de laatste oorlog waren er twee Unies van Bapt. Gemeenten: een Duitse en een Poolse. Nu zijn deze, met nog enkele kleinere groepen, die ons gemeente-beginsel delen, verenigt in een Unie en deze Unie is door de Regering erkend als de Nationale Evangelische Vrije Kerk. Deze erkenning stelt onze gemeenten in staat om eigendommen op naam te hebben en vrij te evangeliseren. Het Bapt. gemeente- en evangelisatiewerk moet van onderenop worden herbouwd. Vele kerkgebouwen zijn ruïnes. De Poolse Unie telt heden 5200 gemeenteleden en 42 voorgangers. De ijver is echter groot. Men gevoelt bizonder de behoefte aan een eigen Seminarie voor de vorming van predikanten en cursussen voor evangelie-werkers, predikanten, evangelisten, zondagsschoolonderwijzers en jeugdwerkers. Men kan gebruik maken van de School van de voormalige Duitse Unie te Lodz. In Polen liggen grote mogelijkheden voor Evangelisatie-arbeid.

De Duitse Uitgeverij. Wat de Duitse Baptisten „dem Führer danken" is niet zo'n klein beetje. Hun mooie uitgeverij annex drukkerij te Kassel, waar in 1934 120 personen werkzaam waren, is in een puinhoop veranderd. Behalve verschillende boeken, gaven ze uit hun weekblad en een Evangelisatieblad in 200.000 exemplaren en een kinderblaadje in een oplaag van 50.000 stuks. Toen de oorlog eindigde bezaten ze niets meer van al deze heerlijkheid: gebouwen en boeken, archieven en correspondentie en documenten — het was er geweest om nimmer weer te keren. Ze zijn nu aan de wederopbouw bezig en geven een maandblad uit in 8 bladz. getiteld Die Gemeinde. — We wensen de Duitse Baptisten in hun en ons belang een groot berouw toe over hun vertrouwen in het Nationaal Socialisme en een nieuwe kans om veel op Europa's vasteland voor de Heer te doen, die ze in het verleden met zoveel ijver gediend hebben.

Aan het ziekbed. Aan het ziekbed te zitten en er niet in de weg te zitten noch er tevergeefs te zitten is

geen lichte taak. De dokter heeft er een verantwoordelijke taak, maar de bezoeker ook. Wie zelf eens een ernstige ziekte heeft doorgemaakt weet daarvan iets uit ervaring. In de regel komen er teveel mensen aan een ziekbed. Het wordt er te druk. Het vermoeit de patiënt. Verhalen over alles en nog wat zijn daar allerminst op hun plaats. Nog minder verhalen, die men aan het ziekbed als bezoekers elkander doet. Belangstelling is goed maar moet niet hinderlijk worden. Elk bezoek zij kort; wie spreekt schreeuwe niet noch fluistere, daar beide erg vermoeiend zijn. De zieke kan beter putten uit hetgeen zijn geheugen bewaard heeft van de schone Evangelie-boodschap, dan luisteren naar een lang Schriftgedeelte. Als er met met hem gebeden wordt, zij het kort en ter zake.

L.

De wind steekt op!

Hijs de zeilen!

Er staat een groepje mannen dicht bijeengescholen aan de oever van de wereldzee. Hun ogen turen de einder af. Ginds en nòg verder zullen zij hun taak hebben te verrichten. Die taak, hun door de Meester opgedragen, is groot. Overal waar mensen zijn, zullen zij de mare brengen, dat de Heer. Zijn eigendomsrecht op hen wil geldend maken en in weerwil van de zonde Zijn machtige liefde aan hen wil betonen. Zo zal de verdwaalde zijn Gids en weg mogen vinden. Hem, die lijdt, wacht de Trooster en wie de dood bedreigt zal de verlossing verkondigd worden.

Deze grote taak vervult hen met blijdschap, omdat zij weten, dat hun Heer machtig is de ganse nood der wereld op te heffen. Met beving, daar de kleinheid van hun kracht de vervulling van hun roeping onmogelijk dreigt te zullen maken. Maar waar blijdschap en beving tezamen de harteklop regelen ontstaat het gebed; het gebed, dat stoutmoedig durft te appelleren op grond van de beloften, die Jezus gegeven heeft en deemoedig weet te wachten op des Heeren tijd. Zij weten het: ze zullen niet als vereenzaamden overgelaten blijven in het stroeve avondlicht van de herinnering. „Ik zal u geen wezen laten", heeft Jezus belooft. In deze woorden hebben ze de toezegging van de kracht, die hun thans nog ontbreekt, bespeurd.

En biddend en wachtend dwaalt hun oog naar het scheepje, dat ze straks beklimmen zullen, om de tocht over de wereldzee te ondernemen. Alles is gereed.... alleen Gods wind moet gaan waaien.

En dan eensklaps, daar is dat waarop zij gewacht hebben! De Apostelen beginnen hun werk. Iedereen mag verbijsterd zien en alom mag de vraag weerklinken: „Wat mag toch dit zijn?" Zij weten het, dat kracht uit de hoogte op hen is neergedaald, is doorgedrongen tot in de diepste schuilhoeken van hun wezen zodat ze waarlijk gevuld van dat Wonder, dat bevende mensen tot Gods mannen maakt.

Zij schuiven de grendels weg, die hen gescheiden moesten houden van de wereld, die zij te machtig in vijandschap vermoeden en treden tot een wereld, om met hun boodschap een einde te bereiden aan haar radeloosheid. Eerst nu doorzien ze de schijn van de gedragingen der wereld. Hier is geen angst, zelfs geen wrevel, alleen diep medelijden op zijn plaats. En als straks de radeloosheid aan de dag treedt in de vraag: „Wat moeten wij doen mannen broeders?" dan zal het antwoord evangelie zijn. Gods wind steekt op; de zeilen zijn gehesen! De Heilmare is haar tocht begonnen.

Is daar nu geen gevaar, wanneer men de zeilen hijst terwijl de wind opsteekt? Dat is niet te ontkennen. De wind kan storm worden en de storm kan het scheepje naar willekeur aan zijn nukken blootstellen. De vraag „waarheen?" kan onbeantwoord blijven, zelfs onbeantwoordbaar worden, zodat alles wat 's mensen zekerheid en berekening uitmaakt faalt en er niets anders overblijft dan stil geloven dat achter de storm en boven de storm Gods goedertierenheid staat. Goedertierenheid, Wijsheid en Macht, die zorgen, dat het doel van de tocht bereikt zal worden.

Dat is geloof geweest van de Galileïsche vissers.

Daarom hijsen zij zonder vrees de zeilen en geven zij zich prijs aan de wil van die hemelse storm. Zij maken geen bestek meer. Hun enige wijsheid is zich de Heilige Geest beschikbaar te stellen, ogenblikkelijk en geheel! Dat is het geheim van de zegen, die hun arbeid begeleidt en kroont.

En wij?

Ook wij hijsen de zeilen! Ook wij geven onze zekerheid prijs. Wij varen niet meer op eigen koers naar een door onszelf uitgestippeld plan. Onze ondernemingsmoed zal niet gesteund worden door eigen wijsheid, maar zal steunen op de wijze leiding van de Geest des Heeren, Wie wij onvoorwaardelijk ons vertrouwen schonken.

En wat ons bezielen zal bij de vervulling van onze taak, het evangelie te verkondigen zal uitstijgen boven het algemeen menselijk medelijden tot de sterke liefde Gods, Die de afgedwaalde en verloren geraakte mens aan Zich wil binden tot diens eigen heil. Moge het Pinksterfeest ons zó aantreffen.

BRANDT.

Zij vonden elkaar

Bij het lezen van dit opschrift zouden menige gedachten gestuwd kunnen worden in de richting van twee personen, zo 'n soort liefdesroman met een „happy end". 't Heeft er dit keer echter niets mee te maken, doch wel met twee Russische gemeenten: een Lutherse en een Baptiste. 't Is jaren geleden, dat mij eens verteld werd, hoe, vóór de wervelstorm van het Communisme uitbrak over dit onmetelijk grote land, ergens in een dorp deze twee gemeenten in grote onmin met elkaar leefden. Oorzaak: wederzijdse naijver, dus een soort geestelijke concurrentie — echt menselijk, ofschoon anti-christelijk. (Wij in Christelijk Nederland kunnen ons dit natuurlijk helemaal niet indenken — of, helaas maar al te goed?) Samenwerken ter ere Gods en tot verspreiding van de Blijde Boodschap, was hun ten ene male vreemd. Veeleer elkaar tegenwerken en de kerkmuren (lees: scheidsmuren) optrekken, was hun streven. Zo leefden zij jaren aaneen — tot de grote verdrukking kwam door de Godlozen-beweging.

De belasting op de kerkgenootschappen werd ondragelijk groot, de Lutherse predikant, een Baptisten ouderling en vele leden van beide gemeenten werden duchtig onderhanden genomen vanwege hun anti-communistische houding. Toen gebeurde het wonder. Wat niemand ooit gedroomd had, nòch eigenlijk ècht gewild, geschiedde nu door de nood der tijden: zij vonden elkaar. Samen vergaderden zij, samen brachten zij de belasting op,

samen getuigden zij te geloven in die ene Heiland: Jezus Christus. Weg waren alle scheidsmuren, omver geblazen door de wervelstorm der revolutie. Eén doel bleef hun allen voor ogen n.l. stand te houden in de geestelijke strijd en te volharden tot het einde toe.

De geestelijke weelde

't Zijn sterke benen, die de weelde kunnen dragen. Die weelde behoeft niet alleen te bestaan in materiële dingen, doch heeft evengoed betrekking op de geestelijke. Vrijheid van godsdienst en geweten, goed gevulde kerkdiensten, een bloeiend verenigingsleven en overvloed van christelijke lectuur vormen tezamen een weelde, die wij als christenen in Nederland nog altijd mogen torsen. En dus is er ook nog tijd en energie genoeg over om elkaars inzichten in de Schrift te bestrijden, geconstateerde afwijkende meningen, 't zij fel of minder fel, te veroordelen, te metselen aan de kerkmuren, waar die dreigen in te storten en zelfs om te scheiden en te splitsen, waar dit nodig blijkt op dogmatische gronden. Ja zeker, de ogen van velen zijn geopend door de verschrikkingen der oorlogsjaren. De gemeenschappelijke vijand heeft ook hier de verschillende gezindten naar elkaar toegedreven, zodat zij elkaar in de gemeenschappelijke belijdenis van Jezus Christus vonden. Doch de oorlog is voorbijgegaan en wij leven weer in betrekkelijk geestelijke weelde. De slagen zijn nog niet hard genoeg geweest om elkaar blijvend te vinden en in de toekomst schouder aan schouder te staan, om samen te arbeiden tot verbreiding van het evangelie. Men sluit zich weer al te gaarne op in eigen kringen. De bede van onze Heiland, dat wij als gelovigen in Hem waarlijk één zouden zijn in ons streven en dienen van de mensheid, vindt nog te weinig weerklank in menig gelovig hart. Natuurlijk is daar de oecumenische beweging, waarbij ook wij als Baptisten zijn aangesloten. Natuurlijk is er ook wel samenwerking hier en daar. Doch de grote doorbraak laat nog op zich wachten want....het gewicht van de weelde drukt nog te zwaar. Verlustigen wij ons niet grotelijks in het zien der honderden en duizenden, die op Zondagmorgen naar de kerk gaan en verblijden wij ons niet door de week in de verschillende verenigingen. Zang-, jongedochters-, reciteer-, muziekverenigingen etc., die de jongeren aan de kerk binden? Wij kunnen God zelfs hartelijk danken en het luide uitspreken: „Wij danken U, o Heer, dat Nederland niet zo ver gezonken is als andere landen, zoals Rusland of ook een Engeland, waar slechts één uit de 20 personen ter kerke gaat en slechts 15 uit de 100 het Onze Vader kennen en slechts 12 procent nog bidden. Want wij in ons vaderland bouwen zelfs nog bedehuizen, inplaats van ze in te richten voor bioscoopzalen of te gebruiken voor pakhuizen, wij maken ons nog druk voor scholen met christelijk onderwijs en wij verzamelen véél geld elk jaar voor christelijke doeleinden voor de meest zuivere orthodoxe belijdenis". — Ja, dat kunnen wij! De geest van het Farizeïsme is nog niet dood en begraven. Beter echter zou zijn ons te vernederen inplaats van te verhogen, ons op de borst te slaan en te roepen „Heer, wees ons allen genadig" dan te roemen op onze vermeende weelde. Want:

de geestelijke nood

is ook groot onder ons volk, schreeuwend groot zelfs. Wij behoren niet te wachten, totdat een kerkelijke wijziging ook hier ons overvalt of totdat de wervelstorm van een wereldrevolutie ook vernietigend over ons land raast. Die ogen heeft om te zien, die zie. De kerken zijn vol — ofschoon twee diensten 's Zondags al te veel schijnt — maar voor de bioscopen staan de lege, hongerige harten in lange rijen te wachten op een plaatsje. De gelovigen zijn voldaan — ofschoon de dienst en de preek niet altijd zo aantrekkelijk zijn als zij wensen — maar de voetballiefhebbers zijn vol enthousiasme en geestdrift. Godsdienstige gesprekken worden gevoerd — ofschoon niet vaak en dan nog op matte toon — maar politiek en sport vormen de dampende hoofdschotel in vrijwel alle conversatie. Zo zouden wij kunnen doorgaan met opsomming van voorbeelden van de geestelijke armoede en onverschilligheid. Van geestelijke armoede bij de doorsnee gelovige, van geestelijke onverschilligheid bij de niet-kerkelijke mens. Zijn wij te boud in onze beweringen? Moeten wij milder oordelen?

De opkomst en groei van het *Baptisme in Friesland*

VI

Wat kwam er terecht van de gemeente van Kl. Holleman te Leeuwarden?

Laat ik u in 't kort het drama vertellen. Zoals u weet werd in de Vrije Evangelische Gemeenten de doop vrij gelaten, niet op bevel des Heeren, maar op bevel van Ds. de Liefde. De kinderdoop was echter afgeschaft. Klaas Holleman had zich daaraan te houden.

Bijna, maar niet geheel, was het bevel des Heeren opgevolgd. Na het overlijden van Holleman kwam als voorganger der gemeente Ds. Koolsma, die zelf niet gedoopt was en de doop geheel verwaarloosde en na hem kwam Ds. van der Hoek, die .... de kinderdoop weer invoerde.

Zo gaat het als men Gods Woord niet eert; dan steekt de dwaling weer haar kop op.

Bijna was een Baptisten Gemeente ontstaan, nu moest alles weer van voren af aan beginnen.

Gerrit de Vries, de man van Haulerwijk en van recht door zee, had zijn jongens, Johannes en Frans, naar Leeuwarden gezonden, om daar hun brood te verdienen. Deze jonge mannen voegden zich direct bij de Vrije gemeente. Johannes was reeds in Haulerwijk gedoopt doch Frans liet zich dopen in Groningen, omdat in Leeuwarden onder Ds. Koolsma niet meer gedoopt werd. Toen echter de kinderdoop onder Ds. van der Hoek weer werd ingevoerd, keerden dezen met nog enige andere leden direct de Vrije Evangelische Gemeente de rug toe. Ze stelden zich in verbinding met de gemeente te Sneek, die geregeld haar voorganger aan hen afstond o.a. Ds. de Wilde en later Ds. Visser. Jaren aaneen hebben de broeders Frans de Vries, en daarna H. v. d. Heide, als lerend ouderling op de brug gestaan, totdat de Heer hun Ds. Huizinga gaf als voorganger der gemeente.

En zie: Frieslands grootste gemeente met haar prachtig Godshuis getuigen er van: *Des Heeren weg is recht en goed.*

Harlingen is een plaats, die vreemdelingen aantrekt; zo is het nu, zo was het reeds voor 50 jaar. Toen vestigden zich daar leden van de gemeente te Leeuwarden, Sneek, Franeker en Hengelo. Men zocht contact met

Ieder sla een blik in eigen hart en leven. IJveren wij waarlijk vóór Gods eer en het heil van de onbekeerden? Gaat het ons ter harte wat om ons heen gebeurt en bidden wij met vrees, dat de Heilige Geest ons in de dienst van God vertere? Bekreunen wij ons om de veelheid der zonden en bestrijden wij in Gods kracht de ongerechtigheid der wereld en onze eigen tekortkomingen en karakterfouten?

Waar zijn de maaiers bezield met vuur? Zijt gij één van hen of....? Eerlijk gezegd, de liefde voor Gods huis verteert ons waarlijk nog niet en de nood om de geestelijke nood in en om ons, is ons nog niet opgelegd. Wij wiegen nog maar al te gaarne op de baren van geestelijke voorspoed, zoals wij die zien of menen te **bespeuren.**

Wat nu?

De Baptisten en Lutherse gemeente vonden elkaar in dat onbekende dorpje in Rusland, toen het communisme losbrak jaren geleden. De Baptisten, Congregationalisten, Methodisten, Presbyterianen, het Leger des Heils en de Engelse Kerk vonden elkaar dit voorjaar. Een gemeenschappelijke campagne werd gevoerd in Londen om Jezus, ons aller Heer, te prediken.

Duizenden predikanten, alsmede heilsofficieren en andere gelovigen trokken er op uit, om de strijd tegen de macht der duisternis, tegen de onbekendheid met het evangelie, tegen de geestelijke onverschilligheid aan te binden. De grootste gebouwen, zoals de Albert Hall werden gehuurd voor massa-bijeenkomsten, en ook in de openlucht werden grote samenkomsten gehouden. Doch niet alleen onder de massa werd gearbeid, ook onder kleinere groepen in fabrieken, werkplaatsen, café's enz. en zelfs met enkelingen werden gesproken over het heil in Jezus Christus. Jaren geleden zou dit onmogelijk geweest zijn, thans is het noodzaak wil Engeland niet terugvallen tot een heidense staat. Zou dit bij ons ook niet mogelijk zijn? Gemeenschappelijk bidden en werken, werken en bidden? Ieder christen zij een evangelist. Ja zeker. Doch wij behoeven de steun óók van elkander. Tezamen optrekken in de heilige strijd. Te veel heeft de wereld gezien van onze verdeeldheid, tè weinig van de kracht der eendracht. Beginnen wij met open te staan voor iedere gelovige. Hij is onze broeder, zij is onze zuster: in de Heere! En voorts te vragen: „O God, geef een opwekking van Uw Geest onder ons allen, gelovigen en ongelovigen, opdat Uw rijk moge komen". Eens buigt zich ook *alles* en *allen* voor Jezus in 't stof. Christenen van Nederland, verenigt u en gaat over tot de aanval! Dat de Heilige Geest van vrees en van kracht ons opnieuw opwekke tot de heilige strijd tegen ongeloof en onverschilligheid, zij ons aller bede in deze tijd.

A. A. HARDENBERG.

Agenda

van de 2e dag der

67e Algemene Vergadering

DONDERDAG 3 JULI: Conferentie-dag.

Morgenvergadering 10—12 uur. Opening 10 uur precies.

Leider: Ds. H. Bakker.

Inleiding door Ds. K. Reiling over: „Hoe nu verder?", gedachten over de ontplooiing van ons werk in de toekomst.

Inleiding van Ds. J. Louw over: „Het Baptisme en de Oecumene".

Middagvergadering 14—16 uur.

Leider: Ds. H. Hornstra.

Inleiding van Ds. C. Brandt over: „De betekenis van het H. Avondmaal".

Alle onderwerpen zullen in bespreking gegeven worden. De bespreking van het 2e onderwerp wordt wellicht aan het begin van de middagvergadering gesteld.

16 uur Sluiting.

elkander, onder leiding van P. Buining. In 1900 kwam H. Katuin van de gemeente te Hengelo, die de kring met het Woord diende. Na twee jaar vertrok deze broeder naar Amerika, doch vóór zijn vertrek werd de gemeente gesticht n.l. in 1902.

Wonderlijk is de gemeente te Noord Bergum tot stand gekomen.

In het geestelijk donkere Bergumerheide vormden enige leden der Hervormde kerk aldaar een Evangelisatie. Deze kring kwam in kennis met de heer J. Kuipers, agent van het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap, en zij beriep hem tot hun Evangelist.

Deze Joh. Kuipers was organist in de Doopsgezinde kerk te Makkum, doch onder de prediking van Ds. de Neui tot licht gekomen en in Franeker gedoopt.

Als Baptist bracht hij de kring ook in kennis met de doop der gelovigen, met het gevolg, dat velen zich in Franeker lieten dopen.

Hoewel de andere leden der Evangelisatie hun kinderen lieten dopen in de Hervormde kerk, bleef de kring toch samen doorwerken.

Dit ging zo door totdat Ds. H. Visser, Baptisten predikant, Kuipers opvolgde.

En dit zou zo voortgezet zijn onder de volgende Evangelist K. Koopmans, die lid was van de gemeente te Franeker. Deze was echter een man van: *daar staat geschreven*, een man des geloofs. Hem stond deze halfslachtigheid tegen, en in 't geloof besloot hij met 40 leden de Evangelisatie voort te zetten in een geordende Baptisten gemeente. Zij stelden zich in verbinding met de gemeente te Leeuwarden, die hen allen opnam, nadat ze hun lidmaatschap in Franeker hadden opgezegd.

Leeuwarden beleefde niet lang pleizier van deze uitbreiding, daar reeds spoedig, in 1930, de gemeente zelfstandig is geworden en later onder Ds. G. Visser van haar geloofsdaad de oogst mocht binnenhalen in een grote geestelijke opwekking, waardoor velen van Bergumerheide en omgeving vrede vonden voor hun hart en tot de gemeente werden toegedaan.

God gaf ook hier op de rechte weg Zijn zegen. Een prachtig Godshuis werd haar geschonken niet alleen, maar zelfs mochten ze zien, dat door deze arbeid ook in het dorp Zandbulten een gemeente met Godshuis werd gesticht in 1937.

Slot volgt.

Zondag 1 Juni: Zendingszondag

Gemeenteberichten

's-GRAVENHAGE—SINGEL

Door de loop van het wereldgebeuren gaat de heilsgeschiedenis haar eigen gang en zo mogen wij het ook in onze gemeente ervaren, dat de Heer nog steeds voortgaat Zich een volk te vergaderen. Het is merkwaardig, dat het oude volk Israël tot een volk is geworden, niet in Palestina zelf, maar daarbuiten in het heidense Egypte. Na de nacht, in welke de doodsengel over Egypte ging, doch het beveiligd was door het bloed van het Paaslam, trok het voor het eerst als volk uit, het Heilige Land tegemoet. Zo vormt ook de Heer Zijn volk in het Egypte van de wereld om straks als één volk uit te trekken, de vrijheid tegemoet.

Het was Zondag 4 Mei j.l. een feestdag voor onze gemeente, maar bovenal voor de vier zielen, die die dag door de doop tot de gemeente werden toegedaan.

„Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen". Met deze woorden, bij Zijn eigen doop uitgesproken, was de Heer bij de doopprediking in ons midden. Er was in het komen van Jezus tot de doop de glorie van de gehoorzaamheid aan de Vader en, zoals Ds. Jac. de Jong in zijn prediking ontwikkelde, vormen Jezus' voormelde woorden het antwoord op alle bezwaren tegen de doop, zowel die van de kerk, als van het wederstrevend gemoed. Diezelfde gehoorzaamheid is ook de glorie van de doop der gelovigen, welke gemist wordt in de kinderdoop. Juist op de gehoorzaamheid komt het aan, want „gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén velen tot rechtvaardigen gesteld worden". Het is Satans list door de kinderdoop juist dit allerbelangrijkste geestelijke element van de doop uit te schakelen, waardoor de kinderdoop krachteloos wordt.

Er was nog iets anders, waardoor genoemde dag ons tot dubbele feestdag was. Wij vierden n.l. ook de hereniging met vele broeders en zusters uit onze stad, die na lange scheiding de door ons toegestoken hand tot verbroedering hebben aangenomen en, na het besluit van de gemeente te 's-Grav.—Oost om zelfstandig te blijven, individueel tot ons zijn overgekomen.

P., secr.

2e EXLOERMOND

Waarde broeders en zusters. 't Is al weer enige tijd geleden dat we op deze plaats wat van ons hebben laten horen. En ofschoon we nog zonder voorganger zijn en de gemeente met verlangen uitziet naar de dag, dat we weer een broeder voorganger mogen begroeten, toch, Gode zij dank, mogen we zeggen, dat het in de gemeente onder Gods zegen goed gaat. Ook de opkomst onder de prediking is goed te noemen en gaat weer in stijgende lijn; eveneens gaat het jeugdwerk goed.

Zondag 27 April hadden we een ware feestdag. Een jonge zuster, die in het midden der gemeente haar geloof in de opgestane Heiland had beleden, werd door de doop de gemeente binnengeleid; voor deze doopdienst was veel belangstelling. Ds. Brandt, die deze dag in ons midden was, had tot tekst gekozen: Die gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Met grote aandacht werd naar deze uiteenzetting geluisterd. Hierna vierde de gemeente nog 's Heeren Avondmaal, waarbij een onzer ouderlingen de pasgedoopte zuster een hartelijk welkomswoord toesprak. Des namiddags kwam de gemeente andermaal samen met afgevaardigden van verschillende zustergemeenten en vele belangstellenden, tot het bijwonen van de in gebruikneming van ons nieuw gebouwde kerkorgel. De heer van der Pauw van Hoogeveen bespeelde in deze dienst het orgel. Zo zien wij dan broeders en zusters dat de Heer der gemeente ons rijkelijk wil zegenen, wanneer de gemeente zich geheel wil stellen in Zijn dienst. En wij van de gemeente te 2e Exloërmond willen voortgaan in Zijn dienst. En Hem loven en prijzen voor hetgeen Hij voor ons deed.

D. W.

Volkstelling 1947

Gaarne verwijs ik nog eenmaal naar de uiteenzetting en voorlichting, die in het vorig nummer van *De Christen* is verschenen. Over de 7de vraag van het voor elke persoon in te vullen formulier moet namelijk voldoende duidelijkheid bestaan. Voorgangers en raden: hebt u reeds door afkondiging of op andere wijze de gemeenten goed ingelicht? Samengevat gaat het dus hier om: ieder zou opgeven, onder de geestelijke hoede van welke kerk hij valt. Het gaat hierbij dus niet om het gedoopt-zijn noch om het als lid ingeschreven-zijn noch om het aangenomen-zijn; dit zijn zaken, die uitsluitend de kerk(gemeente) raken en waar de regering niet naar vraagt. De regering wil slechts weten van welke kerk de betreffende de geestelijke verzorging wenst of wensen zal of ook tot welke kerk de betreffende zich het meest voelt aangetrokken.

Ieder, die lid van de Baptisten Gemeente is, vult vraag 7 in met: Baptist. Ieder, die in de Baptisten Gemeente opgaat, vult vraag 7 in met: Baptist. Ieder, die zich het meest tot de Baptisten Gemeente voelt aangetrokken, vult vraag 7 in met Baptist. Zij allen verkeren of stellen zich onder de vleugelen van de Baptisten Gemeenten, bewust of onbewust, en daarom geldt van hen, dat ze „behoren tot" de Baptisten Gemeente. Dit laatste kan ook aangaande de kinderen opgemerkt worden. Overeenkomstig de laatst verkregen inlichtingen is bij hen de invulling van vraag 7 wel heel eenvoudig. Vraag 7 kan namelijk bij minderjarige kinderen oningevuld blijven, daar de regel geldt, dat: de kerkelijke gezindte van een minderjarige wordt geacht gelijk te zijn aan die van de vader, zolang de minderjarige niet zelf tot een bepaalde kerkelijke gezindte behoort. Waar dus bij de volkstelling voor minderjarigen a. h. w. „automatisch" de gezindte van de vader wordt genoteerd, is heel duidelijk de ruime strekking van het „behoren tot" van vraag 7a aangegeven. Alleen in gevallen, waar de moeder wél Baptist is en de vader niet, levert dit moeilijkheden op. Persisteert de vader erbij, dat hij niet tot de Bapt. Gem. wil gerekend worden en ook niet tot een andere, dan is het duidelijk wat hij voor zich persoonlijk moet invullen. Gaat hij er echter wel accoord mee, dat de kinderen baptistisch worden opgevoed, dan is het eveneens duidelijk dat bij de kinderen op vraag 7 „ja" en „Baptist" moet ingevuld worden. Men bedenke dus wel, dat bij minderjarige kinderen dàt geldt, wat bij de vader achter vraag 7 is ingevuld, ingeval bij de minderjarigen niets is ingevuld.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Zondag 1 Juni: Zendingszondag

Van de boekentafel

Reeds enige weken lag bij mij een boekje, dat ter recensie toegezonden was. De titel luidt: De ontwikkeling der Inwendige Zending in Nederland, en is geschreven door Jhr. M. C. T. van Lennep. Het werd uitgegeven door Boekencentrum N. V. te Den Haag. Ingenaaid kost het fl. 3,35, gebonden is het een gulden duurder. Goed gedrukt op best papier.

Het is misschien onverstandig eerst al deze droge mededelingen te doen. Ook onverstandig om te zeggen, dat het er al een paar weken lag. Naar een of ander story grijpt men onwillekeurig wat vlugger. En men leest het door al kost het meters stroom. Onze predikanten en jeugdleiders raad ik aan dit boekje te kopen. Sommigen zeggen: geen geld. Vraag het van de jeugd, van de kerkeraad, maar schaf het u aan. Ik belijd nog weinig op dit terrein gelezen te hebben, maar het is prachtig. Om even de inhoud aan te geven: 1 Oorsprong. 2 Wezen en taak. 3 Arbeidsterreinen. 4 Werkers. 5 Samenwerking.

Ieder die iets weten wil over Inwendige Zending in ons land kan hier terecht. Het is een rijk boekje, tegelijk veelomvattend en beknopt. Op een gegeven ogenblik kwam mij er rijkelijk veel filosofie in voor, doch achteraf bleek dat alleszins gerechtvaardigd. Ik bedoel het onder hoofdstuk 2 genoemde: 'Hellenistische en humanitaire liefdadigheid. Interessant is te lezen wat de schrijver zegt over de verhouding van chr. barmhartigheid en humanitaire zorg. Het valt wel op dat practisch alleen de Hervormde Kerk en ook nog wel de Gereformeerde Kerk genoemd wordt in de bladz. 73—84. En waarom op bladz. 88 onze jeugdorganisaties ontbreken is me niet helemaal duidelijk. Onze diakenen lezen vooral bij hoofdstuk 3 wat volgt onder het hoofd: De maatschappelijke nood.

Achterin is een lange literatuurlijst.

Ik las dit werk met grote belangstelling en niemand, die het koopt kan zich bekocht gevoelen. Het is principieel en grondig en historisch zo uitgebreid als men zich nauwelijks kan denken op 216 bladzijden.

E.-R.

DE VLUCHTHEUVEL

In het hierboven aangekondigde boekje komt een hoofdstuk voor, waarin werkers kort beschreven worden. De eerste is O. G. Heldering, levende van 1804—1876, een zendeling in Nederland bij uitnemendheid. Dezer dagen zonden mij de Heldring Stichtingen Zetten hun krantje toe, dat de veelzeggende naam: De Vluchtheuvel draagt. Als u het eens zou willen lezen, u kunt het bestellen bij Bureau Hillevliet 120, Rotterdam—Zuid. Het kost maar fl. 0,60 per jaar.

E.-R.

Herinneringskaarten

De kaarten uit te reiken ter herinnering aan de doop en het eerste avondmaal zijn weer verkrijgbaar en wel in nieuwe gedaante!

Dit 2-bladige kaartje van royaler formaat dan voorheen is in zachte tint gehouden en ziet er smaakvol uit. Het vis- en broodmotief met op de achtergrond in een meer tere kleur het kruis geeft een diepe symboliek en maakt een artistieke indruk.

Toch is de prijs slechts gehouden op 15 cent per exemplaar.

Gaarne zie ik de bestellingen tegemoet. Natuurlijk kan ik deze kaarten alleen verstrekken aan voorgangers en aan de kerkeraden. En iedere gedoopte zal gaarne mee door deze fraaie kaart herinnerd willen worden aan de grote, schone dag van de doop en de eerste avondmaalsviering!

De Unie-adm. T. JANSMA.

Correspondentie

Br. F. te M. Uw brief ontvangen. U hoort er wel over.

Br. B. te P. Uw brief ontvangen. Er wordt aan gewerkt.

Br. W. P. te L. a. d. V. Uw brief doorgezonden naar br. F. G. te A. U zult wel van deze broeder iets horen.

Advertententies zo mogelijk naar de administrateur. Alle andere berichten naar de eindredacteur.

E.-R.

Mededelingen

MEDEDELINGEN VAN DE REGELINGS-COM.
VOOR DE A.S. UNIEVERGADERING
op 2 en 3 Juli

Als vervolg op onze vorige mededeling ter verduidelijking nog het volgende: De afgevaardigden, die deelnemen aan de maaltijden, ontvangen voor het bedrag van f 8.50 de eerste dag een broodmaaltijd en een warme maaltijd, de tweede dag een broodmaaltijd, bovendien eventueel een lunchpakket om mee te nemen. Wenst men niet aan alle gemeenschappelijke maaltijden deel te nemen, dan wordt afzonderlijk voor een warme maaltijd f 3.75 en voor een broodmaaltijd f 1.75 berekend. Mag ik tot slot beleefd doch dringend verzoeken om Uw opgaven met de benodigde bonnen zo spoedig mogelijk, in elk geval voor 15 Juni, aan mij in te zenden? Wil men dus *aan alle maaltijden* deelnemen, dan is het voldoende dit *zonder meer* met naam van de betreffende afgevaardigde op te geven; wil men aan *één of twee maaltijden* deelnemen, dan graag opgeven welke maaltijden en of op de eerste of tweede dag. Broeders stelt e. e. a. niet tot het laatste uit. Door uw opgaven zo spoedig mogelijk in te zenden helpt U ons de zaak zo vlot mogelijk te doen verlopen. Vermeldt U ook wanneer U denkt te komen en te gaan.

Namens de regelingscommissie,
J. PRINS, Raadhuisplein 23, Leeuwarden.

MEDEDELING VAN „ZUSTERHULP"

Algemene Vergadering N.B.V.B. te houden Woensdag 25 Juni 1947 te Utrecht in gebouw „Silo" Heerenstraat 34. Te bereiken vanaf het station met lijn 2. Deze staan voor het station. Wanneer U dan bij „Tivoli" uitstapt en Maliesingel loopt tot eerste brug en die overgaat is U zo in de Heerenstraat. Wanneer U ons meldt dat de trein vóór half 10 aankomt zullen er zusters zijn met een Kandelaar in de hand die U opwachten! Wil elke afd. zo spoedig mogelijk melden met hoeveel zusters zij denkt te komen en wie afgevaardigden zijn? Brengt U een kopje en suiker mee. Als het mogelijk is, zendt U ons dan een melk- en broodbon.

Bidt allen om de zegen des Heeren, opdat ook deze dag moge slagen.

Het adres van de secr.esse is:
Mevrouw T. JANSEN—Kuiper,
Amstelstraat 24, Utrecht.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Nieuw-Weerdinge heeft tot voorganger beroepen candidaat J. Bosma te Groningen.

Het secretariaat der Bapt. Gem. Emmer-Erfscheidenveen berust bij J. Gringhuis, Moorweide 21, Emmer-Compascuum.

HERDRUK „BLIJDE GELUIDEN"

Binnen enkele dagen verschijnt de 2e verbeterde druk van ons kampbundeltje. De inhoud is gedeeltelijk herzien en naar ons gevoelen zeer verbeterd. Verder kan hij natuurlijk gebruikt worden naast het oude bundeltje. De prijs? Deze is door beperkte oplaag even hoger n.l. f 0.55. Bestellingen kunnen vanaf heden worden aangenomen.

Voor de goede gang van zaken nog het volgende: de bestellingen worden in volgorde van binnenkomst afgewerkt. En alléén bij vooruitbetaling. Voor porto is 2 cent per boekje verschuldigd.

Dus: nu direct een postwissel met opgave van aantal aan:

LUIT SIESLING,
Billitonstraat 10, Groningen.

Gemeenschap der Kerken

Dat is het pas verschenen maandblad van de Oecumenische Raad in Nederland, waarbij ook de Unie is aangesloten. Er is gespletenheid, er zijn vele kerken. Maar die vele kerken zoeken gemeenschap. Want in wezen is er maar één Kerk, daar er voor Jezus Christus maar één Kerk (Gemeente) bestaat.

De kerken, die dus wat met Christus te maken hebben, moeten ook met elkaar wat te maken willen hebben. Dat nu wordt door de Oecumenische Raad nagestreefd en daarvan wordt in dit maandblad getuigenis gegeven. Aan al onze raden is deze week een exemplaar toegezonden. Elke kerkeraad kan dus kennis nemen van de inhoud. Misschien dat men hier en daar wat onwennig staat, omdat men zo gewend was aan het eigene alleen, aan het kleine. En nu beleeft men de aanraking met de anderen, met het grote. Doch wie daarvan de smaak te pakken heeft, zegt: dat is naar de wil van Hem, die bad „dat ze één zijn". Onze kerkeraden worden uitgenodigd een abonnement op dit orgaan te nemen, dat f 4.— per jaar kost; het administratie-adres is wel aangegeven. Zo blijft u op de hoogte van het werken en willen van de Oecumenische Raad.

De Unie-secr. T. JANSMA.

JAARGANG 64 - Nr. 2848
VRIJDAG 6 JUNI 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

De aarde is schoon

De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol.

Deze woorden leest ge in Jesaja 6, waarin beschreven is het gezicht van de profeet. Hij ziet de Heilige op een hoge en verheven troon met serafs rondom. De zomen van het goddelijk kleed gaan in golven door het heiligdom. De hemelbewoners prijzen de Almachtige en waar wij nu zouden mogen verwachten te horen, dat de hemelen Zijn heerlijkheid nauwelijks kunnen bergen, lezen we: de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol.

Aan dit woord moet wel ieder denken, die nu door de velden trekt. Die zingt in zich: Gij bezoekt het land en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks .... de rivier Gods is vol waters .... Gij maakt zijn opgeploegde aarde dronken — wat een beeld.... Uw voetstappen druipen van vettigheid. De heuvelen zijn aangegord met verheuging. De velden zijn bekleed met kudden — men ziet ze langzaam voortdrijven — en de dalen zijn bedekt met koren; zij juichen, ook zingen zij!

Most en olie en koren hebben het gebed van de landman gehoord en de aarde hoorde het gebed van koren en most en olie. De hemel achtte op het fluisteren der aarde, die ontving en God vernam de begeerte van de hemel.

Schoon is de aarde. Wat een weelde van bloemen in de weide. Het begon met speenkruid, daarna madeliefjes en paardebloemen en pinkster- en boterbloemen. Hoe verheugt zich het hart van de landman, wanneer hij zijn aardappelvelden beziet en zijn oog de golf volgt, die de wind in het glanzende koren legt. De stedelingen, die ook eens zullen bloeien als het kruid, wandelen bewonderend door de parken, die wel nimmer de uitbundigheid van het leven daarbuiten kunnen openbaren, doch die ook verhalen van de heerlijkheid Gods, die overweldigend losbreekt uit alles wat leeft. Schoon is de aarde in de prille morgen, als boven de koele velden de leeuwerik opklimt en neerstort; als de zon uitgaat en vrolijk is als een held om het pad te lopen; als zij verzinkt in de zeeën ten westen en langzaam over de aarde een witte damp trekt, waarboven in het licht der maan de vette lichamen der koeien als drijvende boten zichtbaar zijn. Ja, de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol. Zeer vol, en dat in deze dagen, waarin de beker overvloeiende is.

Wanneer de Eeuwige in het tijdelijke, in het zeer tijdelijke, want wij vergaten reeds weer de sneeuwklokjes en de sering, zoveel schoons tentoonstelt, dat wij niet eens alles kunnen vatten, hoe volmaakt moet dan Zijn werk zijn, waarin Hij Zijn eigen wezen legt. De dichter vanouds looft de wonderen van de wet. Hoeveel te meer moeten wij de Genadige prijzen, Die Zijn Geest geeft aan alle vlees, opdat wij Zijn diepten zouden doorvorsen en Christus verhoogd zou worden. Schoon is het zonlicht en dat der maan en sterren; schoon zijn de bloemen en de mensen, fris bloeiend in de pracht van de jeugd. Onvergankelijk schoon is de opstandingsmorgen, de volle triomf, de doorbraak des levens in een wereld, waarin alles, hoe schoon ook, eenmaal zal vergaan. Gods vinger heeft de stervende aarde aangeraakt en de herschepping voert tot het nieuwe lied, dat geen dissonant kent. Hoe hunkert het hart dit lied aan te heffen in de tegenwoordigheid van Hem, Die Zich ontfermde en neerboog over ons, die tevergeefs dat gezang trachten te dichten en te componeren, al geeft een schone aarde ook enige maten en menen wij soms daarin het preludium te beluisteren.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Spreker of voorganger? Er zijn zo van die woorden, die op het profane terrein thuis horen. We brengen ze niet gaarne over op het terrein van het nieuwe leven. De gemeente heeft nu eenmaal haar eigen aard en levenswetten. Dat was van oudsher ons bezwaar tegen de benaming „Bestuur" ter aanduiding van het college van hen, die geroepen zijn de gemeente naar 's Heeren wil te leiden. Uit dezelfde bron vloeit ons bezwaar voort tegen de aanduiding: „spreker" voor de broeder, die in de eredienst zal voorgaan. De br, die in een eredienst zal voorgaan in de prediking is de voorganger in die dienst — onverschillig of hij een geordende prediker is of een br ouderling of een profeet zonder leidend ambt.

„Voorganger” ziet m.i. niet op de plaats, die iemand in de gemeente toegewezen is, maar op de taak, die hij in een bepaalde dienst vervult. Is hem de leiding van een dienst opgedragen, dan is hij gedurende die dienst de voorganger. Is de dienst gesloten, dan is zijn voorgangerschap afgelopen.

Laat de wereld haar „sprekers” maar houden; in de gemeente des Heeren gaat het om meer, om iets anders, dan in de wereld „sprekers” plegen of pogen te presteren. Sprekers interesseren ons maar matig: het *Woord* echter boeit heel ons hart.

Getuigenissen. Getuigenissen, als bedoeld in de L. Schakels in De Christen 2840, zijn er tot op heden (16 April) enige binnengekomen. We vermoeden, dat er onder onze lezers wel meer zijn, die anderen zouden kunnen dienen met het verhaal van hun zoeken en strijden om zich te plaatsen in het licht der waarheid, ook a.g. de gemeente en de doop, die ons als haar leden openbaar maakt.

Teken en zegel. De Gereformeerde broeders hebben de gewoonte de doop een teken en zegel te noemen. We volgen deze gewoonte niet. Teken is de doop ook voor ons, maar zegel willen we hem niet noemen en wel omdat die aanduiding verwarrend moet werken. Het Nieuwe Testament noemt n.l. de Heilige Geest het zegel, dat God op Zijn kinderen zet. Ef. 1 : 13 en 14. Wij geven het teken in Zijn opdracht: het waterbad, en innerlijk geeft God het zegel: Zijn Heilige Geest.

Doop en genade. In de Groninger Kerkbode geeft ds. J. Visscher te Spijk een reeks art. over de Wedergeboorte. In het 3de art. zegt hij o.a.

> „De Doop is niet een teken en zegel van een zeker aanbod der genade, dat in de prediking van het Evangelie komt tot allen, die het horen: bondelingen en wereldlingen zonder onderscheid.
>
> Waarom zou men bij deze opvatting dan ook niet belangstellende hoorders van het Woord in de Evangelisatiesamenkomsten dopen”.

Dit bezwaar tegen de doopsbeschouwing der vrijgemaakte Ger. Kerken delen we. In Hand. 2 : 39, op welk vers immers dat „dopen op de belofte” vooral steunt, wordt niet alleen gesproken van „u en uwe kinderen”, maar ook van „allen die daar verre zijn”, d.w.z. van de heidenen. Mogen op grond van dit woord a.g. de belofte, de kinderen van gelovigen gedoopt worden, ten teken daarvan dat hun de belofte toekomt, dan mogen op grond van diezelfde uitspraak allen gedoopt worden, die verre zijn, voorzover hen de roepstem Gods in het Evangelie bereikt.

„Neen”, zegt Ds Visscher, voortgaande

> „Neen, de Doop is een teken en zegel van het onvervreemdbaar aandeel in de genade Gods van de gelovige in Christus, die gewassen is in Zijn bloed en wedergeboren en vernieuwd door Zijn Geest.”

Afgezien van het woord „zegel” in deze regels, kunnen we ons met deze omschrijving van de Doop wel verenigen. Alleen: het is slechts waar bij en voor hem, die gelooft. Nergens zegt de schrift ons dat een mens langs andere weg deel kan hebben aan Gods genade dan door het geloof in Christus. De schrijver zegt dat zelf ook duidelijk: de gelovige in Christus heeft een onvervreemdbaar aandeel in de genade Gods. Maar hoe kan men dan zulken dopen, die niet-gelovig zijn? Kleine kinderen?

Twee lijnen? In verband met het feit, dat niet allen, die door de kinderdopende Kerken gedoopt worden, gelovigen zijn, zegt Ds Visscher:

> „Ik sta hier voor twee lijnen in de openbaring Gods.
>
> Enerzijds dat de doop een verzegeling is van de reinigende en vernieuwende genade Gods en anderzijds, dat er gedoopt worden, die aan deze genade geen deel hebben.
>
> Die twee lijnen laat ik naast elkander liggen.
>
> Ik kan dat niet oplossen.
>
> Maar ik buig mij ootmoedig voor de waarheid der Heilige Schrift.
>
> En God zegt ons in Zijn Woord, dat er een innig, onafscheidelijk verband is tussen Doop en levensvernieuwing in de wedergeboorte door de Heilige Geest.”

Inderdaad: dat zegt God in Zijn Woord. Maar waar zegt God nu, dat men mensen moet dopen, bij welke van zulk een band niets is gebleken? Zuigelingen? en van wie later in talloos vele gevallen blijkt, dat er zulk een band niet was?

Wie trok die tweede lijn? die van de kinderdoop n.l.? Spreekt God Zichzelven tegen? Zegt Hij dat de doop wijst op een wedergeboorte en geestelijke vernieuwing en beveelt Hij tegelijkertijd dat men zuigelingen zal dopen, bij wie nog niet zulk een vernieuwing vast te stellen valt en bij wie de doop in later jaren zo menigmaal blijkt zonder waarheid te zijn geweest? Onecht dus?

De tweede lijn is een vond van mensen. En de Gereformeerde Kerken zullen niet gezond worden, zolang ze de kinderdoop handhaven en daardoor de doop van zijn schriftuurlijke inhoud beroven.

De Schrift kent in deze slechts één lijn: de doop op de belijdenis van het geloof des harten. Meer, dan dat wij zúlk een belijdenis zullen vragen, verlangt het Hoofd der Gemeente niet van ons. Onze verantwoordelijkheid gaat niet verder. Slechts hebben wij, indien later zou blijken dat desondanks de Doop toch nog ten onrechte bediend werd, deze fout te herstellen door zulk een lid af te snijden.

L.

Pastorale Mijmeringen

De grote Koningsberger philosoof Kant heeft eens gezegd: „Begrippen zonder aanschouwen zijn blind!” Die makker had groot gelijk. Wat geeft het of je een zuivere definitie of omschrijving kunt geven van moed, trouw of dapperheid, wanneer je die dingen nooit in het leven zou tegenkomen. Trouwens in het leven met zijn feiten en toestanden moeten ze eerst aanwezig zijn, wil men zoekend en tastend daarvoor het begrip vormen. — Dat is dus wel zo klaar als een klontje. Maar wellicht is het minder duidelijk tot uw bewustzijn doorgedrongen, dat soms machtige waarheden uiterst povere gebeurlijkheden verkiezen om tot belichaming voort te schrijden. Om Kants toorn mij van de hals te houden de volgende kleine historie ter verduidelijking.

Op het tochtige pleintje bij de uitgang van het Rotterdam—Maasstation stond ik op een koude morgen een kennis van me te wachten. U kent dat: de kou beet onvriendelijk al het gevoel uit de uitstekende delen van het hoofd terwijl de tranen uit de ogen sprongen. Met

mij stonden ook nog een oud heer met als toegewijde begeleidster een jonge vrouw bij de controlehokjes te ijsberen. Zonder het te willen was ik getuige van een nogal intieme mededeling van de jonge vrouw aan het adres van de oude.

Het zou onbescheiden van mij zijn, de even kernachtig korte als ook intieme mededeling neer te schrijven. Alleen kan ik u zeggen, dat de haastige manier, waarop hij zijn zakdoek naar de neus bracht mij ontzag inboezemde en tegelijk van een innige zorg onthief .... En toch was ik niet helemaal voldaan over de bemoeienissen van die dochter. Zij maakte moedig front tegen de kans, dat haar vader een kleine onbeholpenheid zou begaan — maar ze verzuimde hem te wijzen op de plichtverzakende das, die aan verkoudheid en hoest de weg tot 's mans keel achteloos vrijgaf! Het grootste gevaar ontbeerde haar belangstelling; het kleinste had slechts haar aandacht!

Het is een groot ongeluk, dat men zich zo vaak vleit een rechtgeaard strijder tegen het verkeerde te zijn, als men zich keert tegen betrekkelijk kleine ongeriefelijkheden in de samenleving, terwijl men allerlei doodsgevaar de vrije hand laat in zijn destructieve pogingen! Daar deze toedracht Satan veel plezier bereidt, willen we u daarvoor waarschuwen. En we zullen dat hard en drastisch moeten doen, op gevaar af dat het bezeert. Waarom zullen we voortgaan onze kracht te verspillen aan dingen, die door de tijd naar hun ideale toestand geleid worden zoals de onrijpe appel aan de boom, waarover ik het al eens gehad heb, terwijl we geen reserves aan kracht meer ter beschikking hebben, als het er om gaat gevaarlijke misstanden te kennen en te overwinnen?

We komen wel eens in aanraking met mensen, die elke oneffenheid (vermeende of echte) denken te moeten vereren met hun priemende aandacht. Wonderlijk, hoe ze zich gaarne het grote woord „Ergernis" ten dienste maken, om aan hun vele grieven uiting te geven. Nu is dat inderdaad een zeer indrukwekkend woord. Alleen moest bij al die grote woorden, die men als noodrem gebruiken wil hetzelfde bordje „Misbruik wordt gestraft" gehangen worden als bij de noodremhandles in de trein! Ik ben bang, dat er dan heel wat straf moest worden uitgedeeld, daar het smakeloze gegoochel met het woord „ergernis" helaas veelvuldig voorkomt en menig zwak brein verwoest.

Wat bestaan er niet een ergernissen, als je sommige lieden moogt geloven! Je komt ze tegen op alle terreinen van het leven. De kleding van de buurvrouw, de opvoeding, die een collega z'n zoon geeft, de ijdelheid van het meisje van de kruidenier de onhoffelijkheid van de ouderling, het lange voorspel van de organist.... allemaal ergernissen, niets dan ergernissen! En nietwaar, daar staat straf op, want Jezus heeft de verwekker van ergernis de raad gegeven om zich maar liever van kant te maken....of wat staat er ook weer zo precies? Wat kan dan liefdevoller zijn, dan al de lui eens goed op d'r tabbert te zitten. Gek, dat 't zo weinig op prijs gesteld wordt!!

Wanneer we rekening houden met het feit, dat natuur en geschiedenis de neiging vertonen hun eigen afwijkingen te corrigeren, dan mag de ergernisverzamelaar zich de ogen wel eens uitvegen. Blijkbaar staat er wat scheef bij hemzelf als hij de manie botviert alles recht te zetten! Laten we 't maar direct zeggen, dat de ernstige zonde van ergernis althans in het gemeentelijk leven gelukkig niet behoort tot de dagelijkse overtredingen! Of gaat u me verdenken van een slappe Eli-houding ten aanzien van de feiten in de samenleving? Dan zal ik me moeten verdedigen.

Vaak noemt men ergernis wanneer iemand tot het bereiken van een doel de gevoeligheden van anderen willens of onwillekeurig buiten berekening laat. De „gedupeerde" is hevig beledigd en stelt de ander in gebreke. Hij is geërgerd! De minste eis is al een knieval en een ongedaan maken van alle ergeniswekkende maatregelen.

Als je echter zo 'n geval op de keper beschouwt, doe je de ontdekking, dat er wel sprake kan zijn van gekrenkte eigenliefde, ook al schijnt men het voor anderen op te nemen. Men ergert *zichzelf!!* Maar van ergenis is geen sprake!

Nu is eigenliefde een van de domste eigenschappen. De enige mogelijkheid om gestaald te worden, het aanvaarden en moedig verwerken van innerlijke weerstanden en moeilijkheden, slaat de eigenliefde uit de hand. Men blijft daardoor een hopeloze kruk, een zielig geval van een volwassen zuigeling! Meent men nu werkelijk dat Jezus de kittelorigheid en de eigenzinnigheid een veilig plaatsje wil verschaffen, waar zij hun venijn ongemoeid kunnen vergaderen, als Hij Zijn „Wee!" uitstoot tegen de ergernisverwekker? Slechts kinderen, geen kinderachtigen neemt Hij in bescherming!

Wat Jezus gemeend heeft? Ach, u weet het wel. Het is het houtje dat, onopvallend, de val scherp zet. Even een stootje er tegen aan, en de dood kan honend lachen. Hier gaat het om heel wat anders dan om het ontzien van eigenliefde. Hier gaat het om een poging de gewetens van anderen te verkrachten, zodat ze zomin de gevaren als de zuivere normen meer kunnen onderscheiden. Het fatale is, dat de zo geërgerde zich dikwijls in 't geheel niet geërgerd gevoelt, maar zijn aanrander toegewijd blijft. Het enig logische einde van de ergernis is de dood.

Zullen we nu ons samen een beetje gaan schamen over het te kwistige gebruik, dat we, om onze eigenliefde en zelfzucht te beschermen, maken van het woord, dat Jezus een diepe smart bereidde. Prettig zal 't niet zijn maar wel heilzaam....

BRANDT.

Duitsland schreeuwt om **brood**

Wie onzer is dat nog onbekend? Dagelijks kunnen wij dit horen via de radioberichten en lezen in de couranten. Hongeroptochten vinden plaats in de grote steden van dat verwoeste land, stakingen zijn aan de orde van de dag, een groeiende onrust valt waar te nemen en de bezetters doen hun uiterste best om de lege voorraadschuren aan te vullen en de lege magen te voeden,— wel wetende, dat een hongerend volk een gevaarlijk volk kan worden. Amerika levert duizenden tonnen graan en telkens steken de grote oceaanstomers de wijde watervlakte over om deze kostbare goudgele ladingen over te brengen naar Duitse havens. Onwillekeurig denken wij aan het Schriftwoord: „Indien dan uw vijand hongert, zo spijzigt hem — want dàt doende zult gij kolen vuurs op zijn hoofd werpen". Of de Duitsers inderdaad de hitte van die kolen vuurs voelen? Doch omgekeerd kan ook gevraagd worden: of Amerika inderdaad uit liefde tot Christus en tot de naaste, in casu hun vijanden, het graan zenden?

Echter is het niet alleen Duitsland dat schreeuwt om

brood. Overal op het westelijk halfrond, om nog niet te spreken van Indië en het onmetelijke land der Chinezen is er voedseltekort. Terecht kan gesproken worden van een wereldprobleem in dit opzicht en als Amerika, het land van de dollars en het graan, zijn zendingen zou staken, zouden waarschijnlijk nog millioenen de hongerdood moeten sterven. En welk een verschrikkelijk, langzaam wegkwijnend levenseinde dit betekent, hebben velen ook in ons vaderland moeten ervaren en aanschouwen in de oorlogsjaren. Toen hebben duizenden de zin en diepe betekenis van de regels van het Onze Vader n.l.: geef ons heden ons dagelijks brood — geleerd, wat zij nimmer in de dagen van overvloed en van de leuzen: eet meer brood en drink meer melk, hadden doorvoeld.

Waarde van het brood

De Hollanders, die het uitwerpen van de voedselpakketten door de R.A.F. bommenwerpers hebben gezien en de uitwerking van deze sympathieke daad in hun eigen gemoed hebben ervaren, alsmede in de uitbundige, ja dolzinnige vreugde hunner uitgemergelde medeburgers hebben aanschouwd, zouden in de eerste plaats in aanmerking komen over bovenstaand opschrift te spreken of te schrijven. Wij, die in die donkere periode van ons nationaal bestaan op Frieslands bodem woonden, een bodem vet van klei, koeien en kaas — een waar eldorado en toevluchtsoord voor duizenden hongerende Hollanders, waaronder ook vele van onze brs. en zrs. en hun kinderen — wij kunnen dit natuurlijk ook wel, doch niet met die intensiteit eigen aan persoonlijke ondervinding. Want ik stel mij voor dat de gehele beschrijving over de waarde van het brood door een waarlijk hongerend mens zich zou oplossen in die ene kreet: „Brood is leven!" En dit is voldoende, want het raakt de kern van de zaak. Elke andere beschrijving van hen, die wel eens trek of zin naar een hartige beet of iets lekkers gehad hebben doch nimmer de eigenlijke honger als een doorlopend knagend, kwellend, afmattend gevoel gekend hebben, zou toch maar een oppervlakkige zijn. Spaar mij dus zulks te doen en laat ons eens zien naar de betekenis van die kreet. Brood en leven zijn dus onvoorwaardelijk aan elkaar verbonden. Zonder brood kan het lichamelijke leven niet doorgaan, het is een levensvereiste. Zo God dan ook één jaar niets liet groeien, zou al het leven verstommen. Geen stem zou meer weerklinken, geen hart zou meer kloppen. De dood zou op aarde regeren en triomfantelijk zijn scepter zwaaien. Doch leven willen wij! Geen mens wil eigenlijk sterven, al is dat leven ook deerlijk gehavend, verminkt, armoedig en ziekelijk. Onder de zwaarste lasten zuchtend, hoopt toch een mens op betere tijden, schonere toekomst en vreugdevoller omstandigheden. Hoe komt dat? Is het enkel een onverklaarbare zucht tot leven of .... Ja 't is God Die ons wil doen leven. Hij is de Schepper, de Onderhouder, de Fontein van al het leven. Zó leert ons de Heiland, Jezus Christus, Die Zelf in naam van de Vader het brood brak, vermenigvuldigde en het deed uitdelen door Zijn discipelen aan de hongerende schare: opdat zij zouden leven!

Ik ben het Brood des Levens

Deze zelfde Jezus is het die bovenstaande woorden sprak. Nù in hogere zin, in de zedelijke en geestelijke betekenis daarvan. De mens zal alleen bij brood voor het lichaam niet leven, hij heeft méér van node. De waarheid daar van dringt slechts langzaam door tot de mens, die van nature meent dat brood en spelen voor 't lichaam alléén voldoende is. Terwijl de mens bewust reeds spoedig bij ervaring het eerste leert, blijft de waarheid van het tweede vaak lange tijd verborgen. Daartoe is nodig de prediking van het evangelie in de wereld van geestelijke nood. Als Jezus de ogen van een blindgeborene opent is dit stellig een liefdevolle daad, doch ook méér n.l. een symbolische daad. Deze man moest niet alleen de aarde aanschouwen doch ook Jezus zelf, Gods Zoon, d.w.z. bewust geestelijk leven door Hem. Sprekende met Jezus, komt hij tot het geloof en roept uit: „Ik geloof, Heere". En hij aanbad Hem. Jezus is ten hemel gevaren, doch Zijn werk moet voortgezet worden. De taak van uitdelen is de discipelen toebedeeld — eerst bij de spijziging der vijfduizend — later in hogere zin door de opdracht: En gij zult Mijn getuigen zijn. — In deze tijd van zedelijke en geestelijke verwarring en verwildering is het voor ons van het grootste belang dit alles te verstaan. Wij als christenen moeten er van doordrongen worden dat de volkeren Jezus nodig hebben als het Brood des Levens, willen zij niet ondergaan in de duistere nacht des doods. Wij moeten voorts een diep verantwoordelijkheidsbesef heb-

---

De opkomst en groei

van het

Baptisme in Friesland

Slot

In 1902, tegen Kerstmis, stond de volgende advertentie in „De Christen": Voor het a.s. Kerstfeest worden aan Heren Zondagsschoolonderwijzers franco naaste station geleverd: sinaasappelen, fruit, suikerwerken enz. tegen grossiersprijzen. Aanbevelend S. Veltman.

Hiermede deed broeder S. Veltman zijn intrede in het openbare leven onder de Baptisten. Hij en zijn vrouw woonden in Drachten, doch waren leden van de Baptisten gemeente te Haulerwijk. In 1908 schreef onze reizende prediker, Ds. K. Kuipers, in „De Christen": Volgens afspraak moest ik te Drachten nog een avond spreken. Bij br. S. Veltman vond ik dan ook, dank zij zijn bemoeiingen, een 30-tal hoorders, die met aandacht naar het eenvoudig Evangelie luisterden. Zo werkte br. Veltman, bijgestaan door br. Bouma van Nijega, lid der gemeente te Franeker, gestadig en volhardend door. Br. Veltman hield veel van het Leger des Heils aldaar, en in 1914 lezen we in „De Christen", dat leden van het Leger des Heils in Haulerwijk werden gedoopt, en dat een broederkring het lokaal van het Leger des Heils in gebruik had genomen.

Reeds spoedig moest men echter het lokaal weer afstaan, maar Veltman heeft toen in 't geloof aan 's Heeren werk een nieuwe kapel laten bouwen om de arbeid voort te kunnen zetten. Moge de gemeente te Drachten, in 1923 gesticht, spoedig een voorganger ontvangen, om de arbeid, tot nu toe door broeder Veltman verricht, te kunnen overnemen.

Heerenveen. Toen nu 50 jaar geleden Ds. K. Kuipers voorganger was in de Baptisten gemeente te Sneek, kon men steeds op de achterste bank een jonge man vinden, gewapend met papier en potlood, om de ganse preek op te schrijven; niet om kritiek te oefenen, maar om te

ben tegenover onze naasten in dit opzicht. Wij persoonlijk, gegrepen door God ten leven, moeten uitdelers worden van dat leven. Falen wij in deze roeping, dan falen wij als discipelen van de Heer. 't Is niet genoeg dàt de predikant het woord verkondigd, dat de ouderlingen en diakenen de gemeente dienen, doch ieder gemeentelid moet een levende cel zijn die levende cellen bouwt door persoonlijk getuigenis in woord en daad. Om door te geven moeten wij zelf bezitten en méér dan wij persoonlijk nodig hebben. Die geen brood genoeg heeft voor eigen levensonderhoud heeft stellig niet over voor een ander. Alleen uit de overvloed kan men aan alle zijden uitreiken. Bezitten wij die overvloed? Ziende op onszelf moeten wij maar al te vaak uitroepen: „Heer, wees mij genadig, ik ben zelf niet vervuld van U — hoe zal ik anderen kunnen dienen!" — Zo dit onze toestand is, dan moet ons innig en voortdurend gebed zijn: „Daal als in tijden van ouds op ons neer". En Hij zal dat gebed verhoren! Is niet elke avondmaalsviering daarvan het bewijs? Neemt, eet dit brood, het is Mijn Lichaam dat gebroken is voor u. Voor u en voor allen! Zo luidt de uitnodiging van onze Heiland. Treden wij dan vrijmoediglijk toe tot de tafel des Heeren, voeden wij onszelven met Hem, met Zijn Geest als het Brood des Levens en delen daarvan uit als getrouwe getuigen van Hem en dienaars van onze medemensen, tot eer Zijns Naams en tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

A. A. HARDENBERG.

Jeugd trekt op

De Nationale Conferentie der N.B.J.B.

Het is zo verbazend warm, dat iedereen een beschaduwd plekje opzoekt, om zich tegen de overgrote hitte te beschermen. Zelf heb ik een plaatsje gevonden in het sous-terrain, dus in de diepte. 't Is er heerlijk koel. 'k Heb medelijden met de mensen, die een bovenhuis hebben en nauwelijks weten, hoe ze hun beetje melk nog goed zullen bewaren. Zulke „hoge bewoners" ontvangen maar veel zonneschijn, zoiets als hoge bomen, die veel wind vangen. In de laagte, in de diepte ben je het beste beschermd tegen al te felle temperaturen — 's winters tegen al te grote koude, 's zomers tegen overmatige warmte.

't Lijkt wel op het leven.

Als je daar de diepte niet hebt leren kennen, als je daar geen schuilplaats weet, ben je maar overgeleverd aan alle wind en regen.

Erg is dat!

Want ergens toch moet een mens zich kunnen terugtrekken èrgens moet hij zich veilig kunnen voelen. Anders....ja, wat anders? Wel, anders durft hij geen stap te verzetten zonder angst in het hart. Daarom moeten er diepten zijn. Zonder diepten ook geen hoogten. Het leven verloopt dan traag, eentonig, altijd hetzelfde gangetje, steeds hezelfde zeurderige tempo. Eigenlijk is dat in z'n geval ook maar het beste. Dat brengt de minste onrust. Onrust brengt — althans in zulke levens-zonder-diepten — vrees, en vrees maakt zwak.

De *jeugd* verkiest dat niet!

Die wil de hoogten en diepten, de heuvelen en dalen dóórwandelen. Die schuwt de vlakke wegen en de àl te rechte straten. Die houdt van het onbegaanbare landschap. Hoe ruwer, hoe mooier! Onrust trekt de jongeren juist aan en drijft hen weer voort. Niet in vrezen en beven, maar eerder vol onderzoekingsdrang en spannende weetgierigheid.

Dit betreft de lévende jongeren.

Er zijn ook velen, die leven bij jazz en dans, film en straatgeslenter. Ze voelen wel, dat ze niet buiten de afwisseling van op-en-neer kunnen leven. Omdat ze de werkelijke diepten en hoogten niet kennen, omdat ze alleen maar kennen de vlakheid van asfalt en dansvloer, proberen ze er op deze wijze nog maar wát van te maken. Hun werkelijk bestaan is echter vervelend van innerlijke verveeldheid en onbewogenheid.

Maar de lévende jeugd durft wat!

Met name de jeugd, die leeft uit het geloof. (Kan men nog wel anders léven?) Het geloof, niet in een òf ander in eigen hart geboren ideaal, maar het geloof in de levende Heer: Jezus Christus! Eerst het leven uit

---

leren. Hij was lid der gemeente en touwslager van beroep. Toen de Jongelingsvereniging „De Vriendschap" een Kinderkerk oprichtte, werd Jacob dominee van de Kinderkerk.

Helder van verstand, voortvarend van geest, bekleedde hij een vooraanstaande plaats in Lankhorst's touwfabrieken, totdat hij verkoos zelfstandig te worden, naar Musselkanaal vertrok, zelf een touwslagerij oprichtte, en tevens voorganger werd van de kleine gemeente van Musselkanaal. Dit was Ds. J. de Haan. Een zijner zonen studeerde te Hamburg en werd Baptisten prediker. Een dochter huwde met de commies der belastingen Duursma en kregen tot standplaats St. Johannisga, later Oudeschoot. Met hen mee kwam haar broer Ekke, die, na getrouwd te zijn, zich vestigde in Heerenveen.

Deze broeders en zusters hebben in 't geloof het woord des Heeren vervuld: Gij zijt Mijne getuigen.

Bijgestaan door Ds. Huizinga en de E.C.U., die J. Scholte als Evangelist naar Heerenveen zond, opgevolgd later door weer andere Evangelisten, is dit werk bekroond met de totstandkoming van onze jongste Friese gemeente, in 1942. Met haar keurig kerkje is zij voor Heerenveen en omgeving een krachtige getuige van de Blijde Boodschap van verlossing en zaligheid.

Ziehier beknopt medegedeeld het ontstaan en de verdere ontwikkeling van het Baptisme in Friesland.

Heeft dit beginsel toekomst? Wij zeggen hierop — Christus spreekt: Hemel en aarde zullen voorbijgaan maar Mijne woorden zullen geenzins voorbijgaan.

Kinderdoop, verbondsleer, veronderstelde wedergeboorte, ja de gehele geleerde toren van Babel, door de theologen van alle eeuwen opgebouwd, zal in elkander storten. 't Kraakt reeds overal. De spraakverwarring is in volle gang.

Maar het bevel des Heeren en van onze Koning klinkt en zal blijven klinken over heel de wereld: Predikt het Evangelie aan alle creaturen, dezelve *dopende* in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.

Sneek. S. v. d. WERF.

het geloof, uit de *diepte* van het geloof, uit de verborgenheid van de gemeenschap met Christus, is het rèchte leven, waarin de hoogten niet ontbreken.

De gelovende jeugd hotst niet op de maat van de dansmuziek (al mag ze dan ook graag eens hossen op Nationale Feestdagen), maar gaat op het afwisselend rythme van het geloof voorwaarts. Want dit leven-uit-het-geloof kent op de hoogten ook de twijfel, de onzekerheid, maar dan mag het terugtrekken naar de diepte van het geloof-zelf, om kracht op te doen en de twijfel te laten overwinnen.

Uit de diepte kan de jongere dan weer optrekken en hij waagt het weer de hoogte te beklimmen en midden in het leven te springen met dit onbegrijpelijke geloof, dat hem gegrepen heeft. Hij durft voor dit geloof uit te komen. Eigenlijk zeg ik het verkeerd: het geloof kan hem nog wel eens in de steek laten, maar zijn Heer laat hem nimmer alleen en over zijn Heer durft hij te spreken. Hij durft dat in weerwil van spot en — wat nog erger is — ondanks het negeren der anderen. Hij weet, dat dit negeren berust op de vrees van die anderen voor hoogten en diepten.

Deze jongeren nu zullen straks uit hun dagelijkse omgeving wegbreken en optrekken naar Groningen. Niet, omdat die dagelijkse omgeving hen verveelt, maar alleen om te stijgen naar een nog hogere hoogte: de Nationale Conferentie in Groningen. Daar zullen ze getuigenis afleggen van hun geloof — ze zullen rondom de Martinitoren marcheren en demonstreren, dat Christus de Heer is van hun leven. Ze zullen tegenover het sensualisme en nihilisme der geloofs-vreemde jeugd stellen de positieve boodschap van Gods liefde voor iedereen — ongeacht zijn herkomst.

Welk een hoogte zal dát zijn!!

Programma

Maandagavond 14 Juli begint de Conferentie met een Jeugdbidstond o.l.v. Ds. H. Hornstra van Treebeek in de Baptisten Kerk. Voor de overige bijeenkomsten is de „Harmonie" gehuurd, waar plaats is voor ruim 1200 personen. 's Avonds is daar de Begroetingsavond o.l.v. Ds. F. E. Huizinga van Leeuwarden, voorzitter der N.B.J.B.

Dinsdagmorgen wordt de Conferentie voortgezet o.l.v. Ds. G. Brongers van Enschede, redacteur van „Jong Leven". Ds. G. W. Tijman van Utrecht, vice-voorzitter der N.B.J.B. zal dan spreken over: „De wereld onderweg" en Ds. K. Reiling van Rotterdam-C. over: „De Gemeente onderweg".

Dinsdagmiddag zullen de leidsters en leiders van het Zondagsschool- en het jongens- en meisjeswerk bijeenkomen, terwijl de anderen een „bonte middag" kunnen bijwonen. Tegen de *avond* is er een mars van de deelnemers door het centrum van Groningen met daarna een openluchtmeeting op de Grote Markt. Sprekers: Ds. F. E. Huizinga en Ds. G. Vegter, alg. adjunct van de Jeugdraad.

De dag zal eindigen met een grote dagslotbijeenkomst in de „Harmonie" o.l.v. Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal, oud-voorzitter der N.B.J.B. Het motto zal zijn: „Toewijding aan de dienst". Getuigenissen van student J. Reiling en cand. H. v. d. Werf en van het toekomstige zendelingen-paar Jut—Zerbst. Medewerking van het mannenkoor „Gloria Deï". Grote zendingscollecte.

Woensdag 16 Juli begint reeds om 8 uur met de vergadering van het Centraal Comité. Om ruim 10 uur zullen al de deelnemers weer samenkomen o.l.v. Ds. G. W. Tijman. Ds. J. Broertjes van Sneek zal spreken over: „Wat geeft mij het geloof?" en Ds. H. Bakker van Emmer-Erfscheidenveen over: „De weg naar het geloof".

's Middags is er de grote Sluitingsdemonstratie o.l.v. Ds. Huizinga met community singing en getuigendienst. Om 4 uur wordt de Conferentie beëindigd, zodat practisch alle deelnemers nog naar huis kunnen komen.

Kom je ook?

Vele honderden jongeren uit geheel Nederland zullen elkaar in het „pronkjewail in golden raand" (Gron. volkslied) begroeten. Als ze dit programma lezen, klopt hun hart met snellere slag. Ze zien vol verwachting naar deze dagen uit.

Wat zal het een ontmoeting worden!

Geen enkele N.B.J.B.-er zal er willen ontbreken en wie maar half kan, komt helemaal!

Deelnemers kunnen zich tot 15 Juni a.s. aanmelden via hun plaatselijke N.B.J.B.-afdeling. Het is dus nog kort dag, maar wie „bij de pinken" is, zal zorgen voor tijdige opgave. Bij aanmelding moet tevens gelijk het deelnamegeld van f 2.— worden voldaan. Groningen zorgt dan verder voor alles en reeds bij voorbaat zijn we dankbaar voor de hartelijke ontvangst.

Deelnemers, die geen contact hebben met een afdeling, kunnen zich rechtstreeks melden bij de Heer F. Lindeman, C. H. Peterstraat 55a, Groningen, eveneens vóór 15 Juni. Men zie de desbetreffende mededelingen in „Jong Leven".

Je kunt ook — als het niet anders kan! — één van de beide dagen komen. Velen, die in de buurt van Groningen wonen en niet vrij hebben voor de gehele Conferentie — zullen van deze mogelijkheid een prachtig gebruik kunnen maken.

Natuurlijk!

Groningen is klaar voor de ontvangst van ieder, die komen wil en zich vóór 15 Juni heeft opgegeven. Alle dingen zijn inderdaad gereed.

De roep gaat door het ganse land: „Op naar Groningen! Op uit de diepte naar de hoogtijdagen!"

Jongeren luisteren en .... komen!
Niet één wil achterblijven!
Zien we je ook in Groningen?
Natuurlijk!

Sneek. BROERTJES,
Alg. Secr. N.B.J.B.

De Landdag in de Emmer Dennen

Voor het eerst na de oorlog werd Pinkstermaandag de Interprovinciale Landdag gehouden. Voor deze Landdag, de 9e in de geschiedenis, was het bekende meetingsterrein in de Emmer Dennen uitverkoren. Voor wie daar een weinig bekend is, een wat je noemt een uitgezochte plek in de natuur. Daar kwam Pinkstermaandag nog bij het mooiste weer van de wereld. Uiterlijk waren er dus twee van de belangrijkste voorwaarden aanwezig tot het welslagen van de dag. Tentjes,

waar limonade, vis, ijs en nog veel meer heerlijkheden te koop waren. Op het programma zelf werden we geïnviteerd bij het dartele Nijlpaard „Winston" in het Noorder Dierenpark te Emmen, waarvan natuurlijk velen hebben gebruik gemaakt. Wijzelf natuurlijk niet, want wij wonen hier in de buurt en hadden er al een dag vacantie voor genomen, om het lieve dier te bewonderen. Wij hier in de buurt zijn er al een beetje trots op, want het is gewoonweg een liefhebberij, hem met je blikken te liefkozen achter de hekken dan altijd. Het is een dier vol humor zowaar, waar je bijkans zielegemeenschap mee kunt hebben. Onze kinderen en wijzelf zitten er gewoonweg vol van.

Maar vergeving, want ik was na afloop van de Landdag gevraagd een verslagje voor u te schrijven. Ik moet dus wat van de Landdag vertellen, daar anderen er geen tijd voor hadden of er misschien niets voor voelden. Om het dan maar kort te zeggen, alles was goed, vooral het weer, maar die verrukkelijke Pinksterfeestviering uit Handel. 2 was er niet. Het enthousiasme ontbrak ten enenmale. Er is zelfs niet éénmaal met gloed en overtuigingskracht gezongen. Hoe kómt dit toch alles?

Er was in toespraak, koorzang en muziek toch wel veel te genieten. Alhoewel het programma zeer mager was. De stemmen van de beide sprekers werden door geluidsversterking over het gehele terrein uitgedragen. Zang en muziek kwamen minder tot hun recht. Over zangers en muzikanten had een koepeltje veel goeds kunnen doen tot het rechte genot voor de vele bezoekers. Maar ik zit nog met m'n vraag. Hoe zit dat? Om nu nog met het motief van de oorlogsmoeheid te komen aandragen, doet wat zonderling aan. Zo'n dag is er toch een uitstekend middel voor, om die nu eerst recht aan de kant te schoppen. De organisatie had beter gekund, maar dat blijft er immers altijd over. En daarover past het niet, hier te reppen. Maar de innerlijke organisatie van de bezoekersmassa liet dunkt mij zowat alles te wensen over. Ik heb tenminste de indruk gekregen — 'k zou mij slechts kunnen verblijden, als ik mij hier verkeken heb — dat in het algemeen het zwaartepunt was gelegen in een gezellige uitgaansdag met — voor de liefhebbers — een mooi stukje muziek en ook nog een spreker. Veel kennissen en vrienden ontmoet, maar waar bleef de machtige demonstratie van de eenheid des Geestes in Jezus Christus?

Daarom komt men toch samen, dat andere hoort er bij en moet er bij, maar mag niet de hoofdzaak worden. Een straffere, innerlijke organisatie lijkt mij bij dergelijke gelegenheden meer dan een wens, en wel een gebiedende eis. Dan worden onze Landdagen niet alleen gebeurtenissen, maar belevenissen. In de Emmer Dennen hadden we Pinkstermaandag een gebeurtenis, maar geen belevenis.

H. BAKKER.

Correspondentie

Het verslag van de landdag te Apeldoorn zal, naar we hopen, in het volgend nummer opgenomen kunnen worden.

E.-R.

Mededelingen

MEDEDELINGEN VAN DE REGELINGSCOM. VOOR DE A.S. UNIEVERGADERING

Laatste mededeling!!

Door een enigszins soberder opzet zullen de gemeenschappelijke maaltijden in plaats van f 8.50 — f 6.50 per persoon kosten; voor de eerste dag alleen f 5.—. Bonnen per persoon voor 125 gram boter, 100 gram vlees en 1200 gram brood. Het is beslist nodig, dat de opgaven van het aantal deelnemers en de nodige bonnen voor 15 Juni binnen zijn. Tevens gelieve men dan tegelijk op te geven, voor hoeveel personen en voor hoeveel nachten per persoon logies gewenst wordt, gaarne met opgaaf van namen. Wij verzoeken u vriendelijk doch dringend, de opgaven voor e.e.a. nu zonder uitstel aan onderstaand adres in te zenden. Opgaven, die na 15 Juni binnen komen, zijn te laat; wij vertrouwen er echter op, dat u in dezen uw volle medewerking zult willen verlenen, opdat alles een vlot verloop moge hebben.

Namens de Regelingscommissie,
J. PRINS.
Raadhuisplein 23, Leeuwarden.
Telefoon 3418.

Het adres van Ds. K. Reiling is D.V. van 10—28 Juni:

11a Sundridge Parade
Bromley — Kent
Engeland.

Het adres van br. F. Hofhuis, werkzaam in Noord-Holland is:

F. Hofhuis, p/a Zeglis 6, Alkmaar.

Op de landdag te Emmen is een damesparaplu achtergebleven. Eigenares wende zich tot D. Molijn, Boekh. „De Zuid-Ooster" te Emmen.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te 2e Exloërmond heeft onder biddend opzien tot God br. H. v. d. Werf, candidaat te Groningen, beroepen.

D. W.

Lectuurfonds

Uitverkocht is het boekje van Prof. Hess over „de wezenlijke kentekenen van het Baptisme".

Maar ik heb nog wel andere geschriften!

Bestelt u maar gerust in flinke getallen!

Aan de Lectuur-commissies deel ik mede, dat ik ter tegemoetkoming in de kosten op bestellingen van minstens f 2,50 enige korting geef, welke de 10 % niet overschrijdt. Wil men ter plaatse bepaalde geschriftjes gratis

verspreiden, dan is de beste en enige weg, dat daarvoor een zekere som beschikbaar gesteld wordt door liefhebbers of uit de gemeente-kas. Want aan onze lectuur zit nu eenmaal geen winst.

Ik zie uw bestelling tegemoet!

T. JANSMA.

De Zaaier

Hoewel alle agenten en verspreiders „Een nieuwe lente en een nieuw geluid" ontvangen kunnen hebben, zo meen ik toch goed te doen hier nog eens op een paar dingen opmerkzaam te maken.

Er waren n.l. nog enkelen, die te laat het gewijzigde aantal opgaven. Wie een bepaald aantal van het nummer van de maand wenst, moet dit vóór de 15de van de voorafgaande maand aan mij opgeven. Aantallen voor het Juli-nummer moeten dus uiterlijk 15 Juni bij mij bekend gemaakt zijn.

Ditzelfde geldt ook voor 'n te plaatsen advertentie: deze moet uiterlijk de 15de van de maand bij de administratie ontvangen zijn.

En let er goed op: het adres voor aantallen en advertenties is de administratie. Deze moeten niet bij de drukker zijn. De drukker accepteert alleen desbetreffende opdrachten van de administrateur. Dat is de gewone, goede weg. Wie deze bewandelt, dient zichzelf en ons evangelisatie-blad!

Dan heb ik tot mijn verwondering en teleurstelling opgemerkt, dat er agenten zijn, die doodleuk het aantal Zaaiers een paar weken thuis laten liggen! Dat is wel een slordige behartiging van zijn taak! De drukker zorgt er voor, dat De Zaaier uiterlijk de eerste van de maand bij de agenten is, in de eerste week van de maand kunnen de verspreiders dus hun portie in bezit hebben, en aldus kunnen de getrouwe lezers zeer zeker in de eerste helft van de maand hun maandblad thuis hebben. Ik geloof, dat ieder, die zijn taak goed beziet, het zó doet! Zorgt dus voor een regelmatige en tijdige verspreiding! Het zaad des Evangelies moet niet bewaard, maar gestrooid worden!

Ik reken op uw aller medewerking!

De administrateur van „De Zaaier"
T. JANSMA.

Schotse Bakens

Dat de bijbelvertalers, zowel de nieuwe als ook de oude, ons willen vertellen dat er gedoopt wordt met water en met de Heilige Geest is te begrijpen. Maar onze mensen moesten toch wijzer zijn. We dopen toch niet MET, maar we dopen IN.

Spreekt alzo en doe alzo, heeft meen ik Feisser gezegd. Hij zou nu zijn hoofd schudden en tot ons zeggen: „doet alzo en spreekt alzo".

Op een van de blaadjes van de Tabithakalender las ik van een gedoopt worden met de Geest. Dopen met, hoe kan men het neerpennen.

Op Pinksterzondag hoorde ik één onzer predikanten ook spreken over een gedoopt worden met de Geest. Dopen met, hoe kan die man het uitspreken.

Dopen IN water, gedoopt worden IN de Geest, dopen IN vuur. Zo leze, spreke en schrijve een iegelijk.

D. E. BLIK.

JAARGANG 64 - Nr. 2849
VRIJDAG 13 JUNI 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wonder van het Woord

Maar het Woord Gods is niet gebonden.
2 Tim. 2 : 9 b.

Er zijn sommigen, die beweren, dat dieren met elkaar kunnen spreken. Ik dacht het niet; in elk geval is de woorden- of geluidenschat van een koe of kip dan wel erg klein. Van ons oor uit gehoord. Zeker is, dat ze er geen literatuur op nahouden. Zulks in tegenstelling met de mens, die, ondanks de papierschaarste, vecht tegen een steeds toenemende lawine van letters. Gelukkig verbleken de meesten erg snel, gebonden als ze zijn aan een zeer bepaalde gebeurtenis op een bepaalde plaats onder bepaalde omstandigheden. Al het heden wordt verleden en kranten en boeken verouderen met de snelheid van het leven, dat zich onophoudelijk voortspoedt, nieuwe evenementen tegemoet.

Het Woord staat boven en ook midden in die stroom. Wat is het Woord? Dat is Woord Gods. Dat is Christus: God heeft tot ons gesproken door de Zoon; dat is de bijbel: want de profetie is niet voortgebracht door de wil van een mens, maar de heilige mensen Gods, van de Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken; dat is de prediking: dit is het Woord, dat onder u verkondigd is.

Laten wij nimmer ophouden ons te verwonderen over het feit, dat God het woord genomen heeft en ons heeft aangesproken; en nog telkens aanspreekt. Van Zijn kant uit wordt iets gezegd. Iets? Alles! Van Hem uit valt het licht van Zijn Geest over onze herkomst, ons bestaan, ons einde, over leed en dood. Waar wij in raadselen wandelen en op de diepste en grootste levensvragen geen antwoord van hieruit vernemen komt dat Woord, ongebonden aan menselijke inzichten en niet te binden. Dat nu de wolken wijken.

Wij beseffen: dit Woord moeten wij doorgeven. Allereerst moeten wij ons neerzetten en scherp luisteren, opdat wij wel verstaan wat het Woord zegt. God zegene onze studenten en huisvaders, opdat zij het komend geslacht het Woord leren verstaan. Doch ook de generatie om ons heen, voor een groot deel opgroeiend buiten het Woord, moeten wij deze boodschap brengen. En tot verre volken met vreemde talen moet de tijding komen. Want voor de mens is hier de verlossing van zijn gekneveld leven.

Zal dit Woord wel blijven klinken? Zal het niet toch verouden en zullen de tijden niet komen, waarin de kracht van de boodschap gebroken is? We zien terug naar de profeten bij wier spreken de bergen beefden en de harten braken. We herinneren ons de prediking des Woords uit de dagen der apostelen en de geweldige overwinning van het Woord. Voor onze geest verrijzen de opwekkingsmannen en de diepe voor, die de ploeg Gods trok in hun dagen. Is het Woord nog een sirene, die alarmeert; een brandklok, die de nood uitroept; een ouverture, die nodigt tot het feest? Klinkt het Woord nog krachtig door het eigen leven heen of bereikte ons slechts de echo, rimpelde maar het oppervlak van het water?

Het Woord Gods is niet gebonden. Het staat boven de tijden. Is ook niet uit de tijden geboren. Doch is als Woord Gods voor alle tijden, voor alle volken, voor alle beschavingen en ontaardingen. Johannes de Doper sterft, Jezus offert Zich, Paulus gaat heen en Johannes de Ziener raakt uit ons gezichtsveld. Het Woord gaat voort. Ondanks welke onverschilligheid of tegenwerking. Daarbij moeten wij slechts een zorg hebben: dat wij het Woord niet in de weg staan. Misschien heeft de Heer het ons toevertrouwd. Maar het is niet aan ons gebonden. Dat wij het Woord niet verliezen. Het is de lamp, de staf, het zwaard, het zaad. Gedachte en werk Gods ons tot heil. Zegt het voort!

HUIZINGA.

Losse Schakels

Overgangen. Onder „overgangen" verstaat men in de regel het overgaan van mensen van een of andere Prot. Kerk tot de Roomse Kerk of omgekeerd. Zulke overgangen van Rooms naar Protestant kwamen in het begin van deze eeuw veel voor in Oostenrijk, maar hadden veelal een politieke achtergrond. Het zich plaatsen

van de Kerk van Rome achter een bepaalde politieke partij, leidde er bij velen, die van de politiek dier partij niet gediend waren, toe, dat ze ook met de Kerk braken, die zich met die bepaalde partij vereenzelvigd had. — Overgangen uit godsdienstige overwegingen hebben grotere waarde. — In de jaarlijkse voorjaarsvergadering van de Prot. Truth Society vertelde Dr. L. H. Lehmann, zelf gewezen Rooms Kath. priester, en die nu werkzaam is onder de Roomsen en die vooral de Roomse geestelijkheid zocht te bereiken, dat in zijn arbeid reeds ruim driehonderd Rooms Kath. priesters in het licht van het Evangelie gekomen waren.

Bouw-prijzen. In Kruisland (N.-B.) zal het verwoeste Ned. Herv. Kerkje worden herbouwd. Het zal 72 zitplaatsen bieden, terwijl de bouwkosten f 85.000 zullen bedragen. De Doopsgezinden hebben ook verwoeste kerken die ze wensen te herbouwen. Een kerk met 196 zitplaatsen zal f 260.000 kosten. De herbouw van hun kerk te Rotterdam begroten ze op f 800.000. Hoe groot die zal worden, wordt niet vermeld. — Dat zijn cijfers van ongehoorde afmetingen. We geloven dat een poosje geduld hierin ook wel uitkomst zal brengen. Inkomsten en bouwkosten zullen wel dichter bij elkander komen te liggen. Toch mogen de gemeenten, die over behoorlijke gebouwen beschikken, wel bedenken, dat zij schuldig zijn hun zustergemeenten, die in woningnood zitten krachtig te helpen. Als elke gemeente eens een tiende deel van de waarde van haar eigendommen afstond aan gemeenten, die niets hebben of zich ontzettend moeten behelpen, handelden ze dan niet recht zusterlijk? Maar als voorwaarde zou daarbij moeten worden vastgesteld, dat geen gemeente, die met steun van anderen bouwde, dat kon doen naar eigen believen, doch uitsluitend naar een plan, goedgekeurd door mensen met vakkennis, practisch inzicht en smaak voor datgene, dat wegens zijn eenvoud schoon is.

Verkeerd gebed. De Maasbode, het Roomse dagblad, licht zijn lezers in over hetgeen er zo dagelijks in de kerk gebeurt. We vernamen daaruit dat op de achtste Mei, de priester een bizonder gebed bidt tot de H. Aartsengel Michael, de heilige van die dag. „Hij geldt als schutspatroon van de Kerk en als leidsman van de gelovige zielen: .... opdat St. Michaël hen opvoere tot het heilig Licht". — We vermoeden dat de aartsengel Michael met deze aanbidding niet accoord gaat, want er staat geschreven, dat, toen Johannes voor de engel, die afgekomen was van de hemel met grote macht en van wiens heerlijkheid de aarde verlicht is geworden, nederviel om hem te aanbidden, hij dit moest horen:

> „Zie, dat gij dat niet doet; ik ben uw medediensknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben: aanbid God".

Aan het Avondmaal. Slechts een enkele opmerking wensen we te maken over de viering van het Avondmaal. Het is een maaltijd en moet als maaltijd gevierd worden. Het is — verontschuldig de oneerbiedige uitdrukking — geen kijkspel. Het gaat bij het Avondmaal bepaald om eten en drinken: d.i. het treden in de gemeenschap met de gestorven Heer. Het is daarom nodig dat er gegeten wordt, — *gegeten* — niet geproefd. Het brood moet niet verkruimeld worden, maar in niet te kleine stukken worden gebroken. — De beker moet steeds zoveel wijn bevatten, dat de deelnemer een behoorlijke slok wijn kan nemen en het er niet bij behoeft te laten, dat hij de wijn even aan de lippen voelt komen. Men vulle de beker, als hij voor een derde geledigd is, weer bij. — Niet-goed is het voor ons gevoel, wanneer het brood in repen gesneden op borden gelegd is en de bedienaar nog slechts een stukje gelaten is, dat hij in tweeën mag breken. — Zolang wij aan het breken van het brood waarde hechten, legge men het brood in plakken op de schalen en breke die in stukken, zó groot, dat er werkelijk van een gemeenschappelijke maaltijd gesproken kan worden. — In blokjes gesneden brood doet bepaald onaangenaam aan, zodra men maar bedenkt (en dat moeten we toch bedenken aan deze Dis), dat dit brood staat onder Christus' woord: dit is Mijn lichaam.

Getuigenissen a.g. eigen Doop. Voor enkele weken verzochten we broeders en zusters uit andere kerken overgekomen, alwaar ze als gelovigen hadden meegeleefd, op schrift te willen stellen, hoe zij er toe gekomen waren, zich te laten dopen en bij de gemeente te voegen. We meenden, dat het andere kerkelijke gelovigen zou kunnen helpen, die zelf nog in strijd verkeren inzake hun Doop, als ze eens kennis namen van de strijd en doorbraak van anderen op dit punt. — Het aantal antwoorden is heel klein, zodat een bizondere uitgaaf daarvan niet kan worden overwogen. — Misschien dat we ze nog eens in De Christen plaatsen.

L.

Jaarverslag

van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

over het tijdvak 1 April 1946—31 Maart 1947

Met schroom treed ik nu voor u, mijn broeders en zusters, want het is voor het eerst, dat ik voor u het Unie-jaar „verslaan" zal. Toch doe ik het ook weer met blijdschap, want in ons aller hart leeft dezelfde liefde tot de arbeid des Heeren en werkt dezelfde geest, die ons voor Hem dienstvaardig doet zijn.

Wanneer we dit jaar trachten te overzien, komen we tot de vaststelling, dat allerwege de consolidatie is gekomen van de heroriëntering en herleving in de arbeid na de remmende en beklemmende jaren der bezetting. Mag deze en gene gemeente te zuchten hebben onder moeilijkheden, die met de tijdsstructuur gepaard gaan, zo is toch over het geheel een élan en een perspectief merkbaar, waarmee de arbeid bezien en gedaan wordt. Worden met de vaart en de blik eens adelaars de grote lijnen geschouwd en gevolgd, dan is daarmee meteen de schone mogelijkheid gegeven om in kleinigheden en uithoeken van het leven de Geest des Heeren te doen doorwerken. Zouden wij allen als leden en gemeenten met deze voortvarendheid en geestesbewogenheid dienen, dan daagt voor ons werk een zegenrijke toekomst!

De kracht van ons werk ligt niet in het getal noch in het geld, evenzeer niet in het kennen noch in het kunnen van wie ook. Wij met onze menselijkheden en onze zonden ontdekken, dat wij oorzaken van schade en gebrekkigheden zijn. De sterkte ligt daarin, dat het des Heeren werk is en dat Hij Zich om Zijn eigen werk bekommert ondanks onze onvolkomenheden. Hij doet ons altijd weer genade voor genade toestromen en het is deze genade, die ons doet opzien en voorwaarts

zien, die ons doet gaan en staan in kracht, die ons doet offeren en werken in Zijn dienst!

Het heeft ons allen tot dankbaarheid gestemd, dat blijkens de statistiek de 6000 leden in dit jaar gepasseerd zijn. Stuk voor stuk is niemand veel. Maar tezamen kunnen we toch altijd weer meer doen. De belevenis der gemeenschap is altijd stimulerend en eendracht maakt macht.

De betrekking met de Baptisten in het buitenland werd dit jaar zeer verstevigd en verinnigd. De bereidvaardigheid onzer Deense geloofsgenoten heeft die relatie wel heel nauw gemaakt, doordat onder auspiciën van het Relief-comité 330 onzer kinderen daar een gastvrij en gezond verblijf gedurende een 3-tal maanden kregen! De persoonlijke aanwezigheid van Dr. Fr. Bredahl Petersen ter Algemene Vergadering bevestigde en verstevigde de band. Verder meen ik vernomen te hebben, dat Dr. Newton van over de oceaan alhier een bezoek heeft gebracht. Wij weten ons nu duidelijker opgenomen te zijn in een wereld-wijde gemeenschap van op hun geloof gedoopten. Het plotseling overlijden van Dr. J. H. Rushbrooke, voorzitter der Baptisten Wereld Alliance, voelden we dan ook aan als een eigen verlies.

Hoewel nog jong zijnde, overschreden wij in dit jaar de drempel van de 2de eeuw. De eeuwfeestviering bij gelegenheid van de Alg. Verg. te Stadskanaal maakte deze wel tot het hoogtepunt der Unie-gemeenschap in dit jaar. Vertoevende op de geboortegrond, waar de wieg van het Ned. Baptisme stond, beleefde de Unie te duidelijker de waarde der historie en de schoonheid van de toekomst!

Bij het uitdijen van het werk ligt het voor de hand, dat de Unie-Commissie veel te regelen heeft. Daardoor werd extra vergaderen noodzakelijk. Met het oog op de groei der werkzaamheden werd een vrijgestelde benoemd, n.l. Ds. T. Jansma. Deze zal nu als predikant in bijzondere dienst der Unie zich wijden aan de opbouw en uitbouw van het Unie-bureau. De Unie is ons gezamenlijk werk en wij willen allen daaraan onze volle medewerking verlenen.

Perspectieven openen zich. Daar is het curatorium, dat ons dit jaar verrastte met de opening van een eigen seminarie te Utrecht. Tijdelijk worden nog de colleges aan de universiteit gevolgd, maar veelbelovend is dit wondere begin. Drie broeders bleven ter voltooiing van hun studie in Groningen, terwijl zes hun intrede in het seminarie deden. Springt ons hart niet op van vreugde bij het zien van deze schaar van jongemannen, die zich voorbereiden voor de arbeid in 's Heeren wijngaard? En de Heer gaat door met het uitstoten van arbeiders in Zijn wijngaard!

Daar is de E.C.U. Deze heeft ook een rij van arbeiders in haar dienst en zou er nog méér kunnen gebruiken! Het komt er op aan, dat waarlijk die zich melden, die God roept en bruikbaar wil doen zijn, maar ook, dat alle gemeenten met volle inspanning deze pioniersarbeid door hun gaven steunen. Br. Baptist ging van Zandbulten naar Pernis, br. Slort van Haulerwijk naar Zandbulten, terwijl br. Tammeling zijn standplaats in Noordbergum kreeg en andere jongere broeders op verschillende posten hun ijver toonden. Er zal nog waarlijk wel ruimte gevonden worden voor de N.T.ische beginselen, welke wij voorstaan en in practijk brengen.

Daar is de Bouw-Stichting. Door bepaalde omstandigheden heeft deze zich dit jaar wel niet veel laten horen. Doch haar geluid zal straks te krachtiger zijn. Kerken voor onze gemeenten te vinden, ook voor de gemeenten, die zich uit pioniersarbeid ontwikkelen, alsmede gebouwen, die voor de Unie en het Seminarie nodig zijn, ziet, welk een grote, omvangrijke taak. Om die taak te volvoeren is visie, élan, precies detailwerk en geloofsvertrouwen nodig!

Onze Unie-zendings-commissie, die zich na het plotseling vertrek van de vorige secretaris een tijdlang rustig hield, gaat zich weer geducht roeren. Nu zal onze zendingszin zich beter kunnen laten zien! Zo kan ook het getal van hen, die van ons uit gaan als „gezondenen" (zendelingen) wel veelvoudig stijgen. De heerlijkheid en de weldaad van het evangelie beleven wij en is ons nog weer rijker geworden door dat wat zr. zendelinge G. Reiling op haar tournée langs verschillende gemeenten liet zien en horen over het zendingswerk in de Congo.

In den lande kon ook door de radio de boodschap gebracht worden. Onze Radio-commissie verzorgde een 10-tal uitzendingen, zowel van de N.C.R.V. als van I.K.O.R. De puzzle bij welke van deze twee de Unie zich via de U.R.C. zal aansluiten is nog niet opgelost; naar onze mening is de Boodschap primair en het technisch apparaat, waarvan gebruik gemaakt wordt, secundair.

De jongeling „het Relief-comité" heeft in dit jaar veel goed werk verzet. Al kan het relief-werk nog niet geheel als geëindigd beschouwd worden, toch zal deze jongeling wel niet veel emplooi meer voor zijn krachten vinden. In dit geval zullen we allen wel zeggen: gelukkig!

Onze jongste spruit met de lange naam „commissie tot geestelijke verzorging van militairen van Baptisten huize" was alom welkom. Het is de lieveling van al „onze jongens" ver weg en bij huis alsmede van hen, die niet 's lands wapenrok dragen!

Zou ik de Zangbundel-commissie vergeten? Gans niet! Maar door de nood-situatie in zake de papiervoorziening en de zangbundelkwestie der verschillende protestantse kerken was ze wel tot non-activiteit gedoemd. Ondertussen wordt toch gewerkt aan een „boodschap" voor „ons volk".

Wanneer ik nu zou overgaan tot een weergave van de uitingen van het specifieke Baptiste gemeenschapsleven en van het werken en leven van onze „onderhorigheden", dan zou ik nog heel wat ruimte kunnen vullen. Maar ik zie er maar van af, want eigenlijk is een en ander u ook welbekend: de jeugddagen, bondsdagen, landdagen, conferentie van N.B.J.B. en N.B.V.B., conferentie van voorgangers, enz. Straks vermeld ik als bijlagen volledig het toegezonden verslag der N.B.J.B. en N.B.V.B., waarin u tevens over de betreffende organen leest. Slechts zij hier nog opgemerkt, dat getracht wordt een nauwere organisatorische verbinding tussen „Tabitha" en de Unie te leggen.

Over onze uitgaven kan ik eveneens wel zeer kort zijn. U allen kent toch ons orgaan DE CHRISTEN. Wie dit niet leest, schaadt zichzelf. Het zal u echter wel interesseren, dat het aantal abonné's omstreeks 1900 is, d.w.z. de betalende abonné's. Voor de oorlog kon de 1000 nauwelijks gehaald of gehandhaafd worden. Nu bijna het dubbele! Terwijl het aantal abonné's nog stijgt. Het kan nog méér stijgen, want het moet zo zijn, niet dat in elk gezin DE CHRISTEN gelezen wordt, maar dat in elk gezin DE CHRISTEN blijft doordat elk gezin een eigen abonnement heeft. Het zal ook ieder genoegen doen te horen, dat ondanks de prijsverlaging ons orgaan nog een batig saldo heeft opgeleverd. De financiële basis is dus goed.

DE ZAAIER is verschenen in nieuwe gedaante, doch dit Unie-jaar heeft nog te doen met de „oude" uitgave. Maandelijks schommelt het aantal afgenomen exemplaren, doch het is steeds boven de 20.000. Wat een mach-

tige evangelie-verkondiging! Ja in dubbele zin, want door de baten van dit blad is de Unie weer in staat mannen ter evangelie-verkondiging uit te zenden. Het kerstnummer van DE ZAAIER is ondanks de handicap met het vervoer een geslaagde nieuwigheid geweest. Dat geeft moed voor de toekomst!

DE KINDERVRIEND is een alleraardigst blaadje, dat door steeds meerderen gelezen wordt. Aan het einde van dit Unie-jaar had het aantal afnemers de 4000 overschreden (en als u dit leest is het de 5000 genaderd). Desondanks leverde dit blaadje een nadelig saldo op. De oorzaak daarvan is wel de stijging der papier- en drukprijzen, terwijl de verkoopsprijs nog voor-oorlogs is. Dat is geen gezonde basis en daar zal wel verandering in moeten komen.

Voorts mag ik niet onvermeld laten, dat in dit jaar het eerste dagboek verscheen, uitgegeven door de Unie en samengesteld door 14 onzer voorgangers onder redactie van Ds. J. Louw. Een keurige verschijning en een kostelijk bezit.

Zal ik u ook nog verhalen van de velerlei mutaties en bijzonderheden aangaande de voorgangers? „Ja, natuurlijk, want daar zijn we erg nieuwsgierig naar. Die mannen zijn onze mannen". Nu, toe dan maar.

K. Prins ging van N. Weerdinge naar Deventer, G. W. Tijman van Sneek naar Utrecht, D. Slort van Delfzijl naar Almelo, H. D. Hooghwinkel van Almelo naar Arnhem, C. Brandt van 2de Exloërmond naar Rotterdam—Z., A. A. Hardenberg van Leeuwarden naar Hengelo. S. Zijlstra, komende van Hengelo I, werd voorganger in Eindhoven. F. E. Huizinga, die het predikantschap in algemene dienst beëindigde, nam de herdersstaf in Leeuwarden weer op. J. Broertjes, die zijn studie voltooid had, begon het ambtswerk in Sneek. De verschillende beroepen, die uitgebracht werden, maar waar een neen op volgde, noem ik maar niet. Wel meen ik de verrassing te mogen vermelden, die door de Unie ging, toen tegen het einde van het jaar bekend werd, dat Ds. J. W. Weenink van Stadskanaal het beroep naar Haarlem had aangenomen! Ook maken we de verblijding weer mee, wanneer we er aan herinnerd worden, dat Ds. J. Hekhuis te Muntendam zijn 30-jarig ambtsjubileum vierde en Ds. J. de Jong te Den Haag na een jaar ziekte het ambtswerk weer kon opnemen. Zeer opmerkelijke feiten waren het 50-jarig ambtsjubileum van de emeritus B. Planting en — laat mij dit in dit verband mogen noemen — de 100ste verjaring van de veteraan J. Reiling Sr. Droef heeft het ons echter gestemd, dat Ds. H. Doornkamp van Den Haag—Oost min of meer met stille trom naar het buitenland vertrok.

Ben ik onvolledig geweest? Heel goed mogelijk. Schrijf het mij gerust, wat u gemist hebt.

De volgende week gaan we dit verslag vervolgen met het vermelden van dat, wat de gemeente-secretarissen lieten weten van hun gemeenten.

De Unie-secr,
T. JANSMA.

BIJLAGE I

Zeer beknopt overzicht van de werkzaamheden der N.B.J.B.

van 1 April 1946—31 Maart 1947

Zondagsschool. Door Ds. Vegter werd in opdracht van de Jeugdraad moeite gedaan een aantal Gewestelijke Conferenties te beleggen voor Zondagsschoolpersoneel. Deze vonden plaats in Stadskanaal, Leeuwarden, Den Haag en Hengelo O. De Conferenties werden vrij goed bezocht en de besprekingen toonden overal de belangstelling voor dit werk. „In deze gesaeculariseerde wereld dringt het probleem van de buitenkerkelijke Jeugd. Ook hier ligt een allerbelangrijkste taak voor de Zondagsschool: Er moet meer pionierswerk verricht worden, vooral in onze steden in de arbeiderswijken." — aldus Ds. Vegter.

De behoefte, om deze Conferenties voort te zetten, werd overal sterk gevoeld. Men wilde in het algemeen twee keer per jaar samenkomen.

Jongenswerk. Geschiedt onder leiding van Ds. G. Brongers van Enschedé. In Sept. verscheen het eerste nummer van het leidersorgaan „De Roerganger", uitgegeven in samenwerking met de leiding van het meisjeswerk. In de toekomst zal het gedrukt verschijnen. Het voorziet door het te kleine formaat slechts zeer ten dele in de nodige voorlichting, maar het is een landelijk contact. Juist dit contact schijnt zeer moeilijk te verkrijgen te zijn, maar er wordt hard aan gewerkt. In Juli 1946 waren er in 12 afdelingen clubs, thans is dit getal uitgebreid tot 22 afd. Er is een lidmaatschapskaart uitgegeven, waarvan ongeveer 370 stuks zijn uitgereikt. Ds. Brongers stelt zich voor in het komende jaar boekjes te kunnen uitgeven met voorlichtende artikeltjes voor lezingen e.d. Verder zullen er vergaderingen voor leiders belegd worden ter bespreking van het werk en om hen enige vorming te kunnen geven. Ook zal onderzocht worden de mogelijkheid, om één of meer vaste clubhuizen te krijgen, zoiets als zomerhuisjes, die voordelig te exploiteren zijn en als weekend-centrum zullen kunnen dienen.

Meisjeswerk. Staat onder leiding van Mevr. L. Speelman—Kruit en Mej. G. van Meekeren te Groningen. Deze leiding verzorgt de clubprogramma's in „De Roerganger". Veel landelijk contact is er nog niet. Enkele persoonlijke bezoeken werden afgelegd. Vorig jaar waren er in 20 afdelingen meisjesclubs met bijna 500 meisjes. Thans zijn er bijna 900 meisjes.

Zondagavondwerk. Vorig jaar was er in 33 plaatsen een Zondagavond-jeugddienst, waar totaal gemiddeld 1500 jongeren kwamen. Volgens de laatste gegevens zijn er nu in 39 afdelingen dergelijke bijeenkomsten met bijna 1700 bezoekers. Ten behoeve van dit werk werd er een Voorlichtingscentrale in het leven geroepen, om de afdelingen te helpen in het beleggen van goede avonden. Deze avonden hebben in het algemeen ten doel Evangelisatie onder de jongeren op een populaire wijze.

Kampwerk. Het Kampwerk wordt uitgevoerd door de Landelijke Kamp Commissie, die staat onder toezicht van de Jeugdraad. Door deze L.K.C. werden ter voorbereiding van de Zomerkampen 1946 een tweetal Vormingsweekends belegd in het Noorden en Zuiden, welke vrij goed geslaagd zijn. In de Zomer werden in Kootwijk op de Veluwe gedurende een viertal weken kampen gehouden, die gezamenlijk door een 160 jongeren werden bezocht. Ook enkele afdelingen (Groningen, Hengelo en Eindhoven) belegden Kampen. Dit werk mag zich in aller belangstelling verheugen en vervult een prachtige taak in de N.B.J.B. De Kampen brachten bepaald veel zegen onder de jeugd. Ten behoeve van dit werk kunnen we beschikken over een elftal tenten van 8—32 personen en verschillende andere materialen. Er moet echter op de duur veel meer komen en we streven er in de toekomst naar een eigen Kamphuis met terrein te kunnen kopen. Een Kamphuisfonds is hiervoor in het leven geroepen. Voor het komende jaar staan er weer meer kampen op het programma dan het vorig jaar, waarbij

nu ook gerekend is op kleinere jongens en meisjes (beneden 14 jaar) in regionale kampen.

Zang en Muziek. Hiervoor heeft de Jeugdraad nog weinig kunnen doen. Het is nog niet in alle afdelingen goed doorgedrongen, dat de U.C. dit werk tot de N.B.J.B. rekent.

Zendingsactie. Deze heeft het afgelopen jaar een bedrag f 5638.46 opgebracht. Er werd een sluitzegelactie gevoerd, die al enige baten mocht inbrengen. Over de besteding van dit geld zal door de C.C.verg. worden beslist. Door de heer G. Planting wordt dit werk met enthousiasme voortgezet.

Algemeen. Het maandorgaan van de N.B.J.B. „Jong Leven" onder redactie van Ds. G. Brongers maakte het goed. Er is een oplaag van 1300—1400 ex.. Met Kerst werd een speciaal nummer uitgegeven. Het wordt aan de N.B.J.B.ers in mil. dienst gratis toegezonden.

Het werk onder deze militairen is overgedragen aan de door de U.C. ingestelde Commissie voor de behartiging van de geestelijke belangen der militairen.

De Nat. Conferentie — de eerste na de bevrijding — werd in Juli in Hengelo gehouden. Het aantal deelnemers liep tegen de 700. Het was een grootse ontmoeting.

Over het algemeen wordt helaas aan de vorming van de jongeren te weinig gedaan. Er is vaak onder hen een schreeuwend gebrek aan enige degelijke Bijbelkennis. Het catechetisch onderricht, dat verder niet — naar de mening van de U.C. — tot het werkterrein van de N.B.J.B. behoort, zal hier de leemte moeten vullen.

De N.B.J.B. is verder lid van de Ned. Jeugd Gemeenschap. Daardoor bereikten ons vaak goede technische tips en werden we met materiaalvoorziening door de N.J.G. fijn geholpen.

Met het buitenland was weinig contact.

Met dankbaarheid voor de ontvangen zegeningen ziet de Jeugdraad op het afgelopen jaar terug.

J. BROERTJES,
Alg. secr.

BIJLAGE II

Overzicht der werkzaamheden der N.B.V.B.

Terugziende op het jaar 1946 kunnen we niet anders dan dankbaar zijn voor hetgeen God ons dit jaar weer in elkander heeft willen schenken en wel in de eerste plaats door middel van ons maandblad „De Kandelaar", die we sinds Juli 1942 hebben moeten missen (redenen overbekend). Het aantal abonnee's neemt nog steeds toe. Redactrice D. Bakker—Edam van Emmer-Erfscheidenveen. Dan mogen we ons verheugen in een voortdurende groei; in 1946 zijn wederom als lid toegetreden de afdelingen: Enschede, Pernis, Eindhoven, Drachten, zodat het ledental thans plm. 1000 bedraagt. Zo konden we gezamenlijk vele gelden bij elkaar brengen, waarvan dit jaar f 1750.— gegeven werd aan de Congo, dan nog f 550.— voor de buitenlandse zending en f 200.— voor de E.C.U., terwijl het overige besteed werd voor verpleging van rustbehoevende zusters in Tabitha. Zusters uit Den Haag, Foxhol, Deventer, Delfzijl en Sneek profiteerden hiervan, terwijl de blinde zusters Zwaal uit Apeldoorn voorgoed een plaatsje gekregen hebben in dit rusthuis.

Ofschoon de tijd voorbij is dat hele scharen kinderen uit de steden naar het platteland gingen, mochten we toch ook dit jaar nog weer 4 ondervoede kinderen een heerlijke tijd buiten bezorgen.

Onze algemene vergadering werd dit jaar onder zeer grote belangstelling gehouden te Stadskanaal. Tevens deed Zusterhulp zich door enkele afgevaardigden van het H. B. vertegenwoordigen op het feest gehouden ter herdenking van het 100-jarig bestaan van de Baptisten kerk te Stadskanaal en bij de opening van het Seminarie te Utrecht.

Met de blik opwaarts gericht gaan we zo voorwaarts in des Heeren kracht.

De secr.esse,
T. OLIJSLAGER—Hardenberg.

Gemeenteberichten

ALKMAAR

Evangelisatiecampagne. 21, 22 en 23 Mei hadden we hier in Alkmaar de broeders studenten uit Groningen en Utrecht.

De gehele actie was door deze broeders op touw gezet.

De eerste avond hadden we op twee plaatsen in de stad openluchtsamenkomsten, die jammer genoeg door de koude niet erg bezocht werden. Maar dit ontmoedigde de broeders niet en ze trokken elke dag, gewapend met de boodschap des Heils er op uit, colporterende en sprekende. De beide samenkomsten, die werden gehouden, waren tamelijk bezocht. De gemeenten te Amsterdam en Haarlem gaven hun medewerking wat de zang betreft, alsmede de heer Pape, die verschillende liederen ten beste gaf.

Zo ziet u dat Alkmaar steeds actief is; onze innigste wens is dan ook te prediken Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Zondag 1 Juni vierde de gemeente met eigen avondmaalsstel het avondmaal.

De bijbellezing werd steeds gehouden bij een der broeders thuis, maar er is nu een zaaltje voor gehuurd; misschien dat er dan ook vreemden komen.

Onze wens blijft, dat de gemeente te Alkmaar velen tot zegen mag zijn in het donker N. Holland.

Hartelijke groeten,
de secr. H. KIWIET.

DELFZIJL

16 Mei was de grote dag waarnaar we allen zeer hebben verlangd. Inwijding van de noodkerk. Ds. Weenink, voor deze dienst gevraagd, koos als uitgangspunt de woorden uit Haggai 2 : 10 „De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden". Dit ogenblik kunnen wij ons bijna niet realiseren, aldus spreker. Dit gebouw is een broederlijke handreiking, gedaan door de wereldraad der kerken. *Allen* zijn dus in ons midden. Wij willen de tragedie van het oude gebouw niet wakker roepen. Wij willen ons niet vastgrijpen aan dingen. De gemeente beleefde gelukkige tijden in 't verleden. Dat was de heerlijkheid van het vorig huis. Haggai zegt: „De heerlijkheid van het laatste huis zal groter zijn". De heerlijkheid van de vrijmakende genade van God. Ik wenste wel dat Haggai nog leefde op allerlei terrein. Moge dit bewijs van internationale broederzin een heenwijzing zijn van wat op til is. De heerlijkheid van de broederschap van het koninkrijk van God. God alles in allen.

Na staande gezongen te hebben lied 28 : 1 richtte

spreker zich tot de genodigden. Het burg. gem.bestuur werd hart. dank gebracht voor alle bewezen diensten, alsook de versch. Kerkgenootschappen voor de zo spontaan toegestoken zusterhand tijdens ons dakloos tijdperk. De Uniebouwstichting, vertegenwoordigd door de brs. Attema en Boiten, werd dank gebracht voor de gegeven adviezen, en tenslotte allen die hadden gewerkt aan de opbouw en inrichting van deze noodkerk.

Verschillende toespraken en goede wensen mochten we aanhoren van de loco burgemeester, een afgev. van het L. d. H., Ds. Brouwers van de Herv. kerk, Ds. de Haan namens Unie, br. Veenstra van Foxhol, oud-voorg. Ds. Slort van Almelo, Ds. Louw van Groningen, br. Boiten en Attema van de bouwstichting.

Ten slotte sprak ouderling br. Brongers namens de gem. te Delfzijl en dankte in 't bizonder Ds. Weenink voor alles wat hij deed om te komen tot het feit van deze dag. De noodkerk werd hierbij overgedragen aan de Uniebouwstichting.

De gemeente is zeer verheugd weer een eigen huis tot haar beschikking te mogen hebben. Om te komen tot een eigen voorganger beriep zij candidaat J. Bosma.

De volgende week geven wij u berichten van meerdere zegeningen.

J. A. H.

AMSTERDAM

We hebben hier in Amsterdam Noord, toen de evangelisatie in het kerkschip moest eindigen, steeds het onderling contact onderhouden met bidstonden en bijbellezingen bij verschillende brs. en zrs. in de huiskamer. De brs. daar brengen bovendien vele exemplaren van „De Zaaier" tot hun bestemming.

Onverwacht opende zich de gelegenheid om in een schoollokaal, Azaleastr. 10, te mogen evangeliseren. Ds. C. Brandt was de eerste, die in deze nieuwe zaal, gloedvol, het heerlijk Evangelie mocht vertolken. Er was op gerekend, dat de stoelen welwillend zouden worden beschikbaar gesteld door een hervormde vereniging, doch een hervormd predikant wist dit te verhinderen. Toen gingen onze brs. zelf stoelen brengen, sommigen één, anderen twee, ja zelfs drie....en....de vergaderingen konden doorgaan.

De pogingen van tegenstand brachten onze brs. tot meerdere actie.

Een der brs. aldaar was Fokke Klazema, die wegens zwakte en gedeeltelijke verlamming, niet actief kon meehelpen, doch steeds met blijdschap de vergadering in zijn huis ontving. Na nogmaals door een beroerte te zijn getroffen, nam de Heere hem Pinksterzondag, 25 Mei j.l. tot Zich in het Vaderhuis, na een leeftijd van 72 jaar. Kort voor zijn heengaan mochten we nog met hem spreken en danken.

Zondag 1 Juni was 't weer feest in de gemeente en in 't bizonder in 't gezin van br. F. Goezinne, want zijn zoon had de goede belijdenis afgelegd en werd door de doop in de gemeente opgenomen. Bij de tafel des Heeren viel hem een hartelijk welkom ten deel.

W. V., secr.

Familie-landdag te Apeldoorn

Pinkster-Maandag ontmoetten vele Baptisten en Baptistengenoten van Arnhem, Deventer en Apeldoorn elkaar in Berg en Bos, dat zo bijzonder rijk is aan natuurschoon. We troffen het buitengewoon met het weer. Een stralende lentedag getooid in zomerse pracht!

Het was al even over half elf, toen br. K. A. van Beek dit gemeentelijk samenzijn opende. Natuurlijk zongen we samen. Het muziekcorps van het Leger des Heils speelde. De broeders muzikanten vormden in de loop van de morgen ook nog een mannenkoor en zongen onder grote aandacht een heel mooi lied. Ds. Prins sprak een goed doordacht en pakkend woord. Men luisterde graag. De muzikanten moesten enkele minuten vóór twaalf vertrekken. Ze zouden 's middags spelen en zingen in een interneringskamp. Mede door dit vertrek gleed deze openluchtsamenkomst bijna ongemerkt over in de pauze, waarin de meesten zich geducht weerden. Voor consumptie was behoorlijk gezorgd.

In de pauze hadden we gelegenheid met deze en gene een woord te wisselen. Behalve uit genoemde steden waren ook uit verscheidene plaatsen in de omtrek leden en vrienden met ons saamgekomen.

De middag had men gereserveerd voor spelletjes. Klein en groot vermaakte zich. Het moet gezegd, dat de dames zich geducht weerden. Er was veel hilariteit. Natuurlijk ontbrak het niet aan vriendelijke wenken en welgemeende opmerkingen.

Het was een goede dag. Ds Hooghwinkel eindigde, nadat nog enkele mededelingen waren verstrekt. Ook werden er nog prijzen uitgedeeld aan de winnaars.

Voor het volgende jaar hopen we op een ontmoeting met de gemeenten in Twente.

d. H.

Twentse Gemeentedag te Deldenerbroek

Ofschoon de weerberichten voor de Pinksterdagen niet al te gunstig luidden, heeft toch onze Hemelse Vader in Zijn oneindige goedheid de zon in al haar pracht voor ons allen doen schijnen. Zo trokken dan ook met grote vreugde honderden van onze jongen en ouden van de

verschillende gemeenten hier in Twente wandelend, per fiets of met de bus er op uit op de 2e Pinksterdag, om op een mooi plekje met bos en hei in Gods rijke en vrije natuur tezamen te komen om een prettige dag door te brengen. Inderdaad is het een heerlijke dag geweest en wij kunnen allen met grote dankbaarheid op de genoten zegeningen terugzien. Tegen 10 uur waren allen aanwezig en begon het muziekcorps het: „Rijst op, rijst op voor Jezus" te spelen. Dat was het teken om zich te verzamelen rondom het sprekersgestoelte, dat uit een eenvoudige kist bestond. De voorganger van de gemeente te Hengelo opende de dag met schriftlezing en gebed, heette allen hartelijk welkom en gaf het woord aan Ds. Slort, die een toespraak hield over het onderwerp „De scheppende en herscheppende kracht van de Heilige Geest". Zoals God door Zijn eeuwige macht alles in het aanzijn riep, zo gaat Hij voort ook nà de zondeval het nieuwe leven in de mens te doen ontwaken. De ganse natuur predikt ons in de lente dat, wat dood was, weer tot ontwaken komt. Zo vindt ook in onze harten dat geweldige gebeuren plaats wat eens te Jeruzalem geschiedde. — Nadat het zangkoor van Hengelo nog enkele Pinksterliederen had gezongen en het muziekcorps een paar marsen had gespeeld verspreidden zich allen om zich te wijden aan sport en spel òf om heerlijk te genieten van het prachtige weer en gezellig gekout. De dag vloog om en met moeite kon de leider allen weer om zich vergaderd krijgen voor de dagsluiting. Twee korte maar krachtige toespraken werden gehouden, de eerste door br. van Loo, voorganger van de Baptisten gemeente te Daarlerveen, welke gemeente ook opname gevraagd heeft in de Unie. Helder klonk zijn persoonlijk getuigenis van het geloof in onze Heiland, van de kracht en vrede, die hij daarvan in zijn eigen leven steeds ondervond. Hij nodigde allen uit om Jezus als Zaligmaker te aanvaarden, die dit nog steeds niet hadden gedaan en wekte de gelovigen op om in deze tijd van grote geestelijke nood overal hun moedig getuigenis te geven. De tweede spreker, Ds. Brongers, sprak over de Heilige Geest als bron van kracht en licht. Zo wij verbonden zijn met deze bron, zal heel ons hart daarmee vervuld zijn, doch indien niet, zal ons leven machteloos voorbij gaan. Daarom: blijf in gemeenschap met God! — De middagmeeting werd gesloten met dankzegging door br. van der Werf. —

Terwijl het muziekcorps nog enkele liederen speelde, maakten zich allen gereed om huiswaarts te keren, met verbruinde gezichten en blijde en dankbare harten.

Zo is ook het Pinksteren weer voorbij — maar in ons bewaren wij de rijke herinnering van twee zeer gezegende, prettige dagen. Dat wij de Heere des te beter dienen met grote liefde, naarmate schone herinneringen onze harten vervullen.

A. A. HARDENBERG.

Ingezonden

Er zijn ogenblikken, dat onze overtuiging ons gebiedt om te spreken, wijl men anders op ons de regel zou kunnen toepassen: wie zwijgt stemt toe. Voor mij geldt thans Prediker 3 : 7.

Als trouw lezer van De Christen, volgde ik altijd met aandacht de gangen van de schrijver der L. Schakels. En dat deed ik met te groter aandacht, nu hij naast Losse Schakels, ook ketenen gaat smeden.

Br. Louw meent ons te moeten vergasten op een „Baptistische Geloofsbelijdenis"[1]) en in het nr. van 2 Mei biedt hij ook een concept-formulier aan voor het bevestigen van een ouderling.[2])

Ik weet niet of dit in opdracht gebeurd of op eigen initiatief, doch hoe dat ook zei, mijn overtuiging dwingt mij nu te spreken.

Mijn gedachte over de Concept-formulieren is: God beware ons daarvoor. Het zou m.i. de eerste stap zijn op het hellend vlak van de vormendienst, waarin Rome en ook gedeeltelijk de Reformatie is vastgelopen. Dan wordt de vrije werking van de Heilige Geest aan banden gelegd. Vergel. Joh. 3 : 8. — Nu wil ik niet beweren, dat we de weg der bandeloosheid moeten bewandelen. Verre van dat zelfs. Neen, laat alle dingen betamelijk en in goede orde geschieden, I Kor. 14 : 40. Doch betamelijkheid en ordelijkheid zijn, dunkt mij, heel andere begrippen dan vastgestelde vormendienst. Daar zou God zich moeten aanpassen bij vormen, door de mens vastgelegd.

En wat leert ons in dezen de bijna 20 eeuwen oude kerkgeschiedenis? Dat de zaak van het Evangelie van Gods genade vastliep. En wat deed God? Hij liet de kerken hun dode vormen, maar riep daarnaast mensen, die zich lieten leiden door Zijn Woord en Zijn Geest, om alzo het licht van het Evangelie weer te laten schijnen.

Ik denk in dit verband o.a. ook aan de doorbraak, die wij de vorige eeuw in ons land mochten beleven. God openbaart zich in levende gemeenten van gelovigen. Nu zal Hij ons ook in de toekomst kunnen en willen gebruiken, doch niet op een wijze als ons past en wij nodig oordelen; doch zoals Hij wenst en nodig oordeelt. God kan ons gebruiken en wil ons ook gebruiken. O, wonder van genade. Maar Hij zal Zijn werk ook kunnen doen zonder ons. Hij zal beslissen over de wijze en het hoe van Zijn werk. Het enige nodige is: geleid te worden door Zijn Geest.

Om waarlijk vrij te zijn, heeft Christus ons vrij gemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen. Gal. 5 : 1.[3])

Pernis. K. BAPTIST.

Gaarne geven wij deze trouwe wachter op Sions muren de gelegenheid zijn waarschuwend woord te doen horen, waarvan hij zo diep overtuigd is het niet te mogen verzwijgen. Enkele inleidende opmerkingen hebben we slechts weg gelaten als, naar ons gevoelen, niet ter zake dienende. Dit wete men slechts, dat onze br. onder beslag gekomen is van Pred. 3 : 7: er is een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken.

We plaatsen bij zijn stuk een paar opmerkingen.

1. De „Baptistische Geloofsbelijdenis", die wij vertaald in De Christen opnamen, was een uiteenzetting van het geloofsinzicht van een groep Amerikaanse Baptisten. Achteraf is ons gebleken, dat ze reeds een paar eeuwen oud is. — De Statuten der Unie zijn in hun 1ste art. een ge-

loofsbelijdenis. Eveneens de Statuten onzer gemeenten. Almelo kwam voor een paar jaar met de wens ter Algem. Verg. naar een geschriftje, waarin uiteen gezet werd, wat Baptisten geloven, opdat men met behulp daarvan het Nederl. Baptisme aan de vreemdeling zou kunnen voorstellen. Het antwoord was ons Baptisten Vademecum.

2. Op een verg. van Broederschap van predikanten kwam de wens naar voren dat er een grotere eenheid zou komen in ons handelen als gemeenten. Als gevolg daarvan werd een comm. benoemd om concept-formulieren te ontwerpen. Dat liep wat in de war. Toen heeft de schrijver van L. Schakels, die door jonge brs voorgangers wel eens om raad gevraagd was in deze materie, zelf concept-formulieren opgesteld en daar hij dacht, dat het goed was dat de leden der gemeenten, die wel vaker de bevestiging van een ouderling hadden meegemaakt, er zich eens rekenschap van gaven, wat de plaats en taak van zo 'n broeder is, en voor zulk een-zich-rekenschap-geven de concept-formulieren wel eens als leidraad zouden kunnen gebruiken, besloten ze in De Christen te publiceren, verwachtende dat ze op de e.k. verg. van bovengenoemde Broederschap besproken zullen worden.

We moeten ons van ons handelen rekenschap geven. In hoeverre brs geloven alzo te moeten handelen gelijk zij doen, blijve hun inzicht overgelaten, of worde in overleg met hun gemeenten vastgesteld.

Het ene nodige is geleid te worden door Zijn Geest, zonder vooraf te zeggen, zus of zo mag het niet.

3. Ja, laat ons het schone beginsel van Gal. 5 : 1 vasthouden, door b.v. niet ons begrip van vrijheid anderen als een slavenjuk opleggen. Ieder „staat" of „valt" zijn eigen Heer, d.w.z. ieder brenge de Heer zijns levens eerbetoon in de vormen en op de wijze, waardoor hij dat eerbetoon het beste kan uitdrukken. De Heer ziet daarbij het hart van Zijn dienaar aan. Laat ons ook dit schone vrijheidsbeginsel hooghouden.

L.

PARIA'S

Het Brahmaïsme, waarvan wordt aangenomen dat het de oudste godsdienst ter wereld is, is de meest verbreide godsdienst in Brits-Indië. Het bestond reeds vele eeuwen vóór het begin van onze jaartelling. Zijn meest kenmerkende trek is de „kasten"-indeling. Deze groepen leven zeer streng gescheiden van elkaar. Zo is het b.v. niet toegestaan, dat een man en vrouw van verschillende kasten trouwen. Doen zij dit toch en worden uit zo'n huwelijk kinderen geboren, dan behoren die tot geen enkele kaste. Zij zijn paria's, verworpenen, door de gemeenschap uitgesloten.

Een dorp van paria's .... een samenraapsel van hutten, bestaande uit één verdieping, opgetrokken van klei, met riet als dakbedekking. Ze verdienen nauwelijks de naam huizen, want vele hebben maar één kamer en er zijn er maar weinig, die er meer dan twee hebben.

Er is iets wat enigszins op een hoofdstraat lijkt, min of meer recht, de huizen gegroepeerd aan zijn beide zijden. Maar voor de rest zijn het stegen en sloppen en hier moet je uitkijken als je er loopt vanwege de gaten, de keien en de modder, en de levende have van kippen, kuikens, geiten en kinderen. Je moet zorgvuldig letten op de lage, overhangende rieten daken, die dikwijls aan de hoeken zo zijn afgesleten, dat het latwerk van scherpe bamboestokken bloot komt, die het voorzien hebben op het hoofd van de argeloze voorbijganger.

Er zijn maar weinig manieren, waarop deze gemeenschap van uitgestotenen in hun onderhoud kan voorzien. Een ervan is het weven. Het grootste deel van de dag en ook een gedeelte van de nacht zitten ze in de bedompte kamer, die door een walmend olielampje schaars wordt verlicht, aan hun weefgetouw. Zij, die niet kunnen weven, zijn meestal daggelders.

Vrouwen en kinderen moeten even goed en even hard werken. Wanneer de man wever is zal het gezin hem daarbij helpen met de eerste werkzaamheden, zoals bijvoorbeeld de bereiding van de katoen. Is vader een koelie, dan zullen vrouw en kinderen dit naar alle waarschijnlijkheid ook zijn.

Het gemiddelde inkomen van een gezin is f 7.50 per maand! Ook al zijn de rijst en de kleding er goedkoop, toch is de levensstandaard in zo'n dorp op het allerlaagste peil. Meer dan twee maaltijden per dag kan men zich niet veroorloven; gekookte rijst vormt de hoofdschotel met zo nu en dan een heel klein beetje groente. In de schaarse tijd moet men zelfs met één maaltijd volstaan.

Godsdienstige feesten of een huwelijk zijn welkome gelegenheden om nieuwe kleren te kopen of een kuiken te slachten, of misschien zelfs wel een geit. Deze „genoegens" zijn echter alleen mogelijk door geld te lenen, en er is dan ook geen gezin dat niet in de schuld zit.

Tijden van ziekte en pokken- en choleraepidemieën omgeven het dorp met hun doodsschaduw en dit zijn nieuwe gelegenheden, waarbij schulden moeten worden gemaakt en de maandelijkse begroting staat niet toe dat men door aflossingen deze tijd van lenen en bedelen spoedig te boven komt.

Ook voor deze mensen en voor hun diepgewortelde vrees, onwetendheid, slechtheid en zonde is Christus en Zijn kruis het enige redmiddel. Het Britse Zendingsgenootschap is begonnen om ook onder hen Christus te prediken als de Redder van zondaren, en reeds vele verstotenen hebben het Evangelie gehoord en aanvaard en zijn gedoopt. In deze streek zijn er reeds 3000 lid van de gemeente.

Het B.Z.G. doet echter meer.

Het is voor vele gezinnen onmogelijk om ook maar één kind naar school te sturen, want hierdoor wordt het gezinsinkomen verminderd. Daarom worden andere wegen bewandeld om het geestelijk peil van de dorpsbewoners te verhogen. De verdiensten van geen enkel lid van het gezin kunnen worden gemist; welnu, dan moeten er middelen worden gevonden om die inkomsten te verhogen door beter en doeltreffender te werken. Er is thans een school voor wevers, die de jongens in dit ambacht onderwijs geeft en er is een landbouwinstituut, dat tot doel heeft grotere belangstelling voor land- en tuinbouw te kweken. Overal en altijd wordt zelfrespect aangemoedigd, zindelijkheid en bereidheid om te helpen, die minder bedeeld zijn.

Het verschoppelingenprobleem heeft echter een grotere

draagwijdte, dan men uit bovenstaande zou vermoeden. Het is niet beperkt tot het Brahmaïsme met zijn kasten, het is zelfs niet beperkt tot Voor-Indië of een of ander „ongecultiveerd" werelddeel; het omvat onze gehele samenleving in al zijn geledingen. Paria's leven in ieder land, in iedere stad, misschien zelf in iedere straat en in ieder geval in de naaste omgeving van een ieder van ons.

Het antwoord op het paria-probleem is Christus. Hij verbrak de muur van zonde, die stond tussen God en ons. Hij is ook in staat om de muren van armoede en ellende te verbreken, die door maatschappelijke omstandigheden zijn opgetrokken en van paria's — geestelijke verschoppelingen — kinderen te maken in Zijn Koninkrijk.

Laten zij, die hiervan hun levenstaak maken, kunnen rekenen op Uw hulp, in wat vorm dan ook.

Vert. door J. B.
„In their own homes" no. 3.

Agenda

67e Alg. Verg. der Unie

Er is helaas een agendapunt weggevallen. Ik verzoek vriendelijk het ontbrekende aan te vullen. Bij de voorstellen van de Unie-Commissie moet nog het volgende voorstel vermeld worden:

van de Unie-kwekelingen de volgende verklaring te vragen: „ondergetekende verklaart er mede bekend te zijn, dat hij na volbrachte studie gedurende minstens vijf jaar gebonden is in de Unie van Bapt. Gem. in Ned. te werken, terwijl de Comm. der Unie het recht heeft om in overleg met de E.C.U. hem gedurende die tijd te laten werken in plaatsen door haar aan te wijzen. En dat hij verplicht is terstond bij de aanvaarding van zijn ambt toe te treden tot het Pensioenfonds der Broederschap van Bapt. voorgangers".

Dit is dus punt 9 g der agenda.

Verder zal ook de morgenvergadering der conferentiedag vroeger beginnen en wel om 9.30 uur. Wil ieder dit even noteren?

De Unie-secr. T. JANSMA.

Zendingsrubriek

1. Het is gebeurd. Zondag 1 Juni was de Unie Zendingszondag. De U.Z.C. is erg naar het resultaat benieuwd. Zal zij tevreden kunnen zijn? En hebben alle gemeenten meegedaan?

Enkele gemeenten schreven mij, dat zij om bepaalde redenen onmogelijk de Unie Zendingszondag op 1 Juni konden houden. Maar dat in ieder geval loyaal op hen gerekend mocht worden. Bravo, dat is taal naar het hart van de U.Z.C.!

Zo er soms toch nog gemeenten mochten zijn, die, om welke reden dan ook, in gebreke bleven, laten zij alsnog de grote zendingscollecte houden. Niemand mag hier achter blijven; de zending mag geen „stiefkind" van ons zijn.

2. *Zendingscorrespondenten.* Tot mijn grote spijt hebben vele gemeenten — hoe is dat toch mogelijk?! — nog steeds *geen* zendingscorrespondent aangesteld. Zijn we soms tot een traag, vadsig ras geworden? Dit laatste nu wil er bij mij nog niet in. In de desbetreffende circulaire, die aan alle predikanten, evangelisten en secretarissen onzer gemeenten verzonden werden, werd dit met klem verzocht. De circulaire was gedagtekend 15 April 1947. We leven thans twee maanden later. Hoe is het eigenlijk? Ging de circulaire misschien de bekende weg naar de prullemand?

Een goede organisatie voor onze buitenlandse zending kunnen we alleen opbouwen, indien gij allen spontaan en van ganser harte meewerkt.

Tot dusver bleven de volgende gemeenten in gebreke: Almelo, Alkmaar, Apeldoorn, Delfzijl, Eindhoven, Foxhol, Den Haag—O., Haarlem, Heeg, Heerenveen, Hoogezand, Stadskanaal, Staveren, Sneek, Ter Apel, Treebeek, Vriescheloo, Valthermond, Workum. Voorwaar een lange, trieste lijst.

De zaak is urgent. „De Christen" van 23 Mei 1947 vermeldde onder Voorstellen van de U.C. 9b: Als zendelingen te aanvaarden: H. Jut, Groningen; R. Veenhoff, Haulerwijk en als zendelinge: W. Zerbst, Utrecht. We komen er niet door alleen op de A. V. te Leeuwarden dit jaar enthousiast de hand op te heffen en hen te accepteren. *Onze organisatie moet klaar zijn.* En daarom: stevig aanpakken! Stel onverwijld een broeder of zuster aan met een warm kloppend hart voor de zending, die wil werken en bericht mij hun naam en adres. Doe het nu! We zijn immers het binnenlandse front. En we hebben te zorgen voor de ravitaillering in gaven en gebed.

3. *De zendingscorrespondenten, die reeds aangesteld zijn.* Van sommigen uwer mocht ik brieven ontvangen, waarin mij bericht werd hoe zij zich de opzet in hun gemeenten indachten en voorstellen uit te voeren. Prachtig, dat is tenminste het begin van actie. Graag zou ik thans willen zien, dat alle zendingscorrespondenten mij gingen aanschrijven en berichten welke actie er momenteel in hun gemeente door hen op touw is gezet.

Uw werk heeft de U.Z.C. immers als volgt omschreven:

a. In overleg met de Raad der Gemeente — dit steeds primair — is het uw taak om de zendingsliefde in de locale gemeente levendig te houden.

b. Aan uw initiatief laat de U.Z.C. over, hoe u de plaatselijke organisatie opbouwt, waardoor een regelmatige, gouden stroom van zendingsgelden steeds vloeien kan naar br. W. Modderman, Willemstraat 9, Sneek. Giro 382183.

c. Uw taak is het eveneens, om, na ruggespraak met de U.Z.C., een zendingsavond te organiseren, waarbij, indien mogelijk, een goede verantwoorde zendingsfilm vertoond zal worden. Het driemanschap der U.Z.C. is in principe bereid om op zulk een avond een zendingswoord te komen spreken, althans een lid hiervan.

Het spijt mij zeer tot dusver nog geen enkel artikel over de zending te kunnen plaatsen. Eerst moet onze organisatie opgebouwd worden, de zendingsmachine op volle toeren draaien, desnoods overbelast, dat hindert hier niet.

4. *Een dringend appèl.* Een dringend beroep doe ik hierbij op uw aller medewerking. De heiden, de natuurmens, heeft ook een heilig recht op het Evangelie. God roept ons in Zijn Woord tot de daad! Laten wij daarom allen gemeenschappelijk èn enthousiast aanpakken! Het *moet*, het *kan*, het *zal* gebeuren! Niet kunnen, dat woord komt in mijn woordenboek niet voor. In het uwe soms? Dan beklaag ik u: arme stakker!

Op voor de buitenlandse zending, op voor de zaak

en de naam des Heeren! Wij hebben kansen — en die kansen gaan we nu stevig aangrijpen en terdege uitbuiten. Met een gulle hand en gevouwen handen staan achter de zending, omdat dit werk ook betreft de arbeid in Gods Koninkrijk. Willen we Gods medearbeiders zijn? Willen we ons laten dringen door de liefde van Christus? Willen we zijn, die we wezen moeten? Baptisten, zendingsvrienden?

Met hart. zendingsgroet voor de U.Z.C.,
de secretaris,
H. D. HOOGHWINKEL.

Onze Nationale Jeugdconferentie

Reeds heeft de Alg. Secretaris der N.B.J.B. de geheimen van het programma wereldkundig gemaakt. Dat is op zich zelf al een opwekking om er heen te gaan. Misschien was het dus niet nodig er nog eens over te schrijven.

Toch kan het geen kwaad, dat U er nog eens iets over leest. Wij worden immers allen gaarne herinnerd aan een mooi vooruitzicht. Daarom lezen we ook wat hier volgt met grote aandacht.

Zakelijke mededelingen leest U hier niet. Daarvoor verwijs ik U naar de eerstvolgende Christen en naar het Juninummer van Jong Leven. Het gaat nu om en over iets anders.

Naast de Unievergadering is de Jeugdconferentie een hoogtepunt in ons landelijk Baptistenleven. Ieder, die ze in het verleden bijwoonde, denkt er met plezier aan terug. En zo zal het ook in de toekomst zijn.

Hoogtepunt, inderdaad! Maar dat is de conferentie eerst dan, wanneer zij, die er aan deelnemen, er zelf mee door omhoog gestuwd worden. Want daarom houden wij ze. Natuurlijk is het er gezellig; wij zijn immers een volk, dat van gezelligheid houdt. Natuurlijk is er ook heel wat te beleven; daarvoor sloven Jeugdraad en regelingscommissie zich immers al maanden van te voren uit. Maar hoofdzaak is, dat wij er door opgestuwd worden naar de hooglanden.

Nog steeds is dat op onze conferenties in het verleden zo geweest, Goddank. Wij kwamen met een open hart en wij hebben rijkdom ontvangen. Voor velen betekende het *de* bevrijding in hun leven en nog meer hebben er nieuwe kracht tot de opdracht ontvangen.

Het zou niet moeilijk zijn een hele Christen te vullen met getuigenissen van zulke mensen. Het is niet nodig, wij weten het allen. Wie dit eens heeft doorleefd, verlangt steeds naar de volgende conferentie om dit opnieuw te ervaren.

Daarom trekken wij allen op naar Groningen. Wij moeten geinspireerd worden van Boven. Wij moeten ons opnieuw toewijden aan de dienst van onze Koning. Wij kunnen niet thuisblijven maar worden daarheen gedreven, waar wij weten Hem te zullen ontmoeten.

Daarom zal ook Groningen blij zijn de gasten te mogen ontvangen. Het vele werk, hieraan verbonden, wordt met vreugde gedaan. Want Groningen hoopt op en bidt voor een machtige openbaring van de Heilige Geest, diepe inspiratie voor ieder, die komt. En Groningen roept alle jongeren toe: KOMT! Wees onze gast en verwacht het met ons van God. Dat wij een machtig Pinksterfeest mogen beleven, ook al is het naar de kalender al voorbij. Dat er velen de beslissende stoot mogen ontvangen en de anderen de Geest-kracht mogen ontvangen de wereld in brand te zetten. Komt in stromen met een biddend hart en wij zullen stromen van zegen ontvangen. En bidt zonder ophouden, alleen en gemeenschappelijk voor een rijke conferentie.

Groningen. J. REILING.

LAATSTE OPROEP

voor onze

Nationale Zusterhulpvergadering

te Utrecht

29 Juni. Aanvang 9.30 uur te „Silo", Heerenstraat 34.

Willen alle afd. ons p.o., in ieder geval *voor* 20 Juni, bericht zenden hoeveel zusters de vergadering denken te bezoeken en wie nachtlogies wensen? Na die datum kunnen wij u geen onderdak bezorgen.

Ieder brengt toch zijn boterham mee? Koffie en thee schenken wij als u een kopje meebrengt en, zo u wilt, wat suiker.

Enkele brood- en melkbonnen hebben we nodig voor de koffie met koek. Boterbonnen hoeft niet.

T. JANSEN—Kuipers,
Amstelstraat 24, Utrecht.

N.B.J.B. Zomerkampen 1947

Reeds hebben we een en ander maal in „Jong Leven" de aandacht gevestigd op de N.B.J.B.-Zomerkampen, die dit jaar worden gehouden in het prachtige, onvolprezen-schone *Epe* (bij Apeldoorn).

De heerlijke stralenbundels van een echte lentezon hebben hier en daar en overal de natuur als uit haar wel té lange winterslaap gewekt: struiken en bomen botten uit en spreiden hun bloesem in een frisse, schier duizendvoudige kleurenpracht, zó betoverend mooi, dat het ons mensen — aardekinderen als we zijn — aangrijpt en een drang, een roep naar een meer uitbottend lenteleven in ons doet aanzwellen.

Een onverwachte wisselwerking tussen mens en natuur: Het jonge leven wil doorbreken......!

Vele jonge mensen, hele N.B.J.B.-afdelingen maken zich op. De wondere klank uit het kamperend verleden zingt in de jeugdige harten en doet tientallen, honderdtallen besluiten: *wij gaan kamperen in de N.B.J.B. Zomerkampen. Wij gaan naar Epe!!!*

Tientallen, honderdtallen!

Wat te denken van een afdeling, die zegt: van ons gaan er dit jaar 25 kamperen en wat van de stem, die suggereert: wij komen met wel 40 kampers en kampsters, dit jaar. Formidabel! Tientallen, honderdtallen....

Oost en West, Noord en Zuid, ontmoeten elkaar in de N.B.J.B. Zomerkampen, zij zingen het refrein: *Wij gaan naar Epe!*

Tientallen, honderdtallen. En nòg staat de inschrijving open. Je kunt kiezen uit vier kampen:

1. van 26 Juli t/m 2 Augustus
2. van 2 Aug. t/m 9 Augustus
3. van 9 Aug. t/m 16 Augustus
4. van 16 Aug. t/m 23 Augustus

Soms zie je een bus of tram een groepje wachtende mensen voorbij rijden. Het bordje „vol" was opgehangen. Zielig voor dat groepje. De bus liet hen staan.

Tientallen, honderdtallen, hele N.B.J.B.-afdelingen melden zich. Wil je ook kamperen? Natuurlijk! Stuur dan een briefkaart aan: L. Siesling, Billitonstraat 80, Groningen. Nóg kun je je aanmelden, maar weldra.... verschijnt het bordje „vol". Stuur een briefkaart, direct!

De heerlijke stralenbundels van een echte Lentezon hebben de natuur als uit haar wel té lange winterslaap gewekt: struiken en bomen botten uit en spreiden hun bloesem in een frisse, schier duizendvoudige kleurenpracht, zó betoverend mooi, dat....

Jonge mensen, wij gaan naar Epe!

Een groet van de Landelijke Kamp Commissie,
H. JUT, secretaris.

Groningen, Brugstr. 15a.

P.S. Voor bezoekers van de Nationale Jeugdconferentie te Groningen, die *in een heel jaar* maar *één* week vacantie hebben, wordt een kamp gehouden in Noordlaren (?). Ook dit belooft een goed kamp te worden. (Van 12 t/m 19 Juli.) Maar dit kamp is *alleen* toegankelijk voor jonge mensen, die in een heel jaar slechts één week vacantie hebben.

Kerkbouw

De Unie-Bouwstichting deelt aan de Baptisten gemeenten, die plannen voor kerkbouw hebben, mede dat het hoog tijd is (voorzover zulks nog niet is geschied) bij het bestuur van de stad hunner inwoning een aanvraag in te dienen voor bouwgrond, opdat het stadsbestuur bij de indeling van zijn bouwplan met de te stichten Baptisten kerk rekening kan houden.

Daar nu allerwege de plannen tot opbouw worden vastgesteld, moeten de plannen tot kerkbouw tijdig in het stadsplan worden ingeschakeld, omdat anders de daarvoor geschikte grond reeds is uitgegeven.

Aan Baptisten gemeenten, die bouwplannen hebben, wordt aangeraden zich dadelijk in verbinding te stellen met de bouwkundige adviseur van de Bouwstichting, de heer S. Attema, Kantoor Vijzelstraat 44, Amsterdam, tel. 30075. Huisadres: Nieuwe 's-Gravelandscheweg 17, Bussum, tel. 7235, die reeds met verschillende Baptisten gemeenten samenwerkt.

Dit geldt ook voor Baptisten gemeenten, die niet dadelijk willen of kunnen bouwen, maar wel over bouwfondsen beschikken, daar deze in eventuele afwachting van kerkbouw, alvast voor woningbouw in het belang van de gemeente kunnen worden gebruikt.

PAETS, secr.
Berkstraat 22, den Haag.

GEEN REGEL ZONDER ZENDINGSZEGEL

Nederlandse Zeemanscentrale

Naast de geestelijke en kerkelijke verzorging van de zeevarenden, ter hand genomen door de Nederlandse Hervormde en de Gereformeerde Kerken in Nederland, is er het sociale werk, — om te beginnen: het oprichten en in standhouden van Zeemanstehuizen en -clubs, in het vaderland én in het buitenland. Dit werk is de opdracht van de Nederlandse Zeemanscentrale een interkerkelijke organisatie van positief protestants karakter; officieel orgaan voor deze arbeid van het I(nter) K(erkelijk) O(verleg).

Vóór de oorlog had de Nederlandse Zeemanscentrale op onderscheidene plaatsen haar stations: Rotterdam, Hamburg, Genua; in Londen werkte zij samen met een (volgens de engelse wetgeving noodzakelijke) afzonderlijke stichting. Na de bevrijding bleef alleen het Huis te Rotterdam. Het werd gebruikt, gedurende de bezetting, als evacuatie-oord en hongeroedeem-hospitaal en bleef ons daardoor gespaard. Het Huis te Londen verbrandde; die te Hamburg en Genua moesten als gevolg van de oorlog gesloten worden; dat te Hamburg werd bovendien nog verwoest!

In Rotterdam werd voorlopig het Huis weer bewoonbaar gemaakt; uiteraard had men vele obstakels te overwinnen, immers het was, gedurende de evacuatie, volkomen uitgewoond, waardoor het meest nodige vaak ontbrak. Bovendien bleek de toeloop van zeelieden zó groot, dat besloten moest worden tot uitbreiding; hiertoe is de bouw van een nieuw paviljoen in volle gang. In Londen, waar een „instuif" bleef geopend, wordt ijverig gezocht naar een nieuwe gelegenheid bij de „dokken". Het is ten dringendste nodig, om te Antwerpen iets te doen. Gij vindt daar de christelijke kerken van verschillende naties vertegenwoordigd door gezellig en geriefelijk ingerichte tehuizen.

Nederland echter ontbreekt in die rij!

Nu moet ál wat belangstelt in het lot der zeevaarders (en welk Nederlander zou dát niet doen?)? en ál wie als christen zijn roeping beseft om dit brok daadwerkelijke evangelisatie te helpen slagen, — *iets* doen om deze opzet ons mogelijk te maken. „Wat doen we met de vacantie?" zo vraagt gij U wellicht reeds af; gij maaktet allicht reeds de kas op, om te zien in hoeverre gij Uw vacantieplannen kunt verwezenlijken!

Gij kunt nú plannen maken, we zijn nu immers reeds twee jaar *vrij!* We zijn vrij, omdat óók de zeevarende zijn plicht deed! Vaak onder de moeilijkste omstandigheden en met zéér zware offers! Zoudt gij dan niet als dank voor wat *hij* voor *u, voor ons deed, iets* van Uw uitgaanskas afzonderen voor het werk wat gedaan wordt in dienst voor hem? Laat nu ieder, die beseft, wat hier aan elementair en noodzakelijk waarachtig christelijk werk om vervulling roept, ons helpen mede-tillen aan deze schone opdracht! Uw gaven worden gaarne ingewacht door onze penningmeester. Het kan óók, desgewenst, worden overgeschreven uit Uw geblokkeerd tegoed! Let er wél op, dat het hier gaat om een interkerkelijk, algemeen christelijk doel en een volksbelang van de vóórste rang!

Dr. L. D. TERLAAK POOT, Den Haag, voorzitter.
Dr. B. A. KNOPPERS, Amsterdam, 2e voorzitter.
J. W. KLEIN, Kol. b. d., Den Haag, secretaris-penningmeester.

Stortingen op postrek. no. 144030 ten name v. „Penn.mr. Ned. Zeemanscentrale", Den Haag.

Beroepingswerk

De gemeente te Delfzijl beriep cand. N. van Beek te Utrecht.

Mededelingen

Ds. J. v. d. Veen uit Amerika kwam dezer dagen aan.

Doordat er een wijziging in de vastgestelde data kwam, ziet het lijstje van spreekbeurten er nu als volgt uit:

22 Juni Ter-Apel
29 Juni vacant
6 Juli Ter-Apel
13 Juli vacant
20 en 27 Juli Haarlem
3 en 10 Aug. Leeuwarden
17 Aug. Drachten
24 Aug. Makkum
31 Aug. Harlingen.

Is er een gemeente, die een der openstaande Zondagen wenst, zij wende zich rechtstreeks tot Ds. J. v. d. Veen, Bleeklaan 63 te Leeuwarden. De terugreis valt later dan eerst aangenomen en deze voorganger is bereid ook nog in de herfst hier en daar te komen. Moge zijn komst voor de gemeenten een zegen brengen.

HUIZINGA.

Het secretariaat der gemeente te Groningen wordt thans waargenomen door H. A. Mostert, Hoornse Diep 81, Groningen.

Verantwoording

In het nieuwe boekjaar is tot eind Mei ontvangen:

1. Voor de E.C.U.: Friese Bond f 300,—.
2. Voor „onze jongens": E.E.veen f 10,—; Haulerwijk f 5,—; G. V. te H. f 5,—; P. W. te H. f 5,—; H. D. te G. f 5,— en Mej. de W. te A. f 2,50.
3. Voor ons Seminarie: Treebeek f 13,06; Ter Apel f 37,26; Zr. W. D. te H. f 1,—; G. V. te G. f 5,—; N. N. f 2,50.
4. Voor het Pensioenfonds: Hengelo f 200,—; N. Weerdinge f 100,—; Groningen f 125,—; Apeldoorn f 29,40 en Pernis f 8,61 (de bij de vorige verantwoording vermelde gift van f 102,50 was niet afkomstig van Zusterhulp Apeldoorn, doch van Centraal Zusterhulp).

Aan allen hartelijke dank! Overigens niet zo'n erg lange lijst over vrijwel twee maanden. Wie wilde wat doen, maar deed het nog niet? Wie is achter gebleven? U? Uw gemeente? Uw vereniging? Komt, neemt een kloek besluit en zendt een milde gave voor het door u gekozen doel!

Ik wacht in blijde hope af!

De Unie-adm. T. JANSMA.

Advertentiën

De abonnementsgelden over het 3de kwartaal wil ik nu reeds gaarne in ontvangst nemen. Wie het maar even kan doen verzoek ik ook meteen maar het 4e kwartaal te voldoen. Dat is voor u en mij een groot gemak. Abonnementsgeld 2de halfjaar dus f 2.50, het 3de kwartaal alleen f 1.25. Giro 9260 ten name van de Unie.

De adm. T. JANSMA.

JAARGANG 64 - Nr. 2850
VRIJDAG 20 JUNI 1947

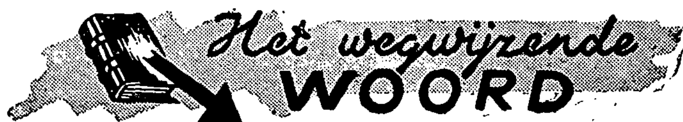
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Wat waren we toch vaak onthand in de oorlogstijd als er iets brak. Moest niet in menig gezin de aardappelpan op tafel prijken, omdat de schaal gesneuveld was, en moesten niet velen hun surrogaatthee slurpen uit het vreemdsoortigste drinkgerei, daar in de meest letterlijke zin de kopjes aan moeder ontvielen? Als er iets brak, ging het uiteraard steeds met spijtige gevoelens gepaard. Geen wonder! Herstel of vernieuwing waren uitgesloten. — Hoeveel te meer was het stukstoten van een vaas, waaraan allerlei herinneringen verbonden waren, een smartelijk verlies. 't Was of er iets van je zelf stuk ging.

Breken — altijd verlies!
Breken — altijd verlies?

Er sluipt een vrouw door de zaal. Voor alle verwonderde blikken is zij immuun, daar *haar* blikken op Jezus gevestigd zijn. Voor niets dan voor Hem heeft ze aandacht. Terwijl ze naar Hem gaat houdt ze een albasten kruik tegen haar borst geklemd. Als de toeschouwers wellicht nog moeten raden, naar hetgeen zij zo voorzichtig torst, maken haar gebaren het wel duidelijk, dat het iets heel kostbaars moet zijn. Het mag niet breken.... Maar als ze bij Jezus komt, breekt zij de kruik toch met eigen hand; niet per ongeluk, maar opzettelijk!

Wat een verlies!! De ogen der aanwezigen spreken een duidelijke taal en de woorden nemen het laatste nog mogelijke misverstand weg. Kortom, ze vinden het schande, zulk een verspilling van geld!

Eén is er, Die het breken niet als een verlies veroordeelt. En terwijl de nardusgeur door de gastzaal wolkt, prijst Jezus de vrouw, die de albasten kruik brak.

Breken — altijd verlies?

Op één der heuvelen, die zich om Jeruzalem scharen, zit een eenzame zanger. De olijfbomen luisteren stil naar de klaagtonen van de man, die zijn zielesmart uitweent over de stad boven welker straten en verwoeste huizen de rook- en stofwolken het stralende zonlicht onderscheppen. Ach, groot is de breuke van de dochter Sion, die zich van God had afgewend. — Maar terwijl hier de zanger zijn klaagliederen verheft wijl zoveel werd stukgestoten is een ander profeet bezig in Godes Naam de „Rest" te vergaderen en uit te rusten tot haar taak de flambouw van het geloof in 's Heeren eindoverwinning voort te dragen de eeuwen door!

Breken — altijd verlies?

Er zullen er zijn, die eenmaal Jesaja's gebed op de lippen zullen nemen.... „Ik dank U Heer, dat Gij toornig op mij geweest zijt...."

En gaan wij door de eeuwen, waar telkens en telkens weer het kostbaarste verbroken werd, dan kunnen wij even moeilijk dan de Dichter van de Klaagliederen een smartekreet onderdrukken. Dan is het, evenals de gasten van Simon de Melaatse, niet gemakkelijk om het breken van zoveel schoons als iets anders dan verlies te zien. Maar toch is het ons, alsof we nu een zekere schroom bespeuren, zodat we niet te vlug een afwijzend oordeel willen vormen, als iets breekt. Worden we beneveld door de nardusgeur uit de gebroken kruik van Maria van Bethanië?

We schouwen naar het Kruis. Ook dáár werd iets gebroken door God Zelf! Een zuivere sfeer van Goddelijk leven wasemt sindsdien over de verloren mensheid. Droefenis werd leven!

Waarom breekt God zoveel?
Waarom!?
Het geloof vindt het antwoord!

God breekt en breekt en breekt steeds door omdat de zaligheid steeds weer groter blijkt dan de vaten, waarin wij ons geluk willen bewaren!

Nu dobberen wij op ons eigen levensscheepje. Misschien is er maar een zachte koelte, mogelijk is er een stijve bries. Maar in elk geval is de bedoening van ons bestaan klein in verhouding tot de onafzienbare wijdheid van de machtige zee. En we weten, dat vele blinde klippen ons bedreigen. Er zijn ook machtige stromingen, die ons mee kunnen sleuren naar onberekenbare lengten en breedten terwijl een dichte nevel berekening van bestek en koers onmogelijk maakt. Ja — wat is het leven feitelijk? Je maakt je plannen; maar in die plannen hebben we geen plaats voor misrekeningen uitgespaard. Als je echter op weg gaat en je plannen met de harde werkelijkheid in botsing komen, dan blijkt ook daar weer, hoe ontzaggelijk veel kan breken.

Zullen we klagen?
Breken — altijd verlies?

Als door de ongunst van het lot ons levensscheepje aan splinters slaat op de blinde klippen, als het breekt in wilde, gierende stormen, als niets dan donkere doodsdreiging schaterend naar ons grijpt, om ons naar de ondergang te slepen, dan mogen wij geloven in Hem, Die ook deze breuke wil doen zijn tot een voorspel van een geworpen zijn op het strand van Gods Barmhartigheid.

Onze nood mag groot zijn. Nergens mag hulp dagen en vertwijfeling bij alles wat brak, mag het angstgeroep sterk maken: God glimlacht, wanneer bij het breken van alle waarden uit onze ziel het „Kyrie eleison" als een liefelijke nardusgeur Hem tegemoetstroomt. En waar God glimlacht, hoeft Zijn kind niet te wanhopen. Want hij weet, dat Goddelijke plannen klaarliggen en verwerkelijkt worden ondanks alle tegenwerking van het lot ten aanzien van het eeuwig heil.

Ook in ons klein, menselijk leven geldt, dat God breekt en breekt en steeds weer breekt omdat Zijn heil steeds weer groter blijkt dan de vaten, waarin ook wij ons geluk kunnen bewaren.

Breken — altijd verlies?

Gode zij dank — neen!! Het houdt verband met eeuwige liefde!

BRANDT.

Losse Schakels

Begripsverwatering. Dr K. Sietsma schreef een boekje De Ambtsgedachte. In dat werkje wordt het „ambt" genomen in zulk een ruime zin, dat ieder een ambt heeft. Het betekent naar die behandeling zoveel als een taak ontvangen hebben, voor de vervulling waarvan men God verantwoording schuldig is.

Maar wat ons in dit werkje trof, was de verwatering van het geloofsbegrip. Eerst wordt met een beroep op de Catechismus gezegd wat geloven betekent. De schrijver is overtuigd,

> „dat bij de gelovige behoort het geloof als innerlijke overtuiging, als ingelijfd zijn in Christus, als band aan den Heiland van zondaren en daardoor aan God de Drieënige, met persoonlijk vertrouwen".

En dan wordt geciteerd Zondag 7 van de Heidelberger Catechismus:

> „Een waar geloof is een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft, en een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest in mijn hart werkt door het Evangelie, dat niet alleen anderen maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdienste van Christus".

En dan gaat de schrijver verder:

> „en wij zijn van oordeel — dat kan ook niet anders — dat dit geloof ook behoort te blijken, behoort uitgesproken te worden door allen".

Maar zo komt men natuurlijk met de kerk niet klaar. Want deze maatstaf aangelegd aan de Kerk, zet wel een groot vraagteken achter de belijdenis, dat de Kerk de vergadering is der ware Christ-gelovigen.

Tweeërlei „geloof". Reeds Bavinck sprak in zijn geschrift: De Zekerheid des Geloofs, over tweeërlei geloofsbegrip, dat in de Kerk door elkaar gehaald wordt. Hij onderscheidt het Nieuw Testamentische, dat in de citaten, boven aangehaald, omschreven wordt en het geloof als voor-waar-houden, hetwelk hij het Rooms-middeleeuwse geloofsbegrip noemt. Hij acht ze tegenstellingen te zijn en zucht: wij zijn haar nog niet te boven. Het is er na Bavinck in de Gereformeerde Kerken o.i. in dit opzicht niet beter op geworden. Als geloven is, wat in de citaten wordt gezegd, dan moet men bij het opnemen in de Kerk dat geloof ook eisen van hen die belijdenis willen doen. Men kreeg dan de gemeente der gelovigen, de Kerk als vergadering van Christ-gelovigen. — Dat wil men toch blijkbaar niet. De schrijver van het genoemde boek lost het anders op.

> „God gaat de weg van wat wij bedoelen met het ambt der gelovigen. Dat wil zeggen: God stelt mensen aan tot gelovigen, verleent hun opdracht, belooft hun gaven, zet hen voor de verantwoordelijkheid, en geeft mij daarin een maatstaf, om én voor mijzelf én voor anderen een vaste grond en een buiten mij liggend criterium te hebben, waaraan ik mij oriënteren kan".

Wat is dat nu: „God stelt mensen aan tot gelovigen?? Is geloven een aanstelling? Zet God mensen op de plaats der gelovigen, die geen gelovigen zijn?

We wisten dat er gelovige mensen zijn én dat er orthodoxe mensen zijn, die in de schriftuurlijke zin van het woord geen gelovigen zijn. Er zijn mensen, die zekere dingen, ware dingen, voor waar houden, maar wier hart er buiten staat. Ze hebben er geen deel aan. — Zijn dat misschien de mensen, door God tot gelovigen aangesteld?

We stuiten bij al deze theoriën telkens weer op datgene, wat wij evenals onze vaderen als „Kerk" verwerpen. Waarom zich niet gewend tot de eenvoudigheid van het Woord des Heeren? Men zal er de Kerk — deze gemengde hoop (al is ze dan ook orthodox homogeen) van gelovigen en niet-gelovigen — door kwijtraken, maar de oorspronkelijke gemeente er weer te voorschijn zien komen.

L.

Jaarverslag

van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

over het tijdvak 1 April 1946—31 Maart 1947

(Vervolg)

We zullen nu dus gaan beluisteren, wat de secretarissen der gemeenten ons te vertellen hebben. Daarbij merken we eerst al tot aller vreugde op, dat reeds de jonge gemeenten, welke ter opname in de Unie worden voorgesteld, zich in het gelid hebben geschaard. Welkom hier! Van een paar gemeenten zult u evenwel niets vernemen. Dat komt, omdat hun secretarissen niets lieten weten. Doch nu geven we maar dadelijk het woord aan de secretarissen, die wél zich van hun taak gekweten hebben.

ALKMAAR. In Alkmaar waren een paar gezinnen, die het plan opvatten om des Zondags samen te ko-

men. Door het opzoeken van nog een paar adressen kwamen wij tot het getal 11. Op 17 Juli werd de gemeente gesticht. Nu vergaderen we in de Nieuwe Doelen in de Doelenstr. We hadden elke Zondag een spreker, maar toch ging ons hart uit naar een Unie-werker, want in een kleine gemeente is toch nog veel te doen. In Jan. hadden we onze jaarvergadering. 9 Febr. werden de diakenen en ouderlingen bevestigd door Ds. Reiling. Om de 14 dagen hebben we een bijbellezing, 's Zondags om 11.30 Zondagsschool en 's avonds Jongelieden. De 27e April werd door Ds. Prins van Deventer br. F. Hofhuis als voorganger ingeleid. De gemeente telt nu 17 leden.

AMSTERDAM. Amsterdam kan op een goed jaar terugzien. Er wordt regelmatig gewerkt met De Zaaier. De prediking ligt in handen der ouderlingen, doch er komt af en toe een predikant van elders, wat bijzonder op prijs wordt gesteld. Een tiental nieuwe leden werden gedoopt. Het ledental der gemeente steeg tot 216. De gemeente ziet uit naar meerdere vergaderruimte. Men is voornemens om het werk in Noord intensiever voort te zetten Het afdelingswerk blijft goed functioneren. Verlangend wordt uitgezien naar een nieuwe voorganger, opdat heel het werk tot groter bloei kan komen.

APELDOORN. In het afgelopen Unie-jaar heeft de gemeente Apeldoorn alle reden tot grote dankbaarheid. Ds. L. de Haan kwam tot ons over uit Noordbergum en God zegent rijkelijk de arbeid door onze br. voorganger gedaan.

DRACHTEN. Als we terugzien op hetgeen achter ons is, dan kunnen we niet anders zeggen: de Heer heeft ons gezegend, zij het dan niet in zichtbare tekenen, toch moeten we ervaren dat de Heer de zijnen niet vergeet. Twee zrs. en een br. zijn met attestatie van elders tot ons overgekomen. Vele broeders voorgangers en studenten mochten we 's Zondags beluisteren die ons de boodschap van het rijke Evangelie brachten. We zeggen deze broeders dan ook onze oprechte erkentelijkheid voor de vele blijken, waarmee zij ons geholpen hebben, en hopen dan ook, dat ze in staat mogen zijn om ons verder te helpen. Maar bovenal is het onze bede, dat de Heer ons spoedig een eigen werker moge schenken. Zo gaan we dan de toekomst tegemoet, vertrouwende op de alwetende God, die toch alle dingen in Zijn hand heeft.

DELFZIJL. De gemeente werd in het afgelopen jaar herderloos en verlangt naar de afsluiting van dit tijdperk. We worden echter trouw verzorgd door predikanten en studenten. Hulde! De opkomst bij de diensten is best. Het gemeentebesef is goed. De offervaardigheid is bevredigend. We ontvingen in dit jaar een noodkerk, welke thans wordt opgebouwd en binnenkort in gebruik zal worden genomen. Dan zijn we weer baas in eigen huis. De gemeente is zeer dankbaar en heeft grote verwachtingen van de zegeningen, die ons in de toekomst geschonken zullen worden.

DEVENTER. Onder leiding van onze br. voorganger Ds. Prins gaat het hier rustig excelsior. Op de jaarvergadering was er veel stof tot danken. Onze Zondagmorgendiensten trekken groeiende belangstelling. Onze raad onderging belangrijke verandering en uitbreiding. De kringen Zutfen en Zwolle zijn er thans in vertegenwoordigd. Het werk naar buiten geldt hoofdzakelijk de straatprediking. Stonden we het vorige jaar alleen, thans verkreeg Ds. Prins de medewerking van 4 andere plaatselijke predikanten, waardoor het oude Deventer Kwartet herrees in de vorm van een Quintet. We hebben veel hoop voor de toekomst.

EINDHOVEN. Het gaat de gemeente in de lichtstad zeer goed. Onze voortdurende bede sinds vele jaren was: Heer, zend ons een herder en leraar, die het grote arbeidsterrein, dat braak ligt, kan bearbeiden. Onder biddend opzien tot de Heer der gemeente, werd in April '46 Ds. S. Zijlstra van Hengelo beroepen. Enkele weken later ontvingen wij van genoemde br. bericht, dat hij meende gehoor te moeten geven aan de roep der gemeente. De Heer werd geloofd en geprezen voor de grote weldaden aan ons bewezen. Een gezegend tijdperk sinds de komst van onze geliefde voorganger d. d. 30-6-'46 ligt achter ons. Zichtbare vruchten mochten we aanschouwen op de prediking des woords. In 7 doopdiensten werden 14 zusters en 11 broeders de gemeente binnengeleid. De morgendiensten worden door ca. 250 personen bezocht. Het ledental is met enkele attestaties inbegrepen gestegen tot 153. Als voorganger en gemeente gaan we het nieuwe jaar vol vertrouwen in, wetende dat onze hemelse vader zijn gemeente zal bouwen.

E.-E.VEEN. De opkomsten in de morgendiensten gaan weer in stijgende lijn, de namiddagdiensten en de bidstonden worden maar matig bezocht. Met de financiën gaat het goed. Zielen vinden vrede voor hun hart en enkelen werden door de doop aan de gemeente verbonden.

ENSCHEDE. Wij kunnen hier in Enschedé zeggen, dat het ons goed gaat. De opkomst op Zondagmorgen is zo groot, dat ons gebouw te klein wordt. De gemeenteleden komen trouw op, ook vele vrienden zijn steeds in ons midden. Ja, alle takken van arbeid groeien. Er komen druppels van zegen. Maar we bidden om stromen. Voorwaar, God zegent ons.

EXLOERMOND. Het gaat in de gemeente door Gods goedheid zeer goed. Ds. Brandt kreeg in het begin van het jaar een beroep van de gem. Rotterdam—Z., welk beroep werd aangenomen. 28 April verliet Ds. Brandt onze gemeente. De gemeente bleef niet bij de pakken neerzitten en deed een beroep op Ds. Brongers van Enschedé. Doch deze had geen vrijmoedigheid om de gem. Enschedé te verlaten en bedankte voor het beroep. Geve de Heer, dat wij spoedig weer een eigen voorganger mogen begroeten. De offervaardigheid in de gemeente is goed te noemen, want ook dit jaar mocht de gemeente zich het genot veroorloven zich een nieuw kerkorgel aan te schaffen. Ook het jeugdwerk ging in stijgende lijn. 3 jonge broeders en 5 zusters werden dit jaar door de doop de gemeente toegedaan.

DEN HAAG—SINGEL. Wegens ernstige ziekte van Ds. de Jong trad Ds. Doornkamp op als consulent, die echter spoedig de functie moest onderbreken wegens de reis naar Denemarken en definitief moest beëindigen wegens vertrek naar Engeland. Spreekbeurten werden vervuld door voorgangers van andere gemeenten uit vrijwel het gehele land. Ds. de Jong kon in het najaar weder enkele diensten waarnemen. 1, 2 en 3 Oct. hadden wij een conferentie onder leiding van Ds. de

Neef. 23 en 24 Oct. vergaderde te onzent de predikanten-conferentie. 4 werden gedoopt, met attestatie kwamen 14 leden, uit andere gemeenschappen 3 leden, overleden 2 leden, vertrokken met attestatie 5 leden, aantal leden per 1 Jan. '47 200.

DEN HAAG—OOST. De arbeid in de gemeente vindt geregeld voortgang door de hulp van verschillende br. voorgangers en studenten. Toch gevoelen wij zeer het gemis van een voorganger. Daarom is onze wens en bede weer een herder en leraar in ons midden te mogen hebben. En ondanks te weinig beschikbare broeders willen we trachten weer een eigen voorganger te krijgen. De Heer schenke ons daartoe zijn genade, opdat we weer samen mogen werken tot uitbreiding van Gods Koninkrijk.

GRONINGEN. Onder leiding onzer beide predikanten Ds. J. Louw en Ds. G. Vegter had de arbeid der gemeente en haar verenigingen gestadige voortgang. Werd er aanvankelijk naast de prediking in de kerk aan de Meeuwerderweg alleen des voormiddags dienst gehouden in het Noorden der stad, sinds 17 Nov. vond ook daar tweemaal dienst plaats. Van verschillende verenigingen komt ook een afdeling Noord en Zuid, zodat langzamerhand een gemeente Noord en Zuid wordt geboren, waardoor de heilsboodschap op intensiever wijze en op ruimer schaal gebracht kan worden. Op de Evangelisatie-post Hoogkerk werd elke Zondagnam. dienst gehouden. Het ledental is met 15 gestegen. De strenge winter en brandstoffennood werkte remmend over de gehele linie niet in het minst in het kerkbezoek. Onze verwachting is van de Heer, die ons kracht en wijsheid geeft.

HARLINGEN. In 1946 was lief en leed het deel onzer gemeente. Reeds in het begin van het jaar werd een broeder bevorderd tot heerlijkheid, later ook nog een oude zuster. Doch wij mochten ook ons verblijden dat er verschillende keren zondaars tot bekering mochten komen, en deze door de doop ook de gemeente mochten worden binnengeleid. Wij worden ook zelf rijkelijk gezegend door het woord wat God ons geeft bij monde van onze broeder voorganger, die deze taak met liefde en toewijding vervult. Wij gaan voorwaarts roemend in des Heeren naam.

HAULERWIJK. Terugziende op het jaar 1946 kan onze gemeente van Gods goedheid getuigen. Het kerkbezoek vertoonde een stijgende lijn. Ook het jeugdwerk onderging enige uitbreiding en wel met een knapen- en meisjesvereniging. De zondagsschool wordt door ongeveer 150 leerlingen bezocht. De zangver. en de vrouwenver. waren trouw op hun post. Op 5 en 6 Nov. werden evang. samenkomsten gehouden. Onze br. S. Slort vertrok in Mei '46 naar Zandbulten, terwijl in September '46 br. R. Veenhoff als tijdelijk E.C.U.-werker onze gemeente als voorganger kwam dienen. Met ijver en toewijding verricht hij tot heden zijn arbeid. Gedurende '46 had in onze gemeente geen doopsbediening plaats. Op 1 Jan. '47 telde onze gemeente 77 leden.

HEERENVEEN. De gem. mag terugzien op een jaar van zegen. Zij nam in ledental toe. Vele van onze kinderen beleden, alhoewel nog jong, hun Heiland. Enige van hen werden reeds gedoopt. Een toename van leden hebben de diverse vereningen. De boodschap van verlossing werd geregeld gebracht in de openlucht. Wij blijven bidden om meer zegen.

HENGELO. Na ruim een half jaar vacant te zijn geweest deed Ds. Hardenberg 30 Juni '46 intrede bij onze gemeente. De arbeid vond sedertdien geregeld voortgang. De opkomst in de morgendiensten is zo groot, dat de kerk de bezoekers nauwelijks kan bevatten. De bidstonden konden beter bezocht worden. 17 personen werden dit jaar gedoopt, waaronder 3 van Borne. Doordat er 31 attestatiës moesten worden verzonden en er slechts enkele ontvangen werden, liep het aantal leden terug tot 360. In Borne werd intensiever gewerkt dan voorheen; in br. Boeschoten hadden we een toegewijde E.C.U.-werker. Het bezoek is sterk toegenomen. Het jeugdwerk bloeit; de jeugdconferentie was een hoogtij voor Hengelo. En voor Hengelo en voor Borne werden plannen beraamd tot bouw of verbouw.

HOOGEZAND. De prediking, de jeugdsamenkomst, de zondagsschool en de zangvereniging werden gehouden in samenwerking met de gemeente Foxhol. De kerkdiensten gaan steeds om en om; evenzo de jeugdsamenkomsten. Zondagsschool wordt gehouden te Foxhol, Martenshoek en Hoogezand. Verder is er een reciteerclub, zusterhulp en zangvereniging, alsmede bidstond zowel te Foxhol als te Hoogezand, welke in de zomermaanden 1 x per maand wordt gehouden.

LEEUWARDEN. De gemeente mag zich er in verheugen, dat de Heer God regelmatig voortgaat aan haar te bouwen en haar op Zijn tijd uit te breiden. Op velerlei wijze werden we in het verstreken jaar gezegend. Nam. op 16 Juni '46 Ds. Hardenberg van ons afscheid als voorganger, reeds twee weken later werd als zodanig aan onze gemeente voor de tweede maal verbonden Ds. F. E. Huizinga. Er wordt gepredikt en gewerkt tot eer van 's Heeren naam. Wij danken Hem voor de grotere bewegingsvrijheid, die ons al weer een paar jaar is vergund.

NIEUWE-PEKELA kan melden, dat het haar goed gaat. De diensten des Zondags worden goed bezocht. Het jeugdwerk geeft hoop voor de toekomst. Onze voorganger is steeds op zijn post en verricht zijn werk met ijver en toewijding. Zielen kwamen tot de Heer en tot de gemeente. In de afdeling Winschoten is gestadig groei te bespeuren. De Heer gaat voort ons te zegenen. Onze bede is: Heer, open onze ogen, opdat we Uw zegeningen mogen zien en maak ons kanalen van Uw zegen.

NIEUW-WEERDINGE. Als we het kort moeten zeggen: het achter ons liggende jaar was, niettegenstaande het feit, dat de gemeente nog steeds geen voorganger had, een in alle opzichten goed jaar. Onze broeders studenten en ook enkele van onze Unie-voorgangers hebben ons regelmatig 's Zondags willen dienen met de prediking des Woords; de opkomst in de verschillende diensten was goed en ook in de verschillende verenigingen heerste een goede geest. Ook mochten we nog enkele broeders en zusters door het watergraf de gemeente binnen leiden. Een ernstig verlies werd geleden door het overlijden van onze ouderling Poppen. Vol goede moed gaan we verder en arbeiden door in 's Heeren wijngaard. Maranatha.

NOORDBERGUM. Voor het overzicht onzer gemeente kunnen we geen grote dingen melden, maar wel dit en wat ook een grote zegen is: het werk in des Heeren wijngaard gaat door onder oud en jong. Onze br. voorganger werkt met veel liefde en ijver. In het

jaar 1946 behoefden we ons doopvont niet te gebruiken, maar gelukkig dit jaar werden reeds zeven jonge brs. en zrs. aan de gem. toegevoegd. Als er maar veel liefde en ijver is, zal God Zijn zegen vast en zeker geven op de arbeid.

PERNIS. Na br. Boeschoten, kwam op 19 Mei '46 br. Baptist in ons midden als vaste voorganger, ingeleid door Ds. Reiling. Openlucht-samenkomsten werden gehouden, die goed bezocht werden. Zo ook werd opgericht Zusterhulp, een knapen-, meisjes-, jeugd- en zangvereniging en verder andere commissies die in verband staan met het kerkelijk leven. Een jonge broeder werd door belijdenis en doop de gemeente ingeleid. Het kerstfeest hebben wij heerlijk mogen vieren met klein en groot, maar het heerlijkste was, toen na ons liefdemaal een broeder zich overgaf aan de Heiland en Hem aannam als zijn Verlosser.

ROTTERDAM—C. Het afgelopen jaar geeft ons reden tot dank. Wel zijn er geen schokkende gebeurtenissen te melden, toch verheugen wij ons in het goede, dat wij ontvingen. De leden der gemeente werken mee en leven mee. De band der gemeenschap en saamhorigheid is sterk. Wij verheugen ons in een gestadige groei. Vol moed en vertrouwen gaan wij verder. God geve onze voorganger en de gemeente genade om te volharden. Hij toch gebiedt de zegen.

ROTTERDAM—Z. Het afgelopen jaar bracht ons verwisseling van voorganger. 13 keer opende zich het doopvont. Veel huisbezoeken, Zaaier-actie en straatprediking vonden geregeld plaats, alsmede enkele conferenties, welke helaas door de koude slecht bezocht waren. Geen sterfgevallen. Zondagsschool bloeit, opgerichte padvinderij is een succes. Zangkoor heeft gebrek aan leden. De kerkeraad werkt prettig samen. Actie voor eigen kerkgebouw is in volle gang. Voor verdere arbeid zien wij naar Boven, vanwaar onze hulp komen zal.

SNEEK. Gode zij dank voor de genoten zegeningen ligt 1946 weer achter ons. April ging Ds. Tijman ons verlaten. Oct. volgde Ds. Broertjes hem op, zodat we slechts 7 maand vacant waren. De opkomst onder de prediking is goed. Het verenigingsleven bloeit. De band der liefde bleef behouden. Wij verwachten nog veel van Hem, Wien te volgen onze lust is.

STADSKANAAL. Het is de gemeente Stadskanaal goed gegaan in het afgelopen jaar. Ons ledental is toegenomen, zondaren vonden vrede aan de voet van het kruis, gaven zich aan de Heer en daarna aan de gemeente. 't Jeugdwerk bevindt zich in stijgende lijn, de zondagsscholen worden goed bezocht en zo wordt er getracht de blijde boodschap te brengen aan jong en oud. Moge God Zijn zegen er aan verbinden en ons helpen getrouw te zijn.

STAVEREN. De gemeente gaat onverminderd voort het zaad des Evangelies uit te strooien. Zij doet dat, daar ze nog herderloos is, door middel van vele studenten en voorgangers uit andere gemeenten, alsook door enkel leesdiensten der ouderlingen. De offervaardigheid is goed, en de diensten worden goed bezocht. Zondaren vonden vrede in het bloed van Christus, en werden gedoopt. De gemeente is eensgezind en de jeugd is actief, zodat wij God dankbaar kunnen zijn, maar toch voelen wij als geheel het gemis van een eigen voorganger en bidden dat ook de Heer, in Wiens hand al de beraadslagingen der beroepenen liggen, ons binnen niet al te lange tijd zal willen voorzien.

UTRECHT. De gemeente te Utrecht beleefde een goed jaar. Op 7 April '46 werd Ds. G. W. Tijman als herder en leraar aan de gemeente verbonden. De Heer zegende de arbeid. Verscheidene keren werden doopdiensten gehouden. Het kerkbezoek is stijgende. De plannen ten aanzien van een beter kerkgebouw konden in het vergane jaar nog niet verwezenlijkt worden. Jammer, want het bekrompen zaaltje in de Kerkstraat belemmerd de arbeid ernstig. Utrecht blijft echter vertrouwen, dat de Heer op Zijn tijd en wijze ook hierin zal voorzien.

VRIESCHELOO. Ook dit jaar heeft het werk in de gemeente voortgang mogen vinden. De vele takken van arbeid mochten vooruitgang boeken. De zangvereniging, die de laatste jaren door de tijdsomstandigheden niet meer bestond, is weer opgericht. De opkomst in de diensten is goed. In de afgelopen tijd mochten we rijke vruchten op het Evangeliewoord, met overgave gebracht door onze voorganger, aanschouwen. 7 jonge mensen werden door de doop aan de gemeente toegevoegd. 2 zusters nam de Heer tot Zich in Zijn heerlijkheid; de Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen. Hij geve, dat Zijn werk voortgang mag vinden. Wij gaan voorwaarts, roemend in des Heilands kracht.

Aldus de stemmen uit de gemeenten. Laat ons de laatste stem nemen tot slotaccoord van dit verslag: Wij gaan voorwaarts! Daarom: weest allen paraat en voortgeschreden met moed, geloof, vertrouwen! Roemend in de kracht onzes Heilands, die ons blijde doet opblikken naar het dagen van Zijn dag!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Uit het Unie-Bureau

Het 3de voorstel van Sneek, voorkomende op de agenda van de a.s. Alg. Verg. der Unie, behelsde ook reeds de namen van 2 candidaten in geval van uitbreiding der Redactie van *De Christen*. Op 13 Juni, ruim 5 weken na de reglementaire datum, ontving ik de schriftelijke toestemming van één dezer. Vandaar, dat ik diens naam hier nu kan noemen: Ds. J. de Jong van Den Haag.

De Unie-secr.

Van Alkmaar begint de *victorie!*

Vele belangstellende lezers zullen ongetwijfeld enigszins teleurgesteld de laatste nummers van De Christen terzijde gelegd hebben. Geen nieuws over Alkmaar! Misschien hebben sommigen zelfs wel gemeend, dat de studenten in de slag om Alkmaar gebleven zijn, omdat nog geen legerbericht verschenen is. Anderen zagen ons wellicht in hun gedachten als geslagen hondjes uit de Kaasstad sluipen,

deemoedig, omdat we een grote nederlaag geleden hadden.

De zaak is echter veel eenvoudiger: het was ons te warm om een lang artikel te schrijven. Maar nu er weer een frisse bries waait en de temperatuur in ons dierbaar seminarie weer beneden het kookpunt is, haasten wij ons om iets te laten weten over de afloop van het gevecht.

Onze kleine troep heeft veel tegenslag gehad. Drie specialisten konden ons niet vergezellen. Verwondert u zich? Toch is het werkelijk waar, dat we voor allerlei bijzondere dingen een specialist hadden. Zo was b.v. de u welbekende br. H. P. de Boer zangleider (en een van de bovenste plank). En we hadden er nog meer: Jut (colportage), Bosma (leider van de slotsamenkomsten), Molenaar (geluidsversterking), v. Dam (orgel). Helaas konden de brs. Jut, Bosma en Molenaar niet meedoen aan de strijd wegens materiële, geestelijke of lichamelijke overspanning.

Toch hadden we niet minder moed. Onze verwachtingen waren hoog en toen we Dinsdag om 7 uur in Alkmaar arriveerden voelden we ons als frontsoldaten, die tot de aanval zouden overgaan. Dinsdagavond 20 Mei kwamen we met de kleine gemeente samen om gezamenlijk onze arbeid aan God op te dragen. Br. Hofhuis sprak van de vijandschap der wereld die ook wij zouden ontmoeten, maar bovenal van de alles overwinnende kracht des geloofs. Om die kracht werd gebeden en met heel ons hart konden we tenslotte elkaar toezingen: Wij hebben een machtige Heiland. Zorg toch, dat ieder het weet!

De volgende morgen trokken we er twee aan twee op uit met uitnodigingen, Zaaiers en tractaten. (Onze Unieadministrateur heeft een warm hart voor evangelisatiearbeid is ons gebleken.) Hoe het nu allemaal precies gegaan is bij die deuren, zal ik u niet verklappen. Anderen geven daar nog wel eens indrukken van weer en ik verzeker u, dat ze heel wat te vertellen hebben.

Woensdagavond hielden we op twee punten in de stad openlucht-bijeenkomsten. Op een pleintje in de binnenstad spraken de brs. Lindeman, J. Reiling en v. d. Werf, met vocale omlijsting van het Amsterdamse koor, dat geheel belangeloos zich ter beschikking had gesteld. De meeste zangers en zangeressen waren uit hun werk regelrecht naar de trein gesneld, om daar, gekneld tussen de vele medereizigers, een beetje brood der bedruktheid naar binnen te werken. Maar in Alkmaar zongen ze als lijsters! Nogmaals dank, Amsterdammers! Op de stadswallen stond de gemeente te zingen, weliswaar eenstemmig (gelukkig, E.-R) maar het klonk best. Hier spraken de brs. v. Beek, de Boer en v. Dam. Op beide plaatsen werd die avond duidelijk en met gloed getuigd, dat alleen Jezus redden kan.

Na de tweede colportagedag werd de eerste zaalsamenkomst gehouden. We hadden daarvoor een goede gelegenheid gehuurd in het centrum van de stad. Br. A. Pape en een dubbelkwartet uit Haarlem zouden ons deze avond helpen. Met spanning zagen we uit naar toehoorders en zeker is, dat we allen een gevoel van teleurstelling overwinnen moesten, toen we een zaal met plm. 60 mensen voor ons zagen. Maar onverstoord en met enthousiasme liet de zangleider ons zingen en we voelden, dat het toch een goede avond worden kon. En dat is het geworden. De zangers en zangeressen deden hun best. Ook zij waren gaarne bereid gevonden om hun krachten beschikbaar te stellen.

De eerste avond werd geleid door student H. v. d. Werf. Het onderwerp was: De verloren God. H. P. de Boer wees er in zijn toespraak op, dat achter iedere nood — ook achter de onze — als diepste oorzaak ligt, dat we God verloren hebben, ontlopen zijn. Maar daar, waar God op 't meest verloren en verworpen is, kon br. v. Beek met klem naar voren brengen, dáár laat Hij Zich juist vinden. In Christus, Die op Golgotha Zich kruisigen liet is God voor ons niet langer verborgen, maar openbaart Hij Zich, liefdevol en nodigend.

De derde dag, Vrijdag 23 Mei, genoten enkele broeders het voorrecht om een vrouw, die gevraagd had haar te willen bezoeken, tot Jezus te leiden. In de avondsamenkomst, waar deze keer plm. 80 mensen aanwezig waren, werkte weer br. Pape mee, terwijl de leiding als de vorige avond bij br. v. d. Werf in goede handen berustte. De sprekers waren de gebroeders Reiling, die tot onderwerp van hun toespraken hadden: Op zoek naar een mens.

Onder welk mom een mens zich ook vertoont, in wezen is hij niets anders dan de voormalige paradijsbewoner met zijn ongestild heimwee. Maar God zoekt hem, roept hem: Adam, waar zijt ge? Dat was de korte inhoud van de toespraak van J. Reiling. Nu gaat het er alleen maar om, of we ons werkelijk willen laten vinden door de Heiland, Die ons mint, besloot de tweede spreker. Ernstig riep de leider allen op, om nu tot Jezus te komen. We zagen niemand na afloop achterblijven, maar voelen ons gesterkt in de gedachte, dat de boodschap gebracht is en dat de Heer daarmee doen zal, wat Hem behaagt.

Zo zwermden we Zaterdag weer uit door het hele land. Het is ons een behoefte om hier allen die medewerkten op enigerlei wijze, onze hartelijke dank te betuigen. Laat ons onze kleine evangelisatie-posten, waar de arbeid zo dringend nodig en tegelijk zo moeilijk is, niet vergeten.

Natuurlijk is dit niet de laatste actie geweest. We maken plannen om het een volgende keer weer over te doen en onze ervaringen van nu in practijk te brengen. Een jeugdafdeling zond ons bericht, dat ze alvast een collecte hadden gehouden voor dit doel. Ook straks zal het ons aan hulp niet ontbreken.

Voorwaarts, roemend in des Heilands kracht.

Utrecht. R. REILING.

Overpeinzingen

na de colportage in Alkmaar

Onlangs hoorden we een in het gemeentelijk werk vergrijsde broeder verhalen van colportage en evangelisatie in het verleden. Wanneer men zich een twintig, dertig jaren geleden met het Evangeliewoord vertoonde in de volksbuurten van Groningen kon men rekenen op een stortvloed van scheldwoorden en straatvuil. De vijandschap in de wereld van toen jegens het Evangelie was groot en uitte zich op deze, ons dunkt niet smakelijke wijze.

Misschien kunnen we ons gelukkig prijzen, want een dergelijke ontvangst viel ons in Alkmaar niet te beurt; integendeel, over het algemeen bejegende men ons bepaald vriendelijk!

Men kan allerlei waarschijnlijke oorzaken daarvoor opnoemen: Had men vroeger meer smijt- en gooineiging dan tegenwoordig? (De ouden willen ons daarover inlichten). Ligt het in de volksaard van de Groninger zich zo te uiten en heeft de Alkmaarder een afkeer van een onheus behandelen? Of .... is de vijandschap in de wereld nu minder groot dan vroeger?

Die beide eerste mogelijkheden laten we voor wat ze zijn: mogelijkheden. Waar het ons om gaat is de beantwoording van de laatste vraagstelling: is de vijandschap van de wereld jegens het Evangelie nu minder groot dan vroeger?

Wij zijn gedurende onze colportage in Alkmaar met veel mensen in aanraking geweest. Met kerkelijken en buitenkerkelijken.

Er waren Roomsen bij die „het wel geloofden", maar er waren ook, die bij de deur met ons van hun God, Die hun Alles was, getuigden als van een innerlijke zelfbeleefde werkelijkheid.

Er waren Hervormden en Gereformeerden bij die met ons Jezus Christus liefhadden en van wie we met een warme, bemoedigende handdruk scheidden, maar er waren ook die de Kerk meer liefhadden en dus de deur angstvallig op een kier hielden. „Ieder in zijn eigen Kerk, nietwaar?"

Maar het ging niet in de eerste plaats om de kerk(se)-mensen, het ging om hen, die buiten het gehoor van de evangelie-verkondiging leven, de buitenkerkelijken. En met hen zijn we ook in aanraking geweest.

De een nam de gedrukte uitnodiging voor de te houden samenkomsten aan zoals een machine-bankwerker een reklamefolder van een naai- en knipcursus accepteert en groette ons overigens beleefd toen we na onze boodschap te hebben gebracht, weggingen. Een ander bekeek ons met strelende vriendelijkheid en luisterde als naar een koopman bij de deur. Een derde toonde ons openlijk zijn onwil door de uitnodiging terug te geven en met een zekere trots te zeggen: „Daar doen wij niet aan, meneer!"

Er was een man die beweerde niets van een „stommebeeldenverering" te moeten hebben. (Verwisselde hij ons met zijn Roomse-buurtgenoten?) „De natuur, mijnheer!" Dus een soort stomme-boomstammenverering? De man schrok zichtbaar voor deze consequentie. Dan: „Nee, ik bedoel de macht, die dat alles schiep" Dus God?

Het telkens terugkerende refrein, vooral onder de arbeidersbevolking, is, het aan de kaak stellen van de Christelijke regering van vóór '40, van de „vromen", die des Zondags psalmen (en gezangen) zingen en in de week hun arbeiders uitbuiten en tyraniseren, van de Kerk die haar leden in tijden van crisis alleen liet (en wanneer die kerk verpolitiekt was, zelfs mee hielp de maatschappelijke en daardoor vaak geestelijke ondergang van haar leden te bereiden), van de Kerk door onderlinge tweespalt en twist verscheurd, van dominees, die „het ook maar om de boterham doen", enz. enz.

Wij vroegen ons af: is dat de vijandschap van de wereld, dit opnoemen van feiten (want we geloofden deze mensen in vele gevallen)?

Of worden deze feiten gebruikt als de bewuste stok, die men steeds kan vinden wanneer men een hond wil slaan? Is deze uiterlijk-oprechte reactie niets anders dan bedekte haat en vijandschap jegens het Evangelie?

Wij geloven dat de wereld zeer zorgvuldig zijn strijdmiddelen zoekt om de ene heilige Kerk van Jezus Christus aan te vallen. Soms zijn de strijdmiddelen straatvuil en scheldwoorden, dan weer een onwaarachtig hanteren van de waarheid. Maar de vijandschap is, ongezien de wapenen, even groot!

Het Evangelie eist op en de mens van alle eeuwen wil zich zelf niet prijsgeven en verzet zich daarom.

En het ergste van alles is misschien dat de Christenheid dikwijls zelf de wapenen, waarvan de wereld zich bedient, smeedt. Want veel van de verwijten, die men de Christenheid voor de voeten smijt, berusten op waarheid. De Christenheid hééft een zwaar-drukkende schuld ten aanzien van de grote maatschappelijke en morele nood waarin de wereld van nu verkeert.

Het zijn de psalmzingende „vromen", die zo dikwijls bij een oprecht mens de walging opwekken voor een kerk die zulken in haar midden heeft. Het is de hemelschreiende verdeeldheid onder de kinderen Gods die de wereld minachtend doet schokschouderen, die ons belachelijk doet zijn in de ogen van een wereldling: en willen die ons zeggen hoe het moet?

Zo peinsden we na de colportage in Alkmaar.

We zijn dankbaar er bij te zijn geweest. We hebben het grootse van onze taak bij hernieuwing gevoeld. Maar ook onze onbekwaamheid. We hebben onze schuld voelen drukken. We hebben kennisgemaakt met de vijandschap.

Maar we hebben ook Gods grootheid gezien Die over al onze overpeinzingen heen greep naar een mensenziel.

En daarom zijn we teruggekomen uit Alkmaar vol strijdlust. Gods werk roept, treedt dan aan!

U. J. v. D.

Mededelingen

RECTIFICATIE

De N.B.V.B. vergadert te Utrecht *niet* op 29 Juni maar op 25 Juni.

TABITHA

Dat er in ons land een groot tekort is aan vrouwelijke hulp is overbekend. Vele diaconessenhuizen en stadsziekenhuizen moesten zalen sluiten en patiënten teleurstellen.

Tot nog toe is Tabitha hiervoor gespaard gebleven en is er nog geen patiënt geweigerd en kunnen ook de zusters van Zusterhulp opgenomen worden.

De zusters geven zich tot het uiterste. Evenwel doet zich nu een grote moeilijkheid voor. De zusters kunnen, zo er geen hulp komt, niet met vacantie gaan en *dit mag onder geen voorwaarde!*

Zij hebben deze vacantie *nodig.*

In het grote ziekenhuis in Den Haag stond men voor hetzelfde probleem. Hier brachten de Leidse medische studenten uitkomst en stelden zich beschikbaar om de plaats der zusters tijdens de vacantie in te nemen.

Het Tabithabestuur doet een beroep op onze jonge zusters der gemeenten om voor de vacantietijd hetzij in de keuken, hetzij in de huishouding of verpleging de zusters te vervangen, opdat zij in staat worden gesteld in een rustige vacantie de zo nodige nieuwe krachten op te doen.

Een zuster gaf zich hiervoor reeds. Wie volgt?

Men wende zich tot de besturend zuster, A. Daniels, Schouwweg 79, die alle gewenste inlichtingen als loon, data enz. gaarne geeft. Het Bestuur.

ZWOLLE

Vooral voor de varende broeders en zusters delen de te Zwolle wonende leden der gemeente mede, dat vanaf Zondag 22 Juni 1947 voormiddags 10 uur onze diensten D.V. gehouden zullen worden in het Speeltuingebouw Hortensiastraat, naast Ambachtschool. Vanaf genoemde openingszondag elke Zondagvoormiddag 10 uur prediking.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Staveren, die candidaat J. Bosma beriep, kan met blijdschap meedelen, dat genoemde broeder dit beroep heeft aangenomen.

Cand. N. van Beek heeft het beroep der gemeente te Delfzijl aangenomen.

ALLEEN VOOR SECRETARISSEN!

Het is mij niet bekend of er in onze gelederen al zoiets als een „Secretarissen-vereniging" bestaat. Klinkt u dit absurd in de oren? In deze tijd van specialisering en groepering zou zulk een organisatie misschien nog niet zo'n onding zijn. Mij dunkt, een goed geleid secretariaat kan een grote zegen zijn voor de gemeente. Wanneer hier echter van alles aan mankeert, dan is er geen gering gevaar, dat het gehele werk schade lijdt. Waar zijn de normen waaraan we ons moeten houden? Een ieder ploetert hier maar zo'n beetje met eigen ideeën rond of slentert voort op de meer of minder juist gekozen wegen van zijn voorganger-secretaris.

Hebt u er wel eens over nagedacht of met de betiteling van „secretaris" uw eigenlijke taak wel juist is omschreven? Zo behoorde het feitelijk te zijn. Of zijt ge misschien zo'n soort wrijfpaal, die men mooi elke hapering in het vlotte draaien van de gemeentelijke machinerie kan aanwrijven? Is er ook de mogelijkheid dat uw werk eenvoudiger, practischer en effectvoller kan worden gedaan? Zouden we elkander ook kunnen helpen door uitwisseling van gedachten, ervaringen en voorstellen aangaande ons werk? Wat is de beste gemeente-administratie? Hoe verzorgt u het gemeentelijk archief? Is ons kaart-register voor verbetering vatbaar? Zit er systeem, logica en overzichtelijkheid in ons werk? Moeten we ons ook bezig houden met „normalisatie"? (Een pracht-definitie van dit vreemde woord las ik eens, n.l. „het door georganiseerd overleg tegengaan van schadelijke verscheidenheid".) Zouden er niet eens gewestelijke samensprekingen kunnen plaatsvinden?

Ziedaar enige willekeurig gekozen vragen, waarover *ik* wel eens rustig met collega's zou willen praten. En hoe denkt *gij* erover?

Schrijf eens in de Christen of aan

C. VISSER,
Wissesdwinger 18, Leeuwarden.

Mededelingen voor de N.B.J.B.

Aan de agenda voor de C.C.-vergadering op Woensdagmorgen 16 Juli moet als vijfde voorstel van de Jeugdraad het volgende worden toegevoegd:

Een aparte functionaris aan te stellen voor het beheren van de Zendingsactie. Deze functionaris wordt gekozen door het Centraal Comité en heeft drie jaar zitting. Hij is daarna weer herkiesbaar.

Deze Zendingspenningmeester heeft als zodanig geen zitting in de Jeugdraad, maar voorzover in de Jeugdraad het voeren van acties voor het verkrijgen en besteden van Zendingsgelden wordt besproken, heeft de Zendingspenningmeester daarbij een adviserende stem.

Toelichting: Door zijn drukke werkzaamheden is het de heer Planting doorgaans niet mogelijk Jeugdraads- en andere vergaderingen bij te wonen. In verband hiermede doet de Jeugdraad dit voorstel, daar het gewenst is, dat de heer Planting zijn functie van Zendingspenningmeester blijft bekleden.

In zijn vacature in de Jeugdraad stelt de Jeugdraad candidaat: Cand. H. v. d. Werf te Groningen, terwijl natuurlijk voor de funtie van Zendingspenningmeester de heer G. Planting candidaat is.

De afdelingen kunnen eveneens candidaten stellen, die voor 1 Juli a.s. bij de Alg. Secr., Stationsstraat 25, Sneek opgegeven moeten worden. Het is de bedoeling, dat het nieuwe Jeugdraadslid belast wordt met de leiding van het Zondagsschoolwerk, zoals dit tot heden door Ds. G. Vegter werd gedaan.

De afdelingen worden tevens verzocht vóór 1 Juli de namen van hun afgevaardigden (twee per afdeling) aan de Alg. Secretaris op te geven.

J. BR.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2851
VRIJDAG 27 JUNI 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Hij is te groot!

Dat moet de slotsom wel geweest zijn, waartoe de raad van farizeërs en sadduceërs na al hun strijd tegen Jezus moesten komen. Ze hadden anders hun maatregelen zo keurig voorbereid. 't Kon eenvoudig niet mislukken! De strikken waren zó zorgvuldig gespannen, dat op de een of andere manier de gehate Galileër hun wel ten prooi moest vallen. En toch — als ze nog aan de loop der gebeurtenissen voor het Paasfeest terugdenken, dan moeten ze erkennen, dat Jezus' dood hun meer geschonken is, dan dat zij die hebben kunnen veroorzaken! Dat stond voor hen vast — dat Jezus verdwijnen moest. Maar telkens dreigde er iets hun plannen in de war te sturen.

„Niet op het feest!" was het parool geweest. Zijn aanhang onder de Galileërs mocht eens te groot zijn. Zij hadden in die bewuste nacht op een tumult gerekend. Dan zou het voorwendsel zich spoedig genoeg laten vinden, Jezus te doden. Nietwaar, in 't heetst van de slag.... Maar er kwam geen tumult! Jammer genoeg. Toen moest de rechtzitting gehouden worden. Maar weer vlotte het niet! De getuigen spraken elkaar onverzoenlijk tegen, hoezeer ze ook van „goede" wil waren. Voor Pilatus dreigde 't weer mis te zullen gaan. „Ik vind geen schuld in Hem!" had het geklonken. Smartelijk was dat geweest, temeer, daar zij alle troeven — Judas Iskariot incluis — in handen hadden! Neen, als ze alle dingen overdenken, moeten ze eerlijk toegeven, dat Jezus wel volgens hun wens maar niet tengevolge van hun macht aan het kruis is gestorven. Een hogere Macht was het met hen eens geweest. Hun was Jezus te sterk geweest!

En nu blijkt, dat ze nog weinig gevorderd zijn met het uitwissen van die gehate naam. Twee eenvoudige vissers, die zoeven een groot wonder gewrocht hebben, staan hier voor hen. Kijk eens, wat brutaal die kerels hen aankijken! Geen spoor van angst! 't Gaat de mannen van de Raad haast net als toen Jezus voor hen stond. Ze moeten hun best doen, om zich duidelijk voor ogen te houden, dat zij zelf niet de beklaagden, maar de rechters van 't gezelschap zijn. Wat zei die ene ook weer! „Verhoor, terzake van een weldaad aan een zieke!" Deze even zakelijke als ironische opmerking knauwt hun zelfverzekerdheid. Maar er was nog iets anders, dat hen in verwarring bracht. Voor zichzelf hadden ze reeds moeten bekennen, dat een hogere Macht hen geholpen had om Jezus te kruisigen. Zonder die hulp zouden ze 't niet hebben klaargekregen. En nu rooft Petrus hun de laatste mogelijkheid om op grond van die hulpe van Boven hun geweten te sussen, als zou God het met hen eens zijn geweest! Want alhoewel God in hun plannen getreden was, bleek God een volkomen tegengesteld doel vervolgd te hebben. De Heer had het Kruis nodig om Christus tot zegepraal te leiden en niet om de gedachtenis aan Zijn naam uit te delgen. In het licht van deze verklaring wordt Jezus zo groot, dat ze niet meer met een lichte handbeweging aan Hem voorbij kunnen komen. Hij eist een duidelijk „Ja" of „Neen". De schouders ophalen is niet mogelijk: men moet Hem liefhebben en aanbidden, of Hem haten en tegen Hem te pletter lopen. Het één of het ander. Dat zij tot het laatste besluiten, doet aan de grootheid van Jezus uiteraard niets af!

Hij is te groot! Hij laat zich niet wegduwen uit het leven en denken van de mensen. Het Kruis, de haat en eigenliefde der mensen kan dat niet, omdat God het Kruis dwars tegen de plannen van de mensen in tot de onthulling van Zijn liefde heeft willen maken.

Hij is te groot! Elke poging Hem voortaan te bestrijden moet op een mislukking uitlopen. Want in alle tijden, die de stralenbundel van het „Heden" passeren en nog zullen passeren, treden de onloochenbare bewijzen van Zijn macht aan de dag. De onzekerheid, die zich in de bedreigingen der oversten ten voeten uit toont, beaamt vol wrevel deze waarheid. De vijanden van Jezus zien zich voor de taak geplaatst het Licht van de Zon der Gerechtigheid en der genade te omhullen met hun zwarte haat. Ze weten, dat dit dwaasheid is. Maar voor wie wil blijven haten, blijft geen andere keuze over!

Het is goed te weten dat Christus te groot is om aan Hem achteloos voorbij te gaan. Het is goed te weten, dat Hij te groot is om tegen Hem te strijden. Leg uw wapens maar uit de hand. Zij bezeren tenslotte slechts uzelf. En vrede met Hem geeft alleen zaligheid. Dat is de bedoeling van Zijn Kruis van Godswege!

Ga nu echter één schrede verder. Doe die schrede samen met Petrus en Johannes.

De bedreigingen der oversten hebben ze niet — overgeestelijk — licht geacht. Geen sprankje hoerastemming,

toen ze bij de hunnen waren teruggekeerd! Duidelijk zien ze de donkere wolken samenpakken boven de horizon. Het Licht zal slechts *ondanks* de Duisternis kunnen triomferen. Het gaat regelrecht naar een verbitterde strijd. In die strijd zouden zij, evenals voor hen de profeten, kunnen vallen. Duidelijk herinneren zij zich de woorden van hun Meester dienaangaande.

Maar alles wat de toekomst voor hen ook in de schoot verborgen mag hebben, wij zien geen weifeling. Geen gebed om verschoning voor het allerergste klinkt op! Christus is te groot, dan dat allerlei kwade kansen het gehoorzaam strijden aan Zijn zijde discutabel kan worden voor Jezus' volgelingen!

Zo bidden zij slechts om vrijmoedigheid, opdat zij hun getuigenis van 's Meesters heerlijkheid mogen uitbrengen, zolang God hun de adem schenkt.

Ook voor u, mijn broeder en zuster, is geen andere mogelijkheid, dan, ongeacht wat u tegemoet treedt en welke gramstorige haat u met de ondergang bedreigt, de grootheid van uw Heer te betuigen waar en wanneer deze u getoond wordt.

Christus is te groot, dan dat gij in trage eigenliefde uw doelstellingen blijft najagen en Hem de gehoorzaamheid ontzegt, die Hij — uw Meester — van u eisen mag.

BRANDT.

Losse Schakels

De stille wateren. Een bijbelvertaler moet met heel veel op de hoogte zijn. Het is bekend dat Luther allerlei ambachtslui geraadpleegd heeft voor de vertaling van schriftgedeelten, waarin vaktermen voorkwamen. Men moet, om te kunnen vertalen, de zin van het oorspronkelijke verstaan en weten, hoe dezelfde dingen worden gezegd in de taal, waarin men de bijbel overbrengt. Men „muss den Leuten aufs Maul sehen", zei Luther in zijn gezouten Duits.

We denken nu aan een uitdrukking, een beeld, uit de bekende drieëntwintigste psalm:

> Hij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren. (vers 2a.)

In Tekst en Uitleg, vertaalt Prof. Bölh:

> Hij voert mij zachtkens langs wateren der rust.

Moffat, de bekende Eng. vertaler, heeft:

> Hij leidt mij naar „refreshing" beken.

De zeer „Wortgetreue" Elberfelder Vertaling leest:

> Hij leidt mij aan stille wateren.

Kautzsch geeft de tekst weer als volgt:

> naar wateren, waar ik rusten kan, leidt Hij mij.

De bekende bijbelverklaarder voor het Oude Testament, Delitsch, zet ons de versregel zo voor:

> Aan wateren vol rust leidt Hij mij voorzichtig. (gängelt Hij mij).

V. d. Palm vertaalt:

> Hij voert mij zachtkens aan wateren der rust,

en merkt daarbij op:

„De overzetting, z e e r s t i l l e w a t e r e n, is niet nauwkeurig; men denke hier aan beken, aan welker oever het vee uitrust, terwijl het gedrenkt wordt".

Tweërlei opvatting. Het verschil in de vertalingen komt wel hierop neer, dat sommige vertalers de rust aan de wateren toekennen en daarom spreken van rustige of stille wateren, terwijl anderen denken en doen denken aan de rust of het rusten bij de wateren. Bij de eersten zijn het de wateren, die in rust zijn en bij de laatsten is het de kudde, die daar rust vindt.

Zou het niet goed zijn als er eens een godvruchtige Drentse schaapherder bereid gevonden werd, om een verklaring van deze psalm te schrijven? We herinneren ons een boekje gelezen te hebben, dat een verklaring bood van deze psalm onder de titel: (als ik het mij goed herinner) Het lied van de Syrische gast. De indruk, die dat geschriftje op ons maakte was, dat het te zoetig, te wee, was. Van de verklaring herinneren we ons niets meer.

Wat we ons wel herinneren is een korte wijdingsdienst, zoals wij die om de andere dag in Hamburg op het Seminarie moesten houden, bij beurten, waarin een broeder, die veeherder geweest was in Oost-Pruisen, in zijn korte toespraak over deze psalm, opmerkte, dat schapen weigeren te drinken van water, dat in beweging is. Een zeker instinct weerhoudt hen daarvan. Daarom leidt een herder zijn kudde altijd naar die bochten in rivier of beek, waar het water niet kabbelt, maar „zeer stil" is.

Herinnert de dichter van psalm 23 inderdaad daaraan, dan blijkt uit dit beeld wel, hoe goed de Heer ons kent en hoe teder Hij rekening houdt met onze aard.

L.

BAPTISTEN
IN DE OUDSTE VRIJSTAAT DER WERELD

Slechts enkele weken scheiden ons nog van het Baptisten Wereldcongres. 't Is waar dat thans vele van onze gedachten uitgaan naar de a.s. Algemene Vergadering, de Jeugdconferentie en kampeergenoegens, maar desondanks vergeten wij de grote gebeurtenissen, die op handen zijn te Kopenhapen, niet; integendeel, met grote vreugde denken wij daar steeds weer aan. Zeker, wij voelen en denken nationaal en wie zou ons dat euvel duiden? Onze eenheid als Baptisten in den lande zal straks weer openbaar worden; te Leeuwarden door onze gemeenschappelijke plannen en besluiten, te Groningen door het marcheren van onze wakkere, dappere N.B.J.B.ers, honderden in getal en keurig in 't gelid, te Epe door het spel, het vrolijke kamplied en de dagsluiting. Dat alle deze dagen zwaar mogen zijn van zegeningen en in het teken staan van diepe dankbaarheid aan God. Maar internationaal zijn wij ook! Ons hart gaat wijd open, als wij denken aan de grootse manifestatie van broederschap, die wereldomvattend is en op Deense bodem beleefd mag worden. Dáár zal tot uiting komen wat de grote zendingsapostel eens schreef: „Eén Heer, één geloof en één doop". Enkele tientallen — jammer dat ik dit keer ook niet mag zeggen honderdtallen — uit onze rijen zullen het grote voorrecht genieten naar de Deense hoofdstad te reizen. Zij staan als het ware reeds op het punt om de koffertjes in te pakken en met een zekere mate van spanning en ongeduld wordt het ogenblik door hen verbeid om af te reizen. Dan zullen wij aanschouwen hen die onze broeders zijn: Denen, Noren, Engelsen, Amerikanen, Indiërs, Chinezen — blank, bruin en zwart — van alle ras, rang en stand. Een wonderlijk grote verscheidenheid in klederdracht,

gewoonten, zeden, eigenschappen, talenten, nationaliteit! God heeft ons waarlijk niet aan de lopende band gemaakt. Doch dwars door al deze verschillende kenmerken heen, bespeuren wij de eenheid in Christus. Zijn genade en liefde, die wereldomvattend is, heeft om ons allen de band des geloofs gelegd, waardoor allen hetzelfde zeggen: Abba, Vader. — Deze hemelse gedachte van samhorigheid als kinderen van één Vader, geplaatst in een wereld van verdeeldheid, chaos en spraakverwarring, te bepeinzen is zowel nuttig en nodig als verblijdend. Het is echter niet de bedoeling van dit schrijven. Mijn plan was, met het oog op het feit dat sommige onzer naar Denemarken gaan en alle Baptisten van Nederland hen natuurlijk met hun gedachten zullen vergezellen, iets te vertellen over de Baptisten aldaar, hun arbeid, streven, positie enz. Als men ergens op bezoek gaat, is het wel zo aangenaam vóór die tijd iets van de gastvrouw en gastheer af te weten. Nu zijn de Deense broeders ons al niet meer helemaal onbekend. Hun uitgestoken hand om ons, berooid als wij na de oorlog door onze „beschermers" waren achtergebleven, te helpen heeft een golf van ware sympathie in onze harten gebracht. Nimmer zullen wij vergeten dat hun woningen open gingen om onze kinderen te koesteren en te verzorgen. Gedurende enkele maanden, dat hun beurzen open gingen om voedselpakketten te zenden. Zij betoonden in de ware zin des woords „beschermers" te zijn — voor zover het hun mogelijk was. Brieven, vol hartelijkheid en broederlijke zin, zijn over en weer geschreven. Toen bracht het vorige jaar Dr. Petersen een bezoek. Wij hebben hem gezien, gehoord en de hand mogen drukken. Zijn afscheid te Stadskanaal in het bijzonder getuigde van banden, die gelegd zijn tussen hen en ons; banden, die niet meer zullen breken, maar verstevigd worden in de toekomst. Wij denken, om te beginnen, aan uitwisseling onzer studenten, van wie reeds dit jaar een der onzen met grote vreugde in hun Seminarie te Töllösse zal worden ontvangen. Wat nog meer gedaan kan worden in dit opzicht zal de tijd leren. —

Om echter nog iets meer te weten te komen omtrent onze Deense broeders, verzocht ik Dr. Petersen enige tijd geleden mij enkele artikelen te zenden. Dit heeft hij met grote bereidwilligheid gedaan, een door hemzelf geschreven en een tweede van de hand van een Amerikaanse broeder, die hun land bezocht. Deze artikelen zijn ook gedrukt in enkele Amerikaanse Baptisten tijdschriften. Uit het eerste ontlenen wij het volgende.

Het 7e Baptisten Wereldcongres zal gehouden worden in Denemarken, een van de kleinste landen in Europa. Het is niettemin de oudste vrijstaat der wereld. Het heeft een bevolking van 4.000.000, waarvan 1.000.000, dus het vierde gedeelte in de hoofdstad Kopenhagen woont. Het land is bekend over de gehele wereld door zijn landbouw, die op wetenschappelijke wijze bedreven wordt, door zijn melkproducten, ontwikkeling der jeugd en zijn coöperatieve bewegingen. Boven alles mag het zich er op beroemen de leiding in de wereld te hebben genomen op maatschappelijk gebied door hun sociale wetgeving.

Wie heeft er ook nimmer gehoord van Hans Christiaan Andersen en zijn sprookjes, van Berthel Thorwaldsen en zijn geniale schepping van het befaamde Christusbeeld, van Niels Finsen en zijn stralen, van Niels Bohr en zijn onderzoekingen van de atoom en last not least van de pas overleden, zo moedige koning Christiaan de Tiende? Deze bleef bij zijn volk gedurende de bezettingstijd der Nazi's. Dagelijks reed hij uit door de straten van Kopenhagen, gezeten op zijn wit paard en zonder enige escorte, tot stomme verbazing der Duitse soldaten.

Het Deense godsdienstige leven wordt vertegenwoordigd door de Lutherse Staatskerk en daarnaast de z.g.n. Vrije Kerken. Ofschoon de Staatskerk beweert 97 % van de bevolking te omvatten, bezoeken slechts 3 % van de inwoners van Kopenhagen en 15 % van de mensen in andere plaatsen en op het platteland de kerk regelmatig. De Staatskerk is streng confessioneel en met een paar persoonlijke uitzonderingen, is zij over het algemeen absoluut ongenegen om gemeenschap te hebben of op een of andere wijze samen te werken met de andere kerken. Zelfs de Jonge Christen mannen Associatie en de Jonge Christen vrouwen Associatie zijn door hen geheel in beslag genomen als de verenigingen voor de jeugd der Staatskerk — zo zelfs, dat de jongeren van de Vrije Kerken in het algemeen en van de Baptisten Gemeenten in het bijzonder er geen lid van kunnen worden. Spreekt men elders wel van Staatsabsolutisme, hier mag dus zeker wel van Staatskerkabsolutisme gesproken worden. Waar moet men bij zulk een houding de Geest van Christus zoeken? — De Rooms Katholieke Kerk, die vóór de tijd der Reformatie de Staatskerk was, heeft wel veel van haar macht en invloed ingeboet — ja, practisch bijna geheel, want zij telt slechts 26.000 leden, kinderen er bij inbegrepen.

De Vrije Kerken in Denemarken omvatten als oudste en eerste de Baptisten Gemeenten met een ledenaantal van 7.000 en voorts de Methodisten, de Presbyterianen, de Pinkstergemeente en het Leger des Heils, ieder met ongeveer 3000 leden; dus allen betrekkelijke kleine groepen. In totaal wordt berekend, dat ongeveer 75.000 leden tot de Vrije Kerken behoren.

De eerste Baptisten Gemeente werd te Kopenhagen gesticht in 1839. Denemarken was het tweede land op het vasteland van Europa, waar de Baptisten beweging vaste voet vond, het eerste was Duitsland. Vanuit Denemarken verbreidde zij zich naar Zweden in 1848 en naar Noorwegen in 1854.

(Wordt vervolgd).

Dopen MET de Heilige Geest, of dopen IN de Heilige Geest? *

Daar ik een sterk vermoeden heb, dat ik de gewraakte vertaling in de Tabitha-kalender heb gebruikt, zal 't misschien wel het beste zijn, dat het een en ander door mij wordt rechtgezet.

Allereerst mag het van mijn hart dat we blij zijn met ieder bewijs van Bereärgezindheid, die maar niet alles „slikken" wil wat voorgezet wordt. Een eresaluut voor onze broeder of zuster vriend of vriendin, gymnasiast of autodidakt E. Blik.

En nu ter zake. Het is juist, dat het voorzetsel, dat we door het woordje „met" hebben weergegeven zeer vaak vertaald moet worden door „in". We dwalen echter wel heel erg, wanneer we denken, dat hiermede het pleit beslist is. Zo eenvoudig moeten we ons de zaak toch liever niet voorstellen, als zou ieder woord Grieks door één bepaald Nederlands woord slechts kunnen en mogen vertaald worden. Vooral in overdrachtelijke zin (maar anders ook!) duidt het Griekse woordje vaak het middel aan, waardoor het onderwerp het in het werkwoord uitgedrukte werk verricht. Om de uitdrukking „met het zwaard doden" bijvoorbeeld gebruikte de Griek hetzelfde voorzetsel, zodat de verleiding sterk is, om eveneens te

vertalen „*in* het zwaard doden", wat natuurlijk onzin zou zijn. Het voorzetsel „in" diende in dit geval om juist het middel aan te duiden. Het stond voor de z.g. dativus instrumentalis (de derde naamval van het instrument) en was dus niet een aanwijzing waarin gedoopt werd. Er is zelfs kans, dat zo dit de bedoeling van de gewijde schrijvers geweest was zij eerder een ander voorzetsel dat eveneens „in" betekent, zouden hebben gekozen, hoewel ik niet uit het oog wil verliezen, dat de beide betrokken voorzetsels wel eens door elkaar gebruikt zijn. Om dit alles en trouwens nog meer durf ik niet goed de vertaling „in de Heilige Geest gedoopt" op mijn verantwoording te nemen. De waarschijnlijkheid, dat dit „in" de vertaling is van het Hebreeuwse voorvoegsel „be" dat eveneens een aanduiding van het middel is, neemt mij de vrijmoedigheid de mystiek aandoende vertaling van „in de H. Geest gedoopt" als het goede te aanvaarden. Trouwens in Mc. 1 : 8 staat (zonder het voorzetsel) de zuivere dativus instrumentalis. Men vergeve mij en mijn onbekende medestrijder onze onbekeerlijkheid in dezen.

BRANDT.

Naschrift.

Er was nog een broeder, die over de „Schotse Bakens" van zekere Blik struikelde. Hij zal wel tevreden zijn, wanneer we alleen br. Brandt over deze aangelegenheid aan het woord laten en slechts het woord citeren: „de letter doodt, maar de Geest maakt levend".

E.-R.

* Zie „Schotse Bakens". No. 2848.

DELFZIJL

Wij beloofden u in ons vorig no. berichten van meerdere zegeningen te melden. Lees en geniet. Pinksterzondagavond kwam de gemeente samen om getuige te zijn van het feit, dat een br. en zr. door de doop in de gemeente werden opgenomen. Ds. Vegter uit Groningen sprak naar aanleiding van vers 47b uit het 2e hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen. „En de Heere deed dagelijks toe tot de gemeente, die zalig werden". Dat is een heerlijk feit. Zalig worden. Zalig zijn. Gezamenlijk optrekken met de gezaligden.

„Treed vrolijk voort op 's Heeren wegen, en neem uw plicht getrouw in acht" hebben wij hun en onszelf staande toegezongen. Wij hebben onszelf opnieuw voorgenomen plichtsgetrouw te zijn en biddend te wachten op meerderen, die de Heere zal toedoen tot de gemeente die zalig worden. Ouderling Brongers sprak een hartelijk woord van welkom tot de gedoopten aan de dis des Heeren. Wij allen waren echt dankbaar en blij, dat deze doopsbediening weer kon plaats hebben in ons eigen huis. De dankbaarheid mochten we ook merken in de grote offervaardigheid, die we constateerden op deze blijde dag.

Cand. Bosma bedankte voor het beroep naar Delfzijl, waarop de gemeente cand. v. Beek beriep. Het verheugt ons u te mogen melden, dat we juist het verblijdende bericht hebben ontvangen, dat br. v. Beek het beroep heeft aangenomen. (Hieruit vorige week reeds gepubliceerd. E.R.) Groot zijn de zegeningen van God voor Delfzijl. Ook ons gebed om een voorganger is verhoord. Hoewel het nog een paar maanden zal aanhouden alvorens onze voorganger in de gemeente zal worden ingeleid, hebben wij de zekerheid, dat ons herderloos tijdperk spoedig zal zijn afgesloten. De Heere zegene ons samen. Vol vertrouwen gaan we een zegenrijke toekomst tegemoet, wetende dat de Heer ons nabij is en ons geeft wat wij nodig hebben.

Een broeder uit de gemeente te Arnhem stelde ons in staat onze noodkerk geheel wit te verven. Wij zullen U in ons blad spoedig het resultaat daarvan laten zien.

Wij groeten al onze medeverbondenen in de Heer in ons vaderland.

J. A. H.

HENGELO

Het is altijd een genot de gemeenteberichten in ons lijfblad te lezen. Altijd spreekt daaruit de dankbare toon. Zelfs voor eenvoudige zegeningen zijn we God dankbaar. Zo ook wij. Enkele keren hebben we de blijdschap mogen beleven, dat God het weer aan iemand duidelijk maakte, dat de doop een gebod des Heeren is. En dan beleven we onze eigen belijdenis en doop opnieuw en zijn verblijd met hen, die gehoorzamen.

Reeds enkele keren hebben wij in ons blad melding gemaakt van jubilea, van gouden en zilveren. Nu mogen wij u vertellen van een zeer bijzonder jubileum. Of vindt u het niet iets *zeer* bijzonders, als iemand 50 jaar lang de zondagsschool geleid heeft? Zulk een unieke feestdag zal, als God hem spaart, onze broeder A. J. Dijkhof beleven op Vrijdag 20 Juni. Zoiets mag natuurlijk niet onopgemerkt voorbijgaan. 20 Juni 1897 begon deze grote kindervriend zijn werk onder ons, en nog staat hij voor de klas als een, die weet waartoe God hem die grote liefde voor kinderen in zijn hart heeft gegeven. Nog altijd wijst hij, evenals voor 50 jaar, de kinderen op de grote Kindervriend Jezus. Honderden kinderen ontvingen het zaad van het Evangelie in hun hart door middel van hem en honderden van zijn kinderen heeft hij de gemeente zien binnengaan. Vreugde en verdriet is er in zijn zondagsschoolleven geweest. Vreugde als de kinderharten ontvankelijk bleken voor de liefde van hun Heiland, vreugde als de kinderen beleden Jezus te willen volgen. Droefheid als toch een enkele zich afkeerde en niet wilde weten van de liefde van Christus. Droefheid, als hij een enkele keer een van zijn kinderen moest afstaan aan God, die hen thuishaalde. De eeuwigheid zal eerst ten volle openbaren voor hoevelen onze broeder tot een zegen is geweest.

Zondagavond 22 Juni komen wij samen met onze broeder en zijn familie om God te danken voor zo'n vruchtbaar leven. God zegene hem nog lange tijd en spare hem nog voor de zondagsschool en de gemeente.

S. W. VIS.

Concept Doop-Formulier

Opmerking. Regel is dat met iemand, die de wens te kennen gegeven heeft gedoopt te worden, door een paar ouderlingen of diaconessen, een gesprek gevoerd wordt a.g. zijn geestelijk leven. Dan wordt ook gesproken over de betekenis van de Doop en de gemeente. Krijgen deze broeders of zusters de overtuiging inderdaad te doen te hebben met een gelovige, dus met iemand, die recht heeft op de erkenning lid der gemeente te zijn

en die derhalve gedoopt mag worden, dan rapporteren zij dat aan de Kerkeraad. Op diens besluit spreekt de candidaat-dopeling zich dan uit, hetzij in een vergadering der gemeente, hetzij in een bijeenkomst van een groep broeders en zusters, voor het aanhoren van de belijdenis gevormd.

De Doop zelf wordt in het openbaar voltrokken, d.w.z. in een openbare eredienst, die in de regel in het kerkgebouw wordt gehouden. Bij gebrek aan een doopvont, deden onze vaderen het in de openlucht. Meestal wordt in de preek, die aan de bediening van de Doop voorafgaat, over de Doop gesproken. Allicht doet men dat uit het gevoel, dat de kerkbezoekers, die speciaal deze diensten bezoeken, anders teleurgesteld zouden heengaan. Onder hen zijn immers niet slechts nieuwsgierigen maar vermoedelijk ook belangstellenden. En waarom zouden wij, die toch immers gaarne „al de Raad Gods" willen verkondigen, niet ook het getuigenis van het Woord a.g. de Doop laten horen? Wie dat niet verdragen kan, vrage zich maar eens af, hoe dat komt? Helemaal gezond van hart is hij niet.

Zijn er bij de bediening van de Doop ook anderen aanwezig dan die de belijdenis van de candidaat gehoord hebben, dan laat men hem, aleer men de Doop aan hem bedient, in het kort zijn belijdenis herhalen. Omdat de Doop op grond van een en dezelfde belijdenis aan iedere dopeling bediend wordt, geve men dan die belijdenis echter een vaste en constante vorm. Dan volgt dus niet meer een vrije uitspraak van de te dopen persoon, maar instemming met de eis, die de Schrift stelt aan hen, die gedoopt zullen worden.

Wij vatten deze eis samen in de volgende punten:

Waarde br N. N.

Belijdt Ge, dat Ge een, in uzelf verloren zondaar zijt, door God onderworpen aan het rechtvaardig oordeel des doods?[1])

Belijdt Ge, dat Ge door de zonde krachteloos zijt geworden om Gods wil te doen, uw zonde uit te delgen, zodat Ge, als Ge zonder Christus waart, ook zonder hope in de wereld zoudt zijn?[2])

Gelooft en belijdt Ge van ganser harte, dat Christus Jezus, Gods Zoon, in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken en dat Hij aan het Kruis ook uw zonde gedragen en u met God verzoend heeft, en vanwege uwe rechtvaardigmaking ten derde dage is opgestaan van de doden?[3])

Is het uw oprecht voornemen om voortaan te leven als een, die met Christus is gestorven en opgestaan, dagelijks uw kruis opnemende en uw Heiland navolgende;[4])
gemeenschap te zullen oefenen met Gods kinderen en getrouw hun samenkomsten te bezoeken;[5])
zoveel als in uw vermogen is, mede te werken aan en bij te dragen voor de opbouw der gemeente en de uitbreiding van Gods Koninkrijk;[6])

en hierin, onder gebed en dankzegging, te zullen volharden, uitziende naar de zalige hope en de verschijning van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus?[7])

Wat is hierop uw antwoord?

Antwoord: Ja.

Het beste lijkt het ons, om hierop de Doop te voltrekken en daarna de dopeling te laten knielen en voor hem te bidden, welk gebed (onder handoplegging) overgaat in en eindigt met de woorden:

Br N. N. De getrouwe God, onze barmhartige Vader schenke u Zijn Heilige Geest; Hij verbinde u zo met de hemelse Wijnstok, dat Diens leven in u overvloeit en gij veel vrucht draagt tot Zijn verheerlijking, door Jezus Christus, onze Heere.

Daarna zingt de gemeente de dopeling toe Psalm 134 : 3, terwijl de dopeling, bij de aanhef van de derde regel opstaat en de beide regels drie en vier meezingt.

Tijdshalve zal het gebed vaak vóór de doopsbediening plaats vinden, wijl anders de gemeente moet wachten, totdat de dopeling zich weer verkleed heeft. Een toespraak te houden na de doopsbediening onderbreekt de doopshandeling op een ongewenste wijze.

Aantekeningen.

1. De Doop is een betrokken worden in de dood en opstanding van Christus. Niemand kan dat willen, wanneer hij niet aanneemt, dat Christus voor hem in de dood ging en hij alleen door Christus' opstanding het eeuwige leven kan ontvangen. Daarom belijdt de dopeling, dat hij des doods schuldig is. Wat hij schuldig is onderging Christus en hij i n Christus.

2. Het heil is enig en alleen Gods werk. Het komt van buiten; het ligt achter de grenzen van menselijk kunnen. Christus doet niet een goddelijk beroep op, en wekt niet de nog in ons schuilende krachten. Neen, Zijn komst veronderstelt onze zwakheid en volstrekt onvermogen. Het is zonder Christus buiten hope. — Over dat „krachteloos zijn" van de zondaar spreekt de Schrift meer dan de theologie. Hier ligt een Schriftgegeven, voor het verstaan van Gods heilswerk en onze heilsweg, van groot belang, maar nog onvoldoende ontdekt. — Duidelijk houdt God ons in de Doop voor ogen, dat de zaligheid *Zijn* mogelijkheid is — niet de onze. We worden uitsluitend zalig omdat bij God alle dingen mogelijk zijn.

3. Gaan de eerste beide punten over hetgeen de mens (door genade) in zichzelf vindt, het derde punt wijst hem op hetgeen buiten hem om geschied is en door het geloof aan hem verwerkelijkt wordt. — Zijn verloren zijn en zijn onmacht belijdt de dopeling. Datgene wat buiten Hem ligt en hem bij het licht des Geestes openbaar werd *gelooft* en belijdt hij.
   Genoemd zijn in deze vraag de drie punten, die met elkander gegeven, wijl in elkander besloten zijn, n.l. de vleeswording, de zoendood en de opstandig van onze Heer. In de schriftuurlijke doopsbediening blijven deze centrale waarheden van het Evangelie zonder welke er geen Evangelie is, bewaard.

4. De vierde vraag richt het oog van de dopeling op de toekomst. Hij moet het „houden voor", d.w.z. hij uitgaan van de waarheid van hetgeen hij in de Doop beleed en waarvan God de Heer hem in de Doop het teken en de verzekering gegeven heeft. Hij moet gaan leven van Boven uit, als één, wiens levensoorsprong in de hemel ligt.

5. De Heere Christus ontmoet ons in de Zijnen; in hen zegent Hij ons en in hen verlangt Hij, dat we Hem zullen eren en dienen. Daarom moet op het beoefenen der gemeenschap met de andere leden der gemeente alle nadruk vallen. Kerkbezoek is Christus-dienst.

6. De grote vraag: waarheen met mijn leven? Geef mij een taak, waardig het leven, dat ik ontving, is in de gemeente beantwoord. Zij is het terrein, waarop we ons kunnen ontplooien en eeuwigheidswerk doen; zij is het object, onze hoogste liefde waardig. Daarom geve de dopeling zichzelf en het zijne aan de gemeente. Door deze liefde tot en dienst aan het Lichaam eert en behaagt hij het Hoofd.

7. De kracht voor de strijd en de arbeid vindt Gods kind in de zalige hope van de terugkomst van zijn Heiland. Daaraan moet hij zich oriënteren, daarnaar zich onder al zijn arbeid en strijd uitstrekken. Dat heiligt hem voor de grote Dag.

L.

Een brief uit de Oost

Soerabaja, 1-5-1947.

Zeer geachte Ds. Prins.

In de loop van de vorige maand heb ik reeds drie contactbrieven ontvangen zonder er tot dusver op geantwoord te hebben; bij deze wil ik dan mijn schuld inlossen en u als het hoofd van de centrale enige regels als antwoord zenden. Ik dank u en de geachte schrijvers der contactbrieven hartelijk voor de woorden van bemoediging en medeleven met het lot van ons — al of niet vrijwillig in 's konings rok gestoken Indiëvaarders. 't Is fijn om zo nu en dan weer bekende klanken van bekende mensen te horen en er zo aan herinnerd te worden dat er buiten een familieband ook een geestelijke band ons bindt met vele broeders en zusters in ons vaderland.

Ik moet, helaas, toegeven, dat het weleens heel erg nodig is, om bepaald te worden bij „de dingen des Heeren", vooral voor ons soldaten, die vaak maanden achtereen niet in de gelegenheid zijn om een godsdienstoefening bij te wonen. Reeds gedurende bijna 10 jaar ben ik nu „wereldreiziger"; in deze periode ben ik er natuurlijk wel aan gewoon geraakt heel weinig persoonlijk contact te hebben met broeders en zusters en juist daarom zie ik nu ook pas goed de waarde van geregelde kerkgang en van „de gemeenschap der Heiligen". Ik weet wel, die gemeenschap kan men ook zonder het bijwonen ener kerkdienst hebben, — en gelukkig maar, anders zou het voor velen van ons wel eens heel erg kunnen zijn.

De meeste van ons militairen zullen blij zijn, als ze straks weer een burgerpakje kunnen aantrekken en misschien blijven van hen die hier in Indië zijn ook wel velen hier, om — even als ik het van plan ben te doen — een burgerbetrekking te aanvaarden. 't Is een groot en een mooi land met grote mogelijkheden voor iemand met een beetje durf. Ik wilde wel, dat velen van onze jonge mensen, die nu bij moeders pappot zitten en tevreden zijn — of moeten zijn met een klein en pietepeuterig bestaantje, de durf hadden om hierheen te komen. Er valt hier op sociaal en economisch gebied *zoveel* weer op te bouwen, wat in de eerste plaats voor die arme mensen hier, maar toch ook voor ons land zelf, van belang is.

De republiek heeft in naam *wel* de taak van wederopbouw op zich genomen, maar zal bij lange na niet in staat blijken te zijn om het werkelijk te *doen*.

Gisteravond werd er voor de Radio omgeroepen, dat de Soendanezen zich hadden losgemaakt van de Republiek en een zelfstandige staat hadden gevormd, (West Java met Batavia—Buitenzorg en Bandoeng en een zielenaantal van 13.000.000), onder de wettige Hollandse regering. De eerste scheuring in dit bouwsel van leem en aarde „Republiek" komt nu reeds tevoorschijn en zal vermoedelijk een voorteken zijn tot algehele terugkeer tot het Moederland. Vergeeft U mij dit enigszins politiek aandoend intermezzo, maar als men hier enige tijd heeft rondgekeken, gaat het iemand aan het hart, dat door dwazen zo 'n heerlijk land als dit zo wordt weggegeven aan onwaardigen.

Met het verzoek aan U om ook mijn h.gr. over te willen brengen aan alle N.B.J.B.ers besluit ik — en hoop spoedig weer een contactbrief te mogen ontvangen.

Uw toegen. br. in Christus

CHR. U. KLEINHUIS.

NASCHRIFT.

De brief van deze broeder hebben we onveranderd willen doorgeven. Niet omdat we het eens of niet-eens waren met de laatste opmerkingen — ten aanzien van politieke vragen bewaren wij nu eenmaal altijd een geheimzinnig stilzwijgen, daar de politiek dikwerf verdeelt wat het kruis samen wil binden — wij dachten, dat het goed was eens een soldaat te horen. Deze brief herinnert ons eraan, dat we voor „onze jongens" moeten bidden en voor het land, waarin zij nu verkeren. Dat toch ook daar het Evangelie Gods verkondigd zal kunnen worden. Is niet heel de wereld onze parochie? Het is, alsof „deze gordel van smaragd", nu het nationaal gezien verder van ons afgaat, sterker appelleert bij ons om onze geestelijke schatten mede te delen aan hen, die eertijds Nederland rijk maakten.

E. R.

Uit het Unie-Bureau

1. Op Maandag 23 Juni ontving ik van Ds. D. Slort te Almelo de schriftelijke toestemming voor de candidatuur Redactie *De Christen*, zulks in verband met het 3de voorstel van Sneek. Vandaar, dat ik nu de naam van deze 2de candidaat in geval van uitbreiding van de redactie kan vermelden.

2. Het zou kunnen zijn, dat, aangezien ik verschillende kassen onder mijn beheer heb, deze en gene van plan is mij tijdens de Unie-vergadering een betaling te doen. Ik verzoek ieder vriendelijk dit niet te doen, want ik stel het op prijs géén betalingen in ontvangst te nemen. De postgiro is een gewillig instrument; daarvan gebruik te maken is in uw belang en in dat van een goede administratie.

De Unie-secr.-adm. T. JANSMA.

Mededelingen

Belangrijk bericht

BAPTISTEN WERELD-JEUGDCONFERENTIE KOPENHAGEN, 3 T.E.M. 7 AUGUSTUS A.S.

Dr. T. G. Dunning te Londen, voorzitter van het Wereld-Jeugdcomité, berichtte ons, dat er in aansluiting op de Baptisten Wereld-Conferentie te Kopenhagen een *Jeugd*conferentie gehouden zal worden van 3 t.e.m. 7

Augustus. Een groot aantal afgevaardigden uit alle delen van de wereld zal er aanwezig zijn. Men zou het zeer op prijs stellen, indien ook Holland er goed vertegenwoordigd zou zijn!

In verband hiermee verzoeken we alle bezoekers van de Wereldconferentie, die serieus van plan zijn ook de Jeugdconferentie bij te wonen en andere N.B.J.B.ers, die deze Jeugdconferentie — voor eigen rekening — wensen mee te maken, dit *vóór 1 Juli a.s.* aan de Alg. Secretaris van de N.B.J.B., Stationsstraat 25, Sneek, te melden, aangezien aan Dr. Dunning opgave moet geschieden van het aantal Hollandse bezoekers. Zij, die over een pas beschikken, worden verzocht deze eveneens op te zenden, daar getracht zal worden een zo groot mogelijk aantal deviezen te verkrijgen.

Mogen we op *zéér spoedige* aanmelding rekenen?

J. BROERTJES.

MEDEDELINGEN UNIEVERGADERING

Afgevaardigden en gasten, die Dinsdagmiddag of -avond aankomen, vinden aan het station meerdere gidsen, welke hen naar ons gebouw aan het Noordvliet 11 willen brengen. Om van de reis te bekomen, zal hun daar een kopje thee met een echt Fries kadetje worden geserveerd.

De begroetingssamenkomst heeft plaats in de kerk aan het Hoogpad en begint om 8 uur; ook de andere vergaderingen worden alle in de kerk gehouden. Gidsen aan het station zijn kenbaar aan het N.B.J.B. insigne of vlagje.

Namens de Regelingscommissie,
J. PRINS, Raadhuisplein 23.

AAN ALLEN, DIE HET AANGAAT!

Het is me eigenlijk een beetje tegengevallen, dat ik geen enkele opgave kreeg n. a. v. mijn berichtje in „De Christen" van 9 Mei j.l.

't Ging over politieke delinquenten en jonge mannen, die als gevolg van de wervingsactie in de mijnen zijn gaan werken. Ik kreeg geen enkele opgave. Dat betekent niet dat er van de twee genoemde groepen zich niemand hier in Limburg bevindt, die niet op de een of andere manier in betrekking staat met onze gemeenten. Ze zijn er, dat weten we.

Ik kan ze bezoeken. Ik wil ze ook wel bezoeken. Maar dan moet ik weten wie ze zijn, waar ze vandaan komen en waar ze nu zijn en waar ze werken.

Als u wilt, gemeenten, ouders of familie van wie dan ook die hier in de mijnen tewerk gesteld is, dat wij contact zoeken en houden met uw leden of met uw familie, dan mogen wij toch zeker vragen, dat u ons helpt door hun *naam, kamp, werknummer* en *naam van de Mijn* waar ze werken, op te geven. We kunnen 't hier ook gewaar worden, maar dat vraagt heel wat administratieve rompslomp. *Helpt u mij nu even. Dan helpen wij hier!*

Ik heb enkele namen gekregen langs andere weg, n.l. van de kant van de geestelijke verzorgers van een of ander kamp. Maar ik meen dat het op de weg van de secretarissen onzer gemeenten ligt, om ons tijdig te laten weten òf er van hun gemeente iemand naar Limburg ging. Hebt u er zelf geen familie, misschien weet u van een vriend of kennis, ook al is hij geen lid van onze gemeenten, dat ze hier zijn, onverschillig of ze in een bewaringskamp of in een gezellenhuis zitten. Geef ze maar aan mij op. Maar doe het dan a.u.b een beetje vlug.

H. HORNSTRA, Treebeek.
Wenckebachstr. 17. Tel. 18 Hoensbroek K 4448.

DE NATIONALE JEUGDCONFERENTIE

Nog een aantal notities van belang voor ieder, die de conferentie zal bezoeken of er in meeleeft. Dus voor iedere N.B.J.Ber(ster)!

a. Textiel is schaars, ook in Groningen. Daarom zorge iedere bezoeker voor eigen laken, sloop, handdoek en wat er verder nog nodig is. Natuurlijk vergeten we de *bonnen* niet!

b. Een van de belangrijkste dingen van de conferentie is de optocht. Daarom is het aan te bevelen, dat iedere afdeling zich vooraf oefent in het marcheren, meteen een gezonde ontspanning. Ook is het zeer gewenst, dat iedere afdeling zorgt voor een *stijlvolle* vlag of vaandel; ook regionale- of provincievlaggen zijn welkom. Ieder doe zijn best!!

c. Velen hebben zich aangemeld maar weinigen betaald.... Dit laatste dient echter ook voor de conferentie te geschieden. Men betale daarom terstond per giro of per postwissel aan J. van Dam, Bilderdijkstr. 8a, Groningen, giro 176781. De prijs voor de gehele conferentie bedraagt f 2.—, de prijs voor één dag bedraagt f 1.25. Vergeet het niet!

d. Maandag 14 Juli zullen vanaf 3 uur gidsen aan het station staan, die de aankomende bezoekers verder zullen leiden. De commissie voor de huisvesting houdt dan tevens zitting en wel van 3—7 uur in portaal van de Baptisten kerk aan de Meeuwerderweg en vanaf 8 uur in de hall van het gebouw „De Harmonie", Oude Kijk in 't Jatstraat. Is men tussen 3 en 7 uur deze heren gepasseerd, dan ontvangt men een echte tractatie!

e. De maaltijden ontvangt men vanaf Dinsdagmorgen van zijn gastheer. Ieder neme dus brood mee voor Maandag.

f. Ieder, die als hij dit leest zich nog niet heeft aangemeld, renne onmiddellijk naar zijn afdelingssecretaris. Heeft deze de lijst al verstuurd (en actieve lieden hebben dat dan al gedaan), dan probere men het eens schriftelijk bij F. Lindeman, C. H. Petersstraat 55a, Groningen. Hij is een vriendelijk man; misschien helpt het!

Dit alles is belangrijk, want het betreft de organisatie en het vlotte verloop van de conferentie. Maar wij weten allen, dat hiermee het belangrijkste nog niet is gezegd. Daarom wekt de regelingscommissie alle N.B.J.B. ers en alle afdelingen op om te willen bidden voor een rijke conferentie. Laten de voorgangers de jeugd oproepen tot bidstonden en laat ook iedere N.B.J.B.er persoonlijk in zijn gebed aan de conferentie denken, opdat wij een conferentie mogen beleven, die ons innerlijk vernieuwt en vervult met nieuwe toewijding tot onze Opdracht.

N.B.J.B. ZOMERKAMPEN „EPE"

Natuurlijk weet iedereen, dat dit jaar onze zomerkampen te Epe worden gehouden. Oók dat ze het vorig jaar bijzonder goed geslaagd zijn en ze nu, indien mogelijk, nóg beter zullen zijn. De meeste van onze jongeren willen er heen, doch vergeten zich op tijd op te geven. We willen het graag zo spoedig mogelijk weten, dan kunnen wij beter onze voorbereidingen treffen, terwijl men wél moet bedenken dat, als we 60 mensen voor elk kamp hebben, de deur dicht gaat! Dus lui, weest er vlug bij. Nu direct een briefkaartje naar LUIT SIESLING, Billitonstraat 80, Groningen.

ZENDINGSVRIENDEN

Met weinig moeite kunt u het Zendingswerk van de

N.B.J.B.ers ! ! !

midden in de drukte roept *Groningen* je toe:
KOM
van achter de groene tafel roept *de Jeugdraad* je toe:
KOM

Schitter dus door aanwezigheid

Unie-Zendings-Commissie steunen door uw gebruikte postzegels niet weg te gooien, maar ze te zenden aan G. H. de Neef, Mijnsheerenlaan 39A, Rotterdam-Zuid.

Zondagsschoolpersoneel! verzamelt ze van de leerlingen. N.B.J.B.! Zusterhulp! enz. Gij steunt de Zendingsarbeid hiermede.

Indien sommige berichten niet tijdig in het blad worden opgenomen, ligt de oorzaak daarvan in een vloed van kopy in de laatste weken. We trachten alles zo goed mogelijk te verwerken. Houd ons voor verontschuldigd.

E.-R.

Verantwoording Unie Zendings Commissie:

In dank ontvangen van:

Gemeente Haarlem	f 27.13
„ Hengelo (O.)	- 535.86
Chr. Nat. School I Hengelo (O.)	- 8.80
Zusterhulp Nw. Weerdinge	- 12.—
Gemeente Em. Erfscheidenveen	- 102.50
„ Enschedé	- 44.03x
„ Delfzijl	- 34.50x
„ Harlingen	- 46.31x
„ Amsterdam	- 49.43x
„ Stadskanaal	- 205.—x
K. v. d. W. Meppel	- 5.—
Gemeente Drachten	- 18.27x
„ 2e Exloërmond	- 88.40x
„ Den Haag—Z.B.S.	- 78.75x
„ Noordbergum	- 35.70x
„ Apeldoorn	- 78.58x
„ Leeuwarden	- 73.—x
„ Sneek	- 83.17x

De met een x gemerkte bedragen geven de opbrengst aan van de collecte, die de U.Z.C. verzocht te houden op de Zendingszondag van 1 Juni.

Ik neem aan dat in al onze gemeenten deze Zendingszondag gehouden is; in elk geval de zendingscollecte. Mag ik de opbrengst van deze collecte spoedig ontvangen?

Uw dw. dr. W. MODDERMAN.

Sneek, Willemstraat 9. Postrekening 382183.

Correspondentie

A. G. te U. Waarde br.! Ontving uw brief. Geloof u toch niet, dat u te oud is om de Heer te dienen! Heel ons leven eist God van ons op. Er is immers allerlei werk, dat door ons gedaan kan worden: geschriftverspreiding, voorbede, getuigenis-geven; huisbezoek bij niet gemeenteleden om naar de ziel der mensen te vragen. Overleg eens met uw plaatselijke predikant, wat voor werk u in en voor de gemeente zoudt kunnen doen! — Voorts: belijdt gerust uw geloof. Doe het mondeling, wanneer en zo vaak ge daartoe de kans krijgt en denkt daarmede ten zegen te kunnen zijn. Zou het een vriend overver zijn, schrijf dan uw geloofsbelijdenis maar op. Het is ons niet verboden schriftelijk bekend te maken, wat we geloven. U mag dat gerust doen. De gehele gemeente mag dat zelfs wel doen — dan weet een ieder, die er belang in stelt, hoe de gemeente zichzelf gezien wil hebben. — Men late haar echter het karakter van een getuigenis behouden en make er geen net van om er ketters mee te vangen!

L.

Beroepingswerk

Broeder H. v. d. Werf, candidaat te Groningen, heeft het beroep van de gemeente te 2e Exloërmond *aangenomen*. De gemeente is dankbaar.

Namens de gemeente,
D. WEVER.

Vraag

Zou er in onze gemeenten ook een verpleegster zijn, die alle diploma's(?) heeft en gaarne als hoofdverpleegster zou willen worden aangesteld in een protestants Ziekenhuis?

Die schrijve aan Ds. G. Visser, Noorderhaven 49, Harlingen.

Ds. Visser is ook telefonisch te bereiken onder no. 979.

Advertentiën

Maandag 30 Juni hopen onze lieve ouders

G. Heykamp
en
J. Heykamp— v. d. Ham

hun 25-jarige echtvereniging te vieren. Dat God hen nog lang moge sparen, is de wens van hun dankbare kinderen

Coba, Gijs, Hanny

Bilthoven, Juni 1947
Koekkoekdwarslaan 2

Zacht en rustig is in Jezus ontslapen onze moeder

Anna Maria Boelens

wed. L. Stadman, voordien wed. A. Ensing

in de gezegende ouderdom van 78 jaar en $8^1/_2$ maand.

N. Ensing
R. Ensing—Dost
en kinderen

Treebeek, 23 6-'47

JAARGANG 64 - Nr. 2852
VRIJDAG 4 JULI 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Kracht van boven

Ofschoon in onze Unievergaderingen de kleinigheden steeds meer op de achtergrond geraken en ook reeds verschillende belangrijke dingen aan commissies worden toevertrouwd, blijft deze vergadering, speciaal die van vandaag, toch gekenmerkt als zakenvergadering. De machinerie van de organisatie wordt nagekeken, gerepareerd, gesmeerd en .... geladen. Dat is een belangrijk werk, o n s werk.

Met vreugde merk ik evenwel op, dat dit werk gedaan wordt in het geloof aan de kracht van boven. Het feit, dat wij beginnen met een bidstond, is een openbare belijdenis van dit geloof.

Hier raken wij een belangrijk iets tenopzichte van al ons werk in de wijngaard des Heeren. Wij werken slechts aan de buitenkant, dat weten we. Indien dit echter alles was, dan zouden wij alleen maar een cultuurwerk verrichten. Maar dat bevredigt ons niet. Wij begeren te werken voor meer dan aardse dingen. Wij hopen en vertrouwen, iets voor de eeuwigheid te mogen doen. En daarvoor is nodig k r a c h t v a n b o v e n.

Eer Jezus ten hemel voer en dus in zekere zin afscheid nam van Zijn discipelen, heeft Hij beloofd de kracht des Heiligen Geestes te zullen geven. Z ij spraken voor de zoveelste keer over de oprichting van het Koninkrijk, waarbij ze waarschijnlijk nog steeds rekenden op een goede positie voor zichzelf. Jezus is daar blijkbaar niet opnieuw op ingegaan. Het enige, wat Lukas er van genoteerd heeft, is, dat Jezus hun vraag afwees met de woorden: „Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft". En met het oog op hun eigen toekomstige positie en arbeid voegde de Heer er aan toe: „Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal en gij zult Mijn getuigen zijn". Een positie zouden ze krijgen en een taak ook, maar niet voor aardse dingen. Een taak, waarvoor ze terug zouden kunnen deinzen; een positie, die voor het vlees niet begeerlijk zou blijken te zijn. Daarom beloofde de Heer de kracht des Heiligen Geestes, die over hen komen zou; d e k r a c h t v a n b o v e n.

In deze kracht zijn ze heengegaan om te prediken; in deze kracht hebben zij — dikwijls in gevaarvolle omstandigheden — gemeenten gesticht en georganiseerd; in deze kracht zijn ze Gods medearbeiders geworden voor het eeuwige Koninkrijk.

Van deze kracht heeft Paulus getuigenis gegeven in zijn brief aan de gemeente te Korinthe. Daar zijn werk als prediker een kwestie van woorden scheen te zijn, zou er misverstand kunnen ontstaan. Men zou zijn werk op één lijn kunnen gaan zien met dat van velen, die bepaalde ideeën met redenaarskunst ingang deden vinden. Daar kwam de apostel met ernst tegen op. Hij schreef: „Mijn rede en mijn prediking was niet in beweeglijke woorden der menselijke wijsheid maar .... in betoning des Geestes en der kracht". Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat de prediker van het Evangelie niet welsprekend mag zijn, doch van veel groter betekenis is zijn geladenheid met de kracht van boven. Als die hem ontbrak, zou zijn talent hem wel ten val kunnen brengen. Daarom moet zijn grootste zorg steeds zijn, om de kracht des Heiligen Geestes geregeld te ontvangen. Als hij die ontvangt, is hij sterk, hoewel niet naar de krachtmeting der wereld; hij is in staat om te werken voor het Koninkrijk, dat niet van deze wereld is.

Paulus geeft hiermee het bewijs, dat de belofte, die Jezus voor Zijn hemelvaart gegeven had, vervuld was geworden. Of hij dit speciaal bedoeld heeft hier in de brief aan de Korinthiërs, dan wel of zijn betoog iets anders had recht te zetten, doet daarbij niet ter zake. Jezus had beloofd de kracht des Heiligen Geestes te zullen zenden en van Paulus vernemen wij, dat die kracht z ij n kracht is geweest. Dit bewijst, dat de belofte is vervuld.

Dit is de heerlijkheid van de gemeente van Christus op aarde. Zij is dikwijls in deze wereld gelijk Paulus te Korinthe, n.l. „in zwakheid en in vrees en in veel beven". Haar uiterlijk is zelden imponerend voor de wereld. Haar houding is tegenover het briesen van de tegenpartij dikwijls die van de vrezende geweest. En toch is zij niet verslagen. Aangedaan met de kracht des Heiligen Geestes heeft zij haar getuigenis van haar Heer gegeven. Zo heeft Gods kracht in haar zwakheid een heerlijk werk volbracht.

Deze dingen hielden mij bezig, toen ik dacht aan onze Unievergadering en speciaal aan deze dag van zakenvergaderingen. We moeten ons bezig houden met de organisatie van het werk. Een belangrijk deel van onze agenda gaat over de stoffelijke dingen, waarmee we te doen hebben als mensen. Dat is nodig. We zijn verantwoordelijk voor het treffen van goede regelingen. Ik sta vaak verwonderd en bewonderend stil bij onze verantwoordelijkheid en onze afhankelijkheid, bij het in elkaar geplaatst zijn van ons werk en Gods werk. Als

ik tracht het te beredeneren, raak ik telkens vast; ik kom er niet uit; het is ondoorgrondelijk. Maar in het leven beleven wij het als een werkelijkheid, die heel goed loopt. Het is goed, dat ieder zich met volle ernst geeft aan de organisatie van het werk. God moge ons telkens mensen geven met vèel talent vóor deze dingen èn .... met veel toewijding bij de uitvoering van de gemaakte plannen.

Maar toch — mijne broeders — moeten wij ons bewust blijven, dat o n s werk en o n z e toewijding niet het eerste en het voornaamste zijn. Kracht des Heiligen Geestes, kracht van boven is het voornaamste. Met onze kracht is 't ras gedaan, maar de kracht van boven vernieuwt ons en sterkt ons tot vruchtbaar werk.

Om die kracht geregeld te ontvangen is hèt nodig, dat wij persoonlijk dicht bij Jezus leven. Christendom, hoe graag wij het ook groot en massaal willen zien, blijft altijd een strikt persoonlijk iets. Zonder persoonlijk leven met Christus kunnen wij de kracht van boven niet ontvangen. „Blijft in Mij", heeft de Heiland gezegd, „want zonder Mij kunt gij niets doen". En „die in Mij blijft, die draagt veel vrucht". Indien wij in het geloof met Christus leven en werken, wordt de kracht van boven in ons mobiel.

Zo komen we ongezocht weer bij ons w e r k terug. Stilzittend christendom ontvangt geen kracht en maakt ook geen kracht mobiel. Maar als christenen in het geloof leven en werken, vervult God de belofte.

Als wij zeggen: „Unievergadering", dan weten wij, dat dit niet alléén betekent: zakelijke aangelegenheden afdoen. Het betekent ook een kostelijk stuk gemeenschap. Een deel van de betekenis van deze dagen, een belangrijk deel zelfs, is daarmee aangeduid. En wij hopen zeer op dagen van gezegende gemeenschap. Maar wij kunnen toch niet uit het oog verliezen, dat we zaken te doen en te regelen hebben. De machinerie onzer organisatie wordt nagezien, gerepareerd, gesmeerd en.... geladen. Het is mijn ernstige begeerte, dat ons aller persoonlijk christendom zo mag zijn, dat wij ook hierbij de kracht van boven mogen beleven en dat zij in ons en in onze vergadering mobiel wordt. Dan gaan we morgenavond gezegend huiswaarts, om ook daarna door de kracht van boven des Heeren werk te doen. God geve Zijn zegen daartoe.

Openingswoord voor de Unievergadering, gehouden te Leeuwarden en gesproken door Ds. K. Reiling van Rotterdam-C.

Losse Schakels

Youth for Christ. Die paar woorden zijn we al vaak tegen gekomen, dat we allen wel verstaan, wat ze betekenen. Ook in Engeland is deze beweging gaande en kreeg haar vast adres. In de Ver. Staten voorziet elk plaatselijk Comité in eigen onkosten en regeert zelf het werk. Slechts zijn er enkele regels, naar welke dit werk alom wordt gedaan.

De bedoeling van deze beweging is niet te werken op het terrein der kerken, maar gemeenschappelijk zich in te spannen om de jeugd, voorzover zij buiten-kerkelijk is, te bewerken.

Zij bedoelt niet enig kerkelijk jeugdwerk overbodig te maken, maar alle kerkelijk jeugdwerk aan te vullen. Youth for Christ ignoreert de kerken niet, maar wenst samenwerking van alle Kerken in dit speciale jeugdwerk.

Dit is zo een en ander a.g. dit werk, geschreven in The Christian.

We geloven, dat men in Nederland er goed aan zou doen de leiding van dit werk in handen te geven van de georganiseerde Christenheid. Daar lag het dunkt ons beter dan in de handen van buiten-kerkelijken, wier standpunt nu eenmaal niet gewaardeerd wordt door hen, die de grote waarde van het gemeentelijk samenleven der gelovigen in gehoorzaamheid aan God beseffen.

Bovendien moet men de plaatselijke comité's de vrije hand geven in het organiseren der z.g.n. rallies. Décentralisatie geeft meer kans tot vruchtbaar werken dan centralisatie.

De kritiek op de Youth for Christ. We zouden geen Nederlanders zijn als we deze Amerikaanse beweging niet behoorlijk bekritiseerden. We meten en wegen haar. We toetsen haar aan wat op vaderlandse bodem zede is en het resultaat is, dat velen er afwijzend tegenover staan. Een enkele meent dat zijn afwijzende houding misschien hiervan een symptoom is, dat hij oud begint te worden. En dat kon wel eens het geval zijn. De toespraken worden niet afgekeurd, maar steken niet uit boven hetgeen men Zondag op Zondag van vele kansels in Nederland kan horen wordt gezegd. We hopen het! In ieder geval zijn ze, zo gezien, dan niet verkeerd. Ze zijn ook goed orthodox. Maar dat luidruchtige, weet u! Die vrolijkheid! Die is het, die sommigen maar slecht kunnen verduwen. De m e t h o d e van werken staat ons niet aan. Is ze oppervlakkig? Werkt ze oppervlakkigheid in de hand? Ik geloof niet, dat men oppervlakkige mensen door een diep woord, diepte geeft, noch dat men dieplevende mensen door een vlotte toespraak, die meer aan de oppervlakte der dingen blijft, oppervlakkig maakt. Het is een grote gave de dingen eenvoudig te kunnen en .... te durven zeggen! We zakken onwillekeurig een paar noten. Als men het zo zonder meer afkeurt de knieën te beklappen, in de handen te klappen, met de zakdoek te wuiven — vergeet men dan niet te zeer de invloed van physieke acties op het zieleleven? Zeker, dat is geen evangelieverkondiging, maar zijn ze als begeleidende en inleidende handelingen nu bepaald verkeerd? *Moeten* ze ongunstig werken op de sfeer en de ontvankelijkheid der jeugdigen? Waarom moet ons gezicht direct betrekken bij zoiets? Misschien slaan de Amerikanen psychologisch betere wegen in dan wij nog steeds gaan. In elk geval moet ik mij er over verblijden, dat duizenden jonge mensen getrokken worden en in de sfeer van het Evangelie gebracht.

Of ze er nu komen doordat de grote trom geroerd wordt, op de knieën wordt geklapt of door een traktaatje is toch niet het belangrijkste? Ik ben nu eenmaal niet conservatief — al heb ik ook grijs aan de slapen.

L.

Groningen werkt

om ook jou te ontvangen

BAPTISTEN
IN DE OUDSTE VRIJSTAAT DER WERELD

Slot

Als eigenlijke pionier en stichter van de eerste Baptisten gemeente in Denemarken moet genoemd worden Julius Köbner, zoon van de voorganger van een Joodse gemeente in Odense. Op 18 jarige leeftijd verliet hij zijn vaderland en trok naar Duitsland, waar hij bekeerd werd en als lid opgenomen in de eerste Baptisten Kerk in Hamburg, waar J. G. Oncken voorganger was. Niet lang daarna keerde Köbner echter naar Denemarken terug. Het bleek namelijk, dat in Kopenhagen een groepje gelovigen door Schriftonderzoek tot de overtuiging gekomen was dat de kinderdoop op Bijbelse grond te verwerpen is. Zij hadden zich verzameld om een zekere graveur met name Mönster, die hun als geestelijke leidsman diende. Tot hen wendde zich Köbner om hun inzichten in de doop der gelovigen te verhelderen en zo geschiedde het, dat enige tijd nadien zij zich afscheidden van de Staatskerk en de eerste elf gelovigen gedoopt werden in 1839. Onmiddellijk werd de Baptisten gemeente geïnstitueerd met Mönster als voorganger. — Köbner zat echter niet stil. Hij reisde naar het buitenland, o.a. Duitsland, Nederland, Oostenrijk en Polen om aldaar het werk te doen, waartoe de Heer hem riep. Tenslotte keerde hij terug naar Kopenhagen in 1865, werd voorganger van de Baptisten gemeente, die inmiddels ondanks vervolging, verdrukking en smaad in ledental sterk vooruit was gegaan en mocht zegenrijk in haar midden arbeiden tot 1878.

Ook gaf deze pionier zowel de Duitse als de Deense broeders hun eerste liederenboek.

Waar God werkzaam is zit de duivel nimmer stil. De Lutherse Staatskerk zette zich schrap. De Baptisten werd het recht om te vergaderen ontnomen, en hun voorgangers boeten opgelegd of zelfs gearresteerd. Met geweld werden de kinderen door de politie uit huis gehaald bij de Baptisten en in de Staatskerk gedoopt. Een van de eerste Baptisten predikanten werd zelfs naar de gevangenis gebracht, waar hij bijna twee jaar verbleef. Gelukkig duurde deze tijd van druk slechts kort, ongeveer 10 jaar, want in 1849 werd door de regering vrijheid inzake de godsdienst toegestaan.

Dat het getuigenis der Deense Baptisten gemeenten wat betreft het persoonlijk geloof, de gemeenschap der gelovigen en de opdracht tot Evangelisatie niet tevergeefs was, mag blijken uit het feit, dat 25 jaar later ook de Staatskerk uit haar slaap werd opgewekt en er een ware geestelijke opwekking viel te bespeuren. Echter bleef het binnen de muren dezer kerk, zodat de vrije groepen daar direct weinig van profiteren. Nochtans verblijden zij zich indirect te hebben kunnen medewerken aan de opbouw van Gods Koninkrijk.

De Baptisten gemeente is verreweg de sterkste en meest actieve vrije protestantse groep in Denemarken. Ofschoon zij nimmer grote opwekking gekend of meegemaakt heeft, mocht zij toch een voordurend langzame en gezonde groei bespeuren in haar geschiedenis, die nu 105 jaar oud is. Zij heeft in verhouding tot het ledenaantal méér kinderen en jeugd dan enig ander kerkgenootschap in haar land. Trouw aan de Baptisten beginselen, staat zij nochtans open in haar houding tot de andere kerken en heeft zich aangesloten bij de Oecumenische Raad, de Evangelische Alliantie en andere interkerkelijke organisaties. In het bijzonder legt zij zich toe op het werk der evangelisatie, wel beseffend dat christenen steeds in de aanval moeten staan. Een sluimerende, zelfgenoegzame gemeente verzaakt haar roeping, verliest haar kracht! Waakzaam zijnde en biddende, moet vooruitgedrongen worden om de blijde boodschap bekend te maken en op te roepen tot bekering. Echter is ook het gemeentebesef zeer levendig bij allen en de onderlinge gemeenschap een bron van kracht. De Unieband is zeer hecht, zodat met blijdschap vermeld kan worden, dat alle Baptisten gemeenten daarin verenigd zijn.

De Deense Baptisten Unie omvat thans 35 gemeenten, met 119 kerkgebouwen en 100 andere plaatsen van samenkomst. Zij heeft 40 predikanten en 88 lekebroeders, die de gemeente met het Woord dienen. Het ledenaantal zoals reeds eerder gemeld bedraagt 7.000. De Zondagsschool heeft 7.300 kinderen! De Jeugdbeweging heeft 2.700 leden, terwijl daarnaast nog 2.400 andere

In Memoriam

Broeder van der Heide is gisterenavond gestorven! Dit was de droeve tijding, die Zaterdag 28 Juni in de gemeente te Leeuwarden rondging. Zeer velen zullen met ontroering het bericht hebben vernomen. Was het niet alsof hun persoonlijk iets was ontnomen? Hoewel onze zorgen bij het wisselende verloop van zijn ziekte zich de laatste tijd vermenigvuldigden, konden we ons nauwelijks realiseren, dat de slagboom was gevallen en dat deze geliefde broeder voorgoed was afgereisd naar die plaats, vanwaar geen terugkeer mogelijk is. Zijn welbekende en sympathieke figuur zal onder ons niet meer worden gezien, zijn stem zullen we niet meer vernemen en zijn gulle lach zal niet meer worden gehoord. Een stille weedom vervult ons hart ....

Op bijna 21 jarige leeftijd werd de ontslapene de 6e Oct. 1902 door br. G. de Vries te Haulerwijk gedoopt; kort daarop vestigde hij zich te Leeuwarden en was al die tijd een toegewijd lid van de plaatselijke gemeente. God gaf hem daar een vooraanstaande plaats, van 1907 tot 1923 als secretaris, vervolgens tot 1944 als ouderling en sedertdien als Ere-ouderling. Vele jaren vormde hij als het ware de spil, waarom het gemeentelijk leven zich bewoog. Dikwijls heeft hij hier en elders het Woord Gods bediend. Zijn hartelijke, meelevende en rustige persoonlijkheid boezemden onwillekeurig vertrouwen en hoogachting in, niet alleen binnen maar ook buiten de gemeente. In vele andere gemeenten kende en waardeerde men br. van der Heide eveneens. Hij lijkt ons toe één van die Gods- en rotsmannen te zijn geweest, waarop onze Heere Jezus Christus Zijn gemeente bouwt. Niet de mens willen wij echter in hem verheerlijken, het zou tegen de wil van de overledene zijn. Hier past het ons allereerst om ootmoedig God te danken voor wat Hij deze broeder deed zijn en wat Hij de gemeente in hem schonk. Vele dankbare herinneringen wellen in ons op; 'de nagedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn.

Gij lezer, laat nu eens door uw ziel spelen en jubelen het schone lied: „Maar 't vrome volk in U verheugd, zal huppelen van zielevreugd...." Dit was een van de lievelingsliederen van onze beminde broeder. Thans mag hij de vervulling ervan in ongestoorde zaligheid ervaren. Moge het met ons allen eens zo zijn!

Secr. V.

jongeren zijn, die als lid in deze georganiseerde Jeugdbeweging nog niet toegetreden zijn. Deze getallen geven ons te denken. Zeker, ook wij als Nederlandse Baptisten mogen dankbaar zijn, dat in de laatste jaren in het bijzonder een gestage groei in al de takken van arbeid valt te bespeuren. Maar 't kan nog beter! Ziende op wat onze Deense broeders doen in de arbeid van het koninkrijk Gods, moet ons dit tot spoorslag zijn om de handen aan de ploeg te slaan. Steeds hoger tot Godes eer.

De Deense Baptisten hebben vele impulsen van het buitenland ontvangen, zonder daardoor hun eigen nationaal karakter te verliezen: van Duitsland in de jaren 1839—'40, voorts van Engeland en de V. S. In de jaren 1890—1905 hebben vele van hun predikanten hun opleiding ontvangen in het Baptisten Theologische Seminarie te Morgan Park, Staat Illinois. In 1927 kregen zij van de Amerikaanse broeders een gift van 40.000 dollars en met het dubbele bedrag daarvan waren ze in staat om een eigen prachtig Seminariegebouw te Töllöse te zetten en te openen. Dit gebouw herbergt thans 110 candidaten: 10 van hen ontvangen hun theologische opleiding aldaar, 55 studenten aan de Universiteit, 30 gaan naar de Volkshogeschool, terwijl 15 worden opgeleid voor evangelist.

Van 9 April 1940 tot 5 Mei 1945 was Denemarken bezet door de Duitsers. De nazi's terroriseerden de gehele bevolking aldaar evenals hier en in vele andere landen, maar de Deense ondergrondse beweging werd ook daar opgericht en kon zich meten met die van andere volkeren. Dat de Deense Baptisten sterk gekant waren tegen de nazi-tyrannie mag blijken uit het feit, dat zij een levendig en groot aandeel hebben gehad in het ondergrondse werk. Zij leefden in deze felbewogen tijden mee met het lot van hun land en voelden hun verantwoordelijkheid, die tot uiting kwam door het dragen der gemeenschappelijke lasten en in de prediking van het evangelie. Gedurende de oorlogstijd groeide het ledenaantal met 10 % en werden nog 9 nieuwe kerken gebouwd en in gebruik genomen!

De Deense Baptisten zijn ons voor in het bezitten van een eigen zendingsterrein in Urandi, Afrika. Reeds 10 zendelingen zijn daar werkzaam en de arbeid geeft vele schone perspectieven te zien voor de toekomst.

Kopenhagen heeft 3 Baptisten kerken: de Christuskerk gebouwd door Julius Köbner in 1867, de Köbnerkerk, gewijd in 1939 bij het 100 jarig bestaan van de Baptisten gemeente in Denemarken aan de grote pionier Julius Köbner en de Fredskerk. Ofschoon zij slechts gezamenlijk een ledental hebben van 1350, zijn zij toch moedig genoeg om de gastheren te zijn van het 7e Baptisten Wereldcongres.

In 1923 werd te Kopenhagen een groot Baptisten Uniegebouw gevestigd. Het is gedurende de oorlog verkocht en een nieuw terrein in het centrum van de stad is reeds aangekocht, waar het Hoofdkwartier van de Baptisten straks opnieuw geïnstalleerd zal worden. Het gebouw zal maar liefst 7 verdiepingen hoog zijn, met een hotel en kantoren. Gebrek aan bouwmaterialen (waar is dat niet!), verhinderen onze broeders om met het bouwen klaar te zijn als straks het Congres zal gehouden worden. Onze Deense broeders houden de volgende gedachtegang er op na. Daar Duitsland, dat voorheen beschouwd mocht worden als het centrum van Baptisten arbeid, gemeenschap en zending op het vasteland van Europa, zo deerlijk gehavend is, moet dit centrum verlegd worden. Waarheen? Naar het Zuiden, het Oosten of het Westen? Allerwege heeft de oorlogsfakkel alles in brand gestoken en vernield. Denemarken is er in vergelijking met die andere landen tamelijk goed afgekomen. Naar het Noorden dus. Zij dromen schone toekomstdromen — of nog beter: onze wakkere, dappere Deense broeders zien heerlijke visioenen. Zij willen op hun beurt impulsen geven aan de Baptisten beweging in Europa. Ondernemend, vol geestelijke kracht en met een laaiend enthousiasme willen zij hun invloed laten gelden, tot zegen niet alleen in eigen land, doch ook buiten hun grenzen. Aan concurrentiestrijd doen wij Baptisten, Gode zij dank, niet. Wij zullen ons aan hun energieke plannen niet stoten, veeleer ons daarin verblijden en roepen hun toe: God zegene die pogingen. En wij? Wij gaan ook voorwaarts, hand in hand, de rijen sluitend, en marcheren met onze buitenlandse broeders als Militia Christi. Wij zijn internationaal! Dat is niet alleen een feit om in te roemen, maar om onze Koning daarvoor te danken. Want Hij is Heer over alles en allen!

Broeders hier in den lande: denkt ruim, durft te leven, uw gaven, talenten, tijd en geld te steken in de grootste Zaak, die de wereld kent, n.l. het Koninkrijk Gods. Alle rijken zullen eens verdwijnen, maar Zijn Rijk is komende en zal bevestigd worden tot in der eeuwigheid. Rijst op voor Koning Jezus en grijpt nu de kansen door God u gegeven.

A. A. HARDENBERG.

Hoe maken onze jongens het in Indië?

Dat zult u ongetwijfeld gaarne willen weten nietwaar? Laat mij u dan iets mogen vertellen.

Momenteel zenden wij aan 73 adressen in Indië geregeld elke 14 dagen de contactbrief. Zij, die hier zijn, worden ook niet vergeten hoor. Elke 14 dagen gaan er meer dan 130 brieven de deur uit. Maar die hier zijn gaan geregeld met verlof naar huis, zodat we wel weten, hoe die het maken. Die in Indië zijn kunnen echter niet met verlof overkomen, hoe maken zij het? En daarop kan ik volmondig antwoorden goed! Uit de geregelde correspondentie met hen blijkt mij telkens weer, dat ze zich er moedig doorslaan en ook hun getuigenis niet onder stoelen en banken steken. Natuurlijk zijn er ook enkelen, die nooit schrijven; hoe zij het maken, weet ik niet. Maar de meesten schrijven en in alle brieven betuigen zij hun grote dankbaarheid voor de contactbrieven.

Zoals U weet worden de brieven bij toerbeurt door al onze voorgangers geschreven, zodat eens per jaar de jongens van hun eigen voorganger een brief ontvangen.

Ook hebben wij een adreslijst van hen samengesteld en aan allen toegezonden, zodat ze nu contact met elkaar kunnen zoeken.

Weet U wat ook reeds enige keren is voorgekomen? Dat één van hen schrijft: „Dominee, hier is nog een jongen uit een Bapt. Gem., die graag de brieven en maandbladen wil ontvangen. Hierbij zijn adres." En dan moet U weten, dat ik noch van de ouders, noch van de gemeente bericht ontvangen heb, dat de betreffende jongen soldaat in Indië is.

Zoiets moet toch werkelijk niet meer voorkomen, is 't wel? Zo langzamerhand weten toch zeker wel alle Baptisten, dat de U.C. een sub-Commissie benoemd heeft, die de geestelijke verzorging van onze jongens is toevertrouwd.

Dan nog dit. Sturen alle ouders „De Christen" wel aan hun zoon en als de ouders in gebreke blijven, doen de gemeenten het dan? Broeders kerkeraadsleden, stelt u toch a.u.b. eens een onderzoek daarnaar in. Jong Leven en de Zaaier ontvangen zij reeds gratis. Heus, zij hebben het nodig. Zij hunkeren naar goede lectuur. Op allerlei wijze moeten wij hen laten weten, dat we ze niet alleen dragen in de gebeden, maar dat we ook iets voor hen doen.

Hebt ge ook reeds een gift gezonden voor dit werk aan onze Unie-administrateur?

Maar laat ons eens luisteren naar de jongens zelf.

„Wij zitten hier ver van de grote steden af, echt in de rimboe en zijn dus op elkaar aangewezen. Elke avond houden wij een korte dagsluiting, waar één van ons de leiding heeft. Zondagsavonds hebben wij jongelingsvereniging, waar één van ons een inleiding houdt, die besproken wordt. Daar wij lang niet altijd een veldprediker in ons midden hebben en er meestal ook geen wagen naar de kerk rijdt, moeten wij ons behelpen met een leesdienst. Om zelf een preek te maken zie ik nog geen kans voor. Kunt u mij a.u.b. predikaties sturen.... Ik moedig de broeders en zusters in het Vaderland aan om voor de jongens hier te doen, wat ze doen kunnen. Wij zijn op de steun van het Vaderland aangewezen".

Tot zover één van de briefschrijvers. Hoe vindt u dat? Dat we direct enkele preekbundels hebben gestuurt, begrijpt u natuurlijk.

Een ander: „In grote dankbaarheid de 12e contactbrief ontvangen.... Nu nog iets over de contactbrieven. Ik kan daar niet veel meer over schrijven dominee, maar wil u alleen dit vertellen, dat ik elke keer weer met verlangen naar zo'n brief uitzie.... Dit wil ik u nog wel verklappen, wij zijn u en allen, die meewerken voor ons hier, zeer dankbaar dominee."

„Vandaag contactbrief no. 11 ontvangen. Wat is het toch mooi zulke brieven te krijgen. Wij zijn u en allen zeer dankbaar...."

„Geregeld ontvang ik de mooie contactbrieven, en eindelijk zal het dan wel eens tijd worden om u, voor al de moeite en zorgen, die er aan verbonden zijn, te bedanken.... Wij maken het hier goed. De verleiding is hier heel groot, maar we vertrouwen op Gods kracht en voelen ons gedragen door de gebeden."

„Vandaag de adressen ontvangen, nog hartelijk bedankt. Ik was al bezig contact te zoeken. Eén ligt bij mij op de kamer. Vanmiddag ga ik op stap om een ander op te zoeken."

Iemand heeft daar kennissen. Eén van de huisgenoten is al ruim 30 j. fröbelonderwijzeres in Indië. Nu vraagt hij voor haar „Zaaiers", en „Kindervrienden".

Een ander is zoekende naar vrede, krijgt, wanneer hij met andere jongens erover spreekt, te horen: „Och jô, maak je toch niet zo dik!" Vraagt: „Dominee, wat moet ik?" Zo iemand krijgt 'n persoonlijk schrijven direct terug.

Weer een ander heeft het over de doop. Hij schrijft, ik ben toen en toen tot het geloof gekomen, maar wilde me niet laten dopen. Nu ik hier ben, heb ik daarover met andere jongens gesproken en er veel over nagedacht. En nu weet ik, dat ik er niet goed aan gedaan heb. Maar als God mij in 't leven spaart en ik kom over twee jaar weer thnis, laat ik me direct dopen.

Zulke brieven worden doorgezonden aan de plaatselijke voorganger. Zie, zo zouden we door kunnen gaan om u veel daarvan te vertellen. Laat het voor deze keer genoeg zijn. In ieder geval weet u nu wel hoe onze jongens het maken. Wij bevelen ze allen recht hartelijk in uw voorbede aan.

K. PRINS, Secr. Mil. Com.

Wereld-Congres B. W. A.

te Kopenhagen

Allereerst enkele aanvullingen op mijn circulaire aan de deelnemers.

1. Het *gezamenlijk reizen* is *alleen* bedoeld voor de *heenreis*. De terugreis kan door ieder afgelegd worden op de dag, die hij (zij) zelf verkiest, natuurlijk vóór afloop van de geldigheid van het doorreis-visum (15 Sept. bij hen, voor wier doorreis-visum ik gezorgd heb).

2. Voor dit gezamenlijk reizen op de heenreis is nodig, dat de retourkaartjes, welke 2 maanden geldig zijn, *centraal* (door mij dus) worden gekocht en de plaatsen daarvoor gereserveerd. Men kan dus niet, als men aan mij de opdracht heeft gegeven om ter wille van het gezamenlijk reizen de plaats te reserveren, zélf voor het retour Oldenzaal—Kopenhagen gaan zorgen. Het reisbureau mag alleen zóveel plaatsen reserveren als er werkelijk kaartjes worden gekocht. Daarom is voor het gezamenlijk reizen in gereserveerde compartimenten het centraal kopen en reserveren nodig.

3. Dit brengt g e e n reisbureau-kosten met zich mee, behalve dan wanneer iemand naderhand onverhoopt door omstandigheden toch niet zou reizen; in dat geval wordt n.l. het vooruitgestorte bedrag van f 1.25 niet door het reisbureau terugbetaald.

4. De in de circulaire genoemde f 1.50 zijn uitsluitend bestemd voor door mij gemaakte reiskosten (ter verkrijging van de doorreis-visa), drukkosten (circulaires) en portikosten.

5. Bewaar goed uw „Official Invitation". Het is uw toegangsbewijs voor het Wereld-Congres.

6. *Uiterlijk Maandag 7 Juli* moet ieder mij duidelijk hebben laten weten of hij in gezelschap wenst te reizen. Waarom zou u ook meteen het geld niet storten? In elk geval moet dit *uiterlijk 21 Juli* in mijn bezit zijn. Wil iedere deelnemer goed op deze data letten?

Verder wil ik u nog een overzicht van het *programma* verstrekken; met het oog op de plaatsruimte kan dit slechts beknopt zijn.

Thema: De wereldwijde verantwoordelijkheid der Baptisten.

Dinsdag 29 Juli: Verwelkoming en appél in het Stadhuis. Toespraken van de Eerste Minister, de Burgemeester, de Bisschop e. a.

Woensdag 30 Juli: Herdenkingsdienst voor Dr. J. H. Rushbrooke en appél.

's Middags Sectie-vergaderingen voor a de Baptiste Jeugd; b Zendelingen en c Baptiste Historie.

's Avonds thema „Problemen der Wereld Evangelisatie".

Donderdag 31 Juli: Verslag van de Alg. Secretaris en van de Contact-comm. der B. W. A. Toespraak over „De Wereldraad der Kerken".

's Middags Sectie-vergaderingen voor a Lekepredikers; b Vrouwen; c Veldpredikers; d Theologische studenten.

's Avonds verhandelingen over de huidige internationale problemen.

Vrijdag 1 Aug.: Baptisten Relief en Reconstructie a in Europa en b in Oost-Azië. Congres Kerkdienst.

's Middags Talen-groepen: a Engels; b Duits; c Scandinavisch; d Latijns; e Slavisch; f Oosters.

's Avonds Zendingsproblemen.

Zaterdag 2 Aug.: Toespraken en verhandeling over „de burgelijke, nationale en internationale verantwoordelijkheid der Christenen."

's Middags Zaken, verkiezingen, verslagen.

's Avonds Gewijd concert.

Zondag 3 Aug.: Kerkdiensten. Speciale Eng. Kerkdienst.
's Middags Optocht, Openlucht Demonstratie, Massakoor en muziek.
's Avonds Grote Slot Demonstratie. Voorstelling van de nieuwe President.

Nu weet u wat u wacht. Bereidt u voor met open hart en open ziel, met blij gemoed en groot geloof!

Nog één ding: wie geeft 'n goed idee aan de hand, waardoor de Hollanders in Kopenhagen herkenbaar zullen zijn als Hollanders? Ons N.B.J.B.-insigne? Te weinig opvallend zegt u. Insigne met een Holl. molen? Of Volendammer met pofbroek? Laat u maar uw idee weten en wij zullen trachten een keuze te doen en die bekend te maken.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Ingezonden

Heere of Heer

Als men opmerkzaam door het leven gaat, kan men opmerken hoe heel veel mensen nooit bij hun ware naam worden genoemd. Er wordt veelal een gedeelte van het voorste of het achterste deel weggelaten; nu zijn er mensen, die zich hier diep beledigd over gevoelen. Maar dat niet alleen; het gebeurt, dat er brieven worden verzonden met afgekorte voornamen, die nimmer hun bestemming bereiken, en als dit dan brieven zijn van zakelijke of ernstige aard, kunnen wij ons indenken, dat hier vaak minder prettige gevolgen uit voort kunnen vloeien. Nu zijn dit maar menselijke en wereldse zaken, maar het komt voor dat er op dit gebied veel ernstiger misbruik wordt gemaakt van naamverkorting. Het valt mij gedurig op, dat de naam des Heeren, die wij als mensen toch alleen maar met de grootste eerbied mogen noemen ook afgekort wordt. Die naam, die wij in de Bijbel vermeld vinden met *Heere,* wordt door heel veel mensen, die zich als christenen uitgeven met de naam van *Heer* uitgesproken. Zelfs in vele gebeden kan men dit opmerken, en nu kan het zijn dat dit ondoordacht geschiedt, maar nu zou ik toch dezulken, die de gewoonte hebben aangenomen die Heilige naam *Heere* met *Heer* te noemen, er op willen wijzen, dat wij het met een jaloers God te doen hebben, een God die op Zijn ere gesteld is, een God, die wij de grootste eerbied verschuldigd zijn. Die God, die is de Schepper van hemel en aarde; die God, die hemel en aarde vervult met Zijn tegenwoordigheid; die God, wiens ogen de ganse aarde doorlopen, die schouwt uit de hemel en ziet alle mensenkinderen; die grote God, die wil dat Zijn bevelen op het nauwkeurigst worden uitgevoerd. Hiervan kunnen wij in de Bijbel lezen, o.a. in Numerie 20 : 7—13, alwaar God tot Mozes zegt, toen de Israëlieten schreeuwden van dorst, dat hij tot de rots zou spreken. Toen sprak Mozes niet tot de rots, maar hij nam zijn staf en sloeg op de rots; er kwam toen veel water uit, maar wat zegt God nu tot Mozes? „Omdat gij niet gedaan hebt, zoals Ik het u bevolen heb, zult gij in het land Kanaän niet inkomen." Zo zouden wij door kunnen gaan met voorbeelden uit de Bijbel te noemen, maar om de plaatsruimte zullen wij het hierbij moeten laten. Wij willen nog wijzen op een paar plaatsen uit de Bijbel, alwaar de naam des Heeren uitdrukkelijk genoemd wordt, b.v. Jesaja 54 : 5: *Heere der Heirscharen* is Zijn naam, of Jeremia 33 : 2: *Heere* is Zijn naam. Noem daarom die heilige naam voortaan niet meer als *Heer* maar met alle eerbied *Heere.*

A. DE BOER,
Maria Louisastr. 6, Leeuwarden.

Zelfs wanneer men met de schrijver van het bovenstaande van gedachten verschilt, moet men dankbaar zijn, dat met zoveel liefde, ernst en ijver voor Gods eer wordt opgekomen. Het kan zijn, dat wij daaraan wel eens te weinig aandacht schenken. De vraag is: tasten wij die eer aan door Heer te zeggen inplaats van Heere?

Laten wij bij de aanvang vaststellen, dat het geen kwestie van recht- of vrijzinnigheid is, van waarachtig geloof of eigenwillige godsdienst. Het is niet zo, dat die Heere, Heere zeggen allemaal zuivere zielen zijn en dat zij, die Jezus Heer noemen, niet oprecht voor Gods aangezicht leven.

De e aan het eind is niet een waarmerk; en ook niet steeds het kleed, dat een menigte van zonden moet verduisteren. Het weglaten vande e is geen opstand noch tekort aan eerbied. In vroegere eeuwen is door de vertalers de naam Heere geschreven. Het gebruiken van die naam door de eeuwen, door vele vromen, heeft aan die naam een klank vol eerbied en wijding gegeven en een weglaten van de e doet sommigen aan als verminking, gebrek aan reverentie. Zou de Schrift nu voor het eerst vertaald worden in het Nederlands, dan zou men ongetwijfeld Heer schrijven, en ieder kind van deze tijd zou daarin evenveel ontzag ontmoeten als onze voorvaderen in Heere.

Willen wij daarom Heere afschaffen? Helemaal niet. Maar Heer is niet onheiliger en zegt ons ook niets minder. Het mist alleen het kleed der eeuwen. Van zonde moet men hier niet spreken. Dan hebben ook onze vaderen gezondigd, toen zij spraken van de Heer der heren en niet van de Heere der heren. En zongen zij niet met grote begeerte: Heer, ui maak mij Uwe wegen....?

Wordt er iets gemist, wanneer een gelovige in beproeving zegt: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd!?

Is er enige oneerbiedigheid in het ernstige: Heer, waar dan heen??

Is de lof niet oprecht, wanneer we zingen: Loof, loof den Heer mijn ziel!?

Niemand denkt aan de zonde der oneerbiedigheid.

U vindt het dan toch een verarming van onze nederlandse taal; een mogelijkheid minder om iets bepaalds door één letter maar te laten uitkomen. Dat is wat anders, doch niet aan de orde.

HUIZINGA.

N.B.J.B. Zomerkampen

Het spreekt vanzelf, dat niet iedere jongeman vertrouwd is geraakt met deze nieuwe tak van arbeid in het Baptisten Jeugdwerk. Dat hoeft ook niet direct, maar toch lijkt ons enige bekendheid met het kampleven en zijn mogelijkheden wel wenselijk.

Een jeugdkamp heeft een eigen stijl en eigen sfeer, zéker een vacantiekamp, waar vele jonge mensen voor ontspanning komen en ontspanning vinden. Maar wanneer we alle romantiek van spel en zang voor een ogenblik als gordijnen terzijde schuiven dan ontdekken we een diep werkelijkheidsbesef en stellen we vast, dat het grote doel van de Landelijke Kamp Commissie der

N.B.J.B. van meet af was: de jonge mensen dichter bij Christus brengen.

Op dit doel was al het andere afgestemd. Aan het bereiken van dit doel moesten alle dingen meewerken: van strozakstoppen tot kerkgezang, van aardappelschillen tot sprokkelen en stoken — alles werd hieraan ondergeschikt gemaakt. Dit was althans het streven van de L.K.C. en te oordelen naar de gegevens, die ons bereikten, is dit ook zo aangevoeld door de respectievelijke kampstaven.

In een kamprapport over Kootwijk lezen we bijvoorbeeld aangaande de staf van vier personen (een predikant, twee studenten en de keukenprinses):

„Vanaf de eerste dag was er een prima sfeer, die zich in de loop van de week in rijpheid ontwikkelde. Ons algemeen thema was: *Openheid*, open voor God, open voor Christus, open voor de Heilige Geest — open voor elkaar."

„De leiding hadden we o. i. goed verdeeld: een geestelijk en een technische leiding. Het bleek al gauw, dat de geestelijke leiding voortreffelijk was. Dit ziende heb ik mij vooral op het technische gedeelte geworpen. Uitgaande van Napoleons woord: „De overwinning loopt door de maag van de soldaat", hebben we, ook wat dit betreft, er uitgehaald wat er uit te halen viel."

„Ik geloof dat het goed gezien is, wanneer de geestelijke en technische leiding gescheiden blijft en niet wordt uitgewisseld, al betekent dat voor de technicus een „opoffering". M. i. geldt echter voor een kamp, „is de techniek goed dan marcheert de geestelijke ontwikkeling beter". Kort gezegd: op de klok eten. Als er gezegd is: 6 uur, dan niet om half zeven! enz. enz. Dit voorkomt kankeren, wat de geest bederft."

„Ons leidersviertal heeft eerlijk zijn best gedaan. Samen en afzonderlijk hebben we deemoedig onze knieën gebogen. We hadden een diepe verwantschap — zelden heb ik zoveel begrip van het werk en elkaar en samenwerking onderling meegemaakt. Groot verantwoordelijkheidsbesef maakte ons klein en plaatste ons existentieel voor God......vooral als we over de „vergangen dag" nafluisterden en „de dingen van morgen" overlegden."

„In de loop van de week kwam er een geestelijke doorbraak — een openheid, die ons deed huiveren. Immers, we konden het vele pastorale werk nauwelijks aan. Het avondwoord „Orde op zaken stellen" heeft ongetwijfeld niet weinigen richting gegeven. Intussen zeiden ons verschillenden in een vertrouwelijk gesprek, dat ze in dit kamp een geestelijke vernieuwing hadden doorleefd. Van vier weten we, dat ze de goede keuze deden. Het was alles mooi, buitengewoon gezegend. Alles verliep zo rustig, zo realistisch ....!"

Zo, nu hebt u even aan de binnenkant van een kampstaf gekeken. Misschien mogen we een volgende keer een ander facet van het kampwerk laten zien. Alvast bedankt voor uw aandacht.

Nog één vraag. Gaan de jonge mensen uit uw omgeving dit jaar ook kamperen in de N.B.J.B-zomerkampen te Epe? Kosten voor een hele week f 16,—. Aanmeldingen graag zo spoedig mogelijk.

Groningen, Brugstraat 15a. — H. JUT, secretaris L. K. C.

Vacantie

In 't verleden hebben meerdere ouderen ons gevraagd ook voor hen een kamp te organiseren.

Zover zijn we echter nog niet. Wél willen we ons kampterrein en gehele kampinventaris, tenten enz. beschikbaar stellen voor onze gezinnen. Tegen billijke vergoeding. Alleen natuurlijk bij voldoende deelname.

De weken, die beschikbaar zijn, lopen van: 19—26 Juli en 23—30 Aug. e.v.t. langer.

Zij, die van deze gelegenheid gebruik willen maken, moeten direct schrijven aan

L. SIESLING,
Billitonstraat 80, Groningen.

Gemeentelijke bladen

De Baptisten gemeenten van Groot Rotterdam hebben een „Contactblad". De leden van Centrum, Zuid en Pernis vertellen elkaar via de voorgangers daarin hun lief en leed. In twee van de drie berichten breekt het verlangen naar een eigen kerkgebouw door. Geen van drie heeft er een. Dat is toch wel erg. Als Baptisten samenwerken, verrijzen nieuwe kerken. Ds. Brandt redigeert het maandblad, dat fl 1.— per jaar kost.

Uit Eindhoven werd mij „Gemeenteleven" toegezonden. Uiteraard ligt de verzorging daarvan practisch alleen in handen van de voorganger ter plaatse. Er blijkt nog steeds veel activiteit in de industriestad door de gemeente geopenbaard te worden. Moge zij daar het Licht der wereld zijn.

E.R.

Waarheen bij een bezoek aan Amsterdam?

Op Maandag 30 Juni werd het Bijbels Museum van Oudheden, Hemonylaan 19a te Amsterdam, heropend. De tentoonstellingen van de Tabernakel en andere Bijbelse oudheden, die in de afgelopen weken te Dordrecht (plm. 12500 bezoekers in 14 dagen) en te Rotterdam (aantal bezoekers nog onbekend) werden gehouden, hebben wederom aangetoond hoe groot de belangstelling nog steeds is voor de unieke verzameling van wijlen Ds. Schouten.

Het Museum leent zich dan ook bij uitstek tot een beter verstaan van de Bijbelse boodschap door het aanschouwelijk maken van de oud-Israëlitische eredienst. Tal van voorwerpen in de Bijbel genoemd verlevendigen de kennis van land en volk, zeden en gewoonten. Uit de landen rondom Palestina trekken de Egyptische mummies en autenthieke lijkbeeldjes en -vazen niet het minst de aandacht.

De prijs voor hen, die onder geleide van de heer Plantinga „een reis door het Heilige Land" wensen te maken, bedraagt voor ieder slechts 25 ct.; groepen reductie. Het Museum is op werkdagen, uitgezonderd Donderdag, geopend van 10—12 en van 2—5 uur. Tijdige aanmelding is gewenst.

Groningen wacht op je!
Je komt toch ook op onze

Nationale?

Mededelingen

Vrijdag 11 Juli spreekt stud. J. Reiling om 6.20 uur voor de reg. omroep Noord over de Nationale Jeugdconferentie.

De Zaaier-actie marcheert!

Wat men mij schreef:

1. „Ten behoeve van een grootscheepse Zaaier-actie verzoek ik u mij met ingang van Juli 1000 ex. van De Zaaier te zenden". (Voorheen 300 ex., dus eventjes 700 méér!)

2. „Onze meisjesvereniging .... gaat .... kamperen per schip .... Nu was het doel om hier en daar in dorpen, die men passeert, Zaaiers te verkopen. Kunt u er voor zorgen, dat we 1000 stuks krijgen? Het is dan meteen voor de meisjes ook nog mooi actief werk en naar wij hopen ten zegen voor henzelf en voor anderen".

Wat een getallen! Wat een gloed! Maar zó kunnen wij het bij ons niet doen, zegt u. Nu, luistert dan eens verder.

3. „Gisteravond kreeg ik het blad De Zaaier in handen. Ik heb het doorgelezen en de stukjes trokken mij zeer. Nu zou ik u willen vragen, hoewel ik geen lid ben van de Baptisten gemeente, of ik evenwel een abonnement op dit blad kan krijgen." Zo schrijft mej. .... in een klein dorp.

4. „Iemand deed De Zaaier bij mij in de bus. Ik vind het een goed blaadje. Kan ik het regelmatig toegestuurd krijgen? Heel graag! Bij voorbaat dank voor uw moeite!" Zo schrijft Ds. .... Ned. Herv. predikant in een welvarend dorp.

Zie, dat is stil en getrouw gedane arbeid in het klein. Wie peilt de zegen daarvan? Daarom: weest moedig, ijverig, gelovig!

Verder schrijft die Herv. predikant: „Is het mogelijk, dat ik oude jaargangen eens ter leen en ter inzage ontvang? Heel graag!" Deze bezit ik echter niet. Wie kan mij er aan helpen?

De adm. T. JANSMA.

Advertentiën

Verloofd:

Rena J. D. Boiten
en
Albert Bosma

Muntendam, Kerkstraat B 42
Veendam, Middenweg 77
5 Juli 1947

Receptie van 15.30—17 uur

Jan Bosma
beroepen Predikant te Staveren
en
Henny Stokkers

hebben de eer u, mede namens wederzijdse ouders, in kennis te stellen van hun voorgenomen huwelijk. De voltrekking daarvan zal plaats hebben te Sellingen D.V. op Dinsdag 5 Augustus 1947, des namiddags om 2 uur. Huwelijksinzegening om 3.30 uur 's namiddags in de Baptisten Kerk te Ter-Apel door de Weleerwaarde Heer Ds. J. Hekhuis, Bapt. Predikant te Muntendam.

Groningen, Atjehstr. 19a
Ter Apel, Havenstr. 2
Juni 1947

Receptie van 5—6 uur 's namiddags, Havenstr. 2, Ter-Apel

Toekomstig adres: Baptisten Pastorie, Staveren

Jo Brandenburgh
en
Willy Zwaan

geven U kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben op Woensdag 9 Juli a.s. Huwelijksinzegening 's namiddags 3 uur in de Bapt. Kerk te Staveren door de Weleerw. Heer Ds. G. Vegter van Groningen

Receptie: te Workum Zondag 6 Juli; te Staveren op de trouwdag 's avonds 8 uur in het lokaal der N. Herv. Kerk

Toekomstig adres:
B. A.straat 16, Staveren

Staveren, Juni 1947
Voorstr. 103

Heden overleed in zijn Heer en Heiland, na een geduldig gedragen lijden, in het Sophia Ziekenhuis te Zwolle onze lieve man, vader, behuwd- en grootvader

Hendrik van der Heide

in de ouderdom van 65 jaar en 7 maanden
De wetenschap, dat hij is ingegaan in de rust die er overblijft voor Gods kinderen, is ons tot rijke troost.

T. v. d. Heide—Kuiper
Sneek
A. Modderman — v. d. Heide
W. Modderman
Bolsward
I. Schlüter—v. d. Heide
E. A. Schlüter
en Kleinkinderen
Leeuwarden, 27 Juni '47
Leeuwerikstraat 92.

Vrijdag 27 Juni 1947 werd op ruim 65 jarige leeftijd door de Heer der Gemeente tot heerlijkheid bevorderd onze hooggeachte broeder en Ere-ouderling

Hendrik van der Heide

In eerbiedige dankbaarheid gedenken wij hetgeen onze Heer Jezus Christus in hem heeft gewrocht.

Veel is de gemeente aan hem verschuldigd, in hem is bewaarheid geworden: „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geeindigd, ik heb het geloof behouden."

Met de thans ontvangen kroon der rechtvaardigheid wacht hij ons in 't Vaderhuis.

Steune en trooste de Heere God zijn achtergebleven gade en kinderen.

Voor de Baptisten gemeente te Leeuwarden,
Secr. V.

GEEN REGEL ZONDER ZENDINGSZEGEL

JAARGANG 64 - Nr. 2853
VRIJDAG 11 JULI 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Belijden

Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen Gods.

Luk. 12 : 8.

Wat felle woorden heeft de Heer gericht aan schriftgeleerden en farizeën. Ze waren als bliksemschichten, die alles onthulden; als donderslagen, die allen ontzetten. Voor huichelaars schold Hij ze. In 't bidden sloegen ze alle records, maar dat bidden verhinderde hen niet machtelozen een huishuur af te persen, die meer dan bar was. Niemand was zo secuur in het brengen van tienden als deze weleerwaarde schare, zelfs de bijverdiensten vergaten ze niet; maar van oordeel, barmhartigheid en trouw wisten ze niets. De potten en pannen glansden en glommen, maar binnenin zaten de randen van talloze maaltijden; ze glommen alleen van buiten. Zo heeft de Heer deze mannen toegesproken. En tot Zijn discipelen zeide Hij: Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeën.

De Heer verdroeg niet het onwaarachtige, tegenstrijdige. Naar buiten zo vroom, dat er geen woord voor te vinden is, en naar binnen zo verdorven, dat het evenzeer woordeloos maakt. Er is ook wel niets ergers te bedenken dan zulk een bederf van het beste, zulk een geraffineerd misbruik maken, versierd wellicht met teksten, van het hoogste.

Zijn discipelen leefden niet in dat gevaar. Hen dreigde het tegenovergestelde. De omstandigheden waren zo en zouden nog meer zo worden, dat zij hun godsdienst totaal gingen verleggen naar de binnenkamer. Daar zouden zij zich laven aan de beken des heils en met Jezus spreken. Daar zou hun ziel zich verlustigen en zingen de zoete wijzen der verborgen gemeenschap. Daar zou het gedruis der wereld niet doordringen, de vijandschap niet storen. Traden zij dan naar buiten en in de stroom der gemeenschap, dan leefden en bewogen ze zich als alle anderen. Het geheim der zaligheid niet prijsgevend, doch nu en dan gelijk een kostbare steen verscholen beschouwend en betastend.

In dat gevaar verkeren wij ook. Wij geloven niet dat er onder ons velen gevonden worden, die de godsdienst, vooral de taal van de godsdienst, gebruiken om hun praktijken van verdachte aard uit te kunnen voeren. Wij vrezen deze vlag voor zulk een lading te misbruiken. Eerder zullen wij ertoe komen buiten als gelijkgeschakelden te leven — we willen niet opvallen en de zaligheid onzer zielen te verheimelijken als ware zij gestolen.

De Heer legt de nadruk op het belijden, het uitspreken en uitleven. Dat wordt ons gezegd om onszelf. Een mens is eerst rijk als hij zijn geld uitgeeft. Met de mond belijdt men en dat betekent zaligheid, vreugde, besef van bezit. Het wordt ons gezegd om anderen, want onze belijdenis zal niet anders dan de doelloze, wijl goddeloze, treffen. Er ligt in het getuigenis des woords en des levens een grote kracht. Want naar buiten belijden we niet onze zonde maar Zijn vergeving, Zijn heil. O zeker, het valt ons soms moeilijk. Indien dan maar de oorzaak daarvan niet ligt in ons gedrag. Tegenstand komt er ongetwijfeld en daarom zegt de Heer ook: Ik zeg u, mijne vrienden, wordt niet bevreesd voor hen, die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. (Er is een daarna!) Vreest God, Die voor u zorgen wil, ook wanneer gij door belijden in het lijden komt.

Wacht u voor een dubbel leven.

HUIZINGA.

Losse Schakels

De Ger. Kerken van art. 31. Deze kerken blijven nog doorgroeien en dat vooral ten koste van de Ger. Kerken in Nederland. Voor 1945 was opgegeven 216 gemeenten, 135 dienstd. predikanten, 89 vacatures, 77303 zielen en 40729 belijdende leden. Naar het laatst verschenen handboek was de stand van zaken voor 1946 aldus: 269 gemeenten, 163 dienstd. predikanten, 110 vacatures, 87311 zielen en 45609 belijdende leden.

Het aantal vacatures is dus wel groot, doch er zijn te Kampen in de eigen Hogeschool dier kerken ingeschreven 113 studenten, waaronder echter 27 predikan-

ten voor de doctorale studie. Want deze Kerken hebben bij het stichten van hun eigen school, aan haar ook maar direct het promotierecht verbonden, door de Synodes der Ger. Kerken steeds aan de Kamperschool onthouden. Promoveren moesten de studenten van Kampen aan de Vrije Universiteit. Sommigen togen er voor naar Duitsland.

De Ger. Kerken pogen de doop een bijbelse inhoud te doen behouden, wat bij de doop van kinderkens niet mogelijk is, en de Ger. Kerken, onderhoudende art. 31 van de Kerkenorde, geven de doop een inhoud, waarbij men heel goed zuigelingen dopen kan, maar een inhoud, die de doop in de Heilige Schrift niet heeft.

De doop is het teken van voorhandene genade, maar deze moet men niet bij de dopeling moeten veronderstellen, zoals de Ger. Kerken leren, maar vernemen uit zijn belijdenis. Dit is ons bezwaar tegen de dooppraktijk der Ger. Kerken. Dat de doop slechts zou „betekenen", zou aangeven, dat de dopeling de belofte toekomt, deze zich dus de belofte des heils mag toeeigenen, is een verandering van het Schriftgegeven. Petrus zegt niet (Hand. 2) dat zijn toehoorders op deze grond gedoopt mogen worden, maar ze is voor hem uitgangspunt en rechtvaardiging van de oproep: bekeert u en een iegelijk van u late zich dopen in de Naam van de Heere Jezus tot vergeving der zonden. Daarop treedt dan de belofte in vervulling: en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Friese Gemeentebode. De Friese Gemeentebode is een orgaan ten dienste van de Baptisten Gemeenten in Friesland. — Wij ontvingen van dit maandblad het eerste en tweede nr. Het formaat is bijna dat van De Christen en het blad komt uit in vier bladzijden. Het wil de Friese gemeenten inlichten over het werk in deze provincie en gelegenheid verschaffen hun eigen arbeid meer bekendheid te geven — allereerst in de eigen gemeente. Het papier is goed. De prijs is 10 cent per no, franco per post f 1.50 per jaar. Het Redactie-adres is bij ds J. Broertjes en de administratie wordt gevoerd door de Heer H. Leenstra, Zuid C 12, Workum, postrek. 227148. — Het werk is ongetwijfeld gediend met streekbladen. Er hebben zich door de praktijk gedrongen, „bonden" van gemeenten ontwikkeld. We zouden daarom de brs te A'dam en Utrecht in overweging willen geven of een streekblad voor de westelijke provincies, event. samen met de gemeenten Treebeek en Eindhoven geen voorkeur verdiende boven hun plaatselijke organen? — De Veenkoloniën doen in dit geval ook samen. En Twente met Gelderland plus Deventer — zouden zij zich niet óók de uitgave van een eigen maandblad kunnen veroorloven? Nadeel voor De Christen vrees ik van deze streekbladen niet, zolang ze slechts hun eigen karakter weten te bewaren. De administraties dezer bladen hebben op één na de milde wijsheid de Schrijver der L. Schakels geregeld een exemplaar van hun periodiek te doen toekomen.

Zonde tot de dood. In I Joh. 5 : 16 wordt gesproken over een „een zonde, tot de dood"! Wat is dat? wordt ons gevraagd.

De pericoop, vers 13—17, handelt over de voorbidding. Als een br een medegelovige ziet zondigen, moet hij voor die br of zr bidden. Dat gebed zal niet ijdel blijven. Hij kan er van verzekerd zijn, dat de Heere het oor tot zulke gebeden neigt. Maar de ervaring zou anders kunnen zijn en daardoor zou de broeder aan de waarde van de voorbede kunnen gaan twijfelen, en zijn gebedsleven zou verarmen. Daarom wijst de Apostel op een verschil in zonden, n.l. deze, dat er zonde is tot de dood en zonde niet tot de dood. — Dit onderscheid leerde Israël maken, vergel. Num. 18 : 22 en 15 : 29—31 en Hebr. 10, 26 en 27. Bedoeld zijn degenen, die de Apostel in 2 : 19 aanduidt als „anti-christenen". Het zijn dezelfden, die in de brief aan de Hebreën zich schuldig maken aan de afval, de bewuste en gewilde verloochening van Christus, en die daarmee zo zichzelven voor eigen hart, de Zoon van God wederom kruisigen. Zulken plaatsen zich buiten het bereik des heils. Er is geen middel meer waarmede hun zonde nog zou kunnen worden weggenomen. In 3 : 4 zegt de Apostel wat zonde is: zij is „ongerechtigheid", zedelijke ontreddering, zij is verwoesting van binnen. Hier spreekt hij over haar omvang: alle ongerechtigheid is zonde. Aan beide plaatsen wordt echter een verschillend woord gebruikt. De N. Vert. geeft 3 : 4 zo weer:

de zonde is wetsverloochening,

en spreekt in 5 : 17 van ongerechtigheid:

alle ongerechtigheid is zonde.

Terwijl hij in het eerste vers dus het *wezen* der zonden beschrijft, tekent hij in het laatste haar *omvang*.

L.

Begroetingsavond

ter gelegenheid van de

67e Algemene Vergadering

te Leeuwarden

Er was zowel vreugde als droefheid in de harten der Leeuwarders op die avond. In de middag stond de gemeente met vele vrienden op de begraafplaats, rondom de familie van br. v. d. Heide, wiens stoffelijk overschot ter aarde werd besteld. Nog onder de indruk van dat verlies begroetten wij onze broeders en zusters, die zich met ons verenigden in ons kerkgebouw.

Na gezang, gebed en Schriftlezing, sprak de voorganger der gemeente enige woorden van welkom. 15 jaren geleden werd ook in Leeuwarden een Unievergadering gehouden. Toen in een gebouw van de Hervormde Gemeente. Nu kon dat geschieden in het eigen kerkgebouw. Het was niet mogelijk alle gasten bij Baptisten onder te brengen, doch Hervormde, Gereformeerde, Lutherse, Vrije Evangelische en broeders en zusters van het Leger des Heils opènden hunne harten en huizen om onze afgevaardigden te ontvangen. Dit werd met grote dankbaarheid geconstateerd, daar ook hierdoor een diepere verbondenheid werd gedemonstreerd. In het openingswoord werd nog gewezen op de toestand, waarin de wereld in politiek, sociaal en godsdienstig opzicht verkeert. Even flitste het licht over de afgronden van ongeloof en verwording. De mensheid leeft zonder God, zonder directe relatie tot Hem en dus zonder norm van Hem gegeven. Opgewekt werd aandacht te besteden aan Evangelisatiewerk en geen offers daarvoor te schuwen. God roept ons, broeders, tot de daad. Dat de Algemene Vergadering moge beseffen in welk een tijd zij vergadert. Dat hare besluiten daarvan getuigen.

De Uniecommissie kon niet verwelkomd worden, daar zij nog steeds vergaderde. Zij zond Ds. L. de Haan als teken, dat de leden in de geest ook wel eens in ons midden waren. De voorganger van de gemeente te Apeldoorn repte eveneens van de andere Unievergadering te Leeuwarden. Onderstreepte het gesprokene,

herinnerde aan de roeping en besloot met het uitspreken van de hoop, dat wij samen goede dagen zouden mogen hebben.

Nadat nog gezongen en gedankt was, kwam de organisatie ter verzorging der vele gasten in beweging. Van de zeer velen kwam er maar een op het politiebureau terecht; doch dat was niet de schuld der Leeuwarders.

H.

Indrukken

over de

67e Algemene Vergadering

van de Bapt. Gemeenten in Nederland, gehouden de 2 Juli '47 in de kerk te Leeuwarden

Het beleven van een zogenaamde Unievergadering wordt terecht door velen in den lande beschouwd als een voorrecht. Vele factoren werken daartoe samen. Allereerst het feit, dat men een groot aantal medestrijders weer eens weerziet en de hand mag drukken. Vervolgens de gelegenheid, die geboden wordt, het werk in groter verband de revue te laten passeren. Dat wil altijd weer zeggen, nieuwe impulsen opdoen, daar een wijdere horizon ook nieuwe spankracht schenkt, die soms in kleiner bestek dreigt af te nemen. Maar vooral is het de uitwisseling der meningen, die het besef wekt in Gods dienst te staan, ook waar het gaat om het meer organisatorisch aspect van de arbeid, die ons aller liefde heeft, draagt die er toe bij een sfeer op te roepen, die alle goedwillende strevingen mobiel maakt. — Dit kan ook van de laatste algemene vergadering getuigd worden.

Dat onze arbeid groeit kwam niet slechts tot uitdrukking door het aantal afgevaardigden (138), maar tevens in de duur der besprekingen, die zich ook nog in de avonduren uitbreiden. Heel logisch, dat dit groeiproces eveneens weerspiegeld werd door het besluit het aantal commissieleden tot negen uit te breiden. Inmiddels zal deze uitbreiding in twee etappe's geschieden, doordat de vergadering van nu en van 1949 i.p.v. de twee aftredende leden drie nieuwe leden heeft gekozen en zal kiezen.

Na een goede bidstond opende de voorzitter der Uniecommissie, Ds. K. Reiling van Rotterdam-C, de vergadering. Zijn openingswoord verscheen reeds in De Christen, zodat ik dit stilzwijgend voorbij kan gaan. Onder de titel „Kracht van Boven" werden vele behartigingswaardige gedachten gegeven. Leest en oordeelt zelve! Van harte hopen wij, dat deze rede van invloed zal blijven, zolang de Heer ons tot Zijn medearbeiders roept.

Inmiddels blijkt de voorzitter der Uniecommissie met overgrote meerderheid als leider der vergadering aangewezen te zijn.

Tot commissieleden in de plaats van Ds. L. de Haan en Ds. A. A. Hardenberg worden reeds bij eerste stemming gekozen Ds. F. E. Huizinga van Leeuwarden en Ds. J. Louw van Groningen. Nadat tot uitbreiding van de Uniecom. was besloten, werd in eerste stemming br. W. Modderman te Sneek gekozen.

Na diverse mededelingen over aan te brengen wijzigingen in het door de administrateur gegeven cijfermateriaal en enige toevoegingen op de agenda beginnen de besprekingen der jaarverslagen. Het resultaat is, dat de administrateur decharge wordt verleend. Zo komt het einde van de morgenvergadering.

Na de aanvang van de middagvergadering memoreert de voorz. het overlijden van de trouwe br. H. v. d. Heide, die zulk een grote rol heeft vervuld in de stichting en uitbouw van de gemeente te Leeuwarden. In het gedenkboek dier gemeente staat zijn naam met ere vermeld, terwijl een mooie reproductie van een foto van deze gewaardeerde broeder daarin tevens voorkomt.

Hierna volgt punt 9a van de agenda. Voorgesteld wordt als Uniekwekelingen te aanvaarden de broeders M. G. Boeschoten, Utrecht; J. Kievit, Hengelo; H. Plevier, Haarlem; J. Reiling, Groningen en C. v. Wier, Harlingen. De door Ds. Hardenberg, secretaris der betrokken commissie, uitgebrachte rapporten getuigden even duidelijk van de ernst, waarmee deze commissie haar taak verricht, als van de ernst, die in genoemde broeders het besluit tot het geestelijk ambt heeft doen rijpen. Allen worden aanvaard. Van deze broeders zullen H. Plevier en J. Kievit respectievelijk naar Zweden en Denemarken gezonden worden.

Punt 9b vraagt aanvaarding van zr. W. Zerbst, br. H. Jut en br. R. Veenhoff als zendelingen. Ook zij krijgen het vertrouwen van de Alg. Vergadering. Uit beantwoording van desbetreffende vragen blijkt, dat men er vanaf moest zien een eigen arbeidsveld in het eigen rijksgebied te beginnen. De weg, die zich voor ons opent, is dat onze zendelingen onder auspiciën van het Britse Zendingsgenootschap hun arbeid zullen beginnen. Men verwacht, dat dit met de tijd zal leiden tot het bewerken van een eigen Nederlandse zendingspost. Ten aanzien van br. R. Veenhoff schijnt een werkkring als zendeling-onderwijzer mogelijk te zijn. De voorz. zeide echter, na een vergadering van de B.M.S. te hebben bijgewoond, het advies van deze instelling te verwachten, dat ook deze br. een theologische opleiding behoort te genieten. Zr. Zerbst en br. Jut zullen een speciale opleiding als laatste toerusting tot hun arbeid verkrijgen, welke daardoor in het voorjaar 1948 voltooid zal zijn.

In verband met deze ontwikkeling eist Ds. Hooghwinkel thans mobilisatie van Zendingscorrespondenten der verschillende gemeenten. Wie oren heeft, hore!

Thans komen de zoeven aanvaarde Unie-kwekelingen, br. Kievit uitgezonderd, en de zendelingen op het podium. De voorz. feliciteert hen met het vertrouwen, dat de A. V. in hen heeft betoond en spreekt de hoop uit, dat zij hun roeping steeds als een voorrecht zullen mogen blijven beschouwen. Zij allen worden de Heer der Gemeente opgedragen in gebed bij monde van Ds. Louw en br. Drent.

Namens alle aanvaarden betuigt br. H. Jut zijn hoop, dat hun toekomst weerspiegeld mag worden in de woorden van Paulus: „Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft!"

Het waren schone ogenblikken! Voorwaar: „Het is een nieuwe dag! Het is de tweede eeuw!" Deze woorden van de voorzitter vinden weerklank in ons aller hart.

Na een korte pauze wordt onze zendelinge G. Reiling toegesproken. Karakteristiek is haar antwoord. „Het is een bijzondere dag. Wel is waar begeerde ik niet tot driemaal toe een Unievergadering bij te wonen, maar toch ben ik blij juist deze dag mee te maken!...."

Geen wonder — ze verlangt naar de arbeid terug, maar te mogen beleven, dat drie jongemensen eveneens zich bereid hebben verklaard de Heiland te prediken onder de kleurlingen, moet in haar wel de dankbaarheid oproepen!

Voor br. S. Slort van Zandbulten is nu de tijd aan-

gebroken afscheid te nemen, daar zijn arbeid onder het oude volk Israël, die hij ruim tien jaar moest onderbreken, weer opnieuw zijn toewijding opeist, thans te Los Angelos. Hij spreekt de hoop uit, dat de ledige plaats spoedig zal zijn ingenomen. Het contact met de arbeid hier hoopt hij te bestendigen.

De hartelijke woorden ten afscheid van de voorz. waren op hun plaats. We zullen een toegewijde en hartelijke broeder en collega moeten missen. God zegene hem echter en stelle hem in staat zijn roeping ook ginder te verrichten. Onnodig te zeggen, dat wij ook zijn moedige echtgenote van ganser harte Gods zegen toewensen. Moge in het milde klimaat haar broze gezondheid sterken!

Op voorstel van de Uniecommissie worden de gemeenten Alkmaar, Pernis en Valthermond in de Unie opgenomen. Daarlerveen, dat eveneens opneming verzocht heeft, zal door de brs. K. Reiling en de Haan worden bezocht. Deze hebben tot taak de brs. en zrs. te Daarlerveen in te lichten over de consequenties, welke deze stap voor haar zal meebrengen. De Alg. Vergadering geeft genoemde broeders de vrijheid om ingeval de bespreking met deze gemeente naar hun oordeel een gunstig verloop mocht hebben, hun de broederhand te reiken. Het geldt hier een gemeente van acht en vijftig leden met wie en van welke uit telkens contact is gezocht. Ze heeft vóór de ontbinding van de z.g. Old Baptist Church met deze contact onderhouden.

Punt 9 d om overeenstemming te brengen tussen kinderbijslagregeling van de voorgangers met die van het Rijk wordt aanvaard, gerekend vanaf April 1947.

Het pensioenfonds der Broederschap wordt eigendom van de Unie ten bate van de deelnemers.

Arnhem trekt haar voorstel om een afgevaardigde van de Uniecommissie naar Amerika te zenden ten einde onze geloofsgenoten aldaar voor ons werk in Holland te interesseren, in. Reeds van de Uniecomm. worden stappen tot dit doel ondernomen.

Enschede ziet haar beide voorstellen aangaande de Uniestatistiek sneuvelen.

Sneeks eerste voorstel om een voorgangersfonds te stichten waaruit de in Unieverband werkende voorgangers 's jaars f 500.— zal worden uitgekeerd terwijl het fonds in stand zal worden gehouden door een jaarlijkse bijdrage van niet meer dan f 2.50 per lid per jaar, vindt ook na ampele bespreking geen meerderheid. Het tweede voorstel, om de Zaaier-redactie met een kracht uit te breiden, vindt genade. Ds. Huizinga, enige candidaat, wordt gekozen verklaard. De uitbreiding van de redactie-staf van „De Christen" met twee medewerkers wordt afgewezen.

Utrecht heeft inmiddels haar voorstel gekoppeld gezien aan dat van de Uniecomm. De aanvaarding van dit voorstel behelzende kinderbijslag is reeds gemeld.

Treebeek trok haar voorstel, om de reiskosten hoofdelijk om te slaan, in.

Vriescheloo's voorstel om gelden te verzamelen voor de aanschaffing van een evangelisatie-auto wordt aangenomen. Haar wensen aangaande een tent zullen niet worden ingewilligd.

Het nagekomen Groningse voorstel om de abonnementsprijs van De Christen weer te verhogen tot f 6.— ter verlichting van de inderdaad zwaar belaste begroting, wordt na langdurige overweging verworpen.

De begroting zelve wordt na een enkele wijziging vastgesteld.

Een motie van de Bouwstichting, waarin op sympathie en medewerking van de afgevaardigden wordt aangedrongen, vindt een meerderheid voor zich.

Nadat dankwoorden over en weer zijn gesproken, krijgt br. N. v. Beek nog even het woord over een tentoonstelling ter gelegenheid van het Wereldcongres. Medewerking daartoe wordt verzocht. Men zende bijv. foto's van de gebouwen in de diverse gemeenten in gebruik en wat maar meer kan dienen, de buitenlanders een beeld te geven van de arbeid in ons land. Na beëindiging van deze 67e vergadering wordt het Avondmaal gevierd.

BRANDT.

BOODSCHAP

van het Interkerkelijk Overleg ten deze vertegenwoordigende

de Nederlandse Hervormde Kerk,
de Rooms Katholieke Kerk,
de Gereformeerde Kerken in Nederland,
de Oud-Katholieke Kerk,
de Christelijk Gereformeerde Kerk,
de Evangelisch-Lutherse Kerk,
de Hersteld Evangelisch-Lutherse Kerk,
de Remonstrantse Broederschap,
de Algemene Doopsgezinde Societeit,
de Unie van Baptisten Gemeenten en
de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten.

In de oorlogsjaren hebben de Kerken van Nederland tegen alle boosheid en geweld, ons volk door de bezetter en zijn geestverwanten aangedaan, openlijk getuigd van het Evangelie van Jezus Christus.

Ook hebben zij gebeden om inkeer en berouw van allen, die, als vijanden van ons volk, dit op zo velerlei wijze de lijdensweg hebben doen gaan.

Schouder aan schouder met hen, die vanuit hun verborgen schuilhoeken te vuur en te zwaard de vijand afbreuk deden, hebben de Kerken inhoud en uiting gegeven aan de geest van verzet, die in het volk leefde.

Na de oorlog echter hebben de Kerken een en andermaal ook eigen volk en Overheid moeten roepen tot het betrachten van gerechtigheid en barmhartigheid naar Christus' wil.

Bij de behandeling van de politieke gevangenen in de kampen en daarbuiten, uitte zich ons volk — geinfecteerd door de geest der bezetters — een geestesgesteldheid, een Christelijk volk onwaardig, in strijd met de beste tradities van ons land en weinig geschikt om deze mensen te overtuigen van ongelijk en schuld.

Zo is ons volk nog al te veel geneigd, om — met voorbijgaan van eigen zonde op velerlei terrein — het recht in eigen hand te nemen en hen uit te bannen, die reeds door de Overheid zijn gestraft en vroeg of laat door haar in de samenleving worden teruggebracht.

Op grond van dit haar getuigenis in en na de oorlog, achten de Kerken zich geroepen thans ook gehoor te geven aan het verzoek van een 25-tal politieke gevangenen, die allen in de nationaal-socialistische beweging een vooraanstaande plaats hebben ingenomen, om aan het Nederlandse volk een erkenning van schuld en een getuigenis over hun houding tijdens de oorlog over te brengen.

Voor schuld-erkenning en getuigenis beide dragen uiteraard de opstellers de volle verantwoordelijkheid.

De eerste luidt aldus:

Belijdenis

Sinds twee jaren gaan wij, die allen op enigerlei wijze leiding hebben gegeven aan organen en gedachten van het nationaal-socialisme in Nederland, gebukt onder de last van een gedwongen zwijgen, des te drukkender naarmate een groeiend inzicht in ons dwalen en falen ons maande tot een belijdenis en een verklaring.

Wij leggen deze belijdenis en de daarbij aansluitende verklaring af tegenover het Nederlandse volk, dat in begrijpende verontwaardiging ons mede schuldig verklaart aan het bittere leed, tijdens vijf jaren bezetting ondergaan. Moge ons woord mede worden verstaan door de velen die ons lot delen en die in dikwerf beperkter verantwoordelijkheid te goeder trouw met ons de rampzalige weg der verbondenheid met de bezetter zijn gegaan.

Tussen ons, die een geringe minderheid waren en de overweldigende meerderheid van ons volk vormt een afgrond van beproevingen een kloof welke menselijke goede wil alleen nauwelijks schijnt te kunnen overbruggen.

Daarom is het slechts met uiterste schroom, dat wij deze belijdenis neerleggen in het midden van ons volk.

Mede door eigen toedoen een geïsoleerde plaats in de Nederlandse volksgemeenschap innemende, leefden wij menigmaal in laakbare achteloosheid voorbij aan de eigenlijke strekking en de heilloze gevolgen van maatregelen ons volk door de bezetter opgelegd.

Wij belijden in het aangezicht van de ontstellende feiten, welke eerst in de loop der laatste twee jaren in volle omvang ter onzer kennis kwamen, dat wij dikwerf hebben gezwegen, waar spreken geboden was, en samenwerking met de bezetter hebben gehandhaafd, waar deze verbroken had moeten worden.

En wanneer wij dan, met diepe beschaming, denken aan de vervolgden, de weggevoerden, de gemartelden, de terechtgestelden, de vermoorden, aan de demonische vernietiging van Joodse mannen, vrouwen en kinderen, dan verstaan wij hoe ons volk ons iedere betuiging van saamhorigheid met de bezetter heeft aangerekend.

Een tragische verwarring van eigen gedachtengoed en vreemde totalitaire ideologieeën, maakte ons blind voor de huiveringwekkende consequenties, waartoe deze moesten leiden, hoezeer dringende en ondubbelzinnige stemmen waarschuwden, dat deze ideologieën fundamenteel in strijd waren met de beginselen van het Christendom.

Het is een smartelijk, neerdrukkend verdriet, dat de herinnering aan deze, onze dwalingen opwekt. Maar tegelijkertijd heeft zij ons gedreven tot een bezinnend indringen in het wezen van dit ons menselijk tekort. en ons aldus dwingend voor de schuldvraag gesteld.

Het was ons een innerlijke behoefte het antwoord op die vraag in alle oprechtheid en in alle openhartigheid toe te vertrouwen aan de Kerken, die in en na de bezettingsjaren een zo vast middelpunt vormden, waar een ontredderd volk zijn troost en betrouwen vond. Moge hun stem deze belijdenis, waarin ons falen is vervat, vertolken. Wij hopen ernstig, dat ons volk ondanks alles wat ons gescheiden heeft, deze belijdenis zal willen aanvaarden voor wat zij is, een oprechte poging de nog schrijnende wonden te helpen helen.

Besef van onze schuld, bovenal jegens God, de Allerhoogste, voor Wiens oordeel wij allen moeten buigen, doet ons biddend vragen, dat Hij ons moge vergeven, ons volk moge bewaren voor blijvende haat en ons en onze lotgenoten voor een verbittering, die ons de weg naar verzoening zou versperren.

(Voor de ondertekening zie de hieronder volgende verklaring, die in nauw verband met bovenstaande schulderkenning moet worden gelezen).

Tot zover deze schulderkenning.

God alleen is het, Die de harten der mensen kent.

Terwijl de Kerken dit diep beseffen, hebben zij geen vrijmoedigheid gevonden haar tussenkomst te weigeren bij het doorgeven van deze gewetenskreet.

Zij vragen u te luisteren naar deze schulderkenning met de bede, dat deze en de andere politieke gevangenen zich met ons allen gesteld mogen weten onder de oordelende en vergevende Liefde van de Vader van onze Heer Jezus Christus.

Onder heel ons volk moge deze schulderkenning dan ook medewerken tot geestelijke vernieuwing, tot bewustwording van eigen schuld en de weg openen tot een samenleven met elkander naar de eis van het Woord Gods.

Dan zullen, naar Zijn heilige wil, gerechtigheid en barmhartigheid doorbreken overal, waar zij thans worden gemist.

Vele wonden in en na de oorlog aan beide kanten geslagen, zullen dan tot genezing kunnen komen.

Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.

Zijn heil is nabij degenen, die Hem vrezen, opdat in ons land eer wone (Ps. 85 : 10).

Namens het Interkerkelijk Overleg,

Ds. H. J. Dijckmeester, wnd. voorzitter.

Dr. H. M. J. Wagenaar, secretaris.

Aan bovenstaande schulderkenning werd door de opstellers de volgende verklaring toegevoegd:

Verklaring

In een belijdenis, gelegd in de handen van de vertegenwoordigers der Kerken, hebben wij ons in diepe bewogenheid gedrongen gevoeld uit te spreken, dat wij in de zware jaren van ons volksbestaan, die achter ons liggen, schuld op ons hebben geladen.

Indien wij nu aan die belijdenis toevoegen een verklaring van onze houding tijdens de bezetting en daar vóór, dan doen wij dit niet om daarmede aan de waarachtigheid van ons belijden iets af te doen, maar als een noodkreet aan het Nederlandse volk om ons in de diepte van de geestelijke strijd, waarin wij nu leven, te willen begrijpen.

Wij zijn met smartelijke verbazing vele verhoudingen in een ander licht gaan zien en de feiten, die wij hebben ervaren doen ons onszelf met ontzetting en verslagenheid afvragen: hoe is dit alles mogelijk geweest! Immers, wij hebben met diepe beschaming moeten vaststellen, ons te hebben bevonden aan de zijde van hen, die verantwoordelijk zijn voor afschuwelijke misdaden.

Wij begrijpen nu de opvattingen van al diegenen uit ons volk, die zich tijdens de oorlog tegen de bezetter keerden en zich van ons afwendden. Wij kunnen er niet aan ontkomen toe te geven, dat onze verhouding tot de bezetter hun hiertoe het recht gaf en hen wel diep moest grieven.

Wij staan geschokt tegenover het grote onrecht en het bittere leed, dat ons volk is aangedaan. Wij doen

nochtans een ernstig beroep naar ons te willen luisteren. Niet omdat wij zouden willen trachten onszelf te ontlasten, doch omdat wij Nederlanders waren, zijn en willen blijven en dáárom nimmer willens en wetens verraad hebben gepleegd.

Wat de oorlogsdagen van Mei 1940 betreft: moge ons volk toch kennis nemen van de officiele verklaringen, die de ons diep grievende beschuldiging van landverraad in die dagen afdoende weerleggen.

Wat deed ons vóór de oorlog nationaal-socialist worden? Men gelove ons als wij met grote ernst zeggen, dat in ons leefde een diep geworteld verlangen naar sociale gerechtigheid en nationale verheffing.

Wat heeft ons er toe bewogen ná Mei 1940 nationaal-socialist te blijven? Wij konden ons niet losmaken van de overtuiging, dat de vernietiging van Duitsland gelijk zou staan met een onvermijdelijke chaotisering van Europa en als gevolg daarvan de ondergang ook van ons vaderland. Wij hoopten door onze inspanning de kansen op een Nederlands herstel na de oorlog te behouden.

Wij weten, dat er profiteurs en misdadadige elementen in onze gelederen zijn geweest. Men mag het geheel daar echter niet mee vereenzelvigen.

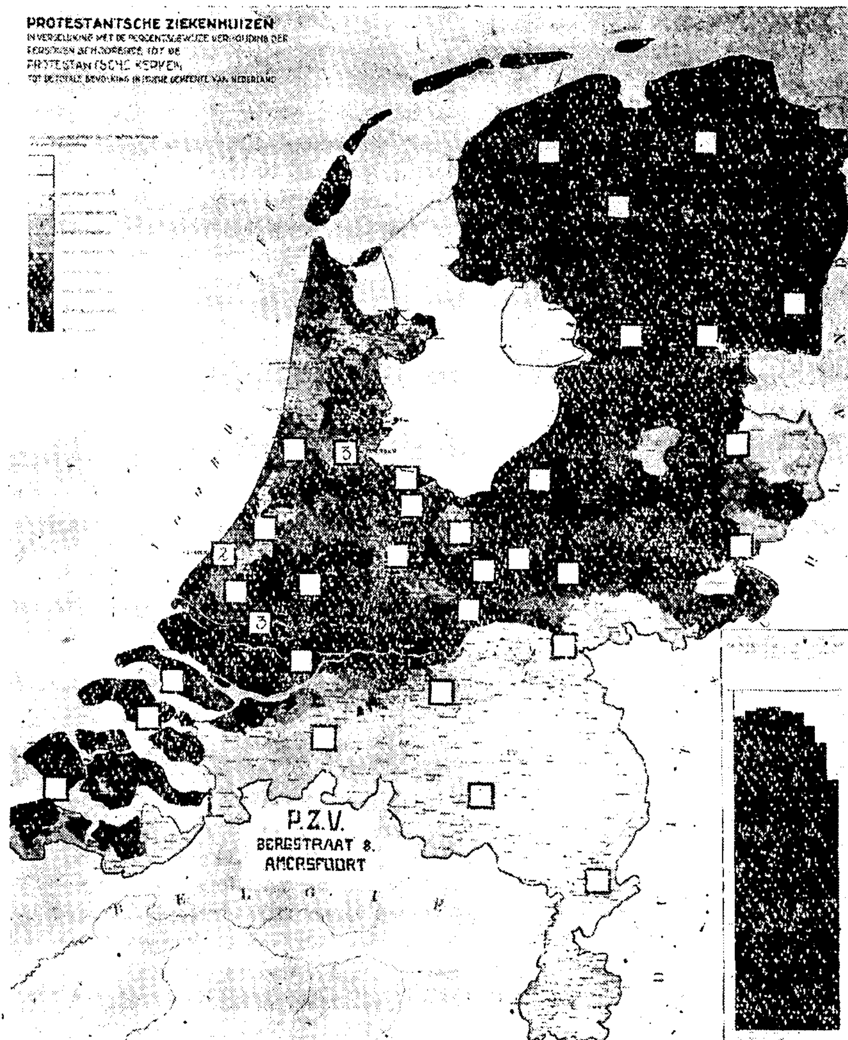
Wij pleiten met klem voor de goede trouw van zo velen — en daarbij denken wij met name aan het eenvoudige lid — die, volgende de leiding, meenden het beste te doen voor het Nederlandse volk. Maar bovenal voor de tienduizenden — voornameliik jongeren uit onze gelederen — die zich voor enige wapendienst meldden en nu het zwaarst worden getroffen, terwijl de verantwoordelijkheid voor hun daad op onze schouders ligt. Velen gingen in de heilige overtuiging voor hun land strijden, bereid het allerhoogste offer, dat van hun leven, te brengen.

Moge God, Die de harten kent, in Zijn genade, de eerlijke bedoeling van hun offer aanvaarden.

De bewogenheid waarin wij nu leven, dringt ons er toe nog over vele dingen te spreken. Wij zwijgen echter.

Mogen onze belijdenis en deze verklaring door ons volk ontvangen worden met dezelfde ernst, waarmede wij deze hebben uitgesproken.

B. J. Bierma,	Ph. van der Land,
G. C. Blom,	Jb. Maarsingh,
J. H. L. de Bruin,	H. C. van Maasdijk.
K. A. Enklaar,	H. C. Nije,
Mr. H. M. Fruin,	N. Oosterbaan,
Dr. F. P. Guépin,	C. ter Poorten,
J. W. Baron van Haersolte van Haerst,	C. L. Reitsma,
	Mr. W. J. Schönhard,
Ir. C. J. Huygen,	Mr. A. Semplonius,
W. R. Jager,	Mr. F. C. Stähle,
Dr. K. Keyer,	P. Tammens,
L. P. Krantz,	G. F. Vlekke,
Mevr. E. Kröller-Schäfer.	M. Zwiers.

Radio-uitzending

op Woensdagmorgen 16 Juli van 10—11 uur

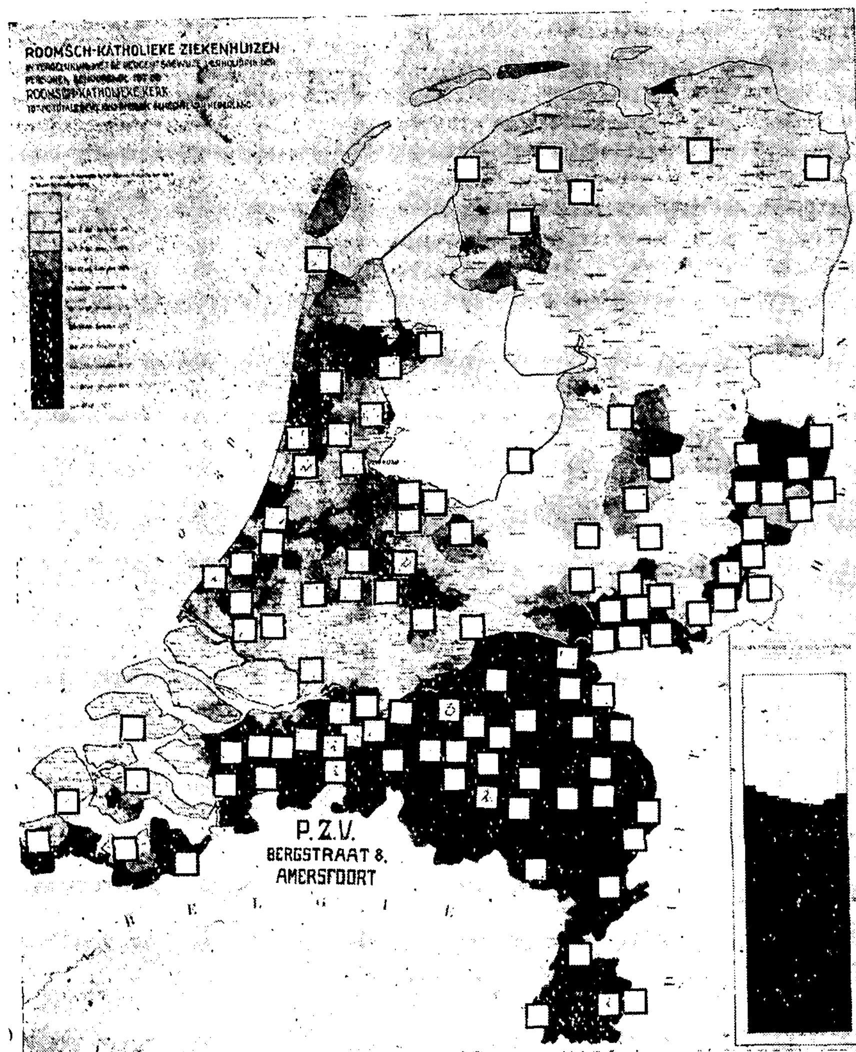
van een gedeelte der 17e Nationale Conferentie van de Nederlandse Baptisten Jeugdbeweging (N.B.J.B.)

Morgenvergadering in de „Harmonie" te Groningen. Leider: Ds. G. W. Tijman te Utrecht, vice-voorzitter der N.B.J.B.

Programma:

1. Opening met samenzang „Lofzangen en Gebeden" nr. 117: Zingt nu de macht van Jezus' naam.
2. Motto voor deze vergadering: 1 Joh. 5 : 4b.
3. Gebed.
4. Kort openingswoord door Ds. G. W. Tijman.
5. Samenzang „Lofzangen en Gebeden" nr. 140: Ik geloof en daarom zing ik.
6. Korte toespraak door Ds. F. E. Huizinga te Leeuwarden, voorzitter der N.B.J.B.: „Het doel onzer Jeugdbeweging".
7. Declamatie door Mej. Willy Zerbst te Utrecht: „Mijn belijden" (van C. Waanders).
8. Toespraak Ds. J. Broertjes te Sneek. alg. secr. der N.B.J.B.: „Wat geeft mij het geloof?"
9. Samenzang: Wie wil voor Jezus Christus strijden. (Internationaal Baptisten Jeugdlied.)

De uitzending wordt verzorgd door de N.C.R.V.

Mededelingen

TEXTIELPUNTEN EN ONS SEMINARIE

Door dezen deel ik de zusters en broeders mede dat het met de textielpunten in orde is gekomen. De 1500 zijn overschreden.

De overigen zullen gebruikt worden om er tafelgoed en theedoeken voor te kopen, waar dringend behoefte aan is. Allen, die medegewerkt hebben, onze hartelijke dank.

Sommige zusters hebben er een aardig schrijven aan toegevoegd, waarvoor ik U dank zeg.

Met zustergroeten
T. WEENINK—DETHMERS.

N.B.J.B.ERS!!!!!

Laatste mededelingen betreffende de Jeugdconferentie

1. Ieder denke aan lakens, slopen etc. en neme zijn bonnen mee.
2. Iedere afdeling zorge er voor, dat de vlag of het vaandel op de begroetingssamenkomst aanwezig is. Dit is zeer belangrijk!!!
3. Men denke er aan, brood voor Maandag mee te nemen.
4. Het zal niet goed mogelijk zijn de „dagjesmensen" te herkennen. Daarom is het gewenst, dat zij zich even melden bij de commissie om hun dagkaart te betalen en te ontvangen. Wij rekenen op de medewerking van *ieder*.
5. Misschien zullen ook ouderen uit de omgeving van Groningen graag een of meer vergaderingen willen bijwonen. Komt u gerust broeders of zusters, de Harmonie is groot genoeg. Het zal u goed doen en ons ook.
6. Thuisblijvers, jullie hebben ongelijk!
7. Tot ziens Maandag of Dinsdag in Groningen.

De adressen van onze studenten zijn voorlopig:
H. P. de Boer, Oudeweg, Ter-Apel.
J. van Dam, Paterswoldscheweg 101, Groningen.
Ph. Lindeman, C. H. Petersstraat 55a, Groningen.
G. Molenaar, Verlengde Semsstr. 137 j, Stadskanaal.
R. Reiling, Cl. de Vrieselaan 69b, Rotterdam—C.

Van de boekentafel

BLIJDE GELUIDEN

Kent u die blijde geluiden? Welke, vraagt u. Die van de kamperende en marcherende N.B.J.B.ers en -sters. Het is een pracht van een zangbundeltje. 67 liederen. Geestelijke en andere, maar nooit in strijd met elkaar. Als ik het zo doorblader, het is de tweede, een weinig gewijzigde, druk, dan verrijzen voor mijn ogen onze tenten, waarboven de wapperende vlag. Ik hoor de juichende jeugd en beluister de zuivere gesprekken, even hoog en diep en subliem als de sterren, die voortschuiven langs de verre hemel, die ook over het nachtelijke kamp onzer beweging koepelt.

Zing, jeugd, zing! En dan uit Blijde geluiden. En wat is het bandje toch mooi.

E.-R.

Tentoonstelling Kopenhagen

De afgevaardigden en gasten op het komende Wereldcongres zullen graag een indruk krijgen van de arbeid in Nederland. Wij proberen hen zoveel mogelijk te laten zien van hetgeen wij doen, van onze plannen en van onze behoeften.

Daartoe heb ik o.m. nodig:

1. 5 tot 10 exemplaren van alle periodieken (landelijk, plaatselijk).
2. Foto's van alle leden van de Unie-, sub-commissie's (voor elke commissie s.v.p. één briefkaart-foto).
3. Foto's van de voortrekkers uit onze geschiedenis.
4. Foto's van alle kerken en andere gebouwen. Afmeting 18 x 24. (Enkele kleiner en enkele groter). Wilt U mij voor vergroting laten zorgen, stuur dan — zo enigszins mogelijk — een negatief!
5. Foto's van jeugdwerk, optochten, openluchtsamenkomsten, landdagen, kampwerk. Alleen grote foto's

(18 x 24) of foto's die scherp genoeg zijn voor vergroting (liefst negatieven).

6. Jubileum- of gedenkboekjes.

7. Vlaggen van jeugdgroepen, fietsvlaggetjes in groot aantal en enkele rood-wit-blauwvlaggen.

Mag ik allen, die kunnen helpen, dringend vragen, dit zo spoedig mogelijk te doen!? Uiterlijk op de Jeugdconferentie. Bij voorbaat dank!

N. v. BEEK.

Apeldoorn, Mr. v. Hasseltlaan 67.

ZENDING NU !

Het gebeuren in Indonesië draagt voor de Zending de brandende vraag in zich: Wat nu?

Nadat in de jaren van de Jap. bezetting het werk de Zending uit handen genomen werd, zocht men na de oorlog weer contact met de jonge kerken in Indonesië. Gedeeltelijk is dit contact tussen Zending en de jonge kerken weer hersteld. Aan dankbare blijdschap voor al hetgeen, door de storm heen, bewaard bleef en gegroeid is, paart zich nu de zorg der Zending om, in waarachtige dienst, bij de verdere opbouw der kerken, met de Christenen in Indonesië mee te werken.

Over *„De nieuwe opzet van het werk"* zal in deze zomer op drie zendingsstudieconferenties te Kerk-Avezaath (bij Tiel) uitvoerig gesproken worden door zend. werkers.

Het ligt in de bedoeling, dat op elk dezer conferenties 5—9, 11—16 en 18—23 Augustus enkele cursussen gegeven worden, respect. over „De nieuwe opzet van het werk", „Islam", „Zelfstandigwording der Kerk" en „Jodenzending", terwijl verder door lezingen, verschillende aspecten van het huidige zendingswerk zullen worden belicht.

De Nederl. Zendingsraad, die deze conferenties organiseerd, verwacht dat de belangstelling voor deze zo actuele vragen groot zal zijn.

Alle inlichtingen, prospectus en aanmeldingsformulieren worden, op aanvraag, gaarne toegezonden door het Bureau van de Nederl. Zend. Raad, Utrechtscheweg 119 te Zeist.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2854
VRIJDAG 18 JULI 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Menigerlei genade

Titus schijnt een ietwat krachtigere persoonlijkheid te zijn geweest dan Timotheus. Misschien is dat ten dele terug te voeren op het feit, dat Timotheus uit een gemengd huwelijk stamde en Titus een volbloed Griek was. De eerste werd op grond van allerlei overwegingen besneden, aan de tweede liet Paulus blijken, dat de besnijdenis had afgedaan. Deze Titus vertrouwde Paulus het orde-op-zaken stellen op het eiland Creta toe. Naar een woord van een door de Cretensers vereerde profeet, waren ze, de Cretensers, altijd leugenaars, beesten en vadsige buiken. Paulus blijkt daar nu en dan mee in te stemmen. En toch: Want de genade Gods, die heilzaam is voor alle mensen, is verschenen....

God is werkelijk onder de mensen verschenen en het Licht der wereld overstraalt ook deze zondaren. Ook naar Creta is het Evangelie gekomen en zijn sommigen de boodschap niet ongehoorzaam geweest, doch hebben geloofd in Jezus Christus. De heilzame, genezende, zaligmakende genade geldt alle mensen, ook hen. En geldt ook de bewoners onzer landen, steden en dorpen. Het is uw en mijn taak deze genade Gods, zo rijk en vrij, te verkondigen. Ook dat is genade. Een voorrecht, dat wij als zodanig hebben te betrachten. Niemand zwijge stil. God is genadig en wil niet de dood des zondaars.

Deze genade is verschenen om ons op te voeden.

De Cretensers moeten verzaken goddeloosheid en wereldse begeerten. Het zal hun soms moeilijk worden als ze oude zakenvrienden en stamtafelgasten ontmoeten, maar zij zullen neen moeten zeggen. Verzaken wil toch zeggen: neen zeggen, niet meer willen kennen, niet meer willen weten van. Niet eerst nee en dan toch ja, zoals Eva en Lots vrouw. Zo behoren wij ook, krachtens de genade, neen te zeggen. Eenvoudig: neen! En God wil ook daartoe Zijn genade schenken.

De genade wil opvoeden om bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld te leven. Dat is ook heilzaam. Maar wordt het dan niet al te braaf en vlak? Hoe zou een door God geregeerd leven eentonig en eenzijdig kunnen worden? Bezie slechts het leven van de profeten en apostelen, van onze Heere Jezus Christus en van de Zijnen uit alle eeuwen. Eerst onder deze genade krijgt het leven diepgang en betekenis, waarachtige betekenis in tijd en eeuwigheid.

Daar is nog een genade: verwachtende de zalige hoop en verschijning, heerlijke verschijning, van onze grote God en Heiland, Christus Jezus.

De genade strekt zich uit over de horizon van menselijk kunnen en verwachten. In deze wereld eindigt alles op het kerkhof, maar door de genade Gods, waarin wij willen wortelen, richt zich het oog over alle ondergang op de heerlijke Opgang uit de hoogte. God doorbreekt voor ons de laatste muur, waartegen alles van beneden te pletter loopt. Hij geeft een vaargeul door het rif, waarop alle schepen stranden. Ook dat is genade. De cirkel is doorbroken. Moge deze menigerlei genade Gods ons verblijden en versterken, opdat ons leven in deze wereld Hem verheerlijke.

HUIZINGA.

Losse Schakels

De laatste instantie. Welke instantie is in de gemeente van Christus de hoogste en dus de laatste? — Deze vraag houdt verband met een andere en wel deze: van wie is de gemeente eigenlijk? Is de gemeente van de gemeente of van Christus? Hoe vaak werd en wordt er (helaas nog) gesproken over de gemeente, als ware ze van de leden, die haar op het ogenblik vormen.

Maar als we spreken van „onze gemeente" bedoelen we dat dan? Neen toch, naar ik hoop. Met „onze gemeente" bedoelen we niet dan te zeggen dat wij van die bepaalde plaatselijke gemeente waarover we het dan hebben lid mogen zijn. In zoverre we juist van díé gemeente en van geen andere lid zijn, is zij „onze gemeente". Maar ze is het niet in de zin, dat wij het over en in haar te zeggen hebben. Te zeggen heeft in de gemeente niemand iets en allerminst moet hij er iets in of over te zeggen hebben, die dat graag zou willen.

De gemeenteleden, in gemeentevergadering bijeen, worden niet daardoor tot hoogste instantie inzake de

aangelegenheden der gemeente. Waarom zou ze dan van de mannen broeders, die ze roept tot een ambt, verlangen, dat deze de keus der gemeente zullen aanvaarden als een roeping van Christus' wege? Is de gemeente heerseres of is ze slechts de mond van de Heerser? Roept zij uit eigen volmacht, of is ze slechts de stem, waarmede Christus roept? Waarom zou ze vooraf bidden om de leiding van zijn Geest bij de keuze van een broeder voor ouderling of diaken, wanneer zij zelf mocht bepalen, wie de Heere als zodanig zal dienen? De stem is de spreker niet zomin als de mond de mens is. De gemeente is van Christus en dus heeft ieder lid afzonderlijk en hebben alle leden gezamelijk terug te treden voor de Heer. Zijn gezag moet worden erkend en de gemeente moet geloven dat, wanneer ze dat biddende begeert, de Heer door haar zal openbaren, wat Hij wil. Ze moet slechts nederig zijn en diep ootmoedig buigen. Maar dan ook: geloven. Dat is ze de Heer schuldig, die getrouw is. Geloven moet ze, dat ze heeft ontvangen, wat ze van Hem gebeden heeft en Hij door haar heeft gesproken.

Misschien moest alles ernstiger behandeld worden dan vaak geschied is. Ernstiger bedoel ik als: geloviger. Met meer ootmoed. In dieper besef van afhankelijkheid. Minder in de geest van „*wij* weten het wel". *Wij* weten niet-met-al! *Wij* zijn blind en uiterst dom — en nochtans schakelt de Heer ons in, waar het gaat om de uitvoering van Zijn wil in de leiding der gemeente. Hoe diep moeten we ons dus buigen en bidden om zelfontleding. Men kan een gevoel van afkeer van dat ik-doen, van dat autoriteit-zich-voelen, haast niet overwinnen.

Wij onder elkander. Wat volgt daaruit voor onze onderlinge verhoudingen? Dit: dat we elkander voortdurend wijzen op Christus, de enige Gezaghebbende in de gemeente. Dat we ouderlingen, diakenen en diakonessen steeds herinneren aan hun volstrekte afhankelijkheid van Christus met de noodzaak tot bestendige zelf-ontlediging. We moeten voor hen bidden.

Wat moet de gemeente nu doen, wanneer ze de wil van de Heer anders verstaat dan de ambtsdragers? Ik bedoel in een ernstige aangelegenheid? Alles eens goed laten bezinken. Alles nog eens een poos biddende overwegen. De ouderling moet dat ook doen. Blijft de gemeente echter van hem verlangen, dat hij zal doen zoals zij de wil Gods verstaat, en blijft hij van oordeel, dat hij dat niet doen kan vanwege zijn gehoorzaamheidsschuld aan het Hoofd der gemeente, dan moet hij ontheffing uit zijn ambt vragen. Hij mag de autoriteit der gemeente-vergadering niet stellen boven het gezag van Christus. Hij is in zijn hoedanigheid van ouderling dienaar van Christus, en moet wel toezien geen dienaar van mensen te worden. Blijft de gemeente van oordeel, dat háár inzicht de wil des Heeren vertolkt, dan moet ze de ouderling van zijn ambt ontheffen — om Christus' wil. Maar in beide gevallen moet het om Christus gaan. De gemeente mag niet zeggen: wij, als gemeente-vergadering, hebben het hoogste gezag en daarvoor moet u wijken, en de ouderling mag niet zeggen: ik als ouderling heb het hoogste gezag, maar beide moeten zeggen: zo verstaan wij de wil des Heeren. Wij staan hier en spreken zo om Christus' wil.

Wat voorkomen moet worden. Zulke botsingen moeten echter voorkomen worden. Ze kunnen uitblijven krachtens de belofte van de Heer, dat Hij ons tot alle waarheid wil inleiden. De Heilige Geest is de gemeente toegezegd en daar wij gemeenten vormen van mannen en vrouwen, die alle beleden hebben te geloven met het hart en die op dat geloof de Heilige Geest hebben ontvangen, behoeven er onder ons geen botsingen voor te komen.

Maar houden we dit zeggende dan wel genoegzaam rekening met onze natuur, die zich in gemeente-zaken toch zo licht laat gelden? Zijn we niet sterk uiteenlopend wat verleden, ontwikkeling, opvoeding, aangaat? Brengen deze verschillen geen uiteenlopende inzichten in geloofszaken mee?

De m o g e l i j k e i d daarvan is inderdaad voorhanden. Maar deze behoeft geen w e r k e l i j k h e i d te worden. Eén ding hebben allen nodig: de minst ontwikkelden en de best onderlegden: ootmoed. „Heer, ik weet het niet en ik kan het niet; bewaar mij nu voor mijzelf". Zou zulk een gebed niet verhoord worden? De eigenwijzen en eigengereiden — dommen en ontwikkelden hebben schade veroorzaakt, die achterwege gebleven zou zijn, als de Geest maar gehoor gevonden had.

Maar de praktijk? Als het in de praktijk nu werkelijk botst? Dan is mijn raad: voorlopig niets doen! Vooral de indruk vermijden, dat men over elkaar wil heersen. Nimmer mag het te doen zijn om de vraag: wie het nu eens zal winnen. Men make er tot geen prijs een prestige-kwestie van. Het gaat niet om wiens prestige ook, maar om het vinden van de wil van de enige Heer, die we allen boven alles liefhebben.

Het moet meer de zielsbegeerte zijn om dát licht te ontvangen, waardoor men zichzelf ongelijk kan geven, dan dat men zijn gelijk moet handhaven. Toe te mogen geven maakt gelukkiger dan gelijk te moeten krijgen. Men denke zich de moeilijkheid van de ander in! De ouderling, wat het voor de vergaderde gemeente zegt in het ongelijk te worden gesteld. En de gemeentevergadering bedenke, hoe zwaar het de broeder, die zijn dienst uit Christus' hand heeft aangenomen en onder biddend opzien tot Hem tracht te vervullen, moet vallen ontheffing te moeten vragen van zijn ambt.

Wanneer men deze geest bewaart in de moeilijkheden, zal de Heere uitkomst geven en zijn volk zal grotelijks verblijd worden.

Christo-cratie — ziedaar het zalige voorrecht der gemeente.

Onder *Uwe* heerschappij, zijn we zalig, zijn we vrij!

L.

Indrukken

van de

Conferentiedag

der Unie van Bapt. Gemeenten, gehouden in de Bapt. Kerk te Leeuwarden op 3 Juli j.l.

Reeds de ochtendvergadering, welke onder leiding van Ds. Bakker stond, kenmerkte zich door een wezenlijk andere sfeer, dan die, waarin de zakelijke besprekingen van de Algem. Vergadering de dag tevoren waren gehouden. Zeker, ook tijdens de laatstgenoemde vergadering toonden de goede wil en de broederlijke liefde zich van hun schoonste kant. Maar 't gold toen samen te *werken* en soms zelfs samen te *ploeteren*. Op de conferentie was de instelling meer samen te *genieten*. Ik heb de indruk, dat weinigen in hun verwachting zullen zijn teleurgesteld. In het openingswoord van de leider sprak

deze de wens uit, dat, nu weer voor het eerst sinds een reeks van jaren de conferentiedag gehouden kon worden, deze niet slechts als een aanhangsel van de Unie-vergadering zou worden beschouwd, maar ons helpen mocht onze houding te bepalen, zó, dat aan de roeping die kracht moge toevloeien, welke de vervulling daarvan dient. Op deze wijze zal verwerkelijkt worden wat Paulus in het eerste hoofdstuk van zijn brief aan de Filippenzen schept als het ideaal, waarheen de christen heeft te streven.

In de daarop volgende bidstond openbaarde zich de geest, die zich onder de leiding en de bescherming van de Heer wil stellen op alle terreinen van het leven. Het probleem „Indonesië" vooral dreef velen tot gebed.

Hierna wensten de brs. candidaten hun dank aan de Algemene Vergadering te doen weten. Mede namens de brs. Bosma en v. d. Werf kwijtte br. N. v. Beek zich van deze taak. Het „Wij mogen medewerken" en „Wij willen medewerken" vertolkte duidelijk de liefde, welke hun harten in spanning bracht, nu het langverwachte ogenblik om 's Heeren wijngaard te betreden was aangebroken.

Over de onderwerpen, die verder de aandacht der conferentie vroegen, behoeven we niet in de brede te schrijven. Ze worden alle geplaatst. Een korte samenvatting mag echter niet ontbreken.

Ds. K. Reiling begon zijn referaat „Hoe nu verder!" met de opmerking, dat het onderwerp geen verlegenheidsvraag is. Het is de aanduiding, dat over de situatie van het heden en de kansen van de toekomst is nagedacht. Het feit, dat de werkzaamheid der Baptisten in Nederland inmiddels de tweede eeuw is binnen getreden, kon wel is waar niet verhinderen, dat wij hier en daar nog in de sectehoek worden gedrongen. Anderzijds mag echter worden geconstateerd, dat onze beweging, naar getalsterkte nauwelijks het noemen waard, toch genoemd wordt. Het Kerkelijk overleg opende deuren, die anders gesloten bleven. Onze stem wordt in de radio gehoord. Onze gedachten over doop en gemeente worden door andersdenkenden na-gedacht en besproken.

In deze situatie krijgt de vraag „Hoe nu verder?" een belangrijke betekenis. Het stelt ons tot taak om nauwgezet onze plannen voor de toekomst te maken, zelfs op gevaar af, dat de Heer terugkeert vóór wij met onze plannen gereed zijn.

Spr. legde enkele gedachten in de vergadering. In 't bijzonder noemen we de Gemeentezorg voor zieken en achterblijvenden, prediking en jeugdwerk. Geen akker, aldus spr., die zóveel vrucht draagt. Als het gemeentelijk leven verzorgt wordt is er geen kans, de jeugd te verliezen. Iedere mogelijkheid te zaaien moet worden benut. Ook vrouwelijke hulp in de directe evangelieverkondiging dient te worden ingeschakeld.

Naast de evangelieprediking is de verbreiding van de beginselen van groot belang. Soms zullen de mogelijkheden gezocht moeten worden, maar zij zullen zich laten vinden! Daarbij te bedenken, dat de eerste zegen voor de arbeider is. Hoe groot de zegen zal zijn, is Gods zaak. Ook één ziel vertegenwoordigt een grotere waarde dan al het goud der ganse wereld. Trouwens, gehoorzaamheid aan Christus is een betere drijfveer dan het verlangen „zegen" te zien of succes te behalen.

Ditzelfde geldt voor de arbeid op de zendingsvelden. Ook deze arbeid zoeken we niet, omdat we anders geen werk hadden. Doch de Heer eist het! Dat vraagt offers. Er zullen er zelfs zijn, die hun levens daartoe moeten geven. God zal hen roepen, maar wij behoren met onze gaven achter hen te staan.

Nog wijdde spr. de aandacht aan de opleiding van hen, die de voorwerkers in de arbeid zullen worden. Wij zullen hebben te bidden om de mensen, die God Zelf daartoe bestemd heeft. Inmiddels schakelt dit onze waakzaamheid niet uit. — Hoewel de voorwerkers moeten beseffen, dat zij de consequenties van hun roeping zelf hebben te dragen, zullen wij toch een oplossing moeten vinden voor de vragen aangaande omvang, milieu en aard van hun studie tegen de achtergrond van de in de loop der tijden steeds weer wisselende eisen.

De vraag of wij ook in de tweede eeuw gezond zullen blijven meende spr. met ja te mogen beantwoorden, mits het ons gelukt evangelistisch te blijven.

Een geanimeerde bespreking volgde de inleiding, zonder nochtans veel meer licht te ontsteken, dan ons reeds door de inleider geboden was.

Stellig zeer belangrijk was de oriëntering, welke Ds. Louw op het terrein van de oecumenische beweging mogelijk maakte door zijn referaat onder de titel: Het Baptisme en de Oecumenische Beweging. Spr. stelde de vraag, of de sympathie jegens de oecumenische beweging, die zelfs het Baptisme van onze tijd tot daadwerkelijke medewerking heeft geleid, een gevolg is van een geestelijk zuiveringsproces, of dat het verklaard moet worden als een teken van vervlakking en verlies van roepingsbesef.

Zonder twijfel ligt er veel bekorends in de gedachte aan de eenheid aller gelovigen. Toch blijkt uit de rapporten en discussie's, die op het laatste Bapt. Wereldcongres dienaangaande een zekere gereserveerdheid. Misschien is deze te verklaren uit dezelfde omstandigheden, waardoor ook ten onzent grote groepen baptisten afwijzend staan tegenover een hechter contact met de grote christelijke kerken.

Het een en ander noodzaakt ook ons, ons een duidelijk beeld te vormen van de vraag, hoe wij de kerken, die wij onder anderen op het gebied van de zending ontmoeten, hebben te waarderen. Zijn er principiële verschillen, of slechts toevallige door bijkomstige omstandigheden ontstane verschillen?

Als karakterisering van de zuivere Kerk diende de omschrijving: Waar het Woord Gods zuiver gepredikt, de sacramenten zuiver bediend en de tucht gehandhaafd wordt. Wel kan men groeperen, die een bepaalde belijdenis beamen. Maar van harte gelovig worden kan men slechts door de werking van de Heilige Geest. In het eerste geval behoort de kerk tot het terrein van het natuurlijk-godsdienstige leven, zij het aan Christus georiënteerd. In het laatste geval behoort zij tot de nieuwe schepping. Er bestaat dus een kloof tussen de eerste en laatste aard van kerken, die niet overschreden kan worden.

Sluit dit alle samenwerking uit? Neen, want afgezien van het onderscheidene komt aan kerken de naam van christenheid toe. Ook door haar wil Christus Zijn invloeden tot gelding brengen op aarde. Als zodanig hebben wij als gemeenten van gelovigen vele aanrakingspunten, en kan dan ook samengaan vruchtbaar zijn, al zal dit ook nimmer kunnen inhouden een instemming met de belijdenis en inrichting van deze kerken.

Tot mijn spijt ontging een groot deel van de discussie mijn aandacht, daar deze door andere dingen in beslag werd genomen. We hopen, dat Ds. Louw zelve een korte samenvatting daarvan aan zijn referaat zal toevoegen. Wat mij betreft roep ik uw clementie in over het tekort, waarvan ik mij met schaamte bewust ben.

Het derde thema van de dag riep ons op, ons te bezinnen op het avondmaal. De referent wenste de inzichten

in de betekenis van het avondmaal slechts te ontlenen aan die schriftgedeelten, die daarover handelen, om op deze wijze zich te vrijwaren van de fout uit de geschiedenis, om eigen visie te stellen op de plaats van de Goddelijke openbaring. Te veelvuldig is daardoor in het verleden het avondmaal tot een kampplaats geworden in plaats van gemeenschapsvormend sacrament.

Spr. schetste de betekenis van het profane gastmaal in het leven van Jezus' tijdgenoten. Lotsverbondenheid en onderschikking onder de leiding van de gastheer waren de elementen, die alsdan tot gelding kwamen. De sporen daarvan kan men uit verschillende reactie's bij Petrus tijdens het avondmaal duidelijk opmerken.

Uit het voorgaande mag blijken, dat Jezus in het avondmaal niet slechts een souvenir wilde geven. Wat Jezus daarin geeft is ook meer dan een bijzonder geslaagde illustratie van Zijn leer. Zonder twijfel is het ook een gedachtenismaal, waarbij Hij op meer dan geniale wijze met heel eenvoudige middelen de rijke schat van de genade heeft veraanschouwelijkt. Maar het avondmaal is meer dan dat. Jezus is van het Leraarspodium getreden, vanwaar uit Hij gesproken had van zonde en schuldvergeving, verlossing en eeuwig leven, om nu de schuldvergevende en verlossende daad ook werkelijk te doen! Nadat Hij de Weg ten Leven heeft *gewezen*, is Hij de Weg ten Leven *geworden!*

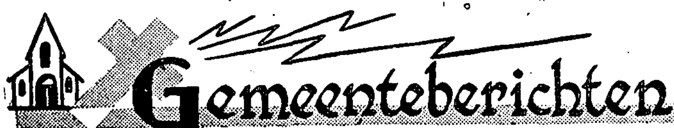
Christus heeft dus in het avondmaal een lotsverbondenheid aangeboden. D.i. een nieuwe band, die aan het doel zal beantwoorden. Niets, zelfs niet Zijn naderende dood, zal die kunnen opheffen. Integendeel: Zijn dood wordt voorwaarde. Deze brengt namelijk schuldvergeving en hereniging met God, dus nieuw leven. Deze zegen valt ieder ten deel, die in het avondmaal de lotsverbondenheid de onderschikking van zich aan zijn Heer Jezus Christus aanvaardt.

Daarmee is gezegd, dat de viering van het heilig avondmaal slechts zó tot heil kan zijn, wanneer daar waarachtig geloof is in de gekruisigde Christus.

Na enige praktische vragen te hebben opgeworpen en beantwoord, werd uitvoerig gediscusseerd, hetgeen zonder twijfel in vele opzichten verhelderend heeft gewerkt.

Nog beluisterden we een hartelijk afscheidswoord van Ds. Hornstra, de leider van de middagvergadering, en gesterkt tot nieuwe arbeid keerden de vele vertegenwoordigers en gasten naar de plaats, welke God hun gewezen had.

BRANDT.

HARLINGEN

't Is al een hele tijd geleden dat Harlingen iets van zich liet horen. U moet dan maar denken: geen bericht, goed bericht. En zo is het inderdaad ook; wij hebben goede berichten. Zondag 6 Juli mochten we getuige zijn van het feit, dat een jonge broeder door de doop de gemeente werd binnengeleid. 's Avonds om 8 uur vierde de gemeente het H. Avondmaal, waar onze jonge broeder werd toegesproken door br. ouderling J. Hamer. 't Was voor ons allen een rijkgezegende dag. Wij bidden van God dat nog velen toegedaan mogen worden tot de gemeente, die zalig worden.

Hij zegene het Woord dat in zwakheid gebracht wordt, en geve dat ook zij, die op de drempel staan, deze stap mogen doen.

Het zal u niet berouwen,
De keus van 't smalle pad.
Wij kennen de Getrouwe,
Die ons heeft liefgehad.
Vest al uw hoop op Hem,
Dat ieder 't aangezichte
Ginds naar de Godsstad richte —
Daar ligt Jeruzalem.

K. W.

EERSTE DOOPDIENST TE ALKMAAR

Zondag 29 Juni was een bijzondere dag voor onze gemeente. Twee jonge zusters hadden de wens te kennen gegeven in de gemeente opgenomen te mogen worden. Daar we nog geen eigen zaal met doopgelegenheid hebben, hadden we voor dit doel de overdekte zweminrichting gehuurd.

Onze voorganger sprak over 2 Cor. 5 : 17: „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden". Met aandacht werd geluisterd door de gemeente en verschillende bezoekers. De dopelingen knielden daarna neer, en er werd met hen gebeden, waarna de gemeente hun staande toezong Ps. 134 : 3. Menigeen kon zijn ontroering niet verbergen.

Voordat de zusters in het watergraf afdaalden werd gezongen: „Zijt gij gedoopt in Christus' dood...." Ook het afdalen in het water maakte diepe indruk.

Des middags kwam de gemeente weer samen om het Avondmaal te vieren. De nieuwe leden werden hartelijk welkom geheten door de voorganger; helaas, de ouderling kon wegens ziekte niet aanwezig zijn.

Met grote dank en vreugde zien we terug op deze dag en gaan vol vertrouwen verder, ziende op de overste Leidsman des geloofs.

Met vriendelijke groeten,

W. KRUIZE.

ENSCHEDE

Geliefde broeders en zusters.

We kunnen melden dat het ons goed gaat in de gemeente. Alle takken van arbeid groeien. Onze voorganger doet met lust en ijver zijn werk en God geeft de wasdom. Want Zondag 29 Juni was het hier een feestdag. Twee zusters en een broeder, die reeds lange tijd met ons opgingen, hadden de wens te kennen gegeven om de Heer te volgen in het watergraf. Met blijdschap zijn wij naar Hengelo, waar de doop plaats vond, gegaan.

Ds. Brongers sprak naar aanleiding van Hand. 2. „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt". Er werd met veel belangstelling naar dit woord geluisterd. Na de prediking werd de doop voltrokken.

Het deed ons goed herinnerd te worden aan onze eigen belijdenis en doop. En dankbaar keerden we huiswaarts. Maar met een bede in het hart, om in Enschede een eigen kerkgebouw te mogen bezitten, waar gedoopt kan worden. Om zodoende de Enschedeërs wakker te roepen voor de doop der gelovigen.

Zondag 6 Juli werden bij het Avondmaal de nieuwe leden welkom geheten bij monde van broeder ouderling Dokter.

Voorwaar, wij hebben reden om God te danken voor de zegening ons geschonken. En we kunnen moedig voorwaarts gaan met het oog op Hem gericht. Wij weten, de Heer heeft meer te geven. Hem zij de eer.

I. R. N.

Wij hebben het genoegen een brief te kunnen plaatsen, die broeder A. Zijp, lid der gemeente te A'dam, ons vanuit Amerika zond. Hij beschrijft daarin een godsdienstoefening aan de verre Westkust van de U.S.A., gehouden in een der baptisten kerken. Een wegwijzend woord?

E. R.

LOS ANGELOS, 6 Juli 1947.

Geliefde Broeders en Zusters.

Het is Zondag, en ik had het voorrecht vanmorgen een kerkdienst bij te wonen in de „Baptisten Tempel" alhier. Dit is zeker wel de grootste Baptisten kerk hier in Los Angelos; haar gebouw is van een geweldige omvang. Het innerlijke van het gebouw is inderdaad als een tempel gebouwd. De koepel is rond en hoog. Het kerkgebouw zelf is ongeveer zo groot als het Concertgebouw in Amsterdam, de kerkzaal is echter veel groter en veel mooier dan de grote zaal in het Concertgebouw. Natuurlijk heeft dit gebouw, evenals alle andere kerkgebouwen in Amerika, vele bijzalen, waar allerlei vergaderingen en samenkomsten gehouden kunnen worden. Aan allerlei takken van arbeid is gedacht. Hoe zou het zangkoor elke Zondag kunnen dienen, indien voor haar geen gelegenheid was om te studeren? Hoe zouden de bijbelklassen en de jongelieden, mannen- en vrouwenverenigingen kunnen floreren, als aan hun noden niet was gedacht?

Deze kerk is aangesloten bij de „Noordelijke Baptisten Vereniging" hetwelk in sommiger oren misschien niet zo'n goede klank heeft. Ik moet echter al dadelijk zeggen, dat deze kerk en haar predikant op zuiver bijbelse grondslag staat. Van modernistische tendenzen was hier *niets* te bespeuren. Hier werd gepredikt de verzoening door het bloed, de redding alleen door het geloof in onze Heere Jezus Christus. Niet alleen het gebouw wordt een „tempel" genoemd, maar ook de kerdienst zelve was in overeenstemming met de heilige roeping des Heeren. Natuurlijk was het anders dan wij het in Holland gewoon zijn; er was decorum, maar het was alles plechtig en waardig. Onder de vele tientallen kerkdiensten, die ik hier in Amerika heb meegemaakt, was deze zeker wel de meest indrukwekkende. De orde van de dienst, beter kan ik spreken van „de orde der diensten" was uitnemend geregeld. En dat wil wat zeggen met een publiek van laat ons zeggen ongeveer 3000 personen; en in een dienst, waarin zoveel variaties waren. Maar dit is dan ook een vrucht van de veel betere regeling in de Amerikaanse kerken, waar niet alleen de predikant of voorganger de hele dienst verzorgt, maar waar velen aan „de dienst" deelnemen, dat wil niet zeggen: de kerk bezoeken, maar *dienen*, het een of ander doen, aan de dienst *deelnemen*. Ik schat het aantal „dienaars" deze morgen op *minstens vijftig*, waarschijnlijk nog wel meer. En tel ik de koorleden mee, dan zelfs *zeer veel meer*.

De kerk heeft een podium, een *toneel*. Toen het scherm opging zaten daar de koorleden, in hun zwarte gewaden met brede, witte gestreken stroken, reikend tot over het grootste deel van het lichaam. Ook de predikant was daar, de trompettist, de pianist, de solozanger. Het prachtige orgel, welks pijpen vanuit de zaal niet zichtbaar waren, maar die waarschijnlijk in de koepel der zaal waren ingebouwd, speelde als preludium: „O Lam van God, voor mij op aard gekomen" en: „O bloedend Hoofd vol wonden". Daarna zong het koor een lied getiteld: „De God van onze Vaderen". Hierna volgde door het koor en de gemeente „Heilig, Heilig, Heilig...." Dan spreekt de dominee de zegen uit, beantwoord door het koor, waarna de gemeente weer een lied zingt. Dan worden de bezoekers aan de gemeente voorgesteld; aan ieder, die zich bekend maakt, wordt een welkomswoord gewijd. (Ik zweeg bij deze gelegenheid liever stil.) De predikant leest hierna een gedeelte van Filippenzen 3 en bidt. Dan is het de tijd voor het „offer". Men noemt dit geen collecte in Amerika maar een offer, en men legt er altijd de nadruk op dat dit een gedeelte is van *de dienst*. Terwijl „the offering" wordt opgenomen, zingt een zangeres een lied betreffende „loskoping". Mooi, rustig en met overgave.

De predikant Dr. G. Kearnie Keegan spreekt dan ongeveer een vijftien minuten naar aanleiding van Fil. 3 over: „opdat ik Hem kenne". Zelden heb ik iemand waardiger en rustiger en met meer ernst en toewijding over de noodzakelijkheid *„om Hem* te *kennen"* horen spreken, dan deze Baptisten predikant. Er was dan ook grote aandacht. Ja, er was regel en orde en vorm in deze kerk, maar het was zeker geen dode vorm. Ook de uitnodiging aan allen, die er prijs op stelden „om Hem te kennen". en daar getuigenis van te geven, was zo eenvoudig en klaarblijkelijk zo ernstig gemeend, en zo zonder enige abnormale pressie, hoewel juist door de klemmende eenvoud en ernst toch dringend, dat ik deze wijze van uitnodiging haast als een model voor alle anderen zou willen aanbevelen. Maar namaak bestaat nu eenmaal niet in het geestelijke, en gelukkig ook, daar is onze God veel te rijk voor. Alleen geloof ik dat een prediking zonder uitnodiging te vergelijken is met een kop zonder staart; natuurlijk blijft dan ook het middenstuk zonder betekenis.

Op bovengenoemde uitnodiging kwamen een vijf of zestal personen naar voren; enkele van andere plaatsen, die zich nu bij deze kerk wilden aansluiten, andere bijzonder door het Woord getroffen deze morgen, waaronder ook een „doopcandidaat".

Tijdens het eerste deel van de dienst was het podium door de schijnwerpers hel verlicht, toen de predikant ging spreken werden deze lichten gedoofd, zodat alle aandacht zich op hem kon concentreren. „Opdat ik Hem kenne". Deze predikant gaf blijk „Hem" te kennen, en hij zal zeker een der meest waardige vertegenwoordigers van onze Amerikaanse broeders zijn op het Baptistencongres in Kopenhagen van 29 Juli tot 3 Aug. a.s. Op zijn terugreis hoopt Dr. Keegan Amsterdam aan te doen en daar op 6 en 7 Augustus te zijn. Ik zou onze Amsterdamse ambtsbroeders willen aanbevelen, hem voor een samenkomst in Amsterdam als spreker uit te nodigen; indien dit tijdig geschiedt, zullen wij zeker een goede samenkomst met hem hebben. Officieel kon ik hem natuurlijk niet uitnodigen, maar voorlopig heeft hij zich reeds bereid verklaard.

Na de boven beschreven dienst, en dus eigenlijk nog tot de dienst behorend, werd het avondmaal des Heeren gevierd. Eerst de plechtigheid der „handreiking" aan degenen, die als „nieuw" aan het avondmaal zouden

deelnemen. Dan wordt de tafel „ontdekt". Het schijnt wel de tafel der toonbroden. Tien grote zilveren „vaten" versieren de tafel. Na schriftlezing en gebed worden door een groot aantal „dienaren" de schalen met het gebroken ongezuurd brood rondgediend. Als dan de voorganger enkele woorden uit de avondmaalsinzetting heeft gelezen, wordt het brood gelijktijdig genuttigd. Hetzelfde geschiedt met de wijn, die uit zilveren schalen in kleine glazen bekertjes aan elk der deelnemers wordt geserveerd. Bij deze hele avondmaalsviering werd alleen aan het Woord van God „het woord" gelaten.

Wanneer ik nu nog zeg, dat voor de dienst ook de hier gebruikelijke Zondagsschoolklassen werden gehouden, van welke ik zelf de mannenklas bijwoonde, dan heb ik zo ongeveer het voornaamste gezegd. In de Zondagsschoolklas zelf heb ik, naar ik meen, ook het voornaamste gezegd. Ik heb zo de indruk, dat ik hier vandaag een der mooiste en, geestelijk gesproken, ook een der beste Baptisten kerken heb bezocht. Waar Gods Woord niet wordt verloochend, waar het bloed der verzoening nog in het centrum van de prediking staat, waar nog een arbeid verricht wordt voor de Naam en de zaak des Heeren, waardoor zielen gered worden van het eeuwig verderf. Waar het voornaamste in heel de arbeid is: „Opdat ik Hem kenne en de kracht van Zijn Opstanding". Als de Gemeente des Heeren zich in gehoorzaamheid door de Geest van God laat leiden, alleen dan zal zij de heerlijkheid Gods zien.

Moge de Heer ons allen levend maken door Zijn Geest, die Hij geven wil aan allen die het in oprechtheid van Hem begeren.

Met hartelijke broedergroet,
A. ZIJP.

Zendingsrubriek

Overal ter wereld kunnen we een sterke activiteit op zendingsgebied bespeuren. De laatste oorlog heeft de zendingsexpansie flink beknot, maar thans wordt met verdubbelde energie aangepakt. Het verloren terrein wordt opnieuw fors bewerkt; zendingsvelden, die veel in directe zin van de oorlog geleden hebben, (b.v. China), met de daad geholpen; nieuwe terreinen worden ontgonnen en rijp gemaakt voor Jezus Christus.

Zo berichtte „the Commission" het zendingsblad van de Foreign Mission Board of the Southern Baptist Convention U.S.A. van Juni 1947 dat op 8 en 9 April te Richmond door bovengenoemd Baptisten Zendingsgenootschap niet minder dan 56 mannelijke en vrouwelijke zendelingen aanvaard werden. Hiervan waren 14 bestemd voor China; 17 voor Latijns Amerika; 12 voor Nigeria (West Afrika) 1 echtpaar voor Japan; 7 voor de Hawaï-eilanden in de Grote Oceaan. Deze amerikaanse geloofsgenoten drijven ook nog zending in Zuid Europa en zodoende gaat er eveneens een echtpaar naar Spanje en een ander naar Italië. Onder de 56 gelukkigen bevonden zich 4 doctoren en 5 gediplomeerde verpleegsters.

Een ander Baptisten Zendingsgenootschap, de „Conservative Baptist Foreign Mission Society", telt niet minder dan 134 zendelingen op 10 posten over de gehele wereld, terwijl 80 adspirant zendelingen vol ongeduld wachten op hun benoeming en uitzending.

T.z.t. hoop ik nog meer cijfers en gegevens te kunnen verstrekken over andere amerikaanse Baptisten Zendingscorpora. Het is ook nuttig en nodig, dat wij zoveel mogelijk kennis nemen van wat op zendingsgebied in het Verre Oosten geschiedt. Amerika heeft o.m. het voornemen om de zendingsarbeid in Japan ernstig ter hand te nemen. Wie enigszins ingelicht is, weet dat in de afgelopen oorlog de U.S.A. dit land vooral als haar „vijand" heeft beschouwd. En thans gaat de amerikaanse christenheid Rom. 12 : 21 practisch beoefenen.

De Protestantse kerken daar hebben n.l. het plan opgevat om in de eerstvolgende jaren zo om en bij de 500 zendelingen uit te zenden. Het motto is: Japan for Christ! Dit alles zal geschieden in overleg met de japanse christenheid. Bergen van moeilijkheden moeten hierbij overwonnen worden. De huisvesting is b.v. al een even groot probleem als in ons land. Deze tracht men op te lossen door 100 barakken en noodwoningen als woonhuizen naar Japan te zenden. Bovendien zal men trachten een beperkt aantal huizen in Japan zelf te restaureren.

De U.Z.C. heeft gepoogd in bovenstaande regels u enigszins duidelijk te maken, dat men overal ter wereld zich zeer beijvert voor de zending. Daarom heeft het haar zeer verheugd, dat op de A.V. te Leeuwarden onze adspirant-zendelingen met algemene stemmen aanvaard werden. Mogen wij soms daaruit de verblijdende conclusie trekken, dat de Baptisten in Nederland hun plicht en roeping jegens de buitenlandse zending gaan verstaan?

De U.Z.C. beoogt niet meer en niets minder dan de liefde jegens de zending te animeren en te stimuleren. Het begin is er — we zijn er allen natuurlijk zeer dankbaar voor. Maar we zijn er nog niet — *we willen méér en kunnen nog heel wat méér doen.* Doch alleen als *alle* gemeenten met hart en ziel meewerken! Waarom blijven enkele gemeenten dan nog in gebreke met het benoemen van een zendingscorrespondent(e)?! Geduld, merkte men op de A. V. te Leeuwarden op. De U.Z.C. verweert zich en zegt: de zaak van de Meester heeft haast. Wat we voor de Heere Jezus doen willen, moeten we goed en aanstonds doen. Het moet af zijn! Dat is zonder meer onze plicht en roeping.

Wat zegt u van dit berichtje? In „Trouw" van 2 Juli 1947 las de U.Z.C.: „Te 's Gravenhage is Woensdag aangekomen de heer P. Hafiz, een Mohammedaans missionaris, die naar Nederland is gekomen om te arbeiden onder de Indonesische moslims hier te lande en ook om te trachten Nederlanders voor de Islam te winnen. De heer Hafiz vertelde, dat hij optimistisch is over de mogelijkheden van de Islam in Nederland en dat het in de bedoeling ligt zo spoedig mogelijk in Den Haag een Moskee te openen. Naar tal van landen in Europa zijn reeds missionarissen uitgezonden en er is overal met succes gewerkt. De heer Hafiz werkt sinds anderhalf jaar in Londen onder de Mohammedanen aldaar en ontving zijn opleiding als missionaris op de zendingsschool te Quadian (Br. Indië)."

We gaan nu niet meer praten of geduld beoefenen, maar ons antwoord is *kordaat aanpakken!* Zendingscorrespondenten, bewerkt met élan uw gemeente. Broeders en zusters, waarom zoudt gij achterblijven? Het gironummer van de U.Z.C.-penningmeester is 382183 ten name van br. W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek.

De U.Z.C. blaast de bazuin: verzamelen en doe een daad!

Met hart. zendingsgroet voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen van:

Gemeente te Alkmaar	f 18.70x
„ „ Arnhem	- 96.25x
„ „ Pernis	- 23.17x
Zondagsschool te Harlingen	- 50.—
Gemeente te Em.-Erfsch.veen	- 333.08
Centraal Zusterhulp	- 500.—
Chr. Nat. School I Hengelo	- 9.67
Gemeente te 's-Gravenhage-O.	- 14.19x
„ „ Groningen	- 173.86x
N.B.J.B. Groningen	- 25.—x

Met een x gemerkte bedragen is de opbrengst van de collecte gehouden op Zendingszondag. Ik breng nog in herinnering het besluit van de Algem. Vergadering tot uitzending van 2 zendelingen en 1 zendeling-zuster. Dit stelt financieel hoge eisen. De verwachtingen van de zendingscommissie zijn dan ook hoog gespannen. Elke gave, hoe klein ook, is hartelijk welkom.

Gireer op no. 382183.

Uw dw. dn.
W. MODDERMAN,
Willemstraat 9, Sneek.

Verantwoording

In de maand Juni ontving ik de volgende giften:

1. voor „onze jongens" J. P. te H. f 5.—; de J. te A. f 2.50.
2. voor de E.C.U. Deventer f 75.—; E.Erfsch.veen f 75.06; Bapt. Zond.school te Harlingen f 50.—; v. d. W. te M. f 5.—.
3. voor Pensioenfonds Mej. M. A. v. W. te A. f 25.—.

De voor het seminarie binnengekomen giften heb ik op verzoek aan de secr. van het curatorium bekend gemaakt; van dezen zult u wel nader horen.

U ziet het: in Juni is niet erg veel ontvangen. Inderdaad wel een paar mooie giften, waarvoor we hartelijk dank zeggen! Maar het zou een genoegen zijn voor mij en voor de gevers en voor de lezers een lange lijst te kunnen publiceren. Had u het erg druk met de voorbereiding van uw vacantie? En staat u nu middenin of vlak voor de vreugde van de vacantie? Prachtig! Maar als u een paar honderd gulden voor dit genoegen uitgeeft, is u dan wel verantwoord, wanneer u geen extra vacantie-gift voor een tak van het Unie-werk besteedt? In elk geval ben ik gaarne bereid van alle vacantie-gangers een extra gift te ontvangen en te noteren voor het door hen gekozen doel! Gaarne zie ik een stroom van vacantie-gaven tegemoet.

De Unie-administrateur
T. JANSMA.

GEEN REGEL
ZONDER ZENDINGSZEGEL

Mededelingen

RADIO-DIENST

Programma van de morgendienst op Woensdag 23 Juli, v.m. 10.30—11 uur (N.C.R.V.)

Zingen: Joh. de Heer 823.
Gebed.
Schriftlezing: Openb. 7 : 9—17.
Toespraak.
Dankgebed.
Zingen: Joh. de Heer 274.

De dienst wordt geleid door Ds. D. Slort van Almelo.

Overgenomen uit de Arnhemse Courant van 1 Juli:

Amerikaanse Baptisten zagen verwoest Arnhem

Enthousiast over de geest van de bevolking

1500.000 Amerikanen reiken de helpende hand

De Arnhemmers, die gistermiddag een stadsbus voorbij zagen snorren met de „Stars and Stripes" over de motorkap, zullen zich hebben afgevraagd wat voor een gezelschap buitenlanders nu weer de puinhopen kwamen bezoeken. Voor velen zal het een vraag zijn gebleven en misschien hebben zij het Amerikaanse gezelschap versleten voor mensen-met-vacantie. Niets was echter minder waar, van nieuwsgierige vacantiegangers was geen sprake. Het betrof hier een achttal leidende figuren uit de Amerikaanse Baptisten Kerk, die naar Europa zijn gevlogen om te zien wat zij voor hun geloofsgenoten aan deze zijde der Oceaan kunnen doen.

Met de trein uit Utrecht, die even over drie het Arnhemse station binnenstoomde, arriveerden Dr. Edwin T. Dahlberg, president of the Northern Baptist Convention en pastor of First Baptist Church, Syracuse N.Y.; Dr. Gerald Watkins, pastor of Lane Ave. Baptist Church, Rochester N.Y.; Dr. Stanley I. Stuker, executive secretary, World Relief Committee, New York City; Dr. Marlin Farnum, secretary for Europe-American Baptist Foreign Mission Society; Dr. Louis Jensen, associate secretary, American Baptist Foreign Mission Society (vergezeld van zijn vrouw); Dr. George Debyshure, pastor First Baptist Church Oakland, California; Dr. Irving G. Roddy, pastor First Baptist Church Nebraska, allen Baptisten predikanten uit New York en omgeving.

Op het stationsplein werden de predikanten hartelijk welkom geheten door ds. H. D. Hooghwinkel, benevens enkele leden der kerkeraad der Baptisten gemeente in Arnhem.

Nadat de gasten in hotel Bristol een verfrissing hadden gebruikt, ging het per extra bus naar Oosterbeek, waar een bezoek werd gebracht aan het Airborne-kerkhof. Daarna werden de plaatsen bezocht waar de parachutetroepen waren gedropt, de plek nabij de Westerbouwing, waar zij onder het moordend vuur der Duitsers de Rijn overstaken en dank zij de buitengewone explicatie, die

mevr. van der Hart gaf, konden de Amerikanen zich een juist beeld vormen van de heroïeke strijd, die om Arnhem gestreden is. Na een korte bezichtiging van de verwoeste binnenstad werd een bezoek gebracht aan het Bureau Stadsplan waar de ingenieur van dienst een overzicht van de verwoestingen en een uiteenzetting over de wederopbouwplannen gaf. De opbouwplannen verheugen zich in een speciale belangstelling, die bleek uit de vele vragen der gasten. Ds. Hooghwinkel en de heren Attema, bouwkundig en financieel adviseur van de Unie Bouwstichting der Baptisten gemeenten en Broekhuizen, plaatselijk architect, die eveneens de tocht meemaakten, vertelden nog een en ander over de kerkenbouw.

Baptisten gemeente bouwt huizen

Goed zes uur reed het gezelschap over de Baileybrug om in Arnhem—Zuid het woningtype te bezichtigen, waarvan de Baptisten gemeente er 50 in dit stadsplan wil laten bouwen. Nadat tenslotte nog de huidige kerk der Baptisten gemeente was bezocht, zette het gezelschap zich aan de dis in Maison Verloop. Het gemeentebestuur werd hierbij vertegenwoordigd door de heer v. d. Ham.

You have a splendid spirit

Tijdens een geanimeerd gesprek, dat wij met de heren Dahlberg en Stuker hadden, vertelden zij ons een en ander over het doel van hun tocht.

Zaterdag j.l. kwam het gezelschap per vliegtuig van de American Overseas Airlines in ons land aan. Nederland is het eerste land, dat zij in hun Europese trip aan doen. Tijdens deze trip, die tot Augustus duurt, hopen zij uit te vinden, waarmee zij hun broeders in Europa het best kunnen helpen en dan worden in Amerika de handen ineen geslagen om het niet bij woorden te laten blijven. Van ons land gaat het naar België, Frankrijk, Zwitserland, Tsjecho Slowakije, Stuttgart, Polen en Denemarken, waar zij het wereldcongres der Baptisten bij zullen wonen. Ruim 400.000 Baptisten uit de gehele wereld (zelfs uit Japan) zullen op dit congres bijeen zijn.

Hierna valt de delegatie uit een, een paar gaan er naar Zweden en Noorwegen, de rest verspreidt zich over Engeland en Schotland. In Augustus wordt gezamenlijk de thuisreis per Queen Elisabeth aanvaard.

„Het is ons ideaal", aldus de heer Dahlberg, die hoofd is van 5500 predikanten, verdeeld over 7000 kerken met gezamenlijk 1.500.000 Amerikaanse Baptisten, „de helpende hand te bieden aan de Europese Baptisten waar wij kunnen. Wij zullen daarmede de wereldvrede dienen, omdat we geloven, dat de geallieerde naties zullen zegevieren door een sterke Christelijke kerk".

Speciaal tot Nederland voelde de leider der delegatie zich aangetrokken, omdat zijn zoon met de ondergrondse beweging in Nederland heeft samengewerkt. „Velen van ons", aldus de heer Dahlberg, „hebben zoons en dochters, die in Nederland zijn geweest met de bevrijding en ze hebben ons veel over uw land verteld. Zij hadden zich een duidelijk en goed beeld kunnen vormen van het leed en de ellende die over het Nederlandse volk waren gekomen en zij bewonderen de moed en de volharding waarmede de Nederlanders aanpakken. Bijzonder enthousiast waren de Amerikanen over het nieuwe stadsplan, dat zo'n ruime plaats voor het kerkelijke en actuele leven biedt.

„You Dutchmen have a splendid spirit" drukte de heer Stuker zich uit.

Ds. Hooghwinkel bood namens de gemeente een boek over Arnhem aan, dat met dankbare woorden door ds. Dahlberg werd aanvaard. In een korte speech, waarin hij nogmaals de „spirit" van de Arnhemse bevolking in het bijzonder noemde, beloofde hij al het mogelijke te doen, om de Baptisten kerk in Arnhem te laten herrijzen. „Wat wij vandaag gezien hebben, zullen wij nooit vergeten".

Er werden nog vele hartelijke woorden over en weer gesproken, o.m. door de heer van der Ham namens het gemeentebestuur. Tenslotte dankte Ds. Hooghwinkel alle genodigden voor hun aandeel in het welslagen van dit bezoek. Precies drie minuten over half tien vertrokken de Amerikaanse predikanten „thankfull" en wuivend van het Arnhemse perron, uitgeleide gedaan door ds. Hooghwinkel en zijn kerkeraadsleden.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2855
VRIJDAG 25 JULI 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.60

Een vreemdeling

Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners. *Ef. 2 : 19.*

Ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen.... *1 Petr. 2 : 11.*

Wat is een vreemdeling? Een buitenlander is een vreemdeling. Wij zien het aan zijn kleding, horen het aan de taal, die hij spreekt en merken het op bij zijn gedragingen.

Maar ook wanneer ik in een roomse kerk kom weet ik vreemdeling te zijn. Het schemerige licht, de beelden aan muur of zuil, geven mij een onzeker gevoel. Wellicht kan men het zo uitdrukken: vreemdeling zijn wil zeggen: ergens niet thuis zijn.

Israël kende bijwoners, vreemdelingen. Het waren heidenen, die niet tot het Jodendom toetraden door besnijdenis en doop, maar die in het midden van de gemeente levend, deelnamen aan religieuze plechtigheden. Voor ons gevoel staat een vreemdeling verder weg dan een bijwoner. Jezus genas tien melaatsen en maar een van hen keerde weer om Gode de eer te geven; en hij was een vreemdeling. De vreemdeling kon natuurlijk bij-woner worden.

Paulus zegt tot de gelovigen in Efeze: gij zijt niet meer vreemdelingen en bijwoners. Eertijds wel vervreemd en vreemdelingen, zonder God en zonder hoop, doch nu nabij gebracht door het bloed van Christus. Geen vreemdeling meer bij God. Ze hebben nu de toegang tot de Vader. Ze kunnen nu thuis komen. In Christus zijn ze thuis. Vroeger stonden ze buiten, nu zijn ze binnen. Thuis bij God. Niet meer zwervend door de woestijnen der ijdele philosophieën, niet meer hunkerend naar een rustplaats voor de voet en naar een dak boven het weerloos hoofd. Eindelijk thuis. Bij God thuis. Door genade. Huisgenoten Gods. Niet meer geduld doch begeerd. Uit de wijde, angstaanjagende wereld over het smalle pad naar het veilig tehuis.

Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen.... Zo zegt Petrus tot de gelovigen. Dus toch nog niet daar waar veiligheid en bescherming is?

Gelooft u in het: overal thuis? Mensen, die overal thuis zijn, hebben geen echt tehuis. Die bij God thuis zijn, bij Hem in- en uitlopen en weide vinden, die worden weer vreemdelingen en bijwoners daar waar ze eerst trachtten thuis te zijn — in de wereld.

Petrus zegt eerst wie we thuis zijn: een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk. Daaruit volgt dat we nu buiten vreemden geworden zijn. In de wereld — niet ván. Wij zijn buitenlanders in deze bedeling. Niet opzettelijk, niet nadrukkelijk, maar onontkoombaar. Wij spreken vreemd en handelen vreemd. Omdat we thuis anders gewend zijn.

Dat kan aanleiding tot moeilijkheden geven. Tegenover het leven van alledag, tegenover de regering, de maatschappelijke orde. Gelovigen zijn sinds Abel en Noach en Lot vreemdelingen. Vreemden. Bevreemdend soms.

Slechts een vraag aan het eind:
Waar zijt gij waarlijk thuis?

HUIZINGA.

ATTENTIE

De eindredactie van ons blad berust voor de nummers, die op 1 en 8 Augustus verschijnen, bij Ds. J. Louw.
Adres voor 't no. van 1 Aug.: Fultonstr. 85, Den Haag; voor 't no. van 8 Aug.: Parkweg 6a, Groningen.

De **donkere** wolk

Het opschrift behoeft geen verklaring.

Het is volop zomer. Het tentenkamp der N. B. J. B. is verrezen en de eerste ploeg jongeren begeeft zich op weg om van bos en hei en gemeenschap te genieten. Hun liederen zullen schallen in de trein en over de velden. Doch aan de horizon dreigt een donkere wolk.

De jeugd heeft in Groningen op buitengewone wijze genoten van de conferentie, een jaarlijkse bijeenkomst, die steeds meer uitgroeid tot een feest. Het was ook

dit jaar een feest en weinigen hadden oog voor de donkere wolk, die dreigend optrok.

Men zegt, dat ongeveer zestig baptisten Nederlanders zich gereed maken voor de tocht naar Kopenhagen. Zij verheugen zich op deze tocht, aan het eind waarvan zij de duizenden zullen ontmoeten, die samengestroomd zijn uit alle delen van de wereld. Het gemeenschappelijk zingen, danken en bidden zal een ervaring worden, die nog lang zal nadeinen in hunne harten. Maar er valt een diepe en lange schaduw over hun vreugde.

Het is in Indonesië steeds donkerder geworden en het gesprek dat tot dusver gevoerd is, is afgebroken. Het is niet aan ons uit te maken bij wie daarvan de schuld ligt. Wel hebben we het gevoel gekregen, dat van Nederlandse zijde gedurig getracht is langs de weg van overleg een gewapend conflict te voorkomen. Ook kregen we de indruk dat van andere zijde men zich niet hield of niet houden kon, omdat daartoe het gezag ontbrak, aan afspraken, die met de vertegenwoordigers van onze regering gemaakt werden.

De berichten, die heden door de radio en straks door de pers tot ons zullen komen, duiden erop, dat van nederlandse zijde maatregelen zijn genomen, die ten doel hebben gezag en orde te herstellen, die altijd voorwaarde geweest zijn voor een samenleving.

Wij achten ons niet bevoegd om critiek uit te oefenen op de weg, die de vertegenwoordigers zijn gegaan. Wel willen wij uitdrukking geven aan de smart, die ieder moet voelen, omdat ieder weet wat oorlog betekent. Wij denken daarbij zowel aan het indonesische volk als aan onze soldaten, die nu met het geweer in de hand moeten leven. Ons gebed gaat op voor beide partijen. Nog bidden wij, dat op de een of andere wijze een werkelijke oorlog voorkomen worde. Wij denken met name aan de ouders in ons land, wier zonen zich in het verre Oosten bevinden. Wij denken aan vrouwen, kinderen en verloofden.

Het onweert.

En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Here? In de Wekker, het orgaan der Chr. Ger. Kerken, verzoekt de Red. de voorstanders van de nieuwe spelling om de naam „Heere" met twee ee's te schrijven. We menen, zo betoogt ze, dat als regel bij de nieuwe spelling wordt gevolgd, dat *eigen namen* niet moeten worden veranderd. Hiertoe rekenen we ook de naam „Heere", zegt de Red.

Wij menen ook, dat „Heere" de kracht van een eigen naam gekregen heeft en toch door sommigen, die de nieuwe spelling schrijven veranderd wordt. De Joden gebruikten Heere voor de naam, die schuilt in de vier letters, waarmede Israels God in het Oude Testament genoemd wordt. Het nieuwe testament noemt Jezus de Heere. Wanneer we daarin alleen een titel zagen, deden we toch wel aan de bedoeling der Apostelen tekort. Zij brachten de naam, waarmede zij van kindsbeen gewoon geweest waren Israels God aan te roepen, over op Jezus. Als zij het woord lazen en herhaalden: Die de naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden, stond voor hun geestesoog het beeld van hun Verlosser, Jezus Christus. Daarom moet het, dunkt mij — alle spellingsvernieuwingen ten spijt, „Heere" blijven.

Waar staat de tafel? Waar staat de tafel? Zet men die voor de voordeur, zodat iedere voorbijganger, die wel wil meeëten van de daar opgediende spijze, maar kan aanschikken? Of staat de tafel binnenshuis? Wij menen, dat de tafel aangericht wordt voor de huisgenoten, maar niet voor de gaande en komende man. Dat wil niet zeggen, dat er nooit eens een gast mee zou aanzitten of dat een hongerige, die anders geen onderdak vinden zou, zou worden geweerd eens een keer mee te eten. Maar regel is toch, dat men binnenshuis eet en de maaltijd nuttigt met hen, die zich als huisgenoten hebben laten kennen; die de broederband met al zijn vreugde en verplichtingen aanvaard hebben. — Men make van de Tafel des Heeren toch geen soort snelbuffet. De gemeente is geen hotel en noch minder een cafétaria, maar een tehuis. Daar weet moeder voor hoeveel monden ze moet dekken en kent de aanzittenden. Wie gelovig is, wete waar hij thuis hoort. Wie het nog niet weet, onderzoeke het. Mensen, die zeggen, dat ze zich overal thuis voelen waar kinderen Gods samen zijn, moeten zich eens rustig rekenschap geven van de oorzaak van hun zwerversleven. Het gescheiden leven van de gelovigen heeft z'n oorzaken. Men bepale zijn houding dienaangaande. En dan weet hij, waar hij het Avondmaal moet vieren.

De hoofdzaak. „De hoofdzaak is toch maar, nietwaar broeder, dat we verlost zijn door het bloed van Christus", aldus een tochtgenoot eens na een gesprek over de gemeentelijke dingen. Daarmede — dacht hij blijkbaar — is nu toch eigenlijk de hele zaak afgedaan. Het antwoord was: „De hoofdzaak is, dat de hoofdzaak de hoofdzaak blijft en dat is dit, dat Jezus de HEER is". Zijn HEERschappij met vrome frazen te verkorten is even verdorven als dat te doen in openlijke opstandigheid. — Om te weten, wat ons te doen staat, hebben we niet om ons heen te zien, maar op te zien tot de Heer van ons leven.

Erkennen. Niets zal ons beletten om Gods kinderen als zodanig te erkennen, onder welke naam ze ook leven. Evenmin zullen we aarzelen geroepen dienstknechten van Christus te eren, waar ze ook werken. Het over- en overgrote deel der kinderen Gods in ons vaderland vindt men in de grote Kerken: de R. Kath. Wereldkerk, de Ned. Herv. Volkskerk en de Ger. Familiekerk. Daar kunnen we niet met hen samenwonen, want elk dier Kerken is een „Corpus mixtum", een gemengd gezelschap. Niet maar, omdat nu eenmaal moeilijk een gemeente op aarde kan zijn, zonder dat zich onder haar leden zulken bevinden, die zich in zichzelf vergissen, maar omdat haar bouworde dit meebrengt. De kinderdoop en heel de daarop volgende gang van zaken is er schuld aan, dat de daar samenvergaderden een gemengd gezelschap worden. Wie zó vergadert, vergadert het natuurlijke mét het geestelijke. En zo te vergaderen heeft de Heer niet bevolen. Het is daarom dat we er niet kunnen inwonen. De Protestantse Kerken zullen ons, ondanks ons bezwaar tegen de kinderdoop, wel als leden willen aanvaarden, maar wij zouden daartoe over de Schrift moeten heenstappen.

Maar met hen samengaan en samenwerken in verschillende talen en op verschillend terrein, dat kunnen we wel doen en doen we gaarne. We kunnen met hen

Evangelisatiesamenkomsten houden; met het bidden met hen een getuigenis laten uitgaan tot de ongelovigen en hebben ook samen voor de gelovigen wel een boodschap. — Die gelegenheden om dit samen te doen, zullen we zoeken en dankbaar gebruiken. Misschien dat onze kerkelijk georiënteerde broeders en zusters het óns eigene zullen gaan begrijpen en in zijn waarheidsgehalte onderkennen. — We hopen steeds de waarheid te betrachten, maar dat dan ook te doen in liefde. Voor het verenigende moge onze blik even gescherpt zijn als voor het onderscheidende. En dan zij onze houding door en door eerlijk, — vrij van de sectegeest, die zich hoogmoedig boven de anderen verheft. — Boven alles doet aan de liefde, welke is de band der volkomenheid. God sterke en siere ons met deze gouden gordel!

L.

Het Avondmaal

Het is een merkwaardig verschijnsel, dat de strijd in de kerk nauwelijks ooit zo hoog is opgelaaid als ten aanzien van de instelling, waarmede Jezus de eenheid dergenen, die in Hem geloven, heeft willen demonstreren en sterken. Zelfs toen het licht van het Evangelie weer helderder begon te schijnen en de prediking van de Reformatoren brede scharen tot nieuwe bezinning op de Goddelijke Waarheden drong, werkten de vragen ten aanzien van het avondmaal als een twistappel, die de gemoederen tegen elkander in opstand bracht.

Slechts een ongelovige kan echter de gedachte bij zich laten opkomen, dat deze omstandigheid een tekort aan psychologisch inzicht bij Jezus verraadt. De gelovige zoekt beschaamd de fout bij zichzelf, terwijl hij erover treurt, dat zelfs het heiligste in 's mensen hand bezoedeld wordt. Doch opdat deze droefheid niet vruchteloos blijft zullen we hebben te zoeken, waar bij ons de fout schuilt, opdat deze overwonnen mag worden; of tenminste moeten we de vaargeul weten, waarlangs we niet op deze klip stranden.

Het komt mij voor, dat wij te weinig rekening houden met het feit, dat we slechts kunnen leven uit Gods openbaringen. Deze openbaringen worden aan de zoekende menselijke geest nimmer in de vorm van een voltooid en sluitend geheel gegeven. Het behaagt de Heer, ons geestelijk oog langzamerhand aan het daglicht te gewennen, en wij mogen Hem daarvoor prijzen. Doch bij het wijken van de schemering doemen steeds weer nieuwe silhouetten op, die even zovele verrassingen zullen blijken. Maar juist omdat het silhouetten zijn dragen zij, naast onthulling ook het element van verborgenheid in zich. Juist dit feit kan tot verzoeking worden. Dan namelijk, wanneer het ongeduld, inplaats van de verdere openbaring af te wachten, uit eigen middelen de hiaten in het kennen tracht aan te vullen en de fantasie met de autoriteit van goddelijke waarheid omkleedt. De vaargeul, die van deze klip afvoert, is niet zozeer theologische scherpzinnigheid als wel de gezindheid van het kind Gods, die stil kan blijven wachten op het tijdstip, dat de Heer op een of andere wijze Zijn licht duidelijker doet vallen op de silhouetten, die de horizon tekenen. — Dit zal vooral ook hierom nodig zijn, omdat in de geschiedenis telkens weer gebleken is, dat het „plus" van de menselijke fantasie de ogen der mensen nog bindt, wanneer de waarheid door openbaring alle gissingen reeds lang heeft ingehaald en overwonnen, zodat men de waarheid zelve niet meer kan zien. De discussie in de kerk over de doop is daarvan wel een bewijs om nog maar te zwijgen over de interpretatie van het profetische woord.

Uit het zoeven gezegde zal men begrijpen, dat ik er weinig voor voel het vraagstuk van het h. avondmaal te benaderen op het vlak van de kerkelijke twisten dienaangaande. Slechts wat naar mijn gevoelen op openbaring kan worden teruggeleid, zal worden gezegd, ook al zouden er hiaten in ons kennen overblijven. We willen de kring zo nauw trekken, dat alleen wat direct over het avondmaal gezegd is door Jezus of Zijn apostelen ons uitgangspunt mag zijn. Alles wat verder in de H. S. gezegd wordt, ook de passage in Joh. 6 : 33 v.v., waar Jezus zich als het Brood des Levens de mensen aanbiedt, willen wij voorzichtigheidshalve slechts als illustratie gebruiken. Of deze verenging van het gezichtsveld niet op verarming neerkomt? Misschien! En naar de schijn zeker. Maar wellicht vormt zich zo de gezindheid, waarmee God het verste komen kan, als Hij Zijn heilsgeheimen Zijn vrienden wil tonen.

Allereerst zou ik willen wijzen op de betekenis, die in het oosten aan een gemeenschappelijk avondmaal werd gehecht. Meer nog dan bij ons kwam lotsverbondenheid van gastheer en gasten tot uitdrukking bij het avondmaal. Denken wij aan het verweer van diegenen die vergeefs kloppen aan de gesloten deur: „Wij hebben in uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken...." Gewoonweg ondenkbaar, dat de Heer des huizes zich om hen niet meer zou bekommeren! Het weleer genoten gastrecht had ook toen de deur geopend moeten houden!

Een ander element, nauw met de lotsverbondenheid verenigd, maakte een wezenlijk bestanddeel uit van de sfeer van het avondmaal. Dat was het bewustzijn der gasten, dat hun gastheer beschikkingsrecht over hen had. Zij stelden zich onder de leiding of aanvoering van hun gastheer. Hij had te commanderen, zij zouden volgen. Geen enkele bendeleider zou tot een actie overgaan, voordat hij zich door het aanrichten van een avondmaal had verzekerd van de toegenegenheid en volkomen gehoorzaamheid zijner ondergeschikten. Het is dus ook niet verwonderlijk, dat na de spijziging van de vijfduizend men de gastheer Jezus de Nazareër spontaan tot koning wil verheffen. En even begrijpelijk worden nu de welgemeende woorden van Petrus, na het pascha: „Heer, ik ben bereid met U ook in de gevangenis en in de dood te gaan". Het is deze stemming, die hen doet weigeren de voetwassing te ondergaan, als de gastheer dit slavenwerk gaat verrichten.

Wanneer wij vanuit deze gezichtshoek het Heilig Avondmaal bezien, is dunkt mij de kans versterkt, dat alles wat Jezus ons daarin gegeven heeft een duidelijker taal gaat spreken. Het blijft niet slechts een souvenir, dat Jezus heeft nagelaten en dat wij zo af en toe uit de windselen doen. Zeker, het is goed, om te Zijner gedachtenis het avondmaal te vieren; maar het is niet voldoende. Dat zou ten hoogste weemoedige gedachten, doch geen aanbidding en dankzegging oproepen; geen blij vooruitzicht openen op Zijn triomferende wederkeer. Aanbidding en dankzegging veronderstellen echter begrip van hetgeen men aanbidt en waarvoor men dankt. Daarom heeft Jezus geen blinde gehoorzaamheid geëist aan een door Hem ingestelde ritus, maar heeft met duidelijke woorden toegelicht, waarom het ging. Zoals steeds werd het *danken* aan het *denken* verbonden. Hoe meer wij bij het avondmaal stilstaan, hoe meer wij onze Heiland prijzen moeten over de wijze waarop Hij in die eenvoudige tekenen letterlijk alles gegeven heeft, wat Hij te geven had.

Wij willen dat kort schetsen.

De beslissing van de strijd tussen Licht en Duisternis naderde met grote snelheid. In het strijdgewoel zouden de discipelen zich geplaatst wanen voor de keuze òf Jezus zegevierend tegenover de terugdeinzende vijandschap, òf het kruis en een vernietigde en overwonnen Meester. Dan zou voor hen alles uit zijn. Het ging er nu om, de discipelen ervoor te bewaren, dat hun geloof aan de feiten zou stranden. Want Jezus zou juist door de aanvaarding van het kruis tot zegepraal komen. Zó had God het beslist. Opdat de discipelen Gods raad zouden kunnen na-denken, heeft Jezus hun het avondmaal gegeven.

Het feit van het avondmaal zelve was reeds een heenwijzing van een onverbrekelijke lotsverbondenheid. Niets zou hen, Christus en Zijn volgelingen kunnen scheiden: zelfs niet de dood. En steeds zou Hij hun Heer blijven.

Deze lotsverbondenheid onder Zijn aanvoering zou leiden tot de uiteindelijke zege. Want overduidelijk spreekt Jezus over de nieuwe band, die aan het doel zal beantwoorden n.l. over de vergeving van zonden, d.w.z. hereniging met God.

Inmiddels laat Jezus de discipelen niet in het onzekere, dat deze bestemming slechts bereikt zal worden in weerwil, ja zelfs d o o r Zijn dood. In de eenvoudige tekenen van brood en wijn geeft Jezus hun het levensmiddel bij uitnemendheid. Hij geeft Zijn lotsverbondenheid met hen, Zijn toekomst, doordat Hij Zichzelf in de dood geeft. M.a.w. Zijn dood is geen scheiding, geen verlies! Het maakt de verbondenheid in plaats van tijdelijk tot een eeuwige band.

Hierbij mag nog op het feit gewezen worden, dat Hij Zich niet als een buit van de overmachtige dood beschouwt. Vrij beschikt Hij over Zijn lichaam en bloed. Hij *geeft* het, voor dat Zijn vijand het van Hem kan *nemen.*

Wanneer wij de betekenis van het H. A. volledig weergeven voor zover wij dit zien, dan dient nog gezegd te worden, dat het avondmaal niet slechts als een werkzame illustratie van Jezus' leer is te beschouwen. Zonder twijfel vinden wij daarin alle heilswaarheden van schuldvergeving, verlossing en eeuwig leven terug. Maar Jezus zelf is van het podium des Leraars afgetreden, om nu de schuldvergevende en verlossende *daad* ook werkelijk te doen. Kortom: Hij geeft Zichzelf aan de Zijnen als Verlosser en Heiland. Nadat Hij de weg ten leven heeft gewezen is Hij Zelf de Weg ten leven geworden!

Na op de betekenis van het H. A. te hebben gewezen, een enkel woord over de gezindheid, waarmede wij het hebben te naderen.

Het enig wezenlijke is het geloof in de gekruiste Christus. Onze blikken blijven niet geboeid aan brood en wijn. We dichten deze tekenen geen magische werking toe. We zien naar de Heiland, Wiens eigenlijke gave door deze tekenen be-tekend is. De daad van Christus' overgave, waaraan het H. A. ons wil herinneren, toont ons aan, dat dood en verschrikking zich nimmer zó tussen Hem en Zijn volgeling kan plaatsen, dat zij van elkander gescheiden kunnen worden, en geeft ons derhalve geloofsmoed ook dàn, wanneer dood en verschrikking onze wegen kruisen.

Tenslotte enige practische vragen, die na het voorenstaande wellicht niet moeilijk zullen zijn te beantwoorden.

Voor wie is het H. Avondmaal?

Voor hem, die het offer van Christus aanvaard heeft en zich met Hem verbonden weet voor alle eeuwigheid en dit tot uitdrukking brengt, doordat hij Zijn wegen gaat, d.i. Zijn geboden onderhoudt. Daar dit dezelfde voorwaarden zijn, als welke aan de doopcandidaat gesteld worden, kunnen wij als regel zeggen: allen die op hun belijdenis gedoopt en in de gemeente zijn opgenomen. Toch behoeft deze regel in zoverre precisering, dat men moet rekening houden met het feit, dat de Christenstand niet volkomen binnen deze grenzen verondersteld mag worden. Waar men op andere wijze zijn leven met Christus bewezen heeft, geloof ik niet, dat principiele redenen aanwezig zijn, dezulken buiten te sluiten.

Kunnen op grond van misdragingen leden der gemeente van het H. A. worden buitengesloten?

Het is een veel voorkomend gebruik in het verleden geweest, om dezulken het H. A. te ontzeggen. M.i. is dit zelden juist! Het avondmaal kunnen wij ons niet met onze nauwgezetheid en braafheid „verdienen". Men bedenke, dat men zieken en zwakken de levensmiddelen niet onthouden mag. Een gevallen kind van God is nog een kind van God. Stoot de Heer hen niet van zich af, daar mogen wij het ook niet doen. Slechts daar, waar een verkeerde geest zich openbaart, wijze men de vredeverstoorder af, maar ook niet eerder, dan dat men met gebed zich een duidelijk antwoord heeft verworven van de Heer der Gemeente.

Wat verstaat men onder *onwaardig* het avondmaal gebruiken?

Het gaat hier niet om een geheel of gedeeltelijk gemis van gevolg op de weg der heiligmaking (wij kunnen onszelf heel moeilijk meten!), maar over het al of niet onderscheiden van het lichaam des Heeren.

BRANDT.

Het grote gevaar van *machtsbezit*

Voor mij ligt een zeer vlot geschreven artikel van een Amerikaanse Baptisten broeder over zijn reis naar Denemarken. Hierin vertelt hij allerlei belangwekkende dingen o.a. van de 20.000 Duitse vluchtelingen die in 1945, berooid van have en goed behalve het bundeltje kleren, dat zij in der haast nog hadden weten te redden en mee te nemen, over de grenzen van dit gastvrije land waren komen binnenstromen. Daar de meeste van hen uit Oost Pruisen waren komen vluchten, dodelijk beangst voor de Communisten en hun haat, durven en willen zij nu niet terug naar hun vroegere woonstede. Hoe de Denen deze arme mensen hebben ondergebracht in kampen, hen verzorgen en ruimschoots te eten geven — terwijl ook zij toch behoren tot het volk, dat hun eertijds onder de voet gelopen heeft zonder enig pardon heeft deze schrijver diep getroffen. Waarlijk alle hulde voor de Deense regering, die geen kwaad met kwaad vergolden heeft volgens natuurlijke opvatting van recht, maar op waarlijk Christelijke wijze genade voor recht heeft laten gelden. Gelijk de boemerang van het brute geweld op het hoofd van het gehele Duitse volk met kracht is neergestort, zo moge ook het Deense volk eens met blijdschap maaien de oogst van het goede zaad wat zij nu hebben gezaaid.

Naast deze daad van ware Christelijke liefde voor hun vijanden — immers hadden de Denen hun grenzen gesloten kunnen houden en niemand binnen behoeven te laten — vermeldt de schrijver ook van een andere zaak,

die zeker niet verwacht zou worden en al evenmin Christelijk te noemen is. Dat betreft de Lutherse Staatskerk en haar houding ten opzichte van de andere Protestantse kerken. Deze worden door de Staatskerk noch geduld noch erkend. Ze worden door haar beschouwd als secten, die eigenlijk geen recht van bestaan hebben. Opvallend is, dat, ofschoon er wel persoonlijke vriendschapsbanden bestaan tussen de Lutherse predikanten en b.v. de Baptisten zulk een vriendschappelijke verhouding geenszins te bespeuren is tussen de Kerken die zij dienen, en wel daarom niet, omdat de Staatskerk die niet wenst! De toegestoken hand wordt door hen ruwweg teruggestoten.

Toen b.v. de Deense Baptisten Unie onlangs eens een Staatsbisschop uitnodigde om voor hen te komen spreken, werd dit botweg geweigerd met de mededeling, die tevens de reden inhield: Jullie Baptisten, hebben je standpunt bepaald en moeten de consequenties daarvan ook maar aanvaarden! Toen later het Zendingsgenootschap van de Staatskerk zijn 125-jarig jubileum vierde, kwam er geen officiële uitnodiging voor de Baptisten om zich te laten vertegenwoordigen. Niettemin zonden onze broeders een hartelijke groet van sympathie alsmede hun gelukwensen. Een der Baptisten zit mee in de Evangelische Raad maar wordt slechts gezien als persoon en niet als de vertegenwoordiger van een kerk. De enige plaats waar de Baptisten erkend worden is in het Deense Oecumenische Comité van 7 personen. Zes van hen zijn Luthers, terwijl de Baptist het voorrecht geniet al de Vrije Kerken van Denemarken te vertegenwoordigen. Onze Amerikaanse broeder maakt voorts de opmerking dat het hoog tijd wordt de Deense Lutherse Christenen een overtuigend bewijs te leveren van de kracht en invloed der Baptisten in de wereld. Dit zal dan ook geschieden door het a.s. Congres.

Het grote gevaar van machtsbezit komt hier toch wel zeer sterk naar voren. De Staatskerk wenst haar geestelijke monopolie te bewaren! Met lede ogen ziet zij het aan dat iets van die macht verloren gaat. De tijd van onderdrukking en geweld is voorbij. Een kleine eeuw geleden was dit nog mogelijk en heeft zij haar toevlucht daarin ook gezocht, ofschoon het häar niet mocht baten. Het woord van de geleerde Gamaliël dat als het van God is men het niet kan keren en als het niet van God is het vanzelf verdwijnt, werd geenszins ter harte genomen en helaas nog niet. Zij duldt nu ten enen male geen mededingers! Haar macht moet gehandhaafd blijven ten koste van .... ja, ten koste van de Waarheid en de glorie Gods. Dat de Baptisten en de andere Vrije Kerken geen mededingers zijn, doch medestrijders in het Koninkrijk Gods, gaat aan haar voorbij. Hoe droevig! En vooral in deze tijd van zedelijke en geestelijke ontwrichting, waar juist al de gelovigen schouder aan schouder moesten staan om het Evangelie, dat het enige medicijn is voor deze doodzieke wereld, met de gloed der overtuiging uit te dragen.

Als wij de geschiedenis der mensheid eens nagaan, zien wij telkens weer dat blindheid en wreedheid des harten ontstaat, waar macht verkregen is. Dan spreekt de duivel een Bijbels woord, zij het ook in tegengestelde zin: „Houdt wat gij hebt". En waar de duivel spreekt, zij de mens op zijn hoede! Is onze Heiland niet gekruisigd, omdat de Farizeërs hun macht wilden bewaren? Heeft de R.K. Kerk niet duizenden ware gelovigen ter dood gebracht, omdat zij z.g.n. „ketters" waren, doch in werkelijkheid, omdat zij haar machtspositie niet wilde prijsgeven? Is niet Duitsland één grote puinhoop geworden, daar de machthebbers van dit land hun feitelijke onmacht nimmer wilden erkennen? Gans de historie is vol van kleine en grote voorbeelden in dit opzicht. Die ogen heeft om te zien, kan aan dit vreselijke feit niet voorbijgaan. Dat deze wereld nog geen vrede kent waaraan zij zo dringend behoefte heeft en waarnaar wij allen zo vurig verlangen, is in de grond alweer dezelfde zaak n.l. de machtsverhoudingen. Sterke legers, die millioenen kosten, worden op de been gehouden, om elkaar te intimideren en paraat te zijn om, als het nodig is, met geweld de macht te behouden of te vergroten. Dàn zullen opnieuw in blinde wreedheid, zo God het tenminste niet verhoedt, de volkeren elkaar vernietigen. Welk een somber beeld dat het verleden ons te zien geeft en dat wij in de toekomst waarschijnlijk weer te zien zullen krijgen! Dat de natuurlijke mens meent dat het niet anders kan, ligt opgesloten in het feit, dat zij niet anders hebben dan deze aardbol en alleen het bestaan van aardse koninkrijken kent. Maar wij Christenen hebben uitzicht op de hemel en zijn door Gods eeuwig Woord bekend met het Koninkrijk der Hemelen. Wij hebben voor ons het stralend voorbeeld van de dienende liefde van onze Meester, Die Zich niet schaamde de voeten der discipelen te wassen, hun aller Dienaar te zijn en de minste in de rij te willen wezen. Hij Wie alle Macht gegeven is in hemel en op aarde, legde alle macht op zij, opdat Hij ons mocht zalig d.w.z. gelukkig maken. Dat wij als Christenen Zijn heilig Woord zó slecht verstaan en Zijn bevel „ZO zijt gij ook schuldig elkanders voeten te wassen" zo slecht ter harte nemen, is onze grot e zonde. Het getuigt van onze hardheid des harten. — Wij gaan naar Kopenhagen. Waarom? Om onze macht als Baptisten te tonen? Om de Deense Staatskerk een lesje te geven? Om die kerk te laten zien dat wij hun in getallen overtreffen? Zeker, wij hopen en bidden dat deze kerk spoedig haar onchristelijke houding moge laten varen en bezield worden met de ware oecumenische gedachte. Dat zij bereid moge worden bevonden om in de geest van onze Meester te willen dienen en oprecht, spontaan samen te werken! Doch wij gaan heen om onze eenheid in Jezus te openbaren. Wij gaan heen om het grote voorrecht van de wereldbroederschap te proeven en te smaken. Wij gaan heen om God te verheerlijken, Die ons als onbekenden uit alle landen verenigd heeft door de band der liefde en des geloofs. Wij willen alle gedachte van wereldse macht afleggen, hoe aantrekkelijk die ook moge zijn voor het vlees. Wij willen elkaar ontmoeten als bekeerde mensen, die een grote visie hebben ontvangen door Gods genade van een Rijk, dat niet gebouwd wordt door onze macht, die zo ras verbleekt en vergaat, maar door de macht van Hem, voor Wie elke knie zich eens zal buigen. En Hij zegene ons op dit Congres, Hij versterke ons geloof en doe ons gemeenschappelijk zingen van Zijn eeuwige macht der liefde, waardoor wij arme zondaars, onmachtig in onszelf vanwege de verwoestende kracht der zonde, behouden worden en het overvloedige leven ontvangen. En iedere Baptist zegge daarop: Amen. En een iegelijk die zich Christen noemt zegge met ons: Soli Deo Gloria!

A. A. HARDENBERG.

Wereld-Congres

te Kopenhagen

Maandag a.s. gaat de tocht beginnen. Aan alle deelnemers is een circulaire met laatste gegevens en aanwijzingen gezonden.

De congressisten groeten u, die niet aan dit alliantiefestijn zult deelnemen. Wij gaan met grote verwachting in ons hart, nu wij zullen gaan schouwen en proeven de wijdheid onzer wereldbeweging.

Onze gebeden smelten ineen tot één machtig aanroepen van de Heer, dat Hij ons de inspiratie en leiding Zijns Geestes klaar en diep doe beleven, opdat de aarde vol worde van Zijn heerlijkheid!

Nu wuiven wij u een laatste groet toe en zien reeds Kopenhagen wenken!

De Unie-secr. T. JANSMA.

DEN HELDER

Gel. broeders en zusters in onze Heer Jezus Christus! Wij willen u weer eens iets laten weten uit Noord Hollands noordpunt. Wij verblijden er ons van harte in dat wij telkens „buitenkerkelijke" mensen in onze diensten krijgen om te luisteren naar de prediking van het Evangelie. Vanaf Pasen mochten wij elke Zondag een voorganger, evangelist of student in ons midden hebben om ons te dienen met de „Blijde Boodschap". Dat is goed! Verder hebben wij nog een verblijdende mededeling. Br. Fr. Hofhuis, evangelist te Alkmaar, hoopt in de toekomst ons elke Zondagavond te dienen en het huisbezoek ter hand te nemen. Natuurlijk blijft dit stukwerk. De afstand van Alkmaar naar Den Helder is veel te groot om hier het werk intensief te doen. Maar we zijn de E.C.U. reeds zeer dankbaar dat zij ons in zoverre helpen wil. De Zaaieractie gaat rustig voort. Hierdoor komen we nogal eens met anderen in gesprek en het blijkt dat hier het Baptisme nog buitengewoon onbekend is. Men denkt nogal eens dat wij behoren tot de z.g. „Jehova-getuigen". In September a.s. hopen we te beginnen met een Zondagsschool. We hopen dat we vele kinderen mogen bereiken, om hen te vertellen van de grote Kindervriend.

Mogen er, door Gods Geest geleid, nog vele zondaars leren knielen bij de voet van het Kruis. Daarom roepen wij al onze broeders en zusters in de lande op tot gebed. Bidt mee voor de oude Marinestad en speciaal voor onze provincie in zijn geheel. Er moge bij ons veel zondaarsliefde gevonden worden. Ons gebed is dat wij hiertoe door Gods Geest aangevuurd mogen worden, zodat we getrouwe getuigen mogen zijn van „het Licht der wereld".

Aan allen, die zich van harte met ons verbonden gevoelen, onze groeten.

Uw br. in Chr.,
G. VAN LEEUWEN Lzn.

MAKKUM

Gel. broeders en zusters. Door middel van De Christen wil ook de gemeente te Makkum u deelgenoot maken van haar blijdschap. Op Woensdag 18 Juni mochten we met br. A. Hellingwerf het blijde gebeuren herdenken, dat onze broeder 50 jaar als voorlezer de gemeente heeft gediend. In alle stilte werden voorbereidingen getroffen dit gebeuren niet onopgemerkt te laten voorbijgaan. In overleg met Ds. Visser van Harlingen, die voor de leiding verzocht was, was besloten als datum 18 Juni te nemen, en vooraf eerst een gewone korte Evangelisatiedienst te houden. Na de dienst werd een kwartier pauze gegeven, en werden de leden en die met de gemeente geregeld opgingen, uitgenodigd om in een feestelijk samenzijn weer bijeen te komen. Van de gemeente te Harlingen waren 17 broeders en zusters met hun voorganger meegekomen, om met ons deze avond te herdenken. Groot was de verwondering van br. Hellingwerf, echtgenote en familie, die van dit alles niets afwisten. We zouden te veel plaatsruimte vragen om alles in woorden weer te geven, maar van het begin tot aan het einde ervoeren we de nabijheid Gods. Toen het middernachtelijk uur reeds had geslagen en met gebed zou worden geeindigd, trad een jonge broeder naar voren met de belijdenis: ik kan zo niet langer voort; de Heere is mij te sterk geworden. Groot was de ontroering, aan het einde van deze voor ons allen onvergetelijke avond. God schenke op deze eerste droppel een stroom van zegen.

A. B.

Naschrift: Wij menen gehoord te hebben van een doopsbediening in Makkum. Mogen we daarvan ook iets vernemen? E. R.

Huis van Barmhartigheid

Tabitha - Huis van Barmhartigheid
Gij draagt die naam uit lang vervlogen tijd.
Tabitha - Huis van Barmhartigheid
Ik ben u dankbaar, dat ook ik in wintertijd
In Uw sfeer vertoeven mocht en rusten stil....
En weer genezen mocht naar 's Vaders wil.

Bovenstaande regelen (terwille van de ruimte, eigenlijk krapte, moest een deel der hartelijke ontboezeming wegvallen, E. R.) schreef een oud-patiënte van Tabitha, na haar herstel, als uiting van haar dankbaarheid....

Voorwaar, een schoon getuigenis voor onze Tabithazusters, die nu al sinds jaar en dag hun beste gaven en krachten schenken in dienst van de Heer. En waarom doen deze jongedochters dat?

Hun aller levensroeping is slechts:
„Heer, ik wil U needrig dienen,
Zoals Gij ons voorgingt Heer!"

Wat is dan een Baptisten diacones? Een gelovige ziel, die haar leven practisch ten dienste stelt voor haar naaste.

Allen, die met mij het werk van Tabitha van nabij hebben leren kennen, zullen het met mij zeggen: „Deze arbeid kan niet anders dan zegen verspreiden!" Wanneer men een blik slaat in het interne werk van Tabitha, dan ziet men Christus, en Christus alleen.

Het verwondere u daarom niet, dat er een groep mensen is, die zich ten doel hebben gesteld om deze liefdearbeid meer onder de broeders en zusters bekendheid te geven. Zij doen dit door verspreiding van de gedachte aan de Baptisten diaconessenarbeid door woord en geschrift. O.a. geven zij elk jaar een steeds beter verzorgde scheurkalender uit.

Ook voor het jaar 1948 zal zij dit weder doen. Reeds nu zijn de nieuwe proefschilden aan honderden adressen in onze kringen verzonden. De kalender is samengesteld met medewerking van haast alle voorgangers onzer gemeenten, en nog anderen.

Alle voorgangers, zusterhulpbesturen, Tabitha-collectanten en leiders van verenigingen kunnen u zulk een schild tonen.

Wilt u voor het volgende jaar gaarne zulk een mooie kalender bezitten, bestel dan zo spoedig mogelijk één of meer bij een onzer wederverkopers. De prijs kan u niet weerhouden. Deze is slechts f 1.75 per exemplaar.

De Baptisten diaconessenarbeid raakt meer en meer bekend in de lande. Zij deed en doet nog steeds veel zegenrijk werk voor zieken en rustbehoevenden, zowel in als buiten onze gemeenten.

Dit alles geschiedt onder dagelijks biddend opzien tot God, Die ons deze arbeid op de schouders heeft gelegd.

Helpt u allen mede dit werk te steunen en op te bouwen. Het batig saldo van deze kalenderverkoop zal wederom dienen om jonge zusters op te leiden tot diacones-evangeliste.

Draagt allen hieraan uw steentje bij!!!

De secretaris van het prop.com. „Tabitha"
G. A. BUITENHUIS,
Vaillantlaan 47², Den Haag.

Baptisten Wereld Jeugd Congres 1947

Het thema van het Baptisten Wereld Jeugd Congres, dat van 4—7 Aug. a.s. te Kopenhagen in Denemarken gehouden zal worden, luidt: Eén Heer, één geloof, één doop.

Het Congres zal Maandagavond 4 Augustus 's avonds 7 uur geopend worden.

De volgende drie dagen staan steeds onder het motto van elk der drie gedeelten, waaruit het thema is samengesteld. Elke dag vangt aan met een wijdingsdienst of bidstond, terwijl er 's avonds weer met een dankstond geëindigd wordt. De bijeenkomsten worden 's morgens en 's avonds gehouden, respectievelijk van 9.30—11.45 uur en van 7.00—8.45 uur n.m.

De onderwerpen voor de eerste dag zijn: „Eén Heer".

a. De ene Heer en de vele „heren" van eigen keus (heldenverering, filmster, leraar of professor, sportheld).

b. De heerschappij van Christus in internationale aangelegenheden.

c. Hoe Christus' heerschappij te verzekeren in de jeugd organisaties.

De tweede dag: „Eén geloof"

a. Het geloof en de traditie, de gangbare mening en bijgeloof.

b. Hoe het geloof in onze organisaties te prediken? (gebruik van de toespraak, drama, film).

c. Hoe de jeugd voor Christus te winnen?

De derde dag: „Eén doop"

a. De Nieuwtestamentische doop en andere dopen.

b. Ons Kerkgenootschap en de Universele Kerk.

c. Hoe nieuwe leden voor de Chr. Kerk te winnen?

Verder zal iedere morgen besloten worden met een zakelijke bespreking van de arbeid, die het Baptisten Wereld Jeugd Comité verricht of nog verrichten zal.

Tot heden gaf zich een dertiental personen op, dat dit Congres wilde meemaken. Hun namen zijn opgegeven aan het intussen bekend gemaakte adres van Ds. B. Thomsen, Hans Tausengade 3, Copenhagen N., Denemarken.

Mochten er nog meerdere bezoekers van het grote Wereld congres ook het Jeugdcongres willen meemaken, die zich nog niet hebben gemeld zo zal er getracht worden voor hen alsnog het nodige logies te verkrijgen. Willen zij zich dán tijdens de reis bij ondergetekende opgeven?

J. BROERTJES, Alg. Secr. N.B.J.B.

Van de boekentafel

't Is het nieuwe schild van de Tabitha-kalender, dat voor me ligt. Wat ik dacht? „We zijn er nog niet, maar we komen er wel!" Er is bepaald vooruitgang te bespeuren. Het beeld van verleden jaar stelde ons voor teveel raadselen. Hier is geen raadsel, maar een plaat vol herinnering en bezinning. De Heere Jezus viert met de Zijnen het Avondmaal. Het is een sprekende plaat voor wie kan luisteren en wij vertrouwen dit schild in elk Baptisten gezin aan de wand te zien hangen. Zelfs zij, die het vorig jaar enigszins teleurgesteld waren, zullen nu geen bezwaar hebben tegen de „uitwendige" uitvoering van onze kalender. We kunnen ons laten zien.

Door een eigenaardige omstandigheid kwamen op eenzelfde dag twee boeken van Meinema, Delft, bij ons op de huiskamertafel.

Een jongensboek — De doorbroken cirkel — dat ik natuurlijk eerst las en prachtig vond en een meisjesboek — Het nieuwe begin van Joke Waning — ter recensie toegezonden, dat daarna aan de beurt kwam en niet minder mooi is, ofschoon van geheel andere aard.

Van het eerste boek zei ik: jongensboek, maar de mannen van de Uno, Parijs en Batavia en de jongens van de knapenvereniging kunnen er allemaal winst mee doen.

Het meisjesboek is voor meisjes boven de zeventien jaar.

Verhaal van een vrolijke bakvis — de gesprekken onderelkaar zijn aardig en karaktertekenend — die opgaat in haar studie van de tekenkunst. Toenemende oogzwakte heeft een operatie tengevolge en de duisternis van de vele weken daarna ligt over heel haar leven, ook over dat van het geloof. Een ontmoeting met een blinde dame brengt de omkeer. Zij vindt na grote strijd weer vaste grond onder de voeten. Dat alles is zo uit het leven weggeschreven en kan niet nalaten elk gemoed aan te spreken. Natuurlijk ontbreekt de mooie jonge liefde, die ook een eindweegs in het donker moet gaan, niet. Tije en Joke vinden elkaar. Het boek heeft die geestelijke sfeer, die wij zozeer op prijs stellen. Fris, natuurlijk, echt. Geeft u het gerust in handen van uw dochter. De zoon zal er ook niet afblijven. Het is een levend en tot het leven sprekend verhaal, geschreven door A. Duyser, geïllustreerd door Jan Lutz, tellend 208 bladzijden, keurig uitgegeven door Meinema te Delft, terwijl het slechts gebonden f 2.90 kost. Met leestekens had men wat juister kunnen omgaan.

HUIZINGA.

Mededelingen

GEVONDEN

op de Conf. van Zusterhulp te Utrecht een schoenenbon. Inlichtingen zuster G. J. Hennipman—v. d. Molen, Torenlaan 25, Laren N.H.

Het telefoonnummer van Ds. H. D. Hooghwinkel is thans 22127, inplaats van 1257.

GEEN REGEL
ZONDER ZENDINGSZEGEL

„Zorg toch dat ieder het weet"

Wanneer we naar deze oproep zullen handelen, zullen we onze kerkgebouwen moeten verlaten en de straat op gaan. We zullen tot de wereld moeten uitgaan, om de eenvoudige reden, dat ze niet tot ons komt. Trouwens: uit te gaan is ons bevolen door onze Heer. Hij zeide: gaat henen! We mogen dus niet thuis of in de kerk zitten wachten tot ze bij ons komen. Met het adverteren van predikbeurten en het bekend maken van Samenkomsten voldoen we niet aan onze opdracht. — We moeten van stad tot stad, van dorp tot dorp, van straat tot straat en van huis tot huis gaan. De aanstelling van colporteur-huisbezoekers was een stap in de goede richting. Het is alleen maar jammer, dat we onze schreden hebben ingehouden en deze jonge mannen op vaste plaatsen gesteld hebben als een soort noodvoorgangers. We zijn met dat werk weer aardig afgezakt.

Maar met herstel van de colporteur-huisbezoeker-in-daad-in-waarheid zijn we er nog niet.

Zullen er in elke gemeente broeders gevonden worden, die begrijpen, dat zielen vangen hun eigenlijke opdracht is en dat ze het andere slechts doen om het dagelijks brood te ontvangen?

We hebben overlegd hoe we die evangelisatie-arbeid van huis tot huis zouden kunnen stimuleren. Het eenvoudigste en ook de meest vruchtbaarste wijze van werken leek het ons, dat men in een bepaalde wijk of straat deur aan deur een geschriftje overhandigde, behelzende een beknopte samenvatting van het Evangelie. Heel de Boodschap, kort en bondig beschreven, zodat een ieder, die het gelezen heeft, weet waarom het gaat, wat de zaligheid is en hoe hij er deel aan kan krijgen.

Een week later gaat men weer bij deze deuren langs en vraagt de bewoners of ze het geschriftje gelezen hebben, hoe ze het vonden en of ze wellicht iets te vragen hebben. Blijkt er geen belangstelling gewekt te zijn dan gaat men verder. Is er vijandschap, dan probere men de oorzaken daarvan bloot te leggen (niet over de aanleiding praten, want dat sticht geen nut) en die weg te nemen. Is er belangstelling, dan keert men vaker weer en nodige uit voor de diensten terwijl men vooral niet moet verzuimen zulke zielen des Zondags even op te halen en mee ter kerke te nemen.

Blijkt het boekske te zijn afgegeven bij gelovigen van andere Kerken, dan ga men direct verder. Het is uitsluitend Evangelisatiewerk. Slechts wanneer zulken een gesprek wensen, moet men daartoe overgaan.

Het is de bedoeling op de voorzijde van bedoeld geschriftje te zetten:

„Dit geschriftje wordt U aangeboden namens de Baptisten Gemeente te........"

opdat er geen verwarring plaats hebbe met Jehovagetuigen en andere secten. Dit geschiedt gratis bij afname van minstens 500 ex.

Op de laatste bladz. kan een bekendmaking gestempeld worden van de samenkomsten, waarin geregeld het Evangelie gebracht wordt.

De prijs van dit geschriftje 24 blz. groot, formaat plm. 6 x 12 cm., hangt mede af van het aantal, dat er van geplaatst zal kunnen worden. Het moet de huisbezoekers introduceren; de kans openen op een persoonlijk onderhoud met de mensen over hun zielsbelangen.

Zo werke men systematisch heel een dorp, een streek, een stad af.

Elke twee maanden komen de broeders huisbezoekers samen om schriftelijk rapport uit te brengen. Deze rapporten worden voorgelezen en de ervaringen uitgewisseld. Adressen, waar vaker bezoek gewenst wordt, geven ze door aan de Voorganger.

Wat we nu hopen is, dat velen zich zullen laten inschakelen in dit werk. Het zal aanvankelijk zijn moeilijkheden hebben, maar men vange aan met het oog op de Heer geslagen en hiervan verzekerd, dat Hij mede uittrekt. In het werk zal men de vrijmoedigheid op doen.

We ontvingen nu gaarne voor 1 Sept. 1947 opgave van het aantal exemplaren dat men van het geschriftje wenst. Ook melde men, of men op de voorzijde de woorden wenst te zien gedrukt, die we boven schreven.

De prijs is:	1—10 ex.	15	cts p. stuk
	11—100 ex.	14	cts p. stuk
	101—500 ex.	12	cts p. stuk
	501—1000 ex.	10	cts p. stuk
	boven 1000 ex.	$7^1/_2$	cts p. stuk

Men geve slechts op, hoeveel exempl. men wenst te ontvangen, opdat de grootte van de oplaag kan worden vastgesteld. Betalingen moeten later gedaan worden per girobiljet bij de Unie-administrateur ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. Haarlem, Tetterodestraat 47.

Het geschriftje is bewerkt naar een Amer. uitgave, die in meer dan een 1000.000 exempl. uitkwam en grote zegen bracht.

Men dele mede, hoeveel exempl. men wenst te ontvangen *aan Ds. J. Louw, Parkweg 6a, Groningen. — Geen betalingen a.u.b.!*. Ik moet slechts de grootte van de oplaag vast kunnen stellen.

L.

HEEG

Ken uw eigen land! Maar kent u dit dorp, dat sinds eeuwen Frieslands vlakte siert en gelegen is bij de wijde watervlakte, die aan dit dorp haar naam ontleent?

Ken uw eigen volk! Maar kent de Nederlandse Baptist de Baptisten gemeente te Heeg? Het is één der oudste gemeenten, maar tot heden één der kleinste, ja ze is heden wel de kleinste in de rij der Unie-gemeenten. En als u dan 3 grote kerkgebouwen het dorpsbeeld hebt zien beheersen, dat die kleine gemeente, welke in een heel bescheiden en sober gebouwtje vergadert, een kleine levensruimte heeft en met haar kleine krachten in een ingespannen bestaansstrijd staat.

Dien uw volk! Daarom zal het een goede dienst zijn, die de voorgangers aan deze kleine gemeente bewijzen, wanneer ze een Zondag in haar midden kunnen vertoeven. Mag ik daarom alle voorgangers, die door vacantie of andere oorzaken op Friese bodem gaan vertoeven aanbevelen om contact met de Benjamin onzer gemeenten te zoeken, opdat ze aldus op een Zondag de zegeningen des Heeren zouden mogen doorgeven?

Eén markante bijzonderheid wil ik nog graag doorgeven. Heeg heeft relatief de grootste Zondagsschool onzer gemeenten! Op de Zondag, dat ik het genoegen had de gemeente te mogen dienen, waren er niet minder dan 150 leerlingen! En dat is bestendig zo! Het is waarlijk een lust voor de ogen en voor het hart! De Zondagsschool wordt in 4 afdelingen gehouden van 3—6 uur. Eén der leerkrachten vertelt op alle 4 afdelingen en in elke afdeling een andere geschiedenis. Er valt nog wat van en in Heeg te leren!

Wekt dit bij u, voorgangers, niet de begeerte om ook eens die gemeente te leren kennen en te dienen met het Woord?

T. JANSMA.

JAARGANG 64 - Nr. 2856
VRIJDAG 1 AUG. 1947

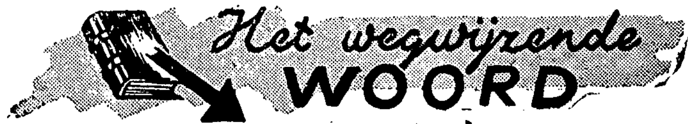

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het Grote Geluk

In het huis van de rechtvaardige is een grote schat.

Spreuk. 15 : 6.

Achter het Woord der Openbaring wordt menig vraagteken geplaatst.

Het lijkt er zo helemaal naast te zijn. Wie aanvaardt nu, wat hier gezegd wordt in het boek der Spreuken?

Het is met het getuigenis Gods zo geheel anders dan met mensenwoord. Men moet het anders horen. Het wordt op zijn waarheidsgehalte niet gekend door het onderzoekende verstand. De Heere Jezus zeide eens, dat wie wou weten of Hij waarheid sprak, moest beginnen dat orgaan in werking te zetten, waardoor „Waarheid" in de diepe zin, alleen ontdekt kan worden. Hij moest de wil desgenen gaan doen, Dien Jezus openbaarde. Hij moest het eens gaan omzetten in daad. Terwijl wij het DOEN, openbaart zich aan ons het waarheidsgehalte van het Woord des Heeren.

Achter dit doen en in dit doen zit het geloof, en dat is het orgaan, waarmede contact gekregen wordt met de wereld van andere orde en wetmatigheid.

Een grote schat zou in het huis des rechtvaardigen voorhanden zijn?

Wie, die buiten staat, gelooft dát nu?

Wie, die niet een „rechtvaardige" is, heeft daar nu weet van?

Het kan de vreemdeling in Gods wereld betuigd, maar niet bewezen worden.

Een schat .... wat is dat?

„Schat" is een subjectief begrip.

„Schat" is datgene, wat gelukkig maakt.

Voor een „schat" wordt datgene gehouden, aan het bezit waarvan men het geluk toekent.

Zo is in het oordeel van hem, die rijk wil worden, geld een „schat". Daarvan verwacht hij n.l. het geluk. Vele goederen te hebben, voldoende voor vele jaren, lacht hem toe.

Er zijn er, die hun geluk van andere dingen verwachten en dus andere dingen als schatten beschouwen. Men spreekt van „kunstschatten". En schoonheid streelt het aesthetisch gevoel; schenkt geluk aan wie deze streling ondergaat. Maar of héél de mens; de mens in zijn wezen, diepte en levenslengte er álles aan heeft? Zou het zonder reden wezen, dat de schrijver van de Spreuken gewaagt van een *grote* schat? Rustte zijn blik daarbij wellicht op de genieter van *kunst*schatten? —

Spreekt men niet ook van „boekenschat"?

En is daar geen reden voor?

Ligt in boeken geen rijk bezit? Geven ze de lezer niet veel? Kunnen ze geen intellectuele of aesthetische of gemoedsontroering wekken?

Maar de *grote* schat....?

Die is alleen in het huis van de rechtvaardige.

De rechtvaardige — dat is de mens, die recht voor God staat.

Die mens kent hemelse krachten. Hij is niet vreemd aan een vrede, die alle verstand te boven gaat. Een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde kan hij hebben in de Heere. Hij heeft iets *in* de wereld, wat niet *uit* de wereld opkwam. Hij heeft iets *in* zijn leven dat *aan* zijn leven vreemd is.

Een geluk — anders dan dat, gewekt door de edelste cultuurvoortbrengselen is zijn bezit.

Er gaat niets boven een leven in verborgen omgang met God.

L.

Losse Schakels

De diacones. Verschillende onzer gemeenten kennen reeds enkele jaren de vrouwelijke diaken. De behoefte der praktijk heeft allicht oog gegeven voor het feit, dat in de oudste gemeenten ook vrouwelijke krachten behulpzaam waren in de evangelisatiearbeid. De behoeften der praktijk wezen bij ons in dezelfde richting en zo

kwamen ook wij er toe vrouwen te plaatsen in het diaken-ambt.

Deze gang van zaken achten we gezond. We doen niet iets, omdat dat in de apostolische gemeenten ook gebruikelijk was. We bootsen geen vormen na. We geloven niet dat hedendaagse gemeenten copiën moeten zijn van de gemeenten der eerste eeuw. Dan zouden we gewrongen vormen krijgen — vormen, die geen uitdrukking waren van voorhanden werkelijkheid. Het leven schiep in de eerste gemeenten uit eigen principe eigen vormen. Die waren aangepast bij de behoeften en gebruiken van die tijd. Toen ze daar niet bij pasten sleten ze uit. Wie zulke gewoonten en gebruiken tot elke prijs wil handhaven, verzamelt antieke klederdrachten.

We moeten het wezen der gemeente handhaven, maar niet uitgaan van de opvatting, dat het dan eerst goed is, als we alles hebben wat de apostolische gemeenten ook hadden. Dan wordt het maakwerk. We krijgen dan de „gemaakte" profeet en andere „mechanische" mensen.

Maar aan de diakones hebben we behoefte gekregen. Er ontbrak iets in de arbeid en dat was de vrouw, behulpzaam in de gemeentelijke arbeid — de vrouw, die gezag had, wijl opdracht van Christus-wege om Zijn werk daar te doen en onder hen, zoals Hij dat aanwees. — In het Hervormde weekblad „De Gereformeerde Kerk" wordt het ambt van diacones voor de vrouw aanvaard. We geloven, dat, als dat algemeen in de Kerken werd ingezien en dienovereenkomstig gehandeld, er een bron van kracht werkzaam zou worden voor de behartiging van de geestelijke belangen der mensen. Waar men in onze gemeenten diaconessen heeft, wordt hun werk gewaardeerd.

Jeugd in Oslo. Zowat gelijktijdig met het Bapt. Wereldcongres, dat te Kopenhagen dit jaar daagt, zal de Christel. Jeugd der wereld samen komen in de hoofdstad van Noorwegen, Oslo. Dertienhonderd jonge mensen zullen er tien dagen confereren. Er zal Avondmaal gevierd worden, maar aan vier tafels: gegrond op de Calvinistische belijdenis, de Lutherse, de Anglicaanse en de Oosters-Orthodoxe. — Ons dunkt, als men elkander, als gelovigen in Christus aanvaard, kon dat wel anders. Wanneer men het bij de viering van het Avondmaal liet bij het gebruik van de bijbelse inzettingswoorden, kon immers ieder er bij denken, wat zijn inzicht hem a.g. de betekenis van die woorden voorhoudt. Het stoort mij toch niet bij de viering van het Avondmaal, wat de broeder die naast of de zuster, die voor mij zit, zich denkt bij de woorden: dit is mijn lichaam?

't Gaat er in dit Congres om dat de jeugd zich zal voorbereiden op haar taak als boodschapper. Vijf dingen moeten bedacht worden:

1. Wij moeten weer tezamen ontdekken, dat Jezus Christus Heer is.
2. Wij moeten onze gemeenschap in Christus herbouwen.
3. Wij moeten de situatie, waarin de wereld verkeert, eerlijk onder de ogen zien.
4. Wij moeten zoeken naar het werk, dat zeer speciaal aan ons is opgedragen.
5. Wij moeten de plannen voor onze campagne doelmatig voorbereiden.

Een vraag: Is de Baptisten Jeugd ook betrokken in dit wereldcongres?

In de gemeenten in de Ver. Staten. Br Zijp, die voor de gemeente te Amsterdam werkzaam was te Amsterdam—Zuid, vertoeft op het ogenblik in Amerika, zo vernemen we uit De Koepel, het orgaan van de Bapt. Gemeente te Amsterdam. In dit blad wordt een brief gepubliceerd, door br Zijp gezonden aan de leden der Amsterdamse gemeente. Het grootste deel van die brief laten we hier volgen:

„Ik ben nu circa 4 weken in de Verenigde Staten, en bijna elke avond heb ik een andere kerk bezocht. Het behoort n.l. tot mijn taak om zoveel mogelijk kerken te bezoeken, van verschillende richting, om zodoende ook wat meer op de hoogte te komen van de Geestelijke toestand in Amerika. Onder de vele kerken waar ik kwam, (gemiddeld meer dan één per dag!) waren ook vele Baptisten kerken. En ik ben blij te kunnen zeggen, dat onder degene die ik tot heden bezocht, geen enkele is geweest van bepaald moderne richting. Over het algemeen waren het levende kerken, waar een grote activiteit van uitging. Midden in de week goed bezochte Bijbelstudie-avonden. Bij de in- en uitgangen grote keuze van Evangelische tractaten, gratis beschikbaar voor verspreiding. Voorts vaak zeer goed bezochte bidstonden, waar een gebedsgeest tot uiting kwam, waarover wij ons in Holland misschien zouden verbazen. In één der bezochte Baptistenkerken was een zaal gereserveerd, met de aanduiding „Prayer-Wings", wat wil zeggen: „Gebedsvleugelen". Over het algemeen schijnt men hier in Amerika in orthodoxe kringen meer waarde te hechten aan en werk te maken van het gebed. En wat zal het een groot verschil uitmaken of de Voorganger gedragen wordt op de vleugelen des gebeds, of dat hij daar alleen staat, alsof hij alléén de Heere heeft te dienen. Hierin kunnen wij van onze Amerikaanse geloofsgenoten nog wel wat leren".

Verblijdende klanken. We geven deze mededelingen met genoegen door. Wie van onze lezers zou zich niet verheugen over het opgewekte geestelijke leven, dat gelijk uit deze brief blijkt, heerst in de Baptisten gemeenten in de nieuwe wereld?

Daaraan gemeten, kan men toch moeilijk bergen van bezwaren gaan opwerpen tegen de Amerikaanse methoden van evangeliseren en samenkomen. Waarom zouden we onze diensten niet een wat fleuriger karakter geven? Dat dat niet allemaal oppervlakkigheid behoeft te betekenen of in de hand te werken, blijkt wel uit het feit, hoe hoog men daar de bidstond schat. Er wordt door onze brs en zrs daar gemeenschappelijk gebeden. Bidstonden en bijbelstudie-avonden in de week zijn goed bezocht. Hoe kostelijk is dat! Hoe zeer hebben wij dat nodig: meer gebedsgeest! Zijn we daarvan wel genoegzaam doordrongen? Leringen wekken en voorbeelden trekken. Maar geven onze oudere leden wel voldoende het voorbeeld? Aan vergaderzucht hebben we geen tekort; evenmin aan feestelijke neigingen. Waarom echter gaat het bidden niet gemakkelijker? Als we met God wandelen, behoeven we ons toch niet eerst in een nieuwe vorm te zetten, alvorens we in 't gebed kunnen voorgaan? Een kind spreekt toch ook tot zijn vader als bij het leven behorende? Aan geld hebben we niet zozeer behoefte als aan gebedsgeest.

De waarde van muziek en zang. Br Zijp bewaart nog heel wat om mondeling mede te delen, wanneer hij weer zal wandelen langs de schone grachten van Amsterdam. Maar een ding vertelt hij toch nu reeds:

„Er zou nog veel meer te noemen zijn, maar dat bewaar ik voor mondelinge mededeling. Laat ik slechts nog dit zeggen, dat hier veel meer waarde

wordt toegekend aan zang en muziek. Drie grote vleugelpiano's te vinden in een middelmatig grote kerk, is hier heel gewoon. Zangkoren en ook solozangers nemen nagenoeg in elke samenkomst actief deel aan de dienst. Over het algemeen is hier meer medewerking van de leden zelf, de voorganger behoeft het gelukkig niet allemaal alleen te doen."

Lezen de leden en directeuren van onze koren het wel:

„Zangkoren en ook solozangers nemen nagenoeg in elke samenkomst actief deel aan de dienst".

Hoe vaak heb ik daar al om verzocht! Maar het is altijd weer: dat kunnen wij niet. Ik heb dat nooit begrepen. Er moet hier of daar iets haperen met onze koren, waardoor men het gevoel heeft, dat dat niet kan. In het buitenland kan het wel. In Duitsland zong in elke dienst een koor. Voor- en namiddags. Hoe komt het dan toch, dat men er hier maar niet aan wil? Beschouwen onze koren hun medewerking in een eredienst misschien als een soort uitvoering? Ik vrees soms. Ze menen telkens wat nieuws te moeten laten horen en dat eist veel tijd om te repeteren. Wil men de koorzang misschien te ongewoon maken? Wil men iets anders, dan de gemeente steunen in haar zang en de zielen de weg van Jezus voorzingen? Wil men iets anders dan het Evangelie zingen? Kunstbeoefening ligt buiten het bestek van het zingen in een eredienst. De dominé, die een echte kunstrede wil houden, is goed honderd jaar te laat geboren. Wij voorgangers wensen toch ook niet anders dan het Evangelie bekend te maken en de heerlijkheid en rijkdom van Christus „uit te delen"? En het doel van kerkzang en kerk-koorzang ligt toch in dezelfde lijn?

Verkeerde critiek. Het is niet onwaarschijnlijk, dat de houding, door koren aangenomen betreffende hun plaats en taak in de diensten der gemeente, mede bepaald is door de critiek van de kant van gemeenteleden. Wanneer er gemeenteleden zijn, die het werk van een koor in de dienst beoordelen, als hadden ze geluisterd naar een zanguitvoering, dan bederven ze het koor. Het is b.v. geheel misplaatst zich er afkeurend over uit te spreken, wanneer het koor vaker hetzelfde lied zingt. Voorop moet altijd staan, w a t er in de kerk gezongen wordt. Dat dat dan ook g o e d geschiedde, komt in de tweede plaats. Het gaat bij de zang in de kerk nooit en te nimmer om de kunst, maar om het Evangelie; niet om de natuur maar om de Schepper. Men moet zo goed, zo mooi mogelijk zingen, maar altijd met inachtneming van deze regel: de inhoud voorop. We zingen als gemeente menigmaal dezelfde psalmen en ze vermoeien ons niet, omdat hun inhoud eeuwigheid ademt. Zo kan een koor gerust meermalen hetzelfde lied zingen. Dat we het — wat zijn woorden betreft — kennen, vergemakkelijkt het ons slechts zijn s t r e k k i n g te beleven. Zingt een koor een lied zó, dat we de woorden niet verstaan, dan moge de melodie nog zo zuiver en onberispelijk ten gehore gebracht zijn — we hebben er als gemeente niets aan. We zitten niet in de kerk om de kunst te genieten, maar om God te horen en Zijn Woord te zeggen en te zingen. We zitten er niet om te zeggen: „wat was dat mooi", maar „wat is God goed".

Veel critiek op koorzang komt dus voort uit een volkomen onjuiste kijk op de taak van de kerkzang — of dat nu koorzang of gemeentezang is. Geen koorleider store zich aan deze critiek. Wie het om de kunst gaat zonder meer, begeve zich naar de Concertzaal. Hier, in deze gebroken wereld, liggen Christendom en cultuur uit elkaar. De Mozes-keus heeft ieder volgeling van Christus te doen. We willen niet vooruitgrijpen op de toekomst Gods. Hier is het kruisdragen.

Kerkdienst is Christus-dienst. Wie critiek op een koor wil uitoefenen, moet van dit gezichtspunt uitgaan.

Een koormeester. Ik wou voor een lief ding, dat elke gemeente beschikte over een zangleider of koormeester — ik bedoel iemand, die de verzorging van de zang en de muziek in en door de gemeente voor zijn rekening nam. Die er voor zorgde, dat de gemeente goed zong; dat koor- en solozang als levensuiting en levensopwekking in elke dienst vernomen werd. Deze broeder moest elke maand met de Voorganger de orde van de diensten opstellen. Nu eens kinderkoorzang; dan weer solo- of koorzang en van tijd tot tijd gepaste muziek. — En dan een koor, dat niet alleen veelstemmig zingt, maar ook één-stemmig liederen mét de gemeente zingt. Moeilijke wijzen vooraf instudeert en dan in de samenkomst zingt, zodat de gemeente daarop kan steunen en de melodiën ook leert zingen. Zulk een koor leeft in het midden der gemeente en doet een werk van veel meer nut dan wanneer het om de zo- en zoveel Zondagen eens een keurig ingestudeerd lied laat horen, maar dan zich ook weer terugtrekt. We willen graag een koor mooi horen zingen, maar daarnaast ook als gemeente graag door het koor geholpen worden om dit belangrijke deel van de eredienst op peil te houden.

Een wenk. Sommige — neen, vele gemeenten hebben de aardige gewoonte om hun predikant of evangelist op zijn verjaardag een cadeau te geven als uiting van haar wandelen op de tweede mijl: die der liefde. Mag ik hier de goedgeefse gemeenten een wenk geven? Informeer eens of uw Voorganger wel een briefweger heeft, en zo niet vereer hem met zulk een instrument. U doet dan niet alleen de jubilaris een plezier.

L.

De oude Aanvoerder

en de jonge mannen

door A. R. Simpson

Toen ik voor het eerst Yalemba (Congo) bereikte was het Akeka groot en machtig die mij glimlachend verwelkomde met een oprechtheid die duidelijk merkbaar was. Hij was de aanvoerder (chef) van het dorp Yalemba.

Van wrok tot vriendschap

Toen de zendelingen van het Bapt. Zend. Gen. in 1906 voor het eerst in Yalemba kwamen, stelde een deel der dorpsbewoners zich verbitterd tegenover hen en staken op een nacht het huis van George Grenfell, een vroegere zendeling, in brand. Maar door de echte vriendelijkheid van de zendelingen verdween de oppositie en ik herinner mij Akeka met z'n brede en vriendelijke glimlach op het gelaat telkens wanneer hij kwam, en dat was dikwijls.

Zijn dochter bezocht de meisjesschool en werd een fijne christelijke leidster, maar Akeka voegde zich nooit volkomen bij de kudde. Voor de oude mannen is het moeilijker om die stap te doen. In hun jongere dagen

zijn ze allen kannibalen geweest. Ook Akeka was bekend vanwege zijn wreedheid. „Maar laat ons daarover zwijgen", zei een oude diaken „al het praten over die oude dingen zal alleen maar strijd veroorzaken."

Somstijds was Akeka toornig, want met het eindigen van zijn ruwe wreedheid was er ook een eind gekomen aan zijn werkelijke macht in het dorp. Eens, toen zijn dochter weduwe geworden was en deerlijk uit de gunst vervallen, verdacht hij de zendelingen er van dat ze haar zouden benadelen, want hij vreesde dat we boos en hatelijk zouden zijn omdat we erg terneergeslagen waren geweest, zoals hij geweest zou zijn in dergelijke omstandigheden. Met grote stappen liep hij het zendingserf op terwijl hij op een houten fluitje blies, dat voor hem een tovermiddel was in staat om zijn dochter te beschermen en ons kwaad aan te doen als wij zouden proberen haar letsel toe te brengen. Met dit alles was hij echter een geregelde bezoeker van de kerk en dikwijls vergezelde hem een kleinzoontje.

Sterven in duisternis

Zijn dood was droevig. Longontsteking had hem te pakken. Voor hem was het niet een ziekte die hij op de rivier op een stormachtige avond opgelopen had, maar de dood zou over hem komen door een tovermiddel van een hem vijandig gezinde. Daarom verkoos hij in zijn kleine met rook gevulde hut te blijven liever dan in het ziekenhuis te komen. Eerder hadden we hem genezen, maar dit keer, hij was er zeker van, zou hij sterven. Mijn voortdurende bezoeken en de medicijnen werden welwillend aangenomen, maar „de Blanke mans medicijnen konden de toverij niet overwinnen". Hij weigerde alle voedsel behalve het weinige waartoe ik hem overhaalde als ik op een lage stoel naast hem zat in zijn hut, en zijn vrouwen schenen zijn weigering te ondersteunen. Zo stierf hij in heidense duisternis en het wilde weeklagen en jammeren verhief zich en duurde lang. Voor een tijd, een tijdlang had hij licht gehad, maar de oude duisternis met zijn vrees verzwolg hem aan het einde.

In de oude weg

Hole de zoon van Akeka verkoos zijn vader te volgen niet slechts in 't beroep maar ook in de ideeën en hij verwierp de wijsheid van school en zending. Hij is een eenvoudige ongeletterde visserman en verkiest zo te zijn.

Hij was het die mij verzocht geen bezwaren in te brengen als hij een slechte dans zou laten uitvoeren, (en, geloof mij, sommige afrikaanse dansen zijn zeer slecht). 't Was maar voor één dag slechts, of misschien twee, ter ere van zijn dochter. Dan zouden ze er voor mee altijd ophouden.

Bij een andere gelegenheid, zendelingen, dorpschristenen en heidenen kwamen tezamen om de vraag uit te vissen of de toverdokter al of niet zou worden geïnviteerd om het dorp van toverheksen en zwarte kunst te bevrijden. Hole was bij de groep die de toverdokter wenste. „We zullen in de kerk komen" zeiden ze, „maar we willen de toverdokter ook, enkel om zeker te zijn".

Een jonge man die het leven zoals het door zijn vaderen geleefd is tracht te handhaven, heeft heden een moeilijke tijd in Congo. Hole heeft de besprekingen enz. over God gemist en voelt zich enigszins mislukt als de christenen in het dorp bezwaren opwerpen tegen het vele kwaad dat in het oude heidendom is. Hole drinkt zich dronken in zoverre dat hij straffeloos blijft voor de wet. Maar tegen zo veel losbandige pret wordt tegenwoordig tegen opgekomen!

Het vissen op de rivier is nog goed, maar het leven is ternauwernood de moeite waard als men in een dorp woont waar zoveel christenen zijn en zo velen van zijn eigen leeftijd leven geestelijk in een andere wereld en sommigen nemen het heel ernstig.

Een Lichtdrager

Malete is een tijdgenoot van Hole en een zoon van een van Akeka's vrienden. Hij heeft de nieuwe weg gevolgd. Hij was een alleraardigste jongen toen ik in Yalemba kwam. Hij en zijn makker zorgden voor mijn tuin. Nu is hij ver weg op de Lualaba waar hij de zorg heeft over een apotheek met helpers onder hem. Hij is bevoegd en wel in staat haar te beheren. Hij maakt het goed en dient zijn Meester en zijn broederen.

Hij had zijn slechte neigingen ook, sommige er van waren zeer slecht. Maar we trachtten hem door die tijden, als hij in ongenade gevallen was als gevolg van opvallende zonden, heen te helpen en ook zijn eigen christelijke vrienden waren hem tot hulp. Nu is zijn leven vol en gelukkig. In zijn medisch werk en zoals we hopen in zijn christelijk werk ook brengt hij nieuw leven aan vele mannen, vrouwen en kinderen. Hij is een van het Nieuwe Afrika. Naar hem en naar mannen als hij moet Afrika uitzien voor leiding uit het moeras van ziekte en bijgeloof naar een gezonder en ruimer leven in het stralend licht dat de Zaligmaker uitstort op Zijn vrienden.

Vert. A. E.

Het Baptisme

en de

Oecumenische Beweging

We lezen zo van tijd tot tijd in onze organen het woord oecumenisch. Soms gaat het over het oecumenische Jeugdcongres, dat dit jaar te Oslo staat gehouden te worden, dan weer over de oecumenische Wereldraad, die te Geneve zetelt en daar een School gesticht heeft, aan welke theologen van verschillende landen en Kerken van tijd tot tijd over bepaalde onderwerpen college geven. Voorzitter van deze Internationale hogeronderwijs inrichting is de Nederlander Dr. Kraemer. Dan vertelde De Christen ons ook, dat we als Unie zijn aangesloten bij de Oecumenische Raad in Nederland.

Het is opzichzelve al tekenend voor de gewijzigde geestesgesteldheid onder de Ned. Baptisten, dat niet slechts met sympathie over die bewegingen en organisaties gesproken wordt, maar we ons er zelfs bij aangesloten hebben. — Wat is dit? Is dit vrucht van een geestelijk zuiveringsproces onder ons of een teken van vervlakking en verlies van roepingsbesef?

Zo heel eenvoudig liggen deze zaken niet.

Op het laatstgehouden Baptisten Wereldcongres te Atlanta, in de Ver. Staten, zijn over de houding, door het Baptisme tegenover de oecumenische bewegingen en organisaties aan te nemen, rapporten uitgebracht en besprekingen gevoerd. Duidelijk bleek, èn uit de rapporten èn uit de discussies, dat de dingen niet zo vlak

liggen, en samen gaan niet zo vanzelfsprekend is voor Baptisten, als sommige enthousiaste zielen wel menen.

Er ligt voor het christelijk en dus ook voor het baptistische gemoed iets bekorends in de gedachte aan de eenheid van alle gelovigen en het samengaan van alles, wat als Christelijke kerk geld en gelden wil.

De ontwikkeling van het wereldleven, dat wil zeggen van het leven op deze aarde, heeft de geesten voor de vraag geplaatst: hoe staan wij tegenover elkander als belijders van de Christel. godsdienst, als Kerken, die er alle prijs op stellen, zich te noemen naar Christus? De „Oecumene" is eerst de bewoonde aarde, dan allen, die op deze aarde wonen, de mensheid dus. De delen dezer wereld zijn naar elkander toegeschoven. De Kerken ontmoetten elkander op de zendingsterreinen en voelden in elkander het vreemde, en vonden in elkander het eigene weer. Daar was gemeenschappelijk bezit en daar waren onderscheidene trekken. De Apostolische gemeenten waren in verschillende gedaanten door gegroeid in de onderscheidene delen der aarde. Waren die verschillen als onwezenlijk te aanvaarden? Waren de onderscheidene Kerken niet anders dan de van vorm onderling verschillende takken en bladeren van één en dezelfde boom of waren ze onder invloeden van volksaard en traditie verbasterde loten van de oude en edele stam?

Dat het éne en zelfde leven onder bepaalde klimatologische en andere invloeden verschillende vormen en kleuren kan aannemen, en nochtans zichzelf in wezen gelijk kan blijven in alle individuen waarin het zich belichaamt, zien we aan de mensheid, met haar verschil van rassen en volken. We zien in de roodhuid zomin als in de blanke een verbastering van de mens, maar verschillende mensentypen, die als volwaardige vertegenwoordigers van het mensenras naastelkander staan.

Onze vaderen stonden, en grote groepen baptisten staan nog afwijzend tegenover een samengaan in georganiseerd verband, juist met de grote Christelijke Kerken. De vaderen hadden teveel vijandschap en onrecht van die Kerken ondervonden, dan dat een samengaan met dezelve mogelijk zou zijn. Vele Baptisten gemeenten in Europa leden tot voor de oorlog nog onder achteruitzetting en onderdrukking die rechtstreeks of onmiddellijk van de z.g.n. Staatskerken uitging. Met Staats- en Volkskerk kan de Baptisten gemeente niet van doen hebben. Hun bevoorrechte positie, hun pretentie, DE Kerk voor een bepaald volk te zijn, en allen, die in dat volk geboren worden, te moeten en mogen omspannen, heeft als gevolg het gemis van een basis voor samengaan met hen.

Het is iets anders, wanneer de Anglicaanse Kerk de Grieks Katholieke Kerk van het Oosten erkent als zusterkerk; de Koptische Kerk de zusterhand aanvaardt, die de Armeense Kerk haar toesteekt; de Lutherse Kerken in Duitsland, Zweden, Noorwegen, Denemarken en Amerika elkander erkennen en tezamen in één Raad plaats nemen met de eerstgenoemde Kerken, dan dat deze Wereldkerken, die zich stellen op de natuurlijke levensbasis, en richten naar de grenzen van het natuurlijke leven, zusterlijk plaats nemen naast gemeenten, die wel in alle naties gevonden willen worden, maar in wezen super-nationaal zijn en willen zijn.

Hier is verschil van grondslag en uitgangspunt. Hier ligt verschillend fondament en is niet slechts sprake van verschillende architectuur.

Het bestaan der z.g.n. Vrije Kerken is reeds kritiek op de Wereldkerken (en dan „wereld" niet bedoeld als omvang aanduidend, maar wezen bepalend).

Kunnen lichamen, al zijn ze beide christelijk en Christus-belijdend, die zulk een verschillende doelstelling hebben, uit zo onderscheiden principe leven, zich in één organisatie verenigen? Het gaat niet om verschil van belijdenis en gemeente-inrichting, maar om verschil in wezen.

Wat maakt een groep mensen tot een Kerk. Wát is en wáár is „Kerk". „Waar het Woord Gods zuiver gepredikt en de sacramenten zuiver bediend worden en de tucht wordt gehandhaafd". — Deze drie dingen zijn de kentekenen van de zuivere Kerk. Kent men de Kerk aan haar leden? Waar ligt het zwartepunt: in het ambt of in het leven? Komt het in de Kerk slechts aan op het geloof in de zin van de in haar geldende belijdenis, of is het geloven harer leden ook een wezenlijk kenmerk der Kerk? Is er Kerk, waar een groep mensen een belijdenis aanvaarden of waar een groep mensen gelovig zijn? Het eerste is een mensenmogelijkheid; in het tweede geval is de Kerk alleen een goddelijke mogelijkheid. Een goede belijdenis op te stellen en die te beamen ligt binnen het vermogen van de mens; hij kan uit zichzelf evengoed orthodox zijn als heterodox. Maar van harte gelovig zijn kan hij slechts door de werking van de Heilige Geest.

In het eerste geval behoort de Kerk tot het terrein van het natuurlijk-godsdienstige leven, maar dan aan Christus georienteerd. In het laatste geval behoort ze tot de nieuwe schepping en is een eeuwigheidsprojectie.

Wil de Kerk Volkskerk, Staatskerk of Familiekerk (Verbondskerk) zijn, dan zal zij de belijdenis een vergadering van ware Christ-gelovigen te zijn, moeten laten varen. En zulk een Kerk kan niet zijn het lichaam van Christus: de, in nieuwe vormen en verhoudingen, ingegane Christus. Want het geheel kan nimmer zijn wat de delen niet zijn, en, om tot haar te behoren, niet behoeven te zijn.

Nochtans zijn de Kerken, al kunnen we ons als gelovigen niet in haar laten opnemen, Christenheid. En met de Christenheid hebben we als gemeenten van gelovigen vele aanrakingspunten, overeenstemmende belangen en inzichten. We kunnen met hen over verschillende vraagstukken een gemeenschappelijk getuigenis afleggen, één front vormen.

Terwille van deze mogelijkheden, kan een organisch verband met hen bepleit worden. Als we naast hen gaan zitten in één Raad, sluit dat niet in, dat we instemmen met de belijdenis en inrichting dier Kerken. Het is mogelijk, dat we hen echter wat onzeker maken a.g. zichzelve. Wanneer ze op verkeerde banen gekomen zijn, en dat door hun onjuist staats- of volkskerkelijke uitgangspunt, kunnen we ze, naast hen zittende in de Raad, van het boze pad afbrengen, hen wijzende op het feit, dat, waar wij naast hen zitten om één werk met hen te doen en in vele zaken één geluid te laten horen, zij toch onze broederen in hun eigen land, niet kunnen onderdrukken. Het zal heel moeilijk vallen de Kerken te overtuigen van het onbijbelse van hun Kerkkarakter, want als ze dat toegeven, moesten ze zichzelf gaan begraven en dat is wel het zwaarste, wat men verlangen kan.

Het georganiseerd samen gaan met de Kerken sluit van onze kant niet in hun erkenning als bijbelse gemeenten, slechts als christelijke corpora. We zijn als

baptisten gemeenten zeker méér dan christelijke corpora, maar waar we dat toch ook zijn, kunnen we plaats nemen in de Wereldraad van Kerken.

L.

„Zorg toch dat ieder het weet"

Nog het een en ander over het geschriftje voor Evangelisatie-huisbezoekwerk.

1. Een goede titel hebben we nog niet gevonden.
2. Het wordt groot 8 cm. bij 16 cm. en niet, gelijk we meedeelden 6 cm. x 12 cm.
3. Het is goed-ouderwets.
4. Het is zuiver-orthodox.
5. Het is in het Engels verspreid in ruim 3.000.000 exemplaren.
6. Meer dan 2.400 personen hebben de schrijver gemeld, dat het hen tot de keus gebracht heeft.
7. Overleg of dit geschriftje iets van uw gading is. Organiseer de actie en laat mij weten hoeveel expl. u wenst te ontvangen.

Dank u!

L.

Ingezonden

Waar staat de tafel?

De Losse Schakel in no. 2855, waarin bovenstaande vraag wordt betrokken op de viering van het Heilig Avondmaal, heeft mij heel erg verwonderd. Als het gaat over de vraag, of onder bepaalde omstandigheden ook niet-leden mede zullen aanzitten, dan lijkt mij het beeld, dat de Schakelredacteur hier gebruikt op zijn minst vreemd. Neen, de gemeente is geen cafetaria! Wil iemand *daarmee* aantonen, dat geen niet-leden deel mogen nemen aan onze avondmaalsviering? Neen toch? De hele vergelijking gaat m.i. mank, zelfs als we niet aan een cafetaria denken maar aan de tafel in het gezin. Immers, wie zitten daar bij tijd en wijle niet allemaal mee aan! Familie, vrienden, bekenden, ook wel onbekenden; en zelfs een vijand moet soms mee eten.. Het bezwaart mij bepaald, dat een ernstig man dit zo maar heeft overgebracht op de avondmaalsviering.

Wil men dit beeld gebruiken, dan moeten we ook de conclusie aanvaarden, dat we op zijn minst onze geestelijke familie, vrienden en bekenden moeten nodigen en gastvrij ontvangen. Wij moeten echter wel bedenken, dat niet wij het zijn, die nodigen, maar de Heer. Deze nodiging is evenwel niet gepreciseerd naar de kerkelijke richtingen van onze tijd en naar de verschillende inzichten in bepaalde delen onzer geloofsbelijdenissen. En dat plaatst ons ook in dezen ongetwijfeld voor een taak ten opzichte van de viering en de deelneming aan het H. Avondmaal, maar dan in diepe afhankelijkheid van de Heer en in zorgvuldige gehoorzaamheid.

Het zou zeker niet goed zijn, wanneer wij hen, „die zeggen, dat zij zich overal thuis voelen waar kinderen Gods samen zijn", in *dat* gevoel van thuis-zijn wilden steunen. Die mensen voelen zich thuis, zoals visite zich thuis voelt. Maar ze moeten zeggen: We zitten hier wel, maar ons „thuis" is hier niet. Ach, ze hebben geen thuis. Misschien wel, omdat ze niet mee verantwoordelijk willen zijn voor een eigen thuis. Neen, in deze dingen moeten wij hen niet steunen.

Maar er zijn ook andere mensen, die eerlijk gemeenschap zoeken, met wie wij ons één weten in Christus, met wie wij ook gaarne gemeenschap onderhouden en met wie wij bereid zijn, samen te getuigen en als het moet ook samen te lijden voor de Heer. Het lijkt mij bepaald fout, als wij zouden weigeren, onze eenheid met hen te belijden en te beleven in de viering van het H. Avondmaal. Dat is echter heel iets anders dan de tafel voor de buitendeur plaatsen of van de gemeentelijke samenkomst een cafetaria maken. Ik meen zelfs, dat het heel erg fout is, als men een zo tere zaak met krachttermen als deze wil afdoen. De Schakelredacteur duide het mij niet euvel, dat ik mij gedrongen gevoel hier tegen te protesteren en geve een plaatsje aan mijn bezwaren in ons blad, waarbij ik de wens wil uiten, dat hij, die anders zijn woorden toch wel voorzichtig weet te kiezen, dat vooral bij dit onderwerp zal doen.

De uwe in de dienst,

K. REILING.

Cl. de Vrieselaan 69 b, Rotterdam.

AANTEKENINGEN.

„Cafetaria" is door ons niet gebruikt als term, maar „het cafetaria" diende ons als beeld om een, o.i. in haar kern, gemeente-ontbindende opvatting van het Avondmaal te weerleggen. In dat beeld zit niets onvoorzichtigs.

In het restaurant staat de „open tafel", maar tehuis schikken als regel slechts de huisgenoten aan. Het restaurant loopt men binnen om er te eten, maar in de gemeente wordt men opgenomen om er te delen in de volle gemeenschap der heiligen. De broeder op doorreis naar eigen land en hen, die om redenen overmacht, niet in eigen Kerk Avondmaal kunnen vieren, laat men als gast aanschikken, indien zij van de familie zijn. Maar dat zullen excepties zijn, die het karakter der gemeente niet aantasten, en van het Tehuis geen hotel maken.

„Niet wij roepen tot het Avondmaal, maar Christus". Deze tegenstelling deugt niet.

Christus roept ieder, die gelooft, tot de gemeente en *in die roep is opgesloten* de roeping tot het Avondmaal. Wij maken dit woord slechts hoorbaar.

Toen Ds. Feisser in de Herv. Kerk de adem werd afgesneden, richtte hij geen tafel aan; stichtte hij niet een Avondmaalsgemeenschap, maar er werd een gemeente gevormd; en toen dat gebeurd was, werd het Avondmaal gevierd.

„Principiis obsta": wedersta het begin, staat gebeiteld in de gevel van het voormalig kinderziekenhuis te Groningen.

Het Avondmaal behoude z'n plaats in de gemeente. De geïnstitueerde gemeente is uitdrukking van Christus' wil.

L.

Velerlei

Hoe lang moet de preek zijn?

In een vergadering van de Ger. Kerk, Art. 31, te Eemdijk werd door sommige leden opgemerkt, dat ze de preek wat langer zouden willen hebben. De vraag naar de lèngte van de preek en de duur van de dienst moest naar hun gevoelen niet worden afgemeten naar wat in andere kerken op dit gebied praktijk is. Criterium moet zijn of de tekst voldoende tot zijn recht komt en tot opbouw der gemeente ontvouwd wordt. — De predikant zegde toe er naar te zullen streven de preek wat langer te maken, indien hem dat mogelijk was, zonder onnodig breedsprakig te worden en buiten de tekst te gaan.

Dit is een eigenaardig geluid te midden van de vele stemmen, die roepen „korter!" „korter!" Het is voorwaar niet gemakkelijk om de inhoud van de tekst recht te doen, het doel van de prediking te dienen én daarbij toch te blijven binnen de tijdsspanne, waarin de opmerkzaamheid niet verslapt. Het is niet zo moeilijk om kort te spreken, maar wel om kort te zijn en zich noch aan de tekst noch aan de toehoorder te vergrijpen.

Koor en gemeente

Ds Straatsma bezocht Engeland en vertelt nu dat hij zich daar bij de Methodisten het best thuis gevoelde. Hij vindt het vreemd, dat terwijl de andere gezindten spreken van hun „Church" (Kerkgebouw) de Methodisten gewagen van hun „Chapel" (Kapel). We herinneren ons, dat we onder de Duitse gemeenten hetzelfde gebruik aantroffen. Die kenden slechts „die Kappelle". Ten onrechte. Een kapel is een *neven*kerk; een klein kerkje naast de hoofdkerk. Baptisten wensen geen bijkerkje te zijn, maar vertegenwoordigen een eigen kerktype — als we ons zo eens mogen uitdrukken. De Methodisten in Engeland zonderden zich in de tijd van de Wesley's af van de Engelse Staatskerk. In dat gevoel noemden de eerste Methodisten hun gebouwen van samenkomst „Kapellen". Te verwonderen behoeft het niet, dat zij die benaming hebben bijgehouden.

Maar wat ons opviel in het verhaal, door Ds Straatsma gedaan van zijn bezoek aan die Methodisten Kappellen is, wat hij zegt van een gemeente waarin hij een Zondagdienst bijwoonde.

> „Ik zou dadelijk het hele koor, dat boven de preekstoel zichtbaar troonde en dat nu het vlotte gemeentegezang leidde en inspireerde over willen poten naar de Bethlehemskerk" (de kerk van Ds Straatsma).

Is dat niet de eigenlijke taak van een kerkkoor? En welke Nederlandse dominé zou die verzuchting van de Herv. predikant niet verstaan: een koor, steeds, d.w.z. in elke godsdienstoefening aanwezig, en dat het gemeentegezang leidt en inspireert?

Het rassenvraagstuk in Zuid-Afrika

De ring Ermelo (Zuid Afrika) van de Ned. Hervormde of Ger. Kerk, hield een vergadering te Piet Retief en wijdde daar een langdurige bespreking aan de vraag of de Kerk zou deelnemen aan de Wereld-Zondagsschoolconferentie, gehouden te Durban. Besloten werd de Synodale Commissie te verzoeken van haar plan, om aan deze Conventie deel te nemen, af te zien. En Waarom? Hier volgt het antwoord:

> „Men was n.l. van mening, dat deelneming de verzaking zou betekenen van de levensbeschouwing der voortrekkers en ernstige gevolgen zou hebben voor het voortbestaan van een blank Zuid-Afrika. De ring is van mening, dat, ook al houden de leden van de kerk zich afgescheiden, de vergadering toch in een grote zaal zal plaats vinden, waar allen zonder te letten op kleur of ras, een gelijke behandeling genieten. Dit is een gelijkstelling, waartegen de kerk van de vroegste eeuwen gewaarschuwd heeft. Doordat de leden der kerk afzonderlijk zullen gaan zitten, zal speciaal de aandacht op hen gevestigd worden als personen die afscheiding voorstaan. Dit zal een gevoel van vijandigheid scheppen, dat de conventie van alle zegen zal beroven.
>
> Ter verduidelijking van dit standpunt werd gezegd: „Wat moet ik doen als een neger mij uitnodigt een kopje thee met hem te drinken? Ik zal moeten weigeren, maar ik weet ook, dat mijn weigering de ander zal kwetsen en zelfs beledigen. Daarom moeten wij wegblijven van de plaats waar aanstoot gegeven en genomen kan worden". De ring weet, dat voortrekkers hun zwarte personeel tot de huiselijke godsdienstoefening toelieten. Hierin was de voortrekker een toonbeeld, wat hij als zendingswerk beschouwt, maar dit was geenszins gelijkstelling, zoals dit thans van de kerk gevraagd wordt. Onze levensopvatting, aldus sprak de vergadering zich uit, is in strijd met de nieuwe leer van gelijkstelling welke door de Engelse kerk wordt voorgestaan".

Als men dit leest, krijgt men wel sterk de indruk, dat de Transvaalse boeren zich wat al te veel verdiept hebben in het Oude Testament en te veel gebleven zijn onder de ban van Noachs woorden, gesproken, toen hij ontwaakte van de wijn.

Dat men de ingeborene bevolking van Zuid-Afrika beschouwt als mensen van eigen aard, is te verstaan, maar dat ze als minderwaardig worden bestempeld, klopt noch met ons aller geboorte uit Adam, noch met het ene Bloed, dat uit alle geslachten en rassen zielen heeft vrijgekocht. — Vreemd, heel vreemd doet het aan, dat er bezwaar tegen gemaakt wordt, dat in een christelijke vergadering, alle deelnemers, zonder te letten op kleur of ras, een gelijke behandeling zouden genieten. — Wie wel eens een Baptistisch Wereldcongres heeft meegemaakt, weet heel goed, dat de Baptisten deze Afrikaanse opvattingen niet delen. — Ze hebben dit nooit gedaan. Zou het misschien mede daaraan zijn toe te schrijven, dat van alle neger-christenen in de Ver. Staten, meer dan 70 % Baptisten zijn? Het is ons, dunkt mij, tot grote zegen, dat we geen „beginselen van Voortrekkers" noch „belijdenisschriften van de Vaderen" gelegenheid geven om zich tussen ons en de Schrift te plaatsen. L.

Het Unie-bureau

is gedurende $3^1/_2$ week, dus bijna gedurende de gehele maand Augustus wegens vacantie GESLOTEN!

Ik verzoek u heel vriendelijk betreffende het secretariaat alleen dringende stukken in te zenden.

Giro-betalingen, voor welk doel ook, kunnen gewoon gedaan worden.

Adreswijzigingen, enz. kunnen in die tijd niet behandeld worden.

Advertenties voor De Christen gedurende die tijd rechtstreeks naar de drukker te Workum.

Van de Kindervriend en de Zaaier worden dezelfde aantallen als voorheen geleverd.

Ieder lette dus in het belang van een goede gang van zaken goed op deze mededeling!

T. JANSMA.

Een Eersteling

De Tabitha-Dagkalender 1947 was een eersteling. Hij droeg er de sporen van: een onervaren redacteur en dito medewerkers. Bovendien had de samenstelling overhaast moeten plaats vinden en ... beginnelingen mag juist wel wat extra tijd voor hun werk toegemeten worden.

Ter drukkerij ging te ongelegener ure een machine stuk. Ook dát nog.

Door deze feiten en gebeurtenissen kwam de goede Tabitha-kalender te laat van pers en binderij en in handen van zijn vriendinnen en vrienden.

Door een en ander hebben we geleerd. De fouten zijn vermeden. De verhalen breken niet af midden in een zin.

We blijven ons best doen. Help ons bij de verkoop en bedenk, welk een goed werk ge daarmede steunt. Laat zoveel mogelijk baten toevloeien voor de opleiding van jonge zusters tot Gemeentezuster-Evangelisten!

L.

Het goede voorbeeld:

Landelijk gemiddelde: op de 247 R.K. inwoners is er 1 R.K. ziekenhuisbed. — In streken met grote meerderheid der bevolking R.K.: op 288 R.K. inwoners is er 1 R.K. ziekenhuisbed. — In streken met grote meerderheid der bevolking Prot.: op 92 R.K. inwoners is er 1 R.K. ziekenhuisbed. — Landelijk: 3 325 350 R.K. inwoners met 118 R.K. ziekenhuizen.

R.K. zorgen voor R.K. zieken (en meer!)

Waarom zorgen de Protestanten nog niet voor de Protestantse zieken?

Landelijk gemiddelde: op 1091 Prot. inwoners is er 1 Prot. ziekenhuisbed. — In streken met grote meerderheid der bevolking Prot.: op 1205 Prot. inwoners is er 1 Prot. ziekenhuisbed. — In streken met grote meerderheid der bevolking R.K.: op 834 Prot. inwoners is er 1 Prot. ziekenhuisbed. — Landelijk: 4 270 830 Prot. inwoners met 36 Prot. ziekenhuizen.

Helpt gij nog niet mee aan deze gemeenschapstaak?

Overgenomen uit:
„Protestantse Gezondheidszorg".

Rectificatie

In het artikeltje onder het opschrift „Heeg" van Ds. T. Jansma in het vorig nummer is een fout geslopen. De 9e regel van boven moet n.l. luiden: .... hebt zien beheersen, dan verstaat u meteen dat die kleine gemeente, enz.

BEKEND GELUID

Verontrust waren ook verschillende voorgangers van een bepaalde kerk. In hun gemeenten was het eigenlijk vroeger zó, dat als men lid werd van de gemeente, men zich onthield van alcoholhoudende dranken.

Nu werd ook vroeger aan die bepaling niet altijd even streng de hand gehouden, maar de toestand was toch veel gunstiger, wat het alcoholgebruik betreft, dan bij andere kerkgenootschappen. Eerlijk moet ik bekennen, dat ik wel eens jaloers was op hun houding ten opzichte van de drank en wel eens bij mij zelf dacht: was het ook maar zover bij de leden van de kerk, waarvan *ik* lid ben. De oorlog heeft echter ook hier heel wat achteruitgang gebracht. Hoewel de toestand nog gunstiger is dan in vele andere kerken, hij is verre van volmaakt. Een motie, die werd aangenomen, om de onthouding weer verplicht te stellen voor de leden, wordt in de meeste gevallen voor kennisgeving aangenomen. Geen wonder, dat velen, die het wél menen met hun kerk, zich verontrusten over dit bedenkelijke verschijnsel.

Uit: De wereld strijd van 12-7-'47.

De Zomerzegels 1947

Het landelijk Bureau voor deze zegels verzoekt ons de koop van deze zegels te willen aanmoedigen. Welnu, waar de extra opbrengst dezer zegels vooral tèn goede komt aan de T.B.C.-bestrijding, doen we dat gaarne.

U kunt uw zendingszegels even goed nog gebruiken.

Red.

Wie kan ons helpen?

De gemeente te Utrecht heeft voor haar evangelisatiearbeid dringend behoefte aan een *kofferorgeltje*.

Heeft of weet U er een ter overname?! Fijn, schrijf dan even aan

F. BOS,
v. d. Goesstr. 17, Utrecht.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2857
VRIJDAG 8 AUG. 1947

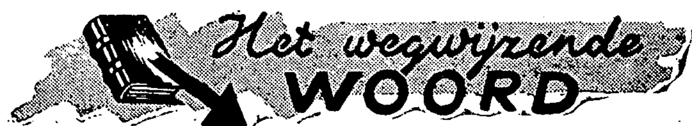
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.80

De rechte roem

Jongens kunnen zo heerlijk opsnijden over hun waagstukken en avonturen. Men zegt, dat vissers en jagers er ook een handje van hebben, als ze spreken over de resultaten van hun ondernemingen. Ik heb de indruk, dat alle mensen soms met graagte wat doorslaan. Hebt u nooit een predikant over zijn gemeente horen spreken en over de diensten en de collecten? Om maar dicht bij huis te blijven.

Aan werkelijke opsnijders hebben wij een hekel. Ze snoeven en blazen zich op, dat het niet mooi meer is. Het is niet onmogelijk, dat hun taal ons in de weg is, omdat ons gevoel van eigenwaarde een beetje in de knel komt. Wat denkt hij wel, en zij? En onwillekeurig begeven we ons ook op het pad der propaganda en ieder tracht nog hoger dan de andere in de boom te klimnen.

Men zou haast zeggen, dat Paulus zich ook door sommige elementen heeft laten verleiden daartoe. Er zijn in Korinthe mensen, die zwierig hun eigen leerstellingen en deugden verkondigd hebben. Met geschitter en geschetter hebben ze oog en oor verblind en verdoofd. Steeds kleiner wordt de figuur van de afwezige Paulus en daarmee ook zijn invloed. Er dreigt gevaar, niet voor Paulus, maar voor de boodschap, die ook Korinthe moet blijven vernemen.

Om nu de snoevers even op hun nummer te zetten, moet hij wel mee gaan pochen. Hij wil het niet. Ieder, die 2 Kor. 11 en 12 leest, merkt met hoe grote weerzin hij deze weg opwandelt. Maar hoe zal hij ze anders treffen? En dan begint Paulus. Een salvo van onweersprekelijke feiten. Hij spreekt van zijn geboorte, van zijn arbeid, van zijn offers en aldoor groter wordt de figuur van de afwezige Paulus. Hij rijst uit boven allen. Hij gaat voort en spreekt van gezichten en openbaringen. Hij zingt van zijn ervaringen. Wij zien hem boven op de bergtoppen schrijden in gezelschap van Mozes en Elia, van Johannes de Doper. Waar blijven die kleinen die meenden iets te hebben gepresteerd?

Hebt u Paulus ooit zo over zichzelf horen spreken? Neen.

Hoe groot was het gevaar, dat hij daarin werkelijk zou gaan roemen en dat Paulus inderdaad de grote man werd, in eigen ogen. God bewaarde zijn knecht voor die ondergang in eigen glorie. Hoe groter zeil hoe groter kiel en wat hoger het bouwwerk zal rijzen, wat dieper de fundamenten moeten gaan. God bewaarde de man. Mij is gegeven een scherpe doorn in het vlees, een engel des Satans, die mij met vuisten slaat. Als Paulus al had willen klimmen om zich te zonnen in de stralen van eigen werk en wonderen, dan trok God hem naar beneden. Pijn lijdt hij, aanvechtingen moet hij verduren. Beven doet hij soms en telkens voelt hij zich een gebroken mens.

En daarin roemt hij. In deze weg van God met hem. En in de genade van God, die hem genoeg is. Hij wil niet van zich en zijn prestaties spreken. Dat is de moeite niet waard, heeft niets voor de eeuwigheid te betekenen. Hij wil roemen in de genade van God en in de kracht van God, die openbaar wordt, waar de mens aan het eind van zijn latijn gekomen is.

Paulus roemt God. Roemt Gods genade. En Gods wijsheid, die zich toont in het feit, daar waar de mens niets kan, Hij alles kan en Zich heerlijk manifesteert door die onvermogende mens heen. Roemen wil Paulus in deze God. Bij Wie alle menselijke roem is uitgesloten. Die roemt, roeme in de Heer.

HUIZINGA.

ATTENTIE

De Eindredactie van De Christen van 15 en 22 Augustus wordt waargenomen door Ds. J. Broertjes, Stationsstraat 25 te Sneek.

Kerkzwak. Op een vergadering van de Socialistische Eenheidspartij in de Rus. zône van Duitsland, sprak ook een vertegenwoordiger van de Lutherse Kerk. Hij zag in het ontwerp van de toekomstige Duitse Republiek de wil tot uitdrukking komen om een goede samen-

werking te krijgen tussen de Kerk en de Staat. Tot die „goede samenwerking" behoort dan ook dat het ontwerp de Kerken verzekert van de nodige inkomsten door kerkelijke belastingen.

De Staat moet dus de Kerk op de financiele benen houden. Schaamt een lichaam, dat haar ontstaan grondt op een daad van Christus en zegt in een nauwe, geheel enige relatie te staan tot de Heer, niet om de Staat te laten zorgen voor haar inkomsten? Moet dat niet de indruk wekken dat de Kerk er is om de Staat te dienen? Berooft dat de Kerk niet van die vrijheid, die ze beslist moet hebben, om haar Boodschap tegenover ieder te doen horen, zonder aanzien van persoon al is die persoon ook de bestuurder van de Staat? — Is de reden van dat aanvaarden van staatshulp voor het binnen halen van een bepaalde belasting, speciaal geheven voor de Kerk, wellicht gegrond in de vrees, dat de Kerk zo weinig in het volksleven wortelt, dat ze het zonder die hulp niet waagt? Heeft de samenkoppeling van Kerk- en Staatsbelang niet genoeg jammeren gebracht dat zij, die het met de Kerk goed menen, deze band nog niet schuwen?

Nog „andere" zeventig? In de Statenvertaling leest ge in het eerste vers van Lukas 10:

> En na dezen stelde de Heere nog andere zeventig en zond hen voor zijn aangezicht, twee en twee, in iedere stad en plaats waar Hij komen zou.

Onwillekeurig bladert men dan in zijn bijbeltje wat terug, maar vindt de uitzending van de eerste zeventig, die men bij deze vertaling mag veronderstellen — niet vermeld. Nu is het natuurlijk mogelijk, dat van een vroegere uitzending van zeventig mannen geen melding gemaakt is, doch het is dan wat vreemd, dat Lukas door dat „andere" het bij zijn lezers toch als bekend veronderstelt. De Nieuwe Vert. heeft de tekst zo:

> Daarna wees de Heer nog (tweeën) zeventig aan en Hij zond hen twee aan twee voor zich uit, naar alle steden en plaatsen, waar hij zelf komen zou.

Twee en staat hier tussen haakjes, omdat er moeilijk een keus te doen is tussen de handschriften, die zeventig en die twee en zeventig hebben. Maar dat laten we voor wat het is. De bedoeling van Lukas is, dunkt ons, deze:

> Daarna zond de Heere nog anderen, n.l. zeventig uit....

en dan slaan zijn woorden terug op de mededeling van hoofdstuk 9 : 1:

> En Zijn twaalf discipelen samen geroepen hebbende....
>
> .... en zond hen heen om te prediken het Koninkrijk Gods....

„Leken-apostelen". Vooraan gingen de twaalf, maar de Heere Jezus zag, dat deze groep te klein was. De oogst was groot en dus waren twaalf te weinig om het werk te doen. Daarom voegt Hij er nog anderen aan toe n.l. zeventig. Zij zijn geen „discipelen" in de zin van de twaalve. Hun betrekking tot de Meester is een enigszins andere. Dat blijft onaangeroerd. De betekenis der twaalve krijgen ze niet, doordat ze ook worden ingeschakeld op de Evangelisatiearbeid. De bedoeling is niet dat de laatsten de eersten zouden verdringen of overbodig maken. De Twaalf werden de Apostelen met een eigen plaats en taak in en betekenis voor de gemeente. Maar omgekeerd sloot hun roeping niet uit, dat ook anderen door de Meester zelf tot evangelisatie-arbeid waren geroepen. — Er moet ruimte zijn in de organisatie voor allen om mede te werken in de verbreiding van de Boodschap. Daarmede zijn we niet gelijkgeschakeld. Onderscheid in roeping en plaats blijft. Maar heel de gemeente, d.w.z. ieder die de Heere Jezus kent, ontvange een plaats en taak, om de grote van de oogst, zijn krachten mede onder 't werk te zetten. Geen bonte hoop maar een geordend leger trekke ten strijde. Maar dat leger omvatte allen, de gehele militia Christi, d.w.z. alle strijders van Koning Jezus.

De liefde op haar sterkst. Waarin spreekt de liefde het duidelijkst? Wat is het beste blijk van haar aanwezigheid? Zou het niet zijn de verdraagzaamheid? Verdragen is een vorm van dragen. Van Israel zegt Mozes dat God het gedragen heeft op adelaarsvleugelen. Hij nam het zwakke Israel, bevrijd uit eeuwenlange gevangenschap, als op zijn vleugelen en droeg het naar Kanaän. Zijn kracht hief Israëls zwakheid op. — Maar het Nieuwe Testament, sprekende over Gods voltooide openbaring in Christus, zegt, dat Christus het Kruis verdragen heeft. Dat „Kruis" was niet de verbinding van twee balken, maar dat Kruis waren wij. WIJ zijn het, die vloek en dood over Christus brachten; wij waren de last, onder welke Christus stierf. En .... Hij droeg ons geduldig. Hij had ons kunnen afschudden, maar het grote wonder is, dat Hij ons niet moede is geworden. Hij *verdroeg* ons, totdat Hij lichamelijk onder de last bezweek. — Het kruis d r a g e n is niet zo erg, maar het v e rdragen — dat is openbaring van een grote en vrijwillige liefde. G e dragen hebben het ook de beide moordenaren, die met Christus stierven en duizenden anderen. Ze konden niet anders. Maar Christus *kon* anders. Hij legde vrijwillig zijn leven af. Zijn dood was overgave, en daarom offerande. Elk ogenblik stond voor Hem de hemel open. Hij was rechthebbende op de heerlijkheid. Maar Hij bleef op het pad naar Golgotha. Hij worstelde om het Kruis. Hij brak door totdat Hij aan hetzelve hing — er één mee gemaakt werd.

De „Kruisgeest". Het was in deze geest, dat Christus zichzelve Gode onstraffelijk opofferde. In dit verdragen tot het einde toe, openbaarde zich de liefde van Christus het schoonste. Zo werd Zijn liefde vruchtbaar. En deze kruisgeest alleen kan ons leven tot volkomenheid in de dienst van God brengen. De vraag is of onze liefde weet te verdragen!

Leg een moeder een stuk hout van zeg 12 pond in de armen en zeg haar dat ze er tien uur achtereen mee moet lopen. Ze zal het niet kunnen. Maar laat haar zuigeling van dat gewicht ziek zijn en alleen rustig, wanneer ze hem in haar armen houdt en bij elke poging hem in de wieg te leggen gaat schreien — ze zal haar kind uren achtereen op de armen kunnen houden. Waarom kan ze het wel als het haar kind is, dat angstig en ziek, zich aan haar hecht en niet als het een willekeurig voorwerp van hetzelfde gewicht is? Omdat in dat eerste geval een psychische factor meespreekt: de liefde. — Er is een liefde die kan beginnen. Er is een liefde, die kan ijveren. Er is een liefde, die op een moment tot een topprestatie in staat is — maar het schoonste blijk der liefde is haar vermogen te kunnen verdragen. Aldoor en aldoor maar zichzelf te blijven. Onder alles. Ondanks alles. Onverschilligheid aan te kunnen. Vijandschap aan te kunnen. Verdachtmaking aan te kunnen.

De liefde, die verdagen kan, is de liefde die nimmermeer vergaat.

God geve ze ons!

Het dilemma. Twee krachten hebben de levensgang van Gods knechten bepaald. De ene was het diepe bewustzijn van niet te kunnen en de andere de vaste overtuiging te moeten. Duizendmaal hebben ze tot God gezucht: Ik kan niet! en even vaak hoorden ze het antwoord: Gij moet! Bij een, in de eenzaamheid rijp geworden Mozes, hoort ge een tegenstreven tegen Gods opdracht om Israëls verlossing te gaan inluiden. Het is geboren uit het diepe besef, van niet te kunnen. Duidelijk treedt het aan de dag bij Jeremia. Hij wilde in zijn diep onmachtsgevoel o zo graag ontslagen worden uit de dienst van God. En andere geroepen dienstknechten zijn neergezegen onder de te zware last van hun opdracht. — En als ge Paulus' brieven nauwkeurig leest, dan merkt ge wel, hoe het gevoel van onbekwaamheid nimmer van hem geweken is. De resultaten van zijn arbeid hebben hem van dat gevoel niet kunnen bevrijden. Hij leed onder zijn zwakheid. Wie is tot deze dingen bekwaam? hoort ge hem verzuchten. Ge kent zijn herhaalde verzoeken om in de voorbede der gemeenten niet te worden vergeten. „Bidt voor alle heiligen én voor mij ...."

Paulus heeft herhaaldelijk gevraagd, dat die zwakheid van hem zou worden afgenomen. Hij wilde zo graag zich geschikt voelen voor zijn taak. Maar de Heer heeft dat gebed — hoe vaak ook opgezonden — niet verhoord. Zwak moest Paulus blijven. Zijn ongeschiktheid werd niet van hem weggenomen. De remmen bleven op zijn leven zitten. — Waarom? Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Als ik zwak ben, dan ben ik machtig. Ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is. —

Het moeten Gods. Paulus en de profeten en allen, die waarlijk door God geroepen waren, kenden, naast het besef van hun zwakheid, een andere kracht: het móét. God wil het. Jeremia zei in een ogenblik, als het gevoel zijner zwakheid hem weer overmeesterd had: „Ik zal niet meer in Zijn Naam spreken en Zijner niet meer gedenken. Maar het brandde als een vuur in mijn beenderen". — Ziet ge dat „vuur"? Dat ontzettende *moeten?* Dat zich omsloten voelen door de Hand Gods — gans en al? Dat zich bevinden in de macht van Een, aan Wien zich te ontwringen onmogelijk is, al is het leven er ook mee gemoeid? Die het kent, kent het grote, verbijsterende geheim van het stand houden van Gods werk onder alle stormen en de eeuwen door. Wee mij, als ik het Evangelie niet verkondig. Zou er wel een dienaar des Heeren zijn, die nimmer de aanvechting gekend heeft van een Jeremia, van een Elia, van een Paulus? Ik kán niet — ik moet! Ik moet, ofschoon ik niet kan.

Zo zinkt de mens weg. Zo wordt Gods werk gedaan. Zo schrijdt de hemel over de aarde. Er vallen offers. Hij gaat over offers. Offers plaveien de wegen, waarover God voortgaat. Kruis voegt zich aan kruis, en zo komt Gods Koninkrijk en geschiedt Zijn wil. Waar de mens weg zinkt in zijn „ik kan niet!" wordt God openbaar. GOD kan. En waar God ZIJN kunnen toont in menselijke levens, krijgt dat leven kruisgestalte. Het moeten Gods welft zich over het „ik kan niet", van de mens. We doen ons werk, niet omdat we het kunnen, maar omdat we het moeten. Het is vreemd. Het is een doorlopend wonder. Het is een grote smart en een grote vreugde. Het is een grote vreugde OMDAT het een grote smart is. Wie ze zoekt te scheiden, doodt beide.

Tegen U, U alleen. David zegt, dat hij terugziende op de periode in zijn leven waarin hij moord en echtbreuk beging: tegen U, U alleen heb ik gezondigd. Psalm 51 : 1. Een uitlegger vond in die woorden aanleiding om op te merken, dat deze psalm dus niet van David kon zijn — althans niet kon slaan op de gebeurtenissen, waarmede de eerste twee verzen hem in verband brengen

een psalm Davids, voor de opperzangmeester,
toen de profeet Nathan tot hem was gekomen,
nadat hij tot Bathseba was ingegaan.

Immers, zo was de redenering, David had toch immers ook tegen Uria en Bathseba gezondigd. —

Nu, David zelf heeft dat anders en dieper gevoeld. Zonde is ten allen tijde en alleen zonde tegen God, onverschillig welk karakter die zonde draagt. David had met Uria en met Bathseba tegen God gezondigd. Zij waren — om zo te zeggen — de voorwerpen, waarmede hij de overtredingen begaan had. Maar in hen had hij God getroffen, aangerand. In deze mensen was hij in gruwelijke wijze tegen de Schepper en Wetgever van ons leven in opstand gekomen. — Dat is het ernstig karakter der zonde — onverschillig wie van onze zonde het slachtoffer wordt — dat ze God aanrandt. God rekent de zonde als Hem aangedaan. Al zou het slachtoffer zèlf het niet zo erg vinden — naar diens oordeel beoordeelt God de overtreder niet. Diens mening vermindert onze schuld niet het minste. Wee degene, die zondigt en wee degene die *met* zich laat zondigen. Het is alles „tegen U, U alleen". Onverschillig wat ge misdreven hebt, ge hebt het tegen *God* misdreven.

Een grote daad in klein formaat. In een der Meinummers van The Baptist Times maakt de redacteur de opmerking: „Wanneer alle leden onzer gemeenten besloten om a.s. Zondag hun plaats in de kerk in te nemen, dan zouden ze daardoor een getuigenis geven, van meer waarde voor het Koninkrijk van God dan onze vragenlijsten, commissies en resoluties."

Hij maakte deze opmerking naar aanleiding van een verklaring van een vooraanstaand man uit de Engelse Kerk, die zeide, dat aanbidding zowel de vervulling als de scheppende kracht van een goed leven is. Wanneer dat zo is, dan moeten wij het er wel op toeleggen, om onze erediensten naar vorm en inhoud voortreffelijk te doen zijn.

Een R.K. Bisschop wordt Baptist. Men heeft zo de gedachte, dat er meer overgangen van de Prot. Kerken naar de Roomse Kerk plaats vinden dan omgekeerd. Dat is allicht een gevolg van het feit, dat de eerstgenoemden op ruimer schaal gepubliceerd worden. Rome gebruikt die overgangen voor haar propaganda. In Mexico werd Georg Othon Cellis voor enige tijd geordend als prediker in de Mexican Gospel Zending van de Baptisten Gemeente in Phoenix, Arizona. De bevestigde was 60 jaar oud en is ruim 30 jaar priester en bisschop geweest in de R. Kath. Kerk.

Baptisme in Duitsland. Naar we vernemen uit The Baptist Times, hebben de Duitse Baptisten een nieuwe Bond gevormd. Ds H. Arndt is vrijgestelde voor jeugdwerk; Dr Mascher voor Zondagsschoolwerk. Tien raadgevers staan deze brs ter zijde. Ze zijn voornemens een school te openen of cursussen te laten geven om jeugdleiders bekend te maken met de Westhill-methode. De jongemensen zijn bezig zich op voortreffelijke wijze te organiseren. Verblijdend is de geestelijke kracht, die in al dit opbouwwerk tot uiting komt. Onder de uit Rusland naar Berlijn gedeporteerden werd flink geëvange-

liseerd. Vijfhonderd Russen kwamen tot bekering en werden gedoopt. Opwekkingssamenkomsten worden druk bezocht. In een hunner zomerkampen kwamen 140 jonge mensen tot overgave en werden naderhand gedoopt. Deze dingen gebeuren temidden van een gedemoraliseerd volk. Overigens zijn de Duitsers in politiek opzicht het hoofd nog kwijt: ze raakten het Nationaal-Socialisme kwijt en weten niet goed, wat daarvoor nu in de plaats moet komen. — Dat is voor Duitsland inderdaad moeilijk te zeggen: regeer een volk nu eens democratisch dat geen democratische knobbel heeft.

Huisevangelisatie. Een belangrijk onderdeel van de grote evangelisatiecampagne in Londen, was huisevangelisatie. De mensen komen niet meer in de kerk, hoe schoon de liturgie ook is en hoe boeiend de predikant vermag te spreken. Dus moeten we tot de mensen gaan en „iedere Baptist" zich ontpoppen als „een evangelist", of als een onnut onderdeel van het gemeentelijke organisme er los van komen. De ervaringen, die de Londense christenen in hun campagne hebben opgedaan met huisevangelisatie waren vaak bemoedigend. — Iemand vertelt daarvan:

„Over het algemeen werd gunstiger ingegaan op de oproep van het Christendom, dan ik had durven hopen. Duidelijk trad dat aan de dag in de huissamenkomsten, die ik bijwoonde. Hier zag ik harde „heidenen" de invloed ondergaan van levend Christendom, en letterlijk zette hier het ene liefhebbende hart het andere in vlam. Van elke huissamenkomst was dit het resultaat dat er, zelfs van de kant der „heidenen", verzocht werd de samenkomst met gebed te sluiten. — Moesten we deze huisevangelisaties in onze gemeenten niet voortzetten?"

Komen in de Naam v. Christus. Wie een huisevangelisatie wil houden moet dat doen in de Naam, d.w.z. in de Geest en liefde van Christus. De ervaring van de broeder, die wij boven citeerden, was, dat wie zó kwam, een open oor vond. We begaven ons, zo vertelt hij, „als schapen onder de wolven", maar de wolven bleken niet half zo verscheurend als we gevreesd hadden. — Moet deze ervaring ons niet aansporen om deze mehode van werken meer te gaan toepassen — de methode, die veel meer van de enkeling vraagt, dan massale samenkomsten?

Anglicismen. De lange landgrens en het sterk georienteerd zijn van onze medici, theologen en journalisten op Duitsland, heeft wel schuld daaraan, dat tal van uitdrukkingen, die met onze Nederl. taaleigen niet stroken, in onze kranten en boeken voorkomen. Maar weinigen, zeer waakzamen en deskundigen, ontkomen daaraan. En worden nog steeds „aanvechtbare" beweringen gehoord en omstreden gebieden en stellingen ontdekt, terwijl in de winkels tal van artikelen weer „voorradig" en dus „leverbaar" zijn. — Maar nu we wat meer naar het Westen kijken besluipt de vijand ons vandaar. Laat ons er aan denken dat er geen „Baptist" Wereldverbond bestaat voor een Nederlands oor noch een „Baptist" gezin. Die vindt men slechts in de wereld, waarin Engels of Americaans gesproken wordt. — Waar we allen in vele ismen struikelen, laat ons daar elkander ook overeind helpen.

L.

Pastorale Mijmeringen

Ze beweren, dat wij mannen in vele opzichten niet uitkomen boven het formaat van de knapen, die wij onze levenswijsheid willen opdringen. Natuurlijk steekt me dat geweldig, en wel omdat ik het niet ontkennen kan. De wijze waarop wij het electrische spoortreintje van onze zonen onze aandacht schenken, terwijl we heel geen oog hebben voor de popeling onzer telgen, spreekt de traditionele boekdelen. Genoeg: ik schaar me ootmoedig aan de zijde van hen; die zich de rol van oudste zoon hunner vrouw laten welgevallen. Misschien wel tot schrik en ontsteltenis van de lezeres, die mijn eega met haar succes in deze zou willen gelukwensen, ga ik in dit spoor zelfs een stapje verder. Ik meen bespeurd te hebben, dat dit niet alleen bij ons zo is, maar met allen, die de kinderschoenen ontwassen heten te zijn! Zeg dus niet dat ik geen goede leerling ben!

Inderderdaad, veel van het kind blijft nog in ons over, in weerwil van onze grijzende slapen. Verdient dat lof of blaam? „Lof", zegt de een, „Christus wil het". „Blaam", zegt de ander, terwijl hij denkt aan Paulus' woord in 1 Cor. 13 waar deze het uitgroeien boven de stand van het kind blijkbaar als noodzakelijk veronderstelt. Een onverzoenlijke tegenstrijdigheid? 't Lijkt er niet op! Om het kort te zeggen: het is niet onkinderlijk, wanneer het kind wil groeien en het is niet onmannelijk als de man zich volkomen afhankelijk weet van de Heer! Zoveel blijkt dus wel, dat we lof en blaam van ons kind-blijven niet zonder meer kunnen funderen op de aangeduide schriftplaatsen. Ze spreken elkaar niet tegen. Willen wij ze nochtans tegen elkaar uitspelen, dan begaan we kennelijk een fout.

Wellicht komen we uit de impasse, als we zeggen, dat het volkomen kind onvolkomen moet zijn. Oppervlakkig gezien klinkt dat gevaarlijk, maar die het leven kent, zal niet lang met zijn instemming talmen. We voelen ons niet behagelijk bij wijze en bezadigde kinderen. Peren, die te vroeg de rijpe kleur krijgen, zijn in de regel wormstekig. Prijst ze niet, want in 't gebruik blijken ze vaak „melig" te zijn. Bij het kind verwachten we iets anders. We verwachten, dat het in een stemming van levensblijheid met enthousiasme zal trachten de grenspalen van zijn leven zo wijd mogelijk uit te zetten, ook al weten we, dat het in dit streven naar levensontplooiing herhaaldelijk met zijn omgeving in botsing zal komen. De praktijk leert, dat deze botsingen moeilijk voorkomen kunnen worden, daar ze vaak zo onverwacht optreden, dat ook de grootste waakzaamheid der ouders niet meer baat.

Deze drang naar zelfontplooiing brengt als vanzelf de eigenaardige ik-gezindheid van het kind met zich mede. Het tracht de spanning tussen werkelijkheid en wens met alle middelen op te heffen. Praktisch komt het hierop neer, dat de natuurdrang der instinkten aanvankelijk de leiderschap door de Schepper wordt toevertrouwd. Anders gezegd: het kind wordt op de baan van de zelfontplooiing wegwijs gemaakt door zijn begeerten. Een kind zonder begeerten — en we kunnen er aan toevoegen begeerten met een sterk physieke inslag — is ten dode gedoemd! Deze physieke begeerten, honger- en dorstgevoelens, in de eerste dagen van het leven bekleed met de alleenheerschappij blijven ook nog lang daarna primair. Verlangen naar genegenheid en liefde ontwaakt pas maanden na dien, maar blijft lang nog secundair. Maar ook dan worden die „hogere waarden" gezocht, omdat het verkrijgen daarvan aangenaam aandoet. Zelfs

het gehoorzamen is vaak niet meer dan een prijs, die het kind soms min of meer aarzelend betaalt voor de aangename sfeer, die het fijnvoelend wezentje als het is, zeer wel onderscheiden kan. Het is wel duidelijk, dat de vraag naar goed en kwaad bij het kind beslist wordt niet op etische, maar op nuttigheids overwegingen.

Aan het kind vrage men niet meer. De kinderlijke geest is al schoon genoeg om zijn afhankelijkheid en aanhankelijkheid. Er is werkelijk geen noodzaak, het nog meerdere deugden toe te dichten, die het niet heeft. Het getuigt niet van een fijne smaak om een rozeknop met sierlijke sigarenbandjes op te smukken.

Maar van de man eisen we meer! Heeft het menselijk wezen zich langs de ladder van steeds hoger afgestemde begeerten in alle levensverrichtingen bekwaamd, dan moet het deze levensverrichtingen leren toe te passen vanuit het gezichtspunt, dat de spanning tussen „goed - kwaad" naar haar zedelijk aanzicht onthult. Er opent zich zo een heel nieuwe wereld. Het leven behoort nu bewust gesteld te worden onder het gebod Gods. Het „Spreek, Uw knecht hoort" moet uit het hart wellen. De begeerten moeten op Gods wil gericht worden. Waar dit achterwege blijft en de-man-naar-jaren kind blijft gerekend naar de egocentrische levenshouding, moeten we wel spreken van een achterblijven in de goddelijke bedoeling. En daar Gods bedoeling altijd genade is, is achterblijven gelijk aan achterblijven in genade!

Een belangrijke gevolgtrekking is aan het bovengezegde te ontlenen.

Zijn wij in de gemeente mannen en vrouwen, of zijn wij egocentrische achterblijvers? Wat zoeken wij daar eigenlijk? Stichtelijke sfeer of Gods wil? Er zijn nog veel te veel, die bij het ontbreken van heerlijke ervaringen zich altijd weer onttrekken aan de gemeenschap. Ze voelen zich bekocht, als het in de gemeente anders gaat dan zij wensen. En steeds hebben zij de neiging naar andere groepen te gast te gaan, waar het prettiger toegaat. Het is een grote vanzelfsprekendheid, dat het overal mooier en prettiger schijnt dan thuis. Immers voor de gasten pleegt men de vuile was niet uit te rollen. Thuis maken we echter zoiets wel mee. Maar alleen de doorgewinterde genieter ontziet zich niet als een waardeloze klaploper z'n kost op te scharrelen, hier en daar en overal.

Hoe de Heer der gemeente het dan wil?

Dat wij, of 't ons wel of wee schenkt, de plaats innemen, die Hij ons gewezen heeft. Zijn genade heeft ons niet van alle verplichtingen losgemaakt. Integendeel, Hij spreekt van een nieuw *gebod* en we doen goed, dat serieus te nemen. We zijn niet in de gemeente om te genieten maar om onze onderwerping aan de Heer volkomen te maken.

Geen wekelijk christendom van mensen, die alleen maar zalig willen worden! Maar een christendom, dat het offer van het eigen leven om Christus' wil telkens weer brengen wil en dat slechts in de navolging van de Meester — met het kruis op de schouder — de zaligheid zoekt.

Laat ons allen daarnaar streven, dat wij als helden en heldinnen des geloofs kunnen zeggen:

„Ik wil in de gemeente niet gelukkiger zijn dan mogelijk is achter Jezus aan met het kruis op de schouder!" God helpe ons!

BRANDT.

Des Heilands Tegenwoordigheid

(Avondmaalsoverdenking)

Want zelf heb ik bij overlevering van de Heere ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de Heere Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam, God dankte, het brak, en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijne gedachtenis.

I Kor. 11 : 23 en 24. (N. V.)

Vóór hij aan het Avondmaal gaat, moet iedere deelnemer zichzelf beproefd hebben.

De Apostel zegt dit niet om ons aan onszelf te doen twijfelen en van het Avondmaal af te houden. Integendeel: hij geeft ons dit voorschrift, opdat de grote zegen van het Avondmaal ons niet zal ontgaan. En deze ontgaat ons niet, als we er ons van overtuigd hebben, dat we *in staat zijn* te ontvangen, wat de Heere ons aan Zijn Tafel te smaken geeft. Dán zullen we in zegen het brood eten en de beker des Heeren drinken.

Wát geeft de Heere ons daar dan te smaken?

Waarmee komt hij in het Avondmaal tot ons?

* * *

Aan het Avondmaal komt onze Verlosser tot ons *met een teken van Zijn tegenwoordigheid.*

Dat teken is het brood, want Hij zeide bij het overreiken van het brood: Dit is mijn lichaam voor u!

Wanneer we het maar goed verstaan is dit een heerlijk woord, een woord van innigst verlangen, een triumfwoord der liefde. Met dit woord komt de Heere Jezus, dwars door de dood en over alle scheidsmuren heen, die de tijd heeft opgetrokken, tot ons. Met dit woord treedt Hij in ons midden, al zijn ook de deuren gesloten, gelijk eens in het midden der twaalve. In dit woord gaat zijn hart naar ons uit en vraagt ons om het onze.

Het brood is niet het teken van de AFwezigheid, maar van de AANwezigheid van Christus in ons midden.

Het brood getuigt van Zijn Tegenwoordigheid in het midden der vergaderde gemeente. Het *vervangt Hem niet,* maar daarin vertoont Hij zich aan ons „in een andere gedaante", en maakt onze harten brandende in ons.

„Dit is mijn lichaam voor u".

Het woord „lichaam" heeft in de bijbel een bredere betekenis en diepere zin dan in ons spraakgebruik.

Ten onrechte wordt dit woord vaak opgevat als duidde het de lichamelijke tegenwoordigheid van de Heiland aan. De Heere spreekt echter niet van Zijn vlees en bloed; maar van Zijn lichaam en Zijn bloed, zodat „lichaam" hier in andere betekenis gebruikt moet zijn dan „bloed". Immers: bij het lichaam behoort het bloed; het is er een bestanddeel van.

„Lichaam" staat soms in de bijbel en zo ook hier, voor persoonlijke tegenwoordigheid.

De Korinthiërs merkten van Paulus op, dat de tegenwoordigheid zijns lichaams zwak was. De N. Vertaling heeft dit zo weergegeven: zijn persoonlijke tegenwoordigheid is zwak. De Korinthiërs wilden niet de Apostel daarvan een verwijt maken of dat in zijn nadeel uitleggen, dat zijn lichaam zwak was. Neen, hun verwijt was, dat zijn persoon geen indruk maakte; dat hij geen imponerende persoonlijkheid was. De brieven waren zwaar en gewichtig, maar de persoonlijke tegenwoordigheid was zwak.

Als de Zaligmaker, Zijn jongeren het brood reikende, zegt: dit is mijn lichaam voor u, dan zegt Hij hun in de taal van het Oosten: dit is mijn persoonlijke tegenwoordigheid voor u. In deze gedaante zal Ik voortaan, zo menigmaal gij dit brood eet, onder u zijn. —

Iemand kan tegenwoordig zijn door b r i e v e n.

Hij kan tegenwoordig zijn door g e z a n t e n.

Maar het hoogste is zijn p e r s o o n l i j k e tegenwoordigheid. En die tegenwoordigheid gaat niet — zullen we haar aanschouwen — buiten een lichaam om. Daarom: dit is mijn lichaam voor u.

De Heiland is onder ons door Zijn woord.

Hij is in ons midden door Zijn gezanten, door wie Hij het woord der verzoening onder ons opricht.

Maar bij het Avondmaal is het nog teerder, wijl persoonlijker: bij het Avondmaal is Hij er zélf.

Als Hij ons het brood reikt met de woorden: dit is mijn lichaam voor u, betekent dat: hier ben ik zélf. Wij genieten bij het Avondmaal de ere en de hoge vreugde Christus zélf, persoonlijk bij ons te hebben — schoon „in een andere gedaante".

Het brood is van Zijn tegenwoordigheid waarteken en zegel.

* * *

Aan het Avondmaal komt onze Zaligmaker tot ons *met de uitnodiging om met Hem in gemeenschap te treden!*

Tegenwoordigheid is nog geen gemeenschap.

De tegenwoordigheid is echter de voorwaarde om in elkanders gemeenschap te komen.

Hij, die nog slechts voor mij *tegenwoordig* is, ken ik nog niet.

Ik leer hem kennen door met hem in *gemeenschap* te treden, als hij dat toelaat.

Dat laatste *begeert* de Heiland. Daarom bepaalt H ij er ons uitdrukkelijk bij, dat dat *mogelijk* is: „dit is mijn persoonlijke tegenwoordigheid voor u", zegt Hij, ons het brood aanreikende.

Wie die begéért, wie hunkert naar de omgang der liefde met Zijn Zaligmaker, strekt de hand uit en neemt Jezus aan, Hem persoonlijk en eet het brood, geheiligd door de woorden: dit is mijn lichaam voor u!

Neen — onze dierbare Verlosser b l ij f t niet, schoon a a n w e z i g, op een afstand. Hij, de Verheerlijkte h o u d t ons ook niet op een afstand. Hij nodigt ons uit te naderen: „neemt aan, eet!" Aanvaardt mij persoonlijk, vraagt Zijn liefde. Laat ik me aan u kwijt kunnen worden. Open uw mond, ontsluit uw leven, opdat Ik u levenskracht en levenstroost en heiligheid zal kunnen zijn. „Ik in u en gij in Mij!" Eet dit brood en Ik, uw Heiland, treedt persoonlijk uw leven binnen en stort mijn heil in u uit!

Daar in het Avondmaal is Hij persoonlijk aanwezig die zich voor ons Gode onstraffelijk heeft opgeofferd.

In de scherpe dorst Zijner liefde vraagt Hij: eet dit brood, want dit ben Ik, Ikzélf voor u. Mijn hart hongert en dorst naar u, die Ik liefgehad heb tot in de dood.

Ontvangt Mij!

Hij reikt u *zichzelf* toe met de woorden: neemt aan, eet!

Neemt Mij op in uw leven.

Door onze zelfontsluiting komt Hij, en met Hem Zijn kracht, verkwikking en verheuging onze ziel binnen.

Het teken liegt niet!

* * *

Het Avondmaal is meer dan een herinneringsmaal, zoals we ons door een portret of door gedroogde bloemen een dode of afwezige in de herinnering terug roepen.

Het is een gedachtenismaal, een maal, waaraan de Heiland door eenvoudige middelen, Zijn tegenwoordigheid voor ons realiseert.

Brood en Wijn zijn de waartekenen van Zijn tegenwoordigheid. Dat zijn ze op zichzelve, krachtens het getuigenis van Hem, die niet kan liegen. Maar als we ze eten en drinken worden het de m i d d e l e n, waardoor Zijn tegenwoordigheid en liefde voor ons blijde werkelijkheid worden.

Tenzij we als onwaardige zouden aanzitten.

Niet dat wij dan, door wat wij zijn, de tekenen zouden uithollen, maar dan verandert voor ons hun werking in haar tegendeel.

Dat geschiedt, als we op onwaardige wijze zouden deelnemen aan des Heeren Avondmaal. Niet met die eerbied, die ons past in de persoonlijke tegenwoordigheid van onze Heere en Koning.

Met „verdienste", heeft het woord „waardig" hier niets te maken. Het sluit juist elke gedachte aan verdienste uit. Want „waardig" wil hier zeggen: er bij passend, er op afgestemd.

En wie anders past bij een Verlosser, die voor de schuldigen zijn leven liet, dan een ziel, die zich schuldig wéét en naar gerechtigheid voor God hongert en dorst? Dezulken komen waardig.

Die zullen Hem ontmoeten.

Hij zal ze laven uit Zijn overvloed.

Als de christenen in de dagen der Apostelen zich schikten rondom de Dis des Nieuwen Verbonds, riepen zij: MARANATHA! Onze Heere, kom!

Nemen ook wij met deze bede plaats aan de Tafel des Heeren.

Hij komt, Hij komt gewis! L.

ONS SEMINARIE

Op de Algemene Vergadering j.l. in Leeuwarden gehouden, was door een onzer gemeenten een vraag ingediend betreffende ons Seminarie. Die vraag zou bij de rondvraag door de voorz. van het Curatorium beantwoord worden. De tijd liet echter het houden van een rondvraag niet toe, en zodoende beloofden we de vraag in De Christen te behandelen. Wat bij deze geschiedt.

Eigenlijk vroeg de betreffende gemeente drie dingen: 1. men wilde graag weten hoe de zaak van het Seminarie reilt en zeilt, 2. wie geven les aan onze studenten? en 3. wie houden toezicht op hun prestaties?

Ons Seminarie gaat goed als we zien op het aantal studerenden. Het is te Utrecht gevestigd, maar twee van onze kwekelingen voltooiden hun studie aan de Rijksuniversiteit te Groningen. De derde student blijft daar studeren, totdat hij doctoraal examen in de oude talen zal hebben afgelegd en zal dan vermoedelijk zijn studie aan de theologische Faculteit te Utrecht voortzetten tot het candidaatsexamen. Een der nieuw aangenomen studenten zal in Denemarken studeren aan de theol. School der Baptisten, te Tölöze, en een aan het Seminarie van de Zweedse Baptisten te Stockholm. Ze studeren daar — schoon ver van huis — onder het toezicht en de verantwoordelijkheid van het Curatorium onzer School, en zullen van hun vorderingen aan dit college geregeld verslag moeten doen. Eveneens zullen wij de rectors van die Scholen vragen ons bestendig op de hoogte te houden van de vorderingen en het gedrag onzer studenten.

Een van de broeders, die te Utrecht studeren en in het gebouw onzer School wonen, werd beroepbaar gesteld en denkt binnenkort de arbeid te Delfzijl op zich te nemen.

Br. R. Reiling te Utrecht gaat het derde studiejaar in. Hij deed met goed gevolg het propaedeutisch examen aan de Universiteit. Dan gaan daar het tweede studiejaar in de broeders F. Lindeman, J. van Dam, de Boer en Molenaar. Met het begin van het nieuwe studiejaar zullen daar hun intrede doen de brs Boeschoten en van Wier. Of br R. Veenhof zich ook onder hen zal scharen zal afhangen van het resultaat van onze correspondentie met de B.M.S. Eist deze ook van hem, die als zendeling-onderwijzer wenst te worden uitgezonden, een theologische opleiding, dan zal hij vermoedelijk ook in Utrecht worden opgenomen.

— Wie aan onze studenten lesgeven?

Br J. Reiling volgt de colleges, die voorgeschreven zijn aan hen, die examen in de oude talen wensen af te leggen. De in Utrecht theologie studerenden volgen alle colleges, die nodig zijn voor het afleggen van het propaedeutisch (voorbereidend) examen. Van hen, die óf eindexamen gymnasium gedaan hebben óf Staatsexamen hebben afgelegd en dus bevoegd zijn academische examens af te leggen, verlangen wij dat ze alle colleges volgen, nodig om het candidaatsexamen te doen. Wat de andere studenten aangaat zullen we eens zien welke regeling voor hun studie de beste is, opdat ze hun studietijd zo praktisch mogelijk besteden. Allicht kunnen zij enkele colleges laten vallen, die wel gevolgd moeten worden om examen te doen, maar voor de practijk van een Baptisten voorganger niet zó belangrijk zijn.

Dan ontvangen de broeders les van Ds K. Reiling over Biblica, d.i. Schriftkunde. Hij geeft ze ook homiletische wenken, d.w.z. aanwijzingen hoe te preken. Dit laatste omdat onze studenten al direct gevraagd wordt hier en daar voor te gaan.

— Wie toezicht houdt op de prestaties?

Bij hen die examens mogen afleggen, hebben we in die examens de toetssteen of ze behoorlijk gewerkt hebben. Laat ik hier direct zeggen, dat onze broeders steeds met vrucht tentamina (voorl. examens) en examens hebben afgelegd. Ze studeren flink.

Wat de anderen betreft, zo zijn we in overleg met de bevoegde instanties aan de Rijksuniversiteit te Utrecht om gedaan te krijgen, dat de Professoren ook daar, evenals in Groningen, bereid willen zijn, de jongelui tentamens af te nemen. Zo krijgen we het beste antwoord op de vraag of ze met ijver en vrucht gestudeerd hebben.

Van tijd tot tijd spreekt het Curatorium — of in zijn geheel of als Dag. Bestuur — met de studerenden over hun studie, en bekijkt ook wel eens met hen andere vragen.

Aan de afgaande studenten wordt een thema opgegeven, waarover ze een scriptie (verhandeling) moeten inleveren. Br Bosma schreef over de Paranese in de prediking en br v. d. Werf over Feisser's leer a.g. de gemeente. Br v. Beek zal nog een onderwerp opkrijgen. Eveneens moeten zij een uitgeschreven preek inleveren. — Voorts worden met hen aleer ze beroepbaar verklaard worden, in het volle Curatorium al die dingen besproken, waarin een toekomstig dienaar des Woords in de Baptisten gemeenten, een goed inzicht moet hebben.

Het Seminarie staat Maliesingel 30. Het is een flink gebouw, door ons „ondergehuurd". Br en zr v. d. Berg fungeren als huisvader en huismoeder. De studenten kiezen zelf hun Senior, die als verbindingsman tussen hen en het curatorium en het huisouderlijke paar fungeert.

Hiermede heb ik al onze gemeenteleden de gelegenheid gegeven een blik te slaan in ons Schoolbedrijf. Bidt voor hetzelve. Bidt inzonderheid voor onze studerenden. Bidt voor het Curatorium en voor de familie v. d. Berg, die hen verzorgt. Bidt om geschikte en bekwame docenten, dat God ze ons te Zijner tijd geve opdat we de opleiding steeds meer in eigen hand kunnen nemen. L.

Ingezonden

De mens op het hoogste plan

„Een mens is maar een mens". Dat is een verzuchting van vele mensen, ook gelovigen; een stop- en sluitwoord van alle redenering. Het wil zo ongeveer zeggen: verder kan ik immers niet gaan! Daarom misschien wel zijn tal van Christenen, zoal niet luide, dan toch in stilte, tevreden met hun verhouding ten opzichte van God. Zij gehoorzamen aan God, zoals een hond aan zijn meester. En men vindt deze toestand nogal gunstig. Bij een hond kennen we immers: trouw, liefde, volgzaamheid. Nu, wat wil men meer? Een mens is maar een mens!

Maar bij een hond vinden we naast bovengenoemde ook contraire eigenschappen, zoals afdwaling, allemansvriendelijkheid, volgzaamheid ten opzichte van soortgenoten, bijten en vechten enz. Daarom wordt de hond onder voortdurend appèl gehouden, waar nodig teruggevoerd; soms komt de zweep er aan te pas.

Wat zou een hond een geheel ander bestaan hebben, wanneer hij het verstand van zijn meester had. Hoeveel moeite en leed zouden beiden bespaard zijn. Maar een hond blijft altoos een hond met een eigen natuur, ook al worden hem nog zoveel „kunstjes" en fatsoen geleerd. Een hond is maar een hond.

Met de mens echter staat het anders. Zegt men: een mens is maar een mens, dan bedoelt men daarmede aan te duiden, dat een mens, evenmin als een dier, een plant, een delfstof, boven zichzelf uit kan komen, niet kan gaan behoren tot een hogere orde, dan waartoe hij van nature behoort.

Dit echter is gelukkig niet juist. Juist de mens behoeft geen mens te blijven, verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven Gods (Ef. 4 : 18). Het is de mens mogelijk gemaakt een kind van God te worden. Niet maar zo bij wijze van spreken. Maar in feite. En daarmee kan hij op een hoger, ja het hoogste plan komen. Met een verstand, niet meer verduisterd, maar in staat om God te kennen (1 Joh. 5 : 20). Niet meer vervreemd van het leven Gods, maar nu zó intiem met Hem, dat hij zelfs der Goddelijke natuur deelachtig is (2 Petr. 1 : 4). Een kind van God, een mede-arbeider, een werktuig met Goddelijke natuur, die weet en verstaat wat God van hem wenst. Die niet meer eigen plannen, middelen, wegen voorstaat, maar in alles zich laat leiden door Hem en in volkomen afhankelijkheid, ook leeft door Hem. Zulk een mens leeft, arbeidt, handelt geheel anders als de mens hierboven bedoeld, die een levensverhouding tot God heeft, zoals die van een hond tot zijn meester.

De nieuwe mens leeft niet meer naar de natuurlijke menselijke maatstaf, maar leeft uit God. Voor die mens is de wijsheid der wereld dwaasheid. Voor hem zijn de onzienlijke dingen werkelijkheid. Bij hem is openbaar geworden de Eenheid des Geestes. Hij kent slechts één Heere, één geloof, één doop. Daarmede is hij zelf veréén-zelvigd. Dat is de mens op het hoogste plan. Het kind Gods. J. GOEZINNE.

Het Evangelisatiewerk te Hoogkerk

Wij als brs en zrs en vrienden van Hoogkerk hopen dezer dagen te gedenken, hoe de Heere ons twee jaar heeft gedragen en willen zegenen. Was het ledenaantal aan het begin van onze samenkomsten in 't openbaar 17, thans wonen 30 brs en zrs in het dorp en de gemeente Hoogkerk. Het werk met „De Zaaier" nam een vlucht, zodat we bijna 400 adressen van onze vaste lezers op papier hebben. Ook „De Kindervriend" wordt sinds de laatste weken in dezelfde hoeveelheid bezorgd. Ouderling br. Bolman, geholpen door onze predikanten en dienende brs, doet met blijdschap zijn pionierswerk en hoopt nog velen te mogen brengen aan de voet van het kruis. Bestond voor twee jaar hier slechts alleen een Vrouwenvereniging aan de Peizerweg, die onlangs haar 10-jarig bestaan herdacht, thans zijn diverse verenigingen het voorportaal, naar we hopen, onzer toekomstige gemeente. We noemen hier een Zangkoor, dat er zijn mag en de achting van ons dorp heeft weten te verwerven; een vereniging voor kleine meisjes, die 10 leden heeft; een vereniging voor grote meisjes met slechts 6 leden, 3 meisjes gingen n.l. elders in betrekking; een knapenvereniging met 15 jongens en een jongeliedenvergadering met 12—16 bezoekers.

Van onze jongemensen vlogen zeven uit naar elders, doch geven steeds tekenen van medeleven. Dan niet te vergeten onze zondagsschool, die door 40 kinderen wordt bezocht.

Tweemaal hebben we familiefeesten gevierd en meerdere malen met allen tezamen uitstapjes gemaakt naar de bossen te Roden en Norg. Ook onze beide kerstfeestvieringen waren heel mooi en gezegend. Hoogtijden in onze kleine gemeente waren de oudejaarsavondvieringen. Aan huis bij een onzer brs mochten we tweemaal beleven, dat drie jonge mensen tot de Heiland kwamen. Ook op een gewestelijke Jeugdconferentie te Groningen deden drie der onzen de goede keuze; verder hier in eigen woning enkele. Zeven dezer gelukkigen werden door de doop de gemeente binnengeleid. Zes brs en zrs van elders vestigden zich hier en prijzen met ons de naam des Heeren.

Kerkelijk en burgerlijk Hoogkerk rekent met ons. Op onze uitnodiging begonnen we ons interkerkelijk openluchtwerk en in de interkerkelijke commissie tot geestelijke verzorging onzer militairen hebben ook twee onzer brs zitting.

Zo mogen we opmerken, dat het werk voortgang vindt tot eer van onze Verlosser. Halleluja.

P. NOORDIJK, secr.

Ons N.B.J.B.kamp in Epe

Het voorrecht viel mij dit jaar te beurt om een week te mogen medehelpen in de leiding. Precies genoeg om voor het kampwerk enthousiast te worden. De eerste kampweek is, dank zij de ideale weersomstandigheden tot een waar succes geworden. De keuze van het kampeerterrein was buitengewoon geslaagd. In de directe nabijheid een prachtig natuurbad en langs het terrein een beek; wat wil je nog meer?

Een uitstekende keuken met prima leiding en helpers. Schitterend materiaal en last not least een troep van 45 kampers en kampsters, bezield en toegerust voor een geslaagd kamp.

Eerst was er nog dat voorzichtige: wie ben jij eigenlijk en wat wil je?, maar spoedig was er die ware kampgemeenschap, waarbij het masker moet worden afgelegd. Er komt dan een weldadige openhartigheid.

In de Herv. Evangelisatie te Epe werden we door de voorganger in de Zondagmorgendienst op een aardige vacantie-preek onthaald, waar Jezus in het middelpunt werd gesteld. Ons kampmotto voor de eerste week „Jezus de Heer" geldt ook voor vacantie en vacantie-genoegens, niet-kamperen.

Er is gespeeld, gezwommen, gezongen, gepraat en gezwoegd tijdens de corvée. Vooral het gesprek was een belangrijk gebeuren.

De Zending, onze verhouding tot de gemeente, de verhouding tussen jongens en meisjes, sociaal besef, antimilitarisme, Indonesië, gebedsmoeilijkheden, getuige zijn en nog andere onderwerpen werden in gesprekken aangesneden.

U ziet wel, dat er zwaar geboomd is en dat niet alleen in groepen, maar ook persoonlijk.

Wij hopen en bidden van God, dat menig jong leven het voortaan belijden en beleven zal, dat Jezus de Heer is van zijn leven.

Om kort en goed nog eens alle indrukken samen te vatten: het was goed in elkanders en in Gods gemeenschap.

Wij hopen hartelijk, dat van die jongelui, die tot dusver wat schuchter tegenover het kampwerk stonden, zich nog velen zullen bedenken en bij de kampco. zullen vragen, of hij in een van de kampweken nog niet een plaatsje voor hen heeft. Je zult het vast een openbaring vinden. Schrijf dadelijk aan L. Siesling, N.B.J.B. kamp „de Beekhorst" te Epe. Misschien heb je nog geluk.

Laten de ouders hun medewerking spontaan geven en — indien mogelijk — dit kampfeest hun kinderen niet onthouden. Bidt voor hen, die medehelpen langs deze weg, onze Jeugd voor Christus te winnen en aan Hem te binden. Ze doen het met liefde en overtuiging.

De Geco eerste kampweek
H. BAKKER.

Mededelingen

Het adres van br. H. Ploeger, E.C.U.-werker is:
Stationsweg G 141, Workum.

JAARGANG 64 - Nr. 2858
VRIJDAG 15 AUG. 1947

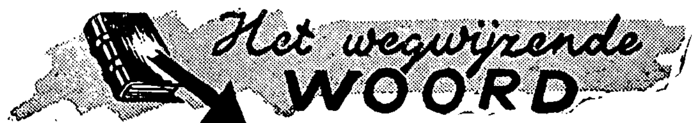

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

De Heere regeert!

Zo lezen wij in Ps. 97 : 1. Deze gedachte is eigenlijk ook de grondtoon van de gehele Bijbel. Als dit niet zo was, zou dit Boek der Boeken één grote leugen zijn. Toch rijst daar wel eens de twijfel in het hart van de mens, die in angst verkeert of die het wereldgebeuren met bedroefde ogen gadeslaat. De dichter van deze schone Psalm weet daar ook van mee te spreken. Wij denken b.v. aan zijn bittere klacht: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!" Dan is het, alsof die waterstromen onbereikbaar-ver weg zijn, ja, alsof zij gans niet bestaan. Zijn ziel buigt zich neder in angst voor zijn vijanden, die hem de gehele dag bespotten en zeggen: „Waar is dan die God van jou?" — maar in werkelijkheid ook in angst voor zijn eigen hart, dat fluistert: „Inderdaad, waar is toch mijn God?" Dan denkt hij aan het verleden, toen God voor zijn gevoel zo dicht nabij was. Maar nu? —.

Wij denken voorts aan een andere kreet n.l.: „Maar mij aangaande, mijn voeten waren bijna uitgeweken, mijn treden waren bijkans uitgeschoten". Toen was het, dat hij de grote onrechtvaardigheid om zich heen zag en moest constateren, dat het de slechte vaak goed gaat in stoffelijk opzicht, terwijl het de goede juist slecht gaat. „Als God zich over deze dingen niet bekommert, waarom zullen wij ons dan over Hèm druk maken?", zo kwam het als een onweerstaanbare gedachte bij hem op. — Daar zien wij de twijfel in het hart van deze zanger en hij schaamt zich niet ons een blik in zijn onstuimig hart te laten slaan. Waarom ook zou hij zich schamen? 't Is toch immers zo echt menselijk om te twijfelen! Verging het Johannes beter in zijn cel? Hij, die eens zo fier en met absolute zekerheid in het hart getuigde van Jezus: „Zie het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt", liet in zijn angst en zijn niet-begrijpen van het schokkende gebeuren dat hij als Godsgezant werd opgesloten en zonder enige vorm van proces werd vastgehouden, door zijn discipelen vragen: „Zijt Gij degene, Die komen zou, of verwachten wij een ander?" Welke gelovige gaat zonder deze spanning door het leven? Deze spanning, die soms ondragelijk groot kan zijn; dit geloofsleven, dat op en neer golft! De ene keer is men op de berg en jubelt blij, de andere keer zucht men diep, als ware men in een enge, duistere kloof terecht gekomen.

Nu moet de mens bij al deze dingen dit ene nimmer vergeten, n.l. dat ons gevoel nooit met ons mag weglopen. Hetzij op de berg, hetzij in een dal, feit is en blijft: De Heere regeert! Op bergen èn in dalen, ja overal is God. Hij is er. Of iemand dit nu gelooft of niet, of de gelovige dit diep gevoelt of helemaal niet, doet aan de werkelijkheid van Gods bestaan niets af of toe. Hij regeert nu eenmaal en niemand zal Hem ooit van Zijn machtige en heilige troon kunnen afstoten. Deze zekerheid staat vast en daarvan getuigt ons Zijn Woord. Wij mogen — dat is een groot voorrecht — en wij moeten — dat is onze plicht — daaraan vasthouden dwars door alles heen. Hij regeert! Pilatus zou geen macht gehad hebben, als het hem niet door de Grote Machthebber van hemel en aarde gegeven ware. Evenmin een Nerò, een Napoleon of een Hitler. Alles is aan Zijn eeuwig bestuur onderworpen. En als de worm der angst aan onze zielen knaagt en als wij innerlijk bevend vragen: „Maar waarom staat God dan de wereldoorlog toe en waarom nu weer de oorlog in Indië?" dan nochtans blijft het onomstotelijk waar, wat de Psalmist hier getuigt: „De Heere regeert!"

Daarom richt op de trage handen en de slappe knieën, wanneer ooit de twijfel zich wil meester maken van uw ziel en grijp naar het Woord Gods, dat onwankelbaar blijft staan, ook al zouden de bergen verzet worden in het hart der zee en al zou de gehele wereld ten onder gaan. Onder ons zijn de eeuwige en machtige armen van Hem, Die ons lief heeft met een oneindige liefde en boven ons bereidt Hij het Nieuwe Jeruzalem, dat straks uit de hemel zal nederdalen om de Zijnen te ontvangen.

ATTENTIE

De Eindredactie van »De Christen« van 22 Augustus wordt eveneens nog waargenomen door Ds. J. Broertjes, Stationsstraat 25, Sneek. Copie voor dat nummer moet dus naar Sneek gezonden worden.

'k Zal door 't geloof gespannen staan;
'k zie uit met vol vertrouwen.
Had 'k niet geloofd — ik was vergaan;
nu zal ik Hem aanschouwen.
Ik mag aan 's Heeren zijde gaan;
geen onheil raakt de Zijnen aan.
Met God zal 'k niet versagen!

A. A. HARDENBERG.

Losse Schakels

Rassen-haat? Een broeder heeft inzage genomen van een leerboekje, gebruikt op Mulo-scholen, waarin o.a. wordt gezegd:

„De Baptisten- en Methodistenkerken houden hun diensten voor blanken om 10 uur voormiddags, voor negers om 11.30 uur. Tijdens de dienst der blanken mogen er geen negers deze dienst bijwonen".

Het gaat in dat lesje over de Ver. Staten van Amerika, die vooral in de laatste jaren grote belangstelling ondervinden van de kant van het oude Europa. Nu kan onze broeder het boven geciteerde niet begrijpen. Hij schijft er over:

„Ik weet wel, dat er een ontzettende rassenhaat is in Amerika tussen blanken en negers. Maar ik kan maar niet begrijpen, dat christenen, Baptisten, daaraan mee doen".

De bevreemding van deze broeder is best te begrijpen. Maar we staan er wat te ver van af — ik bedoel van Amerika en het probleem van de verhouding der rassen — om daarover te kunnen oordelen met een verstandig oordeel. Hierbij mag men het blinde gevoel niet laten overheersen.

We ontmoetten op de grote Baptisten Congressen blanke en zwarte broeders uit Amerika en merkten niet anders, dan dat tussen hen een goede verstandhouding bestond. Negerpredikanten hielden referaten, namen aan de gedachtenwisseling deel en waren ondergebracht in de fijnste hotels. Wel merkten we dat de neger-broeders en -zusters zich bij elkaar aansloten in de conversatie en dat men er als blanke niet zo recht „tussen genomen" werd.

Dit verschijnsel is, dunkt me, heel verklaarbaar. Men is nu eenmaal het liefst onder elkander, „en familie". Wie zal dat de gekleurde broeder euvel duiden? Misschien werkt hierin de gedwongen afzondering als minderwaardigen in voorbij gegane eeuwen ook nog na. Men geve daarvan dan echter onder de levenden niemand de schuld. In de grote foto van het voorlaatst gehouden wereldcongres te Atlanta in de Ver. Staten, zien we blanken en negers heel gezellig door elkaar kuieren.

Afzonderlijke diensten. Wanneer nu in de Ver. Staten de negerbroeders en -zusters er de voorkeur aan geven om „onder ons" hun diensten te hebben, dan moet men ze die vrijheid laten. Wordt hun de toegang tot de godsdienstoefeningen der blanken ontzegd, dan wordt dat wat anders. De ovewegingen, die daaraan ten grondslag liggen, kennen we niet en beoordelen we dus ook direct nog niet. Maar als er weer eens Amerikaanse vooraanstaande Baptisten in deze laagvlakte verschijnen, zullen we daarnaar informeren. Men bedenke echter wel, dat we van een protest van negerzijde in deze zaak nooit hebben gehoord. Die maken er zich dan blijkbaar niet zo druk om en voelen zich in hun broeder-zijn dus blijkbaar niet achteruit gezet.

We hebben wel eens gehoord — en geven dat hierdoor als een mogelijke verklaring van de gescheiden diensten en het reizen in de treinen in verschillende wagons — dat de blanken een voor de negers onuitstaanbare lucht aan zich hebben, een „lijklucht" en dat de „eigengeur" der negers voor blanken slecht te verdragen is.

„De Christen" een orgaan. De Christen is, gelijk te lezen is in de kop van het blad, het orgaan van een bepaalde gezindte. Het blad vertegenwoordigt en propageert, belicht en verdedigt de beginselen — of eigenlijk het beginsel —, dat de Baptisten gemeenten kenmerkt en dat hun bestaan rechtvaardigt. Dit moet men bij de beoordeling van zijn inhoud, in het oog vatten. Het is niet een publieke tribune; het is niet een blad met een algemeen christelijk karakter. Het is niet een blad van zoekers, maar van mensen, die op het punt van Gemeentevorming en Gemeente-leven uitgaan van een bepaalde opvatting, die zij in de Heilige Schrift vinden en van welke zij geloven, dat die, tot schade van de Christenheid, verwaarloosd wordt.

Dat we stukken, die buiten dit terrein vallen of met deze opzet niet stroken, niet opnemen, ligt derhalve voor de hand. De Christen heeft een redactie. Het blad verschijnt niet op ongeregelde tijden, n.l. dan wanneer er weer genoeg lezers zijn, die eens iets ten beste willen geven, maar met een redactie, die daarvoor moet zorgen, dat gezegd worde, wat gezegd moet worden en dat doorlopend en geregeld doet. Ze kan wel eens een ander laten meepraten, maar moet er voor zorgen, dat er niet doorelkaar heen gepraat wordt en dat datgene, wat gezegd wordt de zaak dient en zo gesteld is, dat het gepubliceerd kan worden. De meeste mensen gebruiken, als ze iets zeggen, minstens driemaal te veel woorden. Maar de beslissing, of een ander aan het woord gelaten zal worden in ons blad, ligt bij de redactie. Dat is haar taak en die is gegeven met hare verantwoordelijkheid. — Overigens moeten alle lezers er zich van overtuigd houden, dat we meeleven op prijs stellen en van opmerkingen altijd nota nemen en er ook op ingaan, indien we geloven de zaak daarmee te dienen. — Men hebbe echter geduld. De lezer zal vaker hebben opgemerkt, dat stukken van redacteuren langer dan een week bij de Eind-redacteur vertoefden en dat daarin iets gezegd werd, dat al achterhaald was door de feiten. Geduld is echter een schone zaak. Wie wachten moet, kan veel leren!

Statistische gegevens. In het jaar 1931 vierde de Unie zijn 50-jarig jubileum. Hij gaf bij die gelegenheid een gedenkschrift uit. Op bladz. 27 van dat boekske vindt ge een „Statistiek der Unie over de laatste 25 jaren". — Aan de voet van die cijferlijst leest ge het volgende:

„Van 1881 tot 1921 is de vooruitgang 1600 leden.
Van 1921 tot 1931 is de vooruitgang 1600 leden.
De vooruitgang in het laatste decennium (tiental jaren) is ongeveer even groot als die in de voorafgaande 40 jaren."

Vervolg op deze statistiek. En hoe is het nu verder gegaan? Tussen 1931 en de dag van heden liggen de vijf vreselijke oorlogsjaren, die een ernstige belemmering vormden voor ons werk. Wij voelden de moeilijkheden daarvan allicht in de gevolgen meer dan anderen, omdat onze Gemeenten niet gebouwd worden door natuurlijke geboorten, maar door bekeringen. De

toewas van de bevolking en daarmede van die Kerken, die op deze wijze mede groeien, ging in de oorlogsjaren wel door, maar de arbeid, die de zielen met de Blijde Boodschap bekend moest maken en tot Christus leiden, werd door velerlei gehinderd.

We geven hier nu de cijfers van het ledental der Gemeenten, van het aantal dopelingen en van de bevolking der Zondagsscholen. Men leze en lere en.... bidde!

Ter aansluiting herhalen we even deze cijfers zoals ze luidden op 1 Jan. 1931.

Op 1 Jan. van het jaar	Aantal leden	Aantal Gedoopten	Aantal Zondagsschoolleerl.
1931	3781	244	3112
1932	4020	307	3441
1933	4259	301	3412
1934	4474	?	2965
1935	4458	143	3399
1936	4486	109	3335
1937	4972	394	3498
1938	5035	297	3456
1939	5201	304	3499
1940	5231	217	3477
1941	5271	175	3222
1943 *)	5655	403	? ?
1944	5890	264	? ?
1946 *)	5936	311	? ?
1947	6051	239	3429

*) gegevens over 2 jaren.

Opmerkingen. Over de jaren 1942 en 1945 is geen statistiek verschenen. De doopcijfers, aangegeven achter de jaren 1943 en 1946, betreffen dus twee jaren. Cijfers voor de Zondagsscholen over de jaren 1942 tot en met 1946 zijn niet gepubliceerd. — Wanneer ge het jubileumboekje ter hand neemt, zult ge bemerken, dat het aantal Zondagsscholieren aanvankelijk groter was dan dat der Gemeenteleden. De ongunstige verhouding tradin in het jaar 1926. Waren de verhoudingen over het daaraan voorafgaande jaar 1925 nog 3125 leden en 3228 Z.scholieren, in het jaar 1926 waren het 3266 leden en 2874 leerlingen op de Zondagsscholen. Sedert dien is de verhouding voor de Z.scholen steeds ongunstig gebleven, ja, practisch steeds ongunstiger geworden. Terwijl het ledental klom tot ruim 6000, kwam het aantal Z.schoolleerlingen niet hoger dan 3429. Het is al eens 3441 geweest.

Is er voor deze verschuiving een gunstige verklaring te vinden? Allicht kan deze hieraan worden toegeschreven, dat de laatste twintig jaren van andere zijden meer Z.schoolarbeid gedaan wordt dan voorheen. — Maar dat is een onderwerp, waarover men zich op Z.schoolconferenties wel eens kon beraden.

Bewaar „De Christen". Is het nog nodig u hiertoe op te wekken? Wanneer ge dit weekblad bewaart, verkrijgt ge in de loop der jaren een mooie verzameling van meditaties, Schriftbeschouwingen, opmerkingen en uiteenzettingen van dogmatische aard, toelichtingen op onze beginselen en korte en langere artikelen betreffende de inrichting en leiding de Gemeenten. — Ze kunnen ter toetsing altijd gebruikt worden. Het worden goedkope boeken. Een jaargang van „De Christen" gesteld op zes gulden, betekent elk jaar een boekwerk van behoorlijke omvang (416 bladz.) en gevarieerde inhoud. Ge hebt er ook een stuk Gemeentegeschiedenis in. Maar dat noem ik het laatste, want ik beklaag nu reeds de man, die nog eens de opdracht zal ontvangen, om de geschiedenis onzer Gemeenten te beschrijven in aansluiting op en als voortzetting van het boek van Dr Wumkes over „Opkomst en Vestiging van het Baptisme in Nederland". Als hij „De Christen" zal raadplegen (en wat ligt meer voor de hand) dan zal hij zich wel erg teleurgesteld voelen. Onze secretarissen en correspondenten hebben hun taak schromelijk verwaarloosd. Ze hebben slechts aan zich zelve en het moment gedacht en vergeten, dat ze bouwstenen moesten leveren voor de toekomstige geschiedschrijving der Gemeenten. — Of daarin nog eens beterschap zal intreden? Ik heb hoop op het nieuwe geslacht.

Verrijk uzelf en uw geslacht. We moeten erflaters zijn. Wanneer we geloven, dat we een Boodschap en een taak hebben, zo mogen we niet onverschillig zijn voor de komende geslachten. We moeten doorgeven. Daartoe is het nodig, dat we schrijven. Het nageslacht behoeft ons niet na te praten. Het worde bewaard voor een „Schrift en Belijdenis"-formule. Maar het drage ook geen blinddoeken. Historisch besef moge het hebben, teneinde verhoudingen te zien; onze fouten te onderkennen en te weten, hoe wij onze aansluiting aan de Heilige Schrift verstaan hebben.

Critisch maar niet on-historisch moet het nageslacht zijn. De scholing mag na het doorlopen van de School gerust wel doorgaan. De Schriftgegevens zullen denkend verwerkt moeten worden teneinde de Waarheid Gods beter te gaan verstaan en duidelijk te kunnen prediken. We wensen niet — onbewust, half bewust of geheel bewust — te drijven op allerlei kerkelijke en uitheemse leerstellingen — de laatste meestal uit Amerika geïmporteerd — maar zelf de Schrift te horen spreken.

Misschien mogen we hier aan toevoegen, dat gij niet de eerste zoudt zijn die „De Christen" bewaart en laat inbinden. — Een broeder, die in een andere Kerk een vooraanstaande plaats innam, boeide de lectuur van „De Christen" blijkbaar zó, dat hij telkens weer verzocht om toezending van een oude jaargang van het blad.

L.

KOPENHAGEN

Voorlopige indrukken

Wanneer je naar Denemarken reist, moet je door Duitsland. Op zichzelf is dat na de oorlog al een bijzonderheid, al is het waarlijk geen plezierige belevenis. Het is een intens troosteloze aanblik door al die verwoeste steden en langs al die kapotte stations te rijden. Als je de mensen op de perrons ziet staan, waait hun uitzichtloosheid je tegen. Er ligt een matheid over hen en een druk, die niet weg te nemen zijn. Wat zal men deze mensen ook voor troost bieden! Ze hebben honger, ze hebben gebrek aan alle mogelijke en onmogelijke dingen, hun huizen zijn ruïnes, hun kinderen groeien op zonder idealen. Zal het gelóóf in deze dorre harten weer nieuw leven kunnen brengen? Zal de boodschap van de Heiland der wereld hen kunnen helpen? Onze Duitse broeders zeggen, dat er vele open deuren zijn voor het Evangelie. Want deze schapen-zonder-herder hebben een diepe begeerte naar het Water des Levens, dat hen nimmermeer zal doen dorsten. Laat niemand

zeggen, dat het nu voor de Duitsers gemakkelijk is, om te geloven, want hier moet je inderdaad tegen-de-puinhopen-op geloven.

Het is aangrijpend, als je de kinderen langs de rails ziet staan, vaak op blote voeten. Hoe fel zijn ze op ieder uitgeworpen pakje en hoe blij, als ze iets kunnen bemachtigen!

Dit alles is erg. Het is het gevolg van de oorlog — één van de grootste zonden der mensheid. Wie daarin de schuldigen zijn? De Duitse delegatie heeft beleden op het Congres te Kopenhagen, dat hun volk een grote schuld op zich geladen heeft, waaraan ook de broeders zelf zich niet wilden onttrekken. Daarom is hulp aan het werk in Duitsland op zijn plaats en het Wereldcongres heeft in dat opzicht goede perspectieven geopend. Duitsland en Polen vooral zullen geholpen worden, want daar is de grootste schade aangebracht. Eerst kleding en voedsel, later wellicht ook gebouwen. Dat hier het grootste aandeel door de Amerikaanse Baptisten moet worden geleverd, spreekt vanzelf.

Is dit ook niet één van de zegeningen van het Wereldcongres, dat onder broeders schuld beleden en hulp en liefde gegeven worden?

Wie in Nederland is grootgebracht en nooit of bijna nooit zijn neus buiten de Hollandse grenzen heeft kunnen steken, denkt vaak, dat zijn land zo ongeveer in het centrum van de wereld ligt. Het wordt je als kind met de paplepel ingegeven, dat Holland toch zulk een ondernemend land is. De Hollanders hebben op waterbouwkundig gebied onovertrefbare prestaties geleverd. Zo vertellen de Hollanders het aan elkaar. Misschien is er wel wat van aan, maar als je toch verder in de wereld komt, ontdek je, dat Holland maar een bar klein land is en zeker niets meer heeft gepresteerd dan andere landen. Wie de geweldige brug over het Kaiser Wilhelm-kanaal ziet, weet voor eens en voor altijd, dat men niet alleen in Holland bruggen kan bouwen. Men kan het in het buitenland minstens even goed.

Maar het is zo echt begrijpelijk, dat je graag wilt horen over de goede eigenschappen van je eigen volk en hoe hoger je het in de lucht kunt steken, hoe mooier je het vindt. Maar we moeten de nuchtere kijk op de werkelijkheid toch niet verliezen en ons land zien temidden van de andere landen, zoals het is. We moeten het niet groter maken (en ook niet kleiner natuurlijk, want het is al klein genoeg!).

Zelf ben ik opgegroeid in een kleine Gemeente in ons vaderland, waar de Baptisten nauwelijks of helemaal niet meetelden in de omgeving. Als het je dan vergund wordt een week lang te leven temidden van 5000 Baptisten, verzameld op één plaats uit bijna 50 landen, als je getooid loopt met een duidelijk opvallend insigne als Congres-deelnemer, als je overal in de trams en op straat, in chique, luxe auto's, in postkantoren en restaurants mensen ontmoet met hetzelfde speldje, als je één van de 15000 aanwezigen bent in een groot stadion, als je honderden Baptisten padvinders ziet marcheren en daar achter aan duizenden Baptisten in allerlei bonte nationale klederdrachten uit alle delen van de wereld, ja, dan gaat je hart open en je groeit! Als je ziet, hoe belangrijk blijkbaar de mening van de presi-

---

De openbaring Gods

Opmerking. Het onderstaande is het tweede deel van het hoofdstuk over de Openbaring Gods, bestemd om te worden opgenomen in een *handboekje* over de Christelijke Geloofsleer, hetwelk we hopen binnen niet al te lange tijd te kunnen laten verschijnen in het Lektuurfonds.

De gretige opname, die het Lesboekje Geloofsleer onder ons heeft gevonden, geeft ons het vertrouwen, dat het uitgebreider en de stof dieper behandelende handboekje, ook zijn weg onder ons en kon het zijn, ook buiten onze kring, wel zal vinden.

L.

B. De Openbaring in Christus

Daar door de verandering, die in mensen en schepping is ingetreden, de wijze, waarop God zich van de beginne openbaarde geen doel meer kon treffen, trad God in een andere wijze in het gezichtsveld van de mens. Wij noemen dat Zijn bizondere openbaring. Deze gaat niet uit tot de mens als mens, doch tot de mens als zondaar. Zij past zich aan bij de toestand en de behoeften, die nu zijn bestaan kenmerken.

Deze openbaring, die tot ware godskennis en godsdienst leidt heeft haar brandpunt in Christus Jezus, de Immanuel. Dit feit bepaalt de betekenis en waardij, die wij aan de Heilige Schrift toekennen. De Bijbel is Heilige Schrift, drager van het Woord Gods, dewijl hij en in die mate, waarin hij van Jezus Christus getuigt. Hij behelst de geschiedenis van de voorbereiding, de verschijning en de toekomst van Jezus Christus. In Israels geschiedenis begint Hij reeds de hemel te kleuren, doch staat zelf nog onder de horizont. Andere volken vangen iets op van de weerschijn van dat licht. In het Nieuwe Testament verschijnt de Christus als de mens Jezus, overwint de macht des duisternis en vangt heel de aardse schepping in Zijn stralen. Daarom is heel de inhoud der Schrift samen te vatten in twee woorden: Christus Jezus, in wie God mens werd, die God-mens was.

Heel de Schrift wordt gedragen door de Verbondsgedachte. Zij is Oorkonde en beschrijving van het Verbond d.i. van de betrekking, die God in Zijn eeuwig welbehagen gelegd heeft tussen zichzelf en de (gevallen) schepping en die in Christus haar uitgangspunt en vastheid heeft en voltooiing vindt.

Heel de Schrift draagt een profetisch karakter. Dat wil zeggen, dat zij elk aards gebeuren, heel het leven hier beneden, beziet en belicht van Boven, dat is van God uit. Zij tekent het gebeuren naar zijn eeuwigheidswaarde, zij belicht het in elkander grijpen van het tijdelijke en het eeuwige en wel zo, dat wij zien dat in het aards gebeuren zich Gods Raad verwerkelijkt. Op zich zelf gezien is het aardse gebeuren verwarrend, vermoeiend als eindeloze herhaling, zonder vooruitgang; een repetitie van opgaan, blinken en verzinken, van stijgen en ineenstorten, van bloeien en verwelken. — De mens bereikt niet, wat hij zich voorstelt en evenmin kunnen de volken hun wil doorzetten, Psalm 33 : 10. Deze steeds weerkerende mislukkingen verwekken bij enkelingen en volken de gedachte, dat het leven zinloos is, doch inderdaad verwerkelijkt zich in het geen zich aan hen als mislukking voordoet, de Raad des Heeren. De zodanige beschrijving der geschiedenis — zij het nu de geschiedenis van het verleden, van het heden of van de toekomst — noemen wij profetie. Daarom is heel de Schrift en niet slechts haar voorspellend gedeelte profetisch. II Petr. 1 : 19, 20 en 21.

dent van de Baptisten Wereld Alliantie is, dat hij door een klein legertje persmensen wordt belegerd en wordt ondervraagd, ja, dan zie je, dat de Baptisten in de wereld een niet te onderschatten groep is. Als zelfs de president van de Verenigde Staten van Amerika, Truman, aandacht aan dit Congres besteedt, dan weet je, dat het waar is, dat de Baptisten onder de Protestantse groepen tot één van de belangrijkste wereldgemeenschappen behoort, en, als ik goed ingelicht ben, zelfs in grootte de tweede in rangorde is.

Je zou verlangen gaan zulk een Congres eens in Holland te mogen meemaken, om ook hier aan te tonen, wie en wat de Baptisten nu eigenlijk zijn. Volgens een Deense zegsman is in de Deense kranten over het algemeen weinig of geen aandacht besteed aan de Baptisten. Maar voor, tijdens en na het Congres stonden in alle kranten belangrijke berichten over het Congres en over zijn deelnemers. De Deense broeders zijn in de achting van de Deense bevolking gestegen. Men zal in Kopenhagen niet zo licht meer zeggen, dat de Baptisten één of ander klein sectetje zijn.

Maar door het massale van het Congres — waaraan ook wel weer tegenkanten zijn verbonden — heb je oog gekregen voor de kleinheid van ons Hollandse werk. Van andere Unies in andere landen hoor je getallen noemen, dat het je duizelt. Alleen onze negerbroeders in Amerika hebben al een Unie van 4 millioen. Maar toch heb je dat zelfde Hollands werk in dat kleine Hollandse land zo hartstochtelijk lief, omdat je weet, dat God je juist hier geplaatst heeft en je juist hier heeft geroepen, om een héél klein deel van Zijn wereldgrote Wijngaard trouw te verzorgen. Dit Congres heeft die liefde hoogstens doen groeien, want de wereldwijde verantwoordelijkheid van de Baptisten ten aanzien van de Evangelie-verkondiging wordt juist dan het best gedragen, als ieder het werk in eigen land en in eigen Gemeente zorgvuldig verricht, zonder daarbij natuurlijk het oog te verliezen voor de Zendingsterreinen, die aan ieder land gegeven zijn.

Alleen om deze paar dingen al ben ik blij en dankbaar in de gelegenheid te zijn geweest Kopenhagen mee te maken. Er is natuurlijk nog veel meer van te vertellen, maar dat zullen de Redacteuren wel doen. Dit is slechts een voorlopige indruk.

Sn. J. BR.

7de B.W.A.-Congres

Dat behoort nu weer tot het verleden.

Maar de blik in de wijdte van het wereld-baptisme en de ervaring van de gelijk-gerichte bezieling en van de alle naties omvattende broederschap zal een nawerking hebben met zegening voor eigen volk en leven. De belevenis van deze hoogte zal stalen en sterken in de dalen van de dagelijkse arbeid!

Het is echter niet aan mij om van dit alliantie-festijn een verslag te geven. Daarvoor zal de redactie van ons

---

Het getuigenis nu der Heilige Schrift a.g. Jezus is een getuigenis in het leven en van de lippen van mensen en bestemd voor mensen, maar van mensen, gedreven door de Heilige Geest. Daarom is dat getuigenis betrouwbaar en doordringend.

Men heeft die aanwezigheid Gods in het zijn en zeggen van bepaalde mensen, waardoor hun leven en woorden openbaringswaarde ontvingen, inspiratie genoemd, d.w.z. inblazing. 2 Tim. 3 : 16. De oorsprong van het leven dezer mannen en vrouwen een boventijdelijke waarde en daarmede een waarde voor alle geslachten geeft, ligt dus in God. God heeft oudtijds gesproken *in* de profeten. Hebr. 1 : 1. Zij spraken dat inwendig gehoorde uit in hun eigen taal en het ontving daarbij de kenmerken en de kleur van hun tijd, omgeving, ontwikkeling, beroep en persoonlijkheid. In de tweede brief van Petrus wordt deze gedachte met kracht naar voren gebracht, mits men maar niet met Statenvertaling leest: „Geen profetie der Schrift is van eigene uitlegging" (Stat. Vert.); (met de N. Vert.) dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat.

Noot. De verzen 19, 20 en 21 van II Petr. 1 behoren bij elkaar. Vers 19 zegt dat de Schrift een profetisch karakter draagt en we bij dit profetische licht, bij deze belichting van Boven uit, van Godswege de weg kunnen vinden in het wereldduister tot dat het ogenblik dat de morgenstond der nieuwe schepping aanbreekt. We kunnen — zo gaat dan vers 20 verder — ons gerust overgeven aan de leiding van dit licht „omdat, volgens de Statenvertaling, geen profetie der Schrift is van eigene uitlegging". Maar de aansluiting van vers 20 op vers 19 ontgaat ons bij deze vertaling. Evenzo is het verband van deze verzen weinig doorzichtig wanneer we met de N. Vert. lezen: dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat. Bovendien is dit een zo vanzelfsprekend iets, dat men moeilijk kan vatten, waarom verzekerd moet worden, dat „gij dit vooral moet weten". De waarde der Schrift als licht in een duistere plaats, haar betrouwbaarheid dus, ligt niet in haar uitlegging — zoals beide genoemde vertalingen van vers 20 doen vermoeden, maar in haar oorsprong. En over die oorsprong gaat het in vers 20. Dat volgt uit vers 21. Vers 21 toch geeft de grond aan voor de uitspraak van vers 20, („Want....") en deze motivering van het in vers 20 geleerde, wijst niet op de uitlegging maar op het ontstaan, op de bron der profetie. Niet één profetie der Schrift werd door een mens uitgesproken naar eigen wil en begeerte. Ze werden allen uitgesproken onder de drang van de Heilige Geest, heet het in dit vers, dat bedoeld is als verduidelijking en bevestiging van de verklaring in vers 20.

Als het in vers 20 dus — blijkens het verband, niet over de uitlegging, doch over de oorsprong der profetie gaat, wat staat daar dan? Het woordje met „is" vertaald, betekend worden, ontstaan, en het woord met uitlegging vertaald betekent oorspronkelijk (zegt Dr A. T. Robetson) bevrijding, loslating. (Geen profetie der Schrift ontstaat, komt voort uit de spreker zelf. Ze komt niet voort uit zijn „eigen". Ze heeft haar oorsprong in God.)

> Geen profetie der Schrift heeft haar oorsprong in het eigene, (in de profeet zelf), want nooit is een profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar door de Heilige Geest gedreven hebben mensen van Godswege gesproken.
>
> En daarom doet gij goed dat gij daarop acht geeft. Vers 19!

Vanwege deze haar oorsprong in God en haar doorgang door de mens, draagt de Bijbel een god-menselijk karakter. Beide is in de Bijbel gelijkelijk te erkennen: zowel haar oorsprong als haar doorgang, maar te schei-

blad zorg dragen. Ik zou u hierbij alleen willen verzoeken alle berichten, die u aangaande het 7de Baptisten Wereld Congres in welk blad ook leest, uit te knippen en aan mij toe te zenden. Ik wil alles, wat aangaande dit congres in de pers verschijnt, gaarne verzamelen in ons archief. Daarom roep ik uw aller hulp in om wat u daarover leest aan mij te doen toekomen met vermelding van het blad, waaruit het bericht geknipt is.

Over dit archief hoop ik u te zijner tijd nader te berichten.

De Unie-secr.,
T. JANSMA.

Slechts heel langzaam en schaars komen de berichten door over het Zendingswerk in het Verre Oosten en hoe de Japanners hebben getracht het werk, dat daar werd tot stand gebracht, uit te roeien. Momenteel zijn we beter op de hoogte — zij het dan ook door buitenlandse Zendingsbladen — van het werk in China, dan van de zendingsterreinen in ons Insulinde. Voor een groot deel is dat natuurlijk ook te wijten aan de donkere dagen op politiek gebied, die over Indië gekomen zijn. Hoe graag zouden we niet iets meer daarvan horen. Er is daar een plaats onbezet! De Duitse Baptisten zendeling, die daar voor de oorlog werkte, is bij het uitbreken der vijandelijkheden met Japan, opgepakt wegens spionnage en zal wel niet op zijn post terugkeren.

We zullen ons geduld echter nog enige tijd op de proef moeten stellen en kunnen slechts hopen, dat het met het zendingswerk dáár niet minder is gegaan dan met dat van China onder de Japanse bezetting, waaromtrent u hieronder enige gegevens aantreft, ontleend aan „the Missionary Herald" van Mei j.l.

DE KERK *in bezet China*

„Is de kerk in China in staat gebleken om aan de langdurige en wrede bezetting het hoofd te bieden?

De binnenrukkende legers der Jappen vernietigden honderden van China's culturele instellingen, en hoe is het gegaan met de kerken in de steden en met die op het platteland?"

Terwijl wij nog wachten op de volledige verslagen van hen, die zo gelukkig zijn geweest om het eerst

---

den zijn ze niet van elkander. Wanneer we het woord trachten te ontdoen van zijn historisch kleed, zo ontglipt het ons. De historie is het kleed, waarin het Woord gehuld en dat door en naar het Woord gegroeid is.

Dat de Schrift Gods getuigenis geeft a.g. zichzelven en dus openbaring Gods is, kan ons niet door mensen bewezen worden. De Schrift moet zelf in ons deze overtuiging wekken, doordat haar getuigenis weerklank vindt in ons geweten. We moeten er door gegrepen worden. Dan wordt het ons tot een zekerheid, waaraan we niet meer kunnen ontkomen, doch die bestendig groeit. Hoe meer we haar ons vertrouwen schenken, eerlijk ons denken en leven naar haar richten, des te meer ervaren we haar betrouwbaarheid. Is deze zekerheid dat in de Schrift God zelf tot ons spreekt, eenmaal in ons geboren, dan kan deze bevestigd worden door verschillende waarnemingen als de vervulling van voorzeggingen, haar vernieuwende invloed enz.

De openbaring der Schrift is niet één-tonig, ligt niet in één vlak; doortrekt al haar delen niet in gelijke mate.

Daarop lettende is men gaan spreken van een groei der openbaring. Het Licht, dat op zichzelve steeds van gelijke kracht en zuiverheid was, drong steeds sterker tot ons door, onzuiverheden verwinnende. Het Woord overwon op zichzelf verkeerde dingen als polygamie en slavernij, het deed niet verkeerde dingen, die in een zeker doorgangsstadium der ontwikkeling, noodzakelijk waren, verouderen en daarmeede alsvanzelve verdwijnen, als tempel en offerdienst, terwijl de voorspellingen werden vervuld op een wijze, die de oude voorstellingsvormen, waarin ze gegeven waren, doorbrak vanwege haar heerlijkheid. Daarom moet het Oude Testament gelezen worden in het licht van het Nieuwe; de voorzegging worden uitgelegd overeenkomstig de vervulling. De voorzeggingen toch waren aan de tijd en aan de persoon gebonden, waarin zij gegeven werden, dus naar voorstelling en inkleding historisch bepaald, terwijl hun vervulling op een hoger plan plaats grijpt. Haar hoogtepunt heeft de openbaring Gods gevonden in Christus. Hebr. I : 1. Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem „ja", die heeft God in Hem bevestigd en zal God nog in Hem waar maken en ze zijn in Hem „amen" Gode tot heerlijkheid, door ons. De bevestiging, d.w.z. de aanvaarding der beloften, heeft van onze kant plaats, wij zeggen „amen" op Gods „ja" en door dit te doen, Gods „ja" tot ons „ja" te maken verheerlijken wij God. Bij de uitlegging der nog onvervulde profetieën, moet derhalve grote voorzichtigheid in acht genomen worden, omdat het nog ongekende niet volledig en gelijkwaardig (equivalent) kan worden uitgedrukt in het reeds bekende.

Omdat en in die mate, waarin de Schrift getuigenis van Christus is, heeft zij goddelijk gezag. Daar Christus de enige, onmisbare en algenoegzame Zaligmaker is, is ze voldoende om door haar de weg tot behoud te leren kennen, maar daartoe dan ook onmisbaar in de bedeling, waarvoor ze gegeven is.

Men noemt de boeken, die in de Heilige Schrift vervat zijn, canoniek, d.w.z. dat zij aantonen, hoe wij ons aan God kunnen toevertrouwen en de regel aangeven, om voor Hem welbehagelijk te kunnen wandelen.

De Schriften hebben dit gezag niet ontvangen van mensen, door besluiten van kerkvergaderingen, maar dit haar inklevend gezag is erkend en beleden de eeuwen door en belijdt de gemeente ook thans nog als de wortel van haar leven en hope.

naar Noord-China te kunnen terugkeren, teneinde daar een onderzoek in te stellen, kan nu wel reeds worden vastgesteld, dat de Japanners er niet in zijn geslaagd de kerk uit te roeien of te verleiden, zich voor het Japanse wagentje te laten spannen.

Wanneer Japan de oorlog zou hebben gewonnen (en daar geloofde het stellig aan) dan zou de Chinese kerk geprest zijn geworden zich aan Japan ondergeschikt te maken. Voordat wij het binnenland verlieten, waren er reeds een aantal Japanse „dominees" aangekomen, die in feite in dienst stonden van en betaald werden door het Japanse leger, en die alles op alles zetten om de kerk in China maar onder hun controle te krijgen. Deze voorgangers hielden grote vergaderingen voor „geestelijke oefening" met het vooropgezette doel om de leiders van de kerken met de ideeën van de Groot-Aziatische ruimte te vergiftigen. Japanse generaals(!) hielden op deze vergaderingen toespraken, waarbij zij vooral betoogden, dat China alle banden met Amerika en Engeland moest verbreken, daar de zendelingen van deze landen geen vrienden doch vijanden van China waren. Verder beweerden zij, dat de Anglo-Amerikaanse politici de zendelingen hadden gebruikt om hun landhonger in Oost Azië te stillen, en de bevolking door het Evangelie te betoveren.

Zij vergaten er echter bij te vertellen, dat de 50 Japanse voorgangers precies hetzelfde deden, waarvan zij Amerika en Engeland vals beschuldigden. (Is er iets nieuws onder de zon??)

Wat zij niet vergaten mede te delen was, dat wanneer de Chinezen hen niet zouden gehoorzamen, zij streng zouden worden gestraft. Maar onze leiders in Baptist China hielden in het geheim hun vergaderingen en besloten het gemeentelijke en herderlijke werk — voor zover dit mogelijk was — gewoon door te zetten. De voorgangers gaven zich op om hun werk gratis te doen, daar zij wisten, dat zij van de verarmde kerken of van het ondersteuningsfonds toch geen finantiële hulp te verwachten hadden. Minstens twee van hen hebben alles verloren wat zij bezaten, doordat hun huizen door de Japanners werden platgebrand.

De school in Peking is open gebleven en het aantal studenten steeg van 150 tot .... 450! De kosten van het onderwijs en de salarissen der onderwijzers werden voldaan in graan en dergelijke. Er was geen geld beschikbaar en de leraren gaven hun diensten in ruil voor levensmiddelen, die, zacht uitgedrukt, niet bepaald overvloedig waren.

Er zijn ook heel wat onbeschreven heldendaden verricht, maar wij kunnen uit het voorgaande voldoende vaststellen, dat de kerk in China lééft. Zij is niet ten onder gegaan onder de druk van de overweldiger en heeft het hoofd ook niet voor de overweldiger in de schoot gelegd. Het gebod van Christus was haar meer dan dat van mensen. En dat is — hier en overal — de geheime kracht van de kerk.

Vert. door J. B.

Ingezonden

Waarde Schakelredacteur,

Met grote belangstelling heb ik uw uiteenzettingen over de waarde van muziek en zang in de eredienst gelezen. Toch komt het mij voor, dat U de zaak hier en daar wat al te simpel voorstelt. En wel vooral in deze citaten:

> „Kunstbeoefening ligt buiten het bestek van het zingen in de eredienst. Voorop moet altijd staan. *wat* er in de kerk gezongen wordt. Dat dat dan ook goed geschiedde (niet met twee d's, een drukfout?)*, komt in de tweede plaats. Men moet zo goed, zo mooi mogelijk zingen, maar altijd met inachtneming van deze regel: de inhoud voorop".

De zinnen zijn misschien wat ongelukkig geformuleerd, want zij geven de indruk, dat *alleen* de inhoud van belang is, terwijl de vorm er niet toe doet Dat zal toch niet uw bedoeling zijn, want, al wenst U niet, dat een dominee een kunstrede gaat houden, met een preek, die naar inhoud goed is, maar waarin gezondigd wordt tegen de taal- en stijlregels, om nog maar te zwijgen over de fouten in voordracht en uitspraak, zult U toch ook geen genoegen nemen, of in ieder geval de voorganger een wenk geven zijn goed woord ook in een goede vorm te gieten.

Ditzelfde probleem doet zich in nog sterker mate voor bij de liederen, alleen minder opvallend, omdat het aantal gemeenteleden dat de zonden tegen de muziekregels kan vaststellen, kleiner is dan dat dergenen die de taal kunnen beoordelen.

Hoewel kunstbeoefening inderdaad buiten het bestek van het zingen in de eredienst ligt, mogen toch nimmer de muziekregels worden verwaarloosd.

M.i. moet een lied, dat in de eredienst gezongen wordt, aan de volgende eisen voldoen:

1. de taal moet goed zijn en in overeenstemming met het karakter van de eredienst;

2. de melodie moet goed te zingen zijn en in overeenstemming met het karakter van de eredienst;

3. woorden en melodie moeten, wat accent en karakter betreft, met elkaar overeen komen;

4. het geheel mag niet boven het begrip en kunnen van de Gemeente liggen (maar vergeet hier vooral niet: *oefening baart kunst!)*

Voor zover mij bekend, worden er in onze Baptisten Gemeente drie bundels gebruikt: de oude hervormde kerkbundel, de bundel van Joh. de Heer en onze eigen bundel Lofzangen en Gebeden.

Over de oude hervormde bundel kunnen we practisch zwijgen, na alle taalkundige, theologische en muzicologische critiek, die er op gemaakt is, o.a. door Ds Hasper en door de Hervormde Kerk zelf, die een nieuwe bundel ingevoerd heeft (zie het „Voorwoord van de Commissie tot voorbereiding" in Lofzangen en Gebeden).

Dan de bundel van Joh. de Heer, waaruit men lieflijk, doch critiekloos zingt. Is het wel bekend, dat deze bundel zeer haastig en practisch zonder enige correctie is samengesteld? Laat iemand elk lied daaruit eens aan de bovengenoemde vier eisen toetsen; ik weet zeker, dat er van de 1028 liederen en koren maar weinig overblijven voor de *eredienst,* althans in de vorm die zij nu hebben.

Hoe staat het met onze eigen bundel Lofzangen en Gebeden? Die steekt ongetwijfeld in alle opzichten hoog boven de beide andere bundels uit. „Hier wordt aan woorden en melodieën het beste geboden, dat thans in Nederland beschikbaar is." Laat ieder toch eens de moeite nemen het „Aan onze Gemeenten" en „Voorwoord van de Commissie tot voorbereiding" aandachtig te lezen!

Er zijn echter nog twee wensen: een eenvoudige, maar goede vierstemmige uitgave van Lofzangen en Gebeden (goed spreekt vanzelf, maar eenvoudig, vooral met het oog op de *melodie van elke stem* voor koorzang) en een supplement op Lofzangen en Gebeden voor het gebruik op evangelisatie-avonden. Laat men hiervoor eens neuzen bij onze Amerikaanse broeders, maar er dan vooral voor zorgen, dat het vertaalde lied niet in strijd is met de reeds genoemde vier eisen, noch met de Nederlandse volksaard. Laten wij toch geen veramerikaanste Hollanders worden!

Wat kunnen de Gemeenten *thans* doen om de waarde van zang en muziek in de eredienst te verhogen?

1. Een „koormeester" aanstellen (zie Losse Schakels).
2. Deze, zo nodig, in staat stellen zich op dit terrein te bekwamen.
3. Als basis voor de eredienst nemen de „Orde van de eredienst" in Lofzangen en Gebeden.
4. In de eredienst alleen Lofzangen en Gebeden gebruiken en de moeite nemen daaruit te *leren* zingen (een taak voor de jeugd!)
5. In het kerkgebouw een vaste ruimte beschikbaar stellen, waar het koor zich tijdens de dienst kan opstellen (een werk vooral voor de Bouwcommissie bij het bouwen van een nieuwe kerk!)
6. Het kerkkoor *in elke dienst* inschakelen om uit de eigen bundel te leren zingen en daarbij vooral de Psalmen in hun oorspronkelijk rhythme niet te vergeten!
7. Goed lezen de Losse Schakel „Verkeerde critiek".
8. Niet te lang over deze dingen praten, maar doen!

Amsterdam. A. VAN DER GOOT.

---

*) Misschien. Waarschijnlijker echter een „Flüchtigkeitsfehler", ook de corrector over 't hoofd gezien.
L.

Mededelingen

RADIO-UITZENDING

op Donderdag 21 Augustus a.s. 4—5 uur n.m., verzorgd door de N.C.R.V.

Bijbellezing door Ds. G. Visser van Harlingen.
Overzicht van de dienst:
Zingen Gez. 11.
Gebed.
Schriftlezing 1 Cor. 1 : 17—31.
Eerste gedeelte der toespraak over: „De Prediking voor DEZE tijd".
Zingen Gez. 94.
Tweede gedeelte der toespraak.
Dankgebed.
Zingen Gez. 358.
De te zingen liederen zijn uit onze eigen bundel: „Lofzangen en Gebeden".

STAVEREN

Volgens een Gemeentebericht in de „Friese Gemeentebode" van 1 Aug. j.l. doet cand. J. Bosma van Muntendam Zondag a.s. (17 Aug.) zijn intrede in de Gemeente te Staveren. De diensten zijn die dag als volgt:

9.30 uur v.m. Bevestiging door Ds. K. Reiling van Rotterdam—C.
2.30 uur n.m. Intrede van cand. J. Bosma.
7.30 uur n.m. Feestelijke bijeenkomst.

JAARGANG 64 - Nr. 2859
VRIJDAG 22 AUG. 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Intrede-Prediking

gehouden te Staveren op Zondag 17 Aug. 1947 door Ds. J. Bosma

Schriftgedeelte: Lucas 22 : 24—30 en Joh. 13 : 12—20.
Tekst: Lucas 22 : 27 b: Maar Ik ben in het midden van U als een, die dient.

In Marclarens „Harten van goud" lezen we, dat een moeder tot haar zoon, die predikant wordt, zegt: „Spreek maar een goed woord voor de Heer Jezus". Deze moeder had ook tot haar zoon kunnen zeggen: „Maak de naam van de Heer Jezus maar groot in je leven, mijn jongen".

Is dat niet de grote opdracht, waartoe Gemeente en Voorganger geroepen worden?

Daarom zou ik mij graag met een woord van mijn Zender aan de Gemeente te Staveren willen verbinden, dat de kern van het Christendom raakt n.l.: DIENEN.

Wanneer ik het goed zie, geloof ik, dat wij in ons leven onze Heere Jezus Christus het meest kunnen verheerlijken door te dienen.

Dit zal de centrale gedachte zijn, waarop wij elkaar thans willen wijzen.

In de Evangelieboodschap komt God tot ons en wijst ons onze plaats aan tegenover Hem en zegt ons, *hoe* wij als mensen tegenover elkaar moeten staan. Gods Woord zegt ons, *waar* wij moeten staan.

Betekent niet het woord „religio" of ons woord „godsdienst": herstel van het verband?

Immers, door de zondeval is de verhouding tussen de mens en zijn God scheef geworden. Voor de zondeval was de mens door God geroepen om te heersen èn te dienen. De mens verkreeg het voorrecht de aarde te onderwerpen en heerschappij te voeren over al het gedierte der aarde. Doch tegenover zijn medemens kreeg Adam de opdracht te dienen.

Nu is dit de zonde der gehele mensheid, dat zij haar juiste houding tegenover God heeft verlaten en die van mens tegenover mens.

De mens is gaan heersen over zijn medemens in strijd met de Goddelijke ordinantie en wat nog veel erger is: de mens is gaan heersen over God. Heeft de geschiedenis der mensheid dit niet klaar en duidelijk bewezen? Heeft de mens niet hoe langer hoe meer geprobeerd God van Zijn plaats te verdringen, om zelf die plaats in te nemen?

Is dat ook niet de oorzaak van de funeste verwording van onze wereld? Wij leven in een tijd van de aanbidding van het schepsel, van het „eigen dierbare ik".

God is voortijds door de profeten en in deze laatste dagen door Zijn Zoon tot die mensheid, tot ons allen gekomen, om ons op onze plaats en taak te wijzen.

„Gij staat als schepsel tegenover de Schepper, o mens, als gevallen mens, als zondaar en gij hebt dat te erkennen. Nu is mijn Zoon Jezus Christus in deze wereld gekomen, om U weer in de rechte verhouding tot God te brengen."

Tot de door Christus naar God teruggebrachte mens zegt Hij: „Nu hebt ge van Uw nieuwe verhouding tot God getuigenis af te leggen door Uw leven in dienst te stellen van Uw God".

Heeft Christus zelve, Die zeggen kon: „Ik en de Vader zijn één", ons dit niet klaar en duidelijk getoond?

Heel Jezus' leven ligt besloten in het woordje: DIENEN.

Zijn eigen discipelen hebben dit lang niet altijd verstaan. Zeer duidelijk spreekt daarvan ons tekstgedeelte.

Wanneer Jezus' dienst het hoogtepunt zal gaan bereiken in Zijn overgave aan het kruis, komen twee van Zijn discipelen tot Hem met de vraag, of zij aanspraak zouden mogen maken op de ereplaatsen straks in Zijn Koninkrijk. Bij Lucas lezen we, dat er na het laatste Paasmaal twisting ontstaat, wie toch wel de meeste zal zijn.

Dan zegt Jezus hen onomwonden, welke regel wet is in het Koninkrijk van God Zijn Vader. „Ik ben in het midden van U als een, die dient." Hij demonstreert hen dat in de voetwassing, zoals we die lezen bij de Evangelist Johannes.

In de geschiedenis der mensheid vinden wij telkens de zucht om te heersen, maar gelukkig zijn er ook altijd mensen geweest, mannen en vrouwen, die de roeping van het dienen hebben verstaan.

ATTENTIE

De Eindredactie berust voor de volgende nummers weer gewoon bij Ds. F. E. Huizinga te Leeuwarden.

Doch wij hebben ons er goed van te doordringen, dat, wanneer Christus ons oproept om te dienen, dit een zeer bijzondere dienst is.

Wij hebben de roeping de mensen te dienen, tòt zij Christus dienen. Dit dienen vraagt van ons liefde; liefde, bereid tot het brengen van het offer.

Offer zonder liefde is egoïsme en helaas hebben vele mensen op deze wijze de mensheid willen dienen.

Christus zegt ons, dat wij in het dienen er ons gedurig weer rekenschap van hebben te geven, dat ons dienen moet staan in het teken van het kruis. Salomé wil met haar zonen zonder het kruis grijpen naar de kroon. Christus zegt ons: Eerst het kruis en daarna de kroon.

De heersende in deze wereld is de zichzelf handhavende. Hij „zit" met macht en is in grote verleiding van machtsmisbruik.

De dienende is de zichzelf gevende, die zich met liefde neerbuigt. *De heersende eist. De dienende geeft.*

Ik ben niet gekomen, om gediend te worden, maar als één, die dient, al is het dan ook, dat in deze wereld de regel geldt, dat degene, die aanzit, meerder is dan hij, die dient.

Dit is het mysterie der liefde. Dit toont Jezus ons heel duidelijk in de voetwassing. Neerbuiging, zelfovergave, liefde, offer.

Ik ben er vast van overtuigd, dat dit de houding moet zijn van Gemeente en Voorganger in onze wereld van vandaag. De Kerk is niet geroepen om te heersen, maar om te dienen.

Loopt het ook niet daarom vast in onze hedendaagse wereld op maatschappelijk, economisch en sociaal gebied, omdat men het dienen, zoals het Evangelie dat vertolkt, niet meer verstaat?

Het heet, dat men elkaar wil helpen, maar in de grond van de zaak is het vaak puur egoïsme.

Weet men wel wat dienen is, zoals Christus en het Evangelie het bedoelen?

Wel neen, men meent het immers wel zonder Christus en het Evangelie klaar te kunnen spelen. Onze taak is het vandaag en morgen en immer weer te zeggen, dat het in onze wereld, dat het met de enkeling *niet* klaar komt zonder Christus.

Juist in Zijn nederigheid is Christus de Heer. Men begrijpt de nederigheid der Gemeente in haar dienen niet, als men vergeet, dat de Gemeente, de Gemeente van Jezus Christus is, van Jezus, de Meester en de Heer.

Jezus vreesde voor Zijn volgelingen niets zo zeer als heerszuchtige aanmatigingen. In Zijn Rijk stijgt men door te dalen, wanneer men zich zonder aarzelen op de laagste plaats nederzet.

En nu zijn er in de Gemeente Voorgangers en Ambtsdragers, die met elkaar leiding hebben te geven, doch ook in het leiding geven hebben zij er zich rekenschap van te geven, dat het in deze dienst gaat om de verheerlijking van Christus de Heer en het heil der mensen.

En de Gemeenteleden moeten goed weten, dat zij door voorbede, zelfovergave, medewerking op hun beurt hebben te dienen hun Heer en de Gemeente.

Indien dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook schuldig elkanders voeten te wassen.

Wie dient, heeft een heer. Wij hebben *de Heer*, de Koning van hemel en aarde, die via het kruis de kroon heeft ontvangen. Zo ook wij!

Amen.

Losse Schakels

De Gemeente en de martelaren. De Kerk van Rome houdt de martelaren in hoge ere. Wij staan minder stil bij die mannen en vrouwen, die hun leven gelaten hebben om Jezus' wil. Wij wijden aan hen geen bizondere dagen. De dag van hun sterven kennen wij niet. — Wie zou niet voelen, dat hiermede tegen Romes heiligen-verering een reactie is ingetreden, die te ver gegaan is? We hebben ons te veel afgezonderd van het verleden en te zeer vergeten, hoeveel wij vorige geslachten schuldig zijn! Wat wij bezitten: de Heilige Schrift, en met haar de kennis der verlossende Waarheid, danken wij aan de volharding en de doodstrouw van velen, die voor ons „in Christus" waren. Hunner te gedenken is zeker geen zonde. Om hunnentwil God te prijzen is onze roeping. Maar hoe zullen we dat kunnen, als we ze niet kennen? Als de gedachte aan hen onder ons niet wordt opgewekt en levendig gehouden? We weten heel goed, dat de Gemeente meer is dan een historisch verschijnsel en dus niet restloos uit de historie verklaard kan worden. Maar ze heeft een geschiedenis, die ingeweven is in de geschiedenis der volken. „Zij wassen beide op tot de dag des oogstes". Maar voor de Gemeente betekent deze verbondenheid *lijden*, en zij lijdt in hare leden. De Gemeente kan zich niet handhaven zonder het offer en dat wil zeggen, dat soms van hare leden gevraagd is en gevraagd wordt het brengen van het offer van hun leven.

Dank zij die bereidwilligheid bestaat de Gemeente nog en zal zij blijven bestaan. Zij is uit het offer geboren — het enige, onvergelijkelijke offer van Golgotha en kan slechts in 't leven blijven door offerande harer leden.

Getuige en martelaar. Er is vaker op gewezen, dat het woord „getuige" in zijn oorsprong martelaar betekent. In het Nieuwe Testament heeft het niet altijd meer die zin, maar ook daar heeft het woord nog bloedsmaak. In de grote rede in Matth. 10, waarmede de Zaligmaker Zijn discipelen uitzond, zegt hij hun duidelijk, dat hun weg door de wereld getekend zal zijn door lijden en een bloedspoor zal achterlaten. Toen de Heere Ananias op de hoogte bracht met de bekering en roeping van Paulus, zeide Hij hem: „Ik zal hem tonen, *hoeveel hij lijden* moet om Mijn Naam!" Er is te allen tijde onnoemlijk veel geleden om Jezus' wil.

Het Nieuwe Testament kent de martelaren een hogere trap van zaligheid toe. De openbaring, die Johannes ontving, laat daaromtrent geen onzekerheid heersen.

De Gemeente moet bedenken, dat zij geroepen is Gods getuige te zijn in deze wereld en moge er zich wel op instellen, dat getuigen zijn kàn betekenen: martelaar wezen. De tijden *kunnen* zo worden (zegt het profetische woord), dat men niet van God getuigen kan, zonder dat het leven zich gaat weerspiegelen in Matth. 10.

Er komt een grote verdrukking en een grote afval. Er komt een tijd zo zwaar als niet geweest is van het begin der schepping. Dat zal de grote louteringsperiode zijn, om te onderzoeken, wie waardig geacht kunnen worden het eeuwig verderf te ontgaan en te staan voor de Zoon des mensen.

Allen, die niet méér bezitten dan een „tijdgeloof", zullen afvallen. Een onderscheiding eerst en een afscheiding daarná zullen de vrucht zijn van die grote verdrukking: een afscheiding van de geveinsden van de echten.

Daarna treedt de Nieuwe Orde in: een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Velen zullen geërgerd worden, dat wil zeggen: ten val komen. Velen — niet allen. Te allen tijde bleef er in grote beproevingstijden een „rest" over, een „overblijfsel", een kern, waarmede God dan opnieuw kon beginnen en Zijn heilig doel bereiken. Het is de gemeente der Eerstelingen. Bidden wij God tot dit „overblijfsel naar de verkiezing der genade" te mogen behoren.

De nieuwe gezindheid. Mag ik ze wel nieuw noemen: de gezindheid, om het lijden te aanvaarden om Christus' wil? Zal de Gemeente in leven blijven, dan zal dit alleen kunnen, als ze is een Getuige van God; Gods Mond op aarde, die nimmer gesloten mag worden. Dat ze haar leven feil hebbe voor haar roeping!

In elke Roomse Kerk bevindt zich een altaar en onder elk altaar een rest — hoe klein ook — van een martelaar. We hebben in onze gebouwen geen altaren en geen stoffelijke resten van welke martelaren ook. Maar we moeten de lering van dat gebruik wel ter harte nemen: in het centrum der Gemeente staat het offer: Christus' offer en Christus, zich offerende in de Zijnen.

Ook zonder altaar en martelaarsgebeente moge de Gemeente bedenken, dat ze zonder offer niet kan leven noch overwinnen. Nieuw is deze van haar geëiste gezindheid niet. Ze is zo oud als zij zelve is, maar ze moet h e r leven. Gemeente *onder het Kruis* is ze; lijdende Gemeente en strijdende Gemeente hier. En als ze dat is, is ze tevens overwinnende Gemeente, die straks haar overwinning erkend ziet en uit de hand van het „Hoofd der bloedgetuigen" de krans des levens ontvangt. Het lijden, dat ze doormaakt om Jezus' wil werkt haar een gans zeer, uitnemend en eeuwig gewicht van heerlijkheid.

De drang om de krans. Groot is het loon (de beloning) der martelaren in de hemel. Schoon het vooruitzicht van hen, die hier geroepen en waardig gekeurd werden hun leven te laten en hun bloed te plengen om Christus' wil. Daarom zijn er tijden geweest in de oude Christenheid, dat de christenen drongen naar het martelaarschap. Ze *begeerden* het; ze lokten het als het ware uit. — Dat was verkeerd. Dat is een ingrijpen in Gods Bestuur. Wat God over ons besloten heeft weten we niet. Maar we moeten getrouw zijn. Dan zal Zijn Raad zich ook ten onzen opzichte verwerkelijken, en door ons met Zijn Gemeente en met Zijn wereld.

Broeders en Zusters! Van sommigen staat geschreven: dezen zijn het die het Lam volgen waar het ook henen gaat. Laten wij onszelf scharen en laten scharen onder hen. Het Lam *volgen*. Niet vooruit lopen. Tegen het uitdagend optreden der gelovigen waarschuwt de Apostel met nadruk. We zullen met z a c h t m o e d i g h e i d rekenschap geven degenen, die ons rekenschap eisen van ons geloof. Met *zachtmoedigheid*. In die geest zijn we werkelijk sterk.

„Onze Gemeentebode". Hengelo is aangetreden in de rij der Gemeenten, die een eigen blaadje uitgeven. Het is gestencyld en verschijnt vermoedelijk eenmaal per maand. De redacteur, Ds. Hardenberg, stelt het in een inleidend art. aan de leden der Hengelose Gemeente voor. Voorts bevat het eerste nummer allerlei Gemeentenieuws, hetwelk bekend te maken taak en doel van zulk een bode is. Het binde maar nauwer samen.

Moody's maatstaf. Het is dit jaar vijftig jaar geleden, dat Henry Drummond stierf. Hij was de schrijvan het bekende werk over natuurwetten in de geestelijke wereld. Minder bekend is van hem, dat hij een trouwe medewerker van de bekende Evangelist Moody was. Hij werkte vooral onder de studenten — een werk, dat hij nog jaren, nadat Moody en Sankey Engeland hadden verlaten, voortgezet heeft. — Moody werd eens ter verantwoording geroepen over het feit, dat hij samenwerkte met een man, die op geen stukken na fundamentalist was. De Evangelist antwoordde: Nooit heb ik een man ontmoet, die naar mijn gevoelen, dichter bij de Meester leefde of hartelijker begeerde Diens wil te doen. Niemand verkeert langere tijd bij mij, of ik zie wel in welk opzicht hij Christus niet gelijkvormig is. In mijzelf heb ik die ongelijkvormigheid in vele dingen opgemerkt, maar nooit in Henry Drummond.

Vormendienst en dienst in vormen. Was het Huygens niet, die gezegd heeft:

„Het scheelt zoveel, hoe of de woorden lopen:
Op veel geld hopen of veel geld op te hopen"?

Er is een tijd geweest, dat Baptisten-benen neiging vertoonden te gaan steigeren, wanneer het woord „uitverkiezing" in hun buurt maar gebruikt werd. — Dat lag niet aan dat woord zelf, dat immers in het door allen zo dierbaar gehouden Woord van God zo argeloos gebruikt wordt, maar aan de gedachtenassociaties, die het bij velen opwekte. — Zo langzamerhand zijn we van deze complexen, die ons in ons onderbewustzijn nog al wat parten gespeeld hebben, bevrijd.

Men kan tegenwoordig als Baptist het woord „uitverkiezing" gebruiken, zonder dat er broeders zijn die van kleur verschieten. — Maar nu zitten we met die „vormendienst". Wie niet te zwaar erfelijk belast is, merkt wel, dat het voorlopig nog slechts gaat om de vormen, waarin we de Heer van ons leven het beste zullen kunnen dienen. We zijn niet voornemens de vormen te gaan dienen, maar weten zeer wel, dat we niets kunnen doen, zonder vormen in acht te nemen. We doen dat natuurlijk geregeld. Het gaat ons daarbij om de Heer, maar helaas, niet steeds komt dat tot zijn recht. De Gemeente zingt Psalm 103 en ze zucht (een heilig zuchten, als het een levend zuchten is): „ach, of nu al wat in mij is Hem prees!" — Spreek nu eens een willekeurig Gemeentelid aan en vraag hem, of dat bloot een woord was of inderdaad een zucht? Een meegalmen of een diep en zuiver doorleven van dat Psalmwoord? Of hij inderdaad dat verlangen kent? Er door bewogen werd, toen hij dat opzong? Er is kans op, dat hij wat vreemd opkijkt en daar eigenlijk helemaal niet aan gedacht had. Vormendienst! Hij heeft de vorm gediend en .... de Heer er bij vergeten. En toch is het zingen van deze Psalm een schone vorm, om de Heer te dienen: het leven, Gode welbehagelijk, kan er voortreffelijk in gelegd worden.

Waakzaamheid. Zonder vormen in acht te nemen kunnen we de Heer niet dienen en toch dreigen die vormen voortdurend leeg te lopen. De meest vormloze dienst: men gaat zitten en wacht tot iemand een lied opgeeft, zingt en bidt tot een ander opstaat en bidt enz. kan een dode dienst worden; morsdood! Men make geen tegenstelling van vormen en Geesteswerking, doch hoede er zich slechts voor de vormen boven de werkingen van de Geest te plaatsen. — Iemand vroeg ons eens: „maar als er onder de prediking nu eens iemand opstond, die verklaarde de Heer te willen aan-

nemen, wat zou U dan doen?" We hebben geantwoord: „wanneer de drang, om zich te bekeren, zo sterk bij die toehoorder zou zijn, dat hij het midden onder de preek moest uitroepen, zouden we de prediking onderbreken, om met die ziel tot God te gaan".

Er wordt niet gepreekt óm te preken; het gaat er nimmer om, dat de preek af komt, maar het gaat om de vrucht: en om haar te plukken, zullen we de preek beëindigen, ook al is ze half gehouden.

Men make nu toch niet tot tegenstelling, wat in aard en wezen niet aan elkaar tegenovergesteld is. Vormendienst en vormloze dienst zijn beide verkeerd. Heel onze weg langs begeleidt ons het gevaar het leven te verliezen en de vorm over te houden. Daarom: strijd niet tegen bepaalde vormen als waren die de boosdoeners, maar waakt en bidt en laat al wat gij doet, begeleid worden door het gebed om de Heilige Geest van God.

Baptisme in Engeland. De Baptisten gemeenten in Engeland hebben ten tijde van hun opkomst in de 2de helft van de 17e eeuw heel wat moeten doormaken. Verdraagzaam was de Staatskerk allerminst. Onder die druk zijn ze echter gegroeid. — Er zijn oude Gemeenten met een inspirerende geschiedenis. Grote mannen, gans toegewijd aan de zaak van hun Meester, hebben in haar midden gediend. Een van hen was Ds. Joseph Hughes. Hij aanvaardde in het jaar 1797 de Gemeente te Battersea, waar reeds in de jaren 1664 en 1672 illegaal en ondergronds gewerkt werd. De nieuwe constitutie, die Ds Hughes de Gemeente gaf, en die nog in haar bezit is, bevat o.a. het volgende:

„Ofschoon wij het onderscheidende Baptistische standpunt met overtuiging aanhangen, zo huldigen wij met gelijke beslistheid de zaak der Evangelische vrijheid en heten in onze gemeenschap allen welkom, die tonen dat bij hen zonde voor de heiligmaking moest wijken, die laten blijken, dat ze de Heere Jezus Christus liefhebben en die bereid zijn zich te gedragen als leerlingen in Zijn school en die wensen te worden ingeschreven als tot ons behorende".

Geduld! Thans behoren ook de Baptisten in Engeland tot de getolereerde d.i. gedulde kerkgenootschappen. Maar we herinneren ons de opmerking, die de hooggeleerde Dr Robertson van de Theol. School te Louisville maakte in zijn toespraak op de Unie-vergadering van Engelse Baptisten in Londen in 1924. Deze Amerikaan verklaarde, dat hij er voor bedankte onder de medeburgers van de Staat, waartoe hij behoorde, als Baptist „geduld" te worden. — We waren het met de Amerikaanse professor eens: gelijke rechten in de Staat voor elke godsdienstige gezindte. Geen bevoorrechte Kerken — ook niet één. Delen de Hervormde broeders dat standpunt met ons?

L.

Pastorale Mijmeringen

Het is soms goed een landschap na een lange tijd van scheiding weer te zien. In de stille rust van de vacantie worden plotseling heel verschillende perioden van je leven naast elkaar geplaatst. Nooit schoner gelegenheid, om de rekening op te maken van de wijzigingen, die je in de loop der tijden — vooral innerlijk — hebt ondergaan dan in zulke momenten.

De eerste maal, dat ik de heuvel beklom, behoorde ik tot het gevolg van mijn moeder. Vaag herinner ik me nog het rijke spel van de verschillende groenen van heesters en bomen tegen de heuvels, het paars van de heide met over dat alles het juichende blauw van de hemelkoepel. Iets duidelijker spreekt nog de gewaarwording van toen, voor het eerst mij in de nabijheid te weten van het grote Duitsland. Ginds in de verte, aan de andere zijde van het dal, werkten mensen met andere gewoonten en taal op hun akker. Aardig was dat. Maar het best van alles herinner ik me de zwarte, geschonden tas van mijn moeder met zijn koperen sluiting en koperen biesjes. Daaruit kwam in tamelijk korte, maar naar mijn gevoel toch weer al te lange tussenpozen boterhammen met jam, pruimen, bitterkoekjes van C. Jamin, zuurtjes en meer van die heerlijkheden. Ha, wat ik die trouw bewaakte tas in 't oog hield! Hij gaf me vleugelen op de langste wandeling en inspireerde ook nog in sterk vermagerde toestand tot een laatste krachtsinspanning, toen eindelijk het avondrood een hemelpoort in het Westen schiep. Die tas met zijn gulle beloften, die was toch wel het imponerendste van alles op die dag met zijn rijke afwisseling.

Jaren nadien stond ik in hetzelfde landschap. Tot in de kleinste onderdelen herkende ik het. Daar was hetzelfde witte huisje met zijn rode pannendak, ginds hield hetzelfde kerktorentje de wacht. Klaarblijkelijk was ik in een meer romantisch tijdperk getreden, want de prachtige omgeving drong de herinnering aan moeders dikbuikige tas geheel op de achtergrond. 't Was nu meer de overeenkomst, die ik voelde tussen het bewogen lijnenspel van heuvels en glooiïngen en datgene, wat in het eigene hart gebeurde; en de geheimen van het golvende landschap trokken wel daarom mijn aandacht, daar ze een voortzetting schenen van de steeds wisselende, maar onklare gevoelens en stemmingen in mijn eigen binnenste.

Toen ik wederom na enige jaren het oord bezocht, hield de denkbeeldige lijn, door mensen getrokken, de grens, mij bezig. Vreemd, wat zo'n willekeurige lijn tot stand brengt. Ogenschijnlijk wordt het leven er niet in het minst door beïnvloed. Wat aan deze zijde van de grens is, vindt aan gene zijde zijn voortzetting. Het zijn dezelfde heuvelformaties, die in hetzelfde tijdperk, lang voor onze geschiedenis hun ontstaan vonden. Het zijn dezelfde bossen en velden aan weerszijden van de greppel. En de mensen? Ze mogen verschillende talen spreken, maar de gang van wieg naar graf leidt langs eendere hoogten en diepten en zou ons een blik vergund zijn in het hart van de vreemdeling, dan zouden wij keer op keer met een zekere verwondering willen zeggen! „Dat ben ik zelf!" Maar die denkbeeldige lijn zou tot een verschrikkelijke realiteit kunnen ontaarden. Grenzen betekenen vijandschap, wanneer verkeerd geleid, historisch besef een te oppervlakkige conclusie tot aanzijn roept. In naam van de geschiedenis van het eigen volk zou men wantrouwen kunnen zaaien jegens anderen, die, gerekend naar de veel eerwaardiger geschiedenis van de Goddelijke Schepping, als broeders moesten gelden, daar immers allen kinderen van één Vader zijn. En dit verkrachten der Geschiedenis in naam der geschiedenis zou rampspoed op rampspoed brengen over de mensen aan beide zijden van de grens. Was het misschien een appèl aan de humaniteit, dat ik een motief uit het machtige slotkoor van Beethovens negende symphonie eerst vals floot en daarna wat minder vals neuride? „Alle Menschen werden Brüder!"....

Inmiddels, dat appèl aan de humaniteit mocht niet

baten. Voor het eerst na de oorlog sta ik weer op de heuvel bij de grens. Toch schijnt het me toe, dat een angstige droom het beeld ver-tekend heeft. Het witte huisje heeft nog steeds zijn rode dak, maar de deelname aan het leven is uit de gebroken vensters geweken. Met zijn zó verdofte ogen lijkt het huisje een slaapwandelaar, die de stroom van de vele kleine gebeurtenissen, de buitelende vinder, de zingende merel, het stampende paard voor een geladen oogstwagen als onwezenlijk aan zich voorbij laat gaan. De heuvel zelf is kaal....maar niet ledig. Bomen en kreupelhout beklimmen hem niet meer. Van wijde verte staren ze naar hun verloren domein, waar nu met de huiveringwekkende regelmaat, die slechts de Dood kan scheppen, in lange rijen naast elkaar en voor elkaar de witte kruisen staan met vreemde namen. De heuvel is kaal, maar niet ledig: hier heersen de nood en de vertwijfeling en de ontzetting. Hier is een grote oogst van de menselijke verdwazing. Deze verre te houden was een te zware taak voor het humanisme.

Er woelt een bittere vraag naar boven. Waarom siert men dit oord der verschrikking zo veelvuldig met het kruis, het symbool de Goddelijke Liefde? Waarom wordt niet liever de toornige zig-zag lijn van de bliksem op koude zerken ingebeiteld? Zulk een onberekenbare lijn zou een eerlijker symbool zijn voor de haatdragende en haatwekkende grenzen, die de mensen trekken.

Of zijn die kruisen wellicht iets anders? Zijn ze misschien belijdenis en bede? Belijdenis, dat al het menselijke trachten, om het even of het gedreven wordt door edele of onedele beweegredenen, vroeger of later toch bij een smartelijk kruis eindigt? Waar zulk een wantrouwen in het eigene zich manifesteert, is er hoop! Althans, waar deze belijdenis vergezeld wordt door de bede, gericht tot Hem, Die Zelve het Kruis aanvaardde tot heil van de in zonde verstrikte mens. Dan zou men kunnen zeggen, dat er hope is, die niet beschaamt; want Jezus Christus laat zich niet vergeefs bidden.

De kruisen op de heuvel bij de grens, ze zullen er nog lange, ongetelde jaren staan. Maar eenmaal zal ook over deze akker een machtige stem weerklinken. Een nieuwe dag zal rijzen! Dan zal alles anders worden! Als alle menselijk streven in fiasco is geëindigd, zal Jezus laten zien, wat Hij kan! Dan zal Zijn heerlijke regering een einde bereiden aan al het onvolkomene en terwijl de grenzen worden uitgewist terwille van dat ene grote en eeuwige rijk der liefde, zullen verlangen en hope dergenen, die op Hem vertrouwden, verwerkelijkt worden.

Of ik alsdan datzelfde landschap, dan badend in het zonnelicht van Gods barmhartigheid zal mogen weerzien?....

BRANDT.

Gemeenteberichten

INTREDE VAN CAND. J. BOSMA

Zondag 17 Augustus was voor de Gemeente en voor onze nieuwe Voorganger, Ds. Bosma, voor zijn vrouw alsmede voor de wederzijdse familie een grote dag. Het was een dag, die wij allen met spanning hebben tegemoet gezien en waarvoor wij veel hebben gebeden.

Ds. Reiling van Rotterdam bevestigde br. Bosma in het ambt en had tot tekst: 2 Thess. 3 : 1: Voorts broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren zijn loop hebbe.

Ds. Reiling wilde toch vooral de Gemeente aan het hart leggen, dat zij een biddende Gemeente moet zijn. Zodoende zal het Woord des Heeren, dat ook door Ds. Bosma hier gebracht zal worden, zijn loop hebben. Een biddende Gemeente, een Voorganger, die in oprechte, kinderlijke verhouding tot God staat, die behoeft zich ook geen zorgen te maken over het resultaat, al zal hij geen grote dingen zien gebeuren. Een ieder van ons moet de verantwoordelijkheid gevoelen en dan zal de Heer ook bij ons, al zijn we klein in aantal, verheerlijkt worden.

Na deze prediking werd br. Bosma in het ambt bevestigd.

Des middags kwamen wij weer samen om de eerste intrede-prediking van Ds. Bosma te beluisteren. Onze Voorganger sprak naar aanleiding van Luc. 22 : 24—30 en Joh. 13 : 12—20. Zijn thema was Luc. 22 : 27: „Ik ben in het midden van U, als één, die dient".

Wij willen niet verder op deze predikatie ingaan, daar deze geheel in dit nummer is opgenomen. Maar al hadden wij niets anders gehoord, dan was het ons genoeg, want wat willen wij meer dan een voorganger, die ons dient, waarachter staat een Gemeente, die bidt.

Na de dienst spraken ouderling J. Zwaan namens de Gemeente en Ds. K. Reiling namens de Unie. Vervolgens werden woorden van welkom en goede wensen gesproken door de Edelachtbare Heer Burgemeester van Staveren, door afgevaardigden van de Ned. Hervormde, Gereformeerde en Doopsgezinde Gemeenten ter plaatse, alsmede door Ds. Hekhuis namens de Baptisten Gemeente te Muntendam en door een vertegenwoordiger van de Gemeente Leeuwarden.

Des avonds kwamen we in een feeststemming bijeen. De leiding berustte bij Ds. Reiling. Verschillende afgevaardigden uit andere Gemeenten (Workum, Harlingen, Sneek en Ter Apel) spraken Voorganger en Gemeente een hartelijk en bemoedigend woord toe. Ook vele anderen spraken namens verenigingen in de Gemeente. Br. H. van der Werf sprak namens de broederschap van Baptisten Studenten, Ds. Reiling namens de Broederschap van voorgangers. Br. H. Stokkers, de schoonvader van Ds. Bosma en Ds. H. Visser, Emeritus-predikant, spraken een persoonlijk woord. Brieven waren ingekomen van Ds. Vegter, van de Gemeente Nieuw Weerdinge en een telegram van Ds. G. Visser van Harlingen.

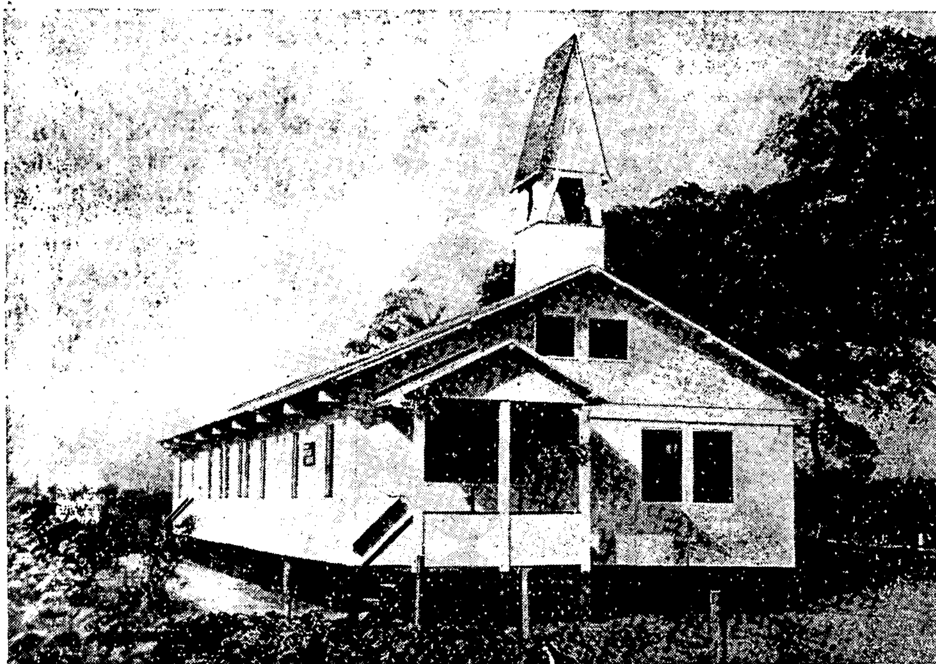
Aan het slot van deze avond dankte Ds. Bosma voor al hetgeen hem was toegesproken. Ds. Reiling sloot deze schitterende dag met dankgebed aan God.

En nu, broeders en zusters uit andere Gemeenten, bidt voor en met ons, opdat het Woord des Heeren zijn loop hebbe.

R. SMITS, secr.

Een Openluchtsamenkomst in Barisah (Br. Indië)

Het is marktdag in Barisah en uit de omliggende dorpen stromen de mensen toe, om hun inkopen te doen. Ik zeg: „de mensen", maar ik bedoel natuurlijk „de mannen", want in Bengalen kent men de waarde van het spreekwoord: „Die zijn vrouw lief heeft, laat haar thuis"; in ieder geval: de vrouwen worden er veilig

In deze witte noodkerk der Gemeente Delfzijl zullen de bevestiging door Ds. K. Reiling en de intrede van cand. N. J. van Beek plaats vinden, op 7 Sept. om 10 uur en 15 uur.

De begroetingssamenkomst zal aanvangen om 19.30 uur.

Gedeelde vreugd is dubbele vreugd Laat uw Gemeente vertegenwoordigen door een afgevaardigde. Allen zijn welkom.

Indien nachtlogies gewenst, gaarne bericht voor 1 Sept. aan J. A. Heijnen, Delfzijl.

binnen gehouden. Ook de mannen uit de meer nabije omgeving komen nu aanlopen en voegen zich bij hen, die per boot naar de markt gekomen zijn.

Bij het binnengaan van de stad passeren ze de Baptisten Zendingspost, zonder dat hun gedachten vermoedelijk ook maar één ogenblik stilstaan bij het werk, dat daar wordt gedaan in de meisjesschool, de jongensschool en de kerk. Hun hoofd is vol van hun diverse levensproblemen: „wat voor prijs zal de rijst opbrengen", of „is het nu het geschikte moment, om mijn jute te verkopen, of moet ik ze nog wat langer vasthouden?" Aldus gaan ze de weg naar de stad, veelal achter elkaar lopend en al die tijd luid met elkaar pratend over hun zorgen en beslommeringen.

Wanneer wij ons onder deze stroom mensen begeven, bemerken wij onder hen een groepje met boeken onder hun arm. Wanneer deze mannen het midden van de stad hebben bereikt, stellen ze zich op en beginnen een lied te zingen. Dit is de manier, waarop deze Christenen op de markt van Barisah hun getuigenis beginnen. Langzamerhand komen er luisteraars omheen staan. De bevolking van Bengalen houdt veel van zingen en zowel de Hindoe als de Mohammedaan blijft staan, om te luisteren naar wat er gezongen wordt, want gelukkig: het Oosten is tot nog toe ontkomen aan het voortjagende „Tijd is geld" van ons, Westerlingen.

Misschien zal de menigte nog geen vijftig man tellen.... misschien zijn er wel over de tweehonderd, allen, die daar staan, horen tenminste het Evangelie, want wanneer het zingen is afgelopen, komt een van de mannen naar voren en begint te spreken. Het is slechts een korte toespraak, maar hij wekt genoeg belangstelling om de luisteraars van daarstraks ook nu nog even te doen blijven staan.

Voordat de menigte zich weer over de markt heeft verspreid, begint ons groepje boeken te koop aan te bieden. De prijs is niet hoog, slechts $^1/_4$ „annah" (ongeveer $^3/_4$ cent) per stuk, mooi gedrukt en voorzien van mooie gekleurde omslagen. Het zijn Evangelieën en de titels op de omslagen zeggen meestal iets van de inhoud; „De van God Gezondene" .... „God is Liefde" enzovoorts. Bovendien zijn ze zowel in het Hindoe-Bengalees als in het Moslem-Bengalees gedrukt, zodat Hindoes en Mohammedanen ze in hun eigen taal kunnen lezen.

Het is echter niet slechts op deze ene plaats, dat men werkt. Er zijn ook andere, b.v. de markt, die in de buitenwijken wordt gehouden en die voornamelijk door de armere klasse, meestal wekelijks, wordt bezocht. Het zijn voornamelijk Mohammedanen, die hier komen, die de kunst van het lezen niet machtig zijn. Daardoor worden hier maar weinig Evangeliën verkocht, maar toch wordt Gods Woord verkondigd en men kent de prediker. Zo herinner ik me een middag, dat ik van mijn fiets stapte, juist toen de rest van onze groep aankwam. Plotseling riep een van de omstanders: „Alsjeblieft, opschieten jullie. Christen worden! Hier zijn de mensen van de zending".

Jammer genoeg kunnen we niet zeggen, dat de bevolking van Bengalen veel verlangen heeft naar het Evangelie. Toch brengen we onze boodschap en wij geloven, dat het geen dood woord is, maar dat het dat Woord is, waarvan God tot Jesaja sprak: „.... het zal niet ledig tot mij terugkomen, maar het zal doen hetgeen Mij behaagt en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend".

Vertaald door J. B.
„Missionary Herald" Vol. 129 Juni '47.

Kerk - Gemeente - Secte

Onder ons worden deze woorden gebruikt. Het is goed, dat we weten, wat ze betekenen. We horen het elkaar dikwijls zeggen: „We gaan naar de Kerk", of: „De gemeente zal nablijven", terwijl anderen ons wel toevoegen: „Jullie zijn een secte".

Kerk

Het woord „kerk" is afgeleid van het Griekse „kuria-

kon" (dat, wat behoort aan de Heer). In het N.T. komt het niet zelfstandig gebruikt voor. Om daar de Gemeente aan te duiden, gebruikt men het woord „ěkklèsia", wat in de Septuaginta staat voor de volksvergadering van Israël.

Het woord „Kerk" nemen wij doorgaans niet gaarne op de lippen, we hebben voorkeur voor „Gemeente". We spreken niet zo licht over de „heilige, algemene, Chr. Kerk", maar zeggen liever: „de Gemeente".

In deze wijze van doen komt tot uiting ons streven, om zo dicht mogelijk bij de Bijbel te leven en daarin ligt dan tevens een zacht verwijt aan de Kerken, dat zij verder van de Bijbel leven. Men hoort onder ons wel eens de uitspraak, dat de Gemeente verworden is tot Kerk. Een achteruitgang dus. Maar onze kerkelijke broeders menen, dat het juist andersom is: de ontwikkeling van Gemeente tot Kerk. Een vóóruitgang. Beide hebben we van ons eigen standpunt bezien misschien wel gelijk.

Ook de Kerk weet wel, dat onze Gemeentevorm dichter bij de N. Testamentische Gemeente staat dan zij zelf. Maar daardoor raakt zij niet van de wijs, omdat zij niet de behoefte heeft die Nieuw Testamentische vorm nog te handhaven — een vorm, die in die vroegere tijd paste, maar die in de loop der geschiedenis met de eisen van de tijd mee moest gaan.

De Gemeenten uit Kl. Azië breidden zich uit en speelden tenslotte in de Oosterse en Westerse wereld een belangrijke rol. In de tweede eeuw na Christus waren de Gemeenten tot een hechte organisatie uitgegroeid met vaste ambtsdragers en een vastgestelde regeling in vele dingen. Het Gemeentelijk leven was niet meer zo spontaan, de werkingen van de Geest als: profetie, extase en spreken met vreemde tongen waren teruggetreden.

Toen ontstond er een streven, om te komen tot de oude vorm, die men zag als een vergadering van ware gelovigen, van heiligen en volmaakten. Maar daar wilde de meerderheid niet aan. De „Kerk" — laat ik dat woord nu maar gebruiken voor de Christenheid van die dagen — begreep, dat hij een roeping had tegenover de gehele wereld — dat de Kerk een Kerk van zondaren was en niet van heiligen. Bij het groeiend getal was de uitoefening van de tucht erg moeilijk. De opvatting heerste oorspronkelijk, dat er voor ieder, die één der drie doodzonden had gedaan (ontucht, moord, ongeloof), geen plaats meer was in de Kerk. Maar het aantal uitsluitingen werd zo vrij groot en men vroeg zich af, of het verantwoord was met deze manier van werken door te gaan. De uitgeslotenen keerden de Kerk meestal de rug toe en gingen zo zeker verloren.

In 217 stelde de toenmalige Bisschop van Rome een nieuw Kerkbegrip vast: de Kerk is niet meer de heilige Gemeente, maar de akker, waarop koren en kaf samen opgroeien, de ark van Noach, die de reine en onreine dieren herbergt. Op die weg ging de Kerk steeds voort. Hij werd steeds meer volkskerk en wereldkerk, wilde met zijn boodschap beslag leggen op het gehele volk, op de ganse wereld. Hij wilde alles binnen zijn muren brengen en ze tot behoud voeren.

(Wordt vervolgd.)

Ter kennisneming

Uit een al bijna verjaarde krant, n.l. uit de „Gereformeerde Kerkbode" van 29 Juni 1946, die speciaal verschijnt voor de Gereformeerde Kerken in het Noorden des lands, knipten we het volgende stukje uit een rubriek „Persschouw":

„In „Kerknieuws" van de heer Scheps, nummer van 25 Mei, wordt onder het opschrift „Nieuw Leven" het volgende medegedeeld:

„Te Valthermond worden sinds enige tijd kerkdiensten gehouden. Er zijn geregeld een kleine honderd bezoekers. Men hoopt in de toekomst een eigen Gemeente te kunnen vormen. Ook in Den Helder, waar geen Gemeente is, zoeken de Baptisten contact".

Het Baptisme groeit in ons land en ontwikkelt een sterke activiteit. Daartegen baat alleen principieel verweer vanuit de Gereformeerde Verbondsopvatting onzer Belijdenisgeschriften. We herinneren ons, hoe de Baptisten Predikant van Groningen in een publiek debat, dat we in de afgelopen winter met hem voerden gedurende een middag en avond te Emmer Erfscheidenveen — het ging over de kinderdoop — verklaarde zeer verheugd te zijn over de leeruitspraken der Generale Synode der Gereformeerde Kerken van 1942. Alleen, zo merkte hij op, deze Synode en haar opvolgsters blijven slechts halverwege staan. Indien ze consequent waren, zouden ze met ons de kinderdoop moeten afschaffen...."

Het is verbazend aardig te lezen, dat anderen ons actief vinden. Wanneer deze activiteit zijn oorsprong vindt in de drang het Evangelie te verkondigen, is het prima. We kunnen namelijk ook zo licht onze krachten geven aan het werk in de Gemeenten, om deze Gemeenten groot en sterk te maken ten koste van andere Kerken. Op zichzelf is dat geen vooruitgang. Natuurlijk willen we graag principieel vanuit Gods Woord aantonen, dat de vorm onzer Gemeenten en de Doop, zoals deze bij ons wordt toegepast, Bijbels-juist zijn. In dat opzicht is het jammer, dat de Redacteur van het aangehaalde orgaan meent zich te moeten verdedigen vanuit de „Gereformeerde Verbondsopvatting onzer Belijdenisgeschriften". Deze geschriften en deze opvatting hebben voor ons geen gezag. Alleen het Woord van God heeft onder ons autoriteit en vanuit dat Woord willen we spreken en dat Woord willen we zelf laten spreken. Het is krachtig en duidelijk genoeg.

Wanneer van andere kerken mensen tot ons komen, die daardoor zich aan grotere gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift menen te onderwerpen, zullen we hen met blijdschap ontvangen. We zullen altijd weer bereid zijn met anderen ook over deze dingen een gesprek te voeren.

Want dit gesprek is noodzakelijk. Het is niet geoorloofd eenvoudig bij de eenmaal opgestelde belijdenisgeschriften stil te blijven staan. Reeds Feisser wilde een Reformatie aan de Reformatie en zulke klanken horen we op het ogenblik meer. Prof. Miskotte schreef o.a.: *Vóór* het spreken, het eindelijk doorspreken pleit, dat o. i. bij de Hervormers deze zaak *niet* tot op de grond is *dóórgedacht*, zodat we door het denken over de gronden voor de Kinderdoop bezig zijn hiaten in het reformatorisch werk zelf te vullen; uitwendig gezien weliswaar met de verzwakte kracht van epigonen (nakomelingen, Br.), inwendig echter gedwongen door de noodzakelijkheid, de nood van de zaak.

Maar onze activiteit strekke zich vooral daartoe uit,

dat wij de wereld intrekken — ja, de wéreld — om de boodschap des Heils te proclameren. De liefde tot de verloren schapen moet ons dringen. Natuurlijk gaat dit nooit los van de Gemeente. Dat kan niet, want de Gemeente zelf heeft de Evangelie-arbeid in handen. Deze arbeid kan nooit als een liefhebberij van deze of gene goedwillende en ijverige broeder of zuster geschieden. Zulk werk „op eigen houtje" loopt dood. De ganse Gemeente moet achter dit werk staan en dan zullen ook de vruchten op het terrein van de Gemeente vallen.

„Want nog altijd is het werk in de Gemeente het meest vruchtdragende", aldus Ds. Reiling in zijn toespraak tot de Unie-vergadering in Leeuwarden.

We zijn niet zozeer blij met een actief „Baptisme", maar wel met de Gemeente, die haar taak verstaat en uitvoert.

Sn. J. Br.

Ingezonden

OVER ZANG IN DE EREDIENST

In hoofdzaak om twee redenen wil ik niet ingaan op de suggesties, die een plaats vonden in „De Christen" van 15 Aug. j.l. Ten eerste acht ik ons blad niet de plaats voor een gedachtenwisseling over de vraag: „Welke zangbundel in de eredienst?"; daarvoor hebben wij onze zangbundel-commissie. In de tweede plaats zijn wij niet deskundig genoeg, om over een zo bij uitstek vakkundige kwestie een juist oordeel te geven.

Maar ik kom er tegenop, dat de bundel van Joh. de Heer op minder juiste wijze in het geding wordt gebracht. Deze bundel toch, waarvan maar even 550.000 zijn gedrukt, heeft jarenlang voorzien in een grote behoefte. Hoevelen zijn er gezegend geworden, juist door de liederen uit die bundel? Wat werd er gezongen in de gevangenissen en concentratiekampen tijdens de bezetting? De oude, gewijde psalmen en de bekende liederen uit de bundel van Joh. de Heer. Deze zou niet geschikt zijn voor de eredienst? Wel, ik gebruik ze gaarne, zo lang we nog geen betere bundel hebben, want er staan zéér veel liederen in, die zich buitengewoon goed lenen, om te gebruiken in *onze* diensten. En dat kan niet van veel bundels gezegd worden.

Broeder De Heer heeft zeker een goed werk tot stand gebracht bij de uitgave van deze bundel en er moge bij de samenstelling dan wat haast zijn betracht, dan zal dat ongetwijfeld zijn gebeurd onder het motto: „niet praten, maar doen".

Voor het overige lijkt het mij toch werkelijk beter, als wij met onze aanwijzingen wachten tot de zangbundel-commissie zich zal hebben uitgesproken.

F. GOEZINNE.

In het gijzelaarskamp te St. Michielsgestel werd op een gegeven ogenblik uit alle voorradige bundels „Lofzangen en Gebeden" gekozen voor de gemeenschappelijke eredienst.

Over smaak valt moeilijk te twisten. De één vindt deze bundel het geschiktst, de tweede heeft voorkeur voor een andere. Daarmee zijn we dan ook al uitgepraat. Overigens is de „bundelkwestie" nog niet zo vlug op te lossen. We wachten dus inderdaad maar op de Zangbundel-commissie. Het was trouwens niet zozeer deze kwestie, die de Schakelredacteur heeft aangesneden, maar wel vooral die van de geregelde medewerking van koren in de diensten.

Wnd. E.R.

Zomerzegels

Het Comité voor Zomerzegels vraagt weer onze aandacht. Gedurende Augustus en September zullen deze zegels verkrijgbaar zijn aan de postkantoren. Ze zijn duurder dan gewone postzegels, maar de opbrengst er van wordt besteed voor T.B.C.-bestrijding en andere sociale en culturele doeleinden.

Maandag 25 Aug. om 21.45 uur over Hilversum II en Dinsdag 26 Aug. om 21.00 uur over Hilversum I zal er een Radio-luisterwedstrijd zijn voor hetzelfde doel met vele en mooie prijzen en een verrassing, waarover U meer hoort, als U luistert.

JAARGANG 64 - Nr. 2860
VRIJDAG 29 AUG. 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Keizer en God

De Joden kunnen maar geen rust vinden. Her en der drijven ze en worden ze gedreven. Hoe woest is hun huis en nog vragen zij niet naar de van Isrels God gegeven Koning. Het was deze Koning, die adviseerde de keizer te geven wat des keizers is en Gode wat Gods is en zij deden het niet.

Het was voor hen een vraag of ze de keizer wel mochten erkennen, door belasting aan zijn dienaren te betalen en met die vraag kwamen ze eens tot Jezus. Niet om een verlossend antwoord, maar om een strik te hebben, waarin ze hun Koning, die zij niet aannamen, te binden. Jezus ergerde Zich aan de gezonden jeugd en aan hun zenders en scheldt ze als huichelaars. Immers, ze erkennen de keizer door zijn geld in de zak te dragen. Indien ze inderdaad gewetensbezwaren hadden, zouden zij zelfs dat romeinse geld gemeden hebben.

Het probleem, dat in de grond voor hen dan toch weer geen probleem was, is er wel voor de gelovigen, die zowel van beneden als van boven geboren zijn en die op aarde en in de hemel wandelen voor het aangezicht van het aardse gezag en de eeuwige Koning.

Wij erkennen het aardse gezag. Jezus zegt ook: er is een keizer. Er is overheid. Gelukkig is er overheid. Wij weten dat zij noodzakelijk is in deze bedeling. Zonder haar zou er een ondenkbare chaos zijn en wij danken God voor de overheid. Zij staat immers in de dienst van God, ons ten goede. Daarom kan zij op onze steun rekenen. Wij willen haar behulpzaam zijn bij de taak, die zij te vervullen heeft. Wij kunnen niet samengaan met dezulken, die alleen maar laatdunkende, critische opmerkingen aan het adres der regering richten. Ons. wordt integendeel gezegd, dat wij voor haar zouden bidden en wanneer het gebed ergens nodig is, dan is het zeker hier en nu.

Volgen wij slaafs onze overheid? Dat zij verre. Dan zouden we God niet geven, wat Hem alleen toekomt. Wij sluiten de ogen niet voor de gevaren, die hier altijd rondsluipen. Wij weten uit oude tijden, dat de overheid in de verzoeking leeft in het dal Dura een gouden beeld op te richten, waarvoor het volk zich maar op commando heeft te buigen. Wij weten, dat ze heel gemakkelijk de dis des volks, aan het hoofd waarvan zij zetelt, verlaat, om drie treden hoger alleen te verkeren. Dat zij steeds weer gevaar loopt in bezit te worden genomen door de geest van hoogmoed, hebzucht en heerszucht, en de liefde en gehoorzaamheid van het volk te misbruiken tot het bereiken der doeleinden, die met het: Ik dien — niets meer gemeen hebben.

Voor mij ligt het boek van het vijfde wereldcongres der Baptisten, in '34 te Berlijn gehouden. Midden in het boek wordt uitvoerig over Nationalisme gesproken. Daar heeft bepaald het boek opengelegen, toen vreemde mensen mijn huis betraden in oorlogstijd. Bladzijde 192 is bevlekt met wijn of bloed en iemand heeft er op gestaan. De afdruk van de zool is te zien. Inderdaad

1880—1947

Zondag verjaart de Koningin der Nederlanden. In onze huizen en kerken zal daaraan zeker gedacht worden en zo wij misschien wel niet tot de uitbundige feestvierders gerekend mogen worden, vast staat, dat in de gebeden Hare Majesteit genoemd zal worden voor het aangezicht van God, bij Wiens gratie de koningen regeren. Onderwezen door de geschiedenis zullen wij God danken voor deze Vorstin, die dikwerf haar geloof in God en in Jezus, de Zaligmaker betuigde en ook uit dat geloof zeide te willen leven en dienen. Wij willen bidden, dat God haar overvloedig wijsheid wil verlenen voor een leven, dat zo zwaar is van verantwoordelijkheid. Wij willen bidden, dat het haar gegeven moge worden een gezonde ontwikkeling van het nederlandse volk te aanschouwen, in harmonie samenlevend met andere volken; vooral met het Indonesische, waarmede wij door enige eeuwen geschiedenis verbonden werden. Wij zijn overtuigd, dat Hare Majesteit met ons meelijdt onder de huidige toestand van vijandschap en wij zullen God ook bidden Koningin en volk te verblijden door ons te verlossen van alle boze machten en mensen, opdat de regering van onze Vorstin gekenmerkt worde door gerechtigheid en vrede. God zegene onze Koningin.

Red.

heeft blinde gehoorzaamheid, dikwerf aangezien voor liefde tot volk en land, vaak geleid tot bloed en tranen. Elke overheid is een overheid uit mensen geformeerd, uit zondige mensen, die kunnen falen. Ja, zij falen. Derhalve ons gebed en oprechte medewerking. Wij geven wat wij moeten en kunnen.

Maar niet zonder meer en niet zonder grens. Geef Gode wat Gods is.

Moeten wij dan delen tussen keizer en God? Maar dan zijn er meer, die meedelen: ouders, vrouw, kinderen, vrienden. Is het de bedoeling allemaal, God ook, een deel te geven? Dat kan niet eens.

Het muntstuk moge het beeld der koningin dragen, wij dragen het beeld Gods. Daarom geven wij ons aan onze rechtmatige Eigenaar en dat doen wij door ons, geleid door Zijn Geest, te geven aan de kleine en grote wereld om ons. Wij kunnen koningin of kind slechts dan iets geven, indien wij ons eerst aan God geven. Aan kinderen van God heeft de wereld het meest en hun gift is de grootste, want wat willen zij anders als dienen?

HUIZINGA.

Losse Schakels

Het Gezichtspunt van de Israeliet. Als de psalmist spreekt over Jeruzalem, zegt hij: om des Huizes des Heeren onzes Gods wil, zal ik het goede voor u zoeken. Jeruzalem ontleent voor hem daaraan zijn betekenis, dat in zijn midden de tempel staat. Het is dit gebouw, symbool van Gods tegenwoordigheid onder Israel, dat hem Jeruzalem doet verheffen boven het hoogste zijner blijdschap. Omwille van die tempel zal hij voor de stad het goede zoeken. Omwille van die tempel stelt hij belang in al wat die stad aangaat en wil hij medewerken aan haar bloei.

Ons Gezichtspunt. De gemeente moet in ons denken en doen centraal zijn. Er wordt veel van ons gevraagd — maar de belangen der gemeente moeten meer dan iets anders ons hart hebben. Zij is voor ons, wat de tempel vóór de oude Israeliet was; ja meer dan dat. Niet maar s y m b o o l van Gods tegenwoordigheid op aarde, maar daarvan z i c h t b a r e w e r k e l i j k h e i d. God woont in haar; zij is Zijn levende tempel. Elk lid der gemeente maakt er een steen van uit. Daarom mag ons niets op aarde boven haar gaan. Er is geen organisatie, geen stichting met haar te vergelijken. In haar dalen hemelse, wederbarende krachten bestendig van de hemel uit op de aarde neer. Ze is het raakpunt tussen deze schepping en de toekomende.

Er gebeurt allerlei werk door allerlei organisatie. We gunnen dezen niet slechts hun bestaan, maar verheugen er ons over, doch moeten er steeds weer aan herinneren, dat het in dit „Jeruzalem" steeds gaat om de gemeente. Ze zijn er om haar; terwille van de gemeente hebben wij ze lief en zoeken het goede voor haar. Maar het gaat niet om de bloei of de roem van deze of gene vereniging. Verenigingen ontlenen hun betekenis aan de waarde, die ze voor de gemeente hebben. In het midden behoort steeds te staan: de gemeente. Voor haar belang en voor haar samenkomsten moet steeds alles wijken. Zou de Jeugdsamenkomst op Zondagavond verwaarlozing van de samenkomsten der gemeente tengevolge hebben, dan zijn ze vergroeid. Het moet alles naar de gemeente toewerken; Haar opbouw is het doel. Verdween de gemeente — wat voor waarde zou dan nog „Jeruzalem" hebben? Zou de directe en eigenlijke arbeid der gemeente gaan kwijnen, doordat de „huizen en paleizen" van Jeruzalem haar krachten wegzogen, dan ware het beter, deze huizen en paleizen af te breken, d.w.z. elke organisatie te ontbinden, die toont geen gemeentelijk besef te bezitten.

Het beste voor het hoogste. Met bovenstaande zal geen pleidooi geleverd zijn voor minderwaardige arbeid. Neen: juist waar het om de gemeente gaat, moet er gestreefd worden naar schone prestaties. Ieder geve het beste en elke vereniging mikke zo hoog mogelijk. Maar wat we afkeuren is, dat men repeteert voor „uitvoeringen" en meedingt naar prijzen op concours. Dat schiet aan het doel voorbij. Is er voor een christen een hogere inspiratie denkbaar, dan mede te werken op zijn speciaal terrein aan de opbouw der hemelse gemeente van de opgestane Levensvorst?

Wie daarop zijn leven inschakelt, „blijft in der eeuwigheid" en de rest draagt geen blijvende vrucht. Hij ontvangt hier misschien een eerste prijs, doch heeft daarmede „zijn loon beet". Van de Heer heeft hij geen beloning meer te verwachten. Ach, mijn broeders! de tijd gaat zo snel voorbij! Dat we ons toch in de totaliteit van ons wezen richten op de eeuwigheid! We zullen dat nimmer betreuren. Maar verloren jaren (en is heel het leven buiten de gemeente niet verloren terrein?) keren niet weer. Het geld, dat we kunnen overhouden, waarin kunnen we het beter beleggen, dan door het de gemeente te geven en haar eens achter te laten? Dan vinden we er vruchten van — vruchten van edelst gehalte. Ieder moet zich totaal geven: met al zijn krachten, met geheel zijn liefde, met heel zijn levensinhoud en al zijn bezit. Het gaat bij God de Heer om de gemeente en waar zou het bij ons dan anders om mogen gaan?

Geen Schriftverzwakking. Soms lezen we in de Schrift uitspraken, die ons eenzijdig voorkomen. We zijn dan geneigd om die eenzijdigheid op te heffen, maar vergeten, dat we daarmede het woord van zijn kracht beroven. Zo zegt de Heere Jezus b.v.: werkt niet om de spijze, die vergaat, maar werkt om de spijze die blijft tot in het eeuwige leven. Wanneer men daarvan maakt: werkt niet alléén om de spijze die vergaat, dan is dit woord in zijn kracht gebroken. Het leven wordt heel moeilijk, wanneer men het moet gaan verdelen in een onderste en een bovenste helft; in een naar de hemel en een naar de aarde gekeerd gedeelte. Dan blijft steeds de onzekerheid: verdeel ik wel goed? Krijgt de hemel zijn deel wel? Of krijgt het aardse wel genoeg? Hoeveel tijd moet ik wijden aan het verwerven van de spijze die eeuwig is en blijft er dan wel genoeg over voor de spijze, die vergaat?

De Heere Jezus spaarde ons deze onzekerheid en zeide: werkt niet om de spijze die vergaat, maar om de spijze, die blijft tot in het eeuwige leven. Daarbij moeten wij het nu laten. Geen verdeeld leven! Geen leven, half de aarde en half de hemel gewijd. Geheel en onverdeeld God gediend! Het ga ons in alles en uitsluitend OM de spijze die eeuwig blijft, ook in die uren en dagen, dat we werken VOOR ons dagelijks brood. In alles zoeken wij het Koninkrijk van God en Gods gerechtigheid en dan zal de Heer ons als neven-

produkt datgene doen toekomen, wat we nodig hebben aan spijze, die vergaat.

Zo zegt de Apostel ook: (Kol. 3 : 3) Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Komt ons dat moeilijk voor of menen wij, dat dat een levenshouding schept, die niet verantwoord is, dan moeten we de moeilijkheid niet oplossen, door te spreken van een bedenken, óók van de dingen, die op de aarde zijn, maar dan wat minder intensief. Want het is niet een graadverschil, waar de Apostel op wijst, maar een tegenstelling. Ons leven moet een bedenken van de dingen, die beneden zijn, uitsluiten. Verstaan we niet hoe dat zou kunnen of ook maar zou mogen, dan moeten we eens gaan onderzoeken, wat met dat „bedenken" bedoeld wordt. Maar nimmer de Schriftuitspraken ombuigen naar onze begrippen.

Als we het ons goed herinneren, spreekt de Apostel in I Kor. 1 : 28 over hetgeen niet is en hetgeen wel is. Een volkomen tegenstelling dus. God heeft uitverkoren hetgeen niet is om „te beschamen", weg te dringen, van het toneel af te schuiven, hetgeen wel is. Als men daarvan maakt: hetgeen nietS is en hetgeen wel IETS is, dan heeft men de tegenstelling verzwakt. — Immers, bij dat: hetgeen niets is, verstaat men licht: hetgeen niet in tel is, niet gerekend wordt, en onder „hetgeen wel is", denkt men aan hetgeen in aanzien is, meetelt. En daarmede is o.i. de majesteit van deze uitspraak van de Apostel verduisterd. Het is als slotsom uit de voorafgaande redenering een woord van geweldige grootte en heerlijkheid.

Bedanken? Mag een ambtsdrager bedanken? O.i. niet. Is hij gekozen, dan moet hij die roeping aanvaarden. Men mag niet een lid der gemeente vooraf vragen of hij zich een eventuele keuze voor ouderling of diaken of diacones zou laten welgevallen. Wanneer de gemeente in gehoorzaamheid aan Christus roept, mag niemand weigeren. Heeft de gekozene ernstige bezwaren of is daar een geval van overmacht, dan moet de gekozene dat de kerkeraad meedelen en kan deze hem ontheffing verlenen.

Ook wie in het ambt staat, mag dat niet eigenmachtig neerleggen. Geen predikant kan maar emeritaat nemen wanneer hij wil. De kerkeraad moet zijn motieven kunnen laten gelden. We staan allen in dienst van de Heere Christus. We zijn geen vereniging met functionarissen, maar openbaring van Christus' Lichaam en Hij is het, die wij dienen en die ons geroepen heeft. Daarom moet elke verandering voor Hem verantwoord zijn. Maar zoals we door Christus geroepen worden met de stem der gemeente, zo zal Christus ons ook slechts ontslaan door de gemeente te laten spreken. Alles worde op Christus betrokken in de gemeente: elke handeling; en ieder wete, dat hij Christus heeft te dienen.

Reageren of antwoorden? In Rom. 12 : 9—21 zegt de Apostel ons, dat we niet mogen reageren. Dat heeft de Heere Jezus ook gezegd: Matth. 5 : 38—48. Reageren doen dode voorwerpen. Ze kaatsen precies zo terug als ze geworpen worden. Men kan uitrekenen waar ze terug zullen komen. Reageren doen de dode mensen. Zij slaan een tand uit, wie hen een tand uitsloeg; ze slaan een oog uit, die hen een oog uitsloeg. — De Heere Jezus en de Apostelen hebben ons verboden te handelen gelijk de doden doen — zij, die dood zijn in de zonden en overtredingen.

Wij moeten antwoorden; d.w.z.: tussen de daad van de mens tegenover ons en onze daad, moet het overleg, de vrije wilsbepaling staan; moet het hart spreken. Niet in de daad van de mens tegenover ons, maar in de hemel moet het motief van ons handelen liggen. Indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat loon hebt gij? Doen niet de tollenaars en zondaars hetzelfde?

Niet alleen wanneer het een kwade daad geldt mogen we niet reageren, maar evenmin als het een weldaad betreft. Goed doen, die hun goed doen, is het werk van tollenaren en zondaren. Dat ge een ander weldoet, moet niet zijn reden daarin vinden, dat hij u wel deed, maar in het WELDOEN Gods. Het goede, dat de mens u aandoet mag net zomin uw houding bepalen als het kwade, dat hij jegens u bedrijft. Uw houding mag uitsluitend bepaald worden door GOD. Van Zijn hart uit hebt gij te leven. Zoals zijn hart spreekt, hebt gij te handelen tegen de mens naast u, onverschillig of hij u in het gezicht slaat of u groet.

God reageert niet. Hij regent over bozen en goeden en laat zijn zon opgaan over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Hij bepaalt zijn houding souverein van zichzelf uit. Onze zonde legt niet vast hoe Hij zal handelen: Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze overtredingen. Daarom: als ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart.

Niet reageren, kinderen Gods. Gij zijt vrijgemaakt en bepaalt uw houding van God uit.

L.

7e Baptisten Wereld Congres

29 Juli—3 Aug. 1947 te Kopenhagen

In het nummer van 15 Aug. van ons weekblad „De Christen" zijn reeds enkele voorlopige indrukken van dit Congres weergegeven door de toen tijdelijk waarnemende eindredacteur Ds. J. Broertjes, met als slotmededeling dat de redacteuren (er waren aldaar 2 van de 4 aanwezig) wel meer zouden vertellen. Vanzelfsprekend doen wij dit volgaarne, want ons hart is nog vervuld van de grootse gebeurtenissen, die wij in de Deense hoofdstad mochten meemaken — en waar het hart vol van is moet de pen van schrijven! U zult zich misschien afvragen waarom dan niet reeds eerder enkele artikelen zijn verschenen van onze hand. Nu, het moet gezegd dat het opschorten daarvan ons zelf niet naar de zin is en wij vragen onze lezers daarvoor excuus. De reden echter is, dat de dagen in de vreemde — en toch was het ons niet vreemd in dit gastvrije land met zoveel vriendelijke broeders en zusters — zó bezet waren met allerlei, dat er van schrijven niet veel kwam. Een enkele keer hebben wij het geprobeerd en dus een begin gemaakt — maar daarna namen weer zoveel andere belevenissen ons in beslag, dat het slechts bij een begin gebleven is. Wij hebben dus een „drukke" ofschoon ook „heerlijke" vacantie gehad.

Om te beginnen, laat ons iets vertellen van de reis en aankomst. De reis op zichzelf, ofschoon vermoeiend door herhaaldelijke grenscontrole (niet minder dan 4 maal met de nodige formaliteiten en oponthoud) en de weinige slaap op de harde banken, was niettemin prettig en interessant. Wij hadden elkaar als groep op het station te Hengelo ontmoet en verkeerden allen in de beste stemming. Het weer was stralend en warm, een weerspiegeling van ons hart, dat van vreugde en blij verlangen naar wat komen zou in ons klopte. Hoe hebben wij ons geamuseerd door vrolijke gesprekken tot diep in de nacht — telkens onderbroken door datgene wat wij te zien kregen. Onmiddellijk over de grens

stonden de Duitse kindertjes in lange rij aan de spoorbaan, bedelend om brood. Menig broodje werd hun dan ook toegeworpen — uit medelijden — ofschoon het wel tegen het gemoed indruiste om op deze wijze onze jeugdige medemensen te moeten helpen in hun vraag naar voedsel. 't Is zo minderwaardig dat toewerpen inplaats van geven. Nochtans vlogen de jongens en meisjes op het brood af om het in triomph te verzamelen. Bij dit schouwspel gleed er ook een vluchtige gedachte, een herinnering liever gezegd, aan het laatste oorlogsjaar hier te lande door ons heen. Hoe hadden toen ook onze kindertjes in de Hollandse provincies en steden gaarne hetzelfde willen doen. Goddank is die tijd voor *ons* voorbij — maar daarom mogen wij nog niet rustig zijn. De wereld moet vervuld worden van de gerechtigheid Gods — opdat niemand meer gebrek lijde. Zolang er nog één land of één mens gebrek lijdt moet ons gebed en streven er op gericht zijn, dat dit tot een einde komt. —

Naast het bedelen om brood troffen ons de verwoeste steden, die wij passeerden en waarvan wij in geschriften reeds veel gelezen en door photo's al veel gezien hadden. Welk een fanatisme moet er in dit land der „edele Germanen" geweest zijn om alles zó grondig te laten verwoesten door de overmachtige vijanden. Hier is het aanschouwelijk bewijs hoe de haat de mens verblind voor de werkelijkheid en waarheid, voor eigen heil en welzijn. 't Was bittere haat, die Christus aan het kruis nagelde en dezelfde fanatieke haat, die de Duitse steden tot één grote ruïne maakte. God behoede ons voor haat en wraakgevoelens en vervulle ons maar meer met Zijn liefde, die geneest, vertroost en opbouwt!

Denemarken biedt weer een geheel ander aspect dan Duitsland. De gebouwen zijn allen gaaf en fors, de mensen welgekleed en goed gevoed. Hier en daar hebben wel eens enkele bommen enige ravage aangebracht — doch dat is niets vergeleken bij Duitsland of zelfs bij ons eigen land. De Denen genieten niet de „eer" zoals wij, als volk ten strijde getrokken te zijn in 1940 tegen de indringers — doch zij hebben ook de gevolgen van de oorlog niet gekend zoals wij. Op onze vraag of er wel eens razzia's gehouden waren met het oog om jonge mannen naar de Duitse fabrieken te zenden, werd door een Deense broeder ontkennend geantwoord. Ook honger was daar al die oorlogsjaren door een ongekend woord. Wel was er een krachtig ondergronds verzet en vanzelfsprekend een sterke antipathie tegen de overheersers — maar overigens kon de Deense bevolking gedurende die vreselijke jaren tamelijk rustig voortleven.

Kopenhagen is een breed uitgebouwde stad met grote bekoring. Heeft ons land de roem verworven schoon en zindelijk te zijn, dan mogen de Denen stellig in deze roem delen. Aan het station werden wij Dinsdagmorgen 29 Juli opgewacht door enkele Deense broeders, van wie één ons diende als gids naar het niet ver afgelegen Studenterforenigen, een groot gebouw waar het registratiekantoor was ondergebracht. Daar ontvingen wij onze bescheiden alsmede het B. W. A. insigne, waardoor alle congresgangers elkaar op straat, in de tram of waar ook in de stad of op het land konden herkennen. Er heerste hier een zeer prettige drukte en reeds hoorde men in velerlei talen gesprekken voeren, waarvan de Scandinavische en de Engelse natuurlijk de voornaamste waren.

De officiële opening zou des middags plaats vinden in de K. B. Hall, een geweldig ruim gebouw met duizenden zitplaatsen. Op de achtergrond van de grote tribune waren de vlaggen aangebracht van al de deelnemende landen en als motto stond daarboven met grote letters geschreven: „Ieder Baptist een zendeling". Een geluidsversterker was aangebracht voor de twee microfoons die vlak bij elkaar stonden, één voor de spreker en de andere voor de tolk. Een uur van te voren stroomden de deelnemers al naar deze plaats, zodat tegen 3 uur haast geen stoel meer te bemachtigen was. Even over drie begon het muziekcorps te spelen ten teken van verwelkoming der gasten. Daarna werd een gemeenschappelijk lied gezongen en geluisterd naar het Deens zangkoor. In de twee gebeden, die nu werden opgezonden tot Gods troon, werd een zegen gevraagd over het Congres en dank gebracht voor het voorrecht elkander in deze broederschap te mogen ontmoeten. Na een kort begroetingswoord, hoorden wij als eerste spreker de eerste minister van Denemarken, Knud Kristensen, die er zijn vreugde over uitsprak dat zijn land na zovele jaren van isolatie het contact met de „grote vrije wereld" ook op deze wijze weer mocht hernieuwen. Wij hebben, zei hij voorts, in deze tijd grote behoefte aan idealisten, aan mensen, die een wereldvisie van gemeenschap hebben en daarnaar streven. Alleen dàn kan er sprake zijn van opbouw en vernieuwing als de volkeren elkaar vinden in zulk een ware gemeenschap. Met ernst en klem wees hij op de waarde van godsdienstig contact, dat tenslotte van even groot zo niet groter belang is dan het economische of politieke, en eindigde zijn rede met de volgende woorden: „Het is mijn hoop dat dit Congres een grote zegen moge afwerpen, niet alleen aan enkelingen of aan een enkele Kerk, maar ook aan al de natiën en rassen, die hier vertegenwoordigd zijn, opdat zij allen in ware harmonie mogen samenleven op deze aarde. Met deze woorden heet ik u allen hartelijk welkom in ons Vaderland."

Na de eerste minister volgde als spreker de burgemeester van de stad Kopenhagen. Hij vertelde ons in zijn hartelijk begroetingswoord, dat er na de oorlog reeds vele congressen in de Deense hoofdstad waren gehouden doch dat geen van die allen zovele deelnemers had gehad als het onze. Met warmte sprak hij over het Baptist Reliefwerk waardoor de nood van duizenden medemensen enigermate werd gelenigd en over de geestelijke vrijheid die de Baptisten voorstaan. Wij leven in een wereld van vrees en ik weet, zo riep hij uit, dat gij aan mijn zijde staat in mijn sterk verlangen, dat de mensheid nimmer meer door die vrees gedreven, zal komen tot een nog grotere verwoesting dan wij in de afgelopen jaren hebben aanschouwd. Ik hoop van ganser harte dat dit Congres moge bijdragen tot een betere verstandhouding tussen de mensen van verschillende naties en moge medewerken dat zulk een catastrophe worde voorkomen!

Als derde in de rij der sprekers trad de Bisschop der Lutherse Kerk (dat is de Staatskerk) naar voren. Hij begroette ons met de oude Christelijke zegenbede, condoleerde ons met het heengaan van Dr. Rushbrooke, die hij persoonlijk zeer goed gekend had en aan wie hij altijd de meest aangename herinneringen zou bewaren, en bepaalde ons voorts in het bijzonder bij de eenheid der Kerk. „Het is voor mij altijd een grote vreugde Christenen van alle werelddelen te mogen ontmoeten. De oorlog is geeindigd en daarvoor zijn wij God dankbaar. Maar de vrede is daarmee nog lang niet gewonnen! Het is de taak der Kerk in deze strijd om de ware Vrede leiding te geven. Wij moeten de wereld Jezus verkondigen! Spurgeon heeft eens gezegd: Het is Christus of niets — Het is Christus of de chaos. Wij als Christenen verschillen in vele dingen, helaas soms ook nog op essentiële punten, maar niettemin zijn wij toch één in Christus en kunnen allen deze uitspraak van Spurgeon ten volle beamen. Het grote probleem

is nu hoe dit de wereld duidelijk te maken. Een ding is echter zeker n.l. dat wij in deze taak elkaar moeten bijstaan en helpen. Christus geve ons daartoe Zijn Geest. Wij moeten zó luid spreken dat het overal gehoord worde dat Christus, onze Leidsman, de Weg, de Waarheid en het Leven is." Deze woorden waren ons inderdaad uit het hart gegrepen. Zó is het of beter gezegd zó moet het zijn. Want nog al te veel voelen wij de brede gaping en klove, die daar is tussen de vele groepen van Christusbelijders. Gelukkig kunnen wij constateren, dat er door de jaren heen meer toenadering en contact is gekomen (zie b.v. het verschil in Denemarken, waar 100 jaar geleden de eerste Baptisten werden vervolgd en zelfs in de gevangenis geworpen door dezelfde Staatskerk, die ons nu bij monde van haar Bisschop zo hartelijk en welgemeend toesprak) maar van een volledige doorbraak en algehele samenwerking kan helaas tot op heden niet worden gesproken. En de noodzaak is immers zo dringend, juist nu! De kansen om te evangeliseren zijn allerwege zo groot en zo vele.

Practisch iedere spreker getuigde van dit feit bij vernieuwing. Welk een sterk en hecht front zouden de Christenen kunnen vormen, als zij zich waarlijk aaneen gingen sluiten.

Jezus heeft ons geleerd te bidden voor werkers in Zijn Wijngaard, maar heeft ons tevens in het Hogepriesterlijk gebed een bewijs gegeven van Zijn innige wens dat Zijn volgelingen elkander in liefde zouden vinden en dienen. „Hieraan zal de wereld bekennen dat gij Mijn discipelen zijt, dat gij liefde hebt onder elkander", sprak onze Meester. Persoonlijk heb ik mij ten zeerste verblijd in deze toespraak van de Bisschop en het heeft mij de zekerheid gegeven, dat, ondanks de kloven, die wij nu nog opmerken, onze Heiland toch bezig is Zijn schapen in één grote kudde samen te vergaderen, Zijn Naam ter eer en de wereld tot zegen.

(Wordt vervolgd.) A. A. HARDENBERG.

Maar 't gaat voorbij

Ik kan van uw schoon haast niet scheiden, maar 't gaat voorbij, voorbij. Ouderen onder ons kennen dit liedje uit de buitenlucht niet. De jongeren zingen het in elk kamp. Er zit niets in. Behalve dan deze ene machtige gedachte, die in het refrein uitgezongen wordt — ingehouden uitgezongen soms — maar het gaat voorbij, voorbij.

Het wonderheerlijke leven, zo kleurrijk en vol avontuur. De reis door de bonte velden en valleien, door dorpen en steden, door lief en leed, neemt eens een eind. Eens snelt voorbij mijn wagen, duistere schim leidt mijn reis. Klinkende horens versagen; neven de zweep staat de zeis. Vrienden van liefde en leven, vangt er mijn laatste groet. Hoe graag was ik bij u gebleven — maar 't gaat voorbij. U merkt, dat daar is niets in het laatste couplet dan deze ene aangrijpende gedachte: het gaat voorbij.

Zojuist stonden wij nog voor de vacantie, voor de heerlijke dagen in de wijde ruimten, de stille, geurende bossen, de schone zee en de stugge meren — het is voorbij. Diep hebben wij ademgehaald daar waar de lucht zwaar was van dennengeur en gevuld hebben we onze longen met de lucht van het oneindige water. Doch hoe snel vliegen de dagen.

Wij danken de broeders, die in de tijd van onze afwezigheid de eindredactie van uw weekblad hebben willen waarnemen. Wij waren dankbaar eens zonder zorgen voor de dag van Vrijdag te kunnen leven. Nu moet er weer gewerkt worden. Ofschoon de gedachten nog telkens terugdwalen naar de vrije dagen, waarin geen plicht het uur drukte. Ik zal niets van Kopenhagen vertellen, want daarvan wordt u wel op de hoogte gebracht. Misschien heeft uw voorganger u wel deelgenoot gemaakt van zijn ervaringen. Mij heugt het nog zo best, dat ik de school binnenstapte, waar meerdere Nederlanders met ons hun rustplaats voor de nacht zouden vinden. We sliepen op soldatenwijze, twee bovenelkaar. Nog geen vijf minuten waren we er of er schoot een bruinkleurige, keurige jonge man op ons af en vroeg ons of wij Nederlanders waren. Wij moesten dat toestemmen. En wat wij dan wel dachten van de indonesische kwestie. Hij was afkomstig uit Brits-Indië, om het zo nog even te noemen, en interesseerde zich natuurlijk voor zijn broeders, die tot voor kort onder nederlands bewind leefden. Hij trok met vuur tegen ons van leer en wat konden wij anders dan al struikelend via een vreemde taal hem duidelijk maken, dat hij noch wij er alles van wisten, maar dat wij de indruk hadden, dat van onze zijde eerlijk gepoogd was tot een vergelijk te komen in een accoord. Het onderhoud was bepaald mooi en nog mooier was, dat we in onze gezamenlijke morgenstilte met elkander het Onze Vader konden bidden, daarin betonend, dat we een ander vaderland zoeken, waarvan wij beiden, bruin en blank, burgers zijn. Ja, dat is een schone ervaring. Zat er in ons gymnastieklokaal, want dat was het eigenlijk, niet ook een zwarte broeder uit Nigeria? Broeder Okodi uit Afrika. Onderwijzer, zo niet hoofdonderwijzer. En een Nieuw-Zeelander en mannen uit Roemenië. Wat waren we toch bijelkaar gedreven. Het beste ogenblik was wel dan wanneer wij allen luisterden naar de woorden uit het ene boek en wij ons allen negen voor het aangezicht van Hem, van Wie de volken zijn.

Een groot deel van de nederlandse ploeg was in die school ondergebracht. Dat ook onze Unievoorzitter met ons de harde strozak moest delen vonden wij niet zoals het behoorde. Maar hij deelde graag in onze lusten en lasten. En het is niet verkeerd hierbij in het oog te vatten en te bedenken, dat Nederland maar klein en arm is en dat het getal der Baptisten in dat landje een droppel aan de wereldemmer is. Natuurlijk drukt dat onze lust tot de arbeid niet. Er zou geen oceaan zijn, indien er geen droppels waren. Het is altijd nog groot in Gods oceaan een droppel te mogen zijn.

Voorlopig zwijg ik nu over ervaringen in het land der Denen. De dagen zijn voorbij.

Inderdaad, het gaat voorbij. Is niet haast de zomer ook voorbij? Zo spoedt ons leven heen. Eén lange, of korte, reis. Nog rijdt de trein, nog duurt de tocht voort. Maar 't gaat voorbij.

HUIZINGA.

EINDHOVEN

't Is al weer enkele maanden geleden, dat de gemeente in de lichtstad iets van zich liet horen. Niettegenstaande dat mochten we 's Heeren zegen in de afgelopen tijd rijkelijk ervaren.

Zondag 27 April j.l. werden br. en zr. Tulp door de doop de gemeente binnengeleid.

Maandag 30 Juni werd br. A. van den Bogert in de bloeiende leeftijd van 28 jaar plotseling uit dit leven weggerukt. Hoewel geen lid der gemeente, bezocht hij trouw de diensten. We geloven dat God hem tot Zich genomen heeft. De Heer van dood en leven trooste onze jonge zuster in deze smartelijke weg.

Woensdag 2 Juli werd br. H. Bloemsma, in de gezegende ouderdom van 73 jaar, tot heerlijkheid bevorderd. Op 51-jarige leeftijd gedoopt, was hij een trouw lid der gemeente, eerst te E.E.veen en de laatste 21 jaar te Eindhoven. Hij was één der oprichters onzer gemeente. Onze voorganger, Ds. Zijlstra, sprak een ernstig woord bij de teraardebestelling van de ontslapenen. De Heere trooste ook deze weduwe met haar kinderen.

Geliefde broeders en zusters, wij zijn God bijzonder dankbaar dat hij onze voorganger wil gebruiken om de gemeente op te bouwen in 't allerheiligst geloof, en verloren zondaren te brengen bij 't ruw houten kruis. Dit ervoer onze jeugd, die een week in Heeze kampeerde, zeer in 't bijzonder. In de stralende zon genoten de jonge mensen van sport en spel. Door de kampcommissie was besloten bij de dagsluiting de bekering niet te zeer op de voorgrond te plaatsen. Men was van mening dat in een kampweek alles vrijwillig dient te geschieden. En toen .... kwam die wonderschone Vrijdagnacht. De winden Gods woeien zachtkens door de bomen. Niet minder dan 8 jonge mensen knielden in dit middernachtelijk uur met onze voorganger neer en kozen geheel vrijwillig Jezus als hun Heiland en Heer. Er was grote vreugde, niet alleen in de hemel, maar ook in 't kamp zelve. De naam des Heeren werd groot gemaakt in de gebeden.

De openluchtprediking vindt elke Zaterdagavond geregeld plaats. Vele mensen beluisteren met een intense aandacht de blijde boodschap van Gods genade, die met kracht en overtuiging wordt gebracht. Ook van deze arbeid mogen we zichtbare vruchten aanschouwen. Geprezen zij des Heilands naam.

Zondag 7 Sept. hopen we D.V. weer een feestdag te beleven. Acht broeders en zusters — die zich eerst aan de Heer gaven en toen aan ons — hebben de wens te kennen gegeven door de doop aan de gemeente te mogen worden verbonden. Hun getuigenissen mogen we Zondag 31 Aug. a.s. beluisteren. God geve ons rijk gezegende Zondagen. Met vreugde gaan wij voorwaarts, roemend in des Heilands kracht.

Met hart. br.gr. namens de gemeente,
H. DE JONGE.

HAULERWIJK

De gemeente te Haulerwijk is klein en gering en in het oog der wereld van geen betekenis. Maar hoewel klein, toch mag ze geloven dat God het kleine en geringe wil sterken en helpen en tot zegen doen zijn, hoe klein dan ook. Gods Woord leert, dat die één zondaar van de dwaling des wegs bekeert, meer gedaan heeft dan die een stad inneemt. Gezien het kleine en zwakke werk, verheugde de gemeente zich temeer toen een jongedochter zich meldde voor de doop. Nadat ze deze begeerte kenbaar had gemaakt door belijdenis voor de gemeente te doen van de liefde voor haar Heiland en die liefde te betonen door een daad van gehoorzaamheid, werd deze begeerte voor haar vervuld op Zondag 17 Aug. des n.m. 19.30 uur.

Ds. T. Jansma uit Haarlem was voor die dag tot ons overgekomen om te dienen met het Woord en tevens de doopplechtigheid te verrichten. Naar aanleiding van Handelingen 11 : 23 sprak Ds. Jansma tot de gemeente, maar vooral ook tot de jonge zuster, om met een vast voornemen des harten de Heere trouw te blijven.

Er werd met veel belangstelling geluisterd, hoewel de warmte in de kerk voor velen erg hinderlijk was.

Na de prediking werd het H. Avondmaal gehouden en sprak br. v. d. Heide, lerend ouderling, een kort welkomswoord tot de jongedochter. Na beeindiging van het Avondmaal keerde de gemeente dankbaar gestemd huiswaarts. Dat het werk ook verder door de Heer gezegend moge worden is de bede der gemeente te Haulerwijk en zij vraagt uw aller steun, ook in de gebeden.

Ten slotte zij nog gemeld, dat Donderdagavond 21 Aug. te 19.30 uur br. Veenhof, die als Uniewerker de gemeente een tijdlang heeft gediend, afscheid heeft genomen, om zich verder te bekwamen tot zendeling onder de heidenen. Dit afscheid werd feestelijk gehouden, omdat de gemeente en jeugd zeer dankbaar zijn voor het goede en vele werk door br. Veenhof te Haulerwijk verricht en zij wenst hem dan ook verder Gods rijke zegen toe; hem werd een aandenken geschonken in de vorm van een boek en geld.

Br. Veenhof wees de gemeente op de tekst boven de preekstoel: Doch wij prediken Christus, de Gekruisigde.

Na de feestelijke avond keerden allen dankbaar gestemd naar huis, in de hoop dat wij spoedig een andere voorganger mogen ontvangen om het werk voort te zetten.

G. V.

Zorg toch, dat ieder het weet!

Wanneer u dit nr van De Christen ontvangt zijn we de maand September bijna in gegaan. De vacantiegangers zijn thuis en we nemen de geregelde arbeid in de gemeente ook weer op. Het is daarom, dat ik U herinner aan hetgeen in De Christen van 25 Juli bladz. 8, en in De Christen van 1 Aug. bladz. 6 onder de slagzin, boven dit stukje geschreven, wordt medegedeeld en gevraagd.

Overleg eens of ge de Evangelisatie-arbeid in uw gemeente en in uw omgeving, niet op de wijze, in die nrs van De Christen aangegeven, zoudt kunnen verlevendigen. Probeer die methode van werken eens.

Op uw antwoord wacht ik.

Uw medearbeider,

Groningen, Parkweg 6a. J. LOUW.

Het Unie-bureau

is nu weer geopend.

De in de voorbije vacantie-weken ontvangen brieven, berichten en bestellingen krijgen nu hun beantwoording en afwerking.

De adm.
T. JANSMA.

Centraal bond voor inw. zending en chr. philanthropische inrichtingen

KENT U ONZE BIBLIOTHEEK?

Niet alleen de papierschaarste maar ook de behoefte aan meer kennis op allerlei gebied heeft de belangstelling voor alles wat maar met boeken en lezen te maken heeft, doen toenemen. Als we de diverse soorten boekerijen eens zouden gaan opsommen, die het publiek in zijn drang naar kennis tegemoet komen, dan zouden we een respectabele lijst krijgen. Wij willen ons in het onderstaande beperken tot een veel te weinig gekende bibliotheek, die wat omvang betreft, zich niet kan en wil meten met lichamen als b.v. een Universiteits bibliotheek, doch die een zeer speciale verzameling lectuur omvat.

De bibliotheek van de Centraal Bond voor Inwendige Zending omvat lectuur op het gebied van de inwendige zending in zijn meest uitgebreide betekenis. Nu ruikt U, modern, vooruitstrevend mens van deze naoorlogse dagen, bij die term: inwendige zending, direct al stof. Inderdaad, die kunt U óók ruiken, want er zijn heel wat boeken en geschriften, vergeeld door de tand des tijds; het neusje van de zalm voor boekenwurmen in letterlijke èn figuurlijke zin. Maar laat U zich vooral niet afschrikken door een niesbuitje, want daarnaast waait U het zachte parfum van drukinkt anno 1945, '46 of '47 tegemoet.

Jammer dat boeken niet spreken kunnen, want wat zouden deze jonge en oude, dikke en dunne, grote en kleine boeken, blaadjes, knipsels enz., al niet kunnen vertellen: het zou een echte romantische thriller worden!

Toen we na de bevrijding eens gingen navragen waar enkele onzer eigendommen bleven, kregen wij b.v. te horen van een inwoner van Wageningen: „helaas zijn met mijn gehele inboedel ook Uw boeken door de oorlogshandelingen vernietigd". En een matroos van één onzer oorlogsschepen, die de oorlogsjaren buitengaats vertoefde, moest hetzelfde melden....

Een belangrijk deel is ondergedoken geweest. U begrijpt wel welk; niet alleen boeken van „verdachte" schrijvers, maar ook lectuur over zulke „volksgevaarlijke" onderwerpen als anti-semitisme, communisme enz. Indien de stenen spreken konden dan zou menige balk van het oude pakhuis uit Neerlands Gouden Eeuw zuchten bij de herinnering aan de zware last, die hij in de bezettingsjaren moest torsen....

„Wat, hebt U lectuur over het communisme?" valt iemand mij in de rede. Ja zeker en niet alleen beschouwingen vanuit het chr. standpunt.

„Noemt U nu nog eens een onderwerp". Tja, waar zal ik dan mee beginnen; er zijn n.l. wel 300 verschillende, weet U! Hoorde U b.v. wel eens over de Jocistes in Frankrijk, over de Bereër Geref. Gemeente in N. Amerika, over de Jehova's getuigen, om wat dichter bij huis te blijven? Is de vrijmetselarij iets meer dan een begrip voor U? Hebt U Uw houding bepaald t.a.v. de doodstraf? Weet U hoe er van verschillende kanten over de Youth for Christ-beweging gedacht wordt? Wat willen ze toch met het echtscheidingsvraagstuk in de Ned. Herv. Kerk? En wat is nu eigenlijk het verschil tussen een gewone Gereformeerde en één volgens art. 31? Vult U zelf maar aan — ik moet rekening houden met papierschaarste ....

„Wie komen er zoal boeken lenen?" Ook hier zal ik maar weer een greep uit de veelheid doen. Daar is de sociale werk(st)er, die hopeloos in de war dreigt te raken met allerlei wettelijke bepalingen, waarmee zij in haar werk in aanraking komt; een leider in een kinderbeschermingsinrichting volgt een cursus voor opvoedkundig personeel; daarvoor moet hij het één en ander weten over paedagogie en psychologie; een jongeman wil zich met een R.K. meisje gaan verloven, hij wil nu wat meer van de R.K. Kerk afweten; een moeder ziet zich voor het probleem geplaatst dat haar kinderen groter gaan worden en op sexueel gebied ingelicht moeten worden; een predikant wil zijn gemeenteleden de rijkdom van de inhoud van de liturgie doen beseffen; een verenigingslid moet, naar keuze, een inleiding houden over het roken, de bioscoop of de Zondagsheiliging.

Ten slotte nog enige practische mededelingen:

De bibliotheek is gevestigd: Stadhouderskade 137 te Amsterdam en op werkdagen geopend van 10—12 en 2—5 uur, 's Zaterdags alleen 's ochtends. Lectuur kan ook schriftelijk aangevragd worden. Leestijd: 3 weken. Kosten: gratis; slechts eventuele verzendkosten moeten vergoed worden. Een indeling naar de rubrieken kan gratis aangevraagd worden; de catalogus over de rubriek: inwendige zending in het algemeen, is in druk verschenen en voor 45 ct. verkrijgbaar.

Ingezonden

AAN DE REDACTIE VAN DE CHRISTEN

Bij de verschijning van de bundel *„Lofzangen en Gebeden"* enige jaren geleden, las ik in een groot Hervormd weekblad een door een muziekcriticus geschreven artikel, waarin onze nieuwe bundel zeer gunstig werd beoordeeld, en zelfs werd geprezen als zijnde in verschillende opzichten beter dan de nieuwe Hervormde bundel.

Aan dit artikel werd ik herinnerd bij de lezing van „de Christen" van 22 Aug. waarin de mededeling, dat onze mooie bundel in het gijzelaarskamp St. Michielgestel bij de erediensten aldaar werd gekozen vóór de andere bundels, mij zeer trof.

Evenwel — smaken verschillen, maar het doet toch even vreemd aan als wij weten, dat in verschillende van onze gemeenten onze bundel *Lofzangen en Gebeden* nog nimmer werd gebruikt; ja, ik ken een gemeente waar men, nà deze bundel geruime tijd te hebben gebruikt, weer overschakelde op een andere bundel, en waar men momenteel aan de binnentredende Kerkganger een Joh. de Heer bundel in de handen stopt.

Over „stijl" gesproken. De vraag rijst waar deze van de „hak op de tak springerij" voor nodig is. Ik wil de goede eigenschappen van „de Heer" bundel niet uit het oog verliezen, maar deze bundel beoogt gebruik in evangelisatiesamenkomsten, tentcampagnes enz., maar is niet geschikt voor onze erediensten. Wij, als Baptisten gemeenten, mogen ons verheugen in een prachtige bundel, die anderen ons benijden, en het is onbegrijpelijk dat er gemeenten zijn, die een dergelijk schoon bezit niet op prijs schijnen te stellen.

A. F.

In het nummer van 22 Aug. sloot de waarnemende eindredacteur naar mijn gevoelen de korte discussie in verband met het onderwerp, door br. F. nog weer eens aangehaald. Het komt mij voor, dat het weinig zin heeft over onze gemeentelijke zang veel te zeggen. Wij zitten als gemeenten tussen meerdere hooibergen. Of, als u dit te pijnlijk klinkt, we scharrelen wat rond op een drie- of viersprong. Sommigen zijn een eindje een bepaalde weg opgegaan, maar voelen zich nu ook onzeker worden, omdat de anderen al maar staan te staan en blijkbaar niet weten wat ze moeten. Werd er in de laatstgehouden Algemene Vergadering niet van de tafel het advies gegeven, om, wanneer men in zangbundelnood kwam, toch maar over te gaan tot het aanschaffen van de nieuwe hervormde bundel? Wat mankeert er toch aan onze bazuin? Wie onzer zou niet eens het rapport van de „bundelcommissie" willen lezen? De kwestie wordt steeds brandender.

Laten we afspreken er niets meer over te zeggen, doch dat we gaan luisteren naar wat de gecommitteerden concluderen.

E. R.

Mededelingen

D.V. Zondag 7 September a.s. zal candidaat H. v. d. Werf bevestigd worden als voorganger der Baptisten gemeente te 2e Exloërmond.

De diensten zullen als volgt worden gehouden:

Voorm. 10 uur bevestiging door Ds. G. W. Tijman van Utrecht.

Nam. 3 uur intrede cand. H. v. d. Werf.

's Avonds 7.30 uur begroetingssamenkomst.

Namens de gemeente,
D. WEVER.

Van de boekentafel

STEMMEN DES HEILS
Prijs 75 ct. Bij getallen lager.
Uitgave: N.V. W. D. Meinema, Delft.

Dit is het volledige tekstboekje behorende bij de liederenbundel „Stemmen des Heils", waarvan in October een nieuwe druk zal verschijnen (met medewerking voor de muziek van J. H. Besselaar Jr.) en waarover t.z.t. verder bericht volgt.

„Stemmen des Heils" is verzameld door J. Douma, V.D.M. en bevat 284 geestelijke liederen: Pelgrimsliederen, Lofzangen, Zendingsliederen, Liederen voor de chr. feestdagen enz.

Een prachtbundel voor gezin, school, jeugdvereniging, zondagsschool, koor enz.

Het tekstboekje (en ook de beide verkorte tekstboekjes) zijn handig voor gebruik bij samenkomsten e.d.

JAARGANG 64 - Nr. 2861
VRIJDAG 5 SEPT. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET: VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Staat er Iemand achter?

De wereld frappeert ons. We zijn deze zomer zo hier en daar geweest en hebben ons over de mensen verwonderd. Wat hebben we een draaimolens en dergelijke gezien. De motoren in de TT-races hebben weer geknetterd en de tour van Frankrijk en andere rijken is afgeleden. Onze zwemmers en zwemsters zorgden voor de eer der natie, terwijl de echte en kunstmatige stranden vol haast naakte vrouwen en mannen lagen. In de verte lichtte het boven de vergaderingen der Veiligheidsraad, waar de onmacht der kleinen gedemonstreerd werd en sombere geluiden kwamen uit de bijeenkomst van de wereldvoedselraad.

Amos klaagde over Israel. Over zijn afgodendienst, immoraliteit, uitspattingen en rechtsverkrachtingen. Geen tegenslag vermocht het volk tot bezinning te brengen. Er was reinheid der tanden, dat wil zeggen dat de gewone man gebrek leed; er was grote droogte en de beesten des velds schreeuwden; er was ziekte en ongedierte in de oogst, zodat het verschrompelde en niet eetbaar was; er was pest en oorlog, zodat er velen stierven. Maar niemand zag daarin iets bizonders. Niemand zocht daar wat achter. Er zijn nu eenmaal slechte jaren en het gaat niet altijd voor de wind. Maar: na regen komt zonneschijn. Morgen zal 't weer beter gaan. Amos zag er iets achter. Hij zag er Iemand achter. Voor hem werd de geschiedenis transparant en al de ervaringen werden hem tot een schrift Gods aan de wand.

Het valt ons zo zwaar er wat achter te zoeken. Niet wanneer Amerika een machtige arm om Griekenland legt of wanneer in Hongarije een millioen mensen niet mogen stemmen. Daar zoeken en zien we wel wat achter. Maar niet achter de vijfjarige druk met al de ellenden voor land en volk. Niet achter de grondige beroving en verarming in die tijd. Wij constateren dat de gordel van smaragd breekt en zien niet verder dan Japan en Engeland. Of misschien Amerika. Wij beleven de strengste winters en heetste zomers, immer geregistreerd, maar lezen dat met evenveel nadenken als het berichtje, dat de buurjongen onder de bakfiets gezeten heeft.

Of zoeken wij er wat achter? Zou God achter de geschiedenis der volken staan? Zou Hij zich bemoeien met de gang van zaken, ook met het koninkrijk der Nederlanden? Dan zal Hij wel weten hoe weinigen van hier zich met God bemoeien. Hoe trouweloos en schaamteloos en goddeloos in onze tijden geleefd wordt. Zou het ene niet met het andere in verband staan? De mensen lachen erom maar Amos combineert, profeteert. Hij ziet Gods voetstappen schroeiend in de aarde staan en de ijver voor Zijn naam verteert de zondaren.

God lere ons historie lezen, de geschiedenis verstaan, dat zij meer voor ons worde dan een wispelturig heen en weer schieten van een schrijverke op het water. Wellicht komen wij dan daar waar heel de mensheid komen moet: voor het aangezicht Gods, buiten Wien niets is dan verderf en dood. Onze chaos zal ons uitvoeren naar het gericht op Golgotha en wij zullen vinden, dat de gemeenschap met God en mensen alleen maar bloeien kan onder het kruis der verzoening, waaraan de Vorst der ere stierf. Er is onder de hemel geen andere naam gegeven....

HUIZINGA.

Losse Schakels

„Barbaren" Over „barbaren" wordt in de Schrift gesproken. Het woord is vooral bekend door de mededeling van Lukas in Hand. 28 : 2: en de barbaren bewezen ons ongemene vriendelijkheid. Lukas noemt de bewoners van het eiland Milete „barbaren". De N. Vert. laat het er bij ze als „inlanders" aan te duiden. Paulus vertelt ons in Rom. 1 : 14, dat hij beiden, Grieken en barbaren, wijzen en onwijzen een schuldenaar is. In Kol. 3 : 11 verzekert dezelfde Apostel ons, dat er, wat de nieuwe mens aangaat, niet meer is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyt. Dan gebruikt deze Apostel in I Kor. 14 : 11 de uitdrukking „barbaars". Hij zegt daar: indien ik dan de kracht der stem niet weet zo zal ik hem, die spreekt, barbaars zijn, en hij die spreekt, zal bij mij barbaars zijn.

„Barbaren" niet onvriendelijk. De betekenis, die ons geval hecht aan de benaming „barbaren" is toch wel een andere, dan die ze in het spraakgebruik der Heilige Schrift heeft. Had de aanduiding „barbaar" toen iets beledigends gehad, dan zou de Apostel die zeker niet gebezigd hebben. En .... in welk licht kwam Lukas te staan, als hij die mensen, aan wier vriendelijkheid ze zoveel te danken hadden, in zijn reisbericht aan ons zou hebben voorgesteld met een benaming, die voor die mensen krenkend was!

Wat betekent „barbaren"? De uitdrukking brengt ons op het terrein van de taal. Paulus zegt immers: versta ik de taal niet, waarin iemand tot mij spreekt, dan ben ik voor hem „barbaars" en hij is het voor mij. M.a.w. we zijn vreemden voor elkaar in zoverre als we elkander niet verstaan.

Groningers en Zuiderlingen. De Groningers spreken een eigen „taal". De grens tussen taal en dialekt is moeilijk te trekken. In zoverre kan men zeggen, dat de Groningers de andere Nederlanders „barbaren" zijn, en .... omgekeerd. Zo gezien kon de ontvangende Groninger N.B.J.B. het niet anders dan waarderen dat de vertegenwoordigster van de Jeugdraad, duidende op de ontvangst die die plaatselijke afdeling de Ned. Bapt. Jeugd bereidde, het woord van Luk. uit Hand. 28, als hier van toepassing, in de herinnering bracht: en de barbaren bewezen ons een ongemene vriendelijkheid!

Dank, Jeugdraad, hartelijk dank, voor dit compliment!

De Heere Jezus. Iemand, die onze periodieken leest, doch niet tot een onzer gemeenten behoort, verklaarde dat het hem wat onaangenaam aandeed, dat daarin zo vaak geschreven werd van „Jezus" zonder nadere aanduiding. — Het klinkt wat te familiaar. Het is goed de Naam van onze Heere en Verlosser hoog en heilig te houden en met eerbied te omringen. Zoals we weten gaat de Roomse Kerk zeer huiselijk om met de heilige dingen en begaat men in de puur Roomse landen als Spanje de onsmakelijkheid om die naam aan eigen kinderen te geven. Wat hierbij overblijft aan eerbied voor de Naam, die wij toch niet van de Persoon kunnen scheiden, is licht te verstaan. —

In het aanduiden van onze Heer met „Jezus" zonder meer, gaat de H. Schrift ons niet voor.

Wat deed Lukas? Lukas was geen ooggetuige geweest van de dingen, waarover hij in Zijn Evangelie schrijft. Hij is er op uitgegaan om bronnen, geschreven berichten over episoden uit het leven van de Heer over te schrijven, en door mondelinge informaties op de hoogte te komen van hetgeen de Heiland gedaan en geleerd heeft. Wat hij zo verkreeg, schifte en rangschikte hij overeenkomstig het doel, dat hij zich gesteld had.

Welke gedeelten van zijn evangeliebeschrijving zijn hem nu schriftelijk ter hand gesteld of door hem overgeschreven, en welke stukken heeft hij opgetekend uit de mond der oog- en oorgetuigen?

Is er een criterium om daar achter te komen?

Het is — menen we — Findley geweest, die er opmerkzaam op heeft gemaakt dat de stukken, waarin de naam „Jezus" gebruikt wordt, de schriftelijke bronnen voor Lukas' evangeliebeschrijving hebben uitgemaakt en dat er in hetgeen hij optekende uit de mond der mensen, van „de Heere gesproken wordt.

Voor en na de opstanding. Vóór Zijn verheerlijking was de Heiland voor de mensen, één van hen. Ze voelden wel enig onderscheid; sommigen zelfs véél onderscheid. Ze zagen in Hem een profeet; enkelen *de* profeet, maar dat de kloof tussen hen en Hem peilloos was — dat hebben slechts de discipelen gevoeld en dat nog maar in enige verheven ogenblikken. Hij stond midden onder de mensen zonder dat ze hem eigenlijk kenden; als hunner één. Wie iets opschreef Hem aangaande, iets vastlegde, wat hij bij Christus gehoord of gezien had, schreef van „Jezus". —

Dat werd anders na de opstanding van de Heiland. Toen zagen de jongeren duidelijk de onmetelijkheid van de afstand tussen hun Meester en hen. Toen begonnen ze met Hem te aanbidden en was Hij niet langer voor hen „Jezus" zonder meer, zoals er zovelen van die naam waren, maar: de Heere. Hun Heer en hun God. Tegenover de Joden te Jeruzalem spraken ze aanvankelijk nog over Hem als over „Jezus de Nazarener", of „deze" Jezus". Maar later komt er bij Zijn menselijke naam steeds een nadere aanduiding, die Hem aanwijst als degene, die grotere eer toekomt. Hij krijgt zijn titel: Christus of Heere, zo vaak er over Hem gesproken wordt.

En wij nu? Wij leven na Christus' hemelvaart. Wij hebben Hem niet gekend als de mens in Zijn vernedering. Wij weten, dat Hij meer was dan een mens, al geleek Hij ook in alles op ons — zo zelfs, dat men de Heer der Heerlijkheid niet in Hem zag. En wij moesten dit laten uitkomen in de wijze, waarin we over Hem spreken. Ook in dat zeggen van „Heere Jezus" ligt reeds een belijdenis. Een vrijzinnig predikant viel het op, dat we niet over Jezus spraken, zonder Hem onmiddellijk te belijden, door Hem Heere Jezus te noemen. Als we in ogenschouw nemen, dat de korte apostolische belijdenis luidde: Jezus is Heere! dan zullen we zovaak we over de Meester van ons leven en de Redder van onze ziel spreken, toch niet willen verzuimen om te laten weten, wat Hij voor *ons* is. Met de woorden: Heere Jezus, maken we het onmiddellijk duidelijk. We kunnen Hem immers niet vaak genoeg en niet hoog genoeg prijzen?

L.

Baptisten Wereld Congres

in Kopenhagen

Na de toespraken van de Eerste Minister, de Burgemeester van Kopenhagen en de Bisschop der Deense Staatskerk, werd het appèl gehouden. Een voor een in een lange rij (er waren er ongeveer 50 in getal) verschenen, onder een hartelijk applaus der duizenden aanwezigen, de afgevaardigden uit de verschillende landen voor de microfoon op de tribune, om met enkele woorden hun Unie of Conventie te vertegenwoordigen. Telkens wanneer een afgevaardigde opgeroepen was, moesten ook zijn landgenoten opstaan en zodoende verkreeg men een overzicht in welk een getale de deelnemers van ieder land waren opgekomen. Of dit overzicht duidelijk geweest is, moet in twijfel worden getrokken, want b.v. vele van onze broeders en zusters uit Nederland waren des avonds zo moede van de lange reis — het appèl nam n.l. zoveel tijd in beslag, dat niet alleen de middagvergadering daarmee gemoeid was, doch ook de avondbijeenkomst — dat toen het hun beurt was om

op te staan vele van hen (ongeveer 60 in getal) helaas afwezig waren. Het houden van zo'n appèl deed mij even denken aan onze Nationale Jeugdconferentie, waar wij deze mooie gewoonte ook hebben ingevoerd — een gewoonte, die wij moeten blijven handhaven, omdat er zulk een sterkte bekoring van uitgaat en de gemeenschapsband verstevigt. Deze uren bleken dan ook een hoogtepunt te zijn van het Congres. Amerika was het sterkst vertegenwoordigd, terwijl enkele Europese landen slechts een of een paar hadden kunnen zenden. Doch niettemin, allen behoorden er bij en niemand werd vergeten of overgeslagen. — Blank, bruin en zwart, sommigen in hun kleurige, fleurige nationale costuums, gaven hun korte toespraken, die soms erg van elkaar verschilden en toch ook weer hetzelfde karakter droegen. Mocht de een wat humorisch zijn en in een vlotte voordracht uitmunten, de ander daarentegen ernstig zijn en zwaar van stijl — allen getuigden van de blijdschap opgenomen te zijn in zulk een Wereldbroederschap, zoals die hier werd gedemonstreerd en ervaren. Velen herinnerden ons nog eens aan de zware tijden, die achter ons liggen; aan de moeilijkheden en vervolgingen, die hun deel geweest waren, doch om steeds weer te eindigen in de hoop, die daar ligt in het Evangelie en in de belofte van onze Heer, dat Hij met ons zal zijn tot aan de voleinding der wereld. Bovenal werd gevoeld, dat bij onze broeders in elk land de zendingsgeest in sterke mate is vaardig geworden. Als men sprak van de drang om te evangeliseren, ja meer, van de noodzakelijkheid daarvan om zelf echte levende Christenen te blijven en een bloeiende gemeenschap te onderhouden — meest ik onwillekeurig denken aan de kreet van schier alle landen ter wereld: Wij moeten exporteren of sterven! De nood is ons opgelegd, het afzetgebied is oneindig groot en geopende deuren worden overal gevonden. Ieder Baptist een evangelist. Niemand blijve achter! —

De eerste dag van het Congres is een onvergetelijke geworden. Niet dat de andere dagen van minder belang zijn geweest of minder aantrekkelijk, maar wel daarom dat ons in korte flitsen de arbeid, vooruitgang en het streven van onze medebroeders in de andere landen werd voorgesteld en tevens een wereldwijde visie werd geschonken van de eenheid door de band des geloofs.

Opgemerkt dient nog te worden de toespraak van de Duitse afgevaardigde. Naar hem hebben wij natuurlijk in 't bijzonder even geluisterd, daar hij toch immers behoort tot het volk, dat zo onnoemlijk veel leed over millioenen mensen heeft gebracht. Wat zou zijn boodschap zijn? Inderdaad hoorden wij klanken van boete en berouw. „De machtige hand van God rust zwaar op ons volk, onze kerken en ons land", zo zeide hij. „In deemoed en nederigheid buigen wij ons voor Hem, tegen Wie wij allen zwaar gezondigd hebben". En hij ging voort de schuld te erkennen, die niet alleen het Duitse volk in zijn geheel op zich geladen heeft, doch die ook drukt op de Baptisten broeders, die tè meegaand zijn geweest en tè weinig tegen de tyrannie zijn opgetrokken ten strijde. — Het deed de vergadering goed deze schuldbekentenis aan te horen. Allen luisterden dan ook ernstig met gespannen aandacht en onder diepe stilte. In hoeverre echter het ware schuldgevoel bij onze Duitse broeders is doorgedrongen of in hoeverre het medelijden met zichzelf nog een rol spreekt — wie zal dat uitmaken? God weet het alleen. Hij peilt onze harten en Hij alleen kan een zuiver oordeel uitspreken. Woorden zijn goedkoop en kunnen de ware gevoelens schitterend camoufleren — op de houding en de daden komt het tenslotte aan!

De beide vergaderingen werden opgeluisterd door zang van de Deense en Zweedse koren. In 't bijzonder werden de liederen geapprecieërd van het laatstgenoemde koor, dat uitblonk door de zuivere stemmen der leden, die uit volle borst en met overgave van geheel hun hart, onder een zeer bekwame dirigent, zongen. Vooral werd het Engelse lied: „Blest be the tie thet binds" d.i. „Gezegend die band die ons bindt" op prijs gesteld.

Dat maakte een schoon en waardig slot aan een heerlijke dag.

De volgende dagen werden in verschillende gebouwen en op verschillende punten van de stad vergaderingen gehouden, om de vele onderwerpen te bespreken, die ons aller aandacht verdienen. Om hierover in bijzonderheden te treden zou heel wat tijd tot schrijven en zeer veel plaatsruimte in ons weekblad vragen. Bovendien is het niet nodig, daar degenen, die er veel belang in stellen, zich het boek kunnen aanschaffen, dat spoedig gepubliceerd zal worden en als lijvig document de gehele gang van zaken van het Congres, benevens de toespraken en namen der vele sprekers zal bevatten. Het zal zeker van grote waarde zijn in de eerste plaats voor hen, die het voorrecht hadden in Kopenhagen te zijn en door het lezen van dit boek de vele herinneringen aan die dagen nog eens weer levendig voor ogen kunnen stellen, maar toch ook voor de anderen die er belang in stellen.

Om een overzicht te krijgen van wat er zoal onder de aandacht kwam diene het volgende. Gesproken werd o.a. over de volgende vraagstukken: de Zending, Wereldevangelisatie, Geschiedenis der Baptisten, Kerkmuziek, Jeugd enz. Wij misten echter het onderwerp over het kind en de Zondagsschool, dat toch stellig ook de volle aandacht verdient, omdat het kind het meest ontvankelijk is voor indrukken en de geestelijke dingen. In bijzondere Conferenties kwamen bijeen de vrouwen, de theologische studenten en de professoren van de Baptisten Colleges. Ook werd er de tweede dag reeds een bijeenkomst gehouden ter herdenking van Dr. Rushbrooke, die zulk een groot aandeel heeft gehad in de voorbereiding van het Congres, doch het zelf niet meer heeft mogen meemaken daar God hem zo kort te voren plotseling opriep tot hoger levenstaak.

Het concert, dat op Zaterdagavond 2 Augustus werd gegeven, was buitengewoon mooi. Hoe hebben wij allen kunnen genieten van muziek en zang. Een strijkorkest, een beroemde Deense concertzanger en enkele zangkoren verleenden hun medewerking.

Zondag 3 Augustus werden 's morgens in vele kerken van Kopenhagen diensten gehouden waarin verschillende Congresgangers het woord voerden. In de Baptisten kerk die ik bezocht heb, zaten op het spreekgestoelte b.v. een Amerikaanse predikant, een Zweedse zendeling, een Neger en een Chinees meisje. Allen getuigden op hun eigen manier van de levende Christus, die de harten der mensenkinderen door Zijn aanraking vreugde en vrede schenkt, en ons met een onverbrekelijke band verbindt. Des middags werd een optocht gehouden door de stad (hoe dapper marcheerden onze Hollandse broeders door de straten van de Deense hoofdstad!) en tezamen ging het naar het Stadion, waar een grote, massale openluchtsamenkomst werd gehouden. Aldaar werd ons ook de nieuw gekozen President der Baptisten Wereld Alliantie voorgesteld n.l. Dr. Oscar Johnson, voorzitter van de Amerikaanse Baptisten Unie in de Zuidelijke staten. Met lang applaus werd hij begroet.

's Avonds werd de slotsamenkomst gehouden. Helaas bleek de tijd te kort te zijn om al de sprekers, het orkest en de zangkoren tot hun recht te laten komen.

Zo werden de sprekers aan de jas getrokken als zij de hun gestelde tijdslimiet even overschreden en één van de koren kreeg in 't geheel geen gelegenheid meer om te zingen. Dat was erg jammer, daar mede door het vertrekken van vele aanwezigen de vergadering enigzins een rommelig karakter kreeg en van een waardig en passend slot van het Congres geen sprake was. Niettemin kunnen alle deelnemers dankbaar zijn voor wat deze dagen hun hebben gegeven. Wij bewaren aan deze week in Kopenhagen een meest prettige herinnering en danken God voor de inspiratie en zegen, die wij aldaar hebben ontvangen.

Tenslotte nog een woord van hulde aan de Deense broeders, die alle Congresgasten op zulk een uitnemende wijze hebben ontvangen. Welk een liefde, arbeid, moeite en zorgen hebben de 1300 Baptisten in Kopenhagen ten toon gespreid om de 5000 afgevaardigden te kunnen verwelkomen. Maar met vereende krachten zijn zij daartoe in staat gebleken. Eendracht maakt macht, terwijl tweedracht alle krachten doet ondermijnen. Daarom broeders, laat ons voorwaarts gaan hand in hand en schouder aan schouder.

In 1950 zal opnieuw een Wereldcongres worden gehouden en ofschoon wij geen zekerheid hebben, is de plaats Shanghai in China genoemd. Wel hebben wij zekerheid dat in 1955 Londen als de uitverkoren plaats is vastgesteld. Als in 1960 de Baptisten aller landen zich weer zullen opmaken tot een Congres, zal het dan Amsterdam of den Haag zijn? Waarom niet? Zijn wij minder gastvrij of hebben wij minder energie? Voorwaarts tot evangelisatie, voorwaarts om God te dienen, voorwaarts in de vreugde: over enkele jaren zullen ook de Nederlandse bladen vol staan van de activiteit der Baptisten en van hun Wereldbroederschap, zoals dat enkele weken geleden het geval was in de Deense couranten.

A. A. HARDENBERG.

Kerk - Gemeente - Secte

2

Dit ideaal huldigt de Kerk van thans nog steeds. Zij wil alles- en allen-omvattend zijn en iedereen zo in aanraking met het Evangelie brengen. Dit is inderdaad een groots ideaal en een heilige roeping. Dit is de taak, die Christus op de schouders van Zijn volgelingen heeft gelegd. De schat, die Christus Zijn Gemeente gegeven heeft, moet gedeeld worden door àlle creaturen. Daarom is het verlangen van de Kerk, om het gehele volk binnen zijn muren te vergaderen, om het Evangelie bekend te maken, volkomen Bijbels. Het verantwoordelijkheidsgevoel van de Kerk is zéér groot — zij zal er nooit mee tevreden kunnen zijn, dat een deel van het volk nog „buiten" is en niet luistert naar de verkondiging van het heil, dat te vinden is in de Heer der Kerk: Jezus Christus. Daarom staan de kerkdeuren zo wagenwijd open en wordt iedereen even hartelijk ontvangen, ongeacht zijn levensopvatting of wereldbeschouwing.

Deze houding van de Kerk is zuiver Bijbels en iedere geloofsgemeenschap, die zich van zijn opdracht tot Evangelieverkondiging op de wereldwijde akker niet kwijt, is onbijbels. Daarom is het juist, als wij 's Zondags zeggen: „Wij gaan naar de Kerk". Daarom zetten ook wij onze deuren open en nodigen iedereen uit binnen te komen. Daarom maken wij op allerlei wijze bekend, wanneer onze Kerk begint; daarom grijpen wij alle mogelijke middelen aan, om jong en oud binnen de Kerkmuren te halen; daarom trekken onze zendelingen naar alle delen van de wereld, om de vredeboodschap te verkondigen (de Baptisten zijn bekend om hun zendingsijver) en om zo de Kerk naar de mensen in de landen zonder kerken te brengen. Daarom ook kunnen wij het van harte beamen, als men zegt, dat de Kerk er eerder is dan de mensen; daarom zijn wij het er roerend mee eens, dat uit het komen van de Kerk tot de mensen met haar uitnodiging blijkt, dat God in het mensenleven het eerst spreekt met Zijn genade-aanbod en dat het niet de mensen zijn, die de Kerk vormen, maar dat het God is, Die dit doet.

Maar — en dit is het grote maar — de Kerk, die enkel en alleen Kerk wil zijn, heeft deze houding tot haar één en al gemaakt. Zij is zozeer door de gedachte aan haar opdracht in beslag genomen, dat zij aan niets anders meer denkt. Haar opdracht is verkondigen — welnu, dat gebeurt en daaraan wordt ook al het andere onderworpen. Zij denkt er helaas niet aan, dat de mensen, die de boodschap horen, daarin ook moeten geloven, willen zij deel krijgen aan Gods heil in Christus. Zij is zo verlangend alle mensen binnen haar deuren te krijgen, dat zij vergeet te luisteren, te vragen, naar hun antwoord. De besprenging van kinderen, die op een onbekend tijdstip en om niet bekende redenen binnen de Kerk is gekomen, heeft zij gemaakt tot doop en verkondigt daarbij, dat men in de Kerk wordt geboren, zonder dat het een menselijke beslissing vereist. Later gaan de zo „gedoopten" dan „in gehoorzaamheid op hun doop in" bij de belijdenis van hun geloof. Zo blijft de Kerk staan in het vlak der verkondiging en wil er de nadruk opleggen, dat alles komt van God en niets van de mensen, dat alles genade is, dat de Kerk het lichaam van Christus is en dat haar leden daarvan een deel zijn. Zij verkondigt, dat zij de ark is, die behoudt. Maar zij vergeet, zoals Karl Barth het heeft uitgedrukt, te luisteren, of er ook „ja" gezegd wordt. Dr. Nieuwpoort verwijt het aan Prof. van Ruler in een artikel in „In de Waagschaal" van 1 Aug. j.l., dat deze geen ruimte laat voor het geloof als persoonlijke daad en beslissing van de mens. „De mens wordt niet werkelijk aangesproken, niet opgeroepen, niet voor een beslissing geplaatst".

De Kerk ontkent zelfs de mogelijkheid van dit „Ja"-zeggen. Zo schrijft Prof. van der Leeuw, de Groninger hoogleraar, bijv. in zijn „Inleiding tot de Theologie": „Wij kunnen nimmer zeggen, dat wij Gods leven hebben, noch dat ons leven in Christus verborgen is bij God. Wij kunnen dat alleen maar prediken. Dat wil zeggen: De Kerk kan het zeggen". En later: „Men mag van de wedergeboorte niet uitgaan als van een bezit, doch moet haar prediken als een daad Gods".

Natuurlijk is de wedergeboorte een daad van God en natuurlijk geen bezit, dat de mens kan verkrijgen uit zichzelf en waarop hij trots mag zijn. Maar door het geloof krijgt hij deel aan deze daad. Door het geloof mag hij zeggen, dat zijn leven in Christus verborgen is bij God — de prediking daarvan mag hij in geloof op zichzelf toepassen. God voltrekt Zijn heilswerk aan een mens niet buiten die mens om, niet zonder diens medeweten en mede-willen. Het is juist het grote, dat een mens in de handen van God niet een willoos „ding" is, maar iemand, die zich overgeeft, bewust en vol geloof aanvaardend het genade aanbod van God. Dit verheft hem niet boven anderen, daarmee wordt hij niet heilig en volmaakt, neen, hij blijft zondaar, maar een zondaar, die weet en gelooft, dat er genade is en

dat het déze genade is, die de deur naar de Gemeente voor hem opent. Niet hijzelf ontsluit zich deze deur, maar Gód.

De Kerk heeft als uitgangspunt het Woord der Prediking en is zo bang, dat de gelovige enkeling een te voorname plaats zal gaan innemen, dat zij hem het zwijgen oplegt of in ieder geval niet naar hem luistert. Men geeft hem geen kans tot antwoorden. De Kerk wil belijdende, predikende Kerk zijn, maar aan de belijdende enkeling wordt geen aandacht geschonken. Voordat deze iets kan zeggen, heeft men hem al gedoopt. Natuurlijk zal iemand zeggen, dat ze toch later ieder belijdenis van het geloof kunnen afleggen. Dat is ook zo, maar waarom die doop niet ná de belijdenis? We stuiten hier op een wirwar van gedachten, waarin onze kerkelijke broeders ronddolen en waardoor ze op een berg moeilijkheden zitten. Want hier neemt de enkeling achteraf alsnog een beslissing, op grond waarvan hij tot het Avondmaal wordt toegelaten. Maar ook deze mensen blijven dan nog slechts in de Kerk, de deur naar de Gemeente is er practisch niet. Men tracht wel de huidige Kerkvorm te dekken met de Gemeentevorm van het N. Testament, maar dit lukt toch niet al te best. Men tracht daarbij de Verbondsgedachte toe te passen en redeneert dan zo, dat „de geestelijke gemeenschap, die door Gods Daad tot stand komt, betrokken blijft op de lijn der geslachten" (De Herv. Kerk van 15 Mrt. 1947). Zo komt men er ook toe de doop als een voortzetting van de Joodse besnijdenis te zien. Maar de besnijdenis houdt verband met de natuurlijke bloedverwantschap. De doop echter is het teken van het kindschap Gods, dat niet gewaarborgd wordt door het behoren tot enig volk of zelfs tot enig „gelovig" gezin.

Als vele theologen dan ook beweren, dat men in de Kerk wordt „geboren", dan is het even waar, dat in de Kerk geen rekening wordt gehouden met bekering en wedergeboorte. Dat wil de Kerk ook niet, omdat dan de beslissing in de mens gelegd wordt. Dit is juist het verwijt, dat degenen, die de doop der gelovigen stellen boven de doop van kleine kinderen, van Kerkelijke zijde altijd moeten horen: de overtuiging van de vrome mens, zijn speciale begrip van de Bijbel en zijn bekering spelen een te grote rol, de gemeenschap wordt als een menselijke zaak beschouwd en gegrond op persoonlijke overtuigingen.

(Slot volgt.)

ZENDING

Gevraagd: „Zendeling-boeren"

Onder dit opschrift vond ik in de „Missionary Herald" van Juni j.l. een stukje, dat met het oog op zijn toekomstige werk, de vinger legt op een gebrek in de opleiding van de Engelse zendeling. Het zit echter niet zozeer in de opleiding, als wel in de afkomst van de aanstaande missionaris. Hoewel wij nog niet die ervaring hebben, wat de zending betreft als onze Engelse broeders, en ook nog niet voor het hieronder beschreven feit zijn komen te staan, is het m.i. zeer zeker de moeite waard om het hier naar voren gebrachte punt onder de ogen te zien en voor de toekomst in gedachten te houden. Wij zouden n.l. dezelfde ondervinding kunnen opdoen. Een gewaarschuwd man telt voor twee. Men moet echter bij het lezen wel bedenken, dat de schrijver van dit artikel een Engelsman is, die de toestanden uit *zijn* omgeving beschrijft.

Een aantal jaren reeds voelt de schrijver van dit artikel, dat er op het arbeidsterrein in China — hoewel alles wat daar gedaan is, goed en noodzakelijk was — enige aspecten van het leven aldaar zijn, die niet díé aandacht ontvingen, die ze nodig hadden, omdat het ontbrak aan personeel met de noodzakelijke opleiding voor zulk werk. Na zijn terugkeer in het vaderland heeft hij ontdekt, dat het niet slechts een verschijnsel is bij het zendingswerk in China, maar dat dit ook bestaat in Brits Indië, in Zuid-Oost Azië, in Afrika en tot op zekere hoogte in Midden- en Zuid-Amerika.

Het Evangelie van Jezus is voor *alle* mensen en voor het *gehele* leven. Dit is iets waar we het allen over eens zijn, want het was Jezus Zelf, die ons hierbij voorging, en nederig zoeken wij hem hierin te volgen. Het is echter in de uitvoering van deze taak dat de moeilijkheden naar voren komen. De reden hiervan is, dat $^{9}/_{10}$ van de Christengemeenten overzee uit mensen bestaat, die op het platteland wonen, terwijl juist het merendeel der zendelingen in de steden hun opleiding hebben gehad en ook in de stad zijn opgegroeid. Het gevolg is geweest, dat zij niet altijd in staat zijn gebleken, om de problemen te begrijpen, waartegenover de Kerk op het platteland zich geplaatst ziet. Er zijn slechts enkele voorbeelden van zendelingen die in hun geboorteland ervaring hadden opgedaan van het plattelandsleven, en die door hun uitstekende opleiding op landbouwkundig èn theologisch gebied in staat waren de problemen van het platteland te begrijpen en aldus naast hun zendingswerk op opmerkelijke wijze tot de ontwikkeling ervan bij te dragen.

Wanneer men bedenkt, dat $^{4}/_{5}$ gedeelte van de bevolking van China, Brits Indië en Afrika op het platteland woont, dan begrijpt men hoezeer het nodig is, dat er zendelingen komen, die vooral zijn ingesteld op het begrijpen van de toestanden onder deze mensen, en in staat zijn om hen in h u n omstandigheden de blijde boodschap te brengen.

Onze zendelingen moeten de vijanden tegelijk kunnen bestrijden n.l. onwetendheid, ziekte, honger en zonde. Eén van deze moeilijkheden afzonderlijk te bestrijden is niet voldoende. Het Evangelie behoort verlossing te brengen van ieder van deze problemen en alle behoeften te bevredigen, daar het immers voor de *gehele* mens geldt.

Wat voor zendelingen hebben wij dus nodig?

Nodig zijn: zendelingen met een onderwijzersopleiding, om het probleem van de onwetendheid op te lossen; zendelingen met een artsenopleiding, om het probleem van de ziekte op te lossen; zendelingen met een landbouwersopleiding, om het probleem van de honger op te lossen en zendelingen met een theologische opleiding, om het probleem van de zonde op te lossen. Het is echter niet voldoende om vier verschillende soorten van specialisten te hebben, die ieder hun eigen problemen afzonderlijk te lijf gaan. Daarvoor zijn ze te nauw aan elkaar verwant.

Wij hebben zendeling-*onderwijzers* nodig, die ook de problemen van ziekte, honger en zonde kunnen begrijpen; zendeling-*artsen*, ook in staat om onwetendheid, honger en zonde te bestrijden; zendeling-*landbouwers*, die ook begrip hebben voor ziekte, zonde en onwetendheid, en zendeling-*evangelisten*, die tevens de problemen van honger, onwetendheid en ziekte verstaan.

Wanneer we de opleiding van onze aanstaande zendelingen beschouwen, dan zien we, dat hun training zich hoofd-

zakelijk beweegt op het terrein van het onderwijs, de geneeskunde of de theologie. Er blijft dus over: het grote probleem, te moeten werken in landen of landstreken, waarvan de bevolking voor meer dan 80 % uit boeren bestaat, zonder dat de zendeling beschikt over een voldoende landbouwkundige achtergrond.

Er is grote vraag naar mannen en vrouwen, die verstand hebben van landarbeid, teneinde samen te werken met hun collega-onderwijzer, -dokter en -theoloog, wanneer zij het evangelie brengen onder millioenen plattelandsbewoners.

Vert. door J. B.

Er is nieuwe

Evangelisatie-lectuur!

„Iedere Baptist een Evangelist!"

Wanneer dat werkelijkheid is, dan vliegen de nieuwe tractaten het Unie-bureau uit! Het zijn vlot geschreven tractaten, alle met een duidelijke letter en verlucht met een passende tekening. De titels dezer 4 tractaten zijn:

„Zou u willen emigreren?"
„Vrede past mensen, strijd wilde beesten".
„Gesprek in de cel".
„Wat mankeert er toch aan?"

Overeenkomstig de titels is de inhoud uit de huidige situatie geboren, pakkend en treffend.

Ondanks de tegenwoordige hoge prijzen, zijn wij in staat aan gemeenten en particulieren deze nieuwe tractaten aan te bieden voor f 7.50 bij afname van 500 ex. in eens van één soort. Bij afname van minder dan 500 ex. is de prijs 2 ct. per ex. Het is nood-tijd. Het is juist Evangelisatie-tijd! Richt nu onverwijld uw bestellingen naar de administrateur van het Lectuurfonds: Ds. T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem. Giro 9260 ten name van de Unie.

Uw dienaar T. JANSMA.

P.S. De verzending is FRANCO.

ARNHEM

Het zal u met ons verheugen, dat de gemeente te Arnhem Gods zegeningen mocht ondervinden.

Zondag 24 Aug. n.l. hadden we het voorrecht dat een zuster en drie broeders uit Ede door de doop de gemeente werden binnengeleid. Het betrof hier br. Leidekker en echtgenote met nog twee broeders. Br. Leidekker is evangelist, woont nog slechts betrekkelijk korte tijd in Ede en heeft daar een kleine groep mensen om zich heen vergaderd. Na de dood van ev. Plantinga en echtgenote en br. en zr. Groos was de kring in Ede tot slechts enkele leden teruggelopen, doch door de komst van br. Leidekker is deze arbeid weer nieuw leven ingeblazen. En wij willen geloven en ons gebed zij daarvoor, dat in Ede nog eens een gemeente tot stand mag komen. In twee diensten werd de doop voltrokken, 's morgens werden twee broeders gedoopt, terwijl in de middagdienst br. Leidekker en echtgenote in het watergraf afdaalden. Velen waren die dag getuige en beluisterden met aandacht de prediking van onze voorganger, die wees op het onderhouden en doen van Gods geboden.

In de middagdienst vierde de gemeente het H. Avondmaal. Hartelijke woorden van welkom werden door onze broeder ouderling v. Gelderen gesproken en ook br. Leidekker gaf mede namens de anderen uiting van de blijdschap die er in hun harten leefde. Dat nog meerderen in gehoorzaamheid mogen volgen.

Over de bouwplannen onzer gemeente heeft u in 't verleden reeds het een en ander kunnen lezen. Voordat ons thans in gebruik zijnd gebouw, i. v. m. het Stadsplan wordt afgebroken, hoort u nog wel weer wat van ons. God zegene al onze gemeenten tot redding van het verlorene en tot eer van Zijn Naam.

De secr. B. H.

MUSSELKANAAL

Medeverbondenen in de Heer. Voor een intensievere bearbeiding van Gods Wijngaard hebben de broeders en zusters hier gemeend zich, met goedvinden van de de gemeente te Stadskanaal, te moeten afscheiden om te komen tot een zelfstandige gemeente.

Na vele besprekingen met de moedergemeente zijn wij dan zo ver gevorderd, dat een bestuur is verkozen, bestaande uit de broeders S. Metz, voorz., P. Takkenberg, secr., K. Buntjer, penningm.

De 14de September D.V. zal Ds. J. W. Weenink de gemeente institueren, zodat deze dag een dag van vreugde zal worden voor de nog jonge gemeente. Onze verwachting is van de Heere.

P. TAKKENBERG, secr.
Sluiskade 54, Musselkanaal.

ZANDBULTEN

Zondag 17 Aug. was het een ware feestdag voor onze gemeente, en bovenal voor onze jonge zuster, die op deze Zondag door de doop tot de gemeente werd toegedaan.

Er was voor deze dienst veel belangstelling; velen waren gekomen om deze dienst bij te wonen. Stil en met veel aandacht werd geluisterd naar de prediking van onze voorganger, waarin op zeer duidelijke wijze over de doop werd gesproken.

Moge deze dienst voor velen maar een roepstem zijn geweest om ook te gehoorzamen naar Gods eigen Woord.

Ook onze vroegere voorganger Br. Baptist was deze dag in ons midden, en deze heeft de morgendienst willen leiden.

's Middags na de doopdienst mochten we met onze jonge zuster aanzitten aan de tafel des Nieuwen Verbonds, waarbij beide voorgangers onze zuster een hartelijk welkomswoord toespraken.

's Avonds om 8 uur hadden we nog als gewoonlijk een openluchtsamenkomst te Kollumerzwaag, waar vele mensen komen luisteren naar de boodschap van vrede en verlossing door het bloed des Kruizes.

Onze arbeid staat in het teken van nieuw leven. Velen komen wederom in gloed voor de zaak van onze Koning Jezus Christus.

Ons verenigingsleven groeit en we kunnen melden, dat we er weer twee zusjes bij gekregen hebben, namelijk een grote- en kleine-meisjesvereniging.

Het gaat goed. Voorwaarts steeds.

Verder moeten we tot onze grote spijt melden, dat onze voorganger na een tijd van een jaar en drie maanden Zondag 7 Sept. in de middagdienst afscheid van ons hoopt te nemen wegens vertrek naar Amerika.

Onze broeder werkte hier met veel zegen, velen kwamen luisteren naar de prediking, zowel in de kerk als in de openluchtsamenkomsten.

Moge de Heer ook in zijn nieuw arbeidsveld zijn werk maar rijkelijk zegenen.

Wij blijven biddend verwachten, dat onze Heer ons spoedig een voorganger terug moge schenken ter eer van Zijn Naam en tot redding van het verlorene.

N. L., secr.

Wapenschouw

der Nat. Chr. Geheelonthouders Vereniging

te Enschedé op 26 en 27 Aug. j.l.

Op bovengenoemde data werd de 66e algemene vergadering der N.C.G.O.V. gehouden, en enkele indrukken van deze goedgelaagde A. V. wil ik onze lezers niet onthouden.

Laat ik U direct dan mogen zeggen, dat het goede dagen waren te Enschedé. Zulk een A. V. kunt u het beste vergelijken met een A. V. van onze Unie. Het aantal bezoekers is ongeveer gelijk, ook het aantal stemgerechtigden (plm. 130). De blijdschap om elkaar te zien, de geloofsovertuiging en belijdenis, het samenwerken voor één en hetzelfde doel, ja practisch alles wat wij bij ons op een A. V. vinden, vindt u ook op de A. V. der N.C.G.O.V.; dat zal mijn mede-geloofsgenoten ongetwijfeld zijn opgevallen.

De begroetingsavond op Maandag 25 Aug. was buitengewoon goed en mooi. Een keurig verzorgd programma werd de deelnemers aangeboden en hetgeen de Enschedese vrienden met eigen krachten voor het voetlicht brachten was af.

Na de goede inzet, begon de volgende morgen om 10 uur in de Grote Societeit de vergadering. Een rijk voorzien en zeer gevarieerde agenda noopten wel tot vlug en zakelijk werken, en daaraan heeft het dan inderdaad ook niet ontbroken. Het openingswoord van Prof. Dr. A. H. Edelkoort, waarbij we opnieuw bepaald werden bij de grote verantwoordelijkheid, die wij als christenen hebben in deze na-oorlogse tijd, waarin helaas het drankgebruik en misbruik zo zeer was toegenomen, legde meteen reeds beslag op de vergadering.

Dat bij de dijkdoorbraak van het alcoholisme de N.C.G.O.V. paraat is om pogingen aan te wenden om het gat te dichten, getuigen wel de vele besluiten, die genomen zijn. O.a. zal getracht worden meer zendtijd bij de N.C.R.V. te krijgen voor de propaganda. Tevens zal de maand November propaganda-avond worden. Ook werd een tweede landelijke propagandist benoemd, een geluidsfilm plus geluidsinstallatie aangeschaft, het hoofdbestuur met twee leden uitgebreid; waaruit voldoende mag blijken, dat de N.C.G.O.V. nog fris en paraat is om opnieuw met nieuwe moed en het oude élan de strijd aan te binden tegen het monster alcohol.

Dinsdagmiddag werden de congressisten ten stadhuize door B. en W. ontvangen. Over en weer volgden de gebruikelijke toespraken, waarna het fraaie stadhuis met z'n magnifieke interieur werd bezichtigd.

Een autotocht naar bad Boekelo, waar de maaltijd werd gebruikt, viel zeer in de smaak.

Ook mag niet onvermeld blijven de kerkdienst des Dinsdagsavonds in de Grote kerk, warr prof. Edelkoort sprak over: „Geheelonthouding en erfzonde", en evangelist Nijland van Enschedé over: „Geheelonthouding juist nu". Het was een waardig slot van de eerste dag.

De tweede dag werd er alleen 's morgens vergaderd. Er werd gesproken door ds. Korevaar van Zwolle over: „Geheelonthouding en offergedachte", en door ondergetekende over: „De praktijk van het afdelingswerk". Op beide referaten volgde een zeer geanimeerde bespreking.

Het conges werd besloten met een koffietafel, aangeboden door Enschedé. Het waren inderdaad goede dagen en Enschedé heeft wel het beste beentje voorgezet om die dagen te maken voor al de deelnemers.

Wederom is een nieuwe stimulans ontvangen om onverdroten voort te gaan op de weg der Geheelonthouding, in dienst van God en de naaste. Opnieuw brandt het in ons, dat de liefde van Christus ons dringt.

Mochten vele medechristenen dat leren, want ons volk heeft behoefte aan bouwers, niet aan praters.

Laat mij dan besluiten met een woord van Enschedé:

Werkt
allen
werkt allen mee in de N.C.G.O.V.
in de
N.C.G.O.V.

K. PRINS.

Penningmeesters

Gij hebt allen een kennisgeving ontvangen van de door Uw gemeente aan de Unie verschuldigde bijdrage over het jaar '47—'48. Mag ik nog eens vriendelijk opmerkzaam maken op mijn verzoek om de helft in de maand September te betalen? Dat is in verband met het feit, dat de kinderbijslag over het eerste halfjaar betaald moet worden. Wanneer een gemeente in staat is om dadelijk het gehele jaarbedrag ineens te betalen, zou mij het zeer aangenaam zijn, als ik het gehele bedrag in September mocht ontvangen. In elk geval mag ik wel op uw aller medewerking rekenen in die zin, dat uiterlijk 30 September minstens de helft betaald is. Een vlotte afwerking der betaling is een Unie-belang!

De Unie-administrateur T. JANSMA.

Mededelingen

DANKOFFERWEEK 7—14 SEPT.

Door middel van ons weekblad „De Christen" het laatste bericht aangaande onze dankofferweek.

De dankofferzakjes zijn deze week verzonden en zullen zeer waarschijnlijk wel in het bezit van de secretaressen zijn. Enkele afdelingen moeten nog even geduld hebben, omdat ik de adressen der secretaressen en het aantal leden nog niet weet. Zo gauw mogelijk ontvangt u ze.

Mocht er door een enkele afdeling, na het ontvangen der zakjes, niet meer vergaderd worden, willen de secretaressen er dan voor zorgen, dat elk lid en ieder, die graag een offer uit dankbaarheid wil geven, een zakje krijgt voor 7 Sept?

Alle begin is moeilijk. Neem het de nieuwe penningm.esse niet al te kwalijk wanneer het nog niet helemaal zo gaat als 't moet.

Misschien mag ik ook vanaf deze plaats de medewerking van onze broeders inroepen. U *mag* ook met ons mee offeren. Misschien zijn er wel, die zeggen: ik weet zo weinig van de arbeid van Zusterhulp.

Onbekend maakt onbemind.

Neem de moeite en stel u op de hoogte van wat Zusterhulp doet en welke plannen zij heeft. Ik weet zeker dat u dan offert en voortaan uw volle sympathie aan onze arbeid schenkt.

Dat is het, wat wij nodig hebben.

Gewoonlijk wordt er een beroep op de penningmeesteressen gedaan om het geld zo gauw mogelijk op het girono. te willen storten. Daar ik op 't ogenblik nog niet over een gironummer beschik, vraag ik u, te wachten met het zenden der gelden, tot het nummer bekend gegeven is. Er wordt aan gewerkt en ik hoop dat het spoedig in orde mag komen.

Denk vooral van 7—14 Sept. aan het woord dat ook op de zakjes gedrukt staat: „God heeft de blijmoedige gever lief".

Met zustergroet, uw penningm.esse,
IJ. DE HAAN—Engelsman.

ZANDBULTEN

Zondag 7 Sept. a.s. 's nam. 2 uur hoopt onze voorganger Ds. S. Slort, afscheid te nemen van onze gemeente wegens vertrek naar Amerika.

Broeders, zusters en vrienden uit andere gemeenten worden vriendelijk uitgenodigd deze diensten bij te wonen. Zij, die nachtlogies wensen, gelieven zich zo spoedig mogelijk op te geven aan onderstaand adres.

Groetend namens de gemeente,
N. LOURENS, Zwagerveen 74.

Zondag 14 Sept. zal voor de gemeente te Stadskanaal een heel bizondere dag worden. Dan toch zal Ds. Weenink na een arbeidstijd van ruim 36 jaar afscheid nemen van de gemeente. De dienst zal gehouden worden 's middags 4 uur in de Baptisten kerk te Stadskanaal.

Namens de gemeente,
J. REILING Jzn., secr.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Stadskanaal heeft tot haar voorganger beroepen Ds. F. E. Huizinga van Leeuwarden.

Het secretariaat van Jedaco berust thans voorlopig bij de heer P. Mets, Sluisstr., Musselkanaal.

Abonné's

De lange avonden komen weer! De leestijd is weer aangebroken. Nu kunt u heel gemakkelijk een goede kennis winnen als mede-lezer van ons weekblad. Ik mag u tot mijn vreugde vertellen, dat ik in de afgelopen week een 10-tal nieuwe lezers mocht noteren als abonné. En deze werden door abonné's gewonnen! Komt, doet ook eens uw best en meldt mij een nieuwe abonné! Het mag er ook gerust méér dan één zijn!

De administrateur T. JANSMA.

Maandag 8 Sept. D.V. hopen wij met onze lieve ouders

H. v. d. Deen
en
S. v. d. Deen-Boiten

hun 25-jarige echtvereniging te gedenken.
Moge God hun nog lang sparen is de wens van hun dankbare kinderen

Renk en Gé (verl.)
Giny en George (verl.)
Johan

Veendam, Sept. '47
Jak. Bruggemalaan 92

Receptie van 3—5 uur

Heden overleed zeer plotseling in zijn Heer en Heiland, onze lieve man, vader, zoon, broer, schoonzoon, zwager en oom

Albert de Boer

in de bloeiende leeftijd van 40 jaar.
Te weten dat hij ingegaan is in 't Vaderhuis met zijn vele woningen, lenigt onze diepe smart.

Wed. W. de Boer—de Jonge
Tini en Hennie
Fam. de Boer
Fam. de Jonge

Eindhoven, 25. Aug. '47.
Kreugelstraat 7.

BIEDT ZICH AAN
net Buitenmeisje
leeftijd 17 jaar, als hulp in de huishouding, liefst in Baptist gezin.
Brieven aan A. de Haan, Pastoriedijk 362, Pernis.

Heden behaagde het de Heere plotseling uit ons midden weg te nemen onze geliefde broeder

Albert de Boer

in de krachtige leeftijd van 40 jaar.
Hij wist zich geborgen in zijn Heer en Heiland.
Een weerzien in 't Vaderhuis zij ons tot troost.

De Baptisten gem.

Eindhoven, 25 Aug. '47

Wie wil aan alleenst. zuster, 61 j., in bezit van eigen meubels, die nog steeds geëvacueerd is, een

gedeelte van hun woning verhuren?

Ook genegen met een zuster samen te wonen.
Brieven onder nummer 1418 adm. De Christen.

TE KOOP een gebruikt in goede staat verkerend

orgel (concertorgel)

zes spels. Geschikt voor kerk of lokaal.
Te bevragen bij W. Massink, secr. Bapt. gem., Foxhol.

Wanneer alles meeloopt zal de levering van de

Tabitha-kalender 1948

reeds in de maand September kunnen beginnen. Hebt u er al één besteld? Gij kunt dit alsnog doen bij één onzer medewerkers of bij G. A. Buitenhuis, Vaillantlaan 47II, Den Haag

Nieuwe reeks Zangdiensten Kerkelijk Jaar 1947—'48

Thema: Wat Christus aan de wereld brengt

Dezer dagen verschijnt:

Advent- en Kerstzangdienst

Predikanten, Evangelisatie-commissies, Chr. Zangverenigingen vraagt PROEFEXEMPLAREN aan bij de Uitgeefster C.V. Wijlen A. Jongbloed's Uitgeverszaak, Grote Kerkstraat 16—18, Leeuwarden.

Na kennisname zult u bemerken, dat met gebruikmaking van onze ontwerpen bijna de gehele voorbereiding van een ZANGDIENST reeds door ons voor u is gedaan.

Comité Interkerkelijke Zangdiensten Rijswijk (Z. H.)

JAARGANG 64 - Nr. 2862
VRIJDAG 12 SEPT. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Kracht!

Merkwaardig hoe begrijpelijke dingen in wezen onbegrijpelijk zijn!

Een jonge kerel met een gevoelig hart klaagde mij eens zijn nood. Pas een paar maanden aan de gemeente bleek hij bitter ontgoocheld door het gemis aan gemeenschapszin zijner geloofsgenoten. Er was zowat geeneen, die zich liet ontbranden aan de laaiende gloed van zijn idealisme en aan zijn enthousiasme ging men lichtelijk schouderophalend voorbij. Het was niet op zijn plaats om, wat zo vaak gezegd wordt, dat men eerst liefde geven moet wil men liefde ontvangen, in het midden te brengen. Daarom was het hem eigenlijk niet te doen; althans, dat was het niet wat hem bezeerd had. Maar dat men zo lauw, zo koud kon zijn tegenover de zaak des Heeren. Dat was hem een grief.

Begrijpelijk nietwaar? Men heeft het immers met mensen te doen, die in het bestaan met allerlei moeilijkheden hebben te kampen die uitgaan boven het draagvermogen.

Maar wat is dat begrijpelijke toch onbegrijpelijk, als men denkt aan de verandering, die het leven van de christen moet kenmerken! Is het niet een overgang van de duisternis tot het Licht? Zegt de christen niet, dat niet meer hijzelf, maar Christus in hem leeft? Waarlijk, de teleurstelling van mijn jonge broeder is gewettigd. Het zijn nog niet de slechtsten, wie deze smartelijke ervaring als lood op de ziel ligt!

Zullen wij ons echter door de rukwinden van zulke teleurstellingen uit de koers laten drijven? Op deze vraag met een verbeten „Neen!" te antwoorden vertolkt wel onze goedwillendheid — en dat is veel waard — maar nog niet onze kracht! En juist bij het laatste valt uiteindelijk de beslissing. Goede wil zonder kracht baat ons niet.

Op een van mijn vacantietochten kwam ik langs een groepje oude eiken, die op een heuvel uitzagen over het landschap, dat hen omringde. Een van deze machtigen scheen door de bliksem getroffen. Grote stukken schors waren van zijn stam gereten en een zwarte grillige lijn tekende nog het spoor van het rosse hemellicht. Maar, hoe gehavend ook, de boom droeg fier zijn kruin en in zijn takken en bladeren was nog plaats te over voor vink en merel. Het leven was sterker gebleken dan de geweldigste aanval, welke de vernietiging kon doen. Deze eik leefde niet door de gunst van de omstandigheden, maar uit zijn wortel! Daarom kon hij niet sterven door de ongunst der omstandigheden.

Wat *mogelijk* is in de natuur, is *regel* in het geestelijk leven. Leven wij uit de wortel van Gods barmhartigheid, dan blijft onder alle omstandigheden de stroom van Zijn zegen ons ten leven voeden. De omstandigheden wassen niet uit boven de kracht tot dragen. Alleen de lijdensschuwe kan menen, dat God een te zwaar juk oplegt en kan dus Jezus' woord vergeten, dat Zijn juk zacht en Zijn last licht is.

Dat de fout bij ons ligt, als onze christenstand in gevaar verkeert, is echter goed gezien louter evangelie! In zulk een toestand hoeft niets onmogelijks eerst mogelijk gemaakt te worden! Het beslissende wonder ligt niet in een vage toekomst, maar in het verleden! In het ogenblik van de bekering reeds kwam de ervaring ervan. Hiervan namelijk, dat Gods Kracht het eigen leven binnenstroomde om het zo onoverwinnelijk te maken. Immers mogen wij weten, dat God ons Zijn kracht laat ervaren met geen ander doel, dan dat deze kracht in ons zal worden tot een toonbeeld van Zijn eeuwige trouw.

Versaagt daarom niet! Van de Heer uit gezien is het normaal, dat ge in deze wereld en ook door de wereld in uw broeder en zuster lijdt. Nimmer heeft Hij beloofd, dat ge zonder litteken eenmaal de paarlen poort zult binnengaan. Het leven echter zegt Hij de Zijnen toe. Jacobus zegt: „Acht het voor grote vreugde wanneer ge in velerlei verzoekingen valt". Hij weet dat er dan geen sprake is van 's Heeren ontrouw. Zij stellen echter in het licht, dat de duivel die mens als een vijand beschouwt. Welnu, blijft dan ook in 't geloof! Blijft leven uit Gods kracht en — wat hetzelfde is — tot Gods plan. En diepe vrede zal u bezielen ook in de somberste wendingen van het lot.

BRANDT.

Losse Schakels

Onze Geschiedenis Voor enkele weken publiceerde De Christen een historisch verhaal over het Baptisme in de provincie Friesland. — De gemeente te Leeuwarden gaf een smaakvol werkje uit, waarin br. F. J. de Vries, de veteraan van het werk in Frieslands hoofdstad, de stichting en lotgevallen van de gemeente in die stad beschreef. Wie zou zulke pennevruchten niet met de grootste belangstelling lezen? Staat zulk een hemelse planting er eenmaal, dan wil ieder genadekind graag weten „hoe het groeide" en er zijn God in verheerlijken. De gemeente Groningen liet bij gelegenheid van haar gouden jubileum een gedenkboekje verschijnen, samengesteld door de toenmalige secretaris, A. Bos. Het jubileumboekje der Unie geeft feiten en cijfers uit ons verleden.

Meer schrijvers gezocht We nemen aan, dat er in enkele gemeenten, bij gelegenheid van jaarvergaderingen of gedachtenisfeesten, overzichten van de geschiedenis der betrokken gemeenten geleverd zijn. Zouden de broeders, die dergelijke opstellen over ontstaan en ontwikkeling van een bepaalde gemeente in hun bezit hebben, deze niet eens aan de redacteur-schrijver van de L. Schakels willen toezenden? Wanneer het mogelijk bleek, ze in drukvorm vast te leggen, bewezen we vele lezers nu reeds een dienst en hielpen we de latere schrijver onzer geschiedenis aan stof. Hij zal het min of meer subjectieve karakter dier leken-schrijverij wel weten te doen passen in het grotere raam der gebeurtenissen.

Kroniekboeken — profetische boeken Petrus zegt, dat heel de Heilige Schrift een profetisch karakter draagt. Ook de boeken der Kronieken vallen daaronder. Waar het de gemeente betreft in haar plaatselijke openbaringsvormen, hebben boekjes en opstellen, als wij boven bedoelden, een meer dan uitsluitend historisch karakter. Het is beschrijving van het werk Gods in en door mensenwerk; het is de beschrijving van levensvormen, door welke de genade Gods is heen geweven. In de gemeente raken beneden en Boven elkander; meer nog: zijn beneden en Boven door elkander heengevlochten. Van de gemeente geldt: het i s God, die onder of in u werkt. Dat geeft haar haar eigen karakter en waarde. Wie slechts oog heeft voor het soms klein-menselijke in haar geschiedenis, mist nog de verlichte ogen des verstands — heeft die althans nog niet leren gebruiken. Wie in de broeder slechts de mens kan zien en beleven, kent hem nog niet. Barnabas zag in zijn broederen de genade Gods. Slechts de profetische blik vermag in mensenwerk Gods werk te zien; in de bekeerde mens, de erfgenaam der heerlijkheid.

Weekeinden Zo geleidelijk aan begint zich onder ons een gewoonte te vormen, waartegen we tijdig willen waarschuwen. Het is het houden van z.g.n. weekends. Men houdt samenkomsten — 't liefst in een of ander vacantie-oord — zo van Zaterdag na de middag tot Zondagavond of Maandagmorgen. Hier wordt de Zondag buiten de gemeente doorgebracht en gebruikt tot misschien wel nuttige besprekingen, maar waarvoor men de gemeenschap met eigen gemeente verbreekt. Dat is verkeerd. De Zondag is de gemeentedag. Dan komt het geestelijk huisgezin samen en wat wij te bespreken hebben in een of andere bijzondere kwaliteit, hetzij als jeugdleiders of ouderlingen, moeten wij doen op een andere dag. Zolang we nog slechts de Zaterdagmiddag vrij hebben en niet de gehele Zaterdag, zullen we die besprekingen moeten houden op de Zaterdagmiddag. — We geloven gaarne, dat *op zichzelf beschouwd*, weekends heel gezegend kunnen verlopen, maar daarmede zijn ze nog niet gerechtvaardigd. Het gaat om de gemeente in haar geheel. Haar bijeenkomsten mogen niet verzuimd worden, omdat men een onder onsje hier of daar heeft. Op de duur schaadt dat haar aanzien en invloed. Men probere maar ernstig de Zondag voor de erediensten vrij te houden en het andere werk, dat indirect gemeentewerk is, op werkdagen te doen. Het gaat misschien met wat meer opoffering, maar gelukken zal het zeker.

L.

Wonderzucht
noch wonderylucht

Waarom lezen we toch zo graag de geschiedenissen van Georg Müller? Waarom grijpen ons de wonderen des Heren zo aan, die Hij verrichte in het leven van deze man? Waarom worden we stil, wanneer we Blumhardt's ervaringen nagaan? Waarom boeit ons zo de doorbraak van Gods macht? O, deze manifestaties van de Onzienlijke, Verborgene. Genieten wij ervan om dat daarin een sterke steun gegeven wordt aan het wankele huis van ons geloof? Ja. En omdat de glorie van God doorstoot in de wereld, waarin wij ons bevinden; die van ruimte en tijd. De vraag, die blijft, is, waarom deze zo zeldzaam zijn. Was Georg Müller, de man der wezen, die God hield aan Zijn Woord, dan een man van andere beweging dan wij? Waren Elia, Daniël en Hudson Taylor reuzen van nature; een hoofd groter dan de rest? Zeer nadrukkelijk verklaart de Schrift, dat bijvoorbeeld de eerste een mens was als wij. Op zijn gebed bleef de hemel drie en een half jaar gesloten. En toch, wanneer we deze dingen vernemen, hebben we het gevoel, dat we op onze tenen moeten staan; en dan halen we nog hun lengte niet.

We hadden een onderhoud over wat wij wonderen noemen. Een jonge man meende, dat deze nodig geweest waren op bepaalde tijden en daarom slechts nu en dan voorkwamen. Wij hebben de indruk, dat deze redenering in de grond geen gelovig hart bevredigt. Het is alsof men gouddoorstikte stof uit vroegere dagen om de magere leden legt om de armoede van nu te verbergen. Wat willen wij dan? Willen wij wonderen? Neen, wij bidden slechts om de komst van het rijk van God en het geschieden van Zijn wil. En wij geloven, dat daar waar God de tijd binnenkomt in koninklijke majesteit, de schaduwen, die de aarde bedekken moeten wijken. Waar God komt, daar komt geluk en leven en overvloed. Wij verwonderen ons daarom niet over de vele wonderen, die geschiedden toen Jezus op aarde was. Al de ellende moest wijken. Waar immer een mens was, die zich overgaf aan God en al zijn hoop zette op Hem, geschiedden dingen, waartegen het verstand niet opkon.

In een openluchtsamenkomst herinnerden we aan een geschiedenis uit het Nieuwe Testament. Hoe de verlamde voor Jezus' voeten wordt neergelaten en de Heer

zegt: Mens, uwe zonden zijn u vergeven. En later gebiedt: Sta op en wandel. Wij zeiden, dat we vreesden, dat de kerk al te veel de nadruk legde op het eerste: vergiffenis van zonden, en de „wereld" al te zeer dacht aan het lichaam: Sta op, wandel. Hebben wij niet uitelkaar gerukt, wat God samengevoegd heeft? Het komt mij voor, dat we de mens tezeer in stukjes geknipt hebben en van de ziel spraken alsof die als een pit in de notedop lag. Geleerden en ongeleerden delen ons in tweeën of drieën, maar deze drie of twee zijn één. Daarom is het ook, dat het lichaam lijdt, wanneer de ziel zondigt. De wortel van lichamelijk lijden ligt in het gebied der zonde. De verwoesting van het innerlijke leven heeft de afbraak, de ondermijning van het lichaam tengevolge. Het is geen wonder dat bij iemand de vraag opkomt, of dan niet ook de genezing der ziel, het herstel van het innerlijke leven, de rechtzetting daarbinnen, het herstel van het lichaam met zich meebrengt. Jakobus bindt deze twee dingen zeer nauw aanelkaar. Of, misschien beter: hij constateert nauwe samenhang. De zieke doe belijdenis, spreke zich geheel uit, houde niets achter, maar opene zich zonder reserve voor door de Heer geroepenen. Deze zullen daarna een gebed over hem uitspreken en hem met olie zalven. Het moet een gelovig gebed zijn. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, als er kracht aan verleend wordt. Men denke aan Elia. Dit is een woord uit het Woord, al brengen wij het ook weinig ter sprake.

Begeren wij wonderen terwille van het wonder? Een schouwspel. Of voor reclame? Om tot erkenning te dwingen? Om bevestiging van het onzeker wandelend geloof? Het hart is vol motieven. Indien dit slechts overheerst: opdat de naam van God verheerlijkt worde.

Een Beloner dergenen, die Hem zoeken. We schreven enige gedachten neer en plaatsten later boven die regelen de woorden: wonderzucht noch wondervlucht. Daarmee bedoelden we te zeggen, dat ons geloof geen product mag zijn van het wonder, doch dat we geloven mogen, dat God een Beloner is dergenen, die Hem zoeken en dat de gelovige de heerlijkheid Gods zien zal, die niet alleen in de bekering van een zondaar maar ook in het herstel van de ganse mens openbaar wordt. Ontzagwekkend onbeperkt, en wij, gelovigen zeggen misschien wel, dat men elke belofte niet letterlijk nemen moet, ontzagwekkend en zonder voorbehoud zijn de woorden van de Heere Jezus: En zo wat gij begeren zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen; opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. En dan nog eens, opdat wij het niet zouden vergeten noch wantrouwen: Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen. Het lezen van dergelijke woorden moet wel ieder het hoofd doen buigen en zeggen: ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Het is te vermoeden waarom Jezus Zich afvroeg: de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?

In bovenstaande herinnerden we aan Georg Müller. In een levensbeschrijving over deze man van de hand van Dr. A. T. Pierson las ik in een hoofdstuk over ervaringen in het gebedsleven enige opmerkingen, die u ter kennis moeten worden gebracht. Daar wordt gezegd, dat Müller bij zijn gebed vooral aan vijf dingen de aandacht gaf. In de eerste plaats moest er bij het gebed een volledig vertrouwen zijn op de verdienste en de voorbede van de Heere Jezus als de enige grond van alle verwachting van zegen. God Almachtig kennen wij in de verschijning van Jezus Christus en het is in Zijn Naam en om Zijns werks wille, dat wij toegang hebben tot de Verhevene, onze Vader.

Ten tweede zij men zich bewust, dat de zonde het gebed hindert, weerhoudt, breekt in zijn kracht. Men regele daarom elke verhouding, belijde zijn misdaden.

Ten nauwste daarmee samenhangend is de vraag wat eigenlijk tot het gebed drijft. Jakobus, die Elia aanhaalt als voorbeeld in het gebedsleven, spreekt van gebeden, die nimmer verhoord zullen worden. Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uwe wellusten doorbrengen zoudt. Misschien begeren we van God iets, dat ons alleen maar meer in de gelegenheid zou stellen dieper in de zonde te storten. Gezondheid, positie.

Van groot gewicht is hoe wij bidden, in welke innerlijke houding. Als wij bidden doch niet in geloof maar twijfelende, zijn we als een baar der zee gelijk, door de wind gedreven, op- en nedergeworpen. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Ook hier geldt het: Zo gij niet wordt gelijk een kind.

Tenslotte: men houde aan in het gebed. Men vreze niet te vaak te bidden. Wanneer de Heer niet meer gebeden wil zijn, dan zegt Hij het nadrukkelijk. Tot Mozes sprak Hij zo en Paulus vernam over zijn lichamelijke aangelegenheid niet meer om verlossing te vragen, daar hij deze last nodig had om niet verloren te gaan. De Heere Jezus leert ons in de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter en de aanhoudende weduwe, dat wij niet zouden vertragen maar bidden blijven.

Wellicht kunnen wij de oorzaak van onze geestelijke armoede, van onze armoede aan geestelijke ervaringen vinden in het feit, dat wij zo vreselijk weinig tijd besteden om te bidden. Wie van ons zondert in waarheid enige minuten per dag af om in stilte voor Gods aangezicht te vertoeven? Om voor Hem de deuren van het hart te openen, de geheimen Hem te zeggen, de plannen met Hem te bespreken? Wie onzer leest nog de bijbel, waarvan wij Zondag misschien nog zongen: o, bewaar mij steeds die schat!? En wie van ons zal nu, bekennende, dat de debacle, de ineenstorting van het geestelijk leven practisch een feit is, de knieën buigen? Want God is een Beloner dergenen, die Hem zoeken.

HUIZINGA.

Kerk - Gemeente - Secte

Slot

De bekering is echter een werk Gods. Dáármee vormt Hij de

Gemeente

Het is God, Die de Gemeente in het leven roept. De Gemeente is alleen Gemeente, als God deze maakt door mensen daaraan toe te voegen. Deze mensen zijn niet de gewone mensen, maar het zijn alleen die, in wie God Zijn heilswerk voltrokken heeft en die in geloof bewust een kind van God weten te zijn. Het is het lijden van Christus, waardoor zij verlost zijn. Zij hebben dit erkend, ze mógen dit erkennen, God geeft hun daartoe de volle gelegenheid. God wil geen anderen, God wil geen dode poppen, maar levende bouwstenen, waarmee Hij — en niet de mensen zelf — Zijn Gemeente opbouwt. Wie het anders zegt en wie beweert, dat de mensen dat doen, stelt bekering en geloof in een zwart daglicht.

Zodra een mens in geloof „ja" gezegd heeft, ontvangt

hij van Godswege de Doop, kan hij het H. Avondmaal meevieren, is hij lid der Gemeente. Hij heeft deel aan het lichaam van Christus. Nooit, nooit zal iemand, die in genade is aangenomen, durven zeggen, dat dit zijn eigen werk was. Het is Gods werk en al wat dan nog verder volgt is ook Gods wil.

Helaas geeft de praktijk van thans in onze Gemeenten aanleiding meer aan het lid wórden te denken als aan het lid gemáákt worden door God. Want indien iemand tot geloof komt en „ja" zegt, wat gebeurt er dan wel? Wel, er gebeurt niets. In onze Gemeenten kent men het wonderlijke verschijnsel, dat men gelovig kan zijn, zonder echter de Doop te hebben ontvangen, zonder het Avondmaal mee te vieren, zonder lid der Gemeente te zijn. Dat ligt in de eerste plaats aan die mensen zelf. Ze hebben wel „ja" gezegd in het begin, maar zij zijn verder ongehoorzaam gebleven en wensen zich niet te onderwerpen aan de Doop, die Gòd hun geven wil. Me dunkt, dezulken moesten meer voor de keus geplaatst worden. Ze moesten meer tot een beslissing gestimuleerd worden dan tot nu toe wel het geval is geweest. Het is niet goed te wachten, tot een pas bekeerde eindelijk eens besluit „de doop aan te vragen". Zodra iemand in een samenkomst tot geloof is gekomen, moest de Voorganger hem of haar gelijk voor de keuze plaatsen één der komende Zondagen gedoopt te worden. Bekering en doop horen bij elkaar — daar is geen afstand tussen en die mag er ook niet tussen gemáákt worden. Misschien is mijn zienswijze nog te onervaren, maar dan is het toch goed daarover eens te spreken. Iemand, die bekeerd is, moet dan ook niet „de doop aanvragen", doch eenvoudig de wens te kennen geven belijdenis van zijn geloof af te leggen en als logisch en Bijbels gevolg daarvan wordt hij gedoopt en in de Gemeente ingelijfd. Het is goed, dat wij onder ons iemand met zijn Doop en eerste Avondmaal gelukwensen, want ze zijn gaven van Gòd, die we dankbaar mogen aanvaarden.

Zo is het duidelijk, dat de Gemeente alleen uit gelovigen kan bestaan. Of mensen nu al koren en kaf samen willen laten opgroeien, in de Gemeente is dat onmogelijk. Daar kunnen ongelovigen niet worden toegelaten, daar kunnen ongelovigen niet worden gedoopt, daar kunnen ongelovigen niet plaats nemen aan de dis des Heeren. De deur naar de Gemeente wordt door Gòd gesloten gehouden en alleen geopend voor Zijn kinderen. Daar, waar Zijn Geest werkt aan de harten der mensen, daar zal ook de Gemeente worden uitgebreid. Het is immers de Héér, Die tot de Gemeente toedoet! Zodra daar ook maar iets menselijks invloed begint te krijgen — en hoe licht kan dat gebeuren! — ondervindt de Gemeente daarvan de schade.

De Gemeente is het voorlopig aardse, geestelijke tehuis, waar God Zijn kinderen verzamelt en voedt. Dáár worden ook andere geluiden gehoord dan in de ruimte van de Kerk, waar enkel gepredikt wordt. In de Geméénte wordt gelóófd, wordt beléden, wordt het Avondmaal gebruikt. Dat men in de Kerk óók de sacramenten is gaan bedienen, heeft de Geméénte *in* de Kerk verwóést. De Kerk mag slechts voorportaal zijn. Als men de mensen dáár laat staan en daar zelfs laat huizen, gaan de wonderen van Gods Gemeente voor dezulken niet open. Daar ondervindt men niet de gemeenschap der heiligen. De binnenste kamers blijven dicht, want achter het portaal heeft men het huis al afgebroken. Heeft men daarom wellicht in de Kerk een organisatie voor „*Gemeenteopbouw*" o.l.v. Prof. Kraemer? Alleen vrees ik, dat zijn werk vastloopt, zolang er nog zóveel stemmen opgaan als de in dit artikel eerder aangehaalde uitspraken. Het is een feit, dat er in de Kerk rondom deze punten een groeiende discussie is waar te nemen, waarover we ons verblijden en die we met veel belangstelling aanhoren.

Tot de Gemeente worden allen geroepen, die geloven en zij worden naar binnen geleid en als huisgenoten des geloofs opgenomen. Welk een zegen, dat God ons de Geméénte gegeven heeft!

Toch beschuldigen onze kerkelijke vrienden ons vaak, dat we

Secte

zijn. Een secte heeft slechts een klein deel der waarheid tot kernpunt gemaakt. Dit kan bijv. zijn: de wederkomst des Heeren, het uitschakelen van ambtsdragers, de rustdag op Zaterdag, de doop, enz.

Maken wij van de Doop een hoofdpunt? Inderdaad heeft men misschien in het verleden wel wat al te vaak over de doop met anderen gesproken. Men spreekt zo licht over de dingen, die verschillen, omdat die opvallen. Als we een tweeling bekijken, zeggen we: „De mond van de linkse is wat anders dan die van de rechtse." Is daarmee de mond van die kinderen tot het belangrijkste geworden, wat er aan hen te zien is? Natuurlijk niet.

Zo nu is het ook met de Doop. Daarin verschillen wij van vele andere geloofsgemeenschappen. Maar het hoofdpunt is het niet. Voor ons is het voornaamste de volle inhoud van het rijke Evangelie en dat te verkondigen in gehoorzaamheid aan Gods Woord is onze hoogste roeping. We willen — omdat we het moeten — om het zo eens te zeggen: Kerk èn Gemeente zijn. De secte wil — dunkt me — alleen maar Gemeente zijn.

Als Kerk hebben wij een schone taak.

Als Gemeente mogen we God dankbaar zijn voor de gaven, die Hij ons daarin gegeven heeft.

Sn. J. BR.

Opnieuw ter tafel

We hebben een eigen zangbundel. Het: gelukkig! en helaas! hebben we van wel- en nietdenkende mensen om strijd horen uitroepen. Het feit blijft: de bundel is er. Hij is natuurlijk niet volmaakt. Hij is ook de enige niet. Hij is evenmin de meestgebruikte noch buitengewoon populair. Maar hij is er en hij bevat alle critiek ten spijt een schat van schone liederen. De steen is weer aan het rollen gebracht — de steen des aanstoots? waarom niet een ter verheffing? — en wij moeten nu zeker verder. Er zijn namelijk drie mannen, die wat op het hart hebben. Alle drie zingen ze een eigen wijs doch eenstemmig zijn ze tevens. Het woord van de Weleerw. Heer Hasper is vooral aan onze zangbundelcommissie gericht. Zij zal haast niet kunnen zwijgen na deze vriendelijke mededelingen.

E.-R.

Lofzangen en Gebeden

De mededeeling van den Heer Zijp uit Amerika, dat het daar heel gewoon is, wanneer men in eene middelmatig groote kerk drie groote vleugelpiano's aantreft, heeft de zaak van het Kerklied en het Lied voor Evangeliesatiesamenkomsten opnieuw aan de orde gesteld.

In het jaar 1941 heeft de „Commissie van Voorbe-

reiding" een veertigtal artikelen in „De Christen" geschreven. Ook het jaar 1942 begon goed. Op 2 Januari werden de laatste vragen van den Heer Hof beantwoord. Deze schreef terug in het nummer van 9 Januari. Daarna kwamen artikelen van de Commissie op 23, 30 Januari en 13 Februari, toen op 9 en 16 October, maar dit zijn — voor zooveel mij bekend is — de laatste voorlichtingen geweest. Wel schreef in Maart 1942 nog de Heer Van der Flier, maar met den oorlog blijft dan het zoo krachtig begonnen werk tot algemeene verbetering van den zang in den eeredienst der Baptisten Gemeenten liggen. Eerst in Augustus 1945 schrijft Ds de Haan over zangkoren, mannenkwartetten en huis zangdiensten. Einde Maart 1946 komt hij daarop terug in zijn artikel „Onze Zangkoren". Omstreeks dienzelfden tijd neemt Ds Louw het onderwerp over. Handelende over „Stijl binnen onze kerkgebouwen", zegt hij: „Hier valt het bijzondere weg onder het algemene. Hier moeten niet te veel verzen met „ik" en „mij" gezongen worden. Hier zingen we als gemeente en dan niet alleen als gemeente, zoals ze samengesteld is in dat ogenblik, maar als gemeente, die de eeuwen en volken omspant. Hier zingen we het lied, dat voor duizend jaar de gevoelens der verlosten vertolkte; hier jubelen we een vreugdezang en heffen een bede tot God omhoog met de donkerkleurige gelovige in Jamaica, met de kinderen Gods, waar ter wereld en uit welk volk, geslacht, taal of natie ook verzameld door den goeden Herder." Het moet voor de Nederlandsche Baptisten eene aangename gedachte zijn, dat de notatie der melodieën uit de „Lofzangen en Gebeden" wordt overgenomen in den Maleischen bundel, die nog dit jaar in 100.000 exemplaren naar Indonesië gaat. Terecht wees de Heer Van der Goot den Schakelredacteur van 15 Augustus j.l. er op, dat in den bundel der Baptisten het beste aan woorden en melodieën geboden wordt, dat thans in Nederland beschikbaar is. De Heer Goezinne schreef echter daarna een artikeltje, waarin de eigenaardige uitdrukking voorkomt: „zo lang we nog geen betere bundel hebben".

Dat woord „betere" zal wel zien op een gemis aan liederen voor Evangeliesatiesamenkomsten. De behoefte daaraan werd eenige jaren geleden reeds uitgesproken door de „Commissie van Voorbereiding" en later werd zij mij kenbaar gemaakt in de pastorie van Hengelo. Gedurende den oorlog is daaraan hard gewerkt. Een concept voor eene soort „Vervolgbundel" had aan de Unie van Baptisten Gemeenten reeds een jaar geleden kunnen zijn voorgelegd, indien niet het bombardement in Den Haag vlak voor het einde van den oorlog de geheele copie had vernietigd. Er waren afschriften in Oosterbeek. Die gingen ook totaal verloren bij de luchtlandingen der Engelschen en het verweer der Duitschers. In 1948 wordt getracht opnieuw zulk een boek met Evangelisatie-liederen voor de Baptisten samen te stellen.

Mij treft nu en dan, dat „De Christen" melding maakt van Gemeenten, waar men nog niet tot invoering van het eigen boek is overgegaan. Ik weet wel waardoor dat komt. De „Harmonisaties", waarmede de kerkzang begeleid wordt, zijn niet instrumentaal gedacht, maar geschreven voor koren. De „Lofzangen en Gebeden" hadden tegelijkertijd geschreven moeten worden in eene zeer eenvoudige vierstemmige zetting, die zoowel ter begeleiding als voor koorzang kon dienst doen. Het voorbereidende werk hiertoe is met den oorlog verloren gegaan.

Indien daartoe echter bij vernieuwing de wensch werd kenbaar gemaakt, zou in het einde van het jaar 1948 zulk een boek kunnen verschijnen. Maar bij de zeer groote moeite om in dezen tijd iets te vervaardigen en uitgegeven te krijgen, zou eene begeerte toch wel officieel dienen te worden uitgesproken. Voor de Baptisten is tijdens den oorlog veel meer gedaan dan zij hebben geweten.

In verband met de aanstaande campagne in de Gereformeerde Kerken om tot een beter Psalmgezang te geraken verschijnen in het najaar nog twee uitgaven, welke van belang zijn: „Orgelbegeleiding bij het Psalmzingen" en de revisie van de Psalmberijming-1936.

De laatste nummers van „De Christen" geven te denken, dat er een „rapport" van den „Zangbundel-commissie" op komst is. Het gemakkelijkste is, wanneer weer als vroeger eene eigen Commissie der Baptisten de Gemeente voorlicht omtrent de thans bestaande mogelijkheden.

H. HASPER.

's-Gravenhage, Benoordenhoutscheweg 250.
29 Augustus 1947.

(Op verzoek van den schrijver in de oude spelling.)

Onze bundel en het gijzelaarskamp

In De Christen van 22 Augustus wordt ons verteld dat „op een gegeven ogenblik" onze bundel gekozen werd voor de gemeenschappelijke eredienst. In het nummer van verleden week staat „dat onze bundel bij de erediensten werd gekozen vóór de andere bundels".

Ook op dit punt moet geen sprookje ontstaan en daar ik de enigste Baptist in het gijzelaarskamp was, meen ik goed te doen te vertellen wat in en van beide berichten juist is.

In het gijzelaarskamp te St.-Michielsgestel werden door de Protestanten en de Roomsen erediensten gehouden, dagelijks. Bij de Protestanten werd gezongen, voorzolang en -zover dat was toegestaan, uit de nieuwe Hervormde Bundel. De Roomse en Protestantse diensten werden afzonderlijk gehouden. Voor Pasen 1943 werd een poging gedaan om een gemeenschappelijke dienst te organiseren. Een poging waarvoor, ook bij mij, grote sympathie bestond. Op een „gegeven ogenblik" kon het nog stranden op de zang. De Roomsen wensten niet uit de Hervormde Bundel te zingen, en de anderen maakten bezwaar tegen, naar ik meen, de Gregoriaanse zangen. In elk geval kwam men op het zingen niet tot een overeenstemming. Toen ging ik met onze schone bundel naar prof. van Groningen, die voor de Protestanten in de commissie zat, en deze goede man was zo dankbaar. Dit was de brug tussen Rooms en Protestant, dit bracht de oplossing. Uit onze bundel werden een paar liederen gezocht en deze zijn in de gemeenschappelijke dienst op Pasen gezongen.

Het is in het kamp bij deze ene gemeenschappelijke dienst gebleven, maar ik kan U verzekeren, dat ik trots was op *„onze"* bundel. Wat ik niet snap, waarde eindredacteur dat is, dat er in onze gemeenten nog hier en daar gezongen wordt uit „afdankertjes" van andere kerkgenootschappen.

In het kamp werd iedere avond een dagsluiting gehouden. Dat was verboden, maar op elke kamer kwamen enkelen bijeen voor deze sluiting. Er werd niet gezongen. Er werd een gedeelte uit de bijbel gelezen, een vers gelezen en gebeden. Bij mijn beurt las ik immer uit onze bundel. Allen, die in onze kamer meededen aan deze sluiting, hebben me gevraagd een exemplaar van deze mooie bundel te mogen bezitten. En dan moet je Baptisten ontmoeten, die onze eigen bundel veroordelen, zonder deze bundel te kennen. Heus eind-redacteur, deze exemplaren lopen vandaag aan de dag nog vrij rond.

Heerenveen. E. DE HAAN.

Op de bres voor onze eigen zangbundel: Lofzangen en Gebeden

Het is onze lezers wellicht bekend, dat binnenkort een nieuw tekstboekje van de zangbundel van Joh. de Heer zal verschijnen.

Ik leg hier bijzonder de nadruk op het woordje *nieuw*, want zo is het inderdaad.

In deze bundel zullen verschillende liederen wegvallen en ook zullen er een 50 à 60 tal een nieuwe plaats innemen.

Het is niet de eerste keer dat ons zoiets overkomt, maar weet wat de gevolgen zijn als wij deze tekstboekjes en straks ook de nieuwe muziekbundels weer in onze gemeenten gaan invoeren? Dit, dat het iedere gemeente *honderden guldens zal gaan kosten.*

Brs. en zrs., daarom op de bres voor onze eigen zangbundel. Laten onze ogen eindelijk eens open gaan.

Hoewel ik zelf boekhandelaar en dus ook koopman ben, moet deze zaak mij toch van het hart en waarschuw ik u ernstig, voordat gij een nieuwe zangbundel aanschaft — *bezint eer gij begint.*

Met broedergroeten, Uw br. in Chr.,
D. MOLIJN, Emmen.

Ons Seminarie

Nu de vacanties achter de rug zijn heb ik goede hoop voor deze actie uw volle medewerking te zullen krijgen. Ik geloof, dat u het met mij eens is, dat nu we een eigen seminarie hebben en een tehuis waar onze studenten rustig kunnen studeren er ook een flinke bibliotheek moet komen. O, zegt u nu weet ik het al! Ja, natuurlijk 't is ons om boeken te doen. De Commissie der Unie was zo vriendelijk reeds een bedrag voor dit schone doel beschikbaar te stellen en we hopen elk jaar een bedrag te incasseren, maar we hebben nog een grote kast die vol moet, en we zijn van plan er nog meer kasten bij te maken. Wilt u ons helpen te zorgen dat er wat in komt? Br. Planting als emeritus-predikant gaf het goede voorbeeld door een gedeelte van zijn boeken, waar hij afscheid van wilde nemen, aan ons te vermaken. Wie volgt? Neen, u behoeft niet te wachten tot u met emeritaat gaat, we kunnen ze voor die tijd ook reeds gebruiken. Misschien heeft u boeken, die u niet meer gebruikt en die voor ons waarde hebben. Zendt ze ons! U moogt gerust ook eens een boek sturen, dat u lief is en waarde heeft, maar dat u met een blij hart als een offer af wilt staan voor onze mooie zaak.

Vooral de brs. predikanten kunnen hier een offer brengen, want ik weet wat het is een boek dat je lief hebt en eigenlijk zo'n beetje je tweede vrouw geworden is, af te moeten staan. Probeer eens of ge het kunt.

Indien enigszins mogelijk zendt u ons de boeken franco. Verder spreken we af, dat we geen boeken retourneren. Mochten we van het een of andere werk eens een dubbel exemplaar ontvangen, dan verkopen we dat om daarmede eventueel de onkosten te kunnen dekken en nieuwe boeken aan te kunnen schaffen.

Het spreekt vanzelf, dat ook niet-predikanten ons boeken mogen zenden. Zo af en toe zien we in, laten we zeggen: een lekenbibliotheek, waardevolle boeken, waarvoor wij ons aanbevolen houden! Heeft u geen boeken en wilt u toch iets doen, zendt ons dan „money", wij zorgen wel voor de rest. Eventuele giften zal ik in De Christen verantwoorden.

Mijn adres is Stadhouderslaan 90. Tel. 14533. Giro 133459.

Met hartelijke groeten uit Utrecht
uw G. W. TIJMAN.

S. v. d. W. te S. Tegen de uiteenzettingen, indertijd door Ds Brandt in De Christen gegeven over dopen in of met water is m.i. niets in te brengen. We worden gedoopt *in* de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en het water vervult daarbij een zekere functie. Zoals bij het Avondmaal de tegenwoordigheid des Heeren aan het brood verbonden is, zo is de doop in de naam van God, verbonden met het water. Hoe die relaties liggen, ontgaat ons, want dat is Gods geheim. Wij hebben slechts gehoorzaam te zijn en dan ontvangen we de zegen hunner reële verbinding. Hiermede zal natuurlijk niet gezegd zijn, dat de „ondergang in het water" bij de doop evengoed achterwege kan blijven.

C. v. W. te H. Uw vraag betreft al zowat hetzelfde onderwerp. De opmerking, door Ds J. C. Hoekendijk gemaakt in zijn boek „Aan Jezus' voeten" betreffende de doopvorm en de verwarming van het doopwater, is aan de kleine kant. Wanneer hij zegt:

> „Wat ons aangaat, wij geloven, dat niet de hoeveelheid water en de vorm van het dopen, maar het hart waarmede men de doop ondergaat, deszelfs betekenis en waarde bepaalt",

dan is dat een tegenstelling maken, van wat elkander niet tegengesteld is. Zij, die staan op de doop door onderdompeling, denken er immers niet aan om te ontkennen, dat het van beslissend belang is met welk hart men de doop ondergaat. Integendeel: juist zij leggen er de nadruk op, dat men *geloven* moet, zal de doop méér zijn dan een vorm. Maar wij zouden van Ds Hoekendijk wel eens willen horen of hij ook weet hoe het staat met het hart van een zuigeling, die in zijn kerk de besprenging ondergaat? Wanneer „de waarde en betekenis van de doop afhangt van het hart van gedoopte", kan men dan wel een zuigeling dopen? — Die vraag is ernstiger dan het geschil over besprengen of onderdompelen.

Pl. te....? Waarde broeder! waarom zet u de naam van uw woonplaats niet ook in de brief? Ik dank u voor uw groeten. De Algem. Verg. te Leeuw. heeft mij goed gedaan. Het bekomt mij altijd best in de gemeenschap der broederen. Wat zal dat een heerlijkheid zijn, straks, temidden van die grote schare, die het Lam verlost heeft en leidt!

Over de „doorbraak-kwestie", die velen bezig houdt, zullen we in De Christen maar niet schrijven. Men kan die zaken zo verschillend zien en ik denk er niet aan om me door leuzen van allerlei partijen op sleeptouw te laten nemen. Iedere baptist onderzoeke zelf maar, waar zijn plaats is en twijfelt hij, dan raadplege hij zijn

eigen predikant. — Maar geen drijverij: het is geen van beide zo heel erg als partijleiders ons wel willen doen geloven. Het is op politiek en sociaal terrein een strijd om de macht.

H. G. M. te Ad. Uw art. naar aanleiding van de L. Schakels, die ook reeds een schriftelijke reactie van br. v. d. G. uitlokte heb ik, schoon geen muziekkenner, met grote belangstelling gelezen. Nu merkt u op, dat u het niet geschreven hebt als koordirigent, organist of koorlid, maar als zuiver objectief vakmusicus, die zich vooral bezig houdt met kerkmuziek. — Dat laatste maakt het nu juist bezwaarlijk uw art. op te nemen in De Christen. Onze lezers zijn leken op dit gebied en begrijpen dat niet. Ik acht het van belang, dat de Comm. Liederbundel ook u hoort, maar acht uw vakkundige uiteenzettingen en opmerkingen voor ons blad niet geschikt. — Mijn indruk is, dat u de zaak te eenzijdig bekijkt uit het oogpunt van de musicus en te veel vergeet, dat vóor de eredienst toch andere dan kunstopvattingen en kunsteisen de doorslag moeten geven. U houde mij deze opmerking te goede. Mag ik uw art. doorgeven aan genoemde Commissie? — Dank voor uw belangstelling!

L.

Ons Unie-archief

Dat is tot nu toe een „stille in den lande" geweest. En het werd door velen met rust gelaten.

Zo is het helaas geweest.

Maar zo moet het niet blijven!

We willen niet alleen nú werken, maar ook bouwen aan de toekomst. En de toekomst zal mee bepaald zijn door de voorgeschiedenis in het heden en het verleden!

Daarom is het een zaak van belang, dat alle gegevens aangaande dat wat geweest is en nu geschiedt in het Unie-archief verzameld worden. Wat zouden we onze geschiedenis en daarmee onszelf beter kennen, wanneer de berichten en de stukken over de arbeid in het Unie-archief waren gedeponeerd! Maar nog kan iets ingehaald worden als nú allen met deze manie van het goede soort behept worden om alles wat maar van enige betekenis is voor het kennen en verstaan van de arbeid van de Baptiste gemeenten naar het Unie-archief te zenden en daaraan af te staan. Daarom doe ik bij dezen een dringend beroep op u allen, speciaal op de functionarisen in de gemeenten alsmede in het bijzonder op de ex-functionarissen, om eens met zorg en vlijt de „paperassen" na te zien. Brieven, berichten, acten, geschriften, notulen, enz. kortom alles wat in betrekking staat tot de arbeid onzer gemeenten is welkom.

Ook van alles wat heden geschiedt wil ik graag alle mogelijke gegevens ontvangen. Er worden verschillende gemeente-bladen uitgegeven. Van sommige krijg ik reeds geregeld voor het archief een exemplaar. Doch nog niet van alle. Mag ik de administratiën van de verschillende plaatselijke, districts, provinciale bladen vriendelijk opmerkzaam maken op het belang van het geregeld toezenden van een exemplaar aan het Unie-archief? Dat is voor de historie-schrijver naderhand een bron van gegevens. Ik mag er nu wel op rekenen, dat ik voortaan van *alle* bladen een exemplaar van elk nummer ontvang.

Laat ons niet alleen aan het heden denken, maar ook aan de historie, die uit elk heden gebouwd wordt!

Daarom: naar het Unie-archief met al uw papieren en gegevens, brieven en berichten, acten en geschriften, bladen en alle stukken van enige waarde!

Het Unie-archief is de verzamelplaats van alles wat het Nederlands Baptisme biedt en doet!

Het adres van het Unie-archief is: Tetterodestr. 47, Haarlem.

Ieder, die iets van waarde inzendt, kan verzekerd zijn van mijn dank! En van de dank van de historie-schrijver en van het komende geslacht!

De Unie-archivaris,
T. JANSMA.

Gods Boodschap
VOOR ALLEN

Het evangelisatiegeschriftje, waarover enkele malen in De Christen werd geschreven, onder het motto:

„Zorg toch dat ieder het weet!"

is ter perse.

Voor kostprijs en bestellingen zie De Christen van 25 Juli bladz. 8 en De Christen van 1 Aug. bladz. 6.

Die heeft u niet meer bij de hand? Dat dacht ik wel! Ziet hier dan:

1—10 ex.	15 cents per stuk
11—100 ex.	14 cents per stuk
101—500 ex.	12 cents per stuk
501—1000 ex.	10 cents per stuk
boven 1000 ex.	7½ cent per stuk

Het telt 24 bladz. en is 8 bij 16 cm. groot.

Bestellingen direct opgeven bij mij. Betalingen bij de Unieadministrateur.

J. LOUW.
Parkweg 6a, Groningen.

Ook al zwart

Op een conferentie van de verschillende Bijbelgenootschappen, gehouden te Bilthoven, bracht de Amerikaan dr. Eric M. North de vergadering tot verbazing door de mededeling dat het Boek der Boeken ook al op onregelmatige wijze verhandeld wordt. Zo bedraagt in Japan de officiële prijs van een Bijbel 3 yen oftewel f 1.50. Doch het Boek is uitsluitend op de zwarte markt te krijgen en wel tegen een prijs van 20 yen.

Over de gehele wereld worden thans jaarlijks 24 millioen Bijbels verkocht. China alleen neemt er 8 millioen af. Voor de verschillende Indische landen was het nodig dat de Bijbel in 110 talen en dialecten werd uitgegeven.

In Europa is jaarlijks vraag naar 7 millioen Bijbels, 5 millioen ervan worden verkocht in Duitsland.

Uit: De Uitkijk.

EXTRA MEDEDELING

Broeder Baptist zendt per expres volgende brief:

Pernis, 8-9-'47.

Waarde br. Huizinga,

Is het mogelijk deze week nog het volgende op te nemen in ons weekblad?

„Wie kan de Gemeente te Pernis zo spoedig mogelijk helpen aan een doopbassin? Zend dan a.u.b. dadelijk even bericht aan A. de Haan, Pastoriedijk 362 te Pernis, met opgave van grootte en kostprijs."

Wij hebben, Gode zij dank, een vijftal doopcandidaten. Een gebouw is al vrij zeker disponibel, dus zo enigszins mogelijk dopen wij te Pernis.

Misschien staat er nog ergens in Nederland iets wat wij kunnen gebruiken.

Dank voor de moeite hoor.

Met hartelijke broedergr.,
K. BAPTIST.

Wie helpt hier? H.

Verantwoording

Over de maanden Juli en Aug. is bij mij binnengekomen:

1. voor de E.C.U.: Zusterhulp f 630.—;
2. voor het Seminarie: Bapt. Gem. Arnhem f 41.25, mej. A. M. te S. f 5.—;
3. voor het Pensioenfonds: Den Haag Singel f 50.—, R'dam-C. f 25.54, Groningen f 125.—;
4. voor „onze jongens": J. W. te O. P. f 10.—, mej. A. M. te S. f 5.—, mej. v. H. te D. f 10.—;
5. voor De Zaaier: mej. A. E. te E. f 2.—.

Dat is geen grote oogst, zult u zeggen. Neen, dat is het waarlijk niet. En we hadden onze hoop nog wel gevestigd op een stroom vacantie-giften! Of komen deze nog nu men zich op de vreugden van de voorbije vacantie bezint? Hartelijk dank aan hen, die bovenstaande giften zonden! Laat ik de volgende maand aan veel méér gevers dank mogen kunnen betuigen! Het is een taak, én een schóne taak, voor u om de velerlei takken van Unie-arbeid door uw milde gift te steunen, in stand te houden en uit te bouwen!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Mededelingen

Het secretariaat van de Bapt Gem. te Hoogezand berust thans bij de heer J. H. Gnodde, Zuiderstr. 122, Sappemeer.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Nieuw-Weerdinge heeft tot voorganger beroepen Ds. G. v. d. Riet te Antwerpen (België).

Wie kan mij helpen aan de tegenwoordige adressen van onderstaande personen?

Soldaat A. Bosma, voorheen Kaderschool, Elst.

Joh. Schoppert, voorheen Blankenstr. 191 huis, Amsterdam-C.

Bij voorbaat mijn dank voor uw medewerking.

De adm. T. JANSMA.

Abonné's, andermaal

mocht ik een aantal nieuwe abonné's noteren. En dat door de goede medewerking van sommigen uwer. Zo gaat ie goed. Maar het gaat nóg beter, wanneer alle abonné's zich de kleine moeite wilden getroosten een nieuwe lezer en abonné te winnen. En dat is dan ook nog een moeite, die alleen maar vreugde bereidt, eerst al aan de abonné, die zijn best doet en dan niet minder aan de nieuwe abonné!

Verder wil ik gaarne de abonné's, die het 4de kwartaal nog schuldig zijn, vriendelijk verzoeken mij dit nu toe te willen zenden. Ze bewijzen de administratie een goede dienst, wanneer ze uiterlijk op Zaterdag 20 Sept. het abonnementsgeld ad f 1.25 gireren. Oók voor deze medewerking hartelijk dank!

De adm. T. JANSMA.

Advertentiën

Heden verblijdde ons de Heer met de geboorte van ons zoontje en broertje

Hendrik

G. Hamster
J. Hamster—Aeilkema
Martha

Blijham, 28 Aug. 1947

Hedenmorgen omstreeks half drie overleed zacht en kalm in de volle verzekerdheid des geloofs onze geliefde dochter, zuster, behuwdzuster en tante

Aaltje de Boer

in de ouderdom van 45 jaar.
Haar enigst verlangen was om bij Jezus te zijn.

De diepbedroefde fam.
J. C. de Boer
C. J. de Boer
F. de Boer—Smits
F. Visser—de Boer
H. Visser
F. de Vries—Haringsma

Staveren, 3 Sept. 1947.

Hedenmorgen omstreeks half drie overleed zacht en kalm in de volle verzekerdheid des geloofs mijn geliefde echtgenote en der kinderen zorgvolle moeder

Aaltje de Boer

in de ouderdom van 45 jaar.

De diepbedroefden
L. Wolthuis
Gerrit
Geertje

Staveren, 3 Sept. 1947

De 3e Sept. ontsliep in haar Heer en Heiland onze zuster

Aaltje de Boer

in de ouderdom van 45 jaar.
Langdurig was haar lijden, maar groot de vreugde die haar bereid is nu ze rust bij Jezus haar Heiland.
Moge deze zekerheid haar man en kinderen tot troost zijn.

Namens de Bapt. Gem. Staveren,
R. Smits, secr.

JAARGANG 64 - Nr. 2863
VRIJDAG 19 SEPT. 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Spreken van de verborgenheid van Christus

Aan het eind van zijn brief aan de Colossenzen laat Paulus een persoonlijke wens kenbaar worden. Tussen de vermaningen in komt het verzoek: bidt voor ons.... Paulus' hartewens, wat is dat? Zeker de vrijheid. Ja, maar luister, hoe hij deze vraagt. Hij wenst, dat God hem de deur des woords opene. Zijn woord — zijn spreken — dàt moet vrij zijn. Zeker, hij hoopt op de vrijheid (hij maakt al weer reisplannen) maar het gaat met dit doel: het woord te brengen. Hij noemde zich immers: dienaar van het Evangelie. Het gaat om *het Woord.*

Wanneer we ons nu maar rekenschap willen geven van de boodschap, die wij te brengen hebben, kan Paulus ons leiden. Immers we kennen niets anders dan hetzelfde Evangelie, waarvan hij de grote dienaar was.

Paulus zegt in Col. 4 : 3 wat voor hem het woord betekent. Hij wenst vrije baan voor het woord *om te spreken van de verborgenheid van Christus.*

Wat hij wil spreken, is dus een verborgenheid, een geheimenis. Nu is 't leven vol geheimen, verborgenheden. Het uiterlijke van de verschijnselen en de beperktheid van bewustzijn verhinderen ons het wezen van het leven te kennen. Wel menen veel mensen het te kennen, ze zien 't leven niet als één groot geheim. Ze hebben zich erbij aangepast, hebben een soort verklaring opgesteld van de verschijnselen. Ze rekenen met de waargenomen regelmaat van het leven. Geen verborgenheden meer maar och, dat we hier samen zitten, is dat wel vanzelfsprekend? We leven — wat is dat eigenlijk? Neen, niet het uiterlijke noemen: ademen, hartslag. Want waarom ademen we? Omdat we leven. En waarom houden we niet op te leven? Wat is het leven zelf? *Geheim.* Dat we samen denken over onze tekst .... dat er iets omgaat in onze ziel.... Zieleleven? *Geheim!* Dat we bidden .... tot God .... God .... hoog verheven .... geen mens heeft ooit God gezien.... *Geheim!*

Er is in het geheim altijd aantrekkingskracht. De mens is nieuwsgierig. Het onbekende lokt. Maar — geheimen kunnen ook afstoten. Het betekent immers, dat we iets niet weten, niet bezitten. Die een geheim heeft is machtig; hoe afgunstig zwoegen de anderen om er achter te komen! We verlangen de raadsels op te lossen, willen weten hoe de zaak in elkaar zit. Maar als het nu toch verborgen blijft — dan worden we ongeduldig. We kunnen moeilijk verdragen, dat iets geheim blijft voor ons. We willen 't leven grijpen - besturen - berekenen. Het geheimenis, 't onberekenbare — dat ergert; 't is aanstotelijk. Toch houdt Paulus 't erbij. Hij brengt: een geheimenis. Het Evangelie is geen wel-gegrond en wel-begrepen systeem, geen logisch schema; het is er ook niet in te passen. Het is — gelijk het leven zelf — vol mysterie.

Ook hier op deze plaats moeten we zeggen, dat onze prediking niet zal zijn: een stelsel, dat verdedigd moet worden. We kunnen onze boodschap niet vastleggen in cijfers of formules. Niemand hoeft erop te rekenen, dat zijn nieuwsgierigheid bevredigd zal worden. Verstand en gevoel kunnen geen aanspraken doen gelden. We zullen eerbiedig moeten blijven staan voor het goddelijk geheim, neerknielen voor de verborgenheid, die Paulus predikte.

Maar wat doen we dan met het ongeduld van de mensen, die zich hieraan ergeren, die willen grijpen naar het onbegrepene, die willen heersen over het leven, die zelfs ook de godsdienst daarvoor willen gebruiken? Wat zeggen we tot hen, die het geheim ontcijferd willen hebben en geformuleerd?

Tegenover hun ergernis betuigen wij, dat deze boodschap is: kracht van God tot zaligheid.

Maar .... hoe is dat nu? 't Blijft verborgen en wordt toch verkondigd. 't Is ons een geheim en heeft toch wonderlijke kracht.

Onze tekst zegt: dit geheimenis is Christus. Paulus brengt het geheim, waarvan de inhoud Christus is. Hij is het, die tot de mensen gebracht moet worden. Zo hebben we dus een geheim, dat wel *verborgen* blijft, maar zeker *kracht* heeft. Want niet wordt een verklaring gegeven van de levensraadselen, geen antwoord op de vragen van de ongeduldige mens. Maar wel kracht, want .... het is een persoon: Jezus Christus.

Een persoon; dat is toch altijd een geheim. Wie kent de mens, die vlak naast hem leeft, door en door? Al weet u nog zoveel geheimen van hem of haar, het diepste der persoonlijkheid wordt nooit doorgrond. Hoeveel te minder Jezus Christus. Zoon des mensen — ja — maar ook Zoon van God. Kent u dieper geheim?

Dit is 't grootste. 't Omvat alles: hemel en aarde,

tijd en eeuwigheid. Christus is Gods grote geheim. In dezelfde brief heeft Paulus geschreven: Alle dingen zijn door Hem geschapen — en tot Hem. En dan: Al de volheid Gods woont in Hem.

En verder: In Hem hebben we de verlossing door Zijn bloed: vergeving der zonden.

Hier hebben we alles. Verdere geheimen zijn er niet; alles wordt hierdoor omsloten. Het is ook voldoende. Onze vragen verstommen tegenover Jezus.

Wat de mensheid eeuwenlang zocht en nòg zoekt — God heeft het in Christus gegeven. Alles wat we nodig hebben.. Verlossing, n.l. vergeving der zonden. Verzoening door 't bloed van Zijn kruis. Dat is: vrede.

De persoon van Christus.... geheim. Maar geen schim, geen fantasie of droombeeld. Al weer uit dezelfde brief: Christus is de volle werkelijkheid. We brengen Christus wel als een geheim, maar Hij IS er. Zijn aanwezigheid wordt openbaar. Zijn kracht is merkbaar. Hij *heeft* geschapen. Hij *heeft* ons God nabij gebracht. Hij *heeft* de verlossing gewerkt. Hij is gestorven en opgestaan — Halleluja — Jezus leeft. Ook nù is Hij de Aanwezige.

Het is een reddend geheim, dat we te brengen hebben. Als een geheim geneesmiddel tegen een gevaarlijke ziekte. Wat hebben millioenen mensen moeten lijden, voordat nieuwe geneesmiddelen hun reddend werk begonnen. Hoe smachten nog millioenen naar het vinden van middelen tegen de gevreesde ziekten van tegenwoordig. Zij verlangen er niet naar te begrijpen *hoe* die middelen werken — als 't maar helpt.

Het reddend middel tegen de zonde IS er. En het werkt! Ja, het is Gods diepe geheim. Maar we krijgen er genoeg van te zien. God geeft ons Christus en in Hem hebben we alles wat nodig is. Niet het begrijpen van de diepten der Godheid, maar: verlossing, vrede, verzoening, vergeving.

En steeds laat God ons iets meer van Christus zien. Naar mate we tot Hem opzien, wordt Christus steeds groter. Als we met Hem door 't leven gaan, krijgen we meerder genade. Voor elke levensomstandigheid kunnen we uit die krachtbron putten. Geheimzinnig, maar werkelijk.

In het donker van het zondig leven is Gods hand naar ons uitgestrekt. Donker — vol problemen. We kunnen radeloos worden, omdat we geen stap vooruit kunnen zien. Maar — er is een uitgestrekte hand.... Nu is 't zó pikdonker, dat velen die hand niet zien en niemand haar precies kan onderscheiden — maar zij *is* er. En wie door die hand gegrepen wordt, *die wordt gered.*

Aanraking met Christus, Gods uitgestrekte hand, persoonlijke ontmoeting met Jezus, dat is hèt geheime redmiddel.

Dit is van het allergrootste belang voor de hele wereld en.... voor u persoonlijk. Hebt u Jezus ontmoet? Kent u dit redmiddel? Is Christus ook uw vrede, verlossing, verzoening? Hebt u deze uitgestrekte hand aanvaard? Het grote wonder is nu werkelijkheid, dat God tot u komt — dat Hij u toegang wil geven tot Zijn heilsgeheim.

Dit mag ik u vertellen, u aanbieden. Ik wil het *nu* niet nalaten. En God helpe mij het *nooit* na te laten. Want van het geheimenis van Christus mogen en moeten we spreken.

Spreken.... even verder zegt Paulus: openbaren, dat is tonen, in 't licht stellen, duidelijk maken.

Welk een wonder van God! *Zijn* heilsgedachten, de verborgenheden van Zijn hart .... daarin laat Hij ons delen.... daarvan laat Hij ons spreken. Een geheim — toch spreken — openbaren.

Welk een voorrecht.... dit wonder te mogen beleven .... dit geheim te mogen bekendmaken. Wijzen op Jezus. Mensen bij de hand nemen, dat zij die hand leggen op Christus, zodat Gods uitgestrekte hand hen leidt „naar 't land van zaligheid".

Daarom is dit Paulus' hartewens, die hij aan 't eind van zijn brief er tussen gooit.

Daarom is 't mijn hartewens, nu ik hier mag beginnen als dienaar van het Woord om te spreken van het Christus-geheim.

Maar niet alleen een verlangen. Onze dienst rust niet in eigen wensen. 't Is een heilig moeten. Opdracht van Hem. God *wil* Zijn geheim openbaar maken. *Wil* het geneesmiddel bekendheid geven. Gods Hand is nog uitgestrekt. Zijn opdracht is het, die ons drijft om te spreken. Zijn liefde vindt wegen èn middelen èn mensen om Zijn werk uit te voeren. In Zijn dienst *moeten* we spreken.

In het openbaar. Voor de gemeente .... en overal, waar de gelegenheid zich maar voordoet.

En persoonlijk, waar een enkel mens maar wil luisteren naar 't grote geheim, dat redden kan.

Daarom: de deur moet open voor 't Woord. Ruim baan voor 't Evangelie! Nieuwe deuren moeten opengaan. Het *Woord* — het woord van Jezus Christus *moet* gebracht!

Daarom:.... bidt voor ons.... opdat wij spreken van de verborgenheid van Christus.

Delfzijl, 7 September 1947. N. v. BEEK.

Met dit schone woord begon Ds. N. van Beek te Delfzijl zijn loopbaan als dienaar des Woords. God geve hem vele jaren te spreken van het heerlijk geheim. Wij zijn dankbaar u deze boodschap te kunnen doorgeven.

E.-R.

Pastorale Mijmeringen

Laatst zei iemand tegen me, dat de jeugd van tegenwoordig toch niet je-dát is. Er is weinig ernst en veel lichtzinnigheid. Ze pakt wel van alles aan, maar ze zou te weinig vermogen tot doorzetting hebben. Er mag, zo zei men, wel eens wat enthousiasme zijn, maar steeds blijkt het een strovuurtje, dat verbrand is, voor het ideaal ook maar halverwege is bereikt.

Ronduit gezegd hoorde ik daar erg van op! Ik herinner me wel, dat dit vroeger ook van ons gezegd werd, en soms hebben wij indertijd deemoedig ons hoofd onder die aanklacht gebogen, niet zozeer, omdat we het er mee eens waren dan wel, dat een zinvol verweer ons bij gebrek aan strijdroutine in de keel bleef steken. Maar dat dit ook van de jeugd uit onze tijd gezegd moet worden, daar sta ik toch van te kijken!

Niet, dat ik behoor tot de kaste der jolige grijsaarden, die zo aardig met de jeugd mee doen, dat ze op het strand flaneren met hun harige, magere, witte benen uit een kniebroekje zwengelend, en moedig, zij het moeizaam, hun koubibberingen trachten te onderdrukken, omdat men immers slechts „zo oud is, als men zich voelt!" Maar toch mag men wel eens bedenken, voor men de welhaast klassieke klacht ten aanzien van de jeugd aanheft dat men al te vaak zo een gedachtenloosheid verraadt, die men onder meer bij de jeugd gist. Wie n.l. van de jeugd hetzelfde eist wat men ook van de oudere verwacht, kan toch bezwaarlijk op wijze manier het richterambt bekleden.

Ik herinner me een voorval uit de tijd, dat ik in het onvolprezen Deventer mijn dagen in een horlogemakerswerkplaats sleet. In mijn kwaliteit van wekkerbouwkundige was ik eens geroepen een Duitse klok over te brengen van de Tibbensteeg in het zonloze hart der stad naar een zo juist afgebouwd huisje bij de watertoren. Moeder Mieke, die me op die weg vergezelde, klaagde steen en been. Er waren zo maar een paar kerels gekomen, die een plankje boven de deur hadden gespijkerd met de woorden er op: „Onbewoonbaar verklaarde woning". Begrijp nou is an. Heel d'r leven had ze er gesleten en nu, twee en zeventig jaar oud moest ze naar een ander huus. „Föi, föi meneer, en noe skupt ze mie zon rampzalig ende uut de stad!" Ik probeerde haar een beetje op te monteren door te zeggen, dat ze er juist een prachtig plantsoen hadden aangelegd en dat de zon in al haar ramen zou schijnen. 't Viel echter niet in goede aarde en ze werd haast oneerbiedig hoewel ze mij, zestienjarige, tevoren met „meneer" had betiteld. „Zunne, man!? Kolde!!" En een somber vooruitzicht van „piene" en „rimmetiek" kwam de kleuren van mijn visioen vervalen.

Zo kwamen we eindelijk aan bij de groep vierkante woningen, die er met hun vierkante puntdaken uitzagen als steengeworden hooimijten. Mijn begeleidster, die graag en veel mopperde, trof het; want het eerste huis, dat haar spiedende blikken moest verdragen, bood al een weinig huiselijke aanblik. Door de onbeglaasde vensters zag je een menigte ongerechtigheden. Waarlijk, de duitse klok met z'n blinkende slinger en zijn glimmende gewichten zou temidden van die kalkspatten op de vloer en de houtkrullen en al die dingen, die nu nog rommelig dooreenstonden, maar straks in de bouw hun vaste plaats zouden krijgen, nog weinig goeds doen. Met afgrijzen zei Mieke, dat ze daar niet wilde wonen en dat het huis aan de Tibbensteeg veel mooier was. Ze veroordeelde met vinnige stem het nieuwe, wat nog in wording was en prees het oude.

Toch eigenlijk dom van het mensje, en ook erg onbillijk! Want al de tekortkomingen van dat eerste huis waren overwonnen in het huisje verderop, dat zij zou betrekken. En ook het eerste huis zou straks voltooid zijn.

Het is onredelijk aan het in aanbouw zijnde nieuwe dezelfde eisen te stellen als aan het oude, dat volgens het bestek zijn deugd moet kunnen bewijzen.

Even onredelijk is ons oordeel over de jeugd, als wij van haar bezadigdheid, ernst, wijsheid en doelmatigheid van al haar handelingen verwachten. Jeugdigen zijn mensen in wording. Dat bedoel ik natuurlijk niet als onvriendelijkheid. Daarmee is alleen gezegd, dat we ons niet moeten verwonderen wanneer we een chaotisch doorelkaar van allerlei gedachten, gevoelens en wilsprobeersels ontwaren. Het is zo en het moet zo zijn! Want heel die chaos is het materiaal, dat door een kundige Hand aan de bestemde plaats van de te ontwikkelen geest zal invoegen. Zijn we daarom ongeduldig ten aanzien van onze jeugd, dan openbaren wij daarom ongeloof, d.i. wantrouwen jegens Hem, onder Wiens handen de jeugdige zich ontwikkelt. Men zal mij toestemmen, dat dit althans *niet* wijs is van ons verstandige en ernstige ouderen. Want bijna nooit onderkennen wij in het chaotische interieur van onze jongeren de bij uitstek uitmuntende eigenschappen en hoedanigheden, die slechts op 's Heeren ordenende hand wachten.

Dat maakt mij persoonlijk altijd terughoudend in mijn oordeel over de jeugd. Vaak moet ik wel constateren, dat ik de jeugd niet kan volgen, maar er zijn in de regel voldoende factoren werkzaam, om me te bewaren voor pessimisme. Er is altijd een stem die zegt, dat God op de een of andere wijze met onze jongeren klaar komt. Ik meen zelfs, dat dit de stem van de ervaring is.

Of ik dan blind ben voor minder verblijdende openbaringen van de jeugd? Dat geloof ik niet. Het kan niet goed anders dan dat er ook verkeerde dingen in haar naar verwerkelijking streven. Geen roos zonder doornen!

Maar ook hier dienen we de jeugd met grote voorzichtigheid onze hulp te bieden als het er om gaat het verkeerde op te sporen en te bestrijden.

Hoe komt het, dat wij bij velen van de jeugd een afneiging jegens de godsdienst moeten vaststellen? We moeten deze vraag eerst beantwoorden, voor we een plan kunnen maken, hoe we dit euvel kunnen overwinnen. Doen we dat niet, dan kunnen wij onze krachten wel in verwijten en boetpredikaties beproeven, maar we vorderen niets! Krachtsverspilling dus. En bovendien bereiken we slechts verwijdering van hen die we willen helpen.

Het is tijd, dat wij onze eigen fouten willen zien als we de oorzaken bespreken van de on- en antigodsdienstige houding onzer jeugd. Het komt mij voor, dat wat de jeugd het meest van ons nodig heeft, zij het minst van ons krijgt: het voorbeeld!

Wij willen de jeugd graag gelovig zien. Maar zijn wij gelovig? Dat is meer dan met zekere geloofswaarheden onze instemming betuigen! Dat is ook nog meer, dan dat wij op een bekering kunnen terugwijzen. Dat is, dat we de moeiten en noden van het leven tegemoet kunnen treden in het vertrouwen, dat God de uitkomst geven zal ook buiten die handigheidjes om, die onze lijdensschuwheid ons aan de hand wil doen.

Wij willen de jeugd graag trouw zien in het vervullen van haar godsdienstige taak. Maar zijn wij trouw? Is Zondags de kerk voor ons de enige plaats waar we ons thuis voelen, omdat we daar Vaders stem vernemen, of lichten wij daarbij nog wel eens de hand? Stellen wij het werkelijk op prijs een kind van God te zijn, of nemen we nogal eens gauw ter bescherming van ons zondige ikje de spreuk te baat, dat God weet wat maaksel we zijn, om de kantjes er af te lopen, als we de zelfverloochening willen omzeilen?

Wij willen de jeugd graag zien hongeren en dorsten naar al wat de Heere wil schenken. Maar zijn wij werkelijk begerig naar de kennis des Heeren? Of bespeurt de jeugd bij ons die zotte zelfgenoegzaamheid, die elke geestelijke inspanning afwijst. Men kan soms met stemverheffing zeggen: „Een ding weet ik, dat ik blind was en nu zie!" (Joh. 9 : 25). Men beduidt daarmede, dat men ook niet meer wil weten. Met dat woord denkt men een juweel van een doelpunt gemaakt te hebben in de wedstrijd tegen die lastige betweters. Maar.... dit verweer „zit" niet! Vergeet u niet, dat de blindgeborene dit woord sprak heel aan het begin van de ervaringen, die zijn leven veranderden. Wie wil dus nog beweren, dat hij het hoogtepunt in dit ene woord bereikt had? Dat hoogtepunt werd eerst ingeleid door hetgeen in Joh. 9 : 38 vermeld staat: „Heer, ik geloof." Laat ons dus maar van ons rustbed opstaan. Als we maar een ding weten en niet meer willen weten, dan wordt — ja, dan *is* reeds dit weten illusie! Men verschrompelt tot een geestelijk pauperisme, wat heel wat anders is dan arm van geest! Het moet toch wel een ontaard kind zijn, die 's Vaders rijkdom en goedheid zó misacht, dat hij zijn hand er niet om uitstrekt. Vindt u ook niet?

Van de jeugd eisen we nog geen ernst, bezadigdheid

en karaktervastheid zoals bij de ouderen. Zij moeten het van ons voorbeeld leren! Er is nauwelijks een andere weg voor.

Neen, van de jeugd eisen we ontvankelijkheid, bewegelijkheid en blijdschap van het gemoed. Een jonge plant ontvouwt zijn bladeren in de zon en slurpt de regen en de dauw en wolkt zijn bloemengeuren in de blije luchten, alsof er heel geen andere zaak is. Zo — slechts op die wijze beleeft en eert hij zijn God. En zó slechts voert God hem tot het vruchtdragen!

Roekeloos!? Het zou de moeite waard zijn om verder te mijmeren over Gods roekeloosheid in de wijze, waarop Hij de mens laat dwalen en zelfs verdwalen en Zich beperkt tot een ontmoeting nu en dan, opdat de mens naar vrije keus Hem het leven wijdt.

BRANDT.

Spreiding van bezit

Onlangs werd ons medegedeeld door radio en pers, dat de Minister van Sociale Zaken een commissie heeft ingesteld om deze kwestie te onderzoeken. Weer een probleem, bij de vele anderen, waarover men kan nadenken. Het gaat er dus om hoe het inkomen redelijker verdeeld kan worden over de verschillende groepen der bevolking. De tijd, waarin het „normaal" werd geacht, dat de ene bijna alles bezat en de andere practisch niets, is voorbij. Het socialisme is gekomen, heeft wortel geschoten in de harten der mensen en de groei is niet meer te stuiten. Welke vruchten nog eens zullen rijpen en welke evoluties of revoluties wij in verband hiermee nog te zien zullen krijgen, wie zal ons dat voorspellen? Wij leven in een wereld, waarin veranderingen op elk gebied zich in steeds sneller tempo gaan ontwikkelen, zodat het lijkt, alsof het leven zelf ook veel vlugger voorbij gaat dan vroeger. Rustpauzes worden haast niet meer gegund en geen enkel volk schijnt op adem te kunnen komen. Geen wonder, dat iedereen zich wat gejaagd gevoeld en nervositeit een algemeen verschijnsel is.

Mijmerende over dit probleem kwamen er verschillende gedachten bij mij op, waarvan ik enkele aan het papier wil toevertrouwen en aan u doorgeven in de hoop, dat zij de moeite van het overdenken ook voor u waard zijn.

Bezit

Dat simpele woordje klinkt een ieder als muziek in de oren. Wie bezit niet graag datgene waar zijn hart naar uitgaat? Het streven van de mens is om het begeerde zijn eigendom te maken. Maar wat is dan eigenlijk bezit en eigendom? De algemene opinie is, dat als men de macht en het beschikkingsrecht over iets heeft, men ook kan spreken van bezit en eigendom. Koning Achab dacht alzo en liet daarom zijn buurman Naboth koelbloedig vermoorden. Dit voorbeeld staat niet op zichzelf doch kan vertienduizendvoudigd worden, in het kleine zowel als in het grote. Een zee van ellende is daardoor ontstaan. De vraag blijft echter of deze koning nu werkelijk bezitter is geworden van die tuin of niet. Als men bezit en macht gelijk stelt, dan is dat zo. Als men bezit anders interpreteert, dan stellig niet. Een mens, die als een bedelaar leeft, gierig tot op een halve cent, maar stapels bankbiljetten en kisten vol goudstukken heeft, is geen bezitter maar een bezetene! Alleen wanneer zijn leven rijker, voller en blijder wordt, dus als hij er waarlijk van kan genieten in zijn hart, is er sprake van bezitten. Ook zal hij vrij moeten zijn van de kwellende angst, dat zijn bezit hem ontroofd zal worden, want anders wordt hem aan de ene kant misschien nog meer ontnomen dan hem aan de andere kant geschonken wordt. Hoe stond het nu met Achab? Hij wandelde in de tuin van zijn buurman en had daarover alle macht, maar innerlijk was hij armer geworden en de vrees, dat God hem eens alles ontnemen zou, werd tot een obsessie. Van genieten geen sprake! Arme rijke koning! Als een ander op zijn erf kwam joeg hij hem weg, bang dat die ander hem zou doden, gelijk hij Naboth had gedood.

Ik vraag mij af hoeveel rijken waarlijk rijk zijn. „De weg naar rijkdom is veel mooier dan rijkdom zelf", heeft eens iemand gezegd, die het in stoffelijk opzicht zeer voorspoedig gegaan was. Dit houdt een teleurstelling in. Deze man erkende dus dat zijn aardse schatten hem lang niet dié volheid en blijdschap in het leven hadden geschonken, die hij in zijn streven ernaar verwacht had.

Spreiding van bezit

Enkele wegwerkers waren ergens bezig de weg te repareren. Uit een schamel huisje trad een vrouw naar buiten. Zij was arm en als weduwe moest zij dag en nacht werken om in het onderhoud van haar gezin te voorzien. Maar ondanks haar armoede en drukke bezigheden bracht zij toch een kopje warme koffie aan deze mannen. Dat was zo heel gewoon. Dat behoefde niet in de courant gepubliceerd te worden en daarvoor behoefden deze mannen ook nog geen extra dankje te zeggen. Haar rijke hart, warm kloppend voor haar kinderen en de naaste, dreef haar uit tot deze daad. Zij verspreidde liefde alom, zonder het zelf te weten, en met haar liefde ook het weinige bezit dat zij het hare kon noemen. Na een kort praatje trad zij haar huisje weer binnen, enkele koppen koffie armer maar innerlijk blijder, omdat zij iets had mogen doen voor een ander. Rijke arme!

Uit het bovenstaande zou men haast kunnen afleiden dat rijken dáárom arm zijn en armen dáárom rijk. Dat is natuurlijk geenszins het geval. Goddank zijn er wel rijke rijken en helaas zijn er ook arme armen. Wat wij bedoelen te zeggen is dit. Die bereid is te delen van datgene, dát hem is toevertrouwd, is de ware bezitter. Zó heeft God gewild dat wij als Zijn rentmeesters zouden handelen. Zó alleen kan God ons zegenen als wij bloemen willen strooien in het leven van anderen. Indien niet, zo zal ons ook dàt bezit ontnomen worden wat wij hebben, m.a.w. ons leven nimmer de ware vreugde kennen. Want macht alléén over stoffelijke dingen geeft de mens die vreugde nooit.

Zouden wij willen beweren met deze gedachten het werk van de commissie, zoeven genoemd, overbodig te hebben gemaakt? Of gaan wij uit van het beginsel dat God rijk en arm geschapen heeft opdat liefdadigheid bedreven kan worden? Geenszins! God is een Rechtvaardige God, en sociale rechtvaardigheid een gebiedende eis. Daarom behoort elke christen zich te verblijden als er sprake is van en pogingen in het werk gesteld worden om te komen tot een rechtvaardige verdeling der aardse goederen. Wij wensen deze commissie dus veel succes toe. Maar 't moet ook gezegd, dat al ware het ook dat spreiding van bezit een werkelijkheid werd, de wereld er nog geen stap op vooruitgegaan zou zijn als de mensen niet leerden ware bezitters te worden. Want vergeleken bij vroeger zijn wij al ver gevorderd. Het socialisme kan op prachtige resultaten wijzen. Maar eilieve, is ware levensvreugde vermeerderd? Is levensrijkdom en levensvolheid bij menigeen te bespeuren? Of is het veeleer ondankbaarheid en, ondanks sociale wet-

geving en verzekering die het levenspeil in stoffelijk opzicht omhoog gebracht heeft, een holheid die wij aanschouwen? Die ogen heeft om te zien, die merke op dat zelfzucht de boventoon voert. Wij leven in een bezeten wereld! En nog lang niet in een wereld van blijmoedige bezitters!

Geloof

Het geloof in Jezus Christus is een bezit. Wie zou dat als gelovige willen ontkennen? Wij zingen immers: Neen, de wereld weet het niet, wat Gods grote liefd' ons biedt. Als zij 't wist met zielsbegeren, zou zij mee tot God zich keren. Een prachtig lied en het zingt zo mooi. Moet de kerk eens goed vol zijn en de ware stemming aanwezig! Ach men wordt er dan geheel ontroerd van! Men zou het geloof voor geen geld ter wereld willen missen. Doch laat ons eens heel nuchter over dit bezit peinzen. Ja zeker, het is een heel ander soort van bezit als aardse goederen. En toch .... is er een opmerkelijke overeenkomst. Immers, die dit geloof bezit als een die een kostbaar erfstuk heeft ontvangen, en met dat erfstuk gaat pronken — om het daarna weer in de kast veilig en netjes op te bergen — is precies gelijk aan die arme rijke. Innerlijk is zo'n gelovige even arm als de wereldling, alleen waant hij met zijn bezit naar de hemel te gaan of is bij tijd en wijle beangst nimmer de hemel te beërven. Kerkgang, enige kennis van de Bijbel, het bezoeken van verenigingen, Zondagsrust etc. vormen de inventaris van zijn leven. Desnoods ook nog het deelnemen aan debatten in de gemeentevergadering. Maar voorts .... geen levensrijkdom of levensvolheid. Weinig vreugde of innerlijke vrede. Het geloof is een dood bezit, is dood kapitaal.

Ik vraag mij thans weer af hoeveel waarlijk rijke gelovigen er zijn. Ik weet wel, dat als ik mijn oor eens te luister leg, er soms nog heel wat gemeenteleden zijn, die teleurgesteld zijn met hun geloof, dat zij pretenderen te bezitten. Toen zij op weg waren naar het geloof, toen zij bekeerd werden en pas bij de Gemeente waren, ja, hun ogen glinsteren nog even als zij daaraan denken. De preken van de dominé waren zo mooi, de gemeenteleden zo aardig, in één woord: zij meenden de hemel rechtstreeks in te gaan. Maar wat al een ontgoochelingen. Men bezoekt hen veel te weinig, de leden en zelfs de dominé zijn tegengevallen. Och, wat heb je ook aan de hele Gemeente. Je gaat er nog heen uit gewoonte en omdat je gelooft, maar anders ....

Verspreiding van het Evangelie

Ik ken een kolenboer, die, ondanks zijn drukke werkzaamheden, altijd wel even tijd heeft om een goed woord van Jezus te zeggen bij zijn klanten. Ik weet van iemand, die ventte met vis en even druk met zijn Evangelie. Niet zalvend of overdreven, maar zo heel gewoon. En hun levenshouding en hun daden spraken hen geenszins tegen, maar zetten veeleer kracht bij bij hun woord. Hun geloof was een levend bezit. Zij verheugden zich veel meer in de goede gemeenteleden, in het goede van de preek, dan dat zij zich teleurgesteld gevoelden in de minder prettige en zelfs onaangename dingen. Zij zijn sieraden in de Gemeente en ijverige werkers.

In iedere Gemeente is wel een commissie voor verspreiding van het geloof. Wij noemen zulk een commissie evangelisatiecommissie. Als taak heeft zij om wegen te beramen deze verspreiding zo doeltreffend mogelijk te maken. Organisatie zegt veel en wij wensen alle deze commissies succes. Maar.... hun succes is soms zo gering. Ligt dat aan deze broeders? Wat schort er toch aan. Of zou het misschien kunnen zijn, dat de gemeente geen zendingsgemeente is? Of dat gij persoonlijk, ja juist gij, die deze regelen leest, gij bezitter van het geloof — en moet ik het zachtjes fluisteren of hardop bulderen — geen ware bezitter zijt? Want de ware christen en christin is hij en is zij die doorgeven, met of zonder een evangelisatiecommissie, en al doorgevende steeds rijker en blijder worden met een hemel in het hart en een hemel nog in 't zicht.

A. A. HARDENBERG.

Zendingsrubriek

De U.Z.C. en Kopenhagen

De U.Z.C. was voltallig op het grote Baptisten wereldfeest te Kopenhagen aanwezig. Haar belangstelling ging natuurlijk uit naar de zending. Het thema van het Congres luidde immers: De verantwoordelijkheid der Baptisten voor de wereld. Dat dit geen goedkope reclamezin was, werd duidelijk gedemonstreerd door de groots opgezette zendingstentoonstelling in de moderne school bij de Sont. Hier waren alle Baptisten zendingscorpora vertegenwoordigd met een keur van inzendingen, grafieken etc. Het Congres zelf schonk ook aandacht aan de zending door twee vergaderingen aan haar te wijden. Woensdag 30 Juli werd een conferentie gehouden van zendelingen en zendingsgenootschappen, terwijl de vergadering van Vrijdag 1 Augustus in het grote K.B. gebouw tot onderwerp had: Zendingsproblemen.

Op twee dingen werd tijdens dit Congres zeer sterk de nadruk gelegd; n.l. de noodzakelijkheid van Evangelisatie en Zending. Een van de vele sprekers drukte zich op een gegeven moment zo uit: Evangeliseren of ondergaan! Wat over het evangeliseren gezegd werd, gold ook de buitenlandse zending. Deze mag nimmer stiefmoederlijk bedacht worden. De wereldakker is rijp, de mogelijkheden ongekend, de roep naar het volle en rijke Evangelie is één doordringende, sterke schreeuw uit ontvankelijke harten. Zij, die volkomen op de hoogte waren van de zendingsproblematiek, werden niet moede ons dit steeds te verzekeren.

De U.Z.C. is ten stelligste overtuigd, dat als Baptist Nederland deze klanken gehoord had een fel brandend vuur in de harten van al onze geloofsgenoten voor de buitenlandse zending ontstaan zou zijn. We kunnen u slechts een vluchtige impressie geven over indrukken en gevoelens, die er van dit Congres jegens ons uitgegaan zijn. Doch met klimmende ernst en laaiend enthousiasme herhaalt de U.Z.C. hier: Gemeenten, ook op 't zendingsveld hebben wij een kostelijke taak, roeping en heilige plicht te vervullen!

De Zendingstentoonstelling

Deze gaf een goed en overzichtelijk beeld van alles wat er door de Baptisten overal ter wereld gedaan werd. Dat de grote zendingscorpora domineerden lag voor de hand. De warme polsslag van een actief zendings expansie in de beste zin des woords kwam hier duidelijk tot uiting. Het deed ons goed te merken, dat het woord van de Heer: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen, voor de Baptisten — ook de Hollandse?! — geen zinloos en ijdel woord is.

Een feit trof de U.Z.C. zeer, nl. dat men bij lange na nog niet voldaan is. De expositie's schreeuwden het

als 't ware uit: Daar moet nog heel wat méér gedaan worden! En als dit reeds de leus is van de „reuzen" op zendingsgebied, hoe veel te meer moet dat ons dan niet gelden, die nog niet voldoende zendings „minded" zijn.

Landen als Noorwegen en Denemarken trokken vooral onze belangstelling, omdat zij de U.Z.C. gelegenheid gaven om een vergelijking te trekken tussen hun zendingsarbeid en de onze. Het feit, dat bovengenoemde landen elk een duizendtal leden meer tellen dan ons land, zegt op zichzelf wel iets, doch nog niet alles. Onze geloofsgenoten daar bezitten resp. 8 à 10 en 10 à 12 missionarissen.

Gij kent ons getal! Wat doen wij daar? De schouders ophalen en luchthartig zeggen: Dat is slechts een kwestie van contanten? Doch zo is de zaak niet! Het is niet alleen een financiële kwestie, doch voor alles een zaak *van het hart, van liefde en overtuiging,* van een *open oog* te hebben voor de buitenlandse zending, van de *grote „kijk"* te bezitten, zoals Jezus Christus ze bezat en tot uitdrukking bracht in de woorden van Matth. Ev. 9 : 36. (Lees maar wat daar staat!) Wanneer dit besef rijkelijk aanwezig is, volgt al het andere vanzelf binnen de grenzen van wat we eendrachtig, gemeenschappelijk doen kunnen.

De kleinere gemeenten in onze Unie demonstreren overduidelijk, dat waar de goede *wil* aanwezig is, zij daadwerkelijk ook iets doen kunnen. Apeldoorn, Arnhem, Deventer etc. bezitten alle drie een eigen predikant zonder....Unie subsidie.

Ons zendingswerk begint pas. *Na* het eeuwfeest van het hollands Baptisme — mogen we misschien daarin een profetie zien? — kreeg onze zending een grotere plaats. Het feit, dat een vergelijking met de buitenlandse zending der Noorse en Deense Unie in ons nadeel uitvalt, moge voor ons allen tot een stimulans zijn om ons meer dan ooit in te spannen voor het schone doel, dat de U.Z.C. nastreeft. De U.Z.C. werpt hier elke gedachte aan rivaliteit ver van zich af. Ze beoogt u slechts te laten zien, dat de tijd bij lange na nog niet aangebroken is om zich zelf op de borst te kloppen. Het moet en het kan nog wel wat anders!

Ook ons land was goed vertegenwoordigd op de zendingstentoonstelling. Haar expositie mocht er zijn. Onder de kleinere landen sloeg zij zeker geen slecht figuur. Warme hulde aan de broeders, die zich daarvoor zo ingespannen hebben!

De U.Z.C. en Kopenhagen! Dat was eens. Het thema, dat altijd van kracht blijft is: de U.Z.C. en Baptist Nederland. Is daar een innige band en een vruchtbare coöperatie?

Het congresinsigne van Kopenhagen was een wereldbol, ingesloten door een vierkantige ster. Over de wereldbol heen vonden zich twee handen, die elkaar drukten. Een pracht symboliek! Zo ziet de U.Z.C. haar taak: uw hand te leggen in die van de donkergekleurde natuurmens! Aan u het woord en de daad om dit waar te maken en te bewijzen. Br. W. Modderman, Giro 382183, Willemstraat 9 te Sneek is hier vooral de man van de U.Z.C., die u nooit vergeten mag.

Met hart. zendingsgroet voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Gemeenteberichten

DELFZIJL

7 Sept. 1947. Zondag. Dag van grote betekenis voor Ds. N. J. van Beek en de gemeente te Delfzijl.

Toen wij aan de avond van deze dag naar onze huizen gingen waren onze harten afgeladen van dankbaarheid en blijdschap. Vreugde en geluk was in ieders oog. Plechtig en ernstig is onze voorganger in de morgendienst tot het heerlijke ambt gewijd en aan de gemeente verbonden.

Ds. K. Reiling uit R'dam sprak naar aanleiding van de woorden van Paulus, ons nagelaten in de geschiedenis van de schipbreuk, „Ik geloof God" „Welke ik ook dien" „Wiens ik ben". Deze gebeurtenis, aldus spreker, hoe onbelangrijk misschien in de gebeurtenissen van deze wereld, is een gebeurtenis in het Koninkrijk der Hemelen. Gij aanvaardt vandaag uw ambt. Ik weet van u en uw echtgenote, dat gij ook zegt „Ik ben van God". Voor God werd de belofte afgelegd om de verantwoordelijkheid te aanvaarden voor Zijn Gemeente hier, door de gemeente, door ouderlingen en diakenen en door de voorganger. Met handoplegging werden voorganger en gemeente in gebed voor de troon van God aan elkaar verbonden. Dit ogenblik laat zich niet beschrijven. Wij gevoelden de ernst en de heiligheid en de heerlijkheid en de blijdschap.

In de middagdienst mocht onze voorganger voor een schare van bijna 300 mensen zijn intrede doen met een prediking naar aanleiding van een woord van Paulus aan de Collossenzen: „Om te spreken de verborgenheid van Christus". (Elders in ons blad te lezen.) Onze mening? Vurig en met overtuiging. Een belofte voor de toekomst. Het kerkkoor zong een welkomslied. Dit welkomslied werd in een album, voorzien van de foto's der kerk, van de kerkeraad rondom de bewoners der pastorie en van de bevestiger, aan onze voorganger aangeboden. Alle kerkgenootschappen, alsook het burgerlijk bestuur, waren aanwezig. Goede wensen werden gesproken, allereerst door onze ouderling br. Brongers. De Burgemeester o.a. feliciteerde Ds. v. Beek met deze levende en werkzame gemeente. (Er kwam een krul in onze neus.) (Wij zullen er op letten. E.R.)

Op de begroetingssamenkomst presenteerden zich alle verenigingen. Vele schriftelijke wensen werden gelezen. Hartelijke woorden werden gesproken door de vertegenwoordiger der Unie, de broederschap van studenten en predikanten, de Noordelijke bond en omliggende gemeenten, ouderling Brongers en ten slotte door onze voorganger.

Groen en bloemen verhoogden de feeststemming. Kortom, het was een stralende dag vol van zegeningen. Met heilige energie gaan wij de toekomst in. Wij zijn van God. Wij dienen Hem, omdat wij in Hem geloven. Groot zijn onze plannen. God zegene ons, voorganger en gemeente. Hier in Delfzijl en in geheel ons vaderland.

J. A. H.

2e EXLOERMOND

Zondag 7 September was voor de gemeente 2e Exloërmond en voor onze nieuwe voorganger Ds. v. d. Werf, voor zijn vrouw alsmede voor de wederzijdse familie een grote dag. Het was een dag, waarnaar de gemeente verlangend heeft uitgezien. En waarvoor de

gemeente veel heeft gebeden. Ds. Tijman van Utrecht bevestigde br. v. d. Werf in het ambt en had tot tekst Cor. 5 : 20: Zo zijn wij dan gezanten van Christuswege, alsof God door ons bade, wij bidden van Christuswege: laat u met God verzoenen. Door deze woorden sprak Ds. Tijman ernstig en met bezieling tot de gemeente en voorganger. Wil deze boodschap vruchtdragend zijn, dan moet er een biddende gemeente zijn, die de gezondene van God biddend draagt. Na de prediking werd broeder v. d. Werf in zijn ambt bevestigd.

Des namiddags kwamen wij als gemeente weer samen om de intredeprediking van Ds. v. d. Werf te beluisteren. Onze voorganger sprak naar aanleiding van 2 Cor. 4: 7: Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij Godes en niet uit ons. Wij willen niet op deze predikatie ingaan, maar wij zijn als gemeente rijk gezegend geworden. Na de dienst sprak br. ouderling J. Hofman namens de gemeente Ds. v. d. Werf een hartelijk welkom toe; vervolgens sprak Ds. Bakker namens de Unie, de Drentse bond en jeugdafdelingen; wethouder Prummel namens B. en W.; voor de Ned. Herv. Kerk de heer Bosma; voor de Geref. Kerk (art. 31) de heer Barelds. Ds. Weenink heette Ds. v. d. Werf hartelijk welkom namens de gemeente te Stadskanaal; verder kwamen verschillende afgevaardigden van de zustergemeenten E.E.veen, Nw. Weerdinge, Vriescheloo, Nw. Pekela, Muntendam, Valthermond en Groningen aan het woord. Zij allen wensten de gemeente en voorganger een zegenrijk tijdperk toe.

's Avonds kwamen wij in feeststemming bijeen. De leiding berustte bij Ds. Tijman. Enkele brs. afgevaardigden, die 's middags geen gelegenheid hadden gekregen om te spreken, waren nu aan de beurt. Br. J. Reiling sprak namens de broederschap van studenten, br. Ds. Vegter namens de Jeugdraad en Ds. Scholte namens de veenkoloniale bond. Daarna kregen de jeugdleiders der verschillende verenigingen het woord. Al de leiders en leidsters waren dankbaar dat Ds. v. d. Werf tot ons was gekomen. Het zangkoor verleende voor deze avond haar medewerking; drie jonge zusters van de reciteerclub gaven een mooie samenspraak ten beste. Ook waren er nog twee brieven binnengekomen, van Ds. Louw en Ds. Visser van Sneek. De leider van deze avond las deze brieven voor. In al deze drie diensten was ons kerkgebouw tot in alle hoeken bezet. Het was een fijne dag. Br. v. d. Werf van Sneek, de vader van onze voorganger, sloot deze dag met dankgebed aan God.

Brs. en zrs. van andere gemeenten, bidt mee voor het werk in Gods koninkrijk, ook in de plaats onzer inwoning.

Met hartelijke br.groet namens de gemeente,
D. W.

SNEEK

Sinds het paasfeest lieten we in ons weekblad niets van ons horen. Ons gemeentewerk ging echter geregeld en gezegend voort. De opkomst, vooral 's morgens, is bevredigend. We hadden sindsdien driemaal doopdienst, waarin drie jonge broeders hun Heer en Heiland in de doop beleden. Het valt op, dat er zo weinig gemeenteberichten in „de Christen" voorkomen. Wat is hiervan de oorzaak? Komt het niet hiervan, dat er over de hele linie een inzinking, een verflauwing in ons geloofsleven plaats heeft? Laten we ons ook te veel meezuigen door deze wereld? Is er niet een wereldgelijkvormigheid bij onze jeugd te constateren? Zijn we gelijk de wijze maagden, wel wakende? Broeders en zusters laten we elkander opwekken tot geloof en liefde, opdat we in deze tijden van afval en vervlakking, gemeenten mogen zijn, die op hun Heer wachten.

Kind'ren des Konings, waarom zoudt gij slapen?
Hoe kunt gij sluim'ren, de Hemel zo na?
Staat op uw wacht en trekt aan uwe rusting!
Haast U, want Jezus, uw Meester komt dra!

W. G.

HIPPOLYTUSHOEF (Wieringen)

Gel. brs. en zrs. U zult zeggen: Wieringen — zijn daar ook nog Baptisten? Ja, ook hier woont een klein groepje. In het begin van de bezetting hadden wij het genoegen om verschillende predikanten en evangelisten in ons midden te hebben uit Friesland. Later was er geen verbinding meer met Friesland en ging de kring hier erg achteruit. Na de bevrijding heeft br. van Leeuwen uit Den Helder ons enkele maken bezocht. Thans is er in Alkmaar ook een gemeente en zij heeft br. Hofhuis als voorganger gekregen. Hij heeft ons ook eens opgezocht. Zo was er dus contact met Den Helder en Alkmaar. Op j.l. 12 Sept. konden we de beschikking krijgen over het Herv. Evangelisatiegebouw voor het houden van een Evangelisatieavond. Br. van Leeuwen sprak over de scheiding van Abraham en Lot. Abraham verwachtte de stad die fundamenten heeft waarvan God de bouwmeester is, terwijl Lot ons brengt naar Sodom, waaruit hij zelf tenslotte maar net zijn leven kan redden. Br. Hofhuis bepaalde zijn gehoor bij „de liefde Gods" en sprak over de bekende Bijbeltekst Joh. 3 : 16. We hadden een heerlijke avond, waarin Gods Geest machtig werkzaam was. Zulke avonden moeten wij meer hebben. Maar zo de Heer wil gebeurt dit ook, want op Vrijdag 10 October a.s. willen deze broeders weer komen in hetzelfde gebouw. Wij wekken zoveel mogelijk de mensen op, opdat die avond het gebouw vol zal zijn. Mogen er nog vele zielen uit Wieringen gebracht worden tot het kruis van Jezus Christus en daarna de weg leren verstaan, die God ons in Zijn Woord beschrijft.

Zo gaan wij dan bemoedigd voort,
in vol vertrouwen op Zijn Woord.

Na zeer hart.gr., uw zuster in Chr.,
Wed. v. d. KAAP.
Zandburen 10, Hippolytushoef (Wieringen).

Uit ons Unie-bureau

Gelijk u zich zult herinneren, is ter Algemene Vergadering medegedeeld, dat er naar aanleiding van de volkstelling een correspondentie gaande is met de overheid betreffende *de naam onzer gemeenten.* Deze staan op papier bekend als gemeenten van Gedoopte Christenen. In de praktijk wordt die naam echter nooit gebezigd, maar staan onze gemeenten uitsluitend bekend als Baptiste Gemeenten. Aangezien dat de alom ter wereld gebruikte en bekende naam is, is het van waarde, dat deze benaming ook officieel op papier verschijnt.

De correspondentie is nu zover gevorderd, dat het raadzaam is, dat ik van alle gemeenten een exemplaar der statuten krijg. Eigenlijk zouden deze natuurlijk in het Unie-archief voorkomen. Doch dat is helaas niet het geval, behalve enige uitzonderingen. Daarom verzoek ik de secretarissen onzer gemeenten mij ten spoedigste een exemplaar der statuten toe te willen zenden. Willen de andere functionarissen er ook even aandacht aan schenken dat dit niet vergeten wordt? Secretarissen als u dit

leest, haal dan direct even de statuten voor de dag en zendt ze mij toe. U bewijst uw gemeente en het Baptisme een goede dienst!

Tevens heb ik een vriendelijk verzoek aan allen die dit zouden kunnen weten. Wie kan mij inlichten over het ophouden van de gemeenten te Valthermond (natuurlijk is niet de huidige gemeente bedoeld!) 't Zand, Zutfen, Valterveen, Rotterdam (deze gemeente leefde en stierf vóór het ontstaan der huidige gemeenten Rotterdam-C. en Rotterdam-Z), Ter Apelkanaal (niet de huidige gemeente Ter Apel)? Deze zaak is van belang, zodat ik naast de weinige gegevens uit het Unie-archief gaarne inlichtingen van hen zou ontvangen, die „er zelf bij geweest zijn" of die het zouden kunnen weten.

Een andere zaak is die der *evangelisatie*. Geldt het niet in zeker opzicht voor onze gemeenten: evangeliseren of sterven? Nu dan, er zijn door het lectuurfonds opvallende raambiljetten aangeschaft, waarmee uw gemeente haar evangelisatie-campagne op duidelijke wijze kan bekend maken. Ze zijn reeds geheel voor u klaar gedrukt, behalve dan, dat alleen nog de plaats van samenkomst, alsmede de data en de spreker(s) moeten bijgedrukt worden. Aan de voorgangers — en in de vacante gemeenten aan de secretarissen — is een exemplaar op zicht gezonden. Alle kerkeraden kunnen zich er dus van overtuigen, hoe practisch en doeltreffend deze zijn uitgevoerd. En de prijs is slechts 15 cent per stuk! Daarbij komen dus nog alleen de drukkosten van bovenvermelde gegevens. Laat mij tijdig, minstens d.w.z. een maand vóór de data uwer evangelisatie-samenkomsten, de gewenste gegevens weten alsmede het door en voor uw gemeente benodigde aantal. Ze worden dan ten spoedigste gedrukt en toegezonden, zodat u de biljetten tijdig kunt dienstig maken aan de bekendmaking van uw evangelisatie-campagne. Komt, gemeenten, valt aan en voert aldus uw opdracht uit!

Eveneens liet ik aan dezelfde adressen een exemplaar van de reeds verschenen nieuwe tractaten toekomen. Nu weet iedere kerkeraad het dus, hoe en waarmee hij de leden aan het werk kan zetten. En hoe gering is de prijs: voor maar f 12.50 hebt u 1000 exemplaren van één soort! Enige duizenden zijn reeds de deur uit. Zorgt u dus, dat u ook úw 1000 te pakken krijgt!

Ten slotte nog iets over *de sprekerslijst*. Deze behoeft namelijk op aanbeveling van de raad der gemeente Eindhoven de aanvulling met de naam van Ds. D. v. d. Beek, Statiestr. 23, St. Niklaas (België).

Wacht even: leest u nog eens dit artikeltje door. Dan weet u goed, wat u te doen staat, en welke berichten ik dus spoedig van u verwachten mag.

De Unie-secretaris T. JANSMA.

Gods Boodschap voor allen

Zoals ik u de vorige week mocht mededelen is dit evangelisatiegeschriftje ter perse. Wanneer er door alle gemeenten en vrienden tezamen 10.000 exemplaren besteld worden, gaat voor allen de prijs met 20 % omlaag. Door te bestellen dient ge dus niet alleen uzelf maar ook de andere medewerkers.

Bij bestelling van tenminste 500 exemplaren wordt desverlangd gratis op de voorpagina gedrukt:

> Dit geschriftje wordt u aangeboden namens de Baptisten Gemeente te .... Eventueel er nog bij: Diensten elke Zondag uur.

Zulk een bijschrift achten we gewenst om niet direct te worden afgewezen als Jehova-getuigen.

Het geschrift is — gelijk u is medegedeeld:
goed ouderwets,
zuiver orthodox en — voegen we er aan toe:
oer-degelijk.
U weet dus wat u krijgt.
Het is reeds in meerdere talen overgezet.

Als het zetsel uit elkaar genomen is, kan het natuurlijk direct niet meer geleverd worden. Een herdruk wordt niet goedkoper. Bestellen we in eens 10.000 exemplaren, dan is dat goedkoper, dan wanneer we tweemaal 5000 exemplaren laten maken.

Dus: doet uw voordeel en bestelt vóór 28 Sept. a.s. Opgave aan mijn adres (geen betalingen a.u.b.) J. Louw, Parkweg 6a, Groningen.

L.

Advertentiën

De stroom van nieuwe abonné's houdt aan!!

Verleden week werden 12 genoteerd! Er worden nog meerdere aanmeldingen verwacht. Vooral als iedere abonné zijn best doet om een nieuwe abonné te winnen.

Abonnementsgeld 4de kwartaal '47 (f 1.25) te storten op giro 9260 ten name van de Unie (vermeld a.u.b. duidelijk op het girostrookje dat het voor het 4de kwartaal is).

De adm. van De Christen, Tetterodestraat 47, Haarlem.

JAARGANG 64 - Nr. 2864
VRIJDAG 26 SEPT. 1947

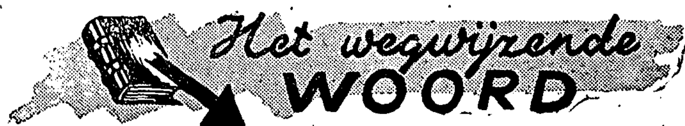

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADMINISTRATIE-ADRES Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Intree-preek

gehouden op Zondag 7 Sept. j.l. door Ds. H. v. d. Werf te 2e Exloërmond.

Tekst: „Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat blijke dat de overgrote kracht van God is, en niet uit onszelf voortkomt".
2 Cor. 4 : 7.

Wat Paulus in dit vers de gemeente te Corinthe schrijft, geldt in de eerste plaats hemzelf; daarna ook zijn directe mede-arbeiders; en tenslotte allen, die kennis hadden aan de Zaligmaker Jezus Christus.

Zo wil ik dan vanmiddag bij mijn intrede alhier dit woord van Paulus allereerst toepassen op mijzelf, die door de Heer geroepen ben om van de rijkdom van het Evangelie in uw midden uit te delen; maar dan óók op u, voor zover het Licht in uwe harten is opgegaan.

En dan is de eerste opmerking, die ik vanmiddag zou willen maken, deze: gemeente van 2e Exloërmond, *ik*, maar ook *gij*, *wij samen* hebben een schat!

I. Wij hebben een schat.

Dat is een heel groot wonder. Dat een mens een schat heeft. Dat het licht van Christus in zijn hart straalt. Dat hij kennis heeft aan God en het heil! De gedachte heeft mij hevig aangegrepen, dat ik ook geboren had kunnen worden als zoon van een kroegbaas ergens in donker Amsterdam. Dan zou ik vermoedelijk inplaats van vanmiddag en voortaan Evangelie te verkondigen, jenever staan tappen. Maar God heeft de schat van het Evangelie binnen mijn bereik gebracht en ik heb hem aanvaard, door genade. En nu begrijp ik, dat ik die schat niet vóór mij mag houden, maar er van uit moet delen, almaardoor!

Gemeente! de tienduizenden in de grote steden, de honderden om u heen, zij gaan grotendeels met lege handen door het leven. Er vaart een roep door de straten der steden, over de wijde landen, waarin gij woont; een roep uit duizenden monden: wij zijn arm, wie vult onze handen; wij zijn gebonden, wie maakt ons vrij! Een roep, die ieder vernemen kan, die oren heeft om te horen en een hart vol liefde tot de zondaar.

Temidden van die wereld sta *ik*, staan *wij*, en we hebben een schat: rijkdom, verlossing, verzoening, vrijheid; een schat, die groter wordt naarmate we er meer van uitdelen. Een schamele etensvoorraad van vijf broden en twee visjes werd aan duizenden hongerenden uitgedeeld, en aan 't slot hielden de uitdelers een machtig „restant" van t w a a l f v o l l e k o r v e n over.

Gemeente! laten we gaan *uitdelen*. Met gulle hand, met blijde gezichten en met vrije gewetens, want wat we brengen is geen schadelijk vergif, geen benevelende drank, maar het *Heil Gods*.

Ik weet dat er onder u uitstekende zangers en musici zijn. Uw muziekcorps is een corps met naam.

Zangers! Musici! Voorzover gij Christus kent, gij hebt een schat! Jezus!

Draag die schat uit; op de adem van de muziek; op de klanken van het lied. Opdat niet eenmaal verloren zielen van uw hand geëist worden.

Mijn tweede opmerking is:

II. De schat is alles, het vat niets.

Wij, de dragers van de schat, zijn waarlijk niet veel bijzonders. Ons geheugen, ons verstand, ons hart, alles waarmee we de schat vasthouden, is maar zo-zo. Slechts doordat God aan het aarden vat een kostbare schat toebetrouwt, krijgt het waarde.

Ik ben mijzelf op dit moment bewust, dat het in de tijd die komt, niet om mij zal gaan, (ik ben te vervangen) maar om de schat (die is niet te vervangen!). God geve mij de genade, dat ik mij hiervan, ook voortaan, bewust *blijf*.

Paulus had de schat in aarden *vaten*.

En nu heeft een vat deze goede eigenschap, dat het in de regel een flinke opening heeft. Je kunt er gemakkelijk zelf iets uithalen, en er ook makkelijk iets uit opdienen aan anderen. Denk aan 't oude oosterse vaatwerk.

Sommigen onder ons Christenen hebben de Schat niet in vaten, maar b.v. in een *fles* met een heel nauw halsje en een hele zware kurk er op. Of, wat nog minder is, in een *brandkast* met een driedubbel slot er op. Dat is erg. Want daarbij verkommer je zèlf, èn de mensen om je heen.

Gemeente! laten we oppassen, dat *wij* de Schat niet

in een brandkast begraven, want dan zou het wel eens kunnen gebeuren, dat God moest komen met Zijn breekijzer van het leed, om de deur met zijn sloten *open te breken*. En dat doet pijn. En toch bid ik God, dat wanneer wij als gemeente en voorganger ons ooit zo'n brandkast aanschaffen om er de Schat in op te sluiten, Hij dan maar kome. Dan komen we in ieder geval weer op Gods weg terecht.

Als we de Schat in *aarden vaten* hebben, is dat de beste bewaarplaats. Niet sierlijk en mooi; er ontbreekt wel 't één en ander aan; maar wèl zijn ze doeltreffend. En: *niemand zal zo 't vat zèlf voor de Schat aan zien.* Het is slechts een aarden vat en niet van kostbaar porcelein.

Mijn laatste opmerking:

III. De resultaten van onze arbeid zijn Gods resultaten, niet de onze.

Dit willen wij, wanneer de arbeid, gelijk wij hopen, vrucht draagt, in de jaren die komen, niet vergeten.

Paulus zegt het ook: wij hebben de Schat in aarden vaten, *opdat blijke dat de Overgrote Kracht van God is en niet uit onszelf voortvloeit.*

Niet de fantasie van de spreker, niet zijn redenaarstalent, niet zijn ijzeren logica bekeert de mens, maar de overgrote Kracht, die uit God is.

Zo willen wij ons dan laten gebruiken door Hem, en het van Hem verwachten.

Amen.

Wij waren dankbaar de „eerste preek" onzer drie nieuwe voorgangers te mogen lezen. Geve de Heer hun vele jaren van dienen, ons ten zegen en Zijn Naam ter eer.

E.-R.

Losse Schakels

Horen. De Heere Jezus heeft eens gezegd: ziet toe, hoe gij hoort, en: zie toe, wat gij hoort. Dat is zeker niet hetzelfde. Maar we zullen goed doen, met beide waarschuwingen ter harte te nemen. Zowel het „hoe" als het „wat", van ons horen, houdt verband met onze geestelijke gesteldheid, met onze levensinhoud. Twee mensen horen dezelfde klanken, maar uit hun reacties merkt ge wel, dat die klanken bij hen een zeer verschillende klankbodem vonden. De vreemde heeft niets gehoord dan wat stamelende geluiden, maar de moeder heeft woordjes opgevangen. De een hoorde een engel spreken, de ander vernam een donderslag en de Heere Christus beluisterde de stem des Vaders. Joh. 12. — Maar de vraag, wát men hoort, is eveneens afhankelijk van de zielsinhoud en de levensaard.

Wát hoort gij! Wat is het, dat te uwer kennis gebracht wordt? Welke zijn de berichten, die bij u worden binnengedragen? Op welke golflengte zijt gij afgestemd? — Er zijn mensen, die horen altijd lelijke dingen. En niet alleen lelijke dingen, ook de gebreken die de medemens aankleven van onverschillig welke aard, de narigheden die er zijn, de klachten — ze worden juist in hún oren gedeponeerd. Ge weet al vooruit: ga ik naar die broeder of zuster, dan krijg ik dit of dat soort nieuws te horen. Al de misère verzamelt zich bij hen. Of: al het mooie en opwekkende wordt bij hen gedeponeerd. — Hoe komt dat nu? Toevallig? Volstrekt niet! De ene ziel wordt door het nare, verdrietige aangetrokken, gelijk de gier door het aas, en de hyena door de lijklucht. — Anderen daarentegen worden door het zonnige en opvrolijkende aangetrokken, gelijk de bij door de bloem, waaruit honing te zuigen is. Een kwestie van geestelijke golflengte. Men weet wel zo zoetjesaan, waar men met z'n verhalen terecht kan. Wanneer ge de eerste keer het kwade gerucht en het lelijke verhaal, dat u voorgezet werd, niet had geaccepteerd, zou men u de tweede keer wel hebben overgeslagen. Maar men vond gehoor en zo werd u de brievenbus voor dergelijk nieuws. Blijkt ge voor de verkeerde geruchten en de klachten geen interesse te hebben en wijst u de verhaler direct op zijn plicht, dan komen voortaan de verheffende en dankbaar stemmende berichten bij u binnenvallen.

Daarom: dat wat ons ter ore komt, is geselecteerd door onze ziel. Ze trekt het aan haar gelijksoortige aan. Het andere stoot ze af. Dus is het erg nodig de waarschuwig van onze Zaligmaker te behartigen: ziet toe, wát gij hoort!

Onderlinge verantwoordelijkheid. In het verslag van een kleine studiecircel van Baptisten Voorgangers in Engeland, hoofdzakelijk voor vragen de gemeente en haar organisatie betreffende, wordt o.a. van de plaatselijke gemeente gezegd nadat eerst is vastgesteld, dat de leden der Ap. gemeenten verantwoordelijk waren voor de keus van opzieners en diakenen — ze ook verantwoordelijk was voor de tucht in de gemeente — dat ze als ze samen-vergaderd was, moest vermanen en bestraffen en, zo nodig leden, wier levenswandel de valsheid van hun belijdenis aantoonde, moest afsnijden. Dit leiden de schrijvers af uit I Kor. 5 : 14.

> „Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met de kracht van onze Heere Jezus, leveren wij in de naam van de Heere Jezus, die man aan de Satan over, tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden worde in de dag des Heeren".

Een andere verantwoordelijkheid was die, werkzaam te zijn aan de opbouw van het leven van zijn broeder. Paulus was er van overtuigd, dat deze taak, waarvoor in zo grote mate de gave van recht begrip en geestelijke wijsheid en inzicht vereist was, door het gewone gemeentelid kon worden volbracht.

> „Ik heb echter, mijn broeders, zelf reeds de overtuiging, dat gij zelve alreeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis en in staat ook elkander terecht te wijzen". Rom. 15.

Dan zeggen de schrijvers verder, in hun bespreking van de taak der leden onderling in de Ap. gemeenten:

> „Ieder christen was zijns broeders hoeder. Hij moest bekwaam zijn om zijn broeder te vermanen, hem belijdenis van zonde af te nemen, hem op te bouwen door te zoeken, hetgeen tot de vrede dient; hem aan te vuren tot liefde en goede werken en bestendig voor hem te bidden. De geestelijke gezondheid der gemeenschap, het bewaren van harmonie tussen de broeders; het opwassen in de genade bij de enkelingen — deze dingen waren voor rekening van ieder lid der gemeente".

Hun achtergrond. Het is alles eenvoudig en bijbels. Men behoeft niet ver te zoeken, om te ontdekken, dat in de tijd der Apostelen deze dingen van de leden der

gemeente verwacht werden. De Apostelen achtten hen daartoe in staat. Dus ....

Dus moeten wij het ook eisen en ook gaan doen?

Voorzichtig aan! Voldoen wij aan de veronderstellingen, die Chr. Apostelen, blijkens deze woorden in de gemeenten van hún tijd aanwezig achtten? De Apostolische tijd was een tijd van wondervolle geestesrijkdom. Er waren bizondere krachten werkzaam en de gemeente was de plaats, waar die tot openbaring kwamen — We willen hiermede niet zeggen, dat onze roeping tegenover elkander een andere zou zijn, dan op allerlei wijze te waken vóór en te werken aan elkanders welzijn, maar we beogen slechts er op te wijzen, dat ieder zichzelf wel mag beproeven of hij die bekwaam makende genade bezit en in díé mate de Heilige Geest deelachig is, dat hij zijn broederlijke roeping kán vervullen en inderdaad in zegen werkzaam kán zijn en zo de ander en het geheel opbouwen. — Als we onze dure roeping ten opzichte van het welzijn der andere gemeenteleden en der gehele gemeente, goed zien, zullen we vaker de knieën buigen in het diepe besef van onze ongeschiktheid! — váker de knieën buigen en vuriger smeken om met de Heilige Geest vervuld te mogen worden.

L.

In ieder huis hetzij groot of klein,
Behoort een Tabitha-kalender te zijn!

Geschud en geplukt

Naar aanleiding van een Losse Schakel van Ds. Louw in no. 2862 het volgende. In een vergadering van afgevaardigden van friese jeugdwerkers werd gevraagd of het niet bevorderlijk voor saamhorigheidsgevoel en gemeenschapszin zou zijn, wanneer de jongelui uit een bepaalde gemeente eens een weekend bij een andere groep gingen doorbrengen. Dit voorstel werd van meerdere zijden verworpen. Als motieven werden aangehaald: wij moeten de jeugd des Zondags in eigen gemeente zien en wij willen het reizen op Zondag zoveel mogelijk tegengaan. De Schakelaar wete dat de friese jeugdleiders achter hem staan. Daarenboven zou ondergetekende nog willen zeggen, dat het hem niet juist voorkomt, dat de vacanties in de Zondagnamiddagen eindigen. Hij begrijpt, dat men graag zolang mogelijk wil genieten van de vrijheid, maar betwijfelt of deze verlenging waarlijk de mens dient. De rust, die er in een Zondag ligt, of tenminste liggen kan door in vrede op te gaan naar het huis der samenkomsten en daar neer te zitten, wachtende op de zegen van het Woord Gods, moet groter zijn, dan een Zondagmorgen, waarin men het spoorboekje bestudeert en koffers pakt, om in de namiddag steunend onder lasten naar de woonplaats te tijgen. Misschien had deze opmerking in Juni gedaan moeten worden. Alsof dat wat hielp. Ervaring is misschien een betere onderwijzeres.

* * *

In Kopenhagen hebben we in een bijeenkomst bizonder genoten van de frisse woorden van Dr. W. A. Criswell uit Texas. Ik zeg: frisse. Dat miste ik nogal in de regel. Sommige mensen voelen zich blijkbaar zo recht thuis in het keurslijf van reglementen en vergaderingsvormen. Goed, ze zijn nodig. Maar draag dat keurslijf dan wat zwierig en losjes. Die Dr. Griswell had een goede boodschap. Hij herinnerde eraan, dat hij de opvolger was van Dr. Truett, de Spurgeon van Amerika, die we in '34 in Berlijn mochten beluisteren. Die Dr. Truett was geweldig, maar deze deed aan hem denken. Dr. Criswell mocht nu de grote Eerste Baptisten Gemeente van Dallas in Texas dienen. Dezer dagen las ik in de Christian Digest het volgende: de voorganger — en dan volgen al de juist gebruikte namen — maakt bekend, dat men dit jaar in de gemeente voor de zending meer dan 375.000 dollar bijeenbrengt. Dat is zoiets als 800.000 gulden. Per jaar. Van een, zij het dan grote, gemeente. Amerika, zegt u. Ik zeg: dat is een dooddoener. Telkens weer moet het ons opvallen hoe ontzettend veel de broeders en zusters daar offeren voor de zending. U moest eens lezen met hoeveel ambities telkens weer gewezen wordt op de goede gewoonte toch minstens de tienden te geven van alle inkomsten. Ik weet, dat dat ook door sommigen in ons land gebeurt, maar ik weet dit zeker, dat indien wij dat allemaal deden, er binnen enige jaren geen gemeente meer zonder kerkgebouw zou zitten; dat we een school konden stichten met goedbetaalde beste leerkrachten, die klonk als een klok; dat we tehuizen voor allerlei werk zouden gaan bouwen. Maar wij geven zo traag voor de zaak des Heeren. Ik vrees, dat we onze kinderen deze zomer meer dubbeltjes voor ijsjes gaven, dan voor het rijk Gods. En dat onze uitgaven voor luxe-zaken onze „offers" voor het werk des Heeren nogal een eindje te boven gaan. Mag dat? Hoe mooi en verblijdend is het dan een keer iemand tegen te komen, die er een beetje van gesnapt heeft. Twee jongelui stellen me een enveloppe terhand met de opmerking, dat de inhoud voor de zending is en dat ze het geven, omdat zij zich gezegend weten boven vele anderen. Ik kom thuis en er zit honderd gulden in. Daar word je stil van. Zeg ik dat nu, omdat het honderd was en vergeet ik dat het penningske der weduwe voor God meer kan zijn? Dat zou wat. Maar ik vrees, dat velen zondigen in het geven. Ze geven te weinig. Ze geven zonder nadenken.

* * *

Om nog even wat meer over het bovenstaande te zeggen. Wat zouden we veel meer kunnen evangeliseren, wanneer we eens werkelijk offerden en het in de gaten kregen, dat ons geld Gods geld is, waarvan wij zoveel mogen nemen als we nodig hebben om er van te leven. Tot dusver ging het nog zo: wij de room en God de ondermelk. Vergeeft u mij zulke uitdrukkingen, maar ze drukken het goed uit. Ik las in hetzelfde maandblad van jonge christen-zakenlui, dat ze bijelkaar gestapt zijn en evangelisatielectuur rondzenden aan verschillende mensen, een kaart bijsluitend met hun adres, zodat de aangeschrevenen nader met hen in contact kunnen treden. Als wij geld hadden dan zou er in de krant geevangeliseerd kunnen worden en de witte wand van de bioscoop zou beschreven worden met woorden, die misschien iemand tot eeuwige redding konden zijn. Maar onze penningmeesters kijken sip. Een vreemde wereld.

* * *

Gypsy Smith werd eens gevraagd, hoe men het toch moest aanleggen om een opwekking in het leven te roepen. Hij gaf het volgende antwoord: „Ga naar huis, sluit de deur van je kamer en kniel neer midden op de vloer. Trek dan met een stuk krijt een cirkel om je heen en vraag God de opwekking te geven binnen de rand van die cirkel.' Als Hij je antwoord heeft gegeven is de opwekking op weg."

De tijd der samenkomsten is weer komende en de

agenda der voorgangers raken vol. Zullen we ons eerst eens goed bezinnen waarom we eigenlijk die bijeenkomsten organiseren? Alleen omdat men het het vorig jaar en voor twintig jaar ook deed? Organiseert gij ze uit behoefte, uit hunkering, uit: de nood is ons opgelegd? En wat verwacht gij van de spreker? Ik schreef vroeger al eens, dat het geen regenmakers zijn. Laten we dit werk toch niet zomaar doen. Niets is funester dan opwekkingssamenkomsten te houden, die gehouden worden, omdat het weer zover is. Gebed, broeders en zusters, gebed. Laat het anders na. En ga dan maar in de kamer met een stukje krijt.

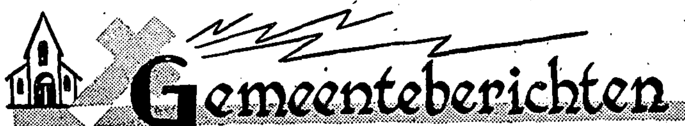
* * *

Een soldaat uit het Verre Oosten — hoevaak zijn onze gedachten niet bij de jongens daar — schrijft mij het volgende. Ik had de brief wel naar Ds. Prins kunden sturen, maar het komt op hetzelfde neer. Als u maar wat aan vermelde predikant zendt!

„Ik zou u echter willen verzoeken ons lectuur te willen zenden, daar de meeste jongens, die nu 24 uur op wacht zijn en daarna 24 uur rust hebben en dan weer 24 uur wacht enz., graag wel iets willen lezen en hier zijn alleen maar katholieke bladen met prachtige verhalen over de paus ..... Zelfs gaat het zover, dat ze zeggen van de paus: „Hij is het Licht en de Waarheid en het Leven." (Ik kan deze regel niet controleren, maar uit zijn duim zal de schrijver het niet zuigen. Red.) Als het gaat zou ik gaarne Zaaiers en andere bladen voor uitdeling ontvangen. Ik ben soms wel eens jaloers op katholieken, die overstroomd worden, en ik vind, wat zij kunnen, kunnen wij ook...."

Tot zover dan maar. Het woord is aan u allen. Stuurt toch uwe goede bladen, tijdschriften of boeken aan Ds. Prins, Twelloscheweg 8, Deventer. Laat het een stroom worden. En dan volhouden, net als de jongens daar. Die kunnen ook niet zeggen: zo kan 't eerst wel. En hebt ge dan helemaal geen papier, dan nog wel geld. Stuur dan een paar gulden en br. Prins is de koning te rijk. Wat is hierop uw antwoord?

HUIZINGA.

STADSKANAAL

Onze gemeente heeft de laatste tijd grote veranderingen meegemaakt. Reeds geruime tijd, vooral onder de leden van Musselkanaal, gingen stemmen op om ook daar een zelfstandige gemeente op te richten. Toen dan ook onze voorganger het beroep naar Haarlem aannam, en we hierin eveneens een verandering tegemoet gingen, werden stappen ondernomen om tot dit doel te komen. Zondag 7 Sept. was de dag waarop wij als gemeente met elkander voor de laatste keer 's Heeren dood mochten gedenken. We voelden hier het scheiden, maar we willen vooruit zien, want de Heer kan door de gemeente te Musselkanaal grote dingen voor die omgeving doen. In de Zondagmorgen d.a.v., trokken voorganger, bestuur en vele anderen naar Musselkanaal en werd de nieuwe gemeente plechtig gevormd. In de namiddagdienst hield Ds. Weenink voor een overvolle kerk zijn afscheidsdienst. Spreker hield zijn toespraak naar aanleiding van Ps. 118 : 24. Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft; laat ons op dezelve ons verheugen en verblijd zijn. Spreker schetste in korte trekken de 36 jaren, die hij hier geweest is. Jaren van veel vreugde voor hem en voor zijn vrouw zijn het geweest. Tezamen hebben zij zich met al de liefde, die er in hun hart was, gegeven voor het werk. Hij beschouwde het bij wijze van spreken als een gelukkig huwelijk. Hoe hij door de jaren heen gehecht was geworden met onverbrekelijke banden aan het kerkje en de plaats zelf. Hier lagen de graven van hun dierbaren. Al deze banden moeten nu verbroken worden. Maar dit is ook de dag, die de Heere gemaakt heeft. Ook dit scheiden zal door ons allen gevoeld worden, zo wel door de voorganger als door de gemeente, maar ook hierin moeten wij de wegen Gods gaan; niet mijn wil maar Uw wil geschiede.

Na afloop van de prediking verzocht de voorganger hem en zijn vrouw staande de zegenbede toe te zingen. Hierna werd het woord gericht tot verschillende autoriteiten, afgevaardigden, bestuur en jeugdverenigingen. Het bestuur, daarin zag spreker niet alleen het tegenwoordig bestuur, maar al de bestuursleden, die er in de loop der jaren geweest zijn, en waarmee hij altijd zo prettig heeft samengewerkt. Spreker bracht aan allen dank over het vertrouwen in hem geschonken.

We hopen en bidden dat de Heer het verder voor gemeente en voorganger goed zal maken, en ons ieder op zijn plaats tot een zegen mag stellen.

G. K.—B.

Hieronder kunt u lezen wat mevr. A. Boiten—Attema schrijft over wat Tabitha wil. Zij zal wel niets dan het goede willen, maar wanneer lezers of lezeressen denken, dat zij over een of ander werk in Nederland moeten worden ingelicht, zouden ze ons daarop dan willen attenderen? Morgen komt er misschien weer iemand met een artikel, want iemand vroeg iemand er om. Het is dunkt mij het werk der redactie dat voor of namens u te doen. In elk geval moest u het aan de redactie vragen.

Wat wil TABITHA?

„Zoudt U eens in ons gemeenteblad „De Christen" willen schrijven wat Tabitha eigenlijk wil zijn?"

Deze vraag was mij per briefkaart gesteld toen ik thuis kwam van de vacantie. Natuurlijk geef ik graag antwoord op belangstellende vragen. Heel kort zou hierop een antwoord gegeven kunnen worden, maar laat mij liever U eerst iets van haar geschiedenis vertellen:

Reeds bij het stichten van de vereniging „Zusterhulp" — de in onze gemeenten bekende vrouwenvereniging — wat plaats had te Leeuwarden, werd de wens geuit ook eens te komen tot een eigen diaconessenwerk. Immers het woord Zusterhulp houdt dit al in. Toch leek het toen nog een onbereikbaar ideaal; maar het was en bleef *een ideaal.*

Nadat Zusterhulp enkele jaren bestaan had, kwamen wel jonge meisjes tot haar bestuur met de mededeling, dat zij zich geheel wilden geven om onder de leiding van het hoofdbestuur van Zusterhulp evangelisatiewerk en sociaal werk te verrichten. Deze meisjes moesten evenwel teruggezonden worden, omdat er ten enenmale geen gelegenheid was deze meisjes te herbergen en nog minder hun een opleiding in die richting te geven.

Dit liet niet na sterke indruk te maken op de leden

van het toenmalige bestuur en deze dingen werden ook biddend de hemelse Vader voorgelegd. Zowel bestuur als leden van Zusterhulp zagen de nood in de gezinnen en zagen ook hoe weinig ieder daarin kon verrichten. Een ziekenbezoek, een kleine handreiking, een gave tot leniging, ach, wat was het onbevredigend. Wat zouden zij graag de zieken, die zij bezochten een heerlijke rustperiode geven in eigen sfeer!

De nood was er, de krachten waren er, het geloof in de leiding Gods was er. Wat ontbrak was een huis en het geld om een aanvang te maken.

Maar het ging hun als eens een William Carey. Ze wisten het: men verwacht nooit *te* grote dingen van God en ze werden niet beschaamd!

Onder de wonderlijke leiding Gods werd een weg gewezen hoe zonder zware geldelijke offers voor de gemeenschap toch het ideaal bereikbaar was.

Op 31 Mei 1938 werd een prachtige villa te Scheveningen (later geëvacueerd naar Wassenaar) geopend: met welk doel? Om jonge dochters, die bereid waren zich in de dienst des Heeren te geven om haar medemens te helpen, voor te lichten met woord en daad, op te nemen en op te leiden tot ware diaconessen.

En dat is nog het doel van „Tabitha", „*het vormen van diaconessen, dienaressen des Heeren*".

Nu verbindt men in ons land nog steeds de gedachten van diacones alleen met ziekenverpleegster. Dit is in de loop der tijden zo gegroeid maar is in de laatste jaren sterk aan het veranderen. Meer en meer komt het eigenlijke karakter van het diaconessenwezen weer te voorschijn en ziet men de diacones ook weer als evangeliste in de breedste zin van het woord, of zoals Ds. Baumgartner, Dir.-Pred. van het grote diaconnessenhuis in Zwitserland het op een conferentie zo kernachtig motiveerde:

„Het diaconaat is naast het ambt der verkondiging het ambt der helpende liefde in de gemeente van Christus, het ambt der uitgestrekte handen van Jezus".

En hiermede is gezegd wat Tabitha wil zijn. Zij is niet alleen *doel,* zij is ook middel om die jonge meisjes, die lust gevoelen hiertoe op te leiden. Het doel is, om die meisjes die zich willen bekwamen tot deze arbeid te ontheffen van de zorgen voor onderhoud en huisvesting en voor de bezwaren die het levensonderhoud en de oude dag medebrengt. Deze meisjes melden zich bij de besturende zuster en na keuring worden zij opgenomen in de zustergemeenschap en zijn dan proefzuster.

Het eerste jaar verrichten zij werkzaamheden in het huis en ontvangen voorbereidende lessen, die nodig zijn. Hierna wordt in overleg met de proefzuster door het bestuur uitgemaakt of zij in verplegingsdan wel in evangelisatieopleiding zullen gaan. Is het eerste de wens der zuster, dan nemen de bestaande diaconessenhuizen gaarne de taak der opleiding op zich.

Na het behalen der diploma's is de bedoeling, dat de meisjes toegerust met parate kennis zich zullen geven in de arbeid. Hetzij als verpleegster of leidinggevend in het huis waar ook zieken verpleegd worden. Of wel op een plaats waar het werk van een zuster gevraagd wordt.

Gevoelt een meisje zich bijzonder geroepen tot evangelisatie, dan wordt zij verder in die richting opgeleid en zal haar taak als gemeentezuster in een onzer gemeenten kunnen vinden.

Tijdens de opleiding ontvangt zij een zakgeld, terwijl het huis de zorg draagt voor bovenkleding, schoeisel, rep. fiets en wat dies meer zij. Deze dingen staan alle vermeld in de „voorwaarden tot opname", welke bij aanvrage tot opname toegezonden worden.

Momenteel is niet alleen in ons land in de diverse diaconessenhuizen maar ook over onze grenzen de neiging tot het diaconessenambt gering.

Het jonge meisje, dat nu de leeftijd heeft bereikt zich tot deze arbeid geroepen te voelen maakte de oorlog mede, met de funeste gevolgen van dien. Zij gooide met het juk van de dwingeland ook in vele gevallen het juk der dienstbaarheid, der Christelijke liefde af en had maar één begeerte „vrijheid, ten koste van alles!"

Gelukkig echter zijn er de symptomen reeds, dat er bezinning komt en dit zal zeker voor deze arbeid nog een verdieping kunnen betekenen, die het werk ten goede komt.

Diaconessenarbeid, hoe weinig is het in onze gemeente bekend en daardoor wellicht nog zo weinig gewaardeerd.

(Wordt vervolgd.)

Eén week predikant in U.S.A.

Onlangs vroeg de redacteur mij om een schets te geven over het leven van een predikant in Amerika. Hiermede volgen wij nu zijn werkzaamheden voor één week.

De Maandag is over 't algemeen een vrije dag, alhoewel 's avonds meestal een of andere zakenvergadering in verband met de kerk wordt gehouden.

Vanaf Dinsdag tot en met Zaterdagmorgen tussen 9—12 uur kan men de voorganger in zijn kantoor vinden. Dit is meestal een kamer in de kerk. Daar studeert hij voor de preken, en tevens wordt de gemeente gelegenheid gegeven om hem op te bellen of persoonlijk bezoek te brengen. Zodoende komt de dominee te weten wie in de gemeente zijn hulp nodig heeft, zoals zieken enz.

In de middag gaat hij op stap, in zijn auto natuurlijk, en bezoekt dan de zieken, afgedwaalden of anderen die

's morgens getelefoneerd hebben en gevraagd of hij wilde komen.

Bij een sterfgeval komt de voorganger natuurlijk ook altijd. Hij helpt op alle mogelijke manieren bij de voorbereidselen voor de teraardebestelling. Op de dag van de begrafenis wordt hij opgehaald door de chauffeur van de begrafenisondernemer, en wordt na de dienst weer thuis gebracht. Bij het stoffelijk overschot wordt een korte toespraak door hem gehouden om troost te brengen aan de familie, die achter is gebleven. Na afloop van deze dienst en de teraardebestelling betaalt de begrafenisdirecteur de dominee voor zijn diensten. Dit is in de laatste tijd op de meeste plaatsen al ingerekend bij de kosten van de begrafenis.

Net als overal trouwen de mensen ook in Amerika, maar dit werk wordt gedaan door de dominee en het bruidspaar behoeft daarvoor niet naar het gemeentehuis. De predikant gaat heen waar het bruidspaar hem verzoekt te komen. Dit kan plaats hebben in de kerk, in de pastorie, of aan het huis van de bruid of bruidegom. Met twee getuigen er bij kan de dominee het huwelijk voltrekken. Hij moet vóórdat hij begint, de papieren zien zoals het bewijs van de bloedproef[1] en het trouwbewijs[2]. Deze papieren moeten de twee getuigen en de voorganger tekenen. Deze papieren stuurt de voorganger dan naar het gemeentehuis nadat de huwelijksvoltrekking heeft plaats gehad. Voor deze dienst ontvangt de dominee een vrije gave, meestal tien dollar, van het nieuwe paar. Deze vrije gave geeft de dominee aan zijn vrouw, indien hij getrouwd is.

De avonden door de week zijn meestal bezet met jongeliedenvergadering, bidstond enz.

Op de Zondag worden er over 't algemeen twee kerkdiensten gehouden, plus een Zondagsschooldienst waarin de voorganger ook altijd aanwezig is. De diensten des Zondags zijn om 10.45 en 7.45 in de avond. 's Avonds wordt er veel gezongen onder leiding van een zangleider. In de diensten worden niet veel afkondigingen van de kansel gedaan. Bij de deur ontvangt ieder een wekelijks overzicht waarin allerlei mededelingen, ook de orde van de diensten.

In de Zondagsschool moet de dominee de bijbelklas voor mannen en vrouwen leiden, want iedereen, oud en jong, gaat in Amerika naar de Zondagsschool. Er zijn dan ook wel twaalf verschillende klassen in een gewone Zondagsschool.

Het doel van al het werk van de voorganger is zielen te winnen voor God en Zijn Koninkrijk.

Zo gaat het leven van een predikant in Amerika door van week tot week en van jaar tot jaar, totdat zijn werk is volbracht.

Ds. J. VAN DER VEEN.
Paterson, U.S.A.

---

[1] Eer men in de U.S.A. kan trouwen moet men naar de dokter, die ook het bloed onderzoekt. Dat attest moet ter huwelijksvoltrekking meegebracht worden, alsook het [2] trouwbewijs, dat men 48 uren eerder op het stadhuis gehaald heeft en zoiets als het „aantekenen" hier betekent.

Ingezonden

Zangbundel-ontboezemingen

De laatste zin in uw voorwoord — Heer Eind-Redacteur — maakt mij duizelig. Ik ben lid van de zangbundel-commissie en ik ben dat geworden op de uitdrukkelijke voorwaarde, dat er ook iets zou gebeuren in betrekking tot de herziening van de bundel „Lofzangen en Gebeden". Dat is nu een klein jaar geleden, maar ondanks al mijn vertogen heb ik tot nu toe geen uitnodiging ontvangen voor een vergadering.

Als u het geschrijf in „de Christen" aangrijpt, om de zangbundel-commissie te stimuleren haar werkzaamheden aan te vangen, vraag ik mij af: waarom maakt de Unie-Commissie dat niet met de voorzitter of secretaris van de Z.C. in orde? De U.C. heeft ons toch aangezocht in die commissie zitting te nemen! Het kan natuurlijk zijn, dat de U.C. reeds heeft geschreven en in dat geval doet dit alles inderdaad vreemd aan.

Wat nu de ingezonden stukken betreft: Ik acht de bundel „Lofzangen en Gebeden" *niet* geschikt voor het gebruik in onze Baptisten gemeenten. — Maar ik meen, dat „de Christen" niet de plaats is om daarover te gaan discussiëren. Wil Ds. Hasper hierop nader ingaan, dan ben ik gaarne bereid hem persoonlijk te ontmoeten.

Br. E. de Haan zou ik dit willen zeggen: In het gijzelaarskamp was er sprake van een compromis. In de gevangenis heb ik torren en tandpasta gegeten — ook een compromis — maar toen ik thuis kwam (1943) verwachtte ik iets anders om mijn maag te vullen. En ik kan u wel zeggen, dat ik ook nu nog wel — evenals het geval was in St. Michielsgestel — „enige" liederen uit de bundel van Ds. Hasper kan zoeken, die uitstekend geschikt zijn voor *onze* erediensten.

Br. Molijn uit Emmen is een zakenman en denkt in centen en zo zijn er in de vorige aflevering van „de Christen" weer andere broeders geweest, die spraken over „stijl" en „smaak". — Maar daarover ging het immers niet. Voorlopig is het de technische kwestie, die ons bezig houdt. En daarbij behoort toch in de allereerste plaats het woord aan de vakman, zoals dat ook in de U.C. besproken is. —

Amsterdam, Vondelkerkstr. 26. F. GOEZINNE.

Hiermede is dit onderhoud afgelopen. We zouden, indien gewenst, alleen nog de U.C. of Z.C. het woord willen geven.

E.-R.

Rectificatie

De redactie van „Het Zoeklicht" schreef ons o.m. het volgende, dat wij u gaarne ter kennis brengen.

Weleerwaarde Heer en Broeder,

In „De Christen" van vorige week komt een stukje voor onder den titel: „Op de bres voor onze eigen zangbundel: Lofzangen en Gebeden", onderteekend met: D. Molijn te Emmen.

Naar aanleiding hiervan is het, dat wij meenen —

namens onzen Redacteur Johannes de Heer — u een rechtzetting te moeten doen toekomen. — In bedoeld stukje wordt nl. den indruk gewekt, als zou de herdruk van den Zangbundel-Joh. de Heer *niet* te gebruiken zijn *naast* de voorgaande; dit wordt nog onderstreept door zeer nadrukkelijk het woord „*nieuw*" te gebruiken.

Dit nu is absoluut onjuist! Er is integendeel naar gestreefd, om de herdruk wel degelijk te doen gebruiken naast de vorige uitgave en bij deze herdruk is dan ook getracht de samenstelling zoodanig te doen zijn, dat dit gebruik naast de vorige druk wordt vergemakkelijkt.

Een aantal nummers, die niet of weinig werden gebruikt, zijn weggevallen en — op enkele uitzonderingen na — komen deze *nummers* dan ook niet meer voor in den herdruk.

De nieuwe liederen, die zijn opgenomen, zijn in hoofdzaak een „uitbreiding" en daarom opgenomen aan het slot van den bundel, dus als nieuwe nummers aansluitende aan de vorige uitgave (849 t/m 879).

Een en ander is uitvoerig opgenomen in een lijst aan het slot van de inhoudsopgave, zoodat men gemakkelijk kan nagaan, welke de nieuwopgenomen nummers zijn. Hierin komt eveneens een opgave voor van de vervallen nummers, die — zooals boven reeds is gezegd — als nummer niet meer voorkomen in den bundel, met uitzondering van enkele, die door nieuwe liederen zijn vervangen en waarvan eveneens een opgave voorkomt in bedoelde lijst.

Bovenstaande uiteenzetting zal het u duidelijk maken, dat het juist de OPZET is geweest om deze herdruk te gebruiken naast de vorige druk; de beperkte oplage zou ook bij lange na niet voldoende zijn, om de in omloop zijnde exemplaren te vervangen. —

Wij zouden willen toevoegen: Br. Molijn bedoelde alleen te zeggen, dat, wilde men bijblijven met de steeds groeiende bundel van br. de Heer, men weer zou moeten overgaan tot het aanschaffen van deze nieuwste druk. Dat geld wilde br. Molijn liever besteden aan Lofzangen en Gebeden.

E.-R.

VARIA

Dat heeft meneer pastoor goed gezien

In de R.K. kerk van de parochie „De Goede Herder" te Wassenaar is een geluidsinstallatie aangebracht. Er werden proeven genomen en de pastoor heeft tijdens de dienst een rondgang door zijn bedehuis gemaakt, om de resultaten te controleren. In zijn blad „Sursum Corda" vertelt hij er van. We nemen er iets van over, omdat ook de dominé's er wel voordeel mee kunnen doen:

„Vooreerst, wat komen er toch nog vele parochianen (of zouden 't allemaal vreemdelingen zijn vanwege de vacantietijd?!) laat in de kerk, n.l. als de priester al op de preekstoel staat! Wat voor remedie zou daartegen toch afdoend werken? Vervolgens, wat zitten er sommigen lekker te dutten en te knikkebollen onder de preek; ik maak me toch werkelijk ongerust, dat ze bij de beste geluidsinstallatie toch niet veel van de preek verstaan!. Er waren er, die zich zo behagelijk mogelijk hadden genesteld, om toch maar niets te missen van de preek, of van.... hun weldadig slaapje? Wellicht zouden voor dezulken een paar onverwachte sirene-stoten weldadig werken. We zullen het met de geluidsfirma even bespreken of zij daartegen misschien ook een installatie zou kunnen aanbrengen. We zijn *nu* toch bezig".

Toen Harmen diaken was geworden

Harm Douma, klein van postuur en snijder van beroep, was tot diaken verkozen en in het ambt bevestigd. Nu zou hij voor het eerst moeten hengelen. Daar zag hij geweldig tegen op, omdat hij vreesde dat hij met zijn Zacheusfiguur de lange stok van de collectezak niet naar behoren zou kunnen hanteren. De Zaterdag voor de Zondag, dat hij zijn eerste proeven moest afleggen, kwam hij voorbij de kerk en zag de deur openstaan. Hij glipte naar binnen en toen hij niemand zag, sloot hij de deur zorgvuldig. Daarop ging hij deftig in de diakenbank zitten, stond daarna op, nam de collectezak, wandelde langs alle banken. Telkens gaf hij daarbij een genadig knikje, zoals diakenen dat vroeger zo mooi konden doen. Toen hij bij alle denkbeeldige kerkgangers geweest was, hing hij de hengelstok netjes op en ging met gekruiste armen in het eregestoelte zitten. Plotseling echter kwam er een stem van de galerij: „Het is te hopen baas, dat het morgen meer oplevert". De organist was bezig iets aan het orgel te verhelpen en had de vooroefening van het begin tot het eind gadegeslagen....

Correspondentie

F. B. te U. Dank voor uw bundel-brief. U geniet dus van de lofzangen. Eén zin licht ik uit uw sympathiek schrijven: „Weet u, waarom Utrecht indertijd deze bundel invoerde? Heel eenvoudig n. a. v. het bekende besluit der Alg. Vergadering — de hoogste autoriteit onzer beweging. Waar blijft anders onze gemeenschapszin? Waarom trokken sommigen zich om 12.01 uur terug? Ja broeder, wij wachten nu op een woord van de zangbundelcommissie.

H. J. H. te d. H. Ook dank voor uw belangstelling in deze zaak. U herinnert en vraagt: Bij besluit van de A. V. van 10 Juli 1940 werd besloten tot invoering in onze gemeenten van Lofzangen en Gebeden en wat is daarvan terecht gekomen? Niet vertwijfelen broeder; wij zijn er nog niet, maar komen er wel.

Mededelingen

FOTO's UIT KOPENHAGEN

Tijdens het Wereldcongres zijn er enkele foto's gemaakt van de Hollandse deelnemers. De volgende foto's (formaat 6 x 9) zijn ter beschikking:

a. 3 groepsfoto's voor de Köbnerkerk, waarvan één zonder Hollanders. Alle met personen van diverse nationaliteiten, waarvan sommige in hun klederdracht.

b. 1 foto: Kerkgang op Zondagmorgen vanuit de school in de Ostrigsgade.
c. 1 foto: Mr. Okodi, onze zwarte slaapgenoot uit Nigeria.
d. 1 foto: de autoriteiten tijdens de padvindersdemonstratie op het plein op Zondagmiddag. Hierop staat zeer duidelijk de nieuwe President van het Baptisten Wereld Verbond Dr. C. Oscar Johnson.
e. 5 foto's tijdens de optocht. Alle Hollanders, die meeliepen, zijn zichtbaar. Op één van deze foto's staat ook een gedeelte van de Noorse groep in klederdracht, terwijl er ook een foto bij is van de groep Letlandse meisjes.

Totaal elf foto's. Prijs per foto 16 ct. plus verzendkosten. Wie graag afdrukken wil bezitten, schrijve aan onderstaand adres.

J. BROERTJES,
Sneek, Stationsstr. 25.

BEROEPINGSWERK

Ds. F. E. Huizinga te Leeuwarden bedankte voor het beroep, dat de gemeente te Stadskanaal op hem uitbracht.

Haarlem, 20 Sept. 1947.

AAN DE VOORGANGERS

Waarde broeders,

Uit de kring der voorgangers komen verzoeken om de kinderbijslag en de pensioenpremie met elkaar te verrekenen. Vandaar dat ik op grond hiervan zó vrijmoedig ben om u allen te vragen of u er mee accoord gaat, dat de premie in mindering van de bijslag wordt gebracht. Ik denk, dat ieder dat heel goed zal vinden, maar ik vraag het toch maar even. Laten we deze afspraak maken: wanneer ik binnen een week geen tegenbericht van u ontvangen heb, dan vindt u het goed, dat van de bijslag de premie wordt afgetrokken.

Met coll. groeten, de adm.,
T. JANSMA.

Zondag 12 October a.s. zal D.V. Ds. J. W. Weenink, als Dienaar des Woords ingeleid worden in de Bapt. gem. te Haarlem, Parklaan 34.

De orde der diensten zijn:
Voormiddags 10 uur: bevestiging door Ds. ?
Namiddags 4 uur: Intrede Ds. J. W. Weenink.
's Avonds 7.30 uur: Begroetingssamenkomst.

Brs. en zrs. van elders, die willen komen, zijn welkom. Zij die logies nodig hebben melden zich tijdig aan bij br. Corn. Vrugt, Bosch en Vaartstraat N. 23, Haarlem.

Wie helpt de adm. aan de nieuwe adressen van de volgende personen:
Zr. B. ter Braak, voorheen „De Boekhorst", Lochem.
Mej. Joh. Vegter, Verl. Heereweg 177, Groningen.

Gemeenten, die huwelijksbijbels nodig hebben, worden dringend verzocht deze dadelijk te bestellen bij Lectuurfonds, Tetterodestr. 47, Haarlem.

Tijdig een Tabitha-kalender genomen,
Zal vele teleurstellingen voorkomen.

Van de boekenplank

Wat de Schrift zegt van het Joodsche vraagstuk — is de titel van een boekje van ruim 120 bladzijden, dat door Johannes de Heer geschreven is en door „Het Zoeklicht" uitgegeven. De prijs is f 1.65 franco per post.

Exodus 1947 heeft het probleem weer met brandende letters op het oppervlak der aarde geschreven. Zelfs de mens, die van de bijbel niets weet en in God niet gelooft, zal toch moeten vragen, wat dat eigenlijk wel voor een volk is: dat volk der Joden. Regeren dan twaalf millioen Joden ten slotte de wereldgeschiedenis? Maakt men anders zoveel drukte om twaalf millioen mensen? Die de Schriften leest heeft bepaalde gedachten omtrent dit volk en zijn toekomst. In elk geval heeft de schrijver van dit boekje ze en wij hebben ze gaarne gelezen. Men vindt onder meer hoofdstukken over: Is de kerk een voortzetting van Israël? Het Antisemitisme. Het Zionisme. Arabië. Engeland en de Joden.

De zekerheid, waarmede hier tekst en uitleg gebracht worden, imponeert de een en irriteert de ander. Soms halen wij ook even de schouders op. Al in de inleiding staat zoiets tekenends. Hier volgt het:

„De eerste oorlog heeft nl. het land opengesteld voor het volk, de tweede heeft het volk begeerig gemaakt naar het land. Doch bij het land en het volk behoort ook de Koning. En om deze Koning te brengen, zal nog een derde wereldoorlog noodig zijn, die de Schrift even duidelijk voorspelt. Deze derde Wereldoorlog zal plaats vinden in Armageddon, alwaar niet alleen het Joodsche, doch ook vele andere problemen zullen opgelost worden."

Dit woord in de Inleiding maakt de lezer wel voorzichtig ten opzichte van het volgende. Is zulk een zekerheid hier verantwoord?

Onze goede wensen aan de auteur, die ziek is.

E.-R.

Het Evangelie de straat op!
Het Evangelie de huizen in!

Hier zijn DE tractaten, juist NU geschikt!
„Zou u willen emigreren?"
„Vrede past mensen, strijd wilde beesten".
„Gesprek in de cel".
„Wat mankeert er toch aan?"
Treffend van inhoud! Verlucht met sprekende tekening!
Prijs 2 cent per exemplaar.
f 7.50 per 500 van één soort.
f 12.50 per 1000 van één soort.
Besteladres: Lectuurfonds, Tetterodestr. 47, Haarlem.

Gemeenten: Evangeliseert!
Baptisten: Evangeliseert!

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2865
VRIJDAG 3 OCT. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom.

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

De daad, die u aan uzelf voorbij brengt

Indien iemand tot Mij komt en niet haat.... ja ook zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn.

Luk. 14 : 26, 27.

Vele scharen reisden met Jezus mede.
Verheugend? Veelbelovend?
De Heer keerde zich om, brengt de scharen tot staan en vraagt hen zich wel te bezinnen. Hoog heft Hij het kruis op voor aller oog als Zijn deel op aarde. En dan vraagt Hij, wie daarin met Hem delen wil, en zó deelgenoot worden van het Grote Koninkrijk?

Wie van het kruis sprak, sprak voor deze mensen geen vreemde taal. Ze kenden het martelende en moordende, verborgen in dat woord. Van een kruisiging waren ze allemaal een of meer keren getuigen geweest. Soms werd die straf op honderden tegelijk toegepast. Hoevelen zouden er onder die „vele scharen" niet geweest zijn, die een vader of bloedverwant hadden zien sterven, hangende aan een kruis?

Wie een kruis droeg, stond met de rug naar het leven.
En dit is het nu, wat de Heiland vraagt, de scharen aanziende, wie van hen bereid is van het leven vrijwillig afstand te doen?
„En niet haat.... Ja, ook zijn eigen leven!"
Wie noch niet aan zichzelf voorbij gekomen is, kan Christus' discipel niet zijn.
„'k Gàf mijn alles op voor Jezus...."
Meer niet?
Uw alles nog maar?
En uzelf dan?
Weet ge nog niet, dat uw „IK" te dik is om in te gáan door de smalle poort? Sleept ge uzelf nog mee? Is het nog „*Ik* leef!"
„....en niet haat....ja ook zijn eigen leven...."

Het kruis dragen — is dat genoeg?
Is het genoeg, het leven af te staan?
Dat zegt de Zaligmaker niet. Hij voegt er aan toe: „en achter Mij komt". Ook Hij staat met de rug naar dit leven en heeft het aangezicht naar de dood gekeerd, maar....ziet vóór Zich een opstanding ten derde dage! Het leven, onuitsprekelijk heerlijk .... HET leven ligt vóór Hem. En om u en mij daarvan deelgenoot te kunnen maken, zegt Hij: ga met de rug naar DIT leven staan (doordat ge uw kruis opneemt) en treedt in gemeenschap met Mij en zo betreedt ge straks met Mij het Leven, dat zo intens mooi is, omdat het vol is van God.
Is het misschien naar u, lezer, die mét Hem mede reist, dat de Zaligmaker zich omkeert? Zijt ge aan uzelf voorbij gekomen en....uzelf vóór gebleven?
Achter Hem en onder het kruis — zó gaat ge het leven in.

L.

„Prettig kerkelijk leven". Sprekende over een bepaalde kerk in de plaats zijner inwoning, maakte iemand eens de opmerking, dat daar geen „prettig kerkelijk leven" heerste. Er was veel geharrewar in die kerk; telkens weer grotere of kleinere ruzietjes en de weg van de predikant liep over doornen. — Er zijn naar het schijnt naturen, die dat niet zo onaangenaam vinden. Het is vreemd, maar moeilijk te ontkennen. Ze leven van de kwesties en heibeltjes zoals de bromvlieg op de mesthoop. Maar de meeste leden — zo moet men toch wel aannemen — beminnen een samenleven, gesteld in een andere toonsoort. Vanwege hun overtuiging maar tot hun verdriet behoren ze er nu eenmaal bij, maar anders....

„Ai ziet hoe goed...." „Eén vlieg maakt de zalf des apothekers stinkende", zegt de Spreukendichter. Hoe

goed kan het samenwonen van Gods kinderen zijn! Wanneer de liefde er heerst en beschaafde vormen in acht genomen worden, verlangt de ziel van de ene ontmoeting naar de andere! Wordt er maar geleefd uit de voorschriften der Apostelen en stelt ieder zich onder de leiding van de Geest des Heeren, dan is er aantrekkelijkheid voor de buitenstaander en groeit in hem een innig verlangen erook bij te mogen behoren. Er is geestelijke wasdom, werklust en offervaardigheid. Alles loopt als geruisloos en de Heere verblijdt zich over Zijn volk. Een prettig gemeentelijk leven, waarin men elkanders gebreken verdraagt, en elkanders heil zoekt in voorzichtige omgang, is een weldaad voor de ziel. Waar het zo is, wordt de Heere gedankt voor de gemeente, voor dit broederlijk samenleven als leden van één huisgezin.

Het is vreemd, dat men mensen aantreft, die bang zijn voor zulk een mooi, harmonisch, echt geestelijk liefdeleven. Ze gaan er met hun klompen doorheen. Ze bedoelen het bovenmate best — moet men van ze aannemen, maar een ruzietje er zo eens tussendoor, dat is voor hen als een verkwikkend buitje. Daarin groeien ze. Dat men ook tegen broeders en zusters beleefd moet zijn is een hun vreemde gedachte. Het gaat hun als die dochter, die, toen de moeder vroeg waarom ze thuis toch altijd zo grauwde, antwoordde, dat ze de hele dag tegenover vreemden al beleefd en vriendelijk moest zijn (ze was winkeljuffrouw), en daarom thuis eens „zichzelf" wou wezen. De huiselijkheid zit voor sommige mensen in de ruwheid van toon en ongepastheid van houding.

Isoleer hem. Het is vaak maar een enkeling, die zo graag uit de toon valt en psalm 133 als niet voor geschreven beschouwd. De kwestie is vaak alleen deze, dat anderen zich zo gemakkelijk laten besmetten. Hoed u daarvoor. Antwoord de grote mond niet. Kapsel hem in. Laat hem maar merken, dat ge van zijn methode om de dingen te behandelen niet gediend zijt. De Heilige Geest leert ons een andere; een voornamere. De adel van ons kindschap zal vooral blijken wanneer er geschillen zijn. — Toen er tussen Paulus en Barnabas een verbittering was ontstaan werden zij de gemeenten tot een waarschuwend voorbeeld en als Paulus zegt: weest mede mijn navolgers, gelijk ik van Christus, dan willen we wel naar hem luisteren, doch onder voorbehoud van die laatste woorden. Broeders en zusters: laat ons streven naar zulk een gemeentelijk samenleven, dat het een voorafschaduwing is van het familieleven in het Vaderhuis.

De noodzaak van unieëring. Reeds de eerste Baptisten in Engeland — zo vertelt Robert C. Walton in zijn boek The Gathered Community — voelden de behoefte aan een band tussen de verschillende gemeenten. Het gevaar van gehele isolatie stond hun helder voor de geest. Daarom zochten ze op twee manieren de gemeenschap tussen de gemeenten te bevorderen. In de eerste plaats doordat sterkere gemeenten de zwakkere hielpen en door het vormen van unies, die de gemeenten in bepaalde districten omvatten. De „General Baptists" gingen verder en vormden een Algemene Vergadering met als zetel Londen. In de vergadering van 1653 verschenen de afgevaardigden van zes districten rondom Londen. Het voornaamste doel van deze Unies en deze Algemene Vergadering was, dat de gemeenten elkander zouden dienen met raad en daad en verenigd propaganda- en evangelisatie-arbeid zouden doen. In vele gevallen stelden zij statuten samen, stichtten fondsen voor gemeenschappelijk werk en ontwierpen belijdenisschriften. Wanneer de Unies waren gevormd en het vertrouwen der gemeenten gewonnen hadden, werden er „Boodschappers" aangewezen om binnen de Unie een zeker „opzicht" uit te oefenen.

Zo ziet men wel, dat unies van gemeenten geen maakwerk zijn, maar geboren worden uit de behoeften van levende gemeenten, die weten, dat hun taak verder gaat dan de grenzen van hun gemeentelijk arbeidsveld.

Hoe moeten wij de Heere danken, dat we als Nederl. Baptisten gemeenten in en door de Unie de gelegenheid bezitten om onze wereldomvattende roeping te volbrengen! We kunnen tezamen, wat we als afzonderlijke gemeenten niet kunnen. — En dan de zegen van de invloed, die we als gemeenten op elkander uitoefenen! Moge de Heer der gemeenten de broeders, die haar moeten leiden, maar de geest van ootmoed en voorzichtige wijsheid schenken!

L.

Pastorale Mijmeringen

Er moeten eens ergens grote moeilijkheden in een gemeente gerezen zijn naar aanleiding van een verzoek des herders en leraars een bel te doen aanbrengen bij de voordeur van de pastorie. (Of de betrokken gemeente een Baptisten gemeente was, vermeldt de historie niet.)

Reeds terwijl het verzoek gedaan werd door de baardloze predikant wolkte een zwoelheid in de kerkeraadskamer, die hem de adem bijna benam. De meeste toehoorders zagen starogend voor zich uit, terwijl ze nadenkend aan hun goudse pijpen trokken. Toen de voorzitter uitgesproken was, hing er een loom stilzwijgen in de ruimte. Hier en daar kwamen zakdoeken te voorschijn en werden bezwete aangezichten geveegd. De verantwoordelijkheid drukte loodzwaar op aller gemoed!

De enige, die de spreker had aangekeken, was het eerste klaar met zijn wederwoord. 't Was trouwens kort en krachtig, naar 's mans eigen bevinden.

„Ik ben van mening, dat een pastorij altijd open moet staan voor de gemeente".

De dominee lachte eens voorzichtig. Bij zijn intrede had hij dezelfde woorden gezegd. Hij kon dus dankbaar zijn voor de gebleken ontvankelijkheid van het kerkeraadslid. Maar als hij er aan dacht, hoe vaak zijn jonge vrouw de vlucht had moeten nemen uit de huiskamer omdat het gerucht van klompen in het achterhuis bezoek aankondigde op een moment, dat zij uit hoofde van ongeschikte arbeid haar toilet nog niet voltooid had, begreep hij, dat hij nog een woord aan zijn verzoek moest toevoegen. De toevoeging stelde de man tevreden en de scribent zou juist het voorstel als aanvaard in het protocol aantekenen toen er zich nog een spreker meldde.

„Daar komt niks geen goed van!" blafte hij. „Als wij zó de wereld gelijkvormig worden, kunnen we beter dadelijk de kerkdeuren dichtspijkeren, zeg ik maar zo! Ik zeg maar zo, als dominee ons op dat paadje wil voorgaan, dan doe ik niet mee! Ik zeg maar zo, we moeten ons beginsel vasthouden!" Hij zweeg en zocht in de kring naar vermetelen, die hem durfden weerspreken. Maar 't pakte, zoals hij trouwens wel verwacht had, heel anders uit. Er ontstond een rumoer van instemming. Eigenlijk waren ze helemaal niet te vinden geweest voor zulke nieuw-moodsigheden als een deurbel, maar ze hadden geen kans gezien, hun gevoelens voldoende geharnast te uiten. Nu echter was de situatie gewijzigd. Het beginsel kwam in 't geding en het wrevelwekkende

voorstel, te vies om het met de handen aan te pakken, met opgetrokken neusvleugels in de prullemand gedaan.

Daar door de heftigheid der beginselbetogen de veilige beslotenheid der kerkeraadsvergadering blijkbaar ietwat lekgestoten was, duurde het maar kort voor de goegemeente zelve het strijdperk der meningen werd. Geruime tijd heeft de gemeente langs nachtzwarte afgronden haar moeitevolle tocht moeten voortzetten....

Ja, ja, — beginselvragen kunnen heel wat te weeg brengen!

De haren kunnen je soms ten berge rijzen als je ziet, hoe sommigen met hun „beginselen" schermen. Laatst hoorde ik iemand beweren, dat hij uit beginsel nooit frambozenijs verconsumeerde. Een ander bleek principieel tegen gummi-boorden te zijn. Zou je niet zeggen, dat men het loodzware woord „beginsel" bij voorkeur gebruikt om een onbenulligheidje gewichtig te doen schijnen? Camouflage van een geesteloosheid! 't Is waar, de onnozele valt spoedig aan zulk een redenering ten buit, en als het aantal beduuste instemmers voor het hoogste succes wordt aangezien, dan mag de beginselmaniak werkelijk voor een roemruchtig heerschap gelden.

Ik voor mij heb er ernstige bezwaren tegen wanneer op zulk een wijze met beginselen gejongleerd wordt. Van tweeën een. Wanneer men gaat kaatsen met de fundamenten om daarmee de deugdelijkheid van het bouwwerk te bewijzen, vertilt men zich, of men bewijst juist, dat die fundamenten geen echte fundamenten zijn. Fundamenten doen hun werk het beste, als ze niet te pas of te onpas worden blootgelegd. Ze zijn niet er op aangelegd te imponeren, maar ongezien te dragen. Gaat het gesprek te veel over de fundamenten, dan schort daar in de regel juist wat aan.

Een van de pijnlijkste begeleidende verschijnselen, die m.i. het gescherm met principiën tot een recht onaangename zaak maakt is het feit, dat men zich in zulk een geval ontheven schijnt te achten van de plicht hoffelijk en vriendelijk de andersdenkende tegemoet te treden. Hoe licht komt men er toe de andersdenkende tot tegenstander, ja zelfs tot ketter te verklaren. Met welk recht? Wel, met het vuistrecht! Maar wie onzer heeft veel vertrouwen in de zedelijke kracht van het recht van de sterkste?

Onze plaats in de gemeenschap brengt het met zich mede, dat wij terwille van het goede af en toe in het strijdperk treden. Zal dit echter niet ontaarden, dan moet men het eens worden over de spelregels.

Ten eerste: is hetgeen u voorstaat een strijd waard? Terwille van een haring moet u de Noordzee niet willen dempen of droogmalen. Dat is economisch niet erg verantwoord naar ik meen.

Ten tweede: ziet u kans uw tegenpartij in de strijd in zijn waarde te laten? In het heetst van de strijd verzuimt men dat licht; het schijnt aantrekkelijk verdenking van onzuivere oogmerken op te wekken jegens degene, die men bestrijdt. Niets wat hem zo in discrediet bij de toeschouwers brengt dan zulk een blaam, waarvan hij zich moeilijk kan reinigen. Immers: „Men scheldt geen koe blaar, of er zit wel een vlekje aan!" ....en hoe die onzalige huis- en tuinspreuken allemaal mogen luiden. Op zo'n wijze zijn heel wat reputaties naar de maan geholpen. Maar bedenkt men wel, dat zo mensen buiten gevecht worden gesteld, die tot een rijke zegen zouden kunnen zijn voor heel hun omgeving, de bekladderaar incluis? Waarlijk, wie een reputatie torpedeert, vergrijpt zich aan het welzijn van heel de samenleving. Al zeer duidelijk trad dit aan de dag bij die voorvechter van christelijke zeden in de kerkeraadskamer.

Ten derde: Indien u uw strijd tot een goed einde kunt brengen, is uw overwinning dan tot heil van u, maar eveneens van degene tegen wie u streed — en ook voor uw andere medemensen? Dit schijnt een onmogelijke voorwaarde. Immers mijn voordeel is altijd uw nadeel. Alsof de inzet van de strijd alleen maar een zaak van stuivers en dubbeltjes is! Breng het eens op een hoger plan en zie daar, dat een zegen voor u tevens een zegen voor een ander is. Is gehoorzaamheid jegens vader en moeder alleen voor hen een heil en voor de kinderen een vloek!? Zo is het in het morele leven en niet minder in het voornaamste aspect van het leven, n.l. het godsdienstige.

Als laatste voorwaarde moet ik teruggrijpen op hetgeen reeds gezegd is. Alleen volledigheidshalve dient deze genoemd. Men kieze de juiste wapenen. Alleen een kwajongen kan er heil van verwachten een stilstaand horloge met een smidshamer te cureren. Een wetend en denkend mens waardeert zulk een poging als een erkenning van onvermogen.

Het moge waar zijn dat tengevolge van de wet der traagheid iedere wending in de ontwikkeling vooral van het leven der gemeenschap slechts door strijd tot stand komt, een waakzaam oog moet op het „hoe" van die strijd gericht blijven. Dat die waakzaamheid zich openbare in de wijze waarop wij ons buigen onder die normen, die wij als spelregels aanduidden, opdat het blijke, dat wij niet onze, doch Gods strijd strijden.

BRANDT.

Het gevaar van **zwijgen**

Onlangs kwam mij het volgend verhaal ter ore. Twee jonge mensen, die elkaar voor de wet trouw beloofd hadden in het leven, smaakten het grote genoegen na al de drukte — zij het dan ook een „prettige" drukte — die zulk een belangrijke gebeurtenis als het huwelijk nu eenmaal met zich mee brengt, een buitenlands reisje te mogen maken. Nagewuifd door hun familieleden en kring van vrienden, stoomde de trein het station uit en waren zij dus eindelijk alleen. Ja, natuurlijk waren er wel meerdere reizigers in die coupé, maar wat betekenen nu al die onbekenden, als men slechts oog heeft voor elkander? Dus eindelijk alleen. Zo installeerden zij zich dan knusjes tegenover elkaar, elk in een hoekje bij het raam. Nu wilde het geval, dat hij bij het achteruitrijden altijd hoofdpijn kreeg, terwijl zij juist deze wijze van reizen prefereerde. Maar omdat hij haar zo lief had, (oh, die eerste liefde toch, zo teer en zelfopofferend!) en van mening was, dat iedereen liever vooruit rijdt dan andersom, gaf hij haar deze door hemzelf zo begeerde plaats. Zij daarentegen, denkende dat haar jonge echtgenoot het achteruitrijden erg prettig vond, nam deze door haarzelf minder begeerde plaats aan. En beiden zwegen over deze questie — totdat op de terugreis deze zaak toevallig ter sprake kwam. Toen was het een grote openbaring voor hun beidjes, dat door hun zwijgen hij veel hoofdpijn gehad had en zij een minder aangename reis! Hadden zij maar even openlijk gesproken. En waarom ook niet? Och, dergelijke kleine misverstanden komen veelvuldig voor in het leven, en ofschoon zij vaak niet zo erg belangrijk zijn en later in een gesprek wel weer terecht komen — en het toont toch aan dat er in het zwijgen een gevaar schuilt. Een gevaar, dat soms

enorme afmetingen aanneemt! Als ik goed ingelicht ben, zou de eerste wereldoorlog 1914—1918 vermeden zijn, als de Engelse regering de Duitse keizer maar onomwonden had medegedeeld, dat, als hij de oorlog aan Frankrijk verklaarde, zij onmiddellijk de zijde van de Fransen zouden kiezen. Maar de Engelse regering zweeg — en toen werd er een daad begaan, waarvan de gevolgen niet te overzien waren en heden ten dage nòg niet. Een zee van ellende, tranen, bloed en schuld volgde.

Ik zou kunnen doorgaan met voorbeelden aan te halen — en gij zoudt de mijne wellicht kunnen aanvullen met vele andere uit het werkelijke leven — waar door het zwijgen niet alleen humoristische voorvallen plaats vinden, maar ook veel onheil is gesticht. Als een vader b.v. niet op tijd met zijn zoon spreekt of een moeder met haar dochter over de geheimenissen van het leven, zullen de jongeren wellicht op straat deze dingen leren, maar dan niet zó, dat zij hun reinheid willen bewaren als een kostelijk geschenk, maar eer zó, dat zij hun reinheid kwijt zijn vóór zij tot het besef komen, wat deze dingen betekenen. En als een christen b.v. niet ter gelegener tijd de blijde boodschap doorgeeft, maar zwijgt uit valse schaamte, kan het voorkomen, dat iemand later uitroept, zoals in dat bekende vers tot uitdrukking is gebracht:

Toen men hem sprak van 't verlorene schaap
Glinsterde 't oog van de stervende knaap.
„Weet gij wel zeker, dat *mij* dat ook geldt?
Waarom dan heeft niemand mij daarvan verteld?"

Daarom dan, gij, man, spreek tijdig met uw vrouw. Gij, vrouw, spreek tijdig met uw man. Gij vaders en moeders, spreekt tijdig met uw kinderen. Gij mens, spreek tijdig met uw medemens opdat geen misverstand, onheil, schuld, ellende uit uw zwijgen voortkomt. En gij christen, herinner u het koor:

Zeg het toch voort, o zeg het toch voort!
Predik de Heiland in daden en woord
Dat geen verwijt u 't hart ooit doorboort:
Nimmer nog heb ik van Jezus gehoord.

Het gevaar van spreken en luisteren

Spreken is een kunst. Ik bedoel duidelijk spreken. En nu zal ik de laatste zin al weer moeten verduidelijken door te zeggen, dat ik niet bedoel een duidelijke uitspraak van de stem of de woorden, maar dat de betekenis van het gezegde volkomen helder moet zijn en niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Dàt is een moeilijke zaak. Want om duidelijk te zijn moet men ook volledig wezen. En soms wordt een bepaalde gedachte even onderstreept zonder afbreuk te willen doen aan een andere die òf nauwelijks wordt geuit of daardoor niet genoeg klem krijgt. En wat gezegd wordt van het spreken geldt natuurlijk ook het geschreven woord.

Slot volgt. A. A. HARDENBERG.

Hout en goud

Ik geef toe dat de opschriften, die ik gedurig aan het uitvinden ben niet altijd kloppen met wat eronder volgt, maar hout en goud rijmt zo mooi. Hout is er vermoedelijk niet veel bij. Het goud moge men vinden.

Is er op de Algemene Vergadering van dit jaar te Leeuwarden niet besloten, dat de mogelijkheid zou worden onderzocht om te komen tot het kopen van een evangelisatie-auto? Het voorstel ging nog wat verder, maar Vriescheloo kon blij zijn met het resultaat. Dat wil dan zeggen: dat een onderzoek enz.... De Uniecommissie vergadert binnenkort en dat zal dan wel een punt op de agenda worden. Laat mij mogen meedelen, dat ik al een stuk van de auto in de portefeuille heb. Dezer dagen gaf mij een jonge broeder honderd gulden voor deze zaak. We hadden er samen eens over gesproken. Als al onze voorgangers dat nu eens gingen doen, wie weet hoe gauw een groot bedrag bijelkaar was. Wil men dan al geen auto, als dan maar op een pakkende wijze en landelijk het evangelisatiewerk wordt aangepakt. Voorstellen kan men zeker aan het Uniebureau inzenden. De zaak des Konings heeft haast. En de ijver voor Zijn huis moet ons verteren. Het is nog dag.

Onder de gemeenteberichten vindt u de plaatsnaam Steenwijk en sommigen van u hebben de aanwezigen in de kamer gevraagd of daar dan ook een gemeente is. Inderdaad, die is er nu. Klein, bescheiden, jong. Jarenlang leefde en werkte aldaar de Vrije Zendingsgemeente, een vrucht van de arbeid van de eerwaarde D. de Gilde, die in 1861 het werk aldaar begon, na eerst een tijdlang te Leeuwarden onder leiding van K. Holleman gearbeid te hebben. Deze leermeester zond hem naar Zuidveen en in de bijeenkomsten verscheen vaak de later onder ons goed bekende br. B. Roeles, die weer door de Gilde werd onderwezen, evenals onze br. N. van Beek, die zelfs tot de dienst werd ingeleid door br. de Gilde. Het zou te ver voeren hier heel de oude geschiedenis op te halen — wij wachten nog steeds op de man, die het verleden voor ons zal laten herleven — het ging er alleen maar om, om erop te wijzen hoe zeer dicht de rivieren der Vrije Zendingsgemeente en die der Baptisten naast elkander voortstroomden.

Maar terwijl de stroom der Baptisten aan breedte toenam, ik spreek nu over de laatste decennia, ontplooide zich nauwelijks meer de Vrije Zendingsgemeente. Ziende op het leven, dat ongetwijfeld in de huidige kerken van gereformeerde belijdenis geconstateerd kan worden en denkende aan de wijze, waarop het werk der Vrije Zendingsgemeenten wordt geleid, gevoegd bij de beschouwingen, die onze broeders onder meer ook over de doop hebben en die hen tussen ons en de andere kerkgenootschappen stelt — ofschoon zeer dicht bij ons — menen wij te kunnen zeggen, dat dat werk geen grote uitbreiding in ledental meer zal hebben. Deze gemeenschap zal waarschijnlijk een deel harer leden verliezen aan de Vrije Evangelische Gemeenten, ofschoon de goede Steenwijkers en hun gelijkgezinden nimmer de kinderdoop zullen erkennen; een deel zal staande blijven en zich in elkaars gemeenschap verblijden en een deel zal zich steeds meer aangetrokken gevoelen tot de Baptisten, die toch nog het dichtst van alle buren bij hen wonen. Er is dan ook steeds nog verbinding geweest tussen de Vrije Zendingsgemeente en ons. Vele van onze voorgangers hebben in haar midden het Woord verkondigd en ze hebben met winst de gemeenschap met de broeders genoten. Wij hopen, dat zulks ook in de toekomst het geval zal zijn.

Nu zijn er in de laatste jaren enige moeilijkheden in de gemeente te Steenwijk gerezen, waarvan men, wanneer men de ijver en de liefde dezer gemeente in het verleden kent, alleen maar met droefheid kennis kan nemen. Enige broeders en zusters hebben zich om deze en andere redenen moeten losmaken van de Zendingsgemeente en wij hebben dat oprecht betreurd. Zij bezochten ons en vroegen ons voor hen te willen zorgen.

Er is veel gedacht en gesproken eer wij niet meer anders konden dan tegemoetkomen aan de wens dezer gelovigen. Er is nu een kleine gemeente, die de naam onzer gemeenschap draagt. In de woorden, die wij spraken op de Zondagnamiddag, waarin tot de vorming van een gemeente werd overgegaan, hebben wij vooral willen laten uitkomen, dat men nimmer een gemeente kan stichten, daar de gemeente des Heeren geen vrucht is van *ons initiatief — wij zijn geen partij met afdelingen* hier en daar — doch dat de gemeente eenvoudig komt en wij slechts trachten, daarbij geleid door het Woord en Gods Geest, vorm te geven aan het geborene. Wat geboren is, leeft. Wat gemaakt wordt is dood.

Zou dit waar zijn? Ik las ergens het volgende: Wanneer u wilt weten of een kerk een goede naam heeft in de stad, moet u de mensen tellen, die er in de voormiddagdienst komen. Als u weten wilt of de voorganger gewild is, moet u de bezoekers van de namiddagdienst tellen. En zou u willen weten of de Heer der gemeente werkelijk gediend wordt, dan moet u eens naar de bidstond gaan.

Als dit waar is, staat het er niet best voor.

Is het waar?

HUIZINGA.

Wat wil TABITHA?

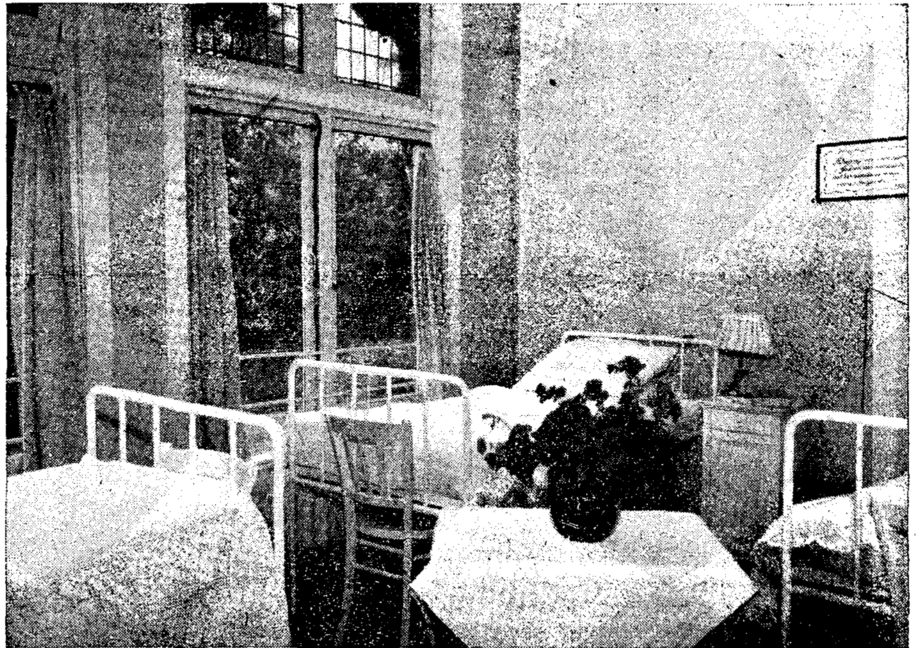
Wat verstaan wij nu onder de arbeid van een diacones? Hierop wil ik U door Ds. Baumgartner van Zürich het antwoord laten geven.

„Het diaconaat is niet een vlucht uit de ruwe werkelijkheid, uit een onbevredigend beroep of een leven vol verzoekingen. Het is noch onprotestantse „Schwärmerei", noch een idée-fixe, of onbijbelse offergedachte, doch, naast het ambt der verkondiging, *het ambt der helpende liefde, in de gemeente van Christus.*

Wij predikanten weten het maar al te goed hoe ons de tijd ontbreekt tot een georganiseerde dienst aan zieken, armen en ouden. Wie van ons heeft in de praktijk van het ambt niet geleden onder chronisch tijdsgebrek.

Wie heeft het niet steeds onzegbaar pijn gedaan als een gemeentelid stierf zonder dat wij nog tijd vonden hem de troost van het geloof te brengen? Moeten we dan voor altijd de zorg voor de armen, ouden, zieken, in gevaar zijnden, gevallenen, aan het toeval van vriendelijke of onvriendelijke burenhulp overlaten? — of misschien aan de Staat? Aan dit eenzijdig-politieke in het beste geval, neutraal stukje wereld? Wij beginnen in Zwitserland langzamerhand in te zien wat de kerk prijsgegeven heeft, toen zij stuk voor stuk sommige van haar opdrachten aan de „christelijke" staat overdroeg, die eigenlijk helemaal niet christelijk was! Armenzorg, jeugdzorg, het opvoedingswezen, werden allen aan de saecularisatie overgelaten. Niet alleen heeft de kerk daarmede een grote opdracht luchthartig van zich geschoven en de invloed van haar verkondiging onmogelijk gemaakt, maar bovendien het maar al te zeer gerechtvaardigde verwijt op zich geladen, juist op sociaal gebied, geheel en al gefaald te hebben. Men moet slechts luisteren naar het bittere oordeel der arbeidersklasse over de kerk. Had men het ambt van het diakonaat erkend, had men er ernst mee gemaakt en het arbeidsterrein vergroot, dan zou heden anders worden geoordeeld.

Moeten wij nu niet onze uiterste best doen onze zusters zo toe te rusten dat zij voor haar dienst in de ge*meente van het nodigste voorzien zijn?* Onze diaconessenhuizen kunnen aan deze eisen niet voldoen.

Wij lijden in Zwitserland onder een catastrofaal gebrek aan zusters ook in het diaconaat. Deze dwingt ons de nieuw gekomen zusters van de eerste dag af aan het werk te zetten. Daardoor moet het onderwijs tot een minimum worden beperkt.

Wij staan voor het ontmoedigende feit, dat meer dan ooit tevoren de zusters ontbreken. Het aantal aanvragen om diaconessen voor ziekenhuizen, tehuizen van ouden van dagen, crêches, gemeentezusters, stijgt steeds meer. Wij zouden heden het diaconaat in grote delen van het land kunnen overnemen.... maar de arbeidsters ontbreken. De toeneming van zusters heeft met de vermeerderde aanvragen geen gelijke tred gehouden, het aantal toetredingen blijft gering. Ziekenhuizen echter, die 25 jaar onder de gevolgen van de geboortevermindering der jaren na 1920, maar ook onder het falen van de kerk, *die op en onder de kansel veel te weinig over het diaconaat heeft gesproken.* Wij gaan met het diaconaat achteruit in plaats van vooruit en er blijft ons een minimum van tijd over om onze zusters voor de te grote opgaven toe te rusten. Van de allereerste dag af moeten onze jonge zusters te werk worden gesteld, alleen al om de ergste gaten te vullen en ieder lesuur doet onze leidende zusters zuchten en maakt echte kunststukjes van tijdsindeling noodzakelijk.

Om het Rijk Gods werkelijkheid te doen worden, moet Christus Heer zijn. Hij wil, dat alle mensen geholpen worden. In Hem is in alle heerlijkheid de nieuwe werkelijkheid geopenbaard, zowel in het kruis, als in de knechtsgestalte. Maar het pijnlijke tekortschieten van zijn gemeente heeft zijn triumftocht belemmerd. Wij kunnen slechts in diepe ootmoed, onder oprechte boete, toegeven dat lauwheid, vrees voor het lijden, ongeloof van zijn kerk mede schuldig zijn aan de noodtoestand van de wereld.

Wanneer deze nood aan onze christelijke kerk iets te zeggen heeft, dan kan het slechts zijn: wij moeten op geheel andere wijze bereid zijn, met veel grotere ijver, met waarachtig brandende harten, om dat aan de wereld te brengen, wat zij heden alleen nodig heeft, *dat is Christus.*

(Wordt vervolgd).

Gemeenteberichten

STEENWIJK

Het was Zondag 14 Sept. voor ons als broeders en zusters een onvergetelijke dag.

Nadat we 8 à 9 Zondagen hadden vergaderd, waarin ons de Friese predikanten en broeders voorgingen, hadden we Zondag Ds. Huizinga van Leeuwarden en br. E. de Haan van Heerenveen in ons midden. Br. de Haan ging ons 's morgens voor en Ds. Huizinga was ook 's middags in ons midden om de beginselen der Bapt. Gemeenten uitéén te zetten. De aanwezige broeders en zusters gaven een bevestigend antwoord op de woorden van Ds. Huizinga en hiermede was de kleine gemeente geïnstitueerd. Een kleine gemeente, niet gemaakt door mensen maar van bovenaf gegroeid.

Mogen wij onze zustergemeenten verzoeken om onze kleine gemeente te gedenken in de gebeden?

K. WIND, secr.

Zendingsrubriek

In „the Watchman-Examiner", het nationale weekblad van onze Amerikaanse geloofsgenoten, van 4 September 1947 vond ik het volgende artikel, dat ik hierbij, vrij vertaald, laat volgen.

Het opschrift luidde: Gered om te dienen.

„De „Bible Society Record" vertelt de geschiedenis van Lin Rang-sen, een dobbelaar met een geknakte gezondheid. Ongeveer vijftien jaar geleden bracht hij een bezoek aan een vriend in zijn woning tijdens zijn avondgebed.

„Ik heb niet lang meer te leven", zeide hij tot zijn vriend, „kan je Jezus iets voor mij doen?"

„Ja, indien je Hem je geheel toevertrouwt" luidde het antwoord en gaf hem tevens het Evangelie naar Mattheus.

Drie avonden later kwam Lin terug, opgeknapt èn behouden voor de eeuwigheid.

Spoedig begon hij Evangeliën te verkopen in zijn vrije uren vanaf een tafel voor de kerk, die hij bezocht.

In 1936 trok Lin er op uit als een colporteur, toegerust met twee gezuiverde petroleumblikken, die blauw geschilderd waren en sprekende Bijbelteksten vertoonden. De blikken bevatten ongeveer 250 Evangelieën en een voorraad tractaten. Bovendien zijn eigen Bijbel en een verschoning. Ze waren bevestigd aan zijn draagstok. In negen maanden tijd had hij 6540 Evangeliën verkocht en 2650 mijlen afgelegd. Dit hield hij twee jaar vol. Zijn laatste terugkomst was om te rusten wegens ziekte. Niet lang hierna stierf hij echter en ging hij in tot de vreugde des Heeren.

In deze twee jaar had hij een oppervlakte van 4000 vierkante mijlen bergachtig en heuvelachtig terrein bewerkt en niet minder dan 300 plaatsen bezocht, dikwijls meer dan eens. Hij plaatste 21.000 Bijbels en tienduizenden christelijke tractaten in heidense huizen."

Hier hebt ge een sprekend voorbeeld van ware zendingsijver. Het is deze zendingshouding, die de U.Z.C. hier getroffen heeft. Het besef, dat de innerlijke adel, ontstoken door het Evangelie, verplichtingen oplegt en dat wie gezegend is weer op zijn beurt anderen ten zegen moet zijn. Onze broeders heilssoldaten plegen te zeggen: We zijn gered om anderen te redden.

Echte zendingsdrift openbaart en demonstreert steeds de *daad!*

Hier vraagt de U.Z.C. u: wat doet *gij?*

Baptist Jan Salie slaat deze regel gauw over en denkt daarbij: Dat eeuwig gezeur en gezanik! Tot dezulken zegt de U.Z.C.: Goede nacht. Wel te rusten! Wee deze „gerusten" in de zin van Openb. 3 : 15—17!

Doch Baptist Jan Pak-aan glimlacht en neemt de pen ter hand en schrijft een giroformulier uit ten name van br. W. Modderman, Willemstraat 9, Sneek. Giro 382183, U hoort toch ook daarbij?

Welke geestesgesteldheid heerst ér in al onze Uniegemeenten? De Jan Salie- of de Jan Pak-aan-geest? De U.Z.C. wil geen uitspreken. Doch gij kunt bewijzen van welke hoedanigheid gij zijt door de *daad* te doen.

Zendingsgelden worden nooit tevergeefs besteed. Onderstaande geschiedenis bewijst het. De U.Z.C. las voor u in „the Christian Herald" van Mei 1947: „Aan een zeker Presbyterian (Gereformeerd) echtpaar in Pennsylvania (U.S.A.) werd door een verzekeringsmaatschappij tienduizend dollars uitbetaald voor hun zoon, die gesneuveld was bij Manilla. Dit bedrag besteedden de ouders als beurs voor de opleiding van een Japans student tot predikant, die door zendelingen in Japan aanbevolen was geworden. Bedoelde uitverkoren jongeman was geboren in een christelijk gezin en werd opgevoed in een zendingsschool. De commanderende officier van de Marshall-eilanden schreef: Indien meerderen van ons deze brede kijk jaren terug gehad zouden hebben, zouden millioenen van onze jongens heden ten dage nog leven,"

De U.Z.C. vraagt u nog eens: wat doet *gij* voor onze buitenlandse zending?

Met hartelijke zendingsgroet, voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Zangbundel-ontboezemingen

Het is te begrijpen, dat men hier en daar onrustig wordt over de zangbundel-aangelegenheden. Vanwege het uitblijven van het verlossende woord, dat wij allen zo graag zouden lezen, zitten we min of meer in spanning. Het lijkt mij juist, dat de E.-R. de correspondentie over dit onderwerp in ons blad wil beëindigen. En nadenkende over zijn noot onder het stukje van br. F. Goezinne, komt het me voor, dat het vreemd moet aandoen, als er thans noch door de U.C. noch door de Z.C. iets gezegd wordt. Daarom een enkele mededeling.

Wij hebben met onze zangbundel moeilijkheden, die niet in een paar woorden gezegd zijn en zeker niet verholpen. Maar daarom juist moet deze zaak aangepakt en ernstig aangepakt worden ook. Evenwel kan er op dit moment nog geen verklaring over worden afgelegd. Ik hoop echter, dat het zal gelukken, binnenkort meer vaart te brengen in de arbeid voor de zangbundel. Natuurlijk wordt er dan ook wel iets over gepubliceerd. Ofschoon

Uw ongeduld begrijpelijk is, waarde lezer, zult U toch nog even moeten wachten. Ik hoop, dat U het kunt ook.

Met hartelijke groeten aan allen, die dit lezen, Uw broeder in de strijd

K. REILING,
Voorzitter der U.C.

Kerstpakketten

voor onze jongens in

Indonesië

Willen allen, die dit lezen goede nota nemen van het onderstaande. De „militaire" Commissie onzer Unie heeft n.l. Uw hulp nodig. Wij willen graag een kerstpakketje aan al onze jongens in de Oost zenden. Ook hebben we reeds onze plannen wat we daarin zullen doen. Maar dat kost geld en zelfs veel geld, vooral als ik U het bedrag in één keer noem. Wij hebben n.l. daarvoor plm. f 300.— nodig. Ja, nu moet U direct nog maar niet schrikken, want d.i. nog geen stuiver voor elke Baptist. En U moet niet vergeten, dat we thans 87 postadressen in 't verre Oosten hebben. U is het er ongetwijfeld mee eens, dat onze jongens met Kerstmis een pakje krijgen; we geloven zelfs, dat het niet meer is dan onze plicht. Vandaar ook dat we met grote vrijmoedigheid bij U durven aankloppen om een gave.

Laten nu al onze gemeenten een extra collecte houden hiervoor en daarnaast kunt U immers zelf Uw gave ook gireren op no. 9260 ten name van de Unie aan ds. T. Jansma te Haarlem, liefst dan met vermelding: „Kerstpakket".

Maar wilt U het a.u.b. zo spoedig mogelijk doen?

De pakjes moeten liefst binnen de veertien dagen nog verzonden worden. De nodige inkopen worden reeds gedaan, bestellingen zijn reeds weg, pakkers en paksters zijn gevraagd om alles verzendbaar te maken.

Wilt U nu spoedig uw gift sturen, en willen de gemeenten zo spoedig mogelijk de collecte houden?

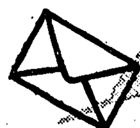
In naam van al „onze jongens" bij voorbaat dank. U hoort nog wel meer van ons, doch we wachten eerst even op de stroom van giften, die zal binnenkomen.

Namens de Mil. Comm.,
de secr. K. PRINS.

Het Kerstnummer van De Zaaier staat op stapel!

De voorbereidingen zijn reeds ver gevorderd!
Vakmanschap en schrijverstalent maken het tot een gretig gegrepen verschijning op goed papier, in kleurendruk en verlucht met fraaie foto's!
Gemeenten en Zaaier-actie-comité's: organiseer een grootscheepse verspreidings-campagne! Wij rekenen op een bestelling van het 10-voudige van het aantal gemeenteleden en op minstens het dubbele van het maandelijkse aantal!

Dit Kerstnummer gaat er in!
Het Kerstevangelie alom verspreid!

Correspondentie

S. v. d. W. te S. De kwestie, door Ds van Dorp in zijn radiotoespraak zo terloops genoemd, is nogal ingewikkeld. De z.g.n. ana-baptistische beweging was rijk geschakeerd. Verschillende geestelijke stromingen werden door de tegenstanders met die naam aangeduid, omdat ze allen hierin overeenkamen, dat ze de kinderdoop verwierpen. Ana-baptisten betekent wederdopers, en die naam verwierpen ze zelf. Een groep onder de z.g.n. ana-baptisten is, onder de druk van de grote sociale nood dier dagen, in zijn chiliastische verwachtingen buiten zijn zinnen geraakt en heeft daarvoor zwaar moeten boeten. Overigens werden alle z.g.n. ana-baptisten door hun tegenstanders — rooms en hervormd — te vuur en te zwaard vervolgd. Vrijheid van geweten en vrijheid van godsdienst werd als uit den Boze beschouwd. — Nu heeft Ds v. Dorp volgens uw aantekening, voor de radio gezegd, sprekende over het godsdienstig en kerkelijke leven in Engeland:

> „De Baptisten zijn te vergelijken met de Doopsgezinden hier te lande. Ze zijn afkomstig van de z.g.n. ana-baptisten, maar willen dat, evenals de Doopsgezinden hier, liever niet horen. Hun leerstellingen zijn voldoende bekend, zodat ik hier over verder niets behoef te zeggen."

Robert C. Walton, zegt in zijn boek — of eigenlijk in het boek van hem en zijn vrienden van de studie-cirkel — in het hoofdstuk: „Leven en gedachten van de eerste Baptisten" o.a. dit:

„Hun vijanden noemden hen „Ana-baptisten" en het was een aanduiding van wantrouwen en levendige haat, een scheldwoord voor elke groep, waarvan men een innige afkeer had. Het verried in de 16de en 17de eeuw dezelfde gemoedsgesteldheid, waarvan men nu blijk geeft, als men iemand „Bolsjewiek" noemt. De Engelse Baptisten wezen die benaming af en voelden daarin duidelijk de opzet hen van hun invloed te beroven; hen te tekenen met de zwarte kool en laster van ketters en scheurmakers te zijn".

We kunnen hier om de ruimte niet meer citeren. De schrijvers gaan dan verder na op welke punten er overeenstemming was tussen de opvattingen en praktijk van de ana-baptisten en van de Engelse Baptisten en waarin ze van elkander verschilden. Hun gevoelen is dat

„de wortels van de Engelse baptistische beweging lagen in het Engelse Puritanisme en Seperatisme".

Ze gaan dan verder en verklaren als hun inzicht:

„Het (Engelse Baptisme) was al met al een te zuiver Engelse beweging dan dat zij haar inspiratie en levensvormen ontleend zou hebben aan secten op het vasteland."

De historicus vergist zich wanneer hij meent, dat, omdat John Smith door contact met de Nederlandse doopsgezinden tot verwerping van de kinderdoop kwam, hij, als eerste Engelse Baptist, gemeenten zou hebben gesticht, die het beeld van de Ned. doopsgezinden droegen. Daarvoor was Smith een veel te krachtige en oorspronkelijke persoonlijkheid.

L.

Mededelingen

Als bevestiger van Ds. J. W. Weenink, die 12 Oct. a.s. zijn intrede te Haarlem zal doen, zal Ds. J. Hekhuis van Muntendam dienen.

Uit ons Unie-bureau

Eerst enige zaken ter herinnering.

1. ARCHIEF-STUKKEN, zoals acten, brieven, jaarverslagen, overzichten bij jubilea, enz., enz. zou ik gaarne toegezonden krijgen. Tevens een exemplaar van elk blad of blaadje, door welke gemeente, bond of vereniging ook uitgegeven. Deze zijn van grote waarde voor het verstaan en de geschiedenis van het Nederlands Baptisme.

2. STATUTEN van de gemeenten verwacht ik in verband met de correspondentie met de overheid over onze naam. Er zijn natuurlijk weer secretarissen, die nalatig bleven. Vlug nu even opgezocht en naar Haarlem gezonden!

3. Gegevens over de OPGEHEVEN GEMEENTEN, genoemd in het nummer van 14 dagen geleden zie ik gaarne tegemoet. Wie maar iets weet schrijve mij!

4. Bedrukte RAAMBILJETTEN voor uw Evangelisatie-samenkomsten zijn verkrijgbaar en een maand van te voren bij mij te bestellen met opgave van aantal en nog te drukken gegevens.

En nu iets nieuws.

De UNIE-COMMISSIE komt in vergadering bijeen te Utrecht op 20 en 21 Oct. a.s. Wie een zaak onder de aandacht van de Unie-Commissie meent te moeten brengen of aan de U.C. voor te leggen, verzoek ik dit zo spoedig mogelijk te doen, opdat dit op ordelijke wijze op de agenda kan geplaatst worden. Nu reeds beveel ik gaarne deze vergadering in uw aller belangstelling en voorbede aan.

De Unie-secr. T. JANSMA.

Tetterodestr. 47, Haarlem. Tel. 18032.

Verantwoording U.Z.C.

In de laatste verantwoording van bijdragen voor de zending staat opgenomen voor de gemeente te E.-Erfscheidenveen f 333.08. Namens deze gemeente is nog medegedeeld dat hierin begrepen is f 297.61, welk bedrag gecollecteerd is op de gehouden Zendingszondag. Gaarne ontvangt de gemeente hiervoor een eervolle vermelding, omdat dit het hoogste bedrag is dat op de Zendingszondag is bijeengebracht. Bravo, gemeente E.-Erfscheidenveen.

Voorts kunnen nog, met dank, de volgende bedragen worden verantwoord:

Gemeente Almelo	f 26.30
„ Nw. Weerdinge	- 39.50
„ Haarlem	- 32.32
„ Deventer	- 141.67
„ Alkmaar	- 15.—
„ Zwolle	- 6.—
H. de J. te G.	- 10.—
Gemeente Eindhoven	- 30.—
„ Heerenveen	- 79.84
„ Valthermond	- 8.—
N. N. te G.	- 100.—
Gemeente R'dam—Z.	- 100.—
„ Nw. Pekela	- 39.36
„ R'dam—C.	- 41.37
„ Noord-Bergum	- 20.—
„ Alkmaar	- 13.75
Zr. A. M. te S.	- 40.—
Gemeente R'dam—C.	- 32.73
Zondagsschool Den Haag—Singel	- 14.50
Door bemiddeling van Ds. Huizinga van N. N.	- 50.—

Uw dw. dn.,
Willemstr. 9, Sneek. W. MODDERMAN.

JAARGANG 64 - Nr. 2866
VRIJDAG 10 OCT. 1947

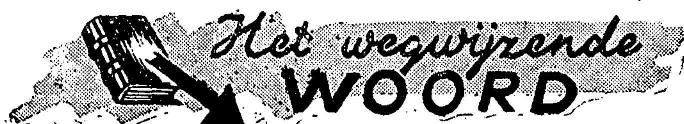

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

En Jezus . . . . strekte de hand uit en raakte hem aan

Markus 1 : 41.

Dat Jezus een melaatse geneest, dus een ongeneeslijke ziekte in een ondeelbaar ogenblik doet verdwijnen en daarvoor de algehele gezondheid teruggeeft, dàt mag een wonder heten! Dat Jezus Zijn hand uitstrekt en dit met zweren overdekte menselijke wrak aanraakt, dàt is slechts iets bijkomstigs en doet weinig terzake! Althans, zó denkt menigeen. De Evangelist echter, kort als hij deze geschiedenis beschrijft, maakt melding van dit feit en wij doen wel daar eens op te letten. Zou de Heer deze daad zonder enige bijbedoeling verricht hebben? Ik meen van niet. Er schuilt in deze aanraking met Zijn Goddelijke hand iets méér dan bloot een uiterlijk contact. Deze aanraking openbaart Jezus' broederschap met de lijdende mensheid. Voor geen geld van de wereld zou een gezonde Jood een melaatse Jood — om maar niet te spreken van een melaatse Romein of Samaritaan — hebben willen aanraken, al behoorde die ook tot zijn eigen stam en al was die ook een naast familielid. Deze vreselijke, besmettelijke en dodelijke ziekte was een slagboom, die de broederlijke band onherroepelijk doorsneed. Zodra de melaatsheid werd geconstateerd was een zodanige een uitgestotene, een verworpene. Naar een kamp buiten de bewoonde plaats werd hij of zij verdreven en een terugkeer was niet mogelijk, tenzij de priester door een onderzoek uitgemaakt had, dat de ziekte als door een wonder was genezen of dat alles beruste op een foutief constateren, zodat kwam vast te staan, dat de zieke plek toch geen melaatsheid geweest was. De maatschappij duldde nu eenmaal niet zulke ten dode opgeschreven en door God vervloekte wezens in haar midden en moest zich, op eigen veiligheid en gezondheid bedacht, van dezulken tijdig genoeg ontdoen. En kwam zulk een zieke eens dicht bij een bebouwde kom of in de nabijheid van een weg, waar gezonden voorbij liepen, dan was het zijn noodlot te moeten roepen: Onrein, onrein! Kan men zich het lot van zulke stumpers, die leefden zonder hoop of vooruitzicht op aarde en in zich dragend het huiveringwekkende gevoel van de vloek gescheiden te zijn van de mensen en God, indenken? Natuurlijk niet. Hen uit te werpen, te ontwijken en aan hun lot over te laten is ook véél gemakkelijker dan zich in hun lijden, lichamelijk èn geestelijk, te verdiepen. Zijn wij ook onze broeders hoeders? Dat deze melaatse het waagt om de zware slagboom van Godverlatenheid en menselijke verachting op te heffen voor een kort ogenblik, en dan naar Christus te rennen om, nedervallende aan Zijn voeten, de noodkreet uit te stoten: „Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen" getuigt van zijn geloof, dat er toch nog Eén is, Die machtig is om te redden en....bereid is als Gods Zoon en aller mensen Broeder te helpen. Hij heeft zich niet vergist. Want Jezus, met barmhartigheid innerlijk bewogen zijnde, strekte Zijn hand uit en raakte hem aan. Deze daad zou reeds voldoende geweest zijn, daar Christus' aanraking openbaarde aan deze uitgestotene dat de slagboom, door mensen opgeworpen, door God kon worden vernietigd. Immers toch, terwijl de mens alles kan dragen en verdragen, dat éne juist niet n.l. van God en medemens gescheiden te zijn! En als deze aanraking als teken van broederschap en gemeenschap dan ook nog in zich bergt de kracht tot lichamelijke genezing, kan de nu onuitsprekelijk gelukkig geworden mens getuigen, dat Jezus, en Jezus alléén hart en vlees, geest en lichaam vermag te helen.

Nòg heeft Zijn hand dezelfde kracht,
Geen woord van Hem keert ledig weer.
Hoor ons bij 't dalen van de nacht;
Genees ons in Uw liefde, Heer.

Dàt mag ons lied zijn en ons gebed. Misschien dat wij het zonder veel bezieling zingen en zonder veel ontroering bidden. Dat komt dan, omdat wij de diepte van onze lichamelijke en geéstelijke nood niet kennen of nimmer gepeild hebben. Zo iemand echter zich ooit verloren wete of wanhopig, de schuld zijner zonden gevoelend als nimmer te voren of de verlatenheid van God en medemens ervaart als een verstikkende duisternis, die roepe tot Hem in angst en nood. Hij laat geen bidder staan, want Hij is onze Broeder!

Gods Zoon vergeet de broeder niet
Die Hij op aarde liet.
Hij is mijn hoop!
Hij wies mij met Zijn doop.
Hij geeft mij brood en beker
'k Ben van Zijn liefde zeker;
Hij is mijn hoop!

A. A. HARDENBERG.

Losse Schakels

Het zwijgen verbroken. De Franse Prot. Kerk vroeg de Ned. Herv. Kerk hoe het staat met het schriftuurlijk karakter van de kinderdoop. Er waren vele leden dier Kerk, die de kinderdoop verwierpen — naar men zei onder invloed van de z.g.n. Pinksterbeweging. De Synode der Ned. Herv. Kerk besprak deze aangelegenheid; benoemde een Comm. om over deze zaak rapport uit te brengen en dat rapport, opgesteld door Prof. Haitjema en Dr Oorthuis verklaarde de kinderdoop voor een bijb. instelling. De Synode aanvaardde dit rapport en zond het door naar Frankrijk, terwijl de opstellers ook een exemplaar lieten toekomen aan de bekende theoloog Karl Barth.

Leidende mannen in de Ned. Herv. Kerk waren ernstige twijfel gaan koesteren inzake de gegrondheid van de kinderdoop, en dat vooral door de aanval, door Karl Barth, aan wie ze theologisch zoveel te danken hadden, op deze kerkelijke handeling ondernomen. — Maar ze zwegen, nadat hun synode gesproken had. Thans echter heeft de Synode de zaak doorgezonden ter bespreking aan de classes. De discussie wordt dus voortgezet. Waarover we ons hartelijk verblijden.

Met schroom in het hart. In het weekblad In de Waagschaal, uit zich de hoofdredacteur, Prof. Miskotte, over deze zaak. Hij behandelt daarin de vraag: Wat vóór en wat tégen het spreken over de kinderdoop pleit. Hij zegt dat het de schijn heeft alsof de Synode door de brief over de kinderdoop aan de Franse Kerk te zenden „over ons hoofd heen", het gesprek over die doop van te voren wou afsnijden. Ofschoon hij ernstige reden ziet, die er voor pleiten het stilzwijgen over de kinderdoop maar te bewaren, meent hij toch — alles overwogen hebbende — dat de tijd gekomen is om het zwijgen te verbreken. — Enkele weken tevoren had hij in hetzelfde weekblad verklaard, „ik beken, dat ik in grote verlegenheid en tweestrijd verkeer" en dat vanwege het vele, dat aan het vraagstuk van de kinderdoop vast zit als daar b.v. zijn: de verhouding van Kerk en Volk, de verhouding van Woord en sacrament; het verband tussen belofte en geloof „inzover men zou moeten toestemmen, dat het Nieuwe Testament van geen belofte weet, dan die door het geloof ontvangen en omhelsd wordt", — de vraag naar de geloofsverzekerdheid en de troostgrond voor onszelf en voor onze kinderen en voor onze geliefden, die heen gingen uit dit leven.

Dan raakt de kinderdoop ook de vraag naar het Verbond. „Voor de betuiging van dit genadeverbond is echter, volgens Barth, de Doop niet ingesteld, maar tot betekening en verzegeling van de realisering daarvan. Het verbond geldt vóór alle geloof en bekering, maar de doop geschiedt aan de mens, die gelóóft".

In ernstige verwachting. We verstaan de schuchterheid, waarmede vooraanstaande mannen in de Kerken het vraagstuk van de doop naderen. Het opgeven van de kinderdoop — eeuwen aaneen bediend — heeft zeer vergaande gevolgen. We onderschatten die niet. Ze moeten met ernst onder het oog gezien worden. Maar dat betekent voor de christen: ze met God onder het oog zien. — We volgen met spanning de discussie, die nu gaande is over dit onderwerp. Reeds verschenen twee artikelen, die tegen de kinderdoop pleitten, en deze waren van de hand van Dr L. Nieuwpoort, die reeds eerder in dat weekblad dit onderwerp behandelde, doch zich thans positiever uitspreekt. We hopen als resultaat van dit bespreken van de kinderdoop, zuiverder verhoudingen binnen de Kerken en tussen de Kerken.

Een vreemde klank. Bij Barth is geen plaats voor de „wederdoop" zegt Prof. Miskotte. En dit, omdat de kinderdoop een echte doop is als zegel der belofte, hoewel hij in deze vorm niet volledig en niet naar de bedoelde orde werd uitgericht.

Helemaal duidelijk is ons dat zo zonder meer niet — ofschoon we het grote bezwaar voelen van een gelovige, die als kind gedoopt werd naar het gebruik van zijn Kerk, om zich later, en dan op zijn belijdenis, opnieuw te laten dopen. — Slechts hij, voor wiens besef dat niet een *opnieuw*-gedoopt-worden is, kan hier geen moeilijkheden ontmoeten. Het is zeker mogelijk, dat men zijn kind niet wil laten dopen, omdat men van oordeel is, dat dat moet wachten tot dat het zijn geloof belijdt, en toch voor eigen gemoed kan rusten in de doop, eens als kind ontvangen. Wij zullen als Baptisten, staande temidden van een eeuwenoud, kinderdopend Christendom, deze dingen ook nog eens moeten doordenken.

Belangstellende baptisten raden we aan eens een abonnement te nemen op het weekblad In de Waagschaal. Men geeft zich op bij de N.V. Amsterdamse Boek- en Courant maatschappij en betaalt f 10,— per jaar. Het is anders onze gewoonte niet om anderer uitgaven aan deze plaats aan te bevelen, maar vanwege het belang der in dat weekblad in gang gebrachte discussie maken we daarvoor een uitzondering.

Eigen Uitgeverij. De vraag naar het wezen van het Genadeverbond en de verhouding tussen Verbond en Gemeente en Verbond en Doop, heeft ook ons bezig gehouden en leidde tot een uiteenzetting over die onderwerpen in de brochure Het Genadeverbond. — Jammer vinden we het, dat de redacties van enkele kerkelijke bladen het helemaal niet wilden bespreken zonder opgaaf van redenen; andere verklaarden het niet te zullen recenseren, omdat het niet verschenen was bij een erkende uitgever. — Dus spreekt men en wordt toch niet gehoord. — Ach, dat onze vaderen op dit punt wat meer vertrouwen gehad hadden! En wij ....?

De weg open houden. Steeds hebben we onze gemeenten gezien als een getuigenis temidden van de kinderdopende Kerken. We hopen op begrip voor onze houding. Dat we moeten kunnen wachten, is ons — gezien de kerkelijke toestanden en het diep ingewortelde van de kinderdoop, altijd wel duidelijk geweest. Maar juist omdat we steeds op samensprekingen hoopten — althans dat aan dit onderwerp die aandacht geschonken zou worden, die het toekomt, hebben we er altijd naar gestreefd, alles uit onze gemeenten te weren, wat de secte kenmerkt, opdat men niet zou gaan denken, dat aan het standpunt door de Baptisten ingenomen, van die rare consekwenties verbonden zijn. We wilden niet dat het grote en zuiver schriftuurlijke van onze Boodschap verduisterd zou worden door dingen, op zichzelve misschien wel goed, maar die niet centraal zijn in de christelijke Boodschap. We hebben opgetornd tegen gebruiken door onze vaderen, onder de drang van bepaalde tijdsomstandigheden of gewestelijke toestanden, of uit misverstand omtrent de reinheid der gemeente, hadden ingevoerd. We wensten onze gemeenten te zien, levende bij de belofte des Heeren, de „heerlijke hope", maar niet als Maranatha-kringen; als getuigende tegen

alle zedelijk en sociaal kwaad, maar niet als geheel-onthoudersverenigingen. We hebben er steeds voor gewaarschuwd haar te vereenzelvigen met een of andere politieke stroming, of die zich nu als „christelijk" aandiende of niet. — We zijn gemeenten en wensen te laten zien, wat gemeenten van gelovigen zijn, doch vrij te blijven van secte-trekken. Als gemeenten hebben we een eigen plaats in het wereldleven en volksleven en dragen eigen, hemelse trekken.

L.

Het gevaar van zwijgen

Slot

Zo ontving ik onlangs een brief als reactie op mijn verslag van het Congres te Kopenhagen. Mij is daarin gebleken, dat er een gevaar schuilt in het spreken en schrijven. Of misschien, in het luisteren? Want dàt is ook mogelijk! In ieder geval vind ik het wel de moeite waard om daar even op in te gaan. De schrijver van deze brief vertelde mij n.l. erg teleurgesteld te zijn omdat — wel, laat mij hem zelf even het woord geven.

„In 1950 weer een wereldcongres en ofschoon geen zekerheid, is Shanghai genoemd. En dan heeft u *zekerheid*, let wel, dat het in 1955 in Londen is vastgesteld. En dan bent u nog niet ver genoeg vooruit, dan loopt u liefst 13 jaar vooruit en noemt u 1960 en verheugt u er zich in dat de Ned. bladen vol zullen staan van de activiteit der Baptisten. Is dàt het doel? En wie geeft u die zekerheid, dat 't jaar 1960 over u zal aanlichten? De hele wereld staat in brand. De Heere Jezus zal komen, neen Hij komt. Dat is *mijn* zekerheid, *mijn* vreugd. *Hij is komende.*"

Dit zijn natuurlijk slechts enkele regels uit deze brief, doch genoeg. Wat blijkt hieruit? Dat *mijn* spreken of schrijven een verkeerde geest ademt? Of omgekeerd die van de *schrijver?* Hoe licht zou men tot een scherpe woordenwisseling kunnen komen — die overigens altijd onvruchtbaar is — of elkander geheel verkeerd kunnen beoordelen. En dat gebeurt toch maar al te vaak. Neen, dat willen wij niet doen, alleen dit ene feit even naar voren brengen, dat het gevaar van misverstand bij het spreken en schrijven en luisteren altijd groot is. En toch kunnen wij mensen er niet zonder. De gave der taal is een der schoonste gaven door God ons geschonken — alleen: dat wij deze gave, en ik mag wel zeggen iedere andere gave maar nimmer misbruiken. Dat zij ons maar zijn tot nut, voordeel en zegen! En nimmer tot een vloek.

Nu dan, om dit misverstand op te helderen, diene het volgende. *Zeker* zijn wij van niets, wat dit aardse leven betreft. Maar *plannen* beramen, dàt mogen wij wel. En als nu het plan: in 1955 een Baptisten Wereld Congres te Londen te houden, is vastgesteld, kan dit voorwaar door allerlei oorzaken omgesteld of verijdeld worden. Dat is toch zeker wel zeker. En als wij nu gesproken hadden dat het *zeker* is, dat dit plan zal verwezenlijkt worden, zou dit inderdaad menselijke hoogmoed zijn. Doch zo is het niet. Wij zijn er alleen zeker van, dat dit plan beraamd is en Londen de aangewezen plaats en dat dit plan uitgevoerd zal worden zo er geen wijziging komt en zo God wil. Dat laatste geldt stilzwijgend voor alle dingen van het leven. Om steeds D.V. er bij te zetten is niet nodig, dat wordt door iedere Christen verondersteld. Schrijver van de brief zegt toch ook niet: „Na het eten zullen wij een wandeling maken, zo God wil"?

Dat wij liefst 13 jaar vooruitlopen, is dat een zonde? Zo ja, dan is het principiëel even goed fout zelfs een uur vooruit te lopen, want wij zijn geen seconde zeker van ons leven of van de omstandigheden van het leven. Maar om iets te bereiken zullen we in gedachten toch steeds in de toekomst moeten zien en .... ons voor de toekomst voorbereiden. Dat geeft een prikkel, werklust, ijver en bezieling. Het is altijd goed een doel voor ogen te hebben. Ziende op een dreigend gevaar van een naderende oorlog zouden wij lam geslagen kunnen worden. Wie heeft er dan nog enige levensmoed bij de gedachte: binnenkort wordt alles wat wat wij doen en *wat* we ons voornemen door een atoombom vernield?

Ja, zegt de schrijver, maar Jezus' wederkomst is zéér dicht nabij. Dat is *mijn* zekerheid. — Dat Jezus' wederkomt op de wolken, is inderdaad een geloofszekerheid. Maar wie zegt ons, dat dat morgen of overmogen zal zijn? Velen hebben zich in het verleden vergist door te zeggen: „Jezus komt" en hadden reeds dag en uur bepaald. En toch vertoefde Hij te komen. Ja, de tekenen wijzen er wel op, dat geloven wij ook, maar dat meenden reeds zovelen, die tòch ontslapen zijn zonder de wederkomst van de Heer te mogen aanschouwen in het vlees. Wie geeft schrijver de zekerheid dat zijn zekerheid van Jezus' spoedige komst op zekerheid berust? Zijn gevoelens alléén? Want van die dag en die ure is niemand zeker, dan God alleen. En Hij zal komen als een dief in de nacht, plotseling, onverwachts. Een verkeerde gevolgtrekking dus als schrijver zegt, dat wij op het verkeerde pad zijn door een Seminarie te stichten en jongelui op te leiden voor de dienst des Woords. — En tenslotte, als hij denkt, dat het ons er om te doen is de lof toegezwaaid te krijgen in de couranten om ons zelf, slaat hij toch wel de plank ver mis. Niet om onze eer, doch om Gods eer! Moet ik hier nog verder op ingaan? Een goed verstaander begrijpt wel, dat wij als Gemeente des Heeren dáárom gaarne gehoord en erkend willen worden, omdat wij een boodschap hebben. Als Gemeente van gelovigen willen wij ons licht laten schijnen en wijzen op de Wereld-broederschap, waartoe wij door Gods genade behoren. Dàt moeten ook de Ned. couranten maar eens publiceren, evengoed als de Deense het dit jaar gedaan hebben.

Het spreken een gevaar! Zeker, wij sprekers en schrijvers staan altijd bloot misverstaan te worden. Dàt gold zelfs Jezus! En toch .... en toch gaan wij voorwaarts, zoals onze Heiland, verwachtende nog velen tot zegen te mogen zijn. God helpe ons daartoe, beware ons voor onduidelijkheid en onhelderheid en schenke de luisteraars en lezers een ontvankelijke geest om alles in de goede zin te verwerken: Zijn eeuwige Naam ter eer.

A. A. HARDENBERG.

De eerstvolgende weken gaan we met Ds. L. de Haan op reis. Hij betaalt en u hebt niets anders te doen dan in een gemakkelijke stoel zitten. Zet oor en oog maar open. Wij danken de Apeldoornse voorganger voor zijn verhalen, die wij gaarne tegemoet zien. E.R.

Naar Schotland en Engeland

Deze zomer met z'n vele zomerse dagen, die nu al weer tot het verleden behoort, is voor mij een tijd ge-

weest van veel reizen en trekken. Na het bezoek aan het Wereldcongrès in Kopenhagen, waarover al één en andermaal in ons weekblad is geschreven, stond voor mij een andere reis op het programma. Woensdag 6 Augustus kwamen we thuis van onze reis naar het land der gastvrije Denen. De reis naar Kopenhagen en terug legden we per auto af. Een mooie ruime wagen van één der broers. Zowel in Duitsland als ook in Denemarken gaven we onze ogen goed de kost. Wanneer je vroeger veel in Duitsland bent geweest en steden als Bremen, Hamburg en Kiel hebt leren kennen, en je komt nu na zoveel jaren opnieuw door diezelfde steden, dan spreken de ruïnes van hele stadsgedeelten wel een heel duidelijke taal. Hoe vreselijk zijn toch de gevolgen van een op hol geslagen, waanzinnig en misdadig regiem! En kon men nu maar zeggen, dat deze totale ineenstorting van het eens zich zo machtig wanende Derde Rijk het begin betekende van een betere, meer *menselijke* samenleving .... doch daar lijkt het eenvoudig niet op. Het probleem Duitsland is veel en veelzijdig. Daarover kun je ál maar nadenken. En je raakt niet uit de moeilijkheden, maar je ontdekt er steeds meer. Woorden schieten te kort, om de toestand van het tegenwoordige Duitsland en deszelfs inwoners juist weer te geven.

Maar ik zou nu over een andere reis schrijven.

Ik was nog geen week thuis van de reis naar Denemarken, of ik had de reisstaf andermaal geheven. Een lang gekoesterde wens zou in vervulling gaan. Reeds vanaf 1929 kreeg ik geregeld engelse bladen ter lezing toegezonden. Rev. C. T. Byford is de man, die de schakel vormt tussen vele engelse Baptisten en een groot aantal baptiste predikanten in andere landen. Tijdens de oorlogsjaren konden geen bladen meer ontvangen worden. Maar nu ná de oorlog zijn de bladen weer gekomen. En de stroom is zelfs aanmerkelijk breder geworden. De bladen komen nu ook vanuit Schotland. Zodoende kreeg ik in Schotland en Engeland vele „penfriends". Wanneer je nu een niet al te grote vijand van reizen en trekken bent, dan kan het gebeuren, dat je begint te verlangen naar een nadere kennismaking in het land van je correspondentie-vrienden. Bovendien kom je door het lezen van de bladen der engelse geloofsgenoten nader op de hoogte met de geestelijke ligging en met de stand van het werk in Baptisten Gemeenten aldaar. Hoe het ook zij, de wens om te gaan was in de loop der jaren sterker geworden. Doordat het mij mogelijk gemaakt werd en doordat de Raad onzer Gemeente mijn verzoek om enkele weken buitengaats te zijn inwilligde, kon dus mijn wens in vervulling gaan. Een zevental Zondagen zou ik afwezig zijn. Daartoe aangezocht verklaarde een zevental voorgangers zich bereid de Gemeente Apeldoorn des Zondags te dienen.

Woensdag 13 Augustus stak ik over naar Engeland. Heel gemakkelijk passeerde ik de douane zowel in Hoek van Holland als ook in Harwich. 's Avonds 9½ uur mocht ik Dr. Williamson op één van de stations van Londen begroeten. Hij was de hartelijkheid en de vriendelijkheid in eigen persoon. Nachtlogies was voor mij besproken in een House of Restaurant, een christelijk tehuis in het noordwesten van Londen.

Mijn oponthoud in Londen was slechts heel kort, want reeds de volgende morgen vervolgde ik mijn reis naar Schotland. Het plan was om van Schotland terug te keren naar Engeland, om dan ook een veertien dagen in Londen door te brengen. Want ik wilde toch vooral graag een bezoek brengen aan het grote centrale Uniebureau der engelse Baptisten (Baptist Church House), aan het Spurgeons College en aan het Engelse Baptisten Zendingsgenootschap (de B.M.S.). Maar zoals geschreven: Schotland stond eerst op het programma. Bij mijn vertrek naar Engeland trof ik al dadelijk schitterend zomerweer. Ook de treinreis van ongeveer 600 K.M. naar Edinburgh werd begunstigd door zonnig weer. Ik genoot van het engelse landschap, had prettig gezelschap, dat in New Castle de trein verliet. Het laatste gedeelte van de treinreis was buitengewoon mooi. In de buurt van Berwick kun je volop genieten van een steile en grillige schotse kustlijn. Je ziet uit over de zee, terwijl het betoverende landschap als in een kaleidoscoop aan je voorbijtrekt. Voordat je het weet en er behoefte aan hebt sta je op het perron van een groot station in Edinburgh. De reis is volbracht. Het eerste doel van de reis is bereikt. Ziezo, je kunt beginnen in gezelschap van broeders en zusters oog en oor de kost te geven. En dat heb ik dan ook gedaan.

Mr. A. M'Kinlay, een vriend van Dr. Williamson, stond me op te wachten. We vonden elkaar heel spoedig. Mijnheer M'Kinlay was het vorig jaar de president van de Schotse Baptiste Unie. Door hem liet ik mij veel vertellen van het werk der Baptisten in Schotland. In Edinburgh — een stad niet groter dan Den Haag — zijn 13 Baptisten Gemeenten met 12 predikanten en ongeveer 3000 leden. 's Avonds om 6.30 uur arriveerde ik ten zijnen huize, nuttigde een maaltijd en was nog geen uur later al met hem op stap naar een bijbellezing en bidstond in één van de kerken van Edinburgh, welke door br. M'Kinlay geleid zou worden. De opkomst was niet groot. Het was trouwens ook midden in de vacantietijd. Wat direct opviel was, dat alle liederen staande gezongen werden. Eerst was er een korte bidstond en daarna een bijbelbespreking. Ik kreeg daar de gelegenheid om voor het eerst een engelse toespraak te houden. Het woord toespraak is wel wat te veel gezegd. 't Was meer een kort woord en het ging behoorlijk stumperig. Maar ze konden me begrijpen. En dat spreken in de engelse taal zou de volgende dagen en weken steeds beter gaan.

Br. M'Kinlay was een goede gastheer, terwijl de deugd der christelijke gastvrijheid niet minder beoefend werd door zijn echtgenote. Ik ging die avond ter ruste met een dankbaar hart. De eerste volle dag op britse bodem was voorbij.

(Wordt vervolgd).

Wat wil TABITHA?

Slot

Met het voorgaande* hebben wij getracht de opdracht te omschrijven, waarvoor wij onze diaconessen bekwaam moeten maken. Het is nu tijd, hoog tijd, dat wij eindelijk voor onze Heiland de weg bereiden: „bereidt de weg des Heeren". Wanneer de catastrophe, die we doorgemaakt hebben ons iets geleerd heeft, dan is het dit ene: „Maakt alle volkeren tot Mijn leerlingen". Het Rijk Gods is nabij gekomen, God wil de verzoening, de verlossing, de vernieuwing der wereld door Zijn Christus Jezus. Hij wil Zijn rijk op aarde bouwen als in de hemel. Hij wil, dat, gelijk in de hemel, Zijn wil ook op aarde geschiedt. Hij wil deze oude, door zonde verwoeste aarde met haar onrecht, haar haat, oorlogen, moorden en haar armoede, ziekte en dood, afbreken.

---

* Wij citeren nog steeds Ds. Baumgartner.

Ja, de nieuwe werkelijkheid is reeds in Jezus Christus verschenen. Hier is het rijk Gods, hier is de verzoening met God een feit, hier heeft de verlossing plaats van de vloek der machten en der dingen. Hier worden nieuwe mensen, nieuwe toestanden en verhoudingen geboren, hier is een opstanding van de volkeren en van de mensen mogelijk, hier, ja hier alleen, kunnen waarlijk, ook nog heden, weer wonderen gebeuren. Vertwijfelden kunnen leren hopen, van haat vervulden zich verzoenen, blinden ziende worden, mensen, die verleid worden, omkeren, laffe mensen dapper worden, stommen leren spreken, weerspannigen hun eigengerechtigheid opgeven en oprecht boete doen, zij, die ondanks alles onbewogen blijven, weer door God bewogen worden, mensen elkaar over de Rijn heen de broederhand reiken.

Daarom is er niets belangrijkers dan Jezus Christus, de door God gegeven Middelaar, te verkondigen. Er is geen andere weg tot God en tot de medemens, er is ook geen ander heil en geen andere naam de mensen gegeven, waarin zij zalig kunnen worden. Dit met veel grotere intensiteit, met een geheel nieuwe blijdschap en overtuigingskracht te verkondigen, moet ons op de ziel branden. Ieder persoonlijk, iedere gemeente, de hele kerk moet zich, veel meer dan tot nu toe, bewust zijn aan het front te staan, als de voorhoede van God. Er moeten weer „muzikanten Gods" zijn, die het aan de wereld zeggen hoe zinloos de tegenwoordige orde is en dat wij niet daaraan kunnen geloven, omdat wij in Christus geloven, in de werkelijkheid van Zijn rijk.

Opdat de kerk deze opdracht aan de wereld beter dan tot nu toe kan vervullen, moeten haar levende gemeenten geschonken worden, die weer uitvalspoorten van het rijk Gods kunnen zijn. Maar aan deze gemeenten moeten in toenemende mate helpers en helpsters ter beschikking worden gesteld. Daarom moet ook het diaconaat zijn zustergemeenschap, bewuster dan tot nu toe, aan de kerk ter beschikking stellen, om als steeds haar medewerking, in ootmoedige dienende liefde aan de gemeente zelf en van de gemeente uit aan de wereld, te verlenen. Deze dienst als „handen van Jezus" moet echter, bewuster dan tot nu toe, aangevuld worden door de dienst des Woords in verkondiging en zielszorg, — ook door zusters. Want niets is heden meer nodig dan de verkondiging van Christus.

De wereld en de kerk hebben nu behoefte aan gemeenten, niet aan zandhopen, maar levende organismen, schatkamers van het zuivere onvervalste woord Gods, opleidingscentra, uitvalspoorten en plaatsen van toevlucht.

Deze gemeenten hebben een staf van medearbeiders rondom de herder nodig, waartoe ook de diacones behoort. Onze diaconessen moeten zich, veel bewuster dan tot nu toe, zulke medearbeidsters, dienaressen der gemeente weten en moeten door de kerk als zodanig worden opgenomen. Zij moeten in de toekomst door de kerk en op de plaats waar zij dienen in haar ambt als gemeentezuster in een godsdienstoefening aan de gemeente worden voorgesteld. Maar ook de ziekenhuiszusters, de diaconessen in tehuizen enz. moeten door de betreffende gemeente als de door haar uitgezondenen en de haar op bijzondere wijze dienenden beschouwd worden. De gave van het diaconaat moet door de kerk opnieuw worden erkend, en daarom is het in de eerste plaats noodzakelijk dat de herders der gemeente *op de kansel, in het onderricht, in het jeugdwerk,* enz. het diaconaat in hun verkondiging betrekken en de diaconessen als medearbeidsters erkennen en voor haar zorg dragen. De diacones moet dit ambt van helpsters steeds trouw uitoefenen en door haar ootmoedig liefdevol dienen de Heer Jezus verkondigen. Maar, hierop komt het aan, zij moet Christus bewuster dan tot nu toe verkondigen. Wij weten waarlijk al te goed hoe het met onze gemeente gesteld is. Zij zal zeker niet in het ambt van herder indringen, of zelfs profeet willen spelen. Haar dienst zal alleen een getuigenis zijn. Wij weten hoezeer de predikanten gebrek aan tijd hebben, wij weten ook, hoe aan de diacones mogelijkheden voor zielzorg gegeven zijn, zoals zij ons predikanten nauwelijks geschonken worden. Wij kennen ook de zegen, die de zielzorg en de eenvoudige verkondiging (wij denken aan de „Andachten" op ziekenzalen, tehuizen van ouden van dagen en het onderwijs in kinderbewaarplaatsen en huizen voor gevallen meisjes enz.), van zovele bekende en onbekende zusters heeft gehad en nog heeft. Daarom moet zij Christus met haar handen verkondigen, maar waar het nodig is, bewust en trouw met het woord, zoals Stefanus diende en predikte. De ambten mogen bij alle ordening in de gemeente niet schematisch en „wettisch" uit elkaar worden gerukt.

Tot deze dienst moeten wij onze zusters toerusten, niet slechts als ziekenverpleegsters, maar juist als diaconessen.

Wij hebben echter de noodzakelijke medehelpsters niet. Dat dringt ons tot gebed, dat roept echter ook de kerk op om het diaconaat, geheel anders dan tot nu toe, in haar verkondiging en in haar voorbede op te nemen." Tot zover de Zwitserse predikant.

Ja, in de voorbede op te nemen, hoe weinig is dit ook bij ons het geval. Voor zieken en lijdenden wordt gebeden, gedenken wij ook hen, die hen moeten verzorgen?

Tabitha stelt haar poorten open voor de meisjes, die zich willen geven tot deze dienst in dienende liefde, en zij wil hierdoor de gemeente dienen.

Veel ging reeds van haar uit. Vele zwakken vonden rust en daardoor genezing onder de vriendelijke verzorging der zusters, die trouw op haar post bleven.

Er kunnen nog meerdere meisjes geplaatst worden en in dat geval staan er nog grote plannen op het programma. In de eerste plaats een tehuis voor onze ouden van dagen. Hierover wordt in het bestuur ernstig gedacht omdat de nood er toe dringt.

Dit hangt echter voor een groot deel af van de krachten, die hiervoor beschikbaar zijn.

Ook in het bijzonder de arbeid onder de kinderen en rijpere jeugd is een tak waarvoor Tabitha gaarne haar zusters opleidt.

In de beide vorige nummers van ons blad zag u het Bapt. Diaconessentehuis, prachtig gelegen te Wassenaar. Tevens een der interieurs waar de zieken verpleegd worden. Een film is in bewerking; het ligt in de bedoeling deze op de te organiseren Tabitha-avonden te vertonen.

De leeftijd tot opname is gesteld van 18 tot 30 jaar.

Jonge meisjes! Maakt iets van uw leven, geeft het voor God en de gemeente en voor jong Nederland!

Wilt ge meer over deze mooie levenstaak weten, schrijf hierover of spreek eens met de besturend zuster zr. Alie Daniels, of met een der bestuursleden. Ik weet zeker dat heel wat vooroordeel bij u zal wegvallen.

God zeeg'ne deze arbeid en neige veler hart om in trouw aan de Meester in Zijn wijngaard te arbeiden.

God zeeg'ne de zusters, die trots alles, haar taak met opgewektheid blijven vervullen.

God zeeg'ne Tabitha!

A. BOITEN—ATTEMA.

Gemeenteberichten

ALKMAAR

Het is reeds een poosje geleden, dat Alkmaar iets van zich liet horen; dat is niet een teken, dat er niets gebeurde.

We mogen ons nog steeds verheugen in een goede opkomst. In de kermisweek hadden we, in combinatie met de gemeenschapsbond en het leger des Heils, openluchtsamenkomsten. Onze voorganger trekt er steeds op uit om verspreide leden in Wieringen, den Helder enz. te bezoeken. We kunnen niet anders zeggen dan: er rust zegen op zijn werk. Onze bijeenkomsten worden nog steeds in de Nw. Doelen gehouden. Ons hart gaat uit naar een andere zaal; we kunnen hier niet ten volle uitwerken, want 's middags wordt deze zaal gebruikt door de Mormonen en door de week door verschillende verenigingen. Vrijdags om de 14 dagen houden we bijbellezing in de zaal van Waakt en Bidt.

Ook wat de Zondagsschool betreft kunnen we zeggen dat het goed gaat. We kunnen in alles zien dat de Heer met ons is. Momenteel zijn we in Alkmaar en den Helder samen 33 leden.

Zondag 28 September was een blijde dag voor onze gemeente. Er was weer een zuster, die door de doop haar belijdenis wilde afleggen.

Deze dienst hadden we in de namiddag in de overdekte zweminrichting. Er waren ongeveer 90 toehoorders. Onze voorganger las voor uit Rom. 6; daarna sprak hij naar aanleiding van Hand. 6 vers 14 en 15.

Na de prediking werd onze zuster verzocht neer te knielen, waarna onder handoplegging met haar gebeden werd. De gemeente zong haar staande toe: dat 's Heeren zegen op u daal. Voor de afdaling in het watergraf zong de gemeente de dopeling toe lied 550 (Zijt gij gedoopt in Christus dood) en hierna nodigde de voorganger haar uit met de woorden: Ziedaar water, wat verhinderd u gedoopt te worden? Na nog de vraag gesteld te hebben: zuster gelooft gij in de Heere Jezus Christus? werd de doop op bevestigend antwoord aan haar voltrokken.

Na deze dienst herdachten we het lijden en sterven van onze Heiland.

We hadden een gezegende dag. We weten dat de Heer met ons is.

De secr.,
W. KRUIZE.

MUNTENDAM

Wij hebben sinds geruime tijd niets van ons laten horen en willen nu weer enkele van de voornaamste gebeurtenissen, die in onze gemeente plaats vonden, doorgeven.

Wij zijn dankbaar voor al de zegening, die God ons geeft. Zo was het voor ons als gemeente vandaag een feestdag. We hadden vier jonge zusters in ons midden, die op hun belijdenis door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Bij deze gelegenheid was ons kerkgebouw tot de laatste plaats bezet. Na deze dienst schaarden we ons met onze zusters om de tafel des Heeren. Hier werden ze nogmaals hartelijk welkom geheten door onze voorganger. Dat op deze zusters nog vele jonge mensen mogen volgen en gehoorzaam mogen worden om hun Heiland te volgen, ook in het watergraf.

Zo zien wij dan broeders en zusters, dat de Heer der gemeente ons rijkelijk wil zegenen, wanneer de gemeente zich geheel wil stellen in Zijn dienst. Dat steeds meer en meer in ons leven bewaarheid moge worden, zowel in als buiten onze gemeente, de inhoud van het lied: Wij reizen met elkander, wij wand'len hand aan hand....

Uw br. in Christus K. V.

AMSTERDAM

beleefde j.l. Zondag heerlijke zegeningen. Twee jonge zusters — kinderen van gemeenteleden — hadden de goede belijdenis afgelegd en bevestigden dit in de doop, terwijl eveneens een broeder van middelbare leeftijd, Israëliet, in Christus Jezus zijn Messias en Verlosser had gevonden en dit in de doop heeft beleden. De kerk was bij deze gelegenheid overvol, zodat enkele aanwezigen zich met een staanplaats vergenoegden.

Een waardig slot werd gevormd door de viering van het Avondmaal, waarbij de pasgedoopten een welkom werd toegesproken bij monde van br. G. Planting, terwijl aan elk der gedoopten de dooptekst in de vorm van een wandspreuk werd ter hand gesteld.

's Avonds kwam de schare nogmaals samen in Noord, alwaar zr. L. J. van Beek in haar nieuwe werkkring als evangeliste werd ingeleid. Hier bepaalde br. F. Goezinne de aanwezigen bij de goede keuze.

Het zangkoor liet zich tweemaal op verdienstelijke wijze horen.

Ds. Tijman bracht, namens de E.C.U., schriftelijk zijn gelukwensen over. Ds. Reiling deed eveneens schriftelijk van zijn belangstelling blijken en sprak zijn blijdschap er over uit, dat Amsterdam het had aangedurfd, om het te wagen met deze evangeliste.

Br. G. Planting gaf in hartelijke woorden uitdrukking aan het gevoelen der gemeente, dat zij in zr. v. Beek het volle vertrouwen heeft, dat zij geroepene is van Christuswege.

Br. J. Goezinne leidde in zegenbede en de gemeente volgde hierin met zang. Zr. v. Beek dankte voor het in haar gestelde vertrouwen.

't Was feest in de gemeente, in de gezinnen der gedoopten en in 't zendingsveld Noord in bizondere mate.

W. VEENSTRA, secr.

LEEUWARDEN

Het is tijden geleden, dat u iets van de gemeente via het weekblad hoorde. Dat er nu wel geschreven wordt, vindt min of meer oorzaak in het feit, dat we Zondag bediening van de doop hadden. Dat is ook al wel eerder voorgekomen en we vermeldden er niets van, maar Zondag was het wel aangrijpend een oude man van 88 jaar neer te zien knielen en later af te zien dalen in het water. In dezelfde dienst werd een meisje van 15 jaar gedoopt. Vroege lente en late herfst, maar beide bloeiend. Gods genade werkt aan veler hart en voor Hem is geen ding te wonderlijk.

De kerkdiensten worden heel goed bezocht. In de voormiddagdienst is practisch elke plaats, beneden en boven, bezet. De namiddagdienst telt ongeveer het drievierde deel van het aantal bezoekers van de ochtendbijeenkomst. Het werk onder de jeugd vertoont veel leven en groei. Momenteel worden samenkomsten gehouden. Ds. Tijman van Utrecht predikt met grote ernst het Woord. Een gereformeerd muziekcorps, enige bekende organisten en een zangeres van naam uit onze stad ondersteunen de boodschap op zeer te waarderen wijze,

terwijl zeker ook het grote bezoek mee te danken is aan deze medewerking.

Onlangs verkeerden enige gemeenteleden in onrust, daar de voorganger een beroep ontving uit de gemeente te Stadskanaal. Wij constateerden met dankbaarheid, dat hun onrust overbodig was. Er is hier nog veel te doen en wij bereiken veel buitenstaanders, mede door het zeer gezegend werk in de openlucht. Indien wij geloven zullen wij Gods heerlijkheid zien.

H.

Uit HARLINGEN

Zondag 5 Oct. was voor onze gemeente een hoogtijdag. Wij mochten getuige zijn van het feit, dat twee jonge mensen, een broeder en een zuster door de doop de gemeente werden binnengeleid. Onze voorganger had als tekst Rom. 6 : 3. Welk woord zeer duidelijk werd uiteengezet. 's Avonds vierden we met de nieuwe leden het Avondmaal, alwaar hun een woord van welkom werd toegesproken door een der ouderlingen. Tevens gaven nog andere brs. en zrs. blijk van hun blijdschap door te getuigen van hun Heer en Heiland.

Ook werden wij nog verblijd door de mededeling van onze voorganger, dat ook hun oudste zoon tot volle overgave des harten gekomen is, en dat het ook zijn wens is om de Heer te volgen in de doop.

Wij hebben redenen om God te danken voor Zijn rijke zegeningen en brengen Hem daarvoor toe lof, dank, eer en aanbidding. En geloven, dat de Heer nog meer heeft dan dit om ons te geven.

Secr. K. W.

ZAAIERACTIE ROTTERDAM—ZUID

Geliefden in Christus. Hier weer eens een geluid van Rotterdam—Zuid. Een dankbaar geluid! We mochten onze eerste Zaaieravond houden op Zondag 28 Sept., althans de eerste in dit seizoen. We hebben Zaterdag 27 Sept. 3 uur met de geluidswagen gereden om de bewoners van Rotterdam—Zuid uit te nodigen de Zaaieravond te bezoeken.

Afgezien van de uitnodiging voor de Zaaieravond door de luidsprekers over de straten en pleinen uitgeroepen, was deze rit met de geluidsauto al Evangelisatie op zich zelf. Waarom??

Veel ramen gingen open; veel mensen met de Zaterdagmiddag op straat; duizenden op de markt! En .... alom klonk het door de luidsprekers: „Al de weg leidt mij mijn Heiland", „Nog is er plaats", „Maranatha, Jezus komt", „Dit is het Evangeliewoord", „O, welk een macht heeft Uwe liefde" en andere liederen, via de gramofoonplaten! Duizenden konden dit horen!

Evangelisatie??? Ja, we mochten ook tijdens deze tocht 400 Zaaiers verkopen. Door verschillende omstandigheden waren wij maar met 7 personen bij de auto om de Zaaier te verspreiden. Jammer, we kwamen handen te kort! O broeders en zusters, in een grote stad is het arbeidsterrein toch zo ruim. „De oogst is groot .... maar ...."

Toch, als er maar gearbeid wordt, wil de Heer Zijn zegen schenken; wij hebben het dankbaar mogen ervaren.

De Zaaieravond!

Het Evangelie werd gebracht door middel van het Zusterkoor, Soliste, declamatie en tableaux.

Ds. C. Brandt behandelde het onderwerp: „Zal de oogst een mislukking blijken?"

Hoe het woord tot allen kwam? Kerkmuren verwaasden, je kon er doorheen kijken, ja ze verdwenen geheel en de gestalte van Christus verhief zich. Hervormden, Gereformeerden, Baptisten en vele anderen luisterden naar het verlossende Evangelie, stil, met aandacht. Het was een heerlijke avond! Zullen wij al die mensen weer eens terug zien? Hebben zij de stem van de Meester vernomen? Wij zien hier op aarde de vruchten altijd niet. Maar, wij gaan gestadig verder in Zijn kracht, geleid door Zijn Geest en denkende aan datgene wat Hij eens gezegd heeft, n.l.: „Mijn woord zal niet ledig wederkeren".

Mogen er meerdere gemeenteleden bij ons, maar overal in den lande, het Zaaierwerk ter hand nemen. Brengt toch het Evangelie in de huizen! Met 2000 Zaaiers is het mooi; als er nog eens 4000 in even zoveel gezinnen mochten komen.

„Inplaats van aan mijzelf te denken, wil 'k U geheel mijn leven schenken". Moge het zo zijn!

„Zaai het bij avond en zaai het bij dag....".

Het zou fijn zijn van elkander eens iets te mogen vernemen over het zo mooie Zaaierwerk, *onze* Evangelisatiearbeid.

Hartelijke groet van de Uwen in Christus,
de Zaaieractie Rotterdam—Zuid.

Kerstfeest op zee

Wilt ge een werkelijk blij Kerstfeest vieren, zorgt dan voor de blijheid op Kerstavond van anderen. Maakt, voorzover u dat mogelijk is, een pakketje voor onze mannen ter zee vergezeld van een hartelijk briefje met goede wensen voor een gezegend Kerstfeest als teken van mede-kerstfeest-vieren voor de zeevarenden in hun vèr isolement op de wijde wateren!

De Nederlandse Zeemanscentrale maakt het U mogelijk om dit Christelijk volksbelang van de eerste soort te helpen slagen; zij riep tot herleving het aloude comité „Kersfeest op Zee", dat ook dit jaar zoals reeds vele jaren, voor de oorlog, wil zorgen, dat op elk schip, op Kerstavond, een kist met pakjes voor ieder der bemanning aanwezig is, zodat iedere opvarende een aardigheidje, een hartelijke groet *en* de Kerstboodschap ontvangt uit het vaderland, terwijl hij zwerft over de zeven zeeën!

Uw pakketje met begeleidend briefje is zeer welkom bij de onderstaande adressen van de leden van het comité.

Mevr. H. Kroon-van Dijk 133/2 Stadionweg, Amsterdam;
Mevr. C. L. Schokking-de Visser, 45a Albrechtskolk, Rotterdam;
Mevr. J. Terlaak Poot-van der Vet, 132 Noordeinde, 's-Gravenhage;
Mevr. G. S. J. Valkenier, 17 Veerhaven, Rotterdam;
Mevr. A. P. S. Wristers-van Westen, 15 Heinzestraat, Amsterdam;
Mevr. T. N. Zijlstra-Douma, 134/3 Dortselaan, Rotterdam.

Kerstpakketten-actie

Van harte hopen we, dat u reeds uw gave voor bovengenoemde actie aan onze administrateur gezonden hebt, en zo niet, doe het dan ten spoedigste. De pakjes zijn n.l. al weg en nu moet alles nog betaald worden; dat is niet erg, want als we dat samen even doen is het zo voor elkaar, nietwaar?

De boot vertrok 10 Oct. naar de Oost, dus was het voor ons kort dag om te werken en we hebben dan ook alle zeilen bij moeten zetten, om tijdig de pakjes aan 't postkantoor te kunnen bezorgen.

Intussen was ons van verschillende zijden lectuur voor onze jongens toegezonden, dat we nu meteen maar over de pakjes verdeeld hebben. Maar als u lectuur hebt voor onze jongens, *stuur ons dat dan,* wij zorgen wel dat het te bestemder plaats komt.

Ook ontvingen wij van N. N. te Arnhem f 10.—, van N. N. te Harlingen eveneens f 10.— en van zr. L. N. te Odoorn f 2.—; allen hartelijk dank! Al deze giften zijn doorgezonden naar ds. T. Jansma te Haarlem. Willen a.u.b. allen daarheen hun geldzendingen sturen voor onze jongens?

Wij kunnen u tevens berichten, dat we bij de verschillende inkopen een sterk gereduceerde prijs betaald hebben, omdat het was voor de militairen; daar hadden ze allen wel iets voor over.

Is dat niet fijn?

En zult u dan achterblijven?

Neen, dat is onmogelijk en ondenkbaar!

Wij verwachten dan ook zo'n stroom van giften, dat we zelfs zeer spoedig nog eens een pakje kunnen sturen.

Doe uw best maar eens; wij doen het ook.

Heel het thuisfront mobiel voor de Kerstpakketten-actie.

Namens de Mil. Comm.,
K. PRINS, secr.

Verantwoording

In de maand Sept. is door mij ontvangen:

1. Voor de E.C.U.: Muntendam f 25.—; N.N. f 25.— (via Ds. Huizinga).
2. Voor het Seminarie: Hengelo f 130.30.
3. Voor „onze jongens": v. d. V. te D. f 3.—.

De voor het Seminarie in Juni binnengekomen giften, welke ik zoals medegedeeld is op verzoek aan de secr. van het curatorium had doorgegeven, worden nu nog — door deze oorzaak dus vertraagd — bekend gemaakt:

Gemeente Groningen f 134.49; N. B. M. te K. f 2.50; H. de J. te D. H. f 10.—; Ds. S. te A. f 2.—; zr. M. te K. f 1.—.

Aan alle gevers hartelijk dank!

Er is werk aan de winkel. Het dankbare hart stemme elk tot milde goedgeefsheid!

De Unie-adm. T. JANSMA.

Mededelingen

Belangrijk!

Leest vooral het eerstvolgende nummer van „Jong Leven". U zult hierin onder de titel: „Cijfers spreken" enkele belangwekkende gegevens vinden over het resultaat van de zendingszegel-actie, een onderwerp, dat u allen ongetwijfeld in hoge mate interesseert.

BEROEPINGSWERK

Ds. G. v. d. Riet te Antwerpen heeft voor het beroep van de gem. te Nieuw-Weerdinge bedankt.

ADRESVERANDERING

Het tegenwoordig adres van Ds. J. W. Weenink is: Haarlem, Pijntorenstraat 5. Tel. 14630.

PENNINGM.ESSEN AFDELINGEN ZUSTERHULP

Stort uw bijdragen voortaan op het nieuwe gironummer **511940** van de *Penningm.esse* der *Nederl. Baptiste Vrouwen Beweging Zusterhulp,* Zwarte Kijkerweg 18, *Apeldoorn,* met duidelijke vermelding waarvoor de bijdragen bestemd zijn.

IJ. de Haan—Engelsman.

Een stem van buiten!

Hoort, wat mij geschreven werd:

„Bij een familielid ben ik met het blad *De Kindervriend* in aanraking gekomen. Dit blad boeide me dermate, dat ik er op onze Zondagsschool over heb gesproken en gaarne een paar oude bladen van u zou ontvangen om aan de predikant door te geven.

Hoogachtend ......
Leidster Zondagsschool der Ned. Herv. Gemeente te ......"

Is deze stem niet duidelijk en veelzeggend?

Maar nog kan op onze eigen Zondagsscholen ons eigen kinderblaadje méér gelezen en door de kinderen méér verspreid worden!

Laat deze stem u bemoedigen en u voorthelpen op de goede weg!

De adm. T. JANSMA.

JAARGANG 64 - Nr. 2867
VRIJDAG 17 OCT. 1947

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Bidden, zoeken, kloppen

Lc. 11 : 9.

Het leven in de steden van Palestina gaat en ging zijn rumoerige gang over het morsige plaveisel der smalle straten zonder dat van de opeengepakte huizen veel deelneming betoond werd. De grauwe steenhopen schenen slechts te dromen over een ver verleden. Het heden had blijkbaar hun aandacht niet. Dit merkwaardige verschijnsel vond ongetwijfeld hierin zijn oorsprong dat de huizen maar weinig vensters naar de straat hadden. Een niet al te hoge poort, een zwaar getralied raam, ziedaar de enige communicatie welke huis en straat met elkaar hadden. Deze omstandigheid gaf eigenlijk elk huis iets van die afwijzende somberheid van een fort of een vesting. Men moest daarbinnen vrienden weten, voor men het waagde binnen te gaan.

Het recht om ergens aan te mogen kloppen was niets minder dan redding uit de verlatenheid, die juist temidden van het gewoel de mens zo zwaar kan overvallen.

De Heere Jezus zegt, dat er ook voor ons een huis openstaat. Dat is heerlijk nieuws. Er wacht ons ergens veiligheid, bescherming, verzorging, begrip — kortom, leven en liefde. Die mededeling is als een bundel zonnestralen in ons grauw en troosteloos bestaan. Dat dit huis de woning is van de eeuwig liefhebbende Vader aller creaturen maakt die konde tot een evangelie.

Toch gaan velen schouderophalend aan deze toezegging voorbij. Ze kunnen er niet toe komen om aan te kloppen. Het hun door Jezus aangewezen huis dunkt hun niet vriendelijker te zijn dan andere huizen. Het kondigt aan de buitenzijde niet meer deelneming en vriendelijkheid aan. Integendeel: het binnengaan schijnt met het vonnis gepaard te zijn van het blijde, dat het leven nog overliet, onherroepelijk afscheid te nemen. En ik moet hun daarin gelijk geven, want aan de buitenzijde van het Vaderhuis ziet het er werkelijk zo naar uit. Maar rampzalig zou het zijn, wanneer men zich door de schijn laat afschrikken. Er is een andere mogelijkheid om aan de neerdrukkende indruk te ontkomen, die de buitenkant van des Vaders Huis op ons kan maken. Dat is aankloppen — en dan binnengaan! Dan, inderdaad, wordt alles anders. Men is dan waarlijk thuis en deelt in de zegeningen van het Vaderhuis.

Misschien betreurt men, dat aan de wegzijde van het Vaderhuis zo weinig vensters zijn, waardoor de vreugden daarbinnen zichtbaar worden. Hoe heerlijk zou het zijn als de lichten, op gouden kandelaren gedragen, hun schijnsel door de grote vensters in de donkerte buiten zouden werpen....

Ja waarom heeft het Vaderhuis niet meerdere vensters naar de lichtloze wereld? Hoe groot zou de schare niet zijn, die de toevlucht tot het Vaderhuis zocht, wanneer men maar meer kon zien.

Waarom?.... Omdat Jezus' woord ons genoeg moet zijn ook zonder aanschouwen. Nu klopt niemand aan of hij moet Jezus vertrouwen. Wie in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven. Geloof en klop! Dan zijt ge welkom.

„Dat is niet waar! Dat is een leugen!"....

Wie zijt ge ongelukkige, en wat is uw klacht?

„Ik heb gebeden, maar mijn gebed is niet verhoord. Ik heb gezocht, maar niet gevonden. Ik heb geklopt, maar het Vaderhuis, waarvan gij spreekt, is voor mij gesloten gebleven!"

Ik geloof u, en nochtans is Jezus' woord waar!

Hoe is dit te rijmen?

Misschien mogen we het zo zeggen, dat aan de deur niets gegeven wordt! Wie als bedelaar komt met de bedoeling straks als bedelaar zijn eigen gekozen weg weer te vervolgen, wordt vaak teleurgesteld. Aan de deur wordt niet gegeven. Slechts voor wie begeert als *huisgenoot* binnengelaten te worden, ontsluit God Zijn rijkdommen. Verstaat ge dat?

Is dit geen versmalling van het evangelie? Het Vaderhuis zou voor bedelaars gesloten blijven? Wie moet niet als een uitgeschudde bedelaar komen, niet enkel leven uit gena?

En toch, wie meent met God over Zijn wijze van doen te mogen twisten, ziet niet scherp toe. Wel behoudt Hij Zich het recht voor om hier en daar en nu en dan ook een bedelaar een aalmoes te schenken, die hem door de moeiten van het ogenblik heen helpt, maar regel zijn deze gebedsverhoringen niet. Blijven daarom deze uit, dan mag de mens zich niet beklagen.

Ten aanzien van hen echter die door 's Heeren woord begerig zijn geworden huisgenoot te zijn in 's Vaders

huis, heeft God Zich door een belofte gebonden, die mens moge dan als een bedelaar gekomen zijn!

Zo is aanbidding en niet twist hier op zijn plaats.

Hij weigert verhoring, omdat ge niet genoeg vraagt.

Hij laat u niet vinden, omdat ge niet het hoogste zoekt.

Hij sluit de deur voor u, omdat Hij niet verdragen kan, dat ge straks weer verder gaat — alleen en zonder Hem.

Die hardheid is genade!

Hij laat u de tijdelijke nood, omdat Hij de eeuwige nood van zonde en dood van u af wil wenden.

Het kindschap Gods houdt Hij voor u in Zijn handen.

En de zuivere Geest van het Vaderhuis wil uw hart binnenruisen.

Wilt ge een Zoon, een Dochter Gods zijn, die bij Hem als Vader wil verwijlen — nu en voor eeuwig? Bidt en zoekt en klopt dan. God zal u, bedelaar van thans, welkom heten. Daar is het veilig.

BRANDT.

Losse Schakels

Pastor Niemöller. Deze naam is haast iedere Nederlander tegengekomen bij zijn dagbladlektuur. Voor velen was hij de held van het christelijk verzet tegen het Nazisme in Duitsland. Hij preekte er tegen en werd ten laatste in een concentratiekamp geplaatst. Ter beloning voor zijn moedige houding is hem de tol der verering niet onthouden. — Wij hebben daaraan nimmer meegedaan. We meenden, dat de Nederlanders — met Duitse toestanden minder goed op de hoogte —. de houding van deze Luth. dominee wat anders beoordeelden, dan ze bedoeld was. — Nu heeft men in de kranten kunnen lezen, dat hem de extra-rantsoenen, die voormalige anti-nationaal-socialisten gegeven worden, heeft onthouden en hem geroyeerd uit de bond van nazi-slachtoffers. — Pastor Niemöller kon Hitlers bemoeienissen met de Kerk niet verdragen, maar stond overigens aan diens zijde. Ook hij was nationaal socialist, en bereid andermaal een duikboot te commanderen — nu in Hitlers dienst, zoals hij dat in de oorlog 1914—1918 voor de keizer gedaan had. Zijn diensten als zodanig werden echter door de nazi-machthebbers afgewezen. — Dit alles gaat ons nu minder aan — we wensen slechts de dingen in het juiste licht te zetten. Principieel verzet tegen het Nazisme was er in Duitsland weinig. En in hoeverre het thans om des beginsels wille veroordeeld wordt?

Het beest aanbidden. Johannes, die verbannen was naar het eiland Patmos, zag een beest opkomen uit de zee. Dat beest was een waar monster: het was een pardel gelijk en zijn voeten waren als de voeten eens beers en zijn mond als de mond eens leeuws. Het beest werd uitgerust met grote kracht, want de Draak gaf hem zijn kracht, zijn troon en zijn grote macht. En wat deden de mensen? Ze aanbaden de Draak, die het beest macht gegeven had en zij aanbaden het beest. De aanbidding van het beest was uitdrukking van hun respect voor het beest. Wie — zo vroegen zij — is aan het beest gelijk.

Het beest aanbidden.

Lijkt dat nu niet onmogelijk?

Wij zijn toch niet gelijk te schatten met die primitieven, die buigen voor een beeld. Wij knielen toch niet voor hout of steen? Kan Johannes' woord dan wel profetie zijn?

Versta wel: niet een beest, maar *het* beest wordt eenmaal — zegt de Ziener — aangebeden. Niet een bepaald beest heeft hij op het oog, maar wat het beest kenmerkt, wat „des beests is".

Wat is „des beests"? Wat kenmerkt dit creatuur? Het kenmerkende van het beest is de afwezigheid van zedelijk leven. Het kent niet wat wij noemen: zedelijke normen. Het kan geen onderscheid maken tussen goed en kwaad. Het kan niet worden „berecht" wijl het geen verantwoordelijkheid draagt voor zijn daden. Het is a-moreel. De profeet kende mensen voor wie, naar zij verklaarden, goed en kwaad „stuivertje gewisseld" hadden. Die goed, kwaad en kwaad, goed noemden. Die de zedelijke norm ophieven, uitschakelden. Deze mensen lieten zich, welbewust van wat zij deden, zakken op het niveau van het beest. Daar, op dat laag gelegen vlak, wensten zij te gaan leven. Zij stroopten, om zo te zeggen, hun menszijn af. Zij traden willens en wetens een andere wereld binnen, die als hun wereld aanvaardende; de wereld van het beest.

De Heilige Schrift zegt in haar laatste boek, dat er een tijd zal komen, dat de mensen zullen trachten mens-af te worden. Ze zullen gaan leven zonder moreel gevoel en zonder schaamte-gevoel. Geestelijk naakt en lichamelijk onbedekt — zoals het past bij het beest.

Dàt is het dunkt ons, wat de heilige Ziener van Patmos voorzag, toen hij ons meldde, dat de mensen het beest gingen aanbidden. Niet meer „als-God-zijn", maar als-het-beest zijn, wordt het „ideaal". Zo zal de lijn naar beneden buigen en zwaar zal het hun vallen, die niet mee zullen willen buigen, te blijven staan en zich als mens te handhaven.

Vergeefse strijd. De poging om af te dalen op het wezenspeil van het beest zal falen. We weten uit Bunyans zelfbekentenissen, dat hij gewenst heeft te zijn geschapen als paard of ezel, omdat die geen geweten hebbende, nimmer zo ongelukkig kunnen worden als een mens. Er is niets — zo heeft iemand opgemerkt — waarmede de moderne mens zo gespot heeft en waarvan hij door ondervinding tevens zoveel weet heeft, als de hel. Een hel is er alleen voor engelen en mensen, d.w.z. wezens, wier levens eens voor eeuwig om een zedelijke norm gelegd is.

Van deze norm ons los te maken is niet mogelijk. Hoe we ook kunnen woeden tegen de Schepper — Zijn werk opheffen, dat kunnen we niet. Het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel. EN DAARNA HET OORDEEL. Het is onze adel en onze angst.

We kunnen het beest gaan aanbidden, als het beest, los van alle zedelijke normen gaan leven; leugen en waarheid, goed en kwaad, recht en onrecht „stuivertje laten wisselen" — een beest *worden* kunnen we nooit. Mens-af zou alleen God ons kunnen maken. Dat zal Hij echter niet doen. Hoe beest-achtig ze ook geworden zullen zijn — Hij zal ze oordelen als m e n s e n en hun leven toetsen aan de wet, die Hij *de mens* gesteld heeft. Wat ze verloren zullen hebben zullen ze niet kunnen herwinnen, maar zal nochtans van hen geëist worden. Wie hen zal gadeslaan zal met ontzetting moeten denken aan hun toekomstig lot.

Het was nimmer een lichte zaak op aarde een Gode gewijde te zijn, te behoren tot Gods heiligen. Maar waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen? L.

HOUT en GOUD

Het geladen schip, maandblad van de hervormde jeugdraad maakte bekend, dat het met een bizonder nummer zou uitkomen, waarin geschreven zou worden over de film. Wij verzochten om dat nummer, dat ons dezer dagen werd toegezonden; waarvoor onze dank. Het blad ziet er buitengewoon verzorgd uit — voor een christelijk blad dan, alleen begrijp ik niet waarom er enige grote foto's van Greta Garbo — voor die het niet weten: een filmster, die enige jaren geleden aan de filmhemel straalde — in moeten staan. Evenmin zegt de plaat achterop, met dat maskergezicht, iets, tenzij men dan de besproken film gezien heeft. Wist u, dat er in 1946 89.000.000 Nederlanders naar de bioscoop gingen? In de drie grote steden was er sinds 1939 een stijging te zien van 80 %, doch het platteland ging met 250 % vooruit (zoals de mensen achter de cassa dat noemen). Het geladen schip concludeert dat voorlichting bitter nodig is. En wij onderstrepen dat woord. Het gaat niet meer aan de ogen dicht te doen of het hoofd in 't zand te steken. Uit vermeld blad citeer ik nog een woord van Edison: Hij, die ooit de filmindustrie beheerst, heeft het krachtigste middel om de invloed op de mensheid uit te oefenen, in zijn handen.

Wij hebben lang volstrekt afwijzend tegenover de film gestaan. Niemand van ons passeerde, of met het hart in de keel, de cassa. De bioscoop gold als voorportaal van de hel. Als een riool, waarin niets dan vuil. Als een helling, waarlangs de mens nederwaarts gleed.

Maar een vriend heeft ons misschien eens in een cineac gebracht en wat wij de vorige dag in de krant gelezen hadden, vonden wij hier gebeuren en we waren er zelf bij. We zagen dat schip in brand staan en een hooggeplaatste een lintje van een nieuwe brug doorknippen. Onze kinderen kwamen thuis en vertelden, dat ze een film zagen in de school, waarin de bloemen heel langzaam opengingen en dat ze de dieren zagen, die ze nog nooit in de natuur konden aanschouwen. Toen brak er een ander licht door. We zagen, dat de film op zichzelf niet zo slecht was, integendeel, dat het een geweldig middel in de voorlichting, ontwikkeling, opvoeding kon zijn en erkenden eerst later, dat hier ook een bron lag van vermaak, zoals gij u nu soms vermaakt met het lezen van een of ander uit de duim gezogen verhaaltje. En zo werd de plaats van de film steeds groter, ofschoon nog heftig en dikwerf terecht bestreden, wanneer de producenten meenden veel met dubbelzinnigheden te moeten werken om toch maar vooral veel betalende gasten in haar schouwburgen te trekken. Ja, daar lag eigenlijk ons groot bezwaar. Niet in de film als uitvinding. We lazen immers ook een boek en de krant en keken wat graag naar de fotopagina; we lieten de radio spelen, dat het een lust was. Maar — we waren er zelf bij en stond ons een en ander niet aan, dan ging het boek of de krant naar het vuur en we staken over naar een andere golflengte. Maar die film draait door en strooit de beelden verder in de harten en hoofden der ontvankelijken. We signaleerden een geweldig gevaar. De macht van de film werd tot dreiging voor de moraal.

En nu? Goede film zoeken. Zoals wij goede muziek nemen en een goed boek. Daarmee bedoel ik, dat de productie van filmen niet alleen mag blijven in de handen van mensen, die alleen aan het geld denken. In Engeland schijnt men met Arthur Rank op de goede weg te zijn. Uit een artikel van H. J. Groenevelt in Op den Uitkijk neem ik over: „Doch mijnheer Rank, die met een vermogen van 50 millioen pond de rijkste man van Engeland wordt genoemd, op de Hertog van Westminster na, rilt van deze wereldse genoegens. (Op een jacht in de Midd. Zee liggen te luieren, plus bijkomstigheden. H.) Hij is een zeer godsdienstig man, die naar Amerika gegaan is om een eerbewijs in ontvangst te nemen van de Vereniging van Zondagsschoolonderwijzers, voor het voortreffelijke werk, dat door hem verricht werd op religieus gebied". Aan het einde van bedoeld artikel: „Geen wonder dat de Amerikanen met gemengde gevoelens opzien naar de man, die tegelijk de motor en de bestuurder is van dit alles (filmonderneming in grote stijl. H.): een provinciale Zondagsschoolonderwijzer, die men wel een plezier kan doen met een reep chocola, maar die niet bezwijkt voor de verleiding van een borrel".

Het blijft voor mij een raadsel, dat men niet van protestantse zijde, anders zo militant, in dezen de weg heeft durven inslaan, die men in school, in pers, in de radio gegaan is. Waarom moeten wij opnieuw de aansluiting aan de tijd missen? Ook de film kan en moet gebruikt worden in de dienst van Jezus Christus.

Ik zou hier nog enige dingen kunnen zeggen — over dit onderwerp moeten wij officieel het gesprek nog beginnen — maar de ruimte ontbreekt. Onze voorgangers en jeugdleiders kunnen ‚het geladen schip' gerust eens laten lossen aan hun kade.

U beschouwt het bovenstaande misschien toch wel als behorend bij het hout, dat verbrandt. Uw aandacht zou ik dan graag op heel wat anders willen vestigen. Wat is er toch veel om over of aan te denken. In de afgelopen week bereikten mij vier brieven uit het verre Oosten, terwijl ik dan ook nog van anderen wel eens hoor uit de brieven, die zij ontvangen. Onze soldaten maken het, voorzover de brieven melden, best. Ook geestelijk schijnen ze bevestigd te zijn. Als ze in Batavia vertoeven, zoeken ze in de regel het Leger des Heils op, waar ze dan ook elkaar ontmoeten. Dezer dagen had ik een gesprek, waarin o. m. de positie der soldaten ter sprake kwam. In het verder verloop moest ik bekennen, dat wij geen enkele predikant afgezonden hadden om onze en andere jongemannen geestelijk tot steun te zijn. Men zou zelfs kunnen vragen: is er onder ons wel aangedacht? Gesproken is er in het openbaar niet over. Wellicht aarzelde men met het oog op het groot tekort aan werkers hier te lande. Misschien spraken ook andere overwegingen een woordje mee. Of zijn het alleen maar gevoelens en geen overwegingen? Wij staan niet zo vrij en onbevangen tegenover het militaire wezen. Bovendien is de kwestie van Indonesië ook ons niet overduidelijk. Wij hebben soms het gevoel, dat men het wakker worden van de verre volken wil keren. En dan weer dat men ontspoorden in de rechte banen wil brengen. Maar met dat al leeft een groot deel van de nederlandse mannelijke jeugd in de vreemde, ver van het ouderlijk huis en de gemeenschap in de kerk en vereniging. Hebben wij ten opzichte van hen niet een roeping, een zendingstaak? Afgezien van het feit, waarom zij daar zijn of waarvoor. Wij zenden hun een pakje, en wie voelt daar niet voor — moesten wij niet veel meer een man zenden, of tenminste onze goede diensten aanbieden? Wat denkt u ervan? Schrijft u maar naar de Unieadministrateur en deze zal het dan wel op de agenda van de Uniecommissie plaatsen, die toch binnenkort hoopt te vergaderen.

Nog een kleine mededeling. Rotterdam—Zuid werkte met een geluidswagen. De secretaris van de Zaaieractie

aldaar vroeg of er onder ons misschien ook waren, die goede platen hadden om af te draaien. Zang en muziek van geestelijke liederen zou zeer welkom zijn. Als ze toch bij u liggen zonder emplooi, stelt u zich dan eens met br. J. Tessers, Chr. de Wetstraat 82a te R'dam—Zuid in verbinding. Al was het maar om te lenen.

HUIZINGA.

Naar

Schotland en Engeland

2

Natuurlijk ging ik de volgende morgen met mijn gastheer op stap. Want in Edinburgh is voor een vreemdeling heel veel te zien. Reeds bij mijn aankomst de avond van tevoren, was me opgevallen dat er in de stad zoveel trams reden. Allemaal „doubledeckers", d.w.z. trams met nog een verdieping er boven op. Dat was toen in de Princess Street, een prachtige straat. Behalve de trams is er ook een druk busverkeer. De vervoerprijzen van tram en bus zijn lager dan bij ons. Fietsers zie je er lang niet zoveel als bij ons. Dat komt ook al vanwege de heuvelachtigheid van de omgeving. Fietspaden zijn in grote delen van het Britse Rijk onbekend.

Edinburgh is vanwege haar ligging en vanwege haar monumentale gebouwen een zeer bezienswaardige stad. The Castle (het kasteel), gebouwd op de top van een hoge heuvel, „beheerst" wel de gehele stad. Het is een complex van eeuwenoude gebouwen van grote historische betekenis. De eeuwen gaan daar tot je spreken. Je kunt er ook een heel oude kerk — 't is eigenlijk een kerkje bezoeken. Vanaf ruime terrassen kun je van heerlijke vergezichten genieten, wanneer het niet te nevelig is. Hier bij The Castle zag ik ook de eerste Duitse krijgsgevangenen, die in Schotland en Engeland een goed leven hebben, onder wie vaders van gezinnen, die al meer dan 5 jaar van huis zijn. Velen van hen werken op het land en ze genieten een goede behandeling. In de laatste tijd worden er geregeld Prisoners of War (krijgsgevangenen) naar hun land teruggezonden. Daarover kunnen we ons slechts verblijden. Want de meesten van deze mannen verlangen toch weer naar eigen haard, naar vrouw en kinderen. Een dominé in het midden van Engeland vertelde mij, dat hij tot voor kort geregeld een aantal krijgsgevangenen in zijn diensten had, en dat de leden van zijn Gemeente deze mannen dan mee naar huis namen, hetgeen zeer op prijs werd gesteld door deze „gevangenen". In het blad van onze Engelse geloofsgenoten kun je van tijd tot tijd lezen, dat er vanuit de Bapt. Gemeenten ook onder deze mannen geëvangeliseerd wordt. En menigmaal met veel zegen. Er zijn er, die op de belijdenis van hun geloof in Christus werden gedoopt. Jezus Christus overschrijdt nog altijd de grenzen! Zijn Evangelie is *de* boodschap voor alle volkeren.

Van The Castle loopt er een straat, the Holyrood, van ruim 1 K.M, naar beneden tot aan het Paleis. Deze straat is één der oudste straten van de stad. Dicht bij het paleis verheft zich een hoge heuvel hemelwaarts. Wanneer je deze heuvel beklimt, dan geniet je weer van een pracht uitzicht.

Ik bezocht ook het huis, waar John Knox geleefd en gewerkt heeft. John Knox was de grote reformator in Schotland nu vier eewen geleden. Hij was ook predikant aan de St. Giles kathedraal in Edinburgh. Later was ik nog in meerdere oude kerken in Schotland, waar deze fiere en onbuigzame Schot z'n machtige en invloedrijke predikatiën heeft gehouden. Op vele plaatsen in dat gastvrije land probeert men door standbeelden, inscripties, en gedenkstenen de persoon en het werk van Schotlands reformator aan de vergetelheid te ontrukken. En wanneer je dan staat in de niet grote kamers van wat eens het huis van John Knox was en wanneer je dan denkt aan deze man, die in zijn tijd en ook op zijn wijze een onverschrokken prediker was van de boodschap Gods aan de mensen, dan doet het je onprettig aan, wanneer de weg door het oude huis zo geleid wordt dat je even vóor de uitgang in een kamer terecht komt, waar je haast op een opdringerige manier „uitgenodigd" wordt een soort van John Knox-herinnering te kopen.

Hoewel ik niet teveel in bijzonderheden wil treden, zo is toch de uitgestrekte en zeer goed onderhouden Plantentuin (Royal Botanic Garden) wel even het vermelden waard. Als ook de prachtige en indrukwekkende Forthbrug, 15 K.M. ten westen van Edinburgh.

U kunt zich voorstellen, dat de Vrijdag en Zaterdag maar al te vlug voorbij gingen. Inmiddels was ik, na één dag bij familie M'Kinlay gelogeerd te hebben, de gast geworden van mijnheer Pringle, wiens dochter, die lid

is van een Schots Unie Zendings Commissie, ik reeds in Kopenhagen had ontmoet en die mij toen reeds had uitgenodigd.

Des Zondags 17 Augustus kreeg ik dan gelegenheid voor het eerst een kerkdienst in Schotland mee te maken. Mijn verwachtingen waren nog al hoog gespannen. We gingen naar de Bristo Baptist Church. Een hele mooie kerk. Vóór de dienst, die om 11 uur zou beginnen, had ik gelegenheid een en ander in ogenschouw te nemen. Een marmeren doopvont, waartegen die zelfs van Noordbergum het nog glansrijk moet afleggen. Behalve de mooie kerk had de Gemeente nog de beschikking over drie grote zalen en enige kleine zalen. Het een was nog mooier dan het ander. In één woord het was àf. Doch de opkomst stelde mij bitter teleur.... Diezelfde gewaarwording zou ik nog veel vaker opdoen: grote en meestal prachtige kerken, doch niet veel volk in de diensten. Dát is op vele plaatsen in Schotland en Engeland het probleem: grote kerken en geringe, soms zeer geringe opkomsten. Dan preek ik nog liever in mijn kerkje in Apeldoorn, waar we eigenlijk zitplaatsen te kort komen.

De predikant van de Bristo Church was met vacantie. Een docent van de Theologische School in Glasgow leidde de godsdienstoefening. De tekst was uit 1 Cor. 15 : 10, „doch door de genade Gods ben ik dat ik ben". Een goede preek. We zongen vaak. Wel 6 keer! En dan niet vers 1 en 2, of alleen het laatste vers, maar steeds *alle* verzen. Soms wel zes! En dat gebeurde steeds staande! Gelukkig geen lange voorspelen. En geen tussenspelen. Prachtig!! De organist begeleidde èn leidde tevens. Er werd opgewekt gezongen. Een kerkkoor was in alle diensten aanwezig. Zo'n koor heeft altijd een vaste plaats in de kerk. Hetgeen me heel juist gezien lijkt. U merkt, daar is ook nog veel te leren voor ons. Ook het collecteren heeft een aparte plaats in de dienst. Dat gebeurde niet onder het zingen, zoals bij ons. Daar zit werkelijk iets moois in. En dan niet twee zakjes achter elkaar aan. Er werd maar éénmaal gecollecteerd. Ook dáár is wel iets voor te zeggen. De preek duurt gewoonlijk niet lang. Een twintig minuten. Soms iets langer. Maar toch nooit veel. De dienst beviel me die Zondagmorgen wel. Alleen had ik zo graag wat meer mensen willen zien in deze ochtenddienst. Want er waren nog zo heel veel ledige plaatsen.

(Wordt vervolgd.)

ZANDBULTEN

Zondag 7 Sept. was voor onze gemeente een droeve dag. Na een diensttijd van ruim een jaar en drie maanden nam onze voorganger br. S. Slort afscheid van onze gemeente wegens vertrek naar Amerika, waar onze broeder als zendeling onder Israël hoopt te werken.

Ons kerkgebouw was voor deze dienst tot de laatste plaats toe bezet. Velen waren gekomen om deze middag nog naar het woord, dat onze voorganger gekozen had tot afscheid uit 1 Cor. 13 : 13, te luisteren: „En nu blijft geloof, hoop en liefde, doch de meeste van deze is de liefde". Vooral bij deze laatste woorden werd uitvoerig stilgestaan en de gemeente meegegeven op haar verder levenspad. Met deze ernstige prediking, waarnaar aandachtig werd geluisterd, heeft onze broeder ons verlaten. In de tijd, die hij mocht werken aan deze plaats, is zijn leven ook dienende liefde geweest; hiervan mochten onze diensten en het jeugdwerk getuige zijn. Veel arbeid is door hem verricht, enkel en alleen uit liefde tot zijn Meester. Moge de Heer ook hem onder Israël maar tot een grote zegen stellen.

Ook waren afgevaardigden van onze zustergemeenten Noordbergum en Leeuwarden aanwezig en zij hebben een kort afscheidswoord tot onze voorganger gesproken. Namens de E.C.U. sprak br. Olijslager. Verder waren afgevaardigden aanwezig van onze plaatselijke Herv. en Geref kerken. Allen spraken de beste wensen uit en dat Gods zegen hem overal maar mocht omringen. Aan het einde van de dienst werd nog gezongen uit Ps. 138 : 1 en 3, waarna velen onze voorganger en gezin de hand kwamen drukken.

's Avonds mochten we als gemeente met onze jeugdverenigingen nog een intieme afscheidsavond hebben, welke zeker nog lang bij velen in herinnering zal blijven.

Nu is onze gemeente herderloos; we hopen en bidden van onze Heere, dat Hij ook spoedig de ledige plaats maar zal vullen, opdat het werk, dat in volle bloei staat, voortgang mag vinden ter ere van Zijn Naam en tot redding van het verloorne.

Namens de gemeente,
N. L., secr.

HAARLEM

Intrede en bevestiging Ds. J. W. Weenink

Wat bijna heel Baptist Nederland voor onmogelijk hield is toch gebeurd: Ds. J. W. Weenink verliet Stadskanaal en is bij ons aan de Westkust gearriveerd.

Zondag 12 October j.l. mochten wij in de morgendienst Ds. J. Hekhuis van Muntendam beluisteren, die de nieuwe predikant inleidde. De bevestiger sprak naar aanleiding van 2 Petrus 1 : 5—9. Nà de vraag gesteld te hebben: wat zal de toekomst brengen? stelde spreker gemeente en voorganger de zeven lichten op de kandelaar voor, n.l.: geloof, deugd, kennis, matigheid, lijdzaamheid, godzaligheid en broederliefde. In gevoelvolle woorden legde Ds. Hekhuis de nadruk op de noodzakelijkheid, het laatste licht te ontsteken. Met ontroering schetste spreker tenslotte de scheiding tussen Ds. Weenink en de Veenkoloniën. Na 36 jaar zegenrijke arbeid, heeft uw nieuwe voorganger zijn vorige gemeente verlaten. Het is voor u, als gemeente van Haarlem, een voorrecht, zulk een groot man in 's Heeren dienst als predikant te mogen bezitten. Met deze woorden richtte de bevestiger zich in 't bijzonder tot onze gemeenteleden. Hij wekte ons op, dankbaar te zijn jegens God voor het geschenk dat wij in de persoon van Ds. Weenink uit Zijn hand mochten ontvangen. Na de handoplegging werd de nieuwe leraar een zegenbede toegezongen, waarna Ds. Weenink de zegenbede uitsprak.

's Middags hield onze nieuwe predikant onder zeer grote belangstelling zijn intrede-predikatie. Als tekst had spreker gekozen Ps. 66 : 16. Naar aanleiding van het thema: „ik zal vertellen, wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft, behandelde Ds. Weenink de volgende drie punten:

a. De Christus, Die ik persoonlijk heb ervaren;
b. De Christus, Die samenbindt;
c. De Christus, Die de Hoop is in de toekomst.

Hij wees er op, dat de Christus-ervaring geen suggestie is, ook niet enkel ervaring, maar het Brood des levens. Hij bindt samen datgene wat kapot is. Zijn samenbin-

dende kracht wordt eveneens ervaren in het gezin, in de gemeente, in de gemeenten en in de samenleving met het volk, waartoe wij behoren. Mijn vrouw en ik, aldus Ds. Weenink, willen onszelf kwijt worden aan Christus en daarna aan de gemeente, aan de christelijke kerken en aan het volk van Haarlem.

Afgevaardigden van diverse instanties spraken hartelijke woorden tot voorganger en gemeente. Onder hen merkten we op: Mr. Sake v. d. Wall, als vertegenwoordiger van B. en W. van Haarlem en br. van Rekum, die sprak namens de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.

's Avonds kwamen we in feeststemming opnieuw samen, waarbij nog vele goede wensen werden geuit en geschenken aangeboden.

De gemeente te Haarlem ziet met dankbaarheid terug op deze zo bijzonder gezegende dag. Het was de samenbindende kracht van Jezus, die waargenomen en ervaren werd. Waar die kracht aanwezig is, zal de verbintenis van voorganger en gemeente iets tot stand brengen.

Dat Ds. Weenink de bazuin des Evangelies kan hanteren, is alom bekend. Geve de Heere, dat de gemeente een Gideonsbende moge zijn, zodat muren van ongeloof in en rondom Haarlem gaan wankelen.

F. O.

NIEUWE PEKELA

Het is hier evenals elders, dat wil men iets zien, men de ogen geopend moet hebben. Wij mensen hebben nu eenmaal het gebrek aan alles gewoon te raken; daardoor kan het voorkomen, dat wij onze ogen open hebben en toch gaat alles aan ons voorbij zonder dat wij het opmerken. Soms merken wij het op maar dan alleen nog maar wanneer wij door iemand anders daarbij worden bepaald. Zo is het ook bij ons in de gemeente.

Elke Zondagmorgen horen we door onze voorganger het Woord Gods uitdragen. Velen komen op onder de prediking en enkelen zijn het onder de hoorders, die daardoor gehoorzaam geworden aan God, wensen ook bij die gemeente Gods te behoren. Zo mochten wij Gods zegen zien in de gemeente, doordat in de afgelopen weken zeven jonge mensen in de gemeente werden opgenomen door de doop.

Bij deze gelegenheid bleek onze kerk te klein en moesten velen tevreden zijn met een zitplaats in de zaal welke voor deze gelegenheid bij de kerk getrokken was.

Onze voorganger bepaalde ons bij de betekenis van de doop. Bij overschatting van de doop en bij onderschatting van de doop. Duidelijk hoorden wij Gods Woord in dezen en op hun belijdedenis werden dan ook zeven jonge mensen door de doop de gemeente toegevoegd.

In de gemeente gaat het goed. Onze eerste bidstond was goed bezocht en we geloven, dat God wonderen kan doen door een biddende gemeente. Wij verwachten alles van Hem, voor Wien wij mogen leven en door Wien ons de Weg is geopend naar het eeuwig Vaderhuis.

De corresp.

PALIMANAN.

Nabij het einde

Daar zat ik gisteravond, kort voor dat ik mij ter ruste begaf, voor het open venster.

Hoog aan de tropische hemel stond de maan, met daaromheen duizenden sterren. Het was alles zo rustig en stil om mij heen, en dit deed mij denken aan de 23ste Psalm. Want dan, in zulke ogenblikken is het, dat de Heere ons doet nederliggen in grazige weiden, en ons zachtkens voert aan zéér stille wateren.

En ook de Heere is het, die steeds weer onze ziel verkwikt. Zo zat ik daar, en voordat ik op bed ging, nam ik de Bijbel ter hand, om nog een gedeelte uit het Woord des Heeren te lezen. De bladwijzer lag bij Openbaringen 1, en dat is het ook, wat mij boven dit schrijven doet zetten, „Nabij het einde".

Dit boek is als de vinger aan de muur van de feestzaal in Babylon.

Heel de wereld viert feest, en men denkt er niet aan, dat de dag des Heeren voor de deur staat. Het lezen van dit schriftgedeelte ontroerde mij, en hoe zal het met de Apostel geweest zijn, toen hij daar op het eiland Patmos zat?

Als de Dag des Heeren aanbreekt, hoe zullen wij Hem dan zien komen? Met blijdschap, omdat wij onze lampen nog gevuld hebben, of met angst omdat de olie uit de lampen is.

Laten wij wakende en biddende zijn geliefden, want de avond daalt, en de Heer staat aan de deur, en .... Hij klopt!

Ik ben thans ver van het aardse vaderland, en zie, gelijk zovelen, uit naar die dag, dat ik de bodem van het vaderland weer mag betreden.

Maar met nog groter verlangen zie ik uit naar die dag, dat ik het hemelse Vaderland mag ingaan! Jezus droeg voor ons de schuld. Hij is om onze overtredingen verwond en door Zijne striemen is ons genezing geworden. En deze hoop is het ook, die ons alle leed doet verzachten.

Komt, reisgenoten. 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't heil der Heeren wachten,
Zijn bergen vlak en zeën droog.
O zaligheid, niet af te meten!
O vreugd, die alle smart verbant!
Eens is de vreemd'lingschap vergeten:
Dan zijn wij in het Vaderland!

J. WILLEMZS,
Ned. Oost Indië.

Zendingsrubriek

Honderd een en twintig jaar.

Op het grote Baptisten wereldfeest te Kopenhagen sprak o.m. Ds. W. M. P. Jayatunga, afgevaardigde van Ceylon voor de (Engelse) Baptist Missionary Society (B.M.S.).

Hij sprak aldus: „Jaren geleden kwam een jonge man in aanraking met de eerste Baptisten zendelingen in Ceylon en overtuigd van de waarheid van het Evangelie, wijdde hij zijn leven aan de Heer. Daar hij uit een Boeddhistisch gezin kwam, had hij bittere vervolging te ondergaan. Een normaal verschijnsel voor elkeen, die gebroken heeft met het Boeddhisme. Hij werd uit de ouderlijke woning verstoten en hem werd ook de voorvaderlijke waardigheid ontnomen. Met slechts de kleding die hij droeg, verliet hij het ouderlijk huis, wandelde meer dan honderd mijlen en vestigde zich in een nieuwe en vreemde omgeving. Hij ging weg met een lied in zijn hart.

„Niets in mijn hand breng ik,
Slechts aan Uw kruis klem ik mij vast!"

In het nieuwe dorp waar hij zich vestigde, vond hij spoedig een betrekking in een regeringskantoor. Hij benutte zijn vrije tijd om een kring van gelovigen bijeen te brengen om het Woord te verkondigen aan de kant van de weg. Enige jaren later voelde hij, dat de regeringsdienst mèt al haar verlokkende uitzichten toch dat niet was wat hij bedoelde. Hij gaf zijn betrekking op en voegde zich bij de karig betaalde dienst des Woords der Baptisten. Ondanks menige harde tegenstand zette hij zijn pastorale arbeid voort. Op een gegeven moment was hij zelfs tevreden met één maaltijd per dag. Dat was alles wat hij zijn vrouw en zijn opgroeiende kinderen kon voorzetten. Deze grote dienstknecht des Heeren werkte in het geloof twee en vijftig jaar en op zijn vijftigste ambtsjubileum doopte hij vijftig bekeerlingen.

Op zijn beurt wenste zijn zoon, vol brandend Evangelisatie verlangen, zijn betrekking op te geven voor de dienst des Woords. Toen hij zich bij de B.M.S. vervoegde, wezen de medische adviseurs hem af en gaven de jonge man slechts zes maanden meer om te leven. Niettegenstaande dit oordeel, aanvaardde hij onversaagd het ambt in een grote gemeente. En daar was hij werkzaam in de dienst des Woords, machtig in woord en geest, niet slechts gedurende zes maanden, maar acht en veertig jaar en zes maanden. En vanavond staat zijn zoon (n.l. Ds. Jayatunga) voor u, die dezelfde B.M.S. reeds meer dan een en twintig jaar dient. Daarom geef ik weer een getrouw getuigenis van honderd een en twintig jaar in de dienst des Heeren. Ik behoef nauwelijks meer te zeggen, dat het werk van de B.M.S. in ons land behoorlijk tot ontwikkeling is gekomen. We staan tegenover heftige tegenstand van de zijde der Boeddhisten, die toenemende regeringssteun ontvangen. Maar het geloof van onze mensen zal de proef doorstaan en het werk van God zal van kracht tot kracht voortgaan."

Aldus het eerste gedeelte van de toespraak van Ds. Jayatunga, die de secretaris der U.Z.C. in the Watchman Examiner van 25 September 1947 las. Bovenstaande woorden riepen mij de persoonlijkheid van br. J. weer voor de geest. Hij is een rijzige gestalte, die het Engels met een sterke neusklank uitspreekt.

Br. J. representeerde dus honderd een en twintig jaar dienst der zending. In hem hadden reeds drie geslachten bewust de zijde van de Heere gekozen en uit overtuiging het Evangelie aan hun volk gepredikt. Honderd een en twintig jaar hadden grootvader, vader en zoon zich laten leiden door het Woord: Gaat heen — en predikt het Evangelie! Honderd een en twintig jaar was er onophoudelijk heen gewezen naar de Naam, die boven alle naam gegeven is. Honderd een en twintig jaar rusteloze activiteit voor Hem, die roept: De wereld is Mijn! Bewerk de wereldakker!

De U.Z.C. appelleert aan uw hart en geweten en zegt: zie daar het resultaat der zending! En daarom *zending, zending en nog eens zending!* Blijf niet langer passief, maar wees actief. Gedenk de U.Z.C. met uw gebed *èn* met uw *gaven!*

Onze zendelingen zullen zich straks geven, doet *gij* het uwe! Br. W. Modderman, Willemstraat 9, Sneek, Giro 382183 is de penningmeester der U.Z.C. Laat uw kopje thee of koffie maar rustig staan, hol aanstonds naar het postkantoor.

Met hartelijke zendingsgroet voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Kerstpakketten-actie

Br. F. Bos te Utrecht, die zich belast had met de verzending van de kerstpakketten schrijft mij o.m. het volgende:

„Gisteravond (vanmorgen) 1 uur was de laatste hand aan de pakjes gelegd. Heden (9 Oct.) zijn *91* pakjes ten postkantore afgeleverd, bij onze berekening hebben wij geen rekening gehouden met de portokosten van ruim f 50.—; dit is nog goedkoop. De voordeligste wijze van verzenden was als z.g. Petit Paquet, 8 cent per 50 gram. Er moest echter voor ieder pakje een douaneverklaring bij, bevattende volledig adres, inhoud, gespec. waarde en gespec. gewicht.

Momenteel heb ik reeds uitgegeven ruim f 370.—, dat is dus per pakje f 4.—".

Wij melden u dit alles zo uitvoerig, opdat u zult weten, wat er alzo gebeurd is en waarvoor wij uw gave vragen.

U wilt natuurlijk ook nog graag weten wat wij nu aan onze jongens gestuurd hebben. U mag het weten hoor, hier volgt het:

1 dagboekje „Dagorder"
1 kerstpreek „Adam, waar zijt gij", van ds. Straatsma
1 kerstgroet van de mil. comm.
1 takje hulst plus kerstster
1 pakje scheermesjes
1 tube tandpasta
1 doosje schoensmeer.

Het is onze innige bede, dat al onze jongens dit pakje in goede welstand met de Kerstdagen mogen ontvangen en dat het voor hen zal zijn een hartelijke en sterkende groet van het thuisfront.

Aan giften is bij mij nog binnengekomen van zr. B. te A. f 10.— en zr. G. te N. W. f 2. Hartelijk dank hoor!

Hebt gij uw gave reeds gestuurd naar Haarlem?

En heeft uw gemeente reeds een collecte gehouden?

Heel het thuisfront mobiel voor de Kerstpakketten-actie!

Bij voorbaat hartelijk dank namens al onze jongens.

K. PRINS, secr. mil. comm.

Hier klopt iets niet

Dat er in ons land vreemde dingen gebeuren, ook bij officiele instanties bewijst wel het feit, dat de rijksverkeersinspectie, een autobusonderneming op de Veluwe gelast heeft voortaan ook Zondags dienst te doen want anders ...... Maar diezelfde rijksverkeersinspectie weigert aan houders van auto's een vergunning te verstrekken om Zondags van hun wagen gebruik te mogen maken. Zo houdt deze officiële instantie er tweeërlei weegsteen op na, terwijl zij bovendien t.a.v. de autobusondernemingen ook nog het principe van het personeel in de knel brengt. Het gaat er maar raar naar toe tegenwoordig in Nederland!

Mededelingen

Belangrijk!

Leest vooral het eerstvolgende nummer van „Jong Leven". U zult hierin onder de titel: „Cijfers spreken" enkele belangwekkende gegevens vinden over het resultaat van de zendingszegel-actie, een onderwerp, dat u allen ongetwijfeld in hoge mate interesseert.

LEIDSTERS VAN HET MEISJESWERK IN FRIESLAND

Woensdag 22 October hè.

Als je wordt uitgenodigd „à la de Boer" dan is het toch zeker onmogelijk thuis te blijven.

Ik wou nog even hierop wijzen, dat ook uit gemeenten, waar nog geen meisjesclub is, toch een paar belangstellenden verwacht worden.

En denken jullie vooral aan de „stukjes" voor onze jaarfeesten?

Alles wat je maar bij elkaar kunt scharrelen neem je mee hoor!

De Groningse doos reist al.
De Friese volgt.
Tot ziens in 't Haagje.

L. SPEELMAN—KRUIT.

De gemeente te Vriescheloo deelt mede, dat zij op Zondag 26 October a.s. haar 70-jarig bestaan hoopt te herdenken. In het afgelopen tijdperk heeft de Heer grote dingen in Vriescheloo gedaan. De gemeente wil Hem daarvoor alle lof en dank brengen en nodigt al onze medeverbondenen uit, die dag met haar Zijn Naam groot te maken.

De diensten zijn 26 Oct. als volgt:
Voorm. 10 uur dankdienst.
Nam. 4 uur herdenkingsdienst.

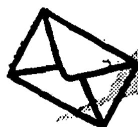
Met br.g., G. DERKS, secr.

PREDIKANTEN-CONFERENTIE

Br. Louw doet de deelnemers weten, dat het onderwerp over de Hebr. brief vervalt en vervangen wordt door een exegetische behandeling van Rom. 3 : 21 (als reserve) en voorts, dat de toegezonden citaten bedoeld zijn als voorbereiding op de bespreking.

G. VISSER, secret.

Het secretariaat der gemeente Ter Apel berust bij H. Schippers, Koningstr. 33.

Correspondentie

Br. A. Geelkerken, Utrecht. Dergelijke mededelingen, hoe goed de bedoelingen van u en het doel van de mij onbekende stichting ook zijn, kan ik niet plaatsen. Misschien zou de administrateur een advertentie opnemen, maar daarover kan ik niet oordelen.

E.-R.

Een vriendelijke raad

Het adres van het Unie-bureau en van de verschillende administratiën staat *elke week* in de kop van De Christen. Het is: Ds. T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem.

Ook staat *elke week* in de kop van De Christen het gironummer 9260 ten name van de Unie, waarop de verschillende betalingen gedaan en de bijdragen gestort kunnen worden. U vult alleen in: 9260 Unie van Bapt. Gem., Haarlem.

Voortaan vindt u ook *elke week* in de kop van De Christen het telefoonnummer 18032 van het Unie-bureau.

Deze belangrijke gegevens zijn dus altijd bij de hand: grijp een Christen en u weet het!

T. JANSMA.

Een dringend verzoek

Vul bij ELKE betaling aan de achterzijde van het girostrookje (of, indien u bij uitzondering per postwissel betaalt, aan de achterzijde van het postwisselstrookje), dus waarop staat „kennisgeving van storting", DUIDELIJK en VOLLEDIG in, waarvoor u het gestorte geld zendt!

Wanneer u een betaling doet naar aanleiding van een nota, geef dan drieërlei aan: het NUMMER van de nota, de DATUM van de nota en de SOORT (b.v. De Zaaier, De Kindervriend, enz.).

Wie dat doet, voorkomt onnodig tijdverlies bij de administratie en bevordert vlotheid en nauwkeurigheid. Die dient zowel het belang van ons werk als van zichzelf.

Mag ik dus vriendelijk, maar ook dringend om deze medewerking verzoeken? Ik reken er gaarne op. En ik ben er u van harte dankbaar voor!

De adm. T. JANSMA.

JAARGANG 64 - Nr. 2868
VRIJDAG 24 OCT. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT, 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Wij moeten werken

Joh. 9 : 4.

Dezer dagen las ik enige uitdrukkingen van Prof. Einstein, die geintervieuwd werd door de amerikaanse correspondent van de N. R. C. Daarin zegt deze geleerde, dat de mensheid tussen de keus van samenwerking of vernietiging staat. Wereldfederatie of ondergang. En toen hem gewezen werd op de moeilijkheden, die blijkbaar aan deze samenwerking in de weg gelegd worden en of men daarom maar niet liever tot een minder ingrijpende vorm van coöperatie moest trachten te komen, antwoordde hij: „Maar er is geen tijd! Nog maar enkele jaren en het zal te laat zijn. Een oorlog kan niet uitblijven. Vergist u niet: hij komt!"

Wanneer zulk een man zo spreekt, dan speurt men plotseling zo vlak bij een verschrikkelijke afgrond te staan. We wisten dat wel, maar we zien er niet graag in. Dergelijke gezegden, gevoegd bij en misschien ook geboren uit de wrijvingen, die wij constateren tussen de grote machten in het nabije Oosten, brengen het woord van Jezus fel naar voren: er komt een nacht, waarin niemand werken kan. De trek van Israel, de belangen der kapitalisten, de handelingen der naties brengen ons onwillekeurig op het terrein der profetieën en doen denken aan die nacht, waarin het licht van het getuigenis niet meer zal kunnen schijnen.

Wij moeten werken de werken Gods. Gods eerste werk in deze wereld lag in Zijn eerste Woord: Daar zij licht. En al wat God verder sprak en werkte was licht, want in Hem is geen duisternis. Wat was de komst van Christus anders dan de Opgang uit de hoogte, om hen te beschijnen, die zitten in duisternis en schaduw des doods? Jezus verlaat in het geheim de tempel en ziet een man, blind van de geboorte. Hij moet hier Gods werk werken, licht brengen in de duisternis en Hij voert de man tot het licht. Toen begon dat leven. Hij zegt dan niet: Ik moet werken.... doch: wij moeten werken.

Jezus had juist een langdurig en scherp gesprek gehad, met als resultaat, dat men Hem met stenen wilde werpen. Maar Hij zag de man daar in zijn ellende. Wij worden misschien verhinderd te werken, omdat wij teveel met onze tegenstanders bezig zijn. Tegenstanders op maatschappelijk, politiek of kerkelijk terrein. Die strijd houdt ons zo bezig, dat we haastig aan de man voorbij leven, die nu al van zijn geboorte af blind is.

Het is ook mogelijk, dat we tezeer met ons zelf te doen hebben. Jezus had zeker alle oorzaak om alleen aan Zichzelf te denken, en aan de ondankbaarheid en hardheid van mensen. Hoe kunnen ze toch zo zijn. Ik meen het toch zo goed. En inmiddels is het oog blind voor de man, die hulp behoeft.

De discipelen snijden een zeer godsdienstig onderwerp aan. Ze gaan discussiëren over wie hier toch wel gezondigd mag hebben en hun vorsende geest wil steeds dieper naar de oorzaak der ellende graven. Waarin zij zo veel op ons gelijken, die ook wel eerst eens willen weten waarom en hoe zo. Jezus heeft maar een wil: de werken Gods werken. Licht brengen in de nacht der mensen.

Werken wij wel waarlijk Gods werken? Besteden we niet al te veel tijd aan onwilligen, onszelf en theologische discussies? Daar ligt een man, blind van zijn geboorte. De nacht komt, waarin niemand werken kan. Misschien is die nacht niet verre. Hoe zullen wij dan betreuren de uren, die wij verspilden. God gaf ons gezondheid, gaven en tijd en geld, opdat wij alles zouden geven aan de blinde. God heb ik lief wordt een ijdele klank, zolang wij onze hand niet uitstrekken naar hem, die in de nacht leeft.

Ik wens te zijn als Jezus.

HUIZINGA.

Interkerkelijk of buitenkerkelijk? Er bestaan organisaties, waarin christenen van verschillende naam, samen vergaderd zijn en een of ander godsdienstig of geestelijk werk doen. Ze werken speciaal onder de jeugd of onder alle leeftijden. In de regel verrichten zij Evangelisatie-arbeid. — Daar we in een vrij land leven — gelukkig — kan niemand hen verbieden en — afgezien van de Roomse Kerk — zou vermoedelijk ook wel geen Kerk er aan denken, dat te doen, ook al had ze er de macht

toe. Er kunnen omstandigheden ingetreden zijn, dat men maar moet doen wat „der gemeente" is. Slaapt de Kerk, weigert zij op herhaald aandringen, dan moet men er wel toe overgaan haar taak te gaan verrichten en, doet men zulks met anderen samen, dan ontstaan er organisaties, die men bestempelen kan als surrogaat-gemeenten. Wij, als Baptisten, zullen daaraan niet meedoen. We zouden zo onze gemeenten in het zonnetje zetten dewijl we daardoor de indruk wekten, dat zij niet op haar plaats waren en weigerden te doen, wat speciaal háár goddelijke roeping is. We doen geen georganiseerde evangelisatie-arbeid buiten de gemeente om. — Maar er kunnen terreinen zijn, en tijden zijn, dat men het wél moet doen.

Men bedenke dan echter, dat daardoor, dat men zulk werk doet met leden van andere Kerken, die arbeid niet interkerkelijk wordt. Interkerkelijk wordt een zekere actie daardoor, dat ze uitgaat van verschillende Kerken — Kerken als *zodanig* dat werk samen doen. — Wat men als christenen, leden van verschillende Kerken samen doet, is *buitenkerkelijk*.

Zoals gezegd, dat kan soms gerechtvaardigd zijn, doch men vergete nimmer, dat het abnormaal is. Men streve er dus steeds naar, dat werk over te dragen aan de gemeenten zelf, die Christus zich daartoe vergaderde en daartoe opdracht gegeven heeft. — De Heere Jezus heeft, bij zijn afscheid van de aarde, niet aan elf christenen, maar aan de elf Apostelen opdracht gegeven om het Evangelie te brengen aan alle volken. De Apostelen, d.w.z. de gemeente ontving deze opdracht — niet de broeders zus en zo.

Wij en ons nageslacht. Wij staan achter de rug van ons nageslacht. Wij zien óp hen en dat met hoopvolle ogen. Zij zien niet op ons, maar naar de visioenen, die hen wenken. Wij willen niet doen wat die man deed in een vergadering, waar gesproken werd over de roeping van het geslacht van nu ten opzichte van het nageslacht. Hij informeerde bij de spreker, wat het nageslacht voor óns gedaan had? Het nageslacht bekommert zich veel minder om de ouderen dan omgekeerd. Dat moet zeker zo zijn. Misschien menen we wel eens (en dát niet helemaal ten onrechte) dat het opgroeiende geslacht wel wat meer besef mocht tonen van hetgeen het aan de vaderen te danken heeft. De basis, waarop zij staan, hun roeping kunnen nakomen en hun gezin kunnen onderhouden, is gelegd door de arbeid van het voorgeslacht, dat vaak met zeer weinig middelen, voor een heel klein salaris gewerkt heeft en — daarop gelet, wonderen gewrocht heeft. — Maar nu moeten de ouderen niet gaan menen, dat het jonge geslacht achterste voor moet gaan lopen. God leide hen maar verder! Ze moeten niet omzien om van ons instructies te ontvangen, maar opwaarts blikken, en, wil de Heer hen door de ervaring en het inzicht der ouderen dienen — waarom zouden ze de Heer willen verhinderen ook zó hun Zijn weg bekend te maken? Overigens vrage niemand iets voor zichzelf. We staan allen in de dienst van de Heer en, zij, die tot de ouderen behoren, kunnen slechts hopen en bidden, dat het komende geslacht het voorgaande overtreffe in liefde tot Christus, in trouw aan Zijn Waarheid en gehechtheid aan Zijn gemeenten.

Een goed boek. We citeerden voor een paar weken in L. Schakels een boek getiteld „The Gathered Community". Het geschrift is de vrucht van de besprekingen, die gehouden werden in een kleine groep van Engelse Bapt. Voorgangers over de historie van het Eng. Baptisme en over de beginselen onzer gemeenten, zoals ze gevonden worden in het Nieuwe Testament en dezelver toepassing in het heden. — Het geschrift is resultaat van gemeenschappelijke studie, terwijl de uiteindelijke formulering van de gevonden resultaten, door een der deelnemers geschiedde in boekvorm.

Het boek telt 184 bladz. en kost 7 sh 6 d, Londen, Carey Press, 95 Gloucester Place, W.1.

We hebben met grote belangstelling kennis genomen van de resultaten van deze studie-cirkel. De oorsprong van het Eng. Baptisme te leren kennen en de eerste vormgeving der waarheid, zoals die in het Baptisme gezien en beleden wordt, is voor wie enigszins historisch voelt, van groot belang. — De andere hoofdstukken, beschrijvende het gemeentelijke leven in de oudste Christenheid, en in het tegenwoordige Eng. Baptisme, komen al dichter bij ons. Zowel in hun uiteenzettingen als hun kritiek lazen we de schrijvers (want zó moeten we toch eigenlijk zeggen) met instemming. De laatste hoofdstukken over „De Sacramenten" en „De Weg terug" lazen we nog niet.

We moeten onze broeders en dan vooral de brs voorgangers ernstig aanraden dit boek te kopen en te lezen, en....te bespreken.

We zouden er heel veel uit willen citeren, doch daarvoor zouden we te veel plaatsruimte eisen en te weinig rekening houden met de uiteenlopende behoeften van onze vele lezers.

Spreken in vreemde talen. Over het spreken in tongen of vreemde talen, vonden we in een hoofdstuk over het gemeenschapsleven der gelovigen terloops deze opmerking:

> „Het is tekenend, dat het spreken in tongen, hetwelk in de oudste gemeenten in ernstige wijze de prediking dreigde te verdringen, reeds spoedig verdween, omdat het niet in staat was de hoorders te bevredigen noch hun geloof op te bouwen".

In directe aansluiting daarop heet het dan:

> „De rechtvaardiging van de nadruk, die wij leggen op de prediking is deze: dat de preek — de uitlegging van het Woord Gods — inderdaad in vruchtbare wijze het feit der verlossing bekend maakt en het leven en het geloof van de vergaderde gemeente opbouwt."

Paulus wilde niet, dat het spreken in tongen verboden of verhinderd zou worden. Daarvoor was hij een te goed mensenkenner, maar hij waarschuwde tegen de overschatting van deze gave. Zelf wilde hij in de vergaderde gemeente liever vijf woorden spreken met zijn verstand dan tienduizend in extase. Hij sprak meer vreemde talen, dan de Korinthiers, maar hij deed dat in de binnenkamer, want die in tongen spreekt, sticht zichzelf en verheerlijkt God. Voor opbouw van leven en geloof der vergaderde gemeente, kende de Apostel aan het spreken in tongen geringe waarde toe. — En daarom gaat het, als de gemeente samen is.

„Preekjes". Dat zet ik tussen aanhalingstekens. Er klinkt iets smalends in. Sommige bellen bij de pastorie aan met de boodschap: „of de preek maar niet kon worden afgeschaft?" Maar Christus heeft gepredikt. Zijn Apostelen beschouwden het als hun eigenlijke taak en hebben ter uitvoering van hun opdracht, Matth. 28 : 18 en 19, haast niets anders gedaan dan gepreekt. Het dopen lieten zij aan hun helpers over, als dat kon, maar het preken stopten ze niet. — Wanneer de preek maar preek is: het uitleggen en uitdragen van het Woord van God, is ze het onmisbare instrument voor de op-

bouw der gemeente. Houdt het preken op, dan houdt de gemeente op. Ze leeft bij „alle Woord, dat uit Gods Mond uitgaat". — Niemand make van de preek een toespraak waarin hij eigen opinie over allerlei dagproblemen bekend maakt. Zo gewichtig is de mening van de mens-dominee niet. De gemeente leeft bij en door het Woord en spreekt iemand smalend over „preekjes" — hij wijze dan maar eens aan, waar de gemeente de eeuwen door anders van zal leven, dan van het verkondigde Woord van God en hij bidde liever voor hen, die geroepen zijn dit bovenmenselijk zware werk te verrichten, opdat het hun niet ontbreke aan dié ootmoed en dié overtuiging van zwakheid, die het leven open houdt voor de Geest van God.

L.

Pastorale Mijmeringen

Hoewel het terrein van de binnen- en buitenlandse politiek een gebied is vol voetangels en klemmen, wordt men toch zo nu en dan wel voor de noodzakelijkheid geplaatst het althans te overzien. We kunnen de afneiging daarvan maar al te goed verstaan, omdat juist in dit opzicht eerlijkheid en welwillendheid vaak met vacantie gestuurd worden met de welgemeende afscheidsgroet: „Tot nimmer weerziens!" Toch meen ik, dat de afneiging vaak ten onrechte heerst ten aanzien van zulke gebieden waarboven de gieren der politieke hartstochten op prooi belust rondcirkelen. Wie enigermate logisch denkt, zal immers niet de fout maken roofvogel en prooi met elkaar te vereenzelvigen.

Zo gaat het met ons Indonesische probleem. Ik kan mij zelfs niet aan de indruk onttrekken, dat de gieren van de politieke hartstochten danig met elkaar slaags zijn geraakt, terwijl het gebied, waarboven de strijd gaat, hulpeloos op voorziening wacht. Is het nog te verwonderen, als van die vogelweide eveneens de jonge gieren opstijgen, zodra ze zich sterk genoeg voelen? En tenslotte is dat gebied toch juist hun domein, zou ik zo zeggen.

Er is maar een manier om al die krijsende gieren vleugellam te maken. Ze laten zich namelijk verjagen door .... duiven! Laat mij daarom zo'n vriendelijke doffer in het luchtruim sturen, nadat ik hem een olijftak stevig in z'n bek heb vastgebonden. Het moet echter dadelijk gezegd worden, dat noch duif noch olijftak product is van mijn broed- en teeltkunst. Maar wat doet het er toe?

In een kerk in Rotterdam-Zuid sprak de zendelingarts Dr. Pruis, die jarenlang onder de Indonesische bevolking heeft gewerkt en dus alleszins als insider mag worden beschouwd, over bovenstaand vraagstuk. Het moet betreurd worden, dat de kerk maar voor ongeveer de helft bezet was. Hoe nodiger de voorlichting is, hoe minder men die blijkt op prijs te stellen. Dit heeft echter niet de zeer goede indruk van de rede kunnen vertroebelen. De spreker hanteerde het lancet met een vaardigheid en een zekerheid, die bewondering afdwongen. Nooit vlijmde het te diep, nooit liet het echter ook zieke delen onberoerd. In het m.i. objectief betoog werd geen ruimte gelaten aan uitdrukkingen, die op het wekken van sentimenten gericht zouden zijn, terwijl ze het kritisch doordenken bemoeilijken. Wel is waar was er een bewogenheid, maar deze bleef onder strenge controle van de geest.

Dat het nationalisme als werkzame factor een natuurlijk gevolg is van een klimmend zelfgevoel werd onloochenbaar vastgesteld. Er zijn tijden geweest, dat dit gevoel ten enenmale ontbrak. De voorsprong, die het blanke ras op de Indonesiërs had, was te groot. Men kwam boven de verwondering eenvoudig nooit uit. De blanke was te superieur. Geen moeilijkheid was hem te groot; alles wist hij te overwinnen. De superieuriteit van de blanke liet als vanzelf het gevoel van eigenwaarde ten enenmale niet opkomen.

De meerdere ontwikkeling, die onze bruine broeders echter ten deel viel, maakte langzaam maar zeker een eind aan het gemis van zelfvertrouwen. Men leerde inzien, dat de Indiër het zelfde zou kunnen mits hij over de zelfde kennis beschikte. De nieuwe ervaring bracht de gevoelens van rivaliteit op gang. De regering liet het echter niet komen tot een vrije mededinging. Steeds was de positie, zelfs bij gelijke ontwikkeling, ja zelfs bij gelijke bevoegdheden, voor de Indonesiër minder gunstig dan voor de Nederlander. Het is niet te ontkennen, dat dit meten met twee maten weinig consequent was van een regering, die toch de mogelijkheid tot ontwikkeling voor dit volk had geschapen. Op de duur moest dit wrijvingen veroorzaken. Helaas kon de regering zich niet opwerken dan tot een meesterlijk diplomatiek spel van beloven en sussen zonder veel vervulling van gewettigde verlangens. Een tijdlang heeft men dit als een kruis aanvaard waaronder men nu eenmaal niet uit kon komen. Maar het bleef gisten totdat de Japanse invasie aan de mythe van de oppermachtigheid van het blanke ras een einde bereidde. Voor altijd was het nu uit met de onderworpen bewondering, het ontzag en de vrees voor hen, die driehonderd jaar lang hen onder de ban hadden gehouden. Het zal onmogelijk blijken, de Indonesiër ooit weer daaronder te brengen. Het is voorbij!

In het licht van het bovenstaande is het wantrouwen der Indonesiërs te verstaan zelfs ten aanzien van de nieuwe status, die de samenwerking tussen de rassen als het wezenlijke kenmerk zoekt. Men acht zich al te vaak bedrogen. Zeker, men had een soort volksvertegenwoordiging in de Volksraad weten te verwerven. Met onze Tweede Kamer was dit lichaam echter niet te vergelijken, daar deze slechts een adviserende stem kon uitbrengen. Maar de resultaten van het economische werk vonden wel in de dividenten van de ondernemingen uitdrukking, doch niet in het bestaan van de Indonesiërs, die daar werkten. De bepaling van het loon werd gegrond op de geringe kosten voor levensonderhoud. Een „groot" staatsman, die zich om en bij de verkiezingen gaarne liet fotograveren met een pijp (ach wat een goed huisvader!) en een geweldig grote Statenbijbel, heeft het bestaan zo recht gemoedelijk te verklaren, dat de kosten voor levensonderhoud vóór de Indonesiërs $2^1/_2$ cent belopen. Nu, één dagrantsoen rijst kost per hoofd 5 cent en heeft dat ook altijd gekost. Maar wie is nu zo'n vitzuchtig mens om over $2^1/_2$ cent te praten, al maakt het ook 100 % uit? Zulk een vergissing moet men een christelijk staatsman toch niet al te euvel duiden. Hij heeft ook zo veel aan zijn hoofd. Van de zijde der Indonesiërs verwachte men echter geen instemming.

Door de politionele actie is de zaak er vooral niet duidelijker op geworden. Het wantrouwen woedt steeds sterker en de wil om de overheersing beëindigd te zien neemt hand over hand toe.

De spreker waarschuwde tegen de te optimistische beoordeling van het gejuich waarmede de bevolking hier en daar de Hollandse troepen verwelkomde. Dit was nog een rest van Japanse opvoedingsmethodes. Ook de grotere welwillendheid van de andere gebieden tot samenwerking mag niet overschat worden. Daar, niet minder

dan in de Repoebliek, is het verlangen naar zelfstandigheid groot. Men kiest daar echter een langzamer tempo.

Samenvattend kan gezegd worden, dat men de opperheerschappij van Nederland niet meer verlangt. Het is wel duidelijk, dat alle staten in de omgeving daarbij als hun supporters optreden; zelfs China incluis, al hebben ook vele Chinezen ernstig geleden door de troebelen.

Dit echter wil niet zeggen, dat men zich tegen de Nederlanders als zodanig keert. Niets is volgens de spreker minder waar. Vooraanstaande Indonesiërs hebben gezegd: „Wie zouden wij liever hier hebben dan juist de Nederlanders? In de nieuwe omstandigheden kunnen wij drie maal zoveel Nederlanders gebruiken dan er ooit geweest zijn! Alleen: wij wensen ze als medewerkers; niet als heersers!"

Is hun eis onbillijk?

Van het grootste gewicht acht ik het, dat de zending zeer zeker ontvankelijk blijkt voor de wensen onzer bruine broeders. En tevens, dat de Christenheid aldaar de sterkste voorstanders blijken van de vrijheid.

Dat zegt misschien niet alles, maar voor mij toch wel zeer veel.

BRANDT.

Naar

Schotland en Engeland

3

Diezelfde Zondag ging ik 's avonds naar de bekendste en verreweg de grootste Gemeente van Edinburgh, naar de Charlotte Baptist Chapel. Deze Gemeente telt ruim 1000 leden. Ze beschikt over een magnifieke kerk van een duizend zitplaatsen. Een predikant uit Amerika, Ds. Rowland Turnbull, met vacantie naar Schotland gekomen, om z'n zieke moeder te bezoeken, bediende het Woord. 't Was een heerlijke dienst. De kerk overvol. Een zangkoor dat enige voor een kerkdienst geschikte liederen zong. En een dominee, die met overtuiging sprak over de woorden: „Gijlieden moet wederom geboren worden" (Joh. 3 : 7). En zijn thema luidde: Het wonder van een nieuw begin.

Het doet je beslist goed om een nog jonge predikant uit de zogenaamde nieuwe wereld te beluisteren, die het oude en toch zo rijke Evangelie op een wel overdachte wijze verkondigt. Ik leg hierop even de nadruk, omdat sommige bladen in ons land bij het lezend publiek wel eens de indruk wekken, alsof in Amerika zo goed als geen Christus-prediking meer gehoord wordt. Nóg zie ik deze predikant voor mij met z'n eerlijk en open gezicht. Hij ontweek de diepere vragen in verband met zijn onderwerp niet. Zijn begeerte was een gezant van Christus te zijn. Hij wist zich staan midden in het leven van elke dag. Geen hoogdravende zinnen. Geen aaneenrijging van bijbelteksten. Maar verklaring der Schrift! Een pracht kerel om te zien. Zijn ogen schitterden. Hij sprak als één, die het wonder van een nieuw begin ervaren had. Christus Jezus beheerste zijn prediking. En de Gemeente werd versterkt in haar geloof in God, Die zich openbaarde in de Zaligmaker, in Wien al ons heil besloten ligt.

Na de dienst had ik gelegenheid Ds. Turnbull even de hand te drukken en een paar woorden met hem te wisselen.

De volgende morgen ben ik op mijn eentje de stad ingegaan. Ook dat is wel eens aardig. Mijn gids van de vorige dagen moest weer aan de arbeid. 's Middags vertrok ik per bus naar Lauriston, een plaatsje zo tussen Edinburgh en Glasgow in. Ik logeerde bij een schoolhoofd, ouderling van de Kerk van Schotland. We kenden elkaar al per brief en zijn uitnodiging om bij hem te komen logeren had ik niet in de wind geslagen. kI bleef daar 9 dagen en had volop gelegenheid mij te bekwamen in de engelse taal en te genieten van de schone omgeving.

Hier kreeg ik ook de beschikking over een Ration-Book, een boek met bonnen voor maar eventjes drie maand. Dat was dus geen bewijs van Schotse schrielheid. We moesten wel naar de stad Stirling om bonnen aan te vragen. Maar dat was meteen een mooi uitstapje. Stirling is een historische plaats. We beklommen een monument boven op een heuvel, vanwaar we de vage omtrekken van de Schotse Hooglanden konden waarnemen. In de stad ontdekte ik de Bapt. kerk vlak naast de Kerk van Schotland. Een wet op de kerkgenootschapppen, zoals we die in ons land kennen, schijnt daar niet bekend te zijn. Trouwens, dat was me al eerder opgevallen, dat je in verschillende gedeelten van een stad soms drie à vier kerken vlak naast of tegenover elkaar ziet staan. Met het storen van elkaars diensten schijnt het dan toch wel wat mee te vallen.

Een andere historische plaats is Linlithgow, waar we een kerk van vóór de reformatie bezochten en waar we wandelden door de ruines van het paleis van de vroegere koningen van Schotland.

Bedelaars schijnen te behoren tot een gilde, die zich overal thuis voelt. Een oude man, in lompen gehuld, met een klein kistje vol kamferballen ontsiert ook in Schotland wel eens het stadsbeeld. Ook oorlogsinvaliden speculeren soms op de goedgeefsheid der medeburgers. Dus ook in dit geval al weer: geen nieuws onder de zon.

Tijdens mijn verblijf bij familie Lockhart in Lauriston kregen we op een avond ook bezoek van de concierge van de school, die tijdens de oorlog 2½ jaar in Palestina was geweest en die ons aan de hand van honderden foto's aanschouwelijk onderwijs gaf over dat land, dat nog altijd staat in het brandpunt van de wereldopinies. Dit was wel bijzonder interessant. Te horen spreken van de tegenwoordige toestand, hetgeen verduidelijkt werd door een groot aantal kiekjes. In Palestina wordt een felle en onverbeten belangenstrijd gevoerd. De hartstochten ontvlammen maar al te gemakkelijk. Engeland heeft het daar niet gemakkelijk. We verwonderden ons dan ook niet, toen we lazen, dat Engeland van plan is zijn mandaat over dat land neer te leggen, en zijn troepen terug te trekken. Wat kunnen de volkeren moeilijk tot rust komen! De Uno ziet zich ook hier inderdaad voor een bovenmenselijke taak gesteld. Het Palestina-probleem is veel moeilijker dan oningewijden ook maar kúnnen vermoeden.

Hier in Lauriston kreeg ik een uitnodiging van de predikant van de Kerk van Schotland voor een diner van de Rotaryclub in Falkirk, een stad van 40000 inwoners heel dicht in de buurt van Lauriston. Zo'n uitnodiging moet je altijd aannemen. Het diner was heel goed. Ook waren er nog meer gasten. Na de maaltijd werd er een referaat gehouden met een korte bespreking. De gasten werden met een hartelijk woord begroet. Het bleek toen, dat er nog een Bapt. predikant aanwezig was: Ds. J. J. Brown — de naam Brown is daar wel een zeer algemene naam — van Erith, een stadje gelegen onder de rook van Londen. Deze predikant was in Falkirk geboren en bracht met vrouw en kind zijn vacantie bij z'n ouders door. Hij nodigde me uit hem in Erith te komen bezoeken. En ik nam ook deze uitnodiging maar aan.

Ik merk, dat ik me wel enige beperking moet opleggen,

om deze serie van korte artikelen niet te lang te doen worden.

In de omgeving van Lauriston bevinden zich ook mijnen, waarvan sommige ook al weer stilgelegd zijn, omdat de voorraden kolen uitgeput zijn. Ik was in een plaats (Blackbraes; brae = hill = heuvel), waar nu nog enkele huizen stonden en een school met 3 leerkrachten. Vijftien jaar geleden bevond zich daar een groot mijnwerkersdorp en een school met 12 leerkrachten. Een nieuw dorp was op een korte afstand verrezen (California).

Zulke ontdekkingen doet men meer in Schotland.

Maar laat ik niet vergeten iets over de voedselpositie te zeggen en te verhalen van enkele mooie tochtjes.

(Wordt vervolgd)

DE RUIME KERK

en het rijke leven

Op de grens van twee werelden

Temidden der vele gemeenschapsvormen neemt de gemeente een bizondere en geheel enige plaats in. Ze staat op de grens van twee werelden. Ze behoort zowel de eeuwigheid toe als de tijd. Haar wezenstrekken zijn hemels en haar verschijningsvorm is aards. Ze heeft aardse uitgebreidheid en strekt uit in de eeuwigheid. Men zou kunnen zeggen: het is een gebouw met een aardse Voorhof en een hemels Heiligdom. Ze is de vergadering en vergaderplaats van mensen, die een tweeledig bestaan hebben — mensen, die hier leven en tegelijk gezet zijn in de hemel. Zij kunnen spreken van „mij en mijn vlees". Ze dragen vlees aan zich; leven in het vlees zonder dat een grens tussen henzelf en hun „vlees" ware aan te wijzen. Zij kunnen zeggen: „ik leef, doch niet meer ik". Eeuwigheid en tijd, zonde en heiligheid, leven en dood ontmoeten elkaar op het terrein der gemeente. In haar heeft de arbeid der omzetting plaats; de dagelijkse vernieuwing. Haar leden, dat zijn haar samenstellende delen, hebben een „oude mens" en deze hebben ze uitgedaan en doen hem dagelijks uit. Ze hebben Christus aangedaan en d o e n hem elke dag aan. — De gemeente is het terrein der grootste bewogenheid; van het intensiefste beleven; van de hevigste spanningen.

Maar de gemeente is ook een corridor tussen verleden en heden. Ook dat veroorzaakt spanningen in haar. Het verleden toch had zijn eigen tijdbeeld; zijn eigen stijl en taal. Nu bezit de gemeente de eeuwige schat van het Evangelie. Ze sprak daarvan in alle tijden en telkens in de taal van die tijd voor de mensen van toen. Ze bewaarde haar bezit in woorden, geformuleerde zinnen, in termen, en alle dezen zijn aan veranderingen onderworpen. Met oude woorden worden nieuwe begrippen verbonden. We leren dit nooit rustend omzettingsproces in het verschil tussen profetie en vervulling. Het leven is niet statisch, maar dynamisch. Het blijft zichzelf geen ogenblik volkomen gelijk en zo ziet het ene geslacht het leven anders dan het voorgeslacht. De poging om de nieuwe wijn, in het Evangelie gegeven, te bewaren, de eeuwen door in dezelfde zakken, slaagt niet. De liturgie is een pogen om de continuïteit met het verleden te bewaren. De een bemint haar als vat om de schat te bewaren, de ander vreest van haar verstarring van het leven. De gemeente kan zomin het historisch feit loslaten als dat ze van de historie alleen kan leven. — Daarom werken in haar de onrust van de rugwaarts trekkende en voorwaarts stuwende krachten.

Hieraan verwant zijn andere spanningen, veroorzaakt door de geslachten; door het samenwonen van jeugdigen en ouderen; van g r o e i e n d en van r ij p e n d leven. Hierbij moet bedacht worden dat, waar de gemeente zich niet rugwaarts bewegen mag, de ouderen achter de jongeren aankomen. De harten der vaderen moeten tot de kinderen wedergebracht worden, Mal. 4. De ouderen moeten de leiding geven, maar de jongeren moeten de richting aangeven. Dat wil zeggen: we moeten vooruit-luisteren, niet achteruit. Onze commando's komen uit het vóór ons liggende onbekende, niet uit het bekende verleden. We zijn niet voor het verleden daar, maar voor de toekomst. In de jeugd onthult zich de toekomst, maar zij moet met de gegevens van het heden de erfenis van het verleden assimileren. Ze moet in de taal van het heden de eeuwige Waarheid uitspreken. Daarom is nauwe aansluiting van de jeugdigen bij de ouderen nodig. De jeugd moet bereid zijn om te aanvaarden, zich toe te eigenen, wat de gemeente bezit en de ouderen moeten bereid zijn tot doorgeven om nieuw te verwerken, wat God de gemeente voor alle geslachten heeft toevertrouwd.

Dus ook op de grens van de wereld der groeiende jeugd en de wereld van het rijpende leven, staat de gemeente. In haar ontmoeten de geslachten elkander. Dat veroorzaakt spanningen, die echter nimmer tot vervreemding mogen leiden en nog minder de gemeente mogen uiteenscheuren. We verlangen van de jeugd niet, dat ze achterom zal zien en nog minder, dat ze achteruit zal lopen, maar wat we van haar eisen is, dat ze open staat voor hetgeen „ook ons overgeleverd is": n.l. het geloof dat „eenmaal de heiligen is toevertrouwd", Judas : 3. Tussen ouderen en jeugdigen moet er in de gemeente, die staat op de grens van hun beider werelden, een nauwe gemeenschap zijn, opdat de geslachten hecht aaneen mogen groeien en het Eeuwige Bezit der gemeente door de verschijnende en verdwijnende geslachten, der wereld bewaard blijve, totdat onze Heere en Zaligmaker — die te prijzen is in der eeuwigheid — wederkomt.

L.

HENGELO.

De zomer is voorbij en met de zomer is onze zomercampagne geeindigd.

Waar het ons in de voorbije jaren toegestaan was hebben we op Zondagmiddagen op een bepaalde plaats buiten Hengelo openlucht samenkomsten gehouden. De behoefte aan evangelisatie was onder ons sterk aanwezig en we trachten aan die drang gevolg te geven.

Deze zomer is echter alles anders aangepakt. We hebben hier n.l. een interkerkelijke organisatie waarbij behalve de uitgesproken vrijzinnige groepen, alle plaatselijke kerken en gemeenschappen aangesloten zijn. Door middel van dit lichaam zijn wij tot intensiever gecombineerde openluchtsamenkomsten gekomen op Zaterdagavond op drie punten in onze stad. Elke kerk of groep

kreeg om beurten een plaats toegewezen die zij verzorgen moest. Als gevolg daarvan stonden wij de ene Zaterdagavond hier en de andere daar. Eens per maand was er een grote gemeenschappelijke samenkomst, uitgaande van alle samenwerkende kerken, die op het drukste punt van Hengelo gehouden werd. Nog vers in het geheugen ligt de laatste bijeenkomst op Zaterdag 4 Oct. waar Ds. Hardenberg en een der Hervormde predikanten de blijde boodschap aan plm. 600 mensen mochten brengen. Door geluidsversterkers werd de boodschap honderden meters ver in Hengelo's straten geslingerd en drong zich zodoende op aan allen of er gewilligheid tot luisteren was of niet.

Voor de winter liggen andere plannen gereed, waarover wij nog wel eens nader zullen schrijven. Wij zoeken nieuwe wegen om het oude evangelie bekend te maken. God geve er zijn zegen ap.

In de gemeente gaat alles prachtig. Elke Zondagmorgen is de kerk stampvol en er wordt met aandacht geluisterd. Nu en dan wordt iemand getroffen en voegt zich door de doop bij de gemeente. Zondag 5 Oct. was het br. R. Dilling die op zijn belijdenis gedoopt werd en zich bij de gemeente voegde. Lang, zeer lang was hij onze broeder, die trouw onder ons opging en wij als een der onzen rekenden, doch nog altijd niet tot de laatste stap kon komen. Doch de Heer maakte hem duidelijk dat dit laatste niet nagelaten mocht worden en zodoende was het die bewuste Zondag feest in de gemeente en in het gezin van deze broeder. God zegene hem, u en ons.

S. W. VIS.

HET IS VAN HET

GROOTSTE BELANG

voor uw gemeente en voor uw actie, dat a.s. WOENSDAG 29 OCT. het door u gewenste aantal KERSTNUMMERS van DE ZAAIER bij de administratie: Tetterodestr. 47, Haarlem, bekend is. Op die datum sluiten wij de termijn van inzending van bestellingen.

MAKKERS: schrijdt in elk geval over de drempel van het minimum: het dubbele aantal van het gewone maandnummer!

MIK HOGER: verwerkelijk het doelwit: het 10-voud van het ledental!

Dat kan! Dat kan héél best!

Naast de gemeente, die het 30-voud van het ledental bestelde is een gemeente getreden, die een aantal Kerstnummers bestelde gelijk aan het 43-voud van het ledental!!

Als u ontdekt, dat u toch niet moedig en geestdriftig genoeg is geweest, herzie dan uw bestelling en laat mij het hogere aantal weten! Doch uiterlijk 29 Oct.!

Nu dan: maak een wel overwogen plan de campagne.

Het is ons aller leus en keus:

Wij Baptisten gaan evangeliseren!
Het Kerstnummer 1947 gaat er in!

Goedkoop reizen

Indien men kan aantonen voor geestelijke doeleinden te reizen, en dit door een officiële instantie wordt bevestigd, kan men in Amerika een belangrijke reductie op het reisgeld verkrijgen. Voor mij beliep die reductie 25 %. Ik was daar blij mee. Reizende van Oost naar West, en van California weer terug naar New York, daarbij meermalen zig-zag en soms zelfs hetzelfde traject meermalen gaande, wordt de totale reissom een heel bedrag. En 25% korting daarop is een niet te versmaden tegemoetkoming. Ik was dus in mijn nopjes elke keer weer als ik een reisbiljet uitschreef. Nooit had ik gedacht dat de zaak ook van een andere zijde kon worden bezien, en dat ze dan minder mooi wordt. Totdat ik....op een Zondagmorgen een Zondagsschool (voor volwassenen natuurlijk) bijwoonde, waar de leider Gen. 14 behandelde. Gekomen aan vers 22 en 23 werd sterke nadruk gelegd op de weigering van Abram om iets van de koningen aan te nemen. Waarom zou hij ook. God was toch zijn helper. Hij was een dienstknecht van „de Allerhoogste God, die hemel en aarde bezit", en daarom wil hij van mensen die God niet kennen, niets aannemen. Stel u voor, dat zij straks zouden zeggen: „Ik heb Abram rijk gemaakt". En dan komt de toepassing: Geestelijke arbeiders kunnen vaak belangrijke reductie krijgen bij hun aankopen. Men behoeft maar aan te tonen dat men in Geestelijke arbeid is en krijgt dan zoveel korting. Ook op reisgeld wordt belangrijke reductie verleend. Maar waarom zouden wij daar gebruik van maken? *Bezit* God niet meer de hemel en de aarde? Is Hij niet meer in staat om Zijn dienstknechten te onderhouden? Moeten deze wereldse mensen van warenhuizen, reisbureaux en andere zaken straks zeggen dat Predikanten, Zendelingen en Evangelisten het bij hun gratie goed hebben gehad? Moeten wij hun in de waan brengen, dat zij God toch zo goed hebben geholpen? Mogelijk menen zij er wel een grond in te kunnen vinden om voor God te kunnen bestaan. Willen wij hen daarin sterken? Abram wist het beter: „geen draad en geen schoenriem zal ik nemen, opdat gij niet zegt: ik heb Abram rijk gemaakt".

Daar zat ik nu met mijn 25% korting gevende reisbiljetten in mijn zak. Ik weet niet of ik een blos op mijn gezicht heb gekregen, maar zeker is dat ik over de zaak heb nagedacht.

Zeer eenzijdig zegt ge misschien. En zeker, ik geloof dat de zaak ook van een andere zijde kan worden bezien. Als Gods volk weigert om voor Zijn dienst te geven wat daarvoor nodig is, zal Hij zo nodig van wereldse hulp gebruik maken en toch Zijn plan volvoeren. En als Hij de tempel wil herbouwen, dan gebruikt Hij de aanbevelingsbrieven en het hout van koning Arthahsasta (Neh. 3 : 7—8) om Zijn doel te bereiken. Maar welk een beschaming voor het volk van God,

voor de Sanballat's en de Tobia's, die er een mishagen in hebben dat Gods werk voortgaat. Zeker het moet zo zijn dat Gods volk voldoende zorgt voor de arbeid in Zijn dienst, dat Zijn dienaars van de wereld geen hulp behoeven te aanvaarden. Dat zij fier kunnen zeggen: Onze God *bezit* de hemel en de aarde. Wij behoeven geen reductie. Wij behoeven ook geen tweede rangs materiaal voor de arbeid in Zijn dienst. Onze tractaten en uitnodigingen voor Evangelisatiesamenkomsten behoeven niet minder te zijn dan die van schouwburgen en bioscopen.

Inderdaad zijn onze Amerikaanse broeders en zusters ons hierin ver vooruit. Propaganda voor geestelijke doeleinden wordt daar niet op een koopje gemaakt. Kunstdrukpapier is daar niet te goed voor de Heere. Onze God is toch niet arm? Zijn werk behoeft toch voor de wereld niet onder te doen?

Nu liggen de toestanden in Amerika wel wat anders dan hier. De levensomstandigheden zijn heel wat beter. Maar toch, daar ligt niet de oorzaak. De diepste oorzaak ligt hierin dat onze Amerikaanse broeders en zusters geleerd hebben om *offers* te brengen voor de zaak des Heeren. Wie hier bij ons f 1.— per week voor de dienst des Heeren geeft en f 2.— voor roken uitgeeft, brengt geen offer maar besteelt de Heere. Wedergeboren mensen in Amerika roken in de regel ook niet. Uitgaven voor persoonlijk genot en eigen liefhebberij brengt men gaarne en vanzelfsprekend aan de Heere ten offer. Velen geven geheel vrijwillig de tienden van hun inkomen. Sommigen geven zelfs belangrijk meer. Welke perspectieven dat opent kan ieder narekenen. Geestelijke arbeiders kunnen dus fier zijn, dààr veel beter dan hier. Maar bedenk, dat het ook daar alleen kan door de *offervaardigheid* van Gods kinderen. Heel vaak is het alleen mogelijk door persoonlijke zelfverloochening. Treffende staaltjes kan ik daarvan mededelen. Wat zal de arbeid in de dienst des Heeren er beter voor staan en ook hier meer „op rolletjes" gaan als ook bij ons weer de *offerbereidheid* zal worden gevonden.

Hoe zien onze uitnodigingen voor Evangelisatiesamenkomsten er uit? Hebt ge ze wel eens vergeleken met de propagandabiljetten voor wereldse zaken? Treft het u niet, dat de wereld meer geeft voor haar afgoden dan Gods volk voor de zaak van de levende God? Hoe is het met de offerzin van de gelovigen in al die plaatsen waar het werk Gods op een koopje moet worden gedaan?

Hoeveel wordt er door de mannen gerookt in die plaatsen waar de arbeider Gods niet kan worden betaald? Welke luxe uitgaven worden er door de dames gedaan terwijl er geen geld is om het verlorene te zoeken? Hoelang zullen wij de duizenden rondom ons ongewaarschuwd laten wegzinken in de hel van het eeuwig verderf, omdat wij niet willen *offeren?* Omdat wij niet willen geven? Wel een dubbeltje voor de Heere, maar een gulden voor ons zelf? Wel een gulden voor Hem, maar een tientje voor mij.

A. ZIJP.

Waar preekte de dominee zeven weken geleden over?

In „Rimen en Teltsjes" vertelt dr. Halbertsma dat er vroeger in Dongjum (Fr.) een predikant stond, die er maar zeven preken op nahield. Als hij de serie door was begon hij weer vrolijk bij nummer één.

Dat verdroot de boeren en zij besloten een klacht in te dienen bij de grietman (burgemeester). Deze vroeg aan de klagers: „Willen jullie mij de teksten van die 7 preken even opgeven?" Toen krabden de ontevreden kerkgangers zich eens achter hun oor en verklaarden één voor één dat die hun zo gauw niet te binnen wilden schieten. De grietman zond ze naar huis met de opmerking dat dominee dan nog maar eens zijn zeven preken moest houden, want dat 't nu wel gebleken was, dat de boeren nog niet voldoende geluisterd hadden.

Hij ontbood echter ook de dominee en gaf hem de dringende raad er in elk geval nog zeven bij te maken.

Overgenomen uit Trouw:

Wie in Amerika een optelsom gaat maken van het aantal Protestantse kerkgenootschappen en sekten, loopt kans spoedig de tel kwijt te raken. Het aantal overschrijdt n.l. de tweehonderd, waarvan er meer dan 150 elk minder dan 50.000 leden hebben. De grootste kerkgenootschappen tellen samen — men zie het staatje — ruim veertig millioen leden, de gehele rest heeft er bij elkaar ruim elf millioen. Het aantal Protestanten is gedurende het laatste jaar in de V.S. met $1^1/_2$ millioen toegenomen, welke vooruitgang lang niet ongunstig afsteekt bij die der R. K. Kerk. Deze bracht het niet verder dan een kleine half millioen (om precies te zijn: 484.000), zodat deze kerk thans in totaal ruim 24 milioen leden heeft. Men heeft in Amerika veel ophef gemaakt over de fabelachtige vooruitgang der R. K. Kerk, doch deze overdreven geruchten zijn met bovenstaande cijfers, die ontleend zijn aan „The Christian Herald", wel tot hun ware proporties teruggebracht.

Hoe staat het nu met de afkomst van de Amerikaanse Protestanten? Laten wij beginnen met de twee grootste kerken, n.l. die der Baptisten en die der Methodisten. De Engelse Baptisten-kerk werd op Nederlandse grond geboren, zoals ik in twee van mijn werken („The Christian Renaissance" en „Christianity and Politics") heb beschreven. Tijdens de regering van James I (1603—1625) waren er ongeveer 20 Engelse Baptisten-Gemeenten in Nederland. Over dit onderwerp is maar heel weinig bekend. In Amerika hebben de weinige Pilgrim Fathers duizendmaal groter belangstelling ondervonden, doordat de Puriteinen met de Pilgrim Fathers het bestuur in handen hadden en de Baptisten in de minderheid waren. Reeds vroeg in de 17de eeuw werden de Baptisten in Amerika het onderling oneens en dit heeft er toe geleid, dat er verschillende kerken ontstonden — in totaal een stuk of acht — waarvan thans wel de voornaamste zijn de Southern Baptists (met ruim zes millioen leden), en de National Baptist Convention of U. S. A. (met 4.122.000 leden).

Amerikaanse kerken in cijfers

In ledental zijn de volgende Amerikaanse Kerkgenootschappen het sterkst:

Baptisten	14.550.000
Methodisten	10.168,000
Lutherse Kerk	5.783.000
Prot. Episcopal Church	2.155.000
Presb. Church	2.937.000
Congregational Church	1.141.000
Disciples of Christ	1.889.000
Mormonen	1.028.000
Churches of Christ	309.000
Evang. United Brethren	705.000
Chr. Science	269.000
Zevende Dags Adventisten	208.000
Leger des Heils	205.000
Church of the Nazarene	201.000
Church of the Brethren	162.500
Reformed Church	178.000
Chr. Reformed Church	134.000
Quakers	113.000
Mennonieten	52.000

Uit: Trouw van 18 Sept. 1947.

Mededelingen

Een Zweedse broeder (leeftijd 42 jaar) zou graag met een Nederlandse Baptist corresponderen (Engels of Duits). Wie hiervoor belangstelling heeft, melde zich bij Ds. N. v. Beek, Delfzijl.

FRIESE BAPTISTEN ZONDAGSSCHOOLLEIDERS(STERS)

Allen naar Leeuwarden op Zaterdag 25 Oct. om de belangen van de Zondagsscholen te bespreken.

De vergadering vangt aan 's middags 2 uur aan het Noordvliet No. 11.

Het programma bevat de volgende punten:

1. Hoe vermeerderen wij ons kindertal, door Ds. H. v. d. Werf, 2e Exloërmond (Jeugdraad).
2. Bijbelse testpuzzle, S. v. d. Werf, Sneek.
3. Bijbelse vertelling David en Bathseba door A. Wielinga, Sneek.
4. Wat kan het P.Z.B. voor de Friese Zondagsscholen doen? Wat zal uw antwoord ter vergadering zijn?

Komt met een hart vol liefde voor het kind, wetende dat we dit werk mogen doen om Jezus' wil, Die de kinderen in Zijn armen wil ontvangen en brengen tot het Vaderhart.

Tot 25 Oct. D.V. in Leeuwarden.

Hartelijk welkom namens het
Prov. Zondagsschoolbestuur,
A. SCHLUTER Jr., secret.

Noordvlietstraat 3, Leeuwarden.

OBLIGATIELENING BAPTISTEN GEMEENTE LEEUWARDEN

Uitgeloot werd dit jaar Obligatie no. 13. Vanaf 1 Nov. betaalbaar bij de Amsterdamse Bank, bijkantoor te Leeuwarden.

De Nov. coupons zijn eveneens betaalbaar bij genoemde bankinstelling of bij de penningmeester: J. Haagsma, Gr. Kerkstr. 19, Leeuwarden.

Van de boekenplank

DE DOORBROKEN CIRKEL

heet het boek, dat we reeds terloops vermeldden, toen we Het nieuwe begin van Joke Waning — een meisjesboek — roemden. De doorbroken cirkel is vooral een jongensboek, een zeer goed boek. Het gaat over bleekgezichten en blokhutten; over Indianen, die het binnensijpelen der vreemdelingen niet kunnen verdragen, vooral niet wanneer ze ook nog door sommigen bedrogen worden.

De jongens weten nu al, dat er in dit boek gevochten en gebrandsticht wordt. Wanneer er niets anders in stond zouden wij de verschijning niet eens vermelden. Dit boek van Rudolf van Reest moesten Stalin en Truman ook lezen en verder allen, die wel eens ruzie hebben of maken. U kent wel de uitdrukking: vicieuze cirkel. Dat is zoiets als: oog om oog en tand om tand; nog wat erger, want er komt geen eind aan. De schrijver laat ons zien hoe die cirkel doorbroken kan worden, en hoe de grote Vuurwolf en de medicijnman der bleekgezichten elkander vinden. Geef dit boek aan uw jongens! Wij bevelen het van harte aan. Het telt 192 bladz., heeft 11 illustraties en kost gebonden f 2.90. De N.V. W. D. Meinema van Delft gaf het uit.

E. R.

EEN DANKWOORD

wil ik via ons blad richten tot de congressisten. Wat hebt u mij daar verrast met uw blijk van erkentelijkheid inzake de voorbereiding van de reis naar het Wereldcongres! Mijn hartelijke dank! Het is een mijnerzijds gaarne en met genoegen gedane dienst geweest. Dat wij allen met vreugde en dank aan het beleven van de wereld-gemeenschap der Baptisten terug denken, is natuurlijk het schoonst van alles!

Uw dienaar T. JANSMA.

Advertentiën

Heden is na een langdurig, doch moedig gedragen lijden in Jezus ontslapen onze zuster
Danelina Venema
geb. Zeven
in de ouderdom van 63 jaar.
Zij ruste in vrede.

Namens de gemeente te 2e Exloërmond,
de secr.

2e Exloërmond, 19-10-47

GEEN REGEL ...... ZONDER ZENDINGSZEGEL

JAARGANG 64 - Nr. 2869
VRIJDAG 31 OCT. 1947

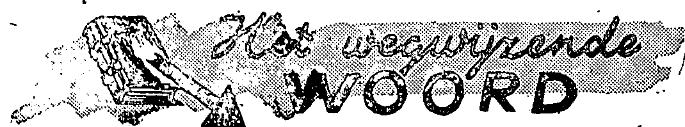
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Waakt!

Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!

Christen ontvangt, nadat hem bij het kruis de brandende last zijner zondeschuld is afgevalen, de verzekering van de vergiffenis zijner zonden, zijn vuile klederen worden verwisseld voor andere kledij en een der lichtende gestalten geeft hem een perkamenten rol. Op de verdere weg, die hij gaat, moet hij de heuvel der moeilijkheden beklimmen. Halverwege, als hij nauwelijks voort kan, is rustplaats en dankbaar strekt hij zich uit, met welgevallen het kleed beziend en later zich wijdend aan de lectuur van de rol. Dan slaapt hij in. De rol valt hem uit de handen. Als hij, opgestaan en haastig verder reizend, in gevaar komt, wil hij de rol grijpen, doch vindt die niet. Hij moet terug tot de plaats, waar hij ze verloor.

De slaap komt zo onhoorbaar nader. Langzaam, maar overmachtig haast. Even nog vecht men, maar steeds geringer wordt de weerstand, steeds zoeter het wegzinken en weldra reageert de geest niet meer. De wereld wentelt verder en de stroom van het leven schuift voort, doch de slapende is onbewust.

Waakt! zegt Jezus. Zulk een woord doet denken aan de nacht. Wanneer anderen zonder notie van het rondom hen zich voltrekkende neerliggen, weest gij dan wakker. Zoals de portier bij de ingang de wacht moet houden. De mensen van alle tijden hebben over hun eigene tijden altijd eigene gedachten gekoesterd en wij zien, dat zij dikwijls mistastten in de duiding der gebeurtenissen, dat moge ons niet weerhouden daarom juist met grote aandacht de tekenen der tijden gade te slaan. Het misduiden der vorige geslachten zou ons een wiegelied kunnen zijn, waarvan sommige woorden luiden: Sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zo, als het begin der schepping geweest is.

Waakt! zegt Jezus. Naarmate de avond valt en het zicht slechter wordt, weest gij des te scherper en sla vanaf de hoogten van het profetisch woord, dat als een licht in duistere tijden schijnt, de bewegingen der volken en de levensgedragingen der enkelingen gade. De ontbinding zal namelijk de gehele mensengemeenschap aantasten. Het leven zal uiteenvallen en de delen zullen zich tegen elkander keren.

Waakt! zegt Jezus. Hij wist hoe gemakkelijk de aandacht verslapt, de spanning wijkt, het gebod zijn dringend karakter verliest en de geest, verzadigd van vermeend heil, zich neerlaat op de stoel der vaderen en vóór de slaap de daden der gelovigen van alle eeuwen overpeinst. Waakt! en slaapt niet gelijk een Simson, die beroofd werd en slaapt niet gelijk Simson, die ook niet één uur kon waken en daarom het volgend uur een ellendige zonde bedreef.

Waakt! zegt Jezus. Waakt naar alle zijden. Waakt als een Daniel, toen een despoot hem een zekere weg wilde opdrijven. Beter dan een David, toen hij op het dak wandelde en naar beneden kwam. Als een Zacheus, die direct zich vrijmaakte van onrechtvaardig verkregen gelden. Waakt! altijd en in het bizonder als gij ziet, dat de duisternis toe- en de liefde afneemt. Dat uw innerlijk leven voortdurend in spanning leve, te luisteren sta, gereed zijn om te werken. Want ledigheid is des duivels oorkussen en velen slapen erop in. Waakt! Werkt! Bidt! Een mijner kennissen werkt ergens in een fabriek. Hij had de vroege dienst, van zes tot twee. Acht jaren lang had hij zonder enige aanmerking trouw zijn werk gedaan. Tot op de dag, dat hij, ongeveer kwart voor twee even naast zijn machine zat, die het werk wel deed, en overmand werd door de slaap. De chef passeerde en wilde hem op staande voet ontslaan. Men mag op verantwoordelijke post niet slapen. De man kwam er met een boete af.

Waakt! zegt Jezus.
Straks passeert de Heer.

HUIZINGA.

Vergadering van de Broederschap van Baptisten Voorgangers op Woensdag 22 Oct. 1947 te Utrecht

Openingswoord van de voorzitter Ds. J. W. Weenink

Wat willen wij: Zending of geen Zending?
of: **Zijn wij Geneverstruikmensen of Bergenverzetters?**

Het verheugt ons elkander in de oude bisschopsstad, Trajectum of Trecht weer te mogen ontmoeten. Wij bewaren de aangenaamste herinneringen aan de voorgaande broederschapsbijeenkomst hier, die, gehuld in de nevelen van het verleden, haar bijzonderheden voor de meesten onzer wel zal verloren hebben.

De tijden zijn grimmiger geworden. Daarover zullen wij allen het wel eens zijn.

Als de kunstenaar ons de maand October voorstelt als een genoeglijk gezin, waarvan moeder en baby vertrouwelijk tegen vader aanleunen — een welsprekend beeld van tevredenheid — dan moge dat geheel in overeenstemming zijn met de opvattingen van de 19de eeuw en meer in het bijzonder van haar laatste decennia; en ook wel kloppen voor een uitzonderlijke familiekring in stad of dorp van onze dagen, maar voor wat ons volk en de volken der wereld van thans betreft, is het niets minder dan satire.

De krachten van de ontbinding dansen haar wilde dans en spelen haar verwoestend spel in en vòòr en nà deze maand, en wij vragen ons met een beklemd gemoed af wat het einde zal zijn.

Beeld van tevredenheid?

En intussen hebben twee ideologieën — het kapitalisme en het communisme: ideologieën, die elkander niet kunnen verdragen — haar millioenenvolken gevonden. Zij monsteren elkander gelijk twee worstelaars, die wachten op het teken van de start. Zij peilen elkanders krachten als twee jongens, die bij uitdagende blikken elkander tartende lichte stoten geven, totdat zij, in woede ontbrand, zich met al hun reserves op elkander werpen.

En de onrust verteert de grote schare van toeschouwers, die allen wel weten, dat zij wegens ruimtegebrek als slachtoffers van de strijd der beide partijen zullen vallen.

* * *

Tijden als de onze, terecht genoemd de laatste dagen, zijn vaker verschenen op het toneel van de historie, al waren zij dan niet zo toegespitst en veelomvattend als dat thans het geval is.

En het is opmerkelijk, dat zij steeds in zich hebben gedragen het licht van de Zoon van God zelfs dermate, dat er van Zijn wederkomst gesproken kan worden.

Wij zouden kunnen heenwijzen naar de eerste vervolging der Christenen in Jeruzalem en het licht, dat van de getrouwen en in het bijzonder van Stefanus glansde.

Wij zouden in herinnering kunnen brengen de hopeloze toestand, waarin na ruim een millennium Christendom het gedesillusionneerde en gedemoraliseerde en gepauperiseerde Europa vervallen was, en het licht, dat door Franciscus en zijn bedelmonniken gedragen werd tot zelfs aan de Baltische kust toe.

Wij zouden ook kunnen wijzen op de laatste helft der 18e eeuw, toen Frankrijk meer dan ooit onbekommerd om de fundamentele sociale waarheid, dat gerechtigheid een volk verhoogt, onwillens en onvermijdelijk de weg baande voor zijn verschrikkelijkste revolutie; toen Engeland en het gehele westelijk deel van ons continent politiek, economisch en religieus door een bankroet werden bedreigd, en toen het licht van de zoekende goddelijke liefde brandde in William Carey, Andrew Fuller en anderen en deze zich verenigden tot de B.M.S.

* * *

Tijden als de onze, terecht genaamd de laatste dagen.

Broeders, hebben wij de voetstappen van Christus reeds horen vallen en het licht Zijner gestalte al ontwaard?

Hij is ook onder ons gekomen. Leg uw oor slechts te luisteren en scherp uw oog.

Wat betekent dat daverend gejuich in het kamp der jongeren? Wat is het, dat de N.B.J.B.-ers dringt hun offers bijeen te brengen voor de arbeid der zending met een geestdrift, die ons telkens verrast?

Wat is het, dat op het budget van deze beweging thans getallen voorkomen, waaraan voor enige jaren niet viel te denken, terwijl deze beweging toch in ledensterkte niet veel is toegenomen?

Geruime tijd hadden wij slechts voor één zendelinge zorg te dragen en er waren gemeenten genoeg, die haar zustergemeenten daarom uitnemender achtten dan zichzelve. Nu bereiden zich drie ernstige, toegewijde jonge mensen voor, die door de wijze en voorzichtige algemene vergadering der Unie als candidaat-zendelingen zijn aangenomen, terwijl er meerderen zijn, die hun voetstappen wensen te drukken.

En intussen zijn de tijden somber en is het uitzicht naar alle zijden troosteloos.

Wat hebben deze dingen ons te zeggen?

De Heer is in het kamp der jongeren en in dat der ouderen verschenen!

* * *

Wij moeten Hem de weg bereiden.

De laatste maanden hebben wij met elkander gedacht, gesproken, geschreven over een eigen zendingsterrein. Een en ander heeft reeds enige vorm gekregen: Afrika's tropisch binnenland heeft onze bijzondere genegenheid opgewekt.

Een eigen zendingsterrein spreekt niet weinig tot onze verbeelding.

Maar geven wij ons wel rekenschap van de inhoud ervan?

Het drijven van zending op een eigen terrein behoort op een verantwoorde wijze te geschieden. Dat wil zeggen dat wij minimaal voor een zendeling met zijn vrouw, een dokter met zijn vrouw, een onderwijzer met zijn vrouw, een of twee verpleegsters of helpers, alsmede voor een kerk, een ziekenhuis, een school, enkele woningen hebben zorg te dragen.

Wat ziekenhuis en school betreft, daarover behoeven wij ons geen muizenissen te maken. Zij verrijzen in het belang van het algemeen en zullen wel door de staat worden gefinancierd. Hetzelfde kan gezegd worden van het salaris van de onderwijzer, en wellicht ook voor een klein deel van het salaris van de dokter.

Maar dan blijft er toch nog voor ons een niet te onderschatten taak over, n.l. het bijeenbrengen van de

salarissen, reiskosten, beroepskosten van 4 tot 6 personen, zijnde f 18.000 à f 20.000 per jaar.

Deze getallen doen ons bibberen en wij vragen ons onwillekeurig af: kunnen wij niet met een kleinere staf toe?

Aanvankelijk zal dat niet anders mogelijk zijn — het voorbereidende werk moet eerst gebeuren en wij hebben alle benodigde krachten niet dadelijk ter onzer beschikking — doch bij een normale ontwikkeling van de arbeid — en wij zouden toch zeker er niet aan denken om ermede te beginnen, indien wij vooraf weten, dat hij zich niet minstens normaal ontwikkelen kan — zal hij binnen een klein getal jaren een minimum kader van 6 à 7 personen vragen, die van ons een jaarlijks offer afdwingen vanplm. f 20.000.

Alles bij elkaar genomen zijn wij bij een eigen zendingsonderneming binnen 2 à 3 jaar voor het onderhoud verantwoordelijk van minstens 4 personen, wat een uitgaaf meebrengt van plm. f 10.000 à f 12.000 per jaar; en na ongeveer 10 jaar voor het onderhoud van een complete staf, waarvoor wij op ons budget f 20.000 per jaar moeten uittrekken.

Met andere woorden: een eigen zendingsterrein dwingt ons een tienjarenplan af met een inzet van jaarlijks f 10.000 en een finish van jaarlijks f 20.000.

* * *

Wie zal dat betalen, zoete lieve Gerritje?

Kan de U.Z.C. (Unie Zendings Commissie) uitkomst geven?

Wij hebben niets anders dan waardering voor het mooie werk der U.Z.C. met haar ijverige secretaris, Ds. Hooghwinkel, maar wij doen haar zeker niet in haar eer tekort, wanneer wij als ons gevoelen te kennen geven, dat haar krachten geheel ontoereikend zijn. Zij steunt op Unie Commissie en algemene vergadering en beiden zijn krachtens haar aard te zeer geconcentreerd op de arbeid binnen onze grenzen en er door geabsorbeerd, dan dat zij met enige kans op succes een zendingsonderneming, waaraan zulke hoge kosten verbonden zijn, zouden kunnen mogelijk maken.

Wij moeten een andere weg inslaan.

* * *

Een andere weg.

Welke die andere weg is?

1. Het zenden van een deputatie van 2 personen naar de gebieden in Centraal Afrika, die voor een eigen zendingsterrein in aanmerking komen.

Wat weten wij eigenlijk van het zendingsterrein af, dat het Baptist Zendelingengenootschap in Londen ons wil over doen?

Wat is zijn bevolkingsdichtheid?

In de Congo werken behalve de Engelse zendelingen drie Amerikaanse, een Canadese, een Noorse, een Zweedse, een Deense Baptiste vereniging, bovendien vele verenigingen, die het woord Baptist niet in haar vaandel voeren maar toch Baptist zijn, verder de Doopsgezinden, de Kwakers, de Methodisten, Presbyterianen, enz. enz. In totaal niet minder dan 43 verenigingen!

Met een samenspreking over deze plannen met de daarvoor in aanmerking komende organisaties alsmede overheidspersonen zouden wij ontschatbare voordelen kunnen doen.

En zijn wij niet aan de toekomst van ons zendingswerk en aan ons nageslacht verplicht zulk een deputatie op informatie uit te sturen!

Zulk een deputatie zal ons een f 6000.— kosten, maar is dit bedrag niet onbeduidend vergeleken bij jaarlijkse sommen van f 20.000 en meer, die geofferd moeten worden?

En verlies niet uit het oog dat deze f 6000.— niet geheel verloren zijn. Immers zal die deputatie een rapport moeten uitbrengen, verlucht met allerlei foto's, dat natuurlijk in boekvorm wordt uitgegeven in een oplaag van 2000 ex. Tegen de prijs van f 3.— à f 4.—. Wie onder ons zal er niet naar grijpen? Indien dat boek een smaakvolle inhoud wordt gegeven, kan het een werkje worden voor ons gehele Nederlandse volk!

2. Verder vergt ons eigen zendingswerk een organisatie, die even omvangrijk, ja omvangrijker is dan die van onze Unie van Baptisten gemeenten.

Wij zouden deze organisatie kunnen noemen: **Vereniging Hart van Afrika.**

Leden dezer vereniging kunnen zijn: alle Baptisten gemeente, aangesloten bij de Unie; alle verenigingen van deze gemeenten uitgaande, als Ned. Bapt. Vr.beweging, de N.B.J.B., alle gemeenten, die, ofschoon niet bij de Unie aangesloten, op de belijdenis van het geloof dopen, enz.

Deze vereniging houdt éénmaal per jaar haar *„Hart van Afrika"-dag,* of jaarvergadering. Zij organiseert haar gewestelijke *„Hart van Afrika"-conferenties.* Zij publiceert zendingslectuur voor groten en kleinen. Zij bewerkt de Zondagsscholen, en wekt alle haar medewerkers op om de cirkel van belangstellenden zo wijd mogelijk te trekken.

* * *

Achttien tot twintig duizend gulden per jaar!

De jongste volkstelling zal uitwijzen dat het getal dergenen, die zich tot de Baptisten van Nederland rekenen, de twintig duizend nabij komt, vermoedelijk overtreft.

Dat wil zeggen: f 1.— per Volkstelling-Baptist, of 2 cent per week.

Het is enkel zaak om de Volkstelling-Baptisten te bereiken, een zaak van organisatie.

* * *

De tijden gaan zwanger van onheil.

Maar de Heer is in het kamp der jongeren en in de verte de ouderen verschenen.

Zullen wij Hem de weg bereiden?

Wanneer ik U gevoel, U heb, U drage,
mij onbewust, Uzelf ben, mij niet meer,
U noemen kan, mijn God, en zonder klagen
herhalen: God, mijn God en lieve Heer!

dan zijn wij geen geneverstruik-mensen, zoals eens een Elia, maar bergenverzetters!

Geve God ons een conferentie, broeders, waarvan wij als bergenverzetters naar huis terugkeren.

Amen.

Losse Schakels

Feisser en de Kerk. We moeten wel in gedachtenis houden, dat Dr Feisser lid was van de Ned. Herv. Kerk en een harer predikanten. We moeten niet vergeten, dat het hem onmogelijk gemaakt is, predikant dier Kerk te blijven. Hij is uit zijn ambt ontzet. En de reden daarvoor was niet een zondige levenswandel, doch zijn gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift. Tussen Feisser en de Kerk zijner dagen stond de Schrift. Dat was Feisser's

overtuiging. Hij geloofde in gehoorzaamheid aan dat Woord te moeten handelen gelijk hij deed. De Bestuurders der Kerk verklaarden, dat dat in strijd was met de bepalingen der Kerk, die daardoor in haar bestaan bedreigd werd. Terwille van de Kerk moest Feisser wijken — Het is nodig, dat het jonge geslacht dat onthoudt — ook ter bepaling van eigen houding ten opzichte van dat lichaam.

Het Kerksysteem. Feisser kan zich vergist hebben in de vraag, hoeveel levendgemaakte zielen zich in de Ned. Herv. Kerk te Nijeveen in zijn dagen bevonden. Hij zag er onder de leden ambtsdragers en niet-ambtsdragers naar verhouding heel weinigen, die, naar zijn gevoelen, inderdaad leden waren van het Lichaam van Christus en dus leden konden zijn van een Kerk, die zegt dat Lichaam te openbaren. —

Maar de vraag of Feisser zich in dat cijfer vergiste is van weinig belang. Laten er twee of tienmaal zoveel geweest zijn — de zaak waarom het ging was deze: of ze volgens het systeem der Kerk er bij hoorden, ja dan neen. De Bestuurders der Kerk zeiden: ja! Het systeem der Kerk gedoogde het, dat er kindertjes gedoopt werden, mensen, die niet geloofden, lid werden en het Avondmaal vierden en een ambt ontvingen. Feisser had niet naar geloof te vragen bij deze dingen. Hij mocht het geloof wel verkondigen; hij mocht het Evangelie wel klaar en krachtig en zuiver prediken. Maar hij moest dat helemaal laten buiten de opbouw der Kerk. Bij de opbouw der Kerk: bij Doop en Avondmaal en ambt kwam dat niet ter sprake. Die moest plaats hebben naar een andere regel dan die des geloofs. Feisser mocht het Woord wel verkondigen, maar hij mocht niet naar het Woord handelen. En zijn leus was — of werd sedert hij die ervaring in zijn Kerk had opgedaan: „Spreek alzo *en doe* alzo!"

Het Kerksysteem en de gelovigen. In Feisser's Kerk waren gelovigen. Veranderde dat wat aan het systeem? Nu moge men zeggen (en we stemmen daar dankbaar mee in) dat er in onze dagen in de Kerken vele gelovigen zijn —, is daardoor het systeem veranderd? De over- en overgrote meerderheid der gelovigen in ons vaderland vindt men in de grote Kerken: De Roomse Wereldkerk, de Hervormde Volkskerk en de Ger. Familiekerk. Moet deze waarheid ons oordeel over het systeem bepalen? Waarop stuitte Feisser? Op ongelovigen? Neen immers! Hij viel als Nieuw-testamentisch christen over het *Systeem* der Kerk. De vraag waarom het voor ons, Feisser's geestelijke nakomelingen gaat, is niet of er procentsgewijs niet veel en veel meer van harte gelovigen in de Kerken onzer dagen zijn dan in de Kerk zijner dagen maar of de Kerk zélf is veranderd. Het gaat niet om de kerk*leden* maar om het Kerk*systeem*.

Zuivere positie. We blijven ons onze verwantschap met medegelovigen in Christus boven alles uit wel bewust. We erkennen ze dierbaar als onze broeders en zusters. We hebben een geschil — niet met hen — maar met de Kerk. En nu een van beiden: of Feisser heeft de eis van het Nieuwe Testament verkeerd verstaan, en wij met hem, of we moeten afwijzend staan tegenover het lichaam dat hem gezegd heeft, dat voor hem als predikant in haar midden geen plaats was. — In de kop van ons blad staat, dat het gewijd is aan de verbreiding van de beginselen van Nieuw Testamentisch Christendom. Dat maakt ons tot oppositie. Niet van enige sectehoek uit bestrijden wij het kerksysteem. We doen dat niet hooggevoelend; we doen het niet met voorbijzien van het vele goede, dat de in de Kerken georganiseerde gelovigen — ook als Kerken — gedaan hebben. We beseffen de waardij van de Kerk, als georganiseerde Christenheid, voor het volksleven wel. — Daarin, dat zij georganiseerde Christenheid is, ligt onze verwantschap als Baptisten gemeenschap met haar. Immers, al zijn we méér dan Christenheid, n.l. gemeenten van gelovigen, zo zijn we toch óók Christenheid. We vergeten bij het onderscheidende niet, wat ons verbindt met hen, die in het kerksysteem leven.

Breuk met de „Kerk". Wanneer de Bestuurders der Ned. Herv. Kerk, die Fesser uit zijn ambt ontzet hebben, het goed gezien hebben (en de Kerk heeft nog nooit gezegd, dat dat niet zo was) en wij van oordeel zijn, dat Feisser's houding voortvloeide uit gehoorzaamheid aan het Nieuwe Testament, dan blijft de breuk met de Kerk nog steeds geboden. Daarmede breken we niet met de gelovigen, die in de Kerk leven, haar dienen en liefhebben, maar met het *systeem*, waaronder zij leven. Op ander terrein zullen we gaarne met hen samenwerken, maar aan de bloei van het kerksysteem zullen we niet mee werken. De kinderdoop is de grondfout van het systeem. Daarmede is het fundament der Kerk in de natuur gelegd, terwijl de wortel der gemeente in de hemel ligt. Ons verschil met de Kerk is niet gradueel maar principieel. Het is geen kwestie van meerdere of mindere zuiverheid, maar van uitgangspunt. Krachtens haar systeem sluit de Kerk op de natuur aan, terwijl de gemeente in haar bouworde op de hemel aansluit.

In de omgang. Ons bestaan is getuigenis. We zouden ons verheugen als het gesprek kon worden. De manier, waarop we ons getuigenis geven is echter van groot belang. De waarheid moet betracht worden in liefde. We zullen niet ontkennen, dat daarin door ons wel eens gefaald is. Té licht werd soms vergeten, dat, wat naar onze overtuiging verkeerd was voor anderen dierbaar was. Hun vroomheid en de dienst van God was voor hen buiten deze vormen niet bestaanbaar. Ze waren anders opgevoed en onderwezen. Eerbied was hen bijgebracht voor de Kerk en haar handelingen. In die vormen zagen en beleefden zij hun omgang met God. En wie verstaat niet dat ze gehecht waren aan hetgeen van ouder op ouder was overgeleverd en door een eeuwenoude traditie gesteund werd? Wie zou iets eerbiedwaardigs maar zo direct kunnen loslaten? — Wie naar ons luisteren zal, mag zeker niet worden afgestoten door de toon, waarop de dingen gezegd worden. Het geluid, dat we laten horen moet zuiver zijn en is het zuiver, dan mag het krachtig zijn. Want het gaat om de gehoorzaamheid aan de Heer. — Maar drijft ons de liefde tot de Heer en de Zijnen, dan zal ons werk gedaan worden onder voortdurend gebed. — Die buiten zijn moeten echter aan ons kunnen zien, dat we gelukkig zijn in onze weg. Vertragen we zélf; laten we het kerkgebouw leeg staan en de dominé maar wat zwoegen, dan .... ja, zijn we dan wel wat meer waard dan de bijl ....?

L.

Verslag

van de 24ste Conferentie der Broederschap van Baptisten Predikanten

Deze vergadering, gehouden op Woensdag 23 en Donderdag 24 Oct. in de zaal van de Bapt. Kerk te Utrecht, mocht zich dit jaar verheugen in een zeer grote opkomst. Niet minder dan 33 voorgangers, waarvan zelfs twee uit België, tekenden namelijk de presentielijst. Wel een bewijs dat de naam Broederschap niet enkel een aanduiding is van een aantal voorgangers, maar inderdaad uitdrukt en inhoudt wat het zegt. „Wat is er in een naam" wordt wel eens schamper opgemerkt. En terecht. De vlag dekt niet altijd de lading — soms is het slechts bedoeld als camouflage, dus een leugen en bedrog. Maar Goddank, onze Broederschap is een ware en hechte band — en wij hebben het allen in deze dagen weer opnieuw gevoeld en ervaren. De zegen is dan ook niet uitgebleven, want verrijkt naar de geest en blij van hart is ieder weer huiswaarts gekeerd, om met nog grotere toewijding de vaak zware en toch ook zo schone taak te aanvaarden.

Als naar gewoonte ging aan de Conferentie een vergadering van het Pensioenfonds vooraf. Wat er zoal besproken is behoeft niet vermeld — alleen zij opgemerkt dat, nu dit fonds een Uniezaak geworden is, voor de laatste keer de vergadering in deze zin werd gehouden. Een woord van waardering werd nog gesproken in 't bijzonder aan Ds. Reiling, die zovele jaren met toewijding en nauwgezetheid de functie van penningmeester getrouw heeft verricht.

De eigenlijke Conferentie werd om 10 uur 's morgens geopend met een bidstond en het zingen van het lied „O Leven onzer ziel, o Jezus, kom ons nader". Daarna heette de voorzitter Ds. Weenink alle broeders hartelijk welkom en sprak een inleidend woord dat als opschrift droeg: „Geneverstruikmensen of bergenverzetters". Dit opschrift zal niet nalaten uw nieuwsgierigheid te prikkelen en het zij u vergund de gedachten onder dit thema ontwikkeld en de moeite van het overpeinzen méér dan waard, te lezen, daar zij opgenomen zijn in dit nummer van „De Christen".

De ingekomen stukken waren slechts twee in getal. Ten eerste een schrijven van Ds. Visser Sr. die, helaas, niet aanwezig kon zijn door lichamelijke gesteldheid (tot het volgend jaar, broeder!) en ten tweede een brief met uitnodiging van de Bapt. gemeente te Sneek om aldaar het volgend jaar te vergaderen. Dan zal onze Broederschap n.l. haar 25-jarig jubileum vieren en waar zij te Sneek werd geboren, vonden alle voorgangers dit aanbod om op de geboortegrond dit feit te herdenken, zó mooi dat het onmiddellijk met algemene instemming werd aanvaard.

Nu volgde de verkiezing van voorzitter en secretaris. Natuurlijk werden Ds. Weenink en Ds. Visser Jr. opnieuw herkozen — al was het dan ook, dat laatstgenoemde broeder om ons een beetje te plagen, eerst medegedeeld had zich absoluut niet weer herkiesbaar te stellen. Van een plagerijtje houden wij echter allen wel eens — zolang het tenminste geen ernst wordt en dit was vanzelfsprekend, tenminste voor hen die deze uitnemende broeder kennen, niet het geval. Hoe zouden wij hem, die ook dit keer bij de voorlezing der notulen van de vorige Conferentie, gehouden te den Haag, blijk gaf van een aangeboren talent om deze dagen der Broederschap op zulk een prettige en humoristische wijze te verslaan, ook kunnen missen in deze functie?

Na een korte onderbreking, waarin koffie werd geserveerd door de altijd blij kijkende br. Zwart, koster der gemeente, werd de vergadering voortgezet met een inleiding van Ds. Bakker over het onderwerp „Achterstand of achterlijkheid". Deze broeder betoogde de noodzakelijkheid voor ons als voorgangers, om ons meer te bezinnen op de grote vragen van deze tijd. De studeerkamer moet geen overbodige luxe wezen, hoe zeer wij ook door de vele werkzaamheden in onze gemeenten in beslag genomen worden, doch een plaats zijn en blijven waar wij als geestelijke leiders worstelén om tot klaarheid te komen met de velerlei vraagstukken waarmee een predikant nu eenmaal te maken heeft. Moet het b.v. als achterstand of als achterlijkheid aangeduid worden, dat wij als Baptisten in Nederland nog nimmer tot een klare formulering van onze geloofsovertuigingen gekomen zijn? — In de bespreking die volgde, werd het aan de ene kant terdege aangevoeld als een gemis geen soort belijdenisgeschrift te bezitten, waarmee wij naar voren kunnen treden, om ieder die ons vraagt wat wij precies geloven een vast omlijnd antwoord te kunnen geven. Aan de andere kant was er echter onder de broeders ook een soort huivering te constateren, omdat zulk een geschrift gemakkelijk aanleiding geeft op de duur, als een knippatroon of enig en algemeen model, voor velen een bindend en knellend corset te worden. Hoe licht gaat een, bij aanvang warme en levendige belijdenis, later niet over tot een koude en starre formule! En wee dan degene die enigermate afwijkt in geestelijk postuur van zulk een modelbelijdenis! Een levend geloof, gebaseerd op de Schrift, laat zich niet voor eeuwen vastleggen in een geschrift, daar alles wat leeft de kracht der groei en ontplooiing in zich draagt. Er moet ook in de Gemeente des Heeren ruimte zijn voor dit groeiproces geleid door de Heilige Geest. Door verscheidenheid van inzichten wordt ieder gedwongen tot nadenken, zowel voorganger als het eenvoudigste gemeentelid. —

Na veel discussie werd ten laatste als vrucht dezer bespreking besloten tot oprichting van een Theologische werkgemeenschap onzer voorgangers. Doel van deze werkgemeenschap is om de vele en velerlei problemen vanuit ons eigen gezichtspunt te benaderen en te belichten. Het verlangen om te komen tot uitgave van een eigen theologisch tijdschrift werd reeds gevoeld, maar zal voorlopig door de grote onkosten daaraan verbonden wel moeten achterwege blijven. Ds. Vegter en Ds. Bakker werden belast met de verdere regeling en uitvoering van deze zaak. Wij wensen hun veel succes toe. Dat deze pas geboren baby maar in een snelle groei zich mag verheugen!

Staande werd gezongen Lied 329 uit „Lofzangen en Gebeden" — onze eigen bundel wordt door de Broederschap altijd getrouw gebruikt en gij moest eens horen met welk een enthousiasme daaruit wordt gezongen! — om ons daarna weer neer te zetten, ditmaal aan de voeten van Ds. Tijman, die de gelegenheid kreeg om zijn gedachten over „Onze Liederenbundel" uit te spreken. Geenszins een nieuw, maar nochtans steeds een actueel onderwerp. Immers de grote vraag, die ons allen bezig houdt en in het harte brandt is: „Hoe nu verder" of anders gezegd: „Waar moeten wij uit zingen?" — Inleider deelde mede dat hij zeer critisch tegenover onze bundel stond, toen die voor het eerst het levenslicht aanschouwde. Deze houding toch is veranderd, zodra hij door de practijk in zijn nieuwe gemeente te Utrecht kennis kreeg aan de inhoud ervan. Al zingende waren hem de vele mooie liederen, die daarin zijn opgenomen, dierbaar geworden. Zingen toch betekent zijn

geloof belijden in het lied. Dit moet altijd zo mooi en goed mogelijk gedaan worden. Nu zijn er wel aanmerkingen te maken op en moeilijkheden met onze eigen bundel. Ten eerste is het nog niet geheel een „eigen" bundel te noemen. Sommige liederen kunnen feitelijk niet gezongen worden, daar zij ons geloofsleven niet zuiver vertolken. Doopliederen zoals wij die nodig hebben, ontbreken bijna. Onze kinderen op school leren de liederen en melodieën uit het nieuwe Hervormde psalmen- en gezangenboek — en brengt hen daardoor in verwarring, wanneer zij des Zondags in onze erediensten meezingen. — Ds. Haspers is reeds weer bezig met een algehele revisie van de psalmen enz. In kort, wij zijn er nog niet met onze bundel. Wat er zoal nog meer in de bespreking naar voren kwam, zal ik in extenso niet optekenen. Alleen nog dit. Het mooiste zou zijn voor onze gemeenten om „Lofzangen en Gebeden" te gebruiken totdat de Commissie, waarin afgevaardigden uit verschillende Protestantse kerkgenootschappen zitting hebben, gereed is met een liederenbundel die minstens een paar eeuwen zal stand houden. Deze commissie hoopt zo spoedig mogelijk klaar te komen, al zal het dan ook nog wel enkele jaren, hoogstens 12 jaar, duren. Aan de hand van die bundel zouden wij dan ons eigen liederenboek kunnen samenstellen. Dan is er op het gebied van zingen toch eenheid te bespeuren in de Prot. Kerken in weerwil van enige verscheidenheid. Maar de voorraad is uitverkocht en sommige onzer gemeenten moeten veranderen. Een gereviseerde uitgave van „Lofzangen en Gebeden" zou te kostbaar zijn. Zo blijkt de enige uitweg voor die gemeente, die zich niet op tijd verzekerd hebben van een voorraad „Lofzangen en Gebeden" over te gaan tot het ingebruiknemen van de Ned. Herv. nieuwe bundel. Tenzij dat onze zangbundel-commissie nog een andere uitweg weet? —

(Wordt vervolgd.)

Naar

Schotland en Engeland

4

Hoe staat het met de voedselpositie in Schotland en Engeland?

Uit onze dagbladen zijn we al te weten gekomen, dat de rantsoenering in deze landen geen onbekend begrip is. Ik zou haast zeggen: het is daar precies hetzelfde als bij ons. Brood, boter, vlees, melk, eieren — alles op de bon. Melk is wel zéér schaars. Voor schoenen en kleding (tot linnenboorden toe) heeft men bonnen nodig. Textielpunten vormen een waardevol bezit. Dat bleek mij een en andermaal, toen men gewaar werd, dat ik ook de beschikking had gekregen over een aantal van zulke punten. De families, bij wien ik logeerde, waren zonder uizondering dankbaar voor de bonnen, die ik meebracht. Heel velen zijn van gevoelen, dat de oorlog nog niet voorbij is. Want de voedselpositie is aanmerkelijk slechter dan in de oorlogsjaren. Bovendien schijnt het dieptepunt nog niet bereikt te zijn. Met als gevolg, dat aan het adres van de tegenwoordige regering heel wat onvriendelijke opmerkingen gelanceerd worden. En bleef het daar nog maar bij. In het land kan men uit gesprekken en uit bepaalde dagbladen een behoorlijk sterke oppositiegeest waarnemen. Ik was nog in Schotland, toen op een Zaterdagavond Churchill voor de radio sprak en een krachtige aanval deed op de politiek van de huidige regering. Een week later diende de minister-president hem van repliek. Niet zuinig! Mr. Attlee kan zijn woord wel doen. Maar met woord en wederwoord alleen komt men er niet. De toestand in het Britse Rijk is en blijft voorlopig precair. De stakingen in de kolenmijnen, die tijdens mijn verblijf aldaar zonder enige overdrijving aan de orde van de dag waren, moeten ongetwijfeld als waarschuwende en ernstige symptonen worden aangemerkt. En Engeland is niet het enige land, waar dergelijke verschijnselen worden waargenomen. Daar vaart een politieke onrust mede als gevolg van de economische crises door de volken. Een vreselijke ontwrichting op alle gebieden van het leven demonstreert zich duidelijk voor ons aller oog. Bijzonder actueel is het vraagstuk van prijzen en lonen. Ik vermag niet te zeggen ten koste van welke offers dit vraagstuk eens zal worden opgelost. Of er nog wel een oplossing mogelijk is! In elk geval ben ik er zeker van, dat men niet slechts materiaal, of laat ik zeggen van ondeugdelijk materiaal, onmogelijk een wel gefundeerd en een de eeuwen trotserend toekomsthuis zal kunnen optrekken. Wanneer we vanuit de Schrift leren denken en wanneer we de ontwikkeling van het huidige wereldleven, zo goed en zo kwaad als dat gaat, proberen te volgen, dan kunnen we m.i. heel duidelijk constateren, zonder ontrouw te worden aan de aarde, dat de schauwen langer worden; en dat de zon van de tegenwoordige bedeling ter kimme neigt! De dag van de heerschappij van Jezus Christus is komende.

Wat ik met deze uitwijding heb willen betogen? Dat óó de christenen van Schotland en Engeland, wanneer ze slechts opmerkende zijn, de tekenen der tijden kunnen waarnemen. Want geen werelddeel en geen volk kan zich veilig stellen tegenover de opkomende storm. Er zullen gebeurtenissen plaats grijpen, die van invloed zijn op heel het wereldleven. Weest nuchteren en waakt!

Vanuit Lauriston heb ik enkele mooie reizen kunnen ondernemen. Ik was een morgen in Grangemouth, een zeehaven aan de Forth, tijdens de oorlogsjaren bekend geworden bij vele manschappen van de Nederlandse marine. De autotocht naar het zuidelzke gedeelte van de Schotse Hooglanden zal nog lang in mijn herinnering voortleven. Voor degenen, die in Scholand niet onbekend zijn, deel ik mede, dat we zijn geweest in de buurt van Loch Katrine.

De tweede Zondag in Schotland kerkte ik 's morgens in de Church of Scotland; de kerk, waartoe mijn gastheer behoorde. 's Middags was ik in de Bapt. Gemeente in Falkirk, waar ik 's avonds op de markt ook nog een openluchtsamenkomst van de stadsevangelisatie bijwoonde. Deze openluchtsamenkomst werd op de markt gehouden. Verscheidene leden van de Bapt. Gem. gingen direct na de avonddienst, die om half zeven begon, naar deze samenkomst op de markt. De leider nodigde de omstanders uit een bijbeltekst te willen opzeggen. Dat ging werkelijk heel vlot. Het waren allemaal teksten met een evangelische strekking. Er werd veel gezongen. Enkele personen werden aangezocht een getuigenis te willen geven. Getuigenissen in de trant van het Leger des Heils. De stadsevangelist is de vader van Ds. Brown, van wie ik al eerder schreef.

Na een verblijf van negen dagen verliet ik Lauriston. De predikant van de Kerk van Schotland aldaar kwam nog even afscheid nemen. Als aandenken aan onze ontmoeting schonk hij mij een boek. En toen ging de reis naar Glasgow, waar ik gedurende enkele dagen de gast zou zijn van Dr. Coats, de rector van de Bapt. Theologische School in genoemde stad. Een stad van ongeveer een millioen inwoners. Er zijn 22 Bapt. Gemeen-

ten met ruim 5400 leden. Natuurlijk bracht ik een bezoek aan de School. De Theologische School en het Uniebureau van de Schotse Gemeenten zijn in één groot gebouw ondergebracht, West Regentstr. 113. Eén van de studenten, J. H. Swanson, bleek een goede kennis te zijn van onze student de Boer. In de herfst van 1944 hebben deze broeders elkaar in Limburg leren kennen. Een andere student was tijdens de oorlog 8 maand in Eindhoven en 5 maand in Nijmegen. Merkwaardig is, dat alle studenten in de oorlog hebben gediend, van wie enkelen zijn getrouwd. Toen de eorlog geëindigd was, hadden zij allen het verlangen om hun Heiland en Heer te dienen in een Bapt. Gemeente.

Glasgow is geen mooie stad. Ze ligt aan de Clyde. Een druk verkeer op de rivier. Want Glasgow is een drukke handelsplaats. Toen ik op zekere dag de Clyde afvoer tot aan de Arrankust, ontdekte ik een menigte oceaanstomers. Ook zag ik toen scheepswerven, die behoren tot de grootste in de wereld. Het grootste schip ter wereld werd op één van deze scheepswerven gebouwd. Hier aan de Clyde zag ik ook de fabriek van singernaaimachines! De boottocht duurde 10 uur. We voeren voorbij enkele eilanden en legden o.a. even aan in de schitterende badplaatsen Dunson, Roheray en Largs, waar vele vacantiegangers van boord gingen, terwijl anderen hun plaatsen weer kwamen innemen. Ik schatte de totale afstand op een 150 K.M. Het was al laat, toen ik 's avonds in de gastvrije woning van Dr. en Mevr. Coats terugkeerde.

(Wordt vervolgd).

ROTTERDAM—CENTRUM

Onder een overweldigende belangstelling werd op Zondag 19 Oct. j.l. 's nam. 4 uur onze doopdienst gehouden in het Sportfondsenbad, van Maanenstraat te Rotterdam. Een zestal, t.w. twee broeders en vier zusters, werden gedoopt, nadat zij het Woord van Christus in het geloof hadden aangenomen. De voorganger, Ds. Reiling, sprak een kort en ernstig, maar bovenal duidelijk woord tot allen. Hierna zong de zangvereniging een schone psalm, waardoor het samenzijn belangrijk aan inhoud won. De bediening van de doop der gelovigen werd door honderden buiten onze gemeenschap staanden, mede met de gemeenteleden, in alle stilte en met eerbied aanschouwd. Alle handelingen vonden plaats in goede orde. De aanwezige schare was zichtbaar ontroerd. De Heere schonk ons een zeer gezegend uur.

Wij weten dat het aanschouwen van deze schriftuurlijke handeling velen diep heeft getroffen en, naar wij hopen, tot nadenken zal brengen en hun de schoonheid heeft ontdekt van deze door de Meester bevolen opdracht.

En tenslotte was het een ure waarin de naam van onze Drieënige God werd geëerd en groot gemaakt ten aanhore van een grote schare.

V.

PERNIS

Geliefde broeders en zusters in onze Heere Jezus Christus. Ook Pernis mag zijn stem laten horen in ons weekblad. Maar wij stellen voorop: door Gods genade, daar Hij het was, die het alles gewrocht heeft. 5 Oct. is voor ons een onvergetelijke dag geworden. Wij mochten neerzitten onder de prediking van het Evangelie. Op zich zelf al een verbeurde zegen. Maar meer nog, wij mochten ons verheugen dat vijf nieuwe leden na belijdenis en doop aan de gemeente werden toegevoegd. Vijf nieuwe leden die hun hart door genade aan de Heiland hadden gegeven. Vrucht van de prediking des Woords door Gods Geest gezegend. Nog groter zegen. En ten derde mochten wij met onze nieuwe leden en verschillende broeders en zusters uit onze zustergemeenten aanzitten aan de Dis des N. Verbonds, waar God ons Zijn grote liefde en trouw in al zijn volheid liet zien in de breking des broods en in het vergieten van de wijn. Dit alles mocht geschieden door onze voorganger br. Baptist.

Br. Baptist las ons voor uit de H. Schrift Math. 3. Daaruit nam hij als overdenkingspunt het 15e vers. Jezus' eigen woorden: Laat nu af.... Hierover sprak onze broeder met al de liefde, die God in zijn hart gelegd had tot een schare van plm. 300 aandachtige hoorders, die samengekomen waren uit alle kerkelijke richtingen om deze dienst bij te wonen; iets wat nimmer in Pernis is gebeurd. Moge dit dan de vrucht van deze avond zijn, dat zij door het hoorbare Woord over de Doop en het zichtbare teken van de Doop en zijn rijke betekenis, Gods Woord geloven en aannemen en het van ganser harte gehoorzamen. U gevoelt, brs. en zrs., dat deze dag voor ons een dag van zegeningen was. Een doopdienst in onze eigen gemeente. Weer herinnert te worden aan onze eigen doop. Een zaal, het was een nieuwe autogarage met 300 toehoorders, vijf nieuwe leden, bediening van de Doop, viering van het Avondmaal, en God, Die deze avond met Zijn Geest in ons midden was. Hij is het, Die nog meer wil geven. Soli Deo Gloria.

Verder, altijd verder, zingt het lied en ook wij moeten weer verder. Wij hebben enige ogenblikken mogen stilstaan bij deze mijlpaal in ons gemeenteleven, maar wij moeten weer verder gaan. Moge dan God, Die ons en u zo rijkelijk gezegend heeft, door zondaar te brengen aan Zijn voet, zo hier als als in andere gemeenten, moge Hij ons bekwamen door Zijn Geest om trouw te zijn in Zijn dienst en meer en meer te geloven en te vertrouwen in Zijn Woord en beloften.

Met hartelijke groeten en Gode bevolen,
De uwen in Christus,
Bapt. gem. te Pernis.

Onze jongens

Nog eenmaal de Kerstpakketten-actie

Intussen zijn er nog weer 5 nieuwe adressen bijgekomen, zodat er totaal 96 pakjes zijn verzonden.

Wij hoorden reeds de opmerking, dat we zo weinig hadden gestuurd. Inderdaad had het meer kunnen zijn, maar wij wilden ook niet graag zenden wat de Niwin in de kerstpakketten verzonden heeft; zodoende is het dat geworden, wat we u bericht hebben.

Wij hebben ook enkele dienstweigeraars, en die zullen ook niet vergeten worden, hoor!

Nu hopen we maar, dat er *een stroom van giften naar Haarlem* zal vloeien, want dan zullen we D.V. ook zorgen dat onze jongens een Paaspakket zullen krijgen.

Heeft uw gemeente reeds een collecte voor dat doel gehouden?

Hebt gij uw gift reeds gegeven?

Als allen iets doen kan er minstens f 1000.— binnenkomen. Deze actie heeft ons aller sympathie en is aller steun waard!

Lectuur

Nu en dan ontvangen wij iets, dat we doorzenden naar Indonesië. Heus, u zendt niet teveel hoor! Maar misschien is het mogelijk, dat iemand graag een goed week- of maandblad door wil sturen. Vraagt u dan gerust bij ons 'n adres, dat we u ten spoedigste zullen zenden. Denkt u er eens over na of dat misschien iets voor u is.

De contactbrieven

Elke 14 dagen worden er nu een 140 van deze brieven verzonden. Hoe ze op prijs worden gesteld, getuigt onderstaande brief:

Hierbij doe ik weten dat ik met ingang van 16 Oct. gedemobiliseerd ben.

Ik deel u dit mede, omdat ik steeds van u een schrijven mocht ontvangen. Ik zeg u hiervoor dan nog hartelijk dank voor deze Contactbrieven. Want bovenal is het geestelijk leven toch een van de voornaamste punten van een militair. En hieraan kan dan ook nooit genoeg aandacht worden besteed, om dit op peil te houden. Vooral voor de jongens in Indië zullen deze brieven van zeer grote steun zijn. Deze hebben het, vergeleken bij de militairen hier in Holland, heel wat moeilijker. Maar God is overal dezelfde of we nu in Indië of in Holland zijn. En als we nu maar op Hem vertrouwen, en ons leven in Zijn hand stellen, dan zal Hij ons overal dicht nabij zijn.

Ik vond het altijd fijn om de Contactbrief te ontvangen en heb hem altijd doorgegeven aan de andere jongens op de kamer. De ene stelde er meer belang in dan de andere en zodoende hoop ik ook dat hij voor anderen een zegen is geweest. Voor mij zelf in ieder geval wel.

Met hartelijke groeten,
namens al „onze jongens",
K. PRINS, secr. mil. comm.

Mededelingen

ZONDAGSSCHOOLLEIDERS(STERS) „WEST"

De 8ste Nov. wordt D.V. te Amsterdam, Kerkstr., des middags om drie uur een conferentie gehouden onder leiding van Ds. H. v. d. Werf, 2e Exloërmond.

Een belangrijk programma wacht u.

Niemand blijve thuis.

Met hartel. groeten namens 't bestuur,
G. HOFER,
sectie Zondagsschoolver. „West".

AGENTEN

die nog niet de abonnementsgelden afdroegen verzoek ik vriendelijk en ook, nu het reeds November is, dringend om deze nu dadelijk over te maken. Regel en orde moet ook hierin zijn terwille van het belang van ons blad.

De Administrateur.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2869
VRIJDAG 31 OCT. 1947

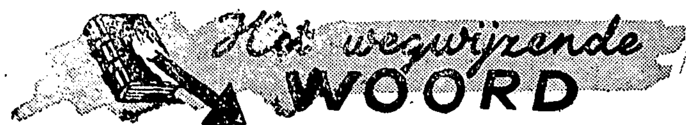
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Waakt!

Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!

Christen ontvangt, nadat hem bij het kruis de brandende last zijner zondeschuld is afgevalen, de verzekering van de vergiffenis zijner zonden, zijn vuile klederen worden verwisseld voor andere kledij en een der lichtende gestalten geeft hem een perkamenten rol. Op de verdere weg, die hij gaat, moet hij de heuvel der moeilijkheden beklimmen. Halverwege, als hij nauwelijks voort kan, is rustplaats en dankbaar strekt hij zich uit, met welgevallen het kleed beziend en later zich wijdend aan de lectuur van de rol. Dan slaapt hij in. De rol valt hem uit de handen. Als hij, opgestaan en haastig verder reizend, in gevaar komt, wil hij de rol grijpen, doch vindt die niet. Hij moet terug tot de plaats, waar hij ze verloor.

De slaap komt zo onhoorbaar nader. Langzaam, maar overmachtig haast. Even nog vecht men, maar steeds geringer wordt de weerstand, steeds zoeter het wegzinken en weldra reageert de geest niet meer. De wereld wentelt verder en de stroom van het leven schuift voort, doch de slapende is onbewust.

Waakt! zegt Jezus. Zulk een woord doet denken aan de nacht. Wanneer anderen zonder notie van het rondom hen zich voltrekkende neerliggen, weest gij dan wakker. Zoals de portier bij de ingang de wacht moet houden. De mensen van alle tijden hebben over hun eigene tijden altijd eigene gedachten gekoesterd en wij zien, dat zij dikwijls mistastten in de duiding der gebeurtenissen, dat moge ons niet weerhouden daarom juist met grote aandacht de tekenen der tijden gade te slaan. Het misduiden der vorige geslachten zou ons een wiegelied kunnen zijn, waarvan sommige woorden luiden: Sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zo, als het begin der schepping geweest is.

Waakt! zegt Jezus. Naarmate de avond valt en het zicht slechter wordt, weest gij des te scherper en sla vanaf de hoogten van het profetisch woord, dat als een licht in duistere tijden schijnt, de bewegingen der volken en de levensgedragingen der enkelingen gade. De ontbinding zal namelijk de gehele mensengemeenschap aantasten. Het leven zal uiteenvallen en de delen zullen zich tegen elkander keren.

Waakt! zegt Jezus. Hij wist hoe gemakkelijk de aandacht verslapt, de spanning wijkt, het gebod zijn dringend karakter verliest en de geest, verzadigd van vermeend heil, zich neerlaat op de stoel der vaderen en vóór de slaap de daden der gelovigen van alle eeuwen overpeinst. Waakt! en slaapt niet gelijk een Simson, die beroofd werd en slaapt niet gelijk Simson, die ook niet één uur kon waken en daarom het volgend uur een ellendige zonde bedreef.

Waakt! zegt Jezus. Waakt naar alle zijden. Waakt als een Daniel, toen een despoot hem een zekere weg wilde opdrijven. Beter dan een David, toen hij op het dak wandelde en naar beneden kwam. Als een Zacheus, die direct zich vrijmaakte van onrechtvaardig verkregen gelden. Waakt! altijd en in het bizonder als gij ziet, dat de duisternis toe- en de liefde afneemt. Dat uw innerlijk leven voortdurend in spanning leve, te luisteren sta, gereed zijn om te werken. Want ledigheid is des duivels oorkussen en velen slapen erop in. Waakt! Werkt! Bidt! Een mijner kennissen werkt ergens in een fabriek. Hij had de vroege dienst, van zes tot twee. Acht jaren lang had hij zonder enige aanmerking trouw zijn werk gedaan. Tot op de dag, dat hij, ongeveer kwart voor twee even naast zijn machine zat, die het werk wel deed, en overmand werd door de slaap. De chef passeerde en wilde hem op staande voet ontslaan. Men mag op verantwoordelijke post niet slapen. De man kwam er met een boete af.

Waakt! zegt Jezus.

Straks passeert de Heer.

HUIZINGA.

Vergadering van de Broederschap van Baptisten Voorgangers op Woensdag 22 Oct. 1947 te Utrecht

Openingswoord van de voorzitter Ds. J. W. Weenink

Wat willen wij: Zending of geen Zending?
of: Zijn wij Geneverstruikmensen of Bergenverzetters?

Het verheugt ons elkander in de oude bisschopsstad, Trajectum of Trecht weer te mogen ontmoeten. Wij bewaren de aangenaamste herinneringen aan de voorgaande broederschapsbijeenkomst hier, die, gehuld in de nevelen van het verleden, haar bijzonderheden voor de meesten onzer wel zal verloren hebben.

De tijden zijn grimmiger geworden. Daarover zullen wij allen het wel eens zijn.

Als de kunstenaar ons de maand October voorstelt als een genoeglijk gezin, waarvan moeder en baby vertrouwelijk tegen vader aanleunen — een welsprekend beeld van tevredenheid — dan moge dat geheel in overeenstemming zijn met de opvattingen van de 19de eeuw en meer in het bijzonder van haar laatste decennia; en ook wel kloppen voor een uitzonderlijke familiekring in stad of dorp van onze dagen, maar voor wat ons volk en de volken der wereld van thans betreft, is het niets minder dan satire.

De krachten van de ontbinding dansen haar wilde dans en spelen haar verwoestend spel in en vòòr en nà deze maand, en wij vragen ons met een beklemd gemoed af wat het einde zal zijn.

Beeld van tevredenheid?

En intussen hebben twee ideologiëen — het kapitalisme en het communisme: ideologiëen, die elkander niet kunnen verdragen — haar millioenenvolken gevonden. Zij monsteren elkander gelijk twee worstelaars, die wachten op het teken van de start. Zij peilen elkanders krachten als twee jongens, die bij uitdagende blikken elkander tartende lichte stoten geven, totdat zij, in woede ontbrand, zich met al hun reserves op elkander werpen.

En de onrust verteert de grote schare van toeschouwers, die allen wel weten, dat zij wegens ruimtegebrek als slachtoffers, van de strijd der beide partijen zullen vallen.

* * *

Tijden als de onze, terecht genoemd de laatste dagen, zijn vaker verschenen op het toneel van de historie, al waren zij dan niet zo toegespitst en veelomvattend als dat thans het geval is.

En het is opmerkelijk, dat zij steeds in zich hebben gedragen het licht van de Zoon van God zelfs dermate, dat er van Zijn wederkomst gesproken kan worden.

Wij zouden kunnen heenwijzen naar de eerste vervolging der Christenen in Jeruzalem en het licht, dat van de getrouwen en in het bijzonder van Stefanus glansde.

Wij zouden in herinnering kunnen brengen de hopeloze toestand, waarin na ruim een millennium Christendom het gedesillusionneerde en gedemoraliseerde en gepauperiseerde Europa vervallen was, en het licht, dat door Franciscus en zijn bedelmonniken gedragen werd tot zelfs aan de Baltische kust toe.

Wij zouden ook kunnen wijzen op de laatste helft der 18e eeuw, toen Frankrijk meer dan ooit onbekommerd om de fundamentele sociale waarheid, dat gerechtigheid een volk verhoogt, onwillens en onvermijdelijk de weg baande voor zijn verschrikkelijkste revolutie; toen Engeland en het gehele westelijk deel van ons continent politiek, economisch en religieus door een bankroet werden bedreigd, en toen het licht van de zoekende goddelijke liefde brandde in William Carey, Andrew Fuller en anderen en deze zich verenigden tot de B.M.S.

* * *

Tijden als de onze, terecht genaamd de laatste dagen. *Broeders, hebben wij de voetstappen van Christus reeds horen vallen en het licht Zijner gestalte al ontwaard?*

Hij is ook onder ons gekomen. Leg uw oor slechts te luisteren en scherp uw oog.

Wat betekent dat daverend gejuich in het kamp der jongeren? Wat is het, dat de N.B.J.B.ers dringt hun offers bijeen te brengen voor de arbeid der zending met een geestdrift, die ons telkens verrast?

Wàt is het, dat op het budget van deze beweging thans getallen voorkomen, waaraan voor enige jaren niet viel te denken, terwijl deze beweging toch in ledensterkte niet veel is toegenomen?

Geruime tijd hadden wij slechts voor één zendelinge zorg te dragen en er waren gemeenten genoeg, die haar zustergemeenten daarom uitnemender achtten dan zichzelve. Nu bereiden zich drie ernstige, toegewijde jonge mensen voor, die door de wijze en voorzichtige algemene vergadering der Unie als candidaat-zendelingen zijn aangenomen, terwijl er meerderen zijn, die hun voetstappen wensen te drukken.

En intussen zijn de tijden somber en is het uitzicht naar alle zijden troosteloos.

Wat hebben deze dingen ons te zeggen?

De Heer is in het kamp der jongeren en in dat der ouderen verschenen!

* * *

Wij moeten Hem de weg bereiden.

De laatste maanden hebben wij met elkander gedacht, gesproken, geschreven over een eigen zendingsterrein. Een en ander heeft reeds enige vorm gekregen: Afrika's tropisch binnenland heeft onze bijzondere genegenheid opgewekt.

Een eigen zendingsterrein spreekt niet weinig tot onze verbeelding.

Maar geven wij ons wel rekenschap van de inhoud ervan?

Het drijven van zending op een eigen terrein behoort op een verantwoorde wijze te geschieden. Dat wil zeggen dat wij minimaal voor een zendeling met zijn vrouw, een dokter met zijn vrouw, een onderwijzer met zijn vrouw, een of twee verpleegsters of helpers, alsmede voor een kerk, een ziekenhuis, een school, enkele woningen hebben zorg te dragen.

Wat ziekenhuis en school betreft, daarover behoeven wij ons geen muizenissen te maken. Zij verrijzen in het belang van het algemeen en zullen wel door de staat worden gefinancierd. Hetzelfde kan gezegd worden van het salaris van de onderwijzer, en wellicht ook voor een klein deel van het salaris van de dokter.

Maar dan blijft er toch nog voor ons een niet te onderschatten taak over, n.l. het bijeenbrengen van de

salarissen, reiskosten, beroepskosten van 4 tot 6 personen, zijnde f 18.000 à f 20.000 per jaar.

Deze getallen doen ons bibberen en wij vragen ons onwillekeurig af: kunnen wij niet met een kleinere staf toe?

Aanvankelijk zal dat niet anders mogelijk zijn — het voorbereidende werk moet eerst gebeuren en wij hebben alle benodigde krachten niet dadelijk ter onzer beschikking — doch bij een normale ontwikkeling van de arbeid — en wij zouden toch zeker er niet aan denken om ermede te beginnen, indien wij vooraf weten, dat hij zich niet minstens normaal ontwikkelen kan — zal hij binnen een klein getal jaren een minimum kader van 6 à 7 personen vragen, die van ons een jaarlijks offer afdwingen van plm. f 20.000.

Alles bij elkaar genomen zijn wij bij een eigen zendingsonderneming binnen 2 à 3 jaar voor het onderhoud verantwoordelijk van minstens 4 personen, wat een uitgaaf meebrengt van plm. f 10.000 à f 12.000 per jaar; en na ongeveer 10 jaar voor het onderhoud van een complete staf, waarvoor wij op ons budget f 20.000 per jaar moeten uittrekken.

Met andere woorden: een eigen zendingsterrein dwingt ons een tienjarenplan af met een inzet van jaarlijks f 10.000 en een finish van jaarlijks f 20.000.

* * *

Wie zal dat betalen, zoete lieve Gerritje?

Kan de U.Z.C. (Unie Zendings Commissie) uitkomst geven?

Wij hebben niets anders dan waardering voor het mooie werk der U.Z.C. met haar ijverige secretaris, Ds. Hooghwinkel, maar wij doen haar zeker niet in haar eer tekort, wanneer wij als ons gevoelen te kennen geven, dat haar krachten geheel ontoereikend zijn. Zij steunt op Unie Commissie en algemene vergadering en beiden zijn krachtens haar aard te zeer geconcentreerd op de arbeid binnen onze grenzen en er door geabsorbeerd, dan dat zij met enige kans op succes een zendingsonderneming, waaraan zulke hoge kosten verbonden zijn, zouden kunnen mogelijk maken.

Wij moeten een andere weg inslaan.

* * *

Een andere weg.
Welke die andere weg is?

1. Het zenden van een deputatie van 2 personen naar de gebieden in Centraal Afrika, die voor een eigen zendingsterrein in aanmerking komen.

Wat weten wij eigenlijk van het zendingsterrein af, dat het Baptist Zendelingengenootschap in Londen ons wil over doen?

Wat is zijn bevolkingsdichtheid?

In de Congo werken behalve de Engelse zendelingen drie Amerikaanse, een Canadese, een Noorse, een Zweedse, een Deense Baptiste vereniging, bovendien vele verenigingen, die het woord Baptist niet in haar vaandel voeren maar toch Baptist zijn, verder de Doopsgezinden, de Kwakers, de Methodisten, Presbyterianen, enz. enz. In totaal niet minder dan 43 verenigingen!

Met een samenspreking over deze plannen met de daarvoor in aanmerking komende organisaties alsmede overheidspersonen zouden wij ontschatbare voordelen kunnen doen.

En zijn wij niet aan de toekomst van ons zendingswerk en aan ons nageslacht verplicht zulk een deputatie op informatie uit te sturen!

Zulk een deputatie zal ons een f 6000.— kosten, maar is dit bedrag niet onbeduidend vergeleken bij jaarlijkse sommen van f 20.000 en meer, die geofferd moeten worden?

En verlies niet uit het oog dat deze f 6000.— niet geheel verloren zijn. Immers zal die deputatie een rapport moeten uitbrengen, verlucht met allerlei foto's, dat natuurlijk in boekvorm wordt uitgegeven in een oplaag van 2000 ex. Tegen de prijs van f 3.— à f 4.—. Wie onder ons zal er niet naar grijpen? Indien dat boek een smaakvolle inhoud wordt gegeven, kan het een werkje worden voor ons gehele Nederlandse volk!

2. Verder vergt ons eigen zendingswerk een organisatie, die even omvangrijk, ja omvangrijker is dan die van onze Unie van Baptisten gemeenten.

Wij zouden deze organisatie kunnen noemen: **Vereniging Hart van Afrika.**

Leden dezer vereniging kunnen zijn: alle Baptisten gemeente, aangesloten bij de Unie; alle verenigingen van deze gemeenten uitgaande, als Ned. Bapt. Vr.beweging, de N.B.J.B., alle gemeenten, die, ofschoon niet bij de Unie aangesloten, op de belijdenis van het geloof dopen, enz.

Deze vereniging houdt éénmaal per jaar haar *„Hart van Afrika"-dag*, of jaarvergadering. Zij organiseert haar gewestelijke *„Hart van Afrika"-conferenties.* Zij publiceert zendingslectuur voor groten en kleinen. Zij bewerkt de Zondagsscholen, en wekt alle haar medewerkers op om de cirkel van belangstellenden zo wijd mogelijk te trekken.

* * *

Achttien tot twintig duizend gulden per jaar!

De jongste volkstelling zal uitwijzen dat het getal dergenen, die zich tot de Baptisten van Nederland rekenen, de twintig duizend nabij komt, vermoedelijk overtreft.

Dat wil zeggen: f 1.— per Volkstelling-Baptist, of 2 cent per week.

Het is enkel zaak om de Volkstelling-Baptisten te bereiken, een zaak van organisatie.

* * *

De tijden gaan zwanger van onheil.

Maar de Heer is in het kamp der jongeren en in de verte de ouderen verschenen.

Zullen wij Hem de weg bereiden?

Wanneer ik U gevoel, U heb, U drage,
  mij onbewust, Uzelf ben, mij niet meer,
U noemen kan, mijn God, en zonder klagen
  herhalen: God, mijn God en lieve Heer!

dan zijn wij geen geneverstruik-mensen, zoals eens een Elia, maar bergenverzetters!

Geve God ons een conferentie, broeders, waarvan wij als bergenverzetters naar huis terugkeren.

Amen.

Losse Schakels

Feisser en de Kerk. We moeten wel in gedachtenis houden, dat Dr Feisser lid was van de Ned. Herv. Kerk en een harer predikanten. We moeten niet vergeten, dat het hem onmogelijk gemaakt is, predikant dier Kerk te blijven. Hij is uit zijn ambt ontzet. En de reden daarvoor was niet een zondige levenswandel, doch zijn gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift. Tussen Feisser en de Kerk zijner dagen stond de Schrift. Dat was Feisser's

overtuiging. Hij geloofde in gehoorzaamheid aan dat Woord te moeten handelen gelijk hij deed. De Bestuurders der Kerk verklaarden, dat dat in strijd was met de bepalingen der Kerk, die daardoor in haar bestaan bedreigd werd. Terwille van de Kerk moest Feisser wijken — Het is nodig, dat het jonge geslacht dat onthoudt — ook ter bepaling van eigen houding ten opzichte van dat lichaam.

Het Kerksysteem. Feisser kan zich vergist hebben in de vraag, hoeveel levendgemaakte zielen zich in de Ned. Herv. Kerk te Nijeveen in zijn dagen bevonden. Hij zag er onder de leden ambtsdragers en niet-ambtsdragers naar verhouding heel weinigen, die, naar zijn gevoelen, inderdaad leden waren van het Lichaam van Christus en dus leden konden zijn van een Kerk, die zegt dat Lichaam te openbaren. —

Maar de vraag of Feisser zich in dat cijfer vergiste is van weinig belang. Laten er twee of tienmaal zoveel geweest zijn — de zaak waarom het ging was deze: of ze volgens het systeem der Kerk er bij hoorden, ja dan neen. De Bestuurders der Kerk zeiden: ja! Het systeem der Kerk gedoogde het, dat er kindertjes gedoopt werden, mensen, die niet geloofden, lid werden en het Avondmaal vierden en een ambt ontvingen. Feisser had niet naar geloof te vragen bij deze dingen. Hij mocht het geloof wel verkondigen; hij mocht het Evangelie wel klaar en krachtig en zuiver prediken. Maar hij moest dat helemaal laten buiten de opbouw der Kerk. Bij de opbouw der Kerk: bij Doop en Avondmaal en ambt kwam dat niet ter sprake. Die moest plaats hebben naar een andere regel dan die des geloofs. Feisser mocht het Woord wel v e r k o n d i g e n, maar hij mocht niet naar het Woord h a n d e l e n. En zijn leus was — of werd sedert hij die ervaring in zijn Kerk had opgedaan: „Spreek alzo *en doe* alzo!"

Het Kerksysteem en de gelovigen. In Feisser's Kerk waren gelovigen. Veranderde dat wat aan het systeem? Nu moge men zeggen (en we stemmen daar dankbaar mee in) dat er in onze dagen in de Kerken vele gelovigen zijn —, is daardoor het systeem veranderd? De over- en overgrote meerderheid der gelovigen in ons vaderland vindt men in de grote Kerken: De Roomse Wereldkerk, de Hervormde Volkskerk en de Ger. Familiekerk. Moet deze waarheid ons oordeel over het systeem bepalen? Waarop stuitte Feisser? Op ongelovigen? Neen immers! Hij viel als Nieuw-testamentisch christen over het *Systeem* der Kerk. De vraag waarom het voor ons, Feisser's geestelijke nakomelingen gaat, is niet of er procentsgewijs niet veel en veel meer van harte gelovigen in de Kerken onzer dagen zijn dan in de Kerk zijner dagen maar of de Kerk zélf is veranderd. Het gaat niet om de kerk*leden* maar om het Kerk*systeem*.

Zuivere positie. We blijven ons onze verwantschap met medegelovigen in Christus boven alles uit wel bewust. We erkennen ze dierbaar als onze broeders en zusters. We hebben een geschil — niet met hen — maar met de Kerk. En nu een van beiden: of Feisser heeft de eis van het Nieuwe Testament verkeerd verstaan, en wij met hem, of we moeten afwijzend staan tegenover het lichaam dat hem gezegd heeft, dat voor hem als predikant in haar midden geen plaats was. — In de kop van ons blad staat, dat het gewijd is aan de verbreiding van de beginselen van Nieuw Testamentisch Christendom. Dat maakt ons tot oppositie. Niet van enige sectehoek uit bestrijden wij het kerksysteem. We doen dat niet hooggevoelend; we doen het niet met voorbijzien van het vele goede, dat de in de Kerken georganiseerde gelovigen — ook als Kerken — gedaan hebben. We beseffen de waardij van de Kerk, als georganiseerde Christenheid, voor het volksleven wel. — Daarin, dat zij georganiseerde Christenheid is, ligt onze verwantschap als Baptisten gemeenschap met haar. Immers, al zijn we méér dan Christenheid, n.l. gemeenten van gelovigen, zo zijn we toch óók Christenheid. We vergeten bij het onderscheidende niet, wat ons verbindt met hen, die in het kerksysteem leven.

Breuk met de „Kerk". Wanneer de Bestuurders der Ned. Herv. Kerk, die Fesser uit zijn ambt ontzet hebben, het goed gezien hebben (en de Kerk heeft nog nooit gezegd, dat dat niet zo was) en wij van oordeel zijn, dat Feisser's houding voortvloeide uit gehoorzaamheid aan het Nieuwe Testament, dan blijft de breuk met de Kerk nog steeds geboden. Daarmede breken we niet met de gelovigen, die in de Kerk leven, haar dienen en liefhebben, maar met het *systeem*, waaronder zij leven. Op ander terrein zullen we gaarne met hen samenwerken, maar aan de bloei van het kerksysteem zullen we niet mee werken. De kinderdoop is de grondfout van het systeem. Daarmede is het fundament der Kerk in de natuur gelegd, terwijl de wortel der gemeente in de hemel ligt. Ons verschil met de Kerk is niet gradueel maar principieel. Het is geen kwestie van meerdere of mindere zuiverheid, maar van uitgangspunt. Krachtens haar systeem sluit de Kerk op de natuur aan, terwijl de gemeente in haar bouworde op de hemel aansluit.

In de omgang. Ons bestaan is getuigenis. We zouden ons verheugen als het gesprek kon worden. De manier, waarop we ons getuigenis geven is echter van groot belang. De waarheid moet betracht worden in liefde. We zullen niet ontkennen, dat daarin door ons wel eens gefaald is. Té licht werd soms vergeten, dat, wat naar onze overtuiging verkeerd was voor anderen dierbaar was. Hun vroomheid en de dienst van God was voor hen buiten deze vormen niet bestaanbaar. Ze waren anders opgevoed en onderwezen. Eerbied was hen bijgebracht voor de Kerk en haar handelingen. In die vormen zagen en beleefden zij hun omgang met God. En wie verstaat niet dat ze gehecht waren aan hetgeen van ouder op ouder was overgeleverd en door een eeuwenoude traditie gesteund werd? Wie zou iets eerbiedwaardigs maar zo direct kunnen loslaten? — Wie naar ons luisteren zal, mag zeker niet worden afgestoten door de toon, waarop de dingen gezegd worden. Het geluid, dat we laten horen moet zuiver zijn en is het zuiver, dan mag het krachtig zijn. Want het gaat om de gehoorzaamheid aan de Heer. — Maar drijft ons de liefde tot de Heer en de Zijnen, dan zal ons werk gedaan worden onder voortdurend gebed. — Die buiten zijn moeten echter aan ons kunnen zien, dat we gelukkig zijn in onze weg. Vertragen we zélf; laten we het kerkgebouw leeg staan en de dominé maar wat zwoegen, dan .... ja, zijn we dan wel wat meer waard dan de bijl ....?

L.

Verslag

van de 24ste Conferentie der Broederschap van Baptisten Predikanten

Deze vergadering, gehouden op Woensdag 23 en Donderdag 24 Oct. in de zaal van de Bapt. Kerk te Utrecht, mocht zich dit jaar verheugen in een zeer grote opkomst. Niet minder dan 33 voorgangers, waarvan zelfs twee uit België, tekenden namelijk de presentielijst. Wel een bewijs dat de naam Broederschap niet enkel een aanduiding is van een aantal voorgangers, maar inderdaad uitdrukt en inhoudt wat het zegt. „Wat is er in een naam" wordt wel eens schamper opgemerkt. En terecht. De vlag dekt niet altijd de lading — soms is het slechts bedoeld als camouflage, dus een leugen en bedrog. Maar Goddank, onze Broederschap is een ware en hechte band — en wij hebben het allen in deze dagen weer opnieuw gevoeld en ervaren. De zegen is dan ook niet uitgebleven, want verrijkt naar de geest en blij van hart is ieder weer huiswaarts gekeerd, om met nog grotere toewijding de vaak zware en toch ook zo schone taak te aanvaarden.

Als naar gewoonte ging aan de Conferentie een vergadering van het Pensioenfonds vooraf. Wat er zoal besproken is behoeft niet vermeld — alleen zij opgemerkt dat, nu dit fonds een Uniezaak geworden is, voor de laatste keer de vergadering in deze zin werd gehouden. Een woord van waardering werd nog gesproken in 't bijzonder aan Ds. Reiling, die zovele jaren met toewijding en nauwgezetheid de functie van penningmeester getrouw heeft verricht.

De eigenlijke Conferentie werd om 10 uur 's morgens geopend met een bidstond en het zingen van het lied „O Leven onzer ziel, o Jezus, kom ons nader". Daarna heette de voorzitter Ds. Weenink alle broeders hartelijk welkom en sprak een inleidend woord dat als opschrift droeg: „Geneverstruikmensen of bergenverzetters". Dit opschrift zal niet nalaten uw nieuwsgierigheid te prikkelen en het zij u vergund de gedachten onder dit thema ontwikkeld en de moeite van het overpeinzen méér dan waard, te lezen, daar zij opgenomen zijn in dit nummer van „De Christen".

De ingekomen stukken waren slechts twee in getal. Ten eerste een schrijven van Ds. Visser Sr. die, helaas, niet aanwezig kon zijn door lichamelijke gesteldheid (tot het volgend jaar, broeder!) en ten tweede een brief met uitnodiging van de Bapt. gemeente te Sneek om aldaar het volgend jaar te vergaderen. Dan zal onze Broederschap n.l. haar 25-jarig jubileum vieren en waar zij te Sneek werd geboren, vonden alle voorgangers dit aanbod om op de geboortegrond dit feit te herdenken, zó mooi dat het onmiddellijk met algemene instemming werd aanvaard.

Nu volgde de verkiezing van voorzitter en secretaris. Natuurlijk werden Ds. Weenink en Ds. Visser Jr. opnieuw herkozen — al was het dan ook, dat laatstgenoemde broeder om ons een beetje te plagen, eerst medegedeeld had zich absoluut niet weer herkiesbaar te stellen. Van een plagerijtje houden wij echter allen wel eens — zolang het tenminste geen ernst wordt en dit was vanzelfsprekend, tenminste voor hen die deze uitnemende broeder kennen, niet het geval. Hoe zouden wij hem, die ook dit keer bij de voorlezing der notulen van de vorige Conferentie, gehouden te den Haag, blijk gaf van een aangeboren talent om deze dagen der Broederschap op zulk een prettige en humoristische wijze te verslaan, ook kunnen missen in deze functie?

Na een korte onderbreking, waarin koffie werd geserveerd door de altijd blij kijkende br. Zwart, koster der gemeente, werd de vergadering voortgezet met een inleiding van Ds. Bakker over het onderwerp „Achterstand of achterlijkheid". Deze broeder betoogde de noodzakelijkheid voor ons als voorgangers, om ons meer te bezinnen op de grote vragen van deze tijd. De studeerkamer moet geen overbodige luxe wezen, hoe zeer wij ook door de vele werkzaamheden in onze gemeenten in beslag genomen worden, doch een plaats zijn en blijven waar wij als geestelijke leiders worstelen om tot klaarheid te komen met de velerlei vraagstukken waarmee een predikant nu eenmaal te maken heeft. Moet het b.v. als achterstand of als achterlijkheid aangeduid worden, dat wij als Baptisten in Nederland nog nimmer tot een klare formulering van onze geloofsovertuigingen gekomen zijn? — In de bespreking die volgde, werd het aan de ene kant terdege aangevoeld als een gemis geen soort belijdenisgeschrift te bezitten, waarmee wij naar voren kunnen treden, om ieder die ons vraagt wat wij precies geloven een vast omlijnd antwoord te kunnen geven. Aan de andere kant was er echter onder de broeders ook een soort huivering te constateren, omdat zulk een geschrift gemakkelijk aanleiding geeft op de duur, als een knippatroon of enig en algemeen model, voor velen een bindend en knellend corset te worden. Hoe licht gaat een, bij aanvang warme en levendige belijdenis, later niet over tot een koude en starre formule! En wee dan degene die enigermate afwijkt in geestelijk postuur van zulk een modelbelijdenis! Een levend geloof, gebaseerd op de Schrift, laat zich niet voor eeuwen vastleggen in een geschrift, daar alles wat leeft de kracht der groei en ontplooiïng in zich draagt. Er moet ook in de Gemeente des Heeren ruimte zijn voor dit groeiproces geleid door de Heilige Geest. Door verscheidenheid van inzichten wordt ieder gedwongen tot nadenken, zowel voorganger als het eenvoudigste gemeentelid. —

Na veel discussie werd ten laatste als vrucht dezer bespreking besloten tot oprichting van een Theologische werkgemeenschap onzer voorgangers. Doel van deze werkgemeenschap is om de vele en velerlei problemen vanuit ons eigen gezichtspunt te benaderen en te belichten. Het verlangen om te komen tot uitgave van een eigen theologisch tijdschrift werd reeds gevoeld, maar zal voorlopig door de grote onkosten daaraan verbonden wel moeten achterwege blijven. Ds. Vegter en Ds. Bakker werden belast met de verdere regeling en uitvoering van deze zaak. Wij wensen hun veel succes toe. Dat deze pas geboren baby maar in een snelle groei zich mag verheugen!

Staande werd gezongen Lied 329 uit „Lofzangen en Gebeden" — onze eigen bundel wordt door de Broederschap altijd getrouw gebruikt en gij moest eens horen met welk een enthousiasme daaruit wordt gezongen! — om ons daarna weer neer te zetten, ditmaal aan de voeten van Ds. Tijman, die de gelegenheid kreeg om zijn gedachten over „Onze Liederenbundel" uit te spreken. Geenszins een nieuw, maar nochtans steeds een actueel onderwerp. Immers de grote vraag, die ons allen bezig houdt en in het harte brandt is: „Hoe nu verder" of anders gezegd: „Waar moeten wij uit zingen?" — Inleider deelde mede dat hij zeer critisch tegenover onze bundel stond, toen die voor het eerst het levenslicht aanschouwde. Deze houding toch is veranderd, zodra hij door de practijk in zijn nieuwe gemeente te Utrecht kennis kreeg aan de inhoud ervan. Al zingende waren hem de vele mooie liederen, die daarin zijn opgenomen, dierbaar geworden. Zingen toch betekent zijn

geloof belijden in het lied. Dit moet altijd zo mooi en goed mogelijk gedaan worden. Nu zijn er wel aanmerkingen te maken op en moeilijkheden met onze eigen bundel. Ten eerste is het nog niet geheel een „eigen" bundel te noemen. Sommige liederen kunnen feitelijk niet gezongen worden, daar zij ons geloofsleven niet zuiver vertolken. Doopliederen zoals wij die nodig hebben, ontbreken bijna. Onze kinderen op school leren de liederen en melodieën uit het nieuwe Hervormde psalmen- en gezangenboek — en brengt hen daardoor in verwarring, wanneer zij des Zondags in onze erediensten meezingen. — Ds. Haspers is reeds weer bezig met een algehele revisie van de psalmen enz. In kort, wij zijn er nog niet met onze bundel. Wat er zoal nog meer in de bespreking naar voren kwam, zal ik in extenso niet optekenen. Alleen nog dit. Het mooiste zou zijn voor onze gemeenten om „Lofzangen en Gebeden" te gebruiken totdat de Commissie, waarin afgevaardigden uit verschillende Protestantse kerkgenootschappen zitting hebben, gereed is met een liederenbundel die minstens een paar eeuwen zal stand houden. Deze commissie hoopt zo spoedig mogelijk klaar te komen, al zal het dan ook nog wel enkele jaren, hoogstens 12 jaar, duren. Aan de hand van die bundel zouden wij dan ons eigen liederenboek kunnen samenstellen. Dan is er op het gebied van zingen toch eenheid te bespeuren in de Prot. Kerken in weerwil van enige verscheidenheid. Maar de voorraad is uitverkocht en sommige onzer gemeenten moeten veranderen. Een gereviseerde uitgave van „Lofzangen en Gebeden" zou te kostbaar zijn. Zo blijkt de enige uitweg voor die gemeente, die zich niet op tijd verzekerd hebben van een voorraad „Lofzangen en Gebeden" over te gaan tot het ingebruiknemen van de Ned. Herv. nieuwe bundel. Tenzij dat onze zangbundel-commissie nog een andere uitweg weet? —

(Wordt vervolgd.)

Naar

Schotland en Engeland

4

Hoe staat het met de voedselpositie in Schotland en Engeland?

Uit onze dagbladen zijn we al te weten gekomen, dat de rantsoenering in deze landen geen onbekend begrip is. Ik zou haast zeggen: het is daar precies hetzelfde als bij ons. Brood, boter, vlees, melk, eieren — alles op de bon. Melk is wel zéér schaars. Voor schoenen en kleding (tot linnenboorden toe) heeft men bonnen nodig. Textielpunten vormen een waardevol bezit. Dat bleek mij een en andermaal, toen men gewaar werd, dat ik ook de beschikking had gekregen over een aantal van zulke punten. De families, bij wien ik logeerde, waren zonder uizondering dankbaar voor de bonnen, die ik meebracht. Heel velen zijn van gevoelen, dat de oorlog nog niet voorbij is. Want de voedselpositie is aanmerkelijk slechter dàn in de oorlogsjaren. Bovendien schijnt het dieptepunt nog niet bereikt te zijn. Met als gevolg, dat aan het adres van de tegenwoordige regering heel wat onvriendelijke opmerkingen gelanceerd worden. En bleef het daar nog maar bij. In het land kan men uit gesprekken en uit bepaalde dagbladen een behoorlijk sterke oppositiegeest waarnemen. Ik was nog in Schotland, toen op een Zaterdagavond Churchill voor de radio sprak en een krachtige aanval deed op de politiek van de huidige regering. Een week later diende de minister-president hem van repliek. Niet zuinig! Mr. Attlee kan zijn woord wel doen. Maar met woord en wederwoord alleen komt men er niet. De toestand in het Britse Rijk is en blijft voorlopig precair. De stakingen in de kolenmijnen, die tijdens mijn verblijf aldaar zonder enige overdrijving aan de orde van de dag waren, moeten ongetwijfeld als waarschuwende en ernstige symptonen worden aangemerkt. En Engeland is niet het enige land, waar dergelijke verschijnselen worden waargenomen. Daar vaart een politieke onrust mede als gevolg van de economische crises door de volken. Een vreselijke ontwrichting op alle gebieden van het leven demonstreert zich duidelijk voor ons aller oog. Bijzonder actueel is het vraagstuk van prijzen en lonen. Ik vermag niet te zeggen ten koste van welke offers dit vraagstuk eens zal worden opgelost. Of er nog wel een oplossing mogelijk is! In elk geval ben ik er zeker van, dat men niet slechts materiaal, of laat ik zeggen van ondeugdelijk materiaal, onmogelijk een wel gefundeerd en een de eeuwen trotserend toekomsthuis zal kunnen optrekken. Wanneer we vanuit de Schrift leren denken en wanneer we de ontwikkeling van het huidige wereldleven, zo goed en zo kwaad als dat gaat, proberen te volgen, dan kunnen we m.i. heel duidelijk constateren, zonder ontrouw te worden aan de aarde, dat de schauwen langer worden; en dat de zon van de tegenwoordige bedeling ter kimme neigt! De dag van de heerschappij van Jezus Christus is komende.

Wat ik met deze uitwijding heb willen betogen? Dat ook de christenen van Schotland en Engeland, wanneer ze slechts opmerkende zijn, de tekenen der tijden kunnen waarnemen. Want geen werelddeel en geen volk kan zich veilig stellen tegenover de opkomende storm. Er zullen gebeurtenissen plaats grijpen, die van invloed zijn op heel het wereldleven. Weest nuchteren en waakt!

Vanuit Lauriston heb ik enkele mooie reizen kunnen ondernemen. Ik was een morgen in Grangemouth, een zeehaven aan de Forth, tijdens de oorlogsjaren bekend geworden bij vele manschappen van de Nederlandse marine. De autotocht naar het zuidelijke gedeelte van de Schotse Hooglanden zal nog lang in mijn herinnering voortleven. Voor degenen, die in Scholand niet onbekend zijn, deel ik mede, dat we zijn geweest in de buurt van Loch Katrine.

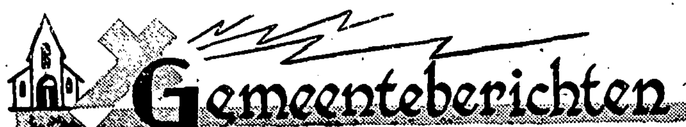
De tweede Zondag in Schotland kerkte ik 's morgens in de Church of Scotland; de kerk, waartoe mijn gastheer behoorde. 's Middags was ik in de Bapt. Gemeente in Falkirk, waar ik 's avonds op de markt ook nog een openluchtsamenkomst van de stadsevangelisatie bijwoonde. Deze openluchtsamenkomst werd op de markt gehouden. Verscheidene leden van de Bapt. Gem. gingen direct na de avonddienst, die om half zeven begon, naar deze samenkomst op de markt. De leider nodigde de omstanders uit een bijbeltekst te willen opzeggen. Dat ging werkelijk heel vlot. Het waren allemaal teksten met een evangelische strekking. Er werd veel gezongen. Enkele personen werden aangezocht een getuigenis te willen geven. Getuigenissen in de trant van het Leger des Heils. De stadsevangelist is de vader van Ds. Brown, van wie ik al eerder schreef.

Na een verblijf van negen dagen verliet ik Lauriston. De predikant van de Kerk van Schotland aldaar kwam nog even afscheid nemen. Als aandenken aan onze ontmoeting schonk hij mij een boek. En toen ging de reis naar Glasgow, waar ik gedurende enkele dagen de gast zou zijn van Dr. Coats, de rector van de Bapt. Theologische School in genoemde stad. Een stad van ongeveer een millioen inwoners. Er zijn 22 Bapt. Gemeen-

ten met ruim 5400 leden. Natuurlijk bracht ik een bezoek aan de School. De Theologische School en het Uniebureau van de Schotse Gemeenten zijn in één groot gebouw ondergebracht, West Regentstr. 113. Eén van de studenten, J. H. Swanson, bleek een goede kennis te zijn van onze student de Boer. In de herfst van 1944 hebben deze broeders elkaar in Limburg leren kennen. Een andere student was tijdens de oorlog 8 maand in Eindhoven en 5 maand in Nijmegen. Merkwaardig is, dat alle studenten in de oorlog hebben gediend, van wie enkelen zijn getrouwd. Toen de oorlog geëindigd was, hadden zij allen het verlangen om hun Heiland en Heer te dienen in een Bapt. Gemeente.

Glasgow is geen mooie stad. Ze ligt aan de Clyde. Een druk verkeer op de rivier. Want Glasgow is een drukke handelsplaats. Toen ik op zekere dag de Clyde afvoer tot aan de Arrankust, ontdekte ik een menigte oceaanstomers. Ook zag ik toen scheepswerven, die behoren tot de grootste in de wereld. Het grootste schip ter wereld werd op één van deze scheepswerven gebouwd. Hier aan de Clyde zag ik ook de fabriek van singernaaimachines! De boottocht duurde 10 uur. We voeren voorbij enkele eilanden en legden o.a. even aan in de schitterende badplaatsen Dunson, Roheray en Largs, waar vele vacantiegangers van boord gingen, terwijl anderen hun plaatsen weer kwamen innemen. Ik schatte de totale afstand op een 150 K.M. Het was al laat, toen ik 's avonds in de gastvrije woning van Dr. en Mevr. Coats terugkeerde.

(Wordt vervolgd).

ROTTERDAM—CENTRUM

Onder een overweldigende belangstelling werd op Zondag 19 Oct. j.l. 's nam. 4 uur onze doopdienst gehouden in het Sportfondsenbad, van Maanenstraat te Rotterdam. Een zestal, t.w. twee broeders en vier zusters, werden gedoopt, nadat zij het Woord van Christus in het geloof hadden aangenomen. De voorganger, Ds. Reiling, sprak een kort en ernstig, maar bovenal duidelijk woord tot allen. Hierna zong de zangvereniging een schone psalm, waardoor het samenzijn belangrijk aan inhoud won. De bediening van de doop der gelovigen werd door honderden buiten onze gemeenschap staanden, mede met de gemeenteleden, in alle stilte en met eerbied aanschouwd. Alle handelingen vonden plaats in goede orde. De aanwezige schare was zichtbaar ontroerd. De Heere schonk ons een zeer gezegend uur.

Wij weten dat het aanschouwen van deze schriftuurlijke handeling velen diep heeft getroffen en, naar wij hopen, tot nadenken zal brengen en hun de schoonheid heeft ontdekt van deze door de Meester bevolen opdracht.

En tenslotte was het een ure waarin de naam van onze Drieënige God werd geëerd en groot gemaakt ten aanhore van een grote schare.

V.

PERNIS

Geliefde broeders en zusters in onze Heere Jezus Christus. Ook Pernis mag zijn stem laten horen in ons weekblad. Maar wij stellen voorop: door Gods genade, daar Hij het was, die het alles gewrocht heeft. 5 Oct. is voor ons een onvergetelijke dag geworden. Wij mochten neerzitten onder de prediking van het Evangelie. Op zich zelf al een verbeurde zegen. Maar meer nog, wij mochten ons verheugen dat vijf nieuwe leden na belijdenis en doop aan de gemeente werden toegevoegd. Vijf nieuwe leden die hun hart door genade aan de Heiland hadden gegeven. Vrucht van de prediking des Woords door Gods Geest gezegend. Nog groter zegen. En ten derde mochten wij met onze nieuwe leden en verschillende broeders en zusters uit onze zustergemeenten aanzitten aan de Dis des N. Verbonds, waar God ons Zijn grote liefde en trouw in al zijn volheid liet zien in de breking des broods en in het vergieten van de wijn. Dit alles mocht geschieden door onze voorganger br. Baptist.

Br. Baptist las ons voor uit de H. Schrift Math. 3. Daaruit nam hij als overdenkingspunt het 15e vers. Jezus' eigen woorden: Laat nu af.... Hierover sprak onze broeder met al de liefde, die God in zijn hart gelegd had tot een schare van plm. 300 aandachtige hoorders, die samengekomen waren uit alle kerkelijke richtingen om deze dienst bij te wonen; iets wat nimmer in Pernis is gebeurd. Moge dit dan de vrucht van deze avond zijn, dat zij door het hoorbare Woord over de Doop en het zichtbare teken van de Doop en zijn rijke betekenis, Gods Woord geloven en aannemen en het van ganser harte gehoorzamen. U gevoelt, brs. en zrs., dat deze dag voor ons een dag van zegeningen was. Een doopdienst in onze eigen gemeente. Weer herinnert te worden aan onze eigen doop. Een zaal, het was een nieuwe autogarage met 300 toehoorders, vijf nieuwe leden, bediening van de Doop, viering van het Avondmaal, en God, Die deze avond met Zijn Geest in ons midden was. Hij is het, Die nog meer wil geven. Soli Deo Gloria.

Verder, altijd verder, zingt het lied en ook wij moeten weer verder. Wij hebben enige ogenblikken mogen stilstaan bij deze mijlpaal in ons gemeenteleven, maar wij moeten weer verder gaan. Moge dan God, Die ons en u zo rijkelijk gezegend heeft, door zondaars te brengen aan Zijn voet, zo hier als als in andere gemeenten, moge Hij ons bekwamen door Zijn Geest om trouw te zijn in Zijn dienst en meer en meer te geloven en te vertrouwen in Zijn Woord en beloften.

Met hartelijke groeten en Gode bevolen,
De uwen in Christus,
Bapt. gem. te Pernis.

Onze jongens

Nog eenmaal de Kerstpakketten-actie

Intussen zijn er nog weer 5 nieuwe adressen bijgekomen, zodat er totaal 96 pakjes zijn verzonden.

Wij hoorden reeds de opmerking, dat we zo weinig hadden gestuurd. Inderdaad had het meer kunnen zijn, maar wij wilden ook niet graag zenden wat de Niwin in de kerstpakketten verzonden heeft; zodoende is het dat geworden, wat we u bericht hebben.

Wij hebben ook enkele dienstweigeraars, en die zullen ook niet vergeten worden, hoor!

Nu hopen we maar, dat er *een stroom van giften naar Haarlem* zal vloeien, want dan zullen we D.V. ook zorgen dat onze jongens een Paaspakket zullen krijgen.

Heeft uw gemeente reeds een collecte voor dat doel gehouden?

Hebt gij uw gift reeds gegeven?

Als allen iets doen kan er minstens f 1000.— binnenkomen. Deze actie heeft ons aller sympathie en is aller steun waard!

Lectuur

Nu en dan ontvangen wij iets, dat we doorzenden naar Indonesië. Heus, u zendt niet teveel hoor! Maar misschien is het mogelijk, dat iemand graag een goed week- of maandblad door wil sturen. Vraagt u dan gerust bij ons 'n adres, dat we u ten spoedigste zullen zenden. Denkt u er eens over na of dat misschien iets voor u is.

De contactbrieven

Elke 14 dagen worden er nu een 140 van deze brieven verzonden. Hoe ze op prijs worden gesteld, getuigt onderstaande brief:

Hierbij doe ik weten dat ik met ingang van 16 Oct. gedemobiliseerd ben.

Ik deel u dit mede, omdat ik steeds van u een schrijven mocht ontvangen. Ik zeg u hiervoor dan nog hartelijk dank voor deze Contactbrieven. Want bovenal is het geestelijk leven toch een van de voornaamste punten van een militair. En hieraan kan dan ook nooit genoeg aandacht worden besteed, om dit op peil te houden. Vooral voor de jongens in Indië zullen deze brieven van zeer grote steun zijn. Deze hebben het, vergeleken bij de militairen hier in Holland, heel wat moeilijker. Maar God is overal dezelfde of we nu in Indië of in Holland zijn. En als we nu maar op Hem vertrouwen, en ons leven in Zijn hand stellen, dan zal Hij ons overal dicht nabij zijn.

Ik vond het altijd fijn om de Contactbrief te ontvangen en heb hem altijd doorgegeven aan de andere jongens op de kamer. De ene stelde er meer belang in dan de andere en zodoende hoop ik ook dat hij voor anderen een zegen is geweest. Voor mij zelf in ieder geval wel.

Met hartelijke groeten,
namens al „onze jongens",
K. PRINS, secr. mil. comm.

Mededelingen

ZONDAGSSCHOOLLEIDERS(STERS) „WEST"

De 8ste Nov. wordt D.V. te Amsterdam, Kerkstr., des middags om drie uur een conferentie gehouden onder leiding van Ds. H. v. d. Werf, 2e Exloërmond.

Een belangrijk programma wacht u.

Niemand blijve thuis.

Met hartel. groeten namens 't bestuur,
G. HOFER,
sectie Zondagsschoolver. „West".

AGENTEN

die nog niet de abonnementsgelden afdroegen verzoek ik vriendelijk en ook, nu het reeds November is, dringend om deze nu dadelijk over te maken. Regel en orde moet ook hierin zijn terwille van het belang van ons blad.

De Administrateur.

Advertentiën

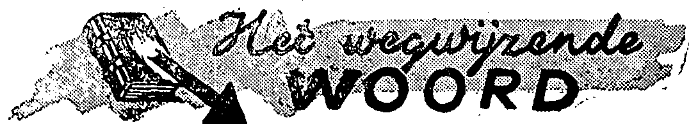
JAARGANG 64 - Nr. 2870
VRIJDAG 7 NOV. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032
ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

De grote Verdrukking

De grote verdrukking (in het vervolg afgekort met G. V.) wordt op meerdere plaatsen in de Schrift genoemd, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament.

De meest bekende plaats is die van de profetische rede: „Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal" (Matth. 24 : 21). Die G. V. is dus enig in haar soort, ze is niet voor herhaling vatbaar, ze komt slechts éénmaal. Er mogen vele verdrukkingen zijn en komen, doch de G. V. wordt van alle andere onderscheiden. Ook wordt gewezen op de tijd: „alsdan". Wanneer is dat? De G. V. wordt in verband gebracht met „de gruwel der verwoesting". Laat ons niet vergeten, dat er door de discipelen van de Heere Jezus een drietal vragen gesteld zijn. De 1e vraag naar aanleiding van de verwoesting van de tempel. Daarop heeft de Heer een duidelijk antwoord gegeven in Mt. 23 : 37 en 38. (Men leze ook Luc. 21 : 20—24.) De 2e vraag is die naar het *teken:* „en welk zal het *teken zijn van Uw toekomst?*" Tot de tekenen behoort de „gruwel der verwoesting". De 3e vraag: het teken van de voleinding der wereld.

De G. V. zal worden ingeleid met „de gruwel der verwoesting", en zal teken zijn van Christus' toekomst. Ieder Israëliet wist dat Jezus daarmede niet iets nieuws verkondigde, maar Zich beriep op het boek Daniël. Daniël had van deze „gruwel" geprofeteerd. Het gaat hier om datgene, wat in Gods oog een gruwel is, n.l. een afgodsbeeld. Reeds Nebucadnezar begon daarmee. In het dal Dura werd het beeld ingewijd en aanbidding van het beeld gevraagd; dat kostte Daniëls vrienden de vuuroven. — Hier in Matth. 24 gaat het om een beeld, staande in de heilige plaats, d.w.z. in de tempel. Doordat de Heer naar Daniël verwijst, is het uitgesloten, dat hier aan de tempelverwoesting van 70 n. Chr. gedacht moet worden. Daniël sprak in het geheel niet over de verwoesting van een tempel. Het gaat in Daniël over iets anders, n.l. over een ontwijding van de tempel en over de opheffing van de eredienst, van de cultus, door een vijandige wereldmacht. „Het gedurig offer zal weggenomen, en de verwoestende gruwel zal gesteld zijn". De tempel zal dan van de ware aanbidders verlaten zijn! Dat is ook in de geschiedenis gebleken. Daniëls profetie heeft een historische vervulling gehad, toen Antiochus Epiphanes op het brandofferaltaar te Jeruzalem een klein altaar plaatste voor Zeus. Christus gebruikt nu deze profetie van Daniël, om naar de toekomst heen te wijzen; en meer bepaald wordt Judea hier aangewezen als de plaats waar zich het toneel zal afspelen. Het blijkt dat het profetische woord zo rijk is van inhoud, dat het niet met eenmaal uitgeput is, maar meerdere vervullingen kan hebben. Een enkel voorbeeld: de „zwangere maagd" uit Jesaja's profetie heeft een vervulling gehad in een ten tijde van Jesaja levende vrouw, die haar kind de naam gaf: Immanuël. Het N. T. geeft wéér een vervulling of liever „de vervulling" n.l. in de maagd Maria en de geboorte van Christus.

De historische vervulling van Daniëls profetie — men leze de Makkabeën — laat ook een „vervolging om het geloof" zien. Zo zal het zijn in de toekomst. Die *geloofsvervolging* zal voor de gemeente uit de eindtijd de tijd van de G. V. zijn. Ze vangt aan, als de gruwel in de tempel geplaatst wordt. De eindtijd is de tijd, voorafgaande aan de komst van Christus. Het zal voor de gelovigen een zware tijd zijn. Gaf God niet bizondere genade, velen zouden het geloof prijsgeven. Maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden. Daarmee kan niet bedoeld zijn, dat God de lijnen die Hij trok, wijzigen zal. Ook de tijd van de G. V. heeft grenzen. De verdrukking duurt niet langer, zelfs geen dag langer, dan Hij heeft bepaald. Hoe lang duurt de G. V.? Ze eindigt in ieder geval met de komst van Christus: „*Terstond* na de verdrukking dier dagen zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen". Over de duur heeft Daniël geprofeteerd, wiens profetie door Johannes in de Openb. weer wordt opgenomen. Het gaat daar steeds weer over „een bestemde tijd, bestemde tijden en een helft"[1], òf „een tijd en tijden en een gedeelte des tijds", òf over „de helft der week", soms (Dan. 12 : 11) over 1290 dagen (of moet dit 1260 zijn?) Johannes noemt de periode 42 maanden, dat is juist $3\frac{1}{2}$ jaar, of ook 1260 dagen[2]. Het op de voorgrond tredende is hier, dat deze tijden wijzen op een zeven gedeeld door twee. Het getal 7 neemt als heilig getal een bizondere plaats in. Daniël en Openb. behoren tot de zgn. apokalyptische geschriften, die gekenmerkt zijn o.a. door een ruim gebruik van symbolen en symbolische getallen. Het gedeeld-worden wijst op een plotseling ophouden, een afgesneden worden.

Plotseling zal het zevental, de jaarweek, a.h.w. worden doorgeneden. De overweldiger plaatst de gruwel, de eredienst houdt op, de gelovigen worden hevig vervolgd[1]. Het is onvruchtbaar te twisten of we hier letterlijk aan $3^1/_2$ jaar moeten vasthouden.

Het brandpunt der G. V. zal zijn Judea, de tempel, Jeruzalem. Stellig zullen de gelovigen uit Israël, die de sabbat houden („bidt dat uw vlucht niet geschiedde op een sabbat") ze doormaken. Dat is de tijd van Jakobs benauwdheid, van „Daniëls volk" (Dan. 12 : 1).

Een andere vraag is of *alleen Israël* door de G. V. gaat. Wordt de Gemeente voor de G. V. opgenomen? Is de gemeente van de eindtijd een andere, dan die, waarin wij door 't geloof in Christus, geplaatst zijn? Heeft Christus dan meer dan één Gemeente? Meer dan één lichaam?

Johannes zegt, dat *uit de G. V. komt een grote schare uit alle naties* en geslachten, volken en talen, dus niet alleen Israëlieten! Wanneer alleen Israël met de G. V. iets heeft uit te staan, welke betekenis heeft dan het laatste bijbelboek nog voor ons? Johannes schreef tot troost van de *Gemeente*, die de eindtijd tegemoet gaat met de openbaring van de antichrist en de openbaring van de anti-goddelijke wereldmacht maar *ook de komst van haar Heer!* En ook de overwinning door het bloed van het Lam! — Het einde komt. Bereiden wij ons voor die grote verdrukking voor door te waken en te bidden en te leven bij Gods Woord. Laten wij arbeiden, gedreven door de ernst der tijden. Koop de tijd uit! Vergeten we het niet: ook de dagen van verdrukking zijn in Zijn hand, en lest best, „de Heere is nabij". Hij maakt aan alle leed een eind, en schenkt na de verdrukking, de verkwikking.

D. SLORT.

[1] Dan. 12 : 7; 7 : 25; 9 : 27.
[2] Opb. 13 : 5; 11 : 2.

Losse Schakels

De kinderzegening. Nu in bepaalde Hervormde kringen steeds duidelijker twijfel geopenbaard wordt aan het schriftuurlijk karakter van de Kinderdoop, betrekken conservatieve voormannen de wachtposten en worden de oude argumenten voor de doop van kindertjes voor de zoveelste maal uiteengezet.

Reeds het doopformulier haalt, ten bewijze van het bijbels recht van het dopen van kleine kinderen, de kinderzegening aan. — Opnieuw gebeurt dat in een art. van Ds S. Bijl, N. H. Pred. te Welsrijp, in „De Gereformeerde Kerk", een Hervormd weekblad „ter verbreiding van de beginselen van de Confessionele Vereniging". In een artikel over „Jezus en de kinderen" met als tekst Matth. 19 : 14 wordt de doop in dat verhaal gebracht. Er wordt wel is waar met geen woord in dat bericht over de doop gerept, maar die zou te vinden zijn in de strekking van de daad van onze Heiland, daar getekend.

Discipel en Doop. Johannes zegt ons (hoofdst. 4: 2), dat Jezus zelf niet doopte maar Zijn discipelen. Deze discipelen volgden dus een zekere dooppraktijk. We kunnen niet anders aannemen, dan dat zij doopten degenen, die door de Meester daarvoor waren aangewezen. — Nu werden er kinderen tot de Heer gebracht, met de bedoeling „opdat Hij de handen hun zou opleggen en bidden". (Matth.) „Opdat Hij die zou aanraken". (Luk.). Verder gingen de begeerten der ouders niet. Het waren geen anderen, dan dat de Heere Jezus hun kindertjes zou „aanraken" zou „zegenen" en voor ze zou „bidden". Wanneer hun ogen gezien zouden hebben, dat de discipelen kindertjes doopten (en dezen bedienden immers de doop) — hoe vanzelfsprekend zou het dan geweest zijn, als we van hen gelezen hadden, dat ze de kindertjes tot de Heiland brachten, opdat Hij ze zou laten dopen. Die doop zou (naar de uitlegging van de broeders, die de kinderdoop verdedigen) voor hen zo veel betekend hebben.

De discipelen weerden de ouders met hun kindertjes. De vraag rijst hier toch: zouden ze dat gedaan hebben, wanneer de Meester hun ooit zou hebben opgedragen, kindertjes te dopen en daarmede op te nemen in de kring van Zijn discipelen? Niet licht dunkt ons.

Ware er helemaal geen sprake van dopen in opdracht van de Heer in Zijn aardse dagen, men zou met groter recht de kinderdoop kunnen zoeken in de strekking van deze zegening. Maar nu de doop toen reeds bediend werd en toch zo geheel buiten het verhaal gebleven is, is het toch wel zeer de vraag of de strekking van de kinderzegening wel de doop van kindertjes kan motiveren! De doop moet voor Christus en dus ook voor Zijn jongeren wel een andere betekenis en strekking gehad hebben, dan de verdedigers van de kinderdoop aan de doop dier kleintjes toekennen.

Doopmisduiding. Wanneer men de doop uitdrukking laat zijn van het vóórkomend karakter der genade, dan bedient men hem op een grond, die onze Heere en God in Zijn Woord ons daarvoor niet heeft aangewezen. Dan laat men de doop uitdrukking geven aan een waarheid, voor wiens vertolking hij in de Schrift niet gegeven en nimmer gebruikt is. Dat is sollen met het teken, door Christus aan Zijn gemeente gegeven. Het is een, met vrome woorden toedekken, van een verkeerd gebruik van het teken, dat wij heilig dienen te houden en moeten laten zeggen, wat het voor Christus en Zijn eerste heilsgezanten, gezegd heeft. Door deze doopmisduiding mag niemand in enige Kerk het licht der Waarheid voor de ogen der leden zoeken af te schermen.

Het is niet de vraag wat Rooms en Protestant om de doop weten heen te fantaseren, als daar zijn: de wedergeboorte, of het vóórkomend karakter der genade, of de veronderstelde wedergeboorte, of de toekenning van de beloften — maar wat de Heilige Schrift aangeeft als voorwaarde en betekenis van de Doop. Dát alleen geldt voor God.

Kerkbouw. Nu er hier en daar gehoopt wordt op een nieuwe kerk, moge men nog eens goed overwegen op welke dingen men bij kerkbouw moet letten. Voor nieuwbouw zal de eerste jaren wel geen toestemming gegeven worden, maar voor vervanging van verwoeste gebouwen wel. Voorlopig zal daar echter wel niet veel van komen, vanwege de hoge bouwkosten. — Maar des te meer tijd heeft men om de plannen te wikken en te wegen, opdat het gezegde niet bewaarheid worde: als men gebouwd heeft, weet men net hoe het eigenlijk had moeten zijn. M.a.w. als het klaar is, ziet men de gebreken.

Wilt U denken aan een behoorlijke en bekoorlijke oplossing van het vraagstuk van de doopvont? Haar lengte en breedte en diepte? 't Liefst dwars voor de toehoorders langs? De verwarming? De kleedvertrekken?

Wilt U ook denken aan psalm 26 : 8; 95 : 6; 99: 4; Hand. 20 : 36; Fil. 2 : 10? Het is helemaal niet zo moeilijk of kostbaar ook in dit opzicht Feisser's spreuk na te komen; Spreek alzo en *doe* alzo!

Naar welke wetten de acoustiek werkt, is meen ik, niet vast te stellen, maar ik wens u toe, dat die heel goed zal zijn, kerkbouwers! Want een goede acoustiek „is a joy for ever".

L.

Pastorale Mijmeringen

Als men zich de vraag stelt hoe het mogelijk is, dat de westelijke samenleving zo lang haar wil kon opleggen aan die van het oosten en het zuiden, kan men heel wat antwoorden verwachten. Er zijn er, die met innemende bescheidenheid hun cultuur van zulk een superieur gehalte achten, dat mededinging eenvoudig uitgesloten is. Anderen stellen vast, dat de kansen tot overheersing voor de westerse cultuur meer voortspruiten uit de aangeboren linkheid van zijn dragers.

Geen van beide opvattingen kan mij bevredigen. Stel u eens voor, dat de westerse cultuur de weg van geestelijke ontplooiing der Wodanvereerders in eigen persoonlijke kracht had moeten afleggen; zouden dan onder ons een Zarathustra, een Boeddha of een Laotse zijn opgestaan? Had men ooit een leer als het Bramanisme kunnen scheppen? Ik durf het te betwijfelen. Neen, in dit opzicht zijn de volkeren van het nabije en verre oosten niet onze minderen. Men zal de vliegkunst van de mus niet prijzen boven die van de zwaluw, als de grauwe straatslijper zich door een adelaar de eerste duizend meter het luchtruim laat indragen.

Maar ook, dat de kracht van onze beschaving gezocht moet worden aan het grove soort intuïtie, dat men list en geweld kleine positievoordelen heeft kunnen omvormen tot absolute heerschappij over de argeloze rassen van oost en zuid, is geen volkomen zuivere voorstelling der feiten, al flatteert het wel, wanneer men het verkeerde in de eigen rasgenoten zoekt. List en geweld vindt men ook aan de zijde van zwart, bruin en geel. Ook zij zijn mensen aan wie niets menselijks vreemd is. Hoewel wij geen recht hebben, hen daarom te verachten, zullen we daarvan toch goed nota hebben te nemen. Misschien wil men nog wijzen op het feit dat de strijd om het bestaan, die in onze wereld altijd veel zwaarder was dan in de andere streken, de praktische aanpak ons meer heeft begunstigd met inzicht in doelmatigheid dan hen. Maar dan herinneren wij slechts aan de Eskimo's en Indianen van Groenland en Alaska. Ook zij bleven, zover we kunnen zien, gedurende lange eeuwen op dezelfde trap van ontwikkeling totdat....

.... Ja, totdat het Christendom tot hen doordrong. Misschien komen wij dicht bij de oplossing van de gestelde vraag, als we verband zoeken tussen de merkwaardige kracht om, laat mij zeggen, leiding te geven in het Christendom.

Wat is er dan in het Christendom, wat elders ontbreekt en wat zich tegelijkertijd als kracht manifesteert?

Mij dunkt dat is, dat de zin en het doel van het leven niet meer gezien worden binnen de kring van het eigen bestaan. Men beseft, dat deze zelfs ver daar buiten liggen. Terwijl de oosteling naar zijn aard gevoel, intellegentie en wilskracht een werkkring wijst in de eigen innerlijke persoon en het daarin zelfs stukken verder heeft gebracht dan de westerling, treedt deze laatste buiten de kring van zijn eigen bestaan om desnoods aan het eind van zijn „actieradius" zijn actie te verrichten. Dit geeft hem het aanzien van de rusteloze, terwijl de oosterling de rust zelf schijnt. Gaan we op schijn af, dan kan dus de beschaving van de oosterling onder omstandigheden zelfs hoger aangeslagen worden dan de westerse. Toch geloof ik, dat dit niet opgaat. Immers de onrust van de westerling is eigenlijk niets anders dan een streven op grond van een Goddelijke openbaring, die als een bovenaards licht - het geheim ontdekte, dat het „Ik" en de omgeving op elkaar waren aangewezen. D.w.z. het Ik was geen afgesloten grootheid, die alleen terwille van zichzelf had te bestaan, maar het stond in een verhouding met de omgeving ten aanzien waarvan hij een taak heeft te vervullen. In dit meerdere licht kreeg de mens uitzicht tot buiten de grenzen van zijn eigen wezen. Zijn intellect en wilskracht hadden daardoor zich niet slechts bij zichzelf te bepalen zoals de oosterling en hadden daarom ook niet in het eigen innerlijke leven hun beslissende resultaten, maar juist daarbuiten. Hij maakte „de aarde zijn onderdaan" overeenkomstig één van Gods eerste geboden.

Nu is het waar, dat die eerste openbaring ook aan allen gegeven is. Uitsluitend aan het Christendom is zij dus niet gegeven. In dit verband blijkt echter de werkzame kracht van die Goddelijke openbaring, waar deze slechts in ere werd gehouden. Ziet alleen maar op de invloed, die de Joden op het wereldgebeuren hebben gehad. Op alle terreinen vinden we de sporen van hun activiteit.

Maar het Christendom leeft niet uit die ene openbaring alleen. Christus Zelf is gekomen en heeft een nog heerlijker licht ontstoken. Dit licht onthulde, wat a. h. w. de inhoud en het doel van de heersersplaats van de mens ten aanzien van de omgeving zou zijn. Hij zou heersen door de liefde, opdat de liefde alom zou triomferen.

Tezamen vattend kunnen wij dus zeggen, dat de doorzettende kracht van de westerse cultuur aan het Christendom te danken is.

Dat is net voldoende om het Christendom in discrediet te brengen! Oosterling! Zuiderling! hartelijk gefeliciteerd met deze bekentenis. Je weet nu, waaraan je je ketenen te danken hebt!

Stil, lees nog even verder.

Het is waar: dank zij een Goddelijke openbaring weten wij omtrent de verhouding van ons ik en de buiten ons staande wereld. Dat heeft het streven op gang gebracht alle raadselen te onthullen en naar mate het streven resultaten had, werd onze macht over de materie groter en groter. Het is ons duidelijk, dat naar deze zijde heen de liefde, die Christus ons leerde en schonk, ons een aspect toonde, waardoor onoverwinnelijke weerstanden toch tenslotte moesten zwichten. Niets stond de zegepraal van het Christendom meer in de weg....

Helaas! De Christen was niet de enigste leerling — misschien niet de beste leerling. Toegerust met de voor hem bestemde kennis betrad de wereld om hem heen het pad tot de zege. Wel aanvaardde deze niet het machtige wapen der liefde en stelde zij zich tevreden met een diplomatiek spel, aangevuld met geweld, maar nochtans verwierf de westerse wereld de hegemonie over schier alle rassen. Verwonderen we ons nog over het verzet alom tegen die overheersing — ter wille van de overheersing, waar het licht der Goddelijke openbaring zijn stralenbundels om zich heen werpt?

Deze laatste zin is echter maar bijzaak in dit verband. Ik bedoel wat anders:

Medechristen! Zouden we niet eens wakker worden!? Hoe komt het, dat anderen zich van onze wapenen hebben kunnen meester maken? Durven wij onze Heer en Koning nog onder de ogen te komen? Ik vrees, dat we er weinig van hebben gemerkt dat de Tegenstander ons onze wapenen heeft ontfutseld — omdat wij ze zelf toch niet gebruikten!! Wij vonden 't al mooi, als wij onze ziel maar geborgen wisten voor het toekomstige Oordeel. Wij galmden van genade en lieten de wereld voor wat ze was — in handen van de duivel. Wij spraken wel van strijd, och, dat hoorde nu eenmaal zo, maar wij dorsten geen risico's aan. Onze vroomheid verzande in de woestijn van zelfgenoegzaamheid.

Nog is niet alles verloren! Nog kan de krijgskans keren. Leert van Christus de zelfverloochenende liefde in het strijdperk te voeren, en door Gods wijsheid en kracht zullen wij de aarde overwinnen en plaatsen onder des Heeren zegenrijke regering!

„Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doôn
En Christus zal over u lichten".

Heer, leer ons weer Uw wegen te gaan!
Amen.

BRANDT.

Verslag

van de 24ste Conferentie der Broederschap van Baptisten Predikanten

(Vervolg)

Was de eerste dag reeds goed geweest, de tweede beloofde niet minder goed te zullen worden. Daar de voorzitter door een huwelijksinzegening afwezig was, werd de hamer thans gehanteerd door Ds. Jansma. Gezongen werd nu het mooie lied: „Heer, wij staan nu hand in hand" waarna Ds. Hooghwinkel voorging in gebed. Ds. Louw hield nu een referaat over het onderwerp: „Wij en de buitenkerkelijken". Daar dit opgenomen zal worden in ons weekblad behoef ik er niet verder over uit te weiden. Dat de arbeid onder hen, die geheel of voor een groot deel van de Kerk vervreemd zijn, aller aandacht heeft bij ons, predikanten, bewees wel het feit, dat de tongen in de bespreking, die er op volgde, los kwamen. Verschillende vragen werden gesteld en ervaringen uitgewisseld. Vooral werd onderstreept het algemeen gevoelen, dat de taak om de buitenkerkelijken (terug) te winnen voor de gemeente en voor Koning Jezus, niet alleen en zelfs niet voornamelijk kan rusten op de schouders der voorgangers. De gemeenteleden zelf hebben deze taak als de hunne te gevoelen. De leuze „Iedere Baptist (ja meer, iedere christen) een evangelist" moet in praktijk gebracht worden. Daar men echter voor vele vragen van allerlei aard geplaatst zal worden in gesprekken met buitenkerkelijken is het nuttig en nodig zich daarover te bezinnen. Een soort kadercursus werd door de referent voorgesteld — en dan in 't bijzonder voor de ouderen. Twee aan twee zou men er op moeten uittrekken, nadat eerst een wijk met Zaaiers was bewerkt. Men zou dan aan de hand van dit evangelisatieblad een gesprek kunnen aanknopen. De ervaringen aldus opgedaan diene men dan in de groep „werkers" weer uit te wisselen. Zo wordt men zelf geestelijk rijker in deze dienst van Jezus, terwijl het Evangelie wordt uitgedragen, hetgeen immers de opdracht is die de Heer ons heeft gegeven.

Na een korte koffiepauze bepaalde Ds. Slort ons bij het onderwerp: „Het Koninkrijk Gods in het Nieuwe Testament". Vele zijn de vragen die onmiddellijk naar voren komen zoals: Wat moeten wij onder deze term verstaan? Is het K. G. tegenwoordig of moet het nog komen? Is de Kerk van Christus zoveel als het K. G.? Of gaat de Kerk t.z.t. over in het K. G.? — Om op deze en nog meerdere vragen steeds een afdoend en zuiver antwoord te geven, is niet mogelijk. Toch worden wij gedwongen er over na te denken. Immers het N. T. en vooral de Evangeliëen staan vol over die gedachte van het Godsrijk. Reeds Johannes de Doper predikte de bekering „want het K. G. is nabij gekomen". En ook Jezus spreekt er bij herhaling over. Het eerste Evangelie gebruikt bij voorkeur de term: „Koninkrijk der Hemelen". Dit is echter volgens referent een equivalent van K. G., hetgeen hij met overeenkomstige plaatsen uit de andere Evangeliën bewijst. Het zou te uitgebreid zijn om de gehouden inleiding in dit korte verslag breedvoerig weer te geven. Aangezien het echter de moeite meer dan waard is om gelezen te worden, zouden degenen, die zich voor dit onderwerp interesseren, of er wel eens vaker over hebben nagedacht en er gaarne nog eens dieper op willen ingaan, Ds. Slort kunnen verzoeken zijn pennevruchten eens aan hen te willen zenden. Hij zal zeker met blijdschap aan uw wens voldoen. De bespreking, die volgde, was zeer levendig en allen gevoelden dat de woorden „Uw Koninkrijk kome" ons aller innig gebed moet zijn. Levende in een wereld van chaos en bloedige strijd, moet het verlangen van ieder christen wezen, dat de tijd spoedig moge aanbreken, waarop God alles in allen zal zijn.

Vóór de middagpauze las Ds. Reiling zijn inleiding voor over: „Onze opleiding". Op verzoek zullen de gedachten van de voorzitter van onze Unie over dit belangrijke werk, dat toch ons aller aandacht mag en moet hebben, in De Christen worden gepubliceerd. Dat al onze voorgangers belang stellen in de opleiding van hun toekomstige medewerkers, behoeft geen betoog en bleek ook wel uit de discussie, die ná de pauze geopend werd. Wij willen als één man achter onze studerende broeders staan met raad en daad en gebed. Niets liever dan dat zij de beste opleiding krijgen, die wij hun geven kunnen. Voorlopig zullen wij nog het meest aangewezen zijn op de Universiteit. Doch het streven moet zijn om eigen leerkrachten te verkrijgen, verbonden aan ons Seminarie, zodat daardoor ook een mogelijkheid geschapen wordt, naast andere groter voordelen, die ons hierin geworden, jongemensen voor het predikambt op te leiden, die bezwaarlijk een universitaire loopbaan kunnen volgen. De velden zijn nog steeds wit om te oogsten. En waar zijn de maaiers? Dat de Heere nog maar vele arbeiders in ons midden moge uitstoten om de oogst binnen te brengen!

Het slotgedeelte van ons samenzijn werd in beslag genomen door het onderwerp: „De Kerken in haar verhouding tot de Politieke Delinquenten"; ingeleid door Ds. Hornstra. Deze zaak is volgens de inleider niet minder brandend dan twee jaar geleden, dus onmiddellijk na de bevrijding. Juist dáárdoor omdat nog duizenden van deze mensen opgesloten zitten, van wie velen nog nauwelijks of nooit verhoord zijn. Daar Ds. Hornstra onder de D. P.'s werkt in een der kampen als geestelijke verzorger, weet hij door gesprekken dat de meesten de straf, die hun toegerekend zal worden, wel willen aanvaarden en dragen, doch het vastzitten zonder dat ooit

een vonnis wordt uitgesproken — terwijl vele gevallen toch licht genoemd kunnen worden, tenminste vergeleken bij sommigen, die reeds weer op vrije voeten gesteld zijn — is ondragelijk. Het richt grote morele en geestelijke schade aan. Niet te weten waar men aan toe is, de dagen niet te kunnen aftellen, die nog scheiden van het uur der bevrijding, wordt een ondragelijke last. Voorts is er nog het probleem, dat geen zuivere maatstaf in de rechtspleging is gegeven. Waar het ene Tribunaal een zeker geval licht zou beoordelen, wordt dit door een ander als zwaar aangerekend. Dit leidt soms tot willekeur van degenen, die recht moesten spreken. De Kerken, die hun felle en hartstochtelijke protesten hebben laten horen tegen al wat willekeur is gedurende de jaren der bezetting, zijn ook onmiddellijk ná de bevrijding hiertegen te velde getrokken. Enkele malen is er een boodschap gezonden tot de Koningin en Regering over deze zaak. Daarna zweeg men, ofschoon het nimmer geheel is rechtgezet. Ds. Hornstra eindigde met de woorden: „Daar ligt een grote taak voor de Kerken als geheel en voor de geestelijke verzorgers als persoon. Wij moeten getuigen om des gewetens wil en een beroep doen op het geweten van volk en overheid, opdat de degeneratie in en buiten de kampen niet verder doordringt. Opdat ook in dit geval Christus worde uitgedragen in en aan allen." Er is, zoals de lezers wel kunnen vermoeden, het een en ander over deze kwestie gesproken daar iedere predikant er mede te maken heeft gehad en soms nog heeft. Ervaringen op dit terrein werden uitgewisseld. Algemeen was men van gevoelen dat de hele aangelegenheid toch nog eens dient geaccentueerd te worden, zodat die broeders, die zitting hebben in I.K.O. werden verzocht deze zaak te berde te brengen in die vergadering.

Thans was het uur van sluiting aangebroken. De voorzitter sprak nog in hartelijke bewoordingen de dank uit namens de Broederschap aan de gemeente te Utrecht, die als gastvrouwe ons zo vriendelijk heeft ontvangen — en aan de koster, die ons zo goed verzorgde met een kopje heerlijke koffie en thee met koek en koekjes. Een welgemeend applaus onderstreepte deze woorden van dankbetuiging, die door de pastor loci zullen worden overgebracht.

Gezongen werd nog lied 368

„Heer der wereld, grote dingen
doet Gij op aarde door geringen
die in zichzelven krachtloos zijn.
Daarom willen wij U vragen
of Ge ons in 't werk, ons opgedragen
ootmoedig maken wilt en klein"

waarna Ds. Visser met dankgebed eindigde.

Zo behoort dan ook weer deze conferentie tot het verleden. Vergeten doen wij ze echter niet. In de grote schatkamer der herinnering worden ze bewaard en wij prijzen Hem, Die het mogelijk gemaakt heeft, door ons in liefde en geloof samen te binden, zulke kostelijke dagen te beleven. Lang leve onze onvolprezen Broederschap.

A. A. HARDENBERG.

Naar

Schotland en Engeland

5

In Glasgow had ik gelegenheid kennis te maken met verscheidene predikanten en studenten. Dr. Coats was een vriendelijke gastheer, die z'n best deed mij zoveel mogelijk van de stad en omgeving te laten zien. Op een middag, nadat we met de studenten geluncht hadden, nam hij me mee naar Paisly, een stad van 50000 inwoners en met 3 Bapt. kerken. Het doel was mij de mooiste Baptiste kerk van Schotland, ja van Europa, te laten zien. Deze kerk was een kathedraal gelijk. Ze staat in het centrum van de plaats, heeft een toren, die ver in de omtrek kan worden waargenomen. De duurste soorten marmer en de kostbaarste soorten hout zijn in deze kerk van plusminus 700 zitplaatsen verwerkt. Dat er niet meer zitplaatsen zijn, komt omdat het een met het ander even royaal is uitgevoerd. Ik denk hier aan de preekstoel, aan de doopvont, aan het orgel, aan de aparte plaats voor het kerkkoor. Volgens Dr. Coats heeft deze kerk ettelijke millioenen ponden gekost! De familie, die deze kerk ten geschenke gaf, heeft de kostprijs nooit willen noemen. De kerk is zo gebouwd, dat men onder de eigenlijke kerk, dus ondergronds, de beschikking heeft over een zaal van 400 zitplaatsen en nog vele andere zalen en kamers.

En toch kon ik het gevoel niet van me afzetten, dat deze mij onbekende familie veel meer winst voor het Koninkrijk Gods had kunnen behalen met haar geld, wanneer ze het geschonken kapitaal op veel doelmatiger wijze had besteed. Laat ons aannemen, dat de kerk 25.000.000 gulden heeft gekost. Voor dat geld had ze 250 kerken à 100.000 gulden kunnen laten bouwen. Of ze had voor datzelfde geld vele jaren lang de opleiding, de uitzending en de verzorging van duizenden zendelingen voor haar rekening kunnen nemen. Ja, wat had er niet met zulk een kapitaal kunnen gebeuren, wanneer het niet allemaal in één kerk was gestoken. En kwam die kerk nu maar alle Zondagen vol! Want dat is het 'm nu maar juist. Men zit in Schotland en Engeland met het probleem: grote, mooie kerken met geringe, soms zeer geringe opkomsten! Dit probleem, dat ik in Schotland leerde kennen zou in Engeland nog duidelijker tot mij gaan spreken.

Zaterdag 30 Augustus verliet ik Schotland, om nog 4 week in Engeland te vertoeven. Een sneltrein bracht me in 5 uren van Glasgow naar Preston. Vandaar ging ik per bus naar Blackburn, ongeveer midden Engeland. De familie, bij wie ik zou logeren, verbeidde me al vol ongeduld, want ik zou al dadelijk mee naar een Gardenparty van één van de twee Bapt. kerken in Blackburn. Nauwelijks een kwartier „thuis" van de reis, of we togen opwaarts al pratende, totdat we terecht kwamen in een tuin van een Baptisten familie, waar ik een zestigtal broeders en zusters aantrof, die bezig waren enkele uren van deze schone Zaterdagmiddag op een genoeglijke en gezellige wijze met elkaar door te brengen. Er was thee met gebak. Er werden spelletjes gedaan. De onderlinge band probeerde men te verstevigen. Terwijl de opbrengst voor de Zending was. Deze middag bracht ongeveer een honderd gulden op, naar mij later bleek.

Blackburn is een echte fabrieksplaats. Voor de oorlog had men er 132 katoenfabrieken (groot en klein). Heden werken er maar 76 fabrieken. Vele jonge mensen zoeken werk in andere plaatsen. De economische toestand zou er nog veel slechter zijn, wanneer Philips er geen filiaal had, waar een 5000 mensen werken. 's Morgens, zo tussen zeven en half acht lopen er zeer veel bussen van de markt naar de fabriek. De arbeiders en vooral arbeidsters komen van alle kanten naar de markt, waar ze een Philipsbus kunnen nemen, die hen naar de fabriek brengt. Op een morgen zag ik hoe de ene Philipsbus na de andere volstroomde en wegreed.

(Wordt vervolgd.)

Gemeenteberichten

TER-APEL

Geliefde broeders en zusters. Het is reeds lang geleden dat de gemeente iets van zich liet horen; verheugend is het echter dat ons weekblad De Christen steeds gevuld is. Wij zijn hier bang, dat als wij te vaak schrijven, er geen plaats en ruimte voor de andere gemeenten overblijft. (Nobel! E.R.) Nu neemt de secr. de vrijheid deze keer een plaats in te nemen, en heeft veel stof tot schrijven. Gelukkig is er leven in de gemeente te Ter-Apel en waar leven is, daar is dankbaarheid; en deze dankbaarheid willen wij u bekend maken. De zomer is nu voorbij, dankbaar zijn wij echter voor het kostelijke weer, dat de Heer ons gaf; er kon iets gebeuren hier in Ter-Apel en er moest iets gebeuren. En gelukkig hebben wij met Gods hulp en in 't vertrouwen op Hem wat kunnen doen. In samenwerking met de Gereformeerde Kerk en Herv. Evangelisatie kon er een straatprediking tot stand gebracht worden. Hiermede zijn we eind Aug. geëindigd en wij hopen dit de volgende zomer D.V. weer te beginnen. Deze samenwerking heeft meer tot stand gebracht; zo is het toch immers, uit het één komt het ander. Zo kon er voor de jeugd j.l. Zaterdagavond 12 Oct. een avond gehouden worden in de Gereformeerde Kerk. Hier ter plaatse was kermis, maar de jeugd hoorde het Evangelie in een stampvolle kerk. Wat heeft het een grote waarde door samenwerking het grote doel te bereiken door straatprediking en jeugdavonden te beleggen.

Zondagavond was het nog kermis, maar onze jeugd heeft gezongen liederen ter ere Gods; er is gesproken op de straat tot de mensen, jong en oud, die de kermis bezochten of wilden bezoeken. Zo moet het komen, de straat op, ons het Evangelie niet schamende, en de Heer zegene ons; Hij is het, die ons roept. In Ter-Apel wordt de wereld gediend, maar de Heer zij geprezen dat Hij ons temidden daarvan heeft geplaatst. Al is het een kleine groep, vertrouwende op Hem, gaan wij in Zijn kracht voorwaarts.

De winter staat nu voor de deur, de lange avonden komen, en wat zullen wij doen? Neen, dat is niet onze vraag; er wordt gewerkt, Zaaieractie door de jeugd; Zendingsactie door de jeugd; samenkomsten 16 en 17 Nov. a.s. D.V. zullen tot ons over komen br. Ds. Zijlstra en br. Pape. Er zal Evangelie gebracht worden.

Zo gaat het in de gemeente te Ter-Apel, klein in getal, maar vol moed!

Dit jaar was ook weer één komen en gaan; zo gingen van ons broeders, zusters, jongens naar Indië, en er kwamen anderen tot ons. Zo blijft ons getal om en bij de 100 leden.

Br. van Wier, E.C.U.-werker, ging van ons, en gelukkig kunnen wij, na lange tijd geholpen te zijn door onze broeders studenten en voorgangers, berichten dat tot ons overkomt D.V. Zaterdag 14 Nov. br. Ploeger, E.C.U.-werker. Zo kunnen wij de Heer danken voor alles wat Hij ons heeft willen schenken. Door de dood werd niemand uit ons midden weggenomen; één zuster is reeds lange tijd in het ziekenhuis, zij vraagt ons gebed. Met onze jongens in Indië gaat het goed; wij mochten voor hen een goede collecte boeken. De diensten zijn goed bezet, ook de jeugd en Zondagsschoolarbeid, meisjesvereniging en Zusterhulp hebben een goed verloop. Zo gaat de gemeente met 's Heeren hulp de toekomst tegemoet en wij groeten al onze medestrijders en roepen hun toe: voorwaarts in 's Heeren strijd. Broeders en zusters, niet verzaken — tot die dag eens dagen zal, dat de Heiland op de wolken weerkomt met bazuingeschal. Maranatha.

H. S.

VRIESCHELOO

Zondag 26 Oct. '47 is voor de gemeente alhier een onvergetelijke dag geworden. Met vele vrienden en genodigden mocht de gemeente herdenken, hoe 70 jaren geleden onder Gods leiding de gemeente werd gesticht. In de morgendienst bepaalde onze br. voorg. de aanwezigen bij de woorden in Openbaring 7 : 12. De Geest des Heeren was merkbaar in ons midden en met een dankbaar hart keerden wij naar onze woningen. Was ons kerkgebouw des morgens goed gevuld, in de namiddagdienst kon het nauwelijks alle aanwezigen een plaats bieden. Bij deze gelegenheid sprak onze voorg. naar aanleiding van Ps. 103 : 1 en 2. In het bijzonder stond zijn Eerw. stil bij de leiding Gods. Hoe een Duitse deserteur, die omstreeks 1877 te Vriescheloo zijn intrek had genomen, door twee van zijn zusters werd bezocht. Deze beide dames, gelovige christinnen en leden van de Baptisten gemeente te Ihren in Duitsland, zagen de grote nood van de mensen te Vriescheloo. Dronkenschap en ontucht waren aan de orde van de dag.

Teruggekomen in Duitsland, gingen deze beide zusters de gemeente te Ihren mededelen, hoe zij de toestand te Vriescheloo hadden bevonden. De broeders en zusters van de gemeente se Ihren, gedrongen door de liefde van Christus, namen direct maatregelen en zonden br. Bakker naar Vriescheloo om te evangeliseren. Deze br., bezield met de liefde van onze Heiland, ondervond zegen op de arbeid en had het voorrecht nog datzelfde jaar een gemeente te stichten met 18 leden. En degenen, die geloofden, waren één hart en één ziel, en de Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden. Om al degenen te noemen, die deel hebben gehad in de arbeid zou te veel ruimte vragen.

In 1925 werd de tegenwoordige kerk, pastorie en kosterswoning gesticht onder leiding van wijlen Ds. J. de Haan. Naast God, is het aan deze harde werker te danken, dat Vriescheloo eveneens een bloeiende Christelijke school bezit. In de 70 jaren, die achter ons liggen, heeft de gemeente gezegende jaren gekend, doch ook jaren, die haar bijna moedeloos deed neerzinken. Dan hulpe van God verkregen hebbende staat zij tot op deze dag. Op de dag van 26 Oct. '47, hebben wij als gemeente gevoeld, dat wij niet bij machte waren onze God naar waarde te danken voor de grote zegen in de gemeente geschonken. In de achter ons liggende jaren zijn honderden de gemeente binnengeleid. Velen hiervan zijn ons voorgegaan naar het Vaderhuis. Zij leven bij de Heer en zondigen niet meer; Halleluja! Moge God ons ook in de toekomst nabij zijn en ons aangorden met heilige ijver, om zielen te winnen voor zijn Koninkrijk. Opgemerkt zij nog dat onze oud-voorg. Ds. H. Visser te Sneek, in ons midden was en deelgenoot was van de blijdschap in de gemeente. Als gemeente mogen wij ons thans verheugen in een gestadige groei en hebben het voorrecht elke Zondag met velen samen te komen onder de bezielende prediking van onze jonge br. voorg., die met lust, ijver en opgewektheid zijn werk in de gemeente verricht. Moge onze God ook in de toekomst hem daartoe de kracht geven.

Met br.gr. H. Bl.

ZAAIERACTIE AMSTERDAM—OOST

Ook wil Amsterdam eens iets laten weten over de resultaten van haar Zaaierarbeid. Al zijn wij niet zo actief als in Rotterdam—Zuid, toch is het de moeite waard om er melding van te maken. In de 1½ jaar tijds dat de Zaaieractie werkt, hebben alleen de arbeiders in afd. Oost 6000 Zaaiers verspreid en daardoor 400 abonné's gewonnen. Maar de mooiste resultaten zijn wel deze dat mensen zich uitspreken, die met hun moeilijkheden voor de dag komen, en we daardoor de gelegenheid krijgen ze te wijzen op Christus. Bij vier adressen moeten wij eerdaags op bezoek, die meer willen weten van het Baptisme, Het is juist de Zaaierarbeid, die het middel is om steeds meer contact te krijgen met buitenstaanders. Het is jammer dat dit maar door weinige leden wordt ingezien. Ik ben er heilig van overtuigd dat als dit door de meesten van ons werd ingezien en dat ook ieder lid deed wat hij kon doen op dit terrein, dat het Baptisme in vele plaatsen, waar het nu nog onbekend is, wortel zou schieten. Daarom, allen die nog met lege handen aan de markt staan, die zich nog niet voor een tak van arbeid voor de gemeente gegeven hebben: aan de slag. Laten we werken, terwijl het nog dag is; de nacht komt spoedig dat niemand meer werken kan.

A. SPAARGAREN.

Zendingsrubriek

In de zending zet het Evangelie zich in beweging, het richt de blik naar de wijde verte en gaat op reis. Zending is immers het imperialisme van de innerlijke bewogenheid, die niet rust voor zij het gewonnen heeft. In de zending is het Evangelie dus op reis. In het warm aanbevelen van het gironummer van de penningmeester der U.Z.C., br. W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek, giro 382183 wordt de lezer en lezeres hartelijk en tegelijkertijd dringend uitgenodigd om het reisgeld mee te helpen betalen zo gij 't doet, moogt gij denken en zeggen: Heer, wat een eer, dat ik mee mag helpen om het reisgeld te betalen!

Het Octobernummer van „the Commission", het zendingsblad van de Foreign Mission Board of the Southern Baptist Convention (U.S.A.) bevatte enkele pagina's getuigenissen van negen zendelingen, die onlangs uitgezonden waren naar diverse zendingsterreinen. Boven de getuigenissen stond als opschrift het woord van Paulus enigszins vrij weergegeven: „Wij waren het hemels gezicht niet ongehoorzaam".

Laten we nu eens horen naar broeder Edwin Low. Genoemde broeder ging als zendingsarts heen. „Reeds in 1939 voelde ik, dat God mij riep om als zendingsarts uit te gaan, toen ik nog als student de colleges volgde. Ik heb nooit gewild om andere landen uit te sluiten ten behoeve van Nigeria (West Afrika). Waar God mij zou willen plaatsen om Hem te dienen, zou het mij goed zijn. Maar heb ik mijn toekomstig werk meestal in verbinding gebracht met Nigeria. Ik geloof daarom, dat God mij heeft geroepen om in Nigeria te werken en dat Hij mij het verlangen heeft gegeven om daar werkzaam te zijn. Ofschoon de noden van vele andere volken even groot zijn als die van de bewoners van Nigeria, hebben slechts een klein percentage hiervan over Christus gehoord of Hem uit het leven der gelovigen gezien. Onze Baptisten zendelingen en die van andere kerkelijke richtingen zijn vol geloof, maar de arbeiders zijn te weinig. En we kunnen eenvoudig niet bidden of de Heer des oogtes Zijn arbeiders wil uitstoten, tenzij wij zelf bereid zijn om te gaan. God in Zijn genade heeft mij gewillig gemaakt om uit te trekken, waarvoor ik Hem loof. Hij is bij mij gebleven. Hij heeft mij in staat gesteld om mij voor te bereiden voor dit werk. Hij heeft beloofd om altijd met mij te zijn, zelfs tot aan het einde van de wereld".

Broeder R. H. Fawell Jr. is thans aan 't woord: „Ik zou gaarne naar China als zendeling willen gaan, omdat ik een christen ben. Christen zijn betekent voor mij het voorrecht en de verantwoordelijkheid om mijn kennis omtrent Christus als Heiland en Zaligmaker te delen. Het veld der inspanning om het rentmeesterschap der genade, die mij gegeven is uit te dragen, is de wereld. Ik zou gaarne als zendeling naar China willen gaan, omdat de noden daar zo groot zijn. Daar zijn te weinig christenen in vergelijking met degenen, die verloren gaan; bijna één millioen christenen op een bevolking van vier honderd en negentig millioen mensen. Een ontzaggelijk aantal mensen in China breken met hun oude godsdiensten en zoeken naar waarheid en werkelijkheid; velen van hen worden godlozen. We hebben Christus als het enige bevredigende antwoord op hun noden. Er zijn te weinig arbeiders om in zovele noden te voorzien. Zij, die op hun post staan, zowel inheemse als uitgezonden zendelingen worden door hun zendingstaak te zeer in beslag genomen. Daarom moeten zij meer hulp hebben om hun huidige werk voort te zetten en ons getuigenis naar onbewerkte gebieden uit te dragen. Ik zou gaarne als zendeling naar China willen gaan, omdat iedere ontmoeting een gelegenheid geeft tot dienst; deze kansen zijn vele in China. In ons land (n.l. U.S.A.) zijn er velen, die dikwijls van Christus gehoord hebben en nog weigeren om Christus te volgen. In China hebben millioenen nog nooit het Evangelie van Jezus en diens liefde gehoord. Indien zij de boodschap van het Evangelie horen willen, dan moeten nog meerderen van ons uitgaan om hen te vertellen en nog meer in ons vaderland bidden en zichzelf onbaatzuchtig geven. We hebben het voedsel voor de geestelijke honger, we moeten nu het hun geven. Morgen kan het misschien te laat zijn. Wilt gij de dienst der zendelingen met uw geld en gebeden ondersteunen?"

Zuster Mary Lee Ernest getuigt: „Daar was voor mij geen keus wat de verschillende buitenlandse zendingsvelden betreft. Wegens mijn leeftijd zijn de Hawaï eilanden slechts voor mij open. Maar daar was een keus: om mijn leven uit te leven zoals het mij behaagde of zoals Hij het zou bedoelen; om plannen te maken voor de toekomst zoals ik dacht dat het beste voor mij zou zijn of om Zijn leiding te volgen naar de Hawaï eilanden. Het was in de lente van 1935 dat ik mijn leven Christus wijdde en Zijn wil als de norm voor mij aanvaardde. Met die beslissing was het mij niet anders gegeven dan om onvoorwaardelijk Hem te volgen op de weg, die Hij mij stap voor stap zou openen. Hij, Die mij door de middelbare school, en zes jaren als studente, geleid heeft, schijnt mij thans naar de Hawaï eilanden te willen zenden.

Ik zou gaarne naar de Hawaï eilanden willen gaan vanwege de grote nood der wereld daar. Nadat ik mij op de hoogte gesteld had van de Hawaï eilanden, besefte ik dat indien we de wereld voor Christus winnen

willen, we ook deze eilanden als onze zendingsterreinen beschouwen moeten. Ik zou gaarne deze mensen in aanraking willen brengen met mijn Christus. Ik zou gaarne willen gaan, omdat ik geloof dat daar iets is wat ik kan doen. Beproefde zendelingen uit de Orient zijn daar begonnen te werken. Wij moeten de vacante plaatsen innemen, wanneer zij weer teruggaan naar hun oude zendingsposten. Ik zou gaarne willen gaan, omdat de roep, die al twaalf jaren aanwezig was, zo persoonlijk is geworden, dat het: „Gaat heen" mij met aandrang aanspreekt."

De U.Z.C. concludeert en zegt, dat zendingswerk altijd gedragen moet worden door roeping. Anders heeft het geen zin en geen enkel nut.

De U.Z.C. vraagt u hier: wilt gij ons in staat stellen om hen, die zich voor dit werk geroepen voelen, uit te zenden. Geef ons een hand en bezorgt de U.Z.C. dan veel vreugde door voor alles haar penningmeester steeds rijkelijk te gedenken met milde gaven. We rekenen zonder meer op u!

Met hartelijke zendingsgroet voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Mededelingen

N.B.J.B.ERS VAN N.O.-GRONINGEN

In afwijking van de mededeling in het laatste nummer van „Jong Leven" deel ik jullie thans mede dat onze Gewestelijke Conferentie niet op 8 November, maar op Zaterdag 15 November a.s. in Groningen wordt gehouden. We beginnen om half 5.

Ds. v. Beek en Mej. Hilly Beishuizen zullen in de middagvergadering inleiden het onderwerp:

„De oude kerk en het jonge volk".

Verder staat op het programma: declamatie, zang, enz.

Na de gezamenlijke broodmaaltijd gaan we des avonds met elkaar naar „het Tehuis", waar van 8—10 uur een „Youth for Christ" samenkomst wordt gehouden.

Spreker: Rev. S. Deursen uit Amerika.

N.B.J.B.ers, die niet tot het Gewest N.O.-Gron. behoren, nodigen wij hartelijk uit Zaterdag 15 November naar Groningen te komen om de avondvergadering mee bij te wonen.

JAAP HAAK.

„GODS BOODSCHAP VOOR ALLEN"

Dit geschriftje *is verschenen*. Bestellingen voortaan uitsluitend te richten tot Ds. T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem. Postrek. 9260 ten name van de Unie.

LOUW.

WIE HELPT

mij aan de tegenwoordige adressen van onderstaande abonné's?

Mevr. M. Hayes, voorheen van Hoornbeekstr. 23, Den Haag.

J. Huberts, voorheen Zwarte weg 49, Groningen.

Fam. de Bruyn, voorheen Letterveldweg 42, Borne.

M. H. Braat, Bureau Huisvesting Werklieden Wederopbouw, voorheen Nieuw en St. Joostland.

Voor uw gewaardeerde hulp bij voorbaat mijn dank!

T. JANSMA.

Verantwoording

In de maand October werd door mij ontvangen:
1. Voor de E.C.U.: van de N.B.J.B. f 2000.—!
2. Voor het Seminarie: van de N.B.J.B. f 2000.—!
3. Voor de Zending: van de N.B.J.B. f 1500.—!
4. Voor de Evangelisatie-auto: van N.N. (via Ds. Huizinga) f 100.—!
5. Voor de Kerstpakketten:

a. van de gemeenten: Eindhoven f 20.—; Heeg f 7.68; Muntendam f 42.95; E.-E.veen f 29.85; Deventer f 31.72; Apeldoorn f 39.50; 2e Exloërmond f 58.75; Delfzijl f 57.—; Rotterdam—Z. f 14.—; Ter Apel f 38.58; N. Weerdinge f 17.68; Enschedé f 18.34.

b. van personen: H. v. d. D. te V. f 10.—; zr. W. D. te H. f 2.50; K. v. d. W. te M. f 5.—; J. de W. te G. f 5.—; A. J. J. te S. f 2.50; zr. L. S.—K. te S. f 5.—; zr. P.—S. te H. f 10.—; N.N. f 2.50; F. J. de V. te O.B.Z. f 2.50; zr. G. de V. te O.B.Z. f 2.50; S. v. d. W. Jr. te S. f 10.—; S. v. d. W. Sr. te S. f 10.—; H. de J. te N.W. f 5.—; P.O. te H.R. f 2.50 (plus tabaksbon); N.N. te A. f 10.—; N.N. te H. f 10.—; zr. ? te O. f 2.—; zr. G. te N.W. f 2.—; zr. R. te A. f 10.— (deze 5 giften via Ds. Prins); N.N. te St. f 2.50; R. R. te N.W. f 10.—; N.N. te L. f 10.—; zr. A. J.—G. te B. f 2,50 (deze gift via br. Ploeger); A. de W. te A. f 2.—; P. B. te A. f 5.—; zr. E. W.—S. te D.H. f 2.50; zr. A. v. O. te D.H. f 3.50; E. H. te H. f 5.—; N.N. te W. f 10.—; N.B. a/b G. f 10.—; zr. C. B. te L. f 5.—; A. S. te N. f 10.—.

Voor deze vele ruime en rijke gaven zeg ik zéér hartelijk dank! Wat een warme harten kloppen er bij Jong en Oud voor de arbeid! We willen wel opspringen van vreugde over dit mee-leven en deze medewerking! Komt, laat ons aldus voortgaan, kinderen!

De Unie-administrateur T. JANSMA.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2871
VRIJDAG 14 NOV. 1947

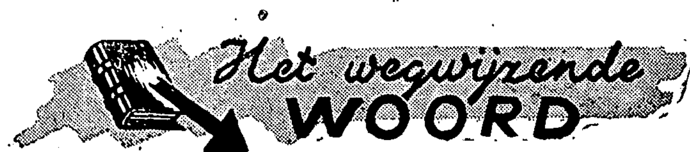
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Zijn het weinigen?

Luc. 13 : 22—30.

Zijn het weinigen, die behouden worden?
Waarom vroeg toch de man zo? Dacht hij aan het klein getal mensen onder de millioenen schepselen, die zich Joden noemden en meenden het Rijk te zullen beërven? Als alleen de Joden er in kwamen, dan waren het maar weinigen. Want alle Joden zouden ook nog wel niet binnen gaan.
Dacht hij aan het vreselijk gebeuren in de dagen van Noach, waar al de mensen jammerlijk omkwamen en slechts acht zielen behouden werden? Dat waren wel weinigen. Iets dergelijks was er gebeurd ten tijde van Lot, toen slechts een viertal mensen de steden verlieten, die even later in vlammen opgingen. Dat waren weinigen.
Wij denken aan de millioenen mensen om ons, verder weg. Hoevelen zijn er onder, die Jezus als Verlosser en Heer aanroepen? Ach, zo weinigen.

De Heer antwoordt hem niet dadelijk op die begrijpelijke vraag. Eerst zegt Jezus hem, dat velen, die menen op grond van vriendschap en vertrouwelijkheid binnen te zullen gaan, de deur gesloten zullen vinden. Groot zal de ontzetting zijn en zij zullen het niet kunnen begrijpen. Maar de deur blijft dicht. Van binnen klinkt zo hard de stem: Gaat weg — werkers der ongerechtigheid!
Strijdt om in te gaan. Het is genade, indien gij behouden wordt; doch ontvang de genade Gods niet tevergeefs. Legt af het oude leven. Doet aan de nieuwe mens. Blijft uw behoudenis bewerken in vreze en beven. Laat uw leven uw belijdenis bevestigen. Genade verplicht. De heilzame genade wil ons opvoeden tot verzaken van het wereldse en tot leven ter eer van God, en tot verwachting van Christus' openbaring. De poort is eng, de weg is smal.

En zij zullen komen van Oost en West en van Noord en Zuid....
Zijn het weinigen, die behouden worden? Duizenden millioenen zijn over de aarde getrokken door de tijden tot deze dag en wij vragen: hoevelen zullen ingaan? Het is niet onze zaak. Maar van alle einden der aarde zullen ze komen. Uit al de volken aller tijden. Wij kunnen het nauwelijks geloven. Het onttrekt zich aan ons voorstellingsvermogen en zo niet, zo vertrouwen wij dat vermogen niet. Zal het wel waar zijn? Zal het alles eens zo worden als ons is geschreven?
Jezus Christus heeft hier gesproken en wij wandelen verder in het geloof, gelijk Abraham ons voorging. O Heer, geef dat ik het geloof mag behouden en dat ik uit het geloof mag leven en het beleven en belijden. Opdat ik U aanschouw in Uw heerlijkheid.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Méde-werkers. Er zijn lezers, die mij kranten en uitknipsels sturen, bevattende verhalen of verhandelingen, waarvan zij geloven dat het goed is dat de redactie van dit weekblad ten behoeve van haar lezers, kennis neemt. We waarderen dit meeleven zeer en verzoeken ieder die iets tegen komt, wat hij gaarne in breder kring bekend gemaakt of door ons bestreden of althans besproken zag, uit, om ons dat te sturen. Men vermelde er bij de naam van het blad en de datum van verschijnen.

„Een gereformeerd mens mag niet....” Wat mag een Gereformeerd mens niet? „Een Gereformeerd mens mag niet het geloof de grond voor de Doop noemen”. En waarom mag een Gereformeerd mens dat niet? Mij dunkt, daarvoor is geen ander Gereformeerd antwoord te vinden dan: omdat dat in strijd is met de Heilige Schrift. Gods Woord staat dat niet toe. Want voor een „Gereformeerd mens” is de Schrift het einde van alle tegenspraak en enige regel voor geloof en leven. — Volgens de Gereformeerde Kerkbode van de Gereformeerde Kerk Art. 31 te Zwolle, is het echter anders. Volgens deze Kerkbode mag een Gereformeerd mens het geloof niet de grond voor de Doop noemen want.... „Anders kan hij de kinderdoop niet handhaven, — want een klein kind gelooft niet”. De laatste zes woorden had deze

Kerkbode — om precies te zijn — vet laten drukken.

Het gaat er deze broeders dus om, dat de kinderdoop gehandhaafd zal kunnen worden. Daarop wordt nu verder elke verklaring van de voorwaarde en de betekenis van de doop getoetst. De Schrift wordt daarin het zwijgen opgelegd, want niet aan háár wordt getoetst wat men zegt van grond en betekenis van de doop, maar aan de bestaande praktijk.

IJdel pogen. De Gereformeerde Kerken, van welke bovengenoemde groep zich heeft vrijgemaakt, wijzen er op, dat geloof en doop niet gescheiden mogen worden. Tegen deze Kerken is dan ook bovenstaande betoog gericht. De schrijver, die vaststelde, dat een „Gereformeerd mens" het geloof niet de grond voor de Doop mag noemen, citeerde Prof. Dijk:

„Het staat zo met de doop van uw kind, dat, wanneer het het sacrament in het geloof ontvangt, het ook waarlijk de Doop ontvangt (de tussenzin staat weer met vette letter). — Dan gaat er een werking des Geestes uit in het jonge hart, waardoor het onbewuste geloof gesterkt wordt".

Deze veronderstelling van een „onbewust geloof" acht de Schrijver in strijd met hetgeen Zondag 7 van de Heidelberger Catechismus a.g. het geloof zegt. — Volgens hem

„Gaf God 't sacrament bij de belofte. En wie de belofte heeft, die mag en moet het teken ontvangen".

„U komt de belofte toe", zegt Petrus tot de verzamelde Joden, — en dus kwam het zegel des Doops hun ook toe" (de woorden: „belofte" en „het zegel des Doops", vet gedrukt).

Maar wie de tekst Hand. 2 : 39 leest in zijn verband, merkt wel, dat, volgens de Apostel, een mens, op grond van het feit, dat hem de belofte toekomt, zich mag bekeren en laten dopen. Immers, dit zei Petrus, als antwoord op de vraag: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?":

„Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Want u komt de belofte toe, en uwe kinderen en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal."

Het „want" waarmede vers 39 begint, motiveert het in vers 38 gezegde. Ieder, die het Woord verneemt, waarin de belofte tot ons komt, mag zich, ja is geroepen zich te bekeren en te laten dopen. Daarmede houdt de toepasselijkheid van dit bekende 39ste vers van Hand. 2 op de kinderdoop al op. — Overigens zouden we willen vragen: wanneer op grond van dit woord, volgens hetwelk de belofte ook de nakomelingen der toentertijd levende Joden en „allen, die daar verre zijn" toekomt, de kindertjes gedoopt mogen worden, waarom dan niet „allen, die daar verre zijn"?

Schaduwzijde van de Kinderdoop. We lazen in een Am. blad, dat Ds William Mac Roberts, predikant bij de Presbyteriaanse (Geref.) Kerk te Toronto in een classisvergadering van die Kerk gewezen heeft op de noodzakelijkheid van een persoonlijke beslissing in geloofszaken. Hij was om die reden van oordeel dat de Presbyt. Kerk de Doop op rijper leeftijd moest stellen in de plaats van de kinderdoop. Hij zeide dienaangaande:

„Velen (ouders) geloven, dat de Doop van de zuigeling alles is wat nodig is voor zijn zaligheid en nimmer ziet men ze in de kerk terug dan bij de geboorte van het volgende kind. Zij verstaan niet dat de Doop, die de zuigeling ontvangt, slechts wijst op een beslissing door de Ouders genomen en dat het kind, wanneer het tot onderscheid van jaren gekomen is, zélf een keuze moet doen."

Inderdaad staat in vele gevallen de Doop, die men als kind heeft ontvangen, de bekering in de weg. Men meent er te zijn. Men is immers gedoopt! In de Doop tekent zich toch de beslissing af, want: „zovelen als ge in Christus Jezus gedoopt zijt, hebt ge Christus Jezus aangedaan".

Dit gevaar is alleen dáárdoor te bestrijden bij de kinderdopende Kerken, dat men aan de Doop een geringere betekenis toekent, dan de Schrift doet, b.v. dat niet geloof en Doop verbonden zijn, maar de Doop slechts „de *belofte* betekent en verzegelt". Zulk een doop-uitleg vermindert wel het gevaar, aan de kinderdoop voor de betrokkenen verbonden, maar haalt de Doop leeg.

De Oecumenische Beweging. Van de tegenwoordige oecumenische beweging, die ook op onze laatstleden gehouden Alg. Verg. besproken werd, geeft Prof. Cramer te Utrecht de volgende omschrijving:

„de beweging op kerkelijk gebied, die niet alleen beoogt de verschillende Kerken onderling steeds nauwer met elkander in aanraking te brengen, maar ook, ja bovenal, haar tot het besef te brengen van haar gemeenschappelijk geestelijk bezit en te trachten dat uit te drukken in een gemeenschappelijke belijdenis, die zo de grondslag kan worden ener algemene Christelijke Kerk, welke aan de ideële, onzichtbare gemeenschap der heiligen, zichtbare, uitwendig waarneembare vorm zal geven."

L.

Pastorale Mijmeringen

Je zit dus aardig in de knoop met die vraag, waarmee je geen weg weet. Ik kan me dat levendig voorstellen. Je zegt, dat je geen vertrouwen kunt hebben in God, omdat bijna het eerste experiment een mislukking is geworden. Je doelt daarbij op die boom der kennis des goeds en des kwaads. Jammer, dat die ooit daar in het paradijs heeft gestaan, vind je. We hadden anders nog veilig en wel in de schone hof van Eden gezeten. Men heeft je wel is waar verteld, dat het voor de mens nodig was om dit experiment mee te maken, want heiligheid moet, wil het werkelijk heiligheid zijn, de proef doorstaan; maar het bevredigt je niet. God wist, doordat Hij de Voorzienigheid is, dat het scheef zou gaan. En nou jij en ik en alle mensen in de modder zitten, wordt er van je gevraagd, de Heer toch te vertrouwen. Dat gaat je begrip en kunnen te boven. En laat mij er nu maar aan toevoegen, ook je willen! Toch ben je ongerust en wend je je nu tot mij. Alleen begeer je geen theologische of dogmatische verklaring, omdat je die toch niet zou kunnen volgen. Ziezo, nu geef je mij het woord.

Laat ik allereerst eens mogen zeggen, dat jij al heel erg theologisch bent begonnen met je opmerking over Gods voorzienigheid. Ik vind, dat dit woord dezelfde

werking heeft als een zoeklicht. Je moet er niet *in* kijken, want dan verblind je onherroepelijk. God verblindt ieder, die op deze wijze Hem tot een „geval" wil maken, dat hij met z'n pientere hersens wil ontrafelen. Hij laat Zich nu eenmaal niet „onder de knie" krijgen.

Maar er ligt iets billijks in je verzoek, om niet met vaktermen te worden lastig gevallen. 'k Zal dus eerlijk proberen, niet in jouw fout van zo even te vervallen. Je neemt me die ondeugende opmerking toch niet kwalijk, hoop ik?

't Moet me echter van het hart, dat het woord experiment in betrekking tot de boom der kennis me dwars zit. Bij dat woord denk ik direct aan ons monnikje Berthold Schwarz, dat goud wilde maken en door zijn geëxperimenteer de wereld gelukkig maakte met buskruit. Kun jij je God voorstellen als zo iemand, die zoekend en tastend zijn weg gaat en zo bij onbedoelde resultaten belandt? Nee, ik wist het wel, zo oneerbiedig wil jij ook niet wezen.

En nu moet ik iets gevaarlijks zeggen. Omdat God met de mens zulke hoge plannen had, dat Hij vóór diens schepping reeds besloot, dat hij naar Zijn beeld en gelijkenis zou zijn, moest Hij hem van Zichzelf iets meegeven. Door Zijn levensadem werd de mens tot een levende ziel. Hij begiftigde hem met de rede. Hij schonk hem vrijheid van keuze tussen goed en kwaad. Slechts op deze wijze zou de mens kunnen worden tot een vriend, een kind van God. Maar deze vrije keuze tussen goed en kwaad, tussen gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid moest zich op de een of andere wijze kunnen openbaren. Juist terwille van Zijn hoogachting van de mens kon God het zonder de boom der kennis des goeds en des kwaads niet stellen. Blijkens het bovenstaande ben ik trouwens niet de eerste, die je dit vertelt.

Maar nu kom je natuurlijk met een interruptie.

Je wilt zeggen, dat je je God niet kunt voorstellen, onder een of andere noodzaak te staan. Hij is immers vrijmachtig en hoeft voor niemand rekenschap af te leggen. Hij *moest*, zo redeneer je, dus ook die boom niet planten.

Met je verlof, maar ik geloof niet, dat die redenering volkomen juist is. 't Zou kloppen, als God niets anders was dan een soort opperste despoot. Die doet uitsluitend, wat hij wil. Maar God is liefde! En liefde is iets heel wonderlijks. Al *ben* je geen liefde, en *heb* je die eigenschap alleen maar, dan gebeuren er wonderlijke dingen. Je maakt ruimte voor die je liefhebt. Liefde is zelfbeperking ten bate van de andere. Zij plaatst zich m.a.w. onder een „moeten", dat er tevoren niet was. Het is duidelijk, dat ook het „moeten" uit liefde bij God niet als ontluistering maar in tegendeel als heerlijkheid gewaardeerd mag worden.

Met dit al is daarmee je eigenlijke vraag nog niet beantwoord. Ik zie je al op je stoel ongeduldig heen en weer schuiven. Je vindt, dat die liefde Gods dan toch maar een geweldig, een huiveringwekkend risico met zich heeft meegebracht. Te meer, daar het risico noodlot is geworden. En dan te denken, dat de Heer van tevoren geweten heeft, dat het fout zou gaan!

Laat me direct mogen zeggen, dat de wereld tegen Gods Voorzienigheid blijkbaar totaal verblindt is, zodat de voorzienigheid helemaal niet gezien wordt! Lees, als je die zin niet begrijpt, hem desnoods maar een paar maal over. Want wie zo klaagt, houdt niet in 't oog, dat de Heer voor het geval van mislukking een *voorziening* had getroffen. De boom der kennis was n.l. niet het laatste, wat Hij gaf.

Reeds van voor de grondlegging der wereld, dus eeuwigheden vóór de zondeval, had God reeds de Zoon bestemd om de mens Zijn genade te bewijzen. Door dit reddingsplan heeft God dus aan het „risico" van de boom der kennis paal en perk gezet! De genade had een vangnet voor de gevallen mens gespannen. De val kon hem zo wel schrik en ontzetting aanjagen, maar in laatste instantie niet de eeuwige ondergang. In weerwil van de zonde behoeft geen mens verloren te gaan. Wel is waar was hij in zich zelf, d.i. door zijn mistrede verloren, maar hij was het *behoudens de genade!* God beschikte het zo, dat de gevallen mens in Zijn genade zou vallen.

Zo je wilt: na de eerste gemiste kans kwam de tweede, opdat nochtans de mens vriend en kind Gods zou mogen worden!

Zeker wat hier bijna in één adem werd genoemd — zondeval en Christus lijden en sterven — valt in de tijd eeuwen uiteen. Maar wat zegt het? Jezus' werk werd als belofte reeds de eerst gevallen mensen aangeboden. Er mochten rustig eeuwen tussen beide verglijden, want reeds de belofte had zaligmakende kracht. Reeds de voorzegging van de genade was genade, die de gevolgen der zonde ophief: de band tussen God en mens werd door het geloof hersteld — ook in de oude tijd.

Zouden wij nog willen twisten met God? Dwaasheid! Hier past aanbidding.

Aanbidding!? — Ja!

O, ik weet wel, wat je zeggen wilt. Ook de tweede kans — die van het Kruis — heeft een „ja" en een „neen" bij zich. Nog dreigt er gevaar van verloren te gaan. Zeker, dat is onmiskenbaar. Als men de genade niet acht en de helpende hand, welke God ons in Christus toesteekt, afwijst, is er geen redding. Maar laten we dan goed verstaan, dat dit „ja" of „neen", d.i. de beslissing aan ons is gelaten! Het komt hier op aan, of je de Heer gelooft; of je vertrouwt op Zijn nodigende liefde en op de wijsheid, die het reddingsplan ontwierp en op de macht die het plan volvoerde. Vind je niet, dat alles wat God deed, dit vertrouwen in Zijn liefde, wijsheid en macht meer dan wettigt?

Kom, we gaan nog even kort de weg afleggen, die we gegaan zijn, maar nu zonder eigenwillige bedenkingen. De boom der kennis des goeds en des kwaads toont ons het risico, dat Gods liefde heeft willen lopen voor de mens. Hij zou in *vrijheid* voor God kiezen. Wie was het ergste gedupeerd door 's mensen val? De mens zelf of — God? Zie je de grijnslach dan niet op satans tronie? Hoor je niet het hoongelach in de hel over de ontering van des Scheppers werk? Zullen de heilige engelen niet hun adem hebben ingehouden van ontzetting, toen Eva, aarzelend, haar hand uitstak? Maar God waagde het. Waagde het terwille van de mens. Deze zou een *mens* zijn en niet slechts een vernuftig dier.

De mens misbruikte de vrijheid. Had nu toch de Tegenstander gezegevierd? 't Mocht wat! Vanuit de eeuwigheid bracht God het eeuwige reddingsplan in de tijd. En wie was de sterkste? Geen hellemacht was in staat om God in dit plan te dwarsbomen. Hoe weinig geschikt ook de vroomsten onder de mensen waren om Hem in Zijn plannen te dienen, de Heiland der wereld kwam toch! En hoe fel de vijandschap zich mocht tonen en hoe ruw het kruis ook mocht zijn waarmede men Gods liefde wilde doden, zij dienden toch Zijn oogmerk! Zijn vredewil was de enige triomfator. Verdient Hij daarom ons vertrouwen? Ja! duizendmaal ja!

En nu wij, spijts alle duivelse pogingen weer opnieuw voor de keuze worden geplaatst Hem ons „neen!" of

ons „ja!" te zeggen treden wij dankend voor Zijn genade tot Hem en gaan wij in plaats van de ongehoorzaamheid van het verleden de gehoorzaamheid van nu stellen in kinderlijk geloofsvertrouwen.

Zie, mijn vriend, de engel aan de ingang van de hof van Eden steekt zijn vlammend zwaard reeds in de schede. Het Paradijs van Gods gemeenschap heeft zijn poorten wijd opengeworpen.

Ga maar naar binnen!

C. BRANDT.

Naar

Schotland en Engeland

6

Des Zondag ging ik naar de kerk van Ds. Peppel, die juist aan de vooravond stond van z'n 25-jarig ambtsjubileum. Een prachtige kerk. Ruim 600 zitplaatsen. De Gemeente telt 120 leden. Het aantal bezoekers — en nu zal ik maar niet te laag schatten — zo tussen de 40 en 50. Beneden zaten er nog geen 40. En boven telde ik er één. Maar mogelijk waren er nog een paar meer. Dit was in de morgendienst. 's Middags of beter 's avonds $6^1/_2$ uur was de opkomst niet veel groter. Het schijnt, dat in midden Engeland het probleem van lege kerken wel het grootst is. Naast de kerk van Rev. Peppel staat een groot gebouw voor de Zondagsschool. Vroeger onderwees men daar 600 leerlingen; tegenwoordig nog geen honderd. Men moet echter bedenken, dat in Engeland niet alleen kinderen van tot en met 13 of 14 jaar naar de Zondagsschool gaan, maar ook wel de rijpere jeugd.

In Blackburn maakte ik ook kennis met een Nederlander, woonachtig in Blackpool en lid van één van de drie Bapt. Gemeenten aldaar. Zijn naam is Geert de Jonge gehuwd met een alleraardigst Engels meisje, Felitchs Thornhill. De ouders van deze de Jonge wonen in Limburg, in Terwinselen. Na de capitulatie in Mei 1940 was Geert de Jonge als soldaat uitgeweken in gezelschap van andere militairen met als einddoel: Engeland. Na een gevaarvolle en avontuurlijke tocht bereikten ze Noord Frankrijk, vanwaar ze in de maand Juni scheep gingen naar de overzijde van het Kanaal. Ze kwamen veilig in een Engelse haven aan en werden enige tijd daarna ondergebracht in een hotel in Blackpool om wat op verhaal te komen. Deze tijd van ontspanning duurde maar kort, maar voor Geert lang genoeg om kennis te maken met Felitsch. Hij werd al heel gauw overgeplaatst naar West Indië, waar hij enige jaren verbleef. De kennismaking werd in al die jaren geregeld per brief voortgezet. En na de oorlog zijn ze getrouwd.

De Jonge nu had gehoord, dat bij fam. Harris in Blackburn voor enige dagen een Nederlander op bezoek zou komen. Hij kende deze familie reeds en wilde nu ook wel graag de Bapt. voorganger uit Nederland ontmoeten. En zo geschiedde. Zondagmiddag 31 Augustus kwamen hij en zijn vrouw met nog enkele vrienden uit Blackpool op bezoek in Blackburn. Ik mocht een stukje levensgeschiedenis horen vertellen. Het bleek mij bij vernieuwing van welk een grote betekenis een waarlijk godvruchtige opvoeding is. Toen Geert de Jonge als militair naar Engeland kwam, nam hij zijn meisje mee naar een bioscoop. Nu gaan ze samen elke Zondag naar de kerk. Met veel liefde sprak hij over het geloof en het geloofsleven van zijn ouders. Zoiets hoort men altijd graag.

Natuurlijk nodigde de Jonge mij uit om hem in Blackpool te komen bezoeken. De volgende dag, Maandag 1 Sept., reisde ik per bus naar deze mondaine badplaats. Zoiets als Scheveningen, maar dan heel wat groter. Over de wel zeer brede boulevard rijden trams met grote snelheid vele kilometers langs de kust. Hoewel de eigenlijke seizoendrukte al voorbij was, zo was het er mede vanwege het prachtige weer toch nog erg druk. Scheveningen is z'n enige mooie Pier kwijt. In Blackpool heeft men er maar eventjes drie! De Tower is er bijzonder interessant. Wanneer men over geld beschikt, dan kan men het in Blackpool wel heel gemakkelijk kwijt worden. Trouwens overal wel, maar hier zijn de gelegenheden wel heel talrijk. En van een rustig strandleven is er geen sprake. In elk geval ben ik blij ook deze badplaats te hebben bezocht en dat wel voorgelicht door zulk een opgewekte en bekwame gids.

(Wordt vervolgd.)

Rectificatie. In artikel 4 in het nummer van Vrijdag 31 October, pag. 6, 2de kolom, 18de regel van boven, moet de zin alsvolgt gelezen worden:

In elk geval ben ik er zeker van, dat men *met slecht* materiaal, of laat ik zeggen van: ondeugdelijk materiaal, enz.

d. H.

HOUT of GOUD

De wei werom betekent: de weg terug en is niet alleen de titel van een boek, doch ook van een samenspraak, die de friese N.B.J.B. heeft mogen beluisteren op haar jeugddag te Sneek. Met grote aandacht hebben de jonge mensen de weg van een jongen, die opgroeide tot een jongeman, gevolgd. Jammer, dat het in het fries geschreven is, want vele groepen zouden zeker dit stuk leven aan anderen willen tonen. Voor de Friezen spreekt het natuurlijk sterker in hun eigen taal en wanneer onze gemeenten in die provincie in de gelegenheid gesteld worden de uitbeelding te zien, dan grijpen ze die maar aan. Met name het Zondagschoolwerk komt sterk naar voren; we maken zelfs een bijeenkomst mee. Aangrijpend is het moederlijk vermaan, te begrijpen de vaderlijke toorn. Maar het kind, nu jongeman, onttrekt zich aan het ouderlijk gezag en gaat de wijde wereld in. Om daarin bijna om te komen. Gedurig nog is het hart van hen die thuis bleven bij de verloren zoon. Tenslotte weet „master" van de Zondagsschool hun te vertellen, dat hij terugkomt. Een schoon tableau toont het indrukwekkend aan. De Workumers hebben ons meer dan twee uren vastgehouden en ik ben er zeker van, dat zij het ook u willen doen, indien gij er slechts om vraagt. Voor een ouderavond van de Zondagsschool uitermate geschikt.

Er is een broeder in het land, die een warm hart heeft voor het werk des Heeren. Zijn gedachten zijn bij onze auto en bij de zending. Hij weet dat een en ander geld kost. Hoe maken we geld?

Onze broeder wil een rebus in ons blad plaatsen en als hoofdprijs 5000 persturven beschikbaar gesteld zien. Een oplossing moet van een gulden vergezeld gaan. Daar gaat het immers om. Een duizend gulden zou er mee te verdienen zijn. Vervolgens verwijst hij naar de

bekende bazars, waar de zakken op pijnloze, aangename wijze gerold worden.

De liefde van onze broeder is buiten twijfel. Hij heeft nagedacht en een weg gewezen. Wat zegt u er van?

Is deze weg niet een beetje beneden onze stand? Een beetje ver zelfs. Broeder, moeten wij het geld voor Gods zaak dan zo bijelkaar gokken? Nee, dat wilt u ook niet. U vindt dat woord ook niet helemaal juist. Accoord. Maar wat heeft bijvoorbeeld zo'n lotje op 5000 turven en een schot in de schiettent op de bazar nog te maken met het Evangelie en Christus' opdracht dat te verkondigen? Welke overeenkomst is er tussen een grabbelton en het kruis van Christus? Vindt u deze vergelijkingen niet gelukkig? Het klinkt wat ruw, cru. Nu precies zo voel ik de combinatie, als door u voorgesteld, aan. Broeder, moeten wij ons niet schamen, dat het geld voor Jezus' zaak zo bij elkaar gegoocheld moet worden? Ik ga er nu niet meer van schrijven. Ik wilde nog deze vraag stellen. Hoe groot zouden de inkomsten in onze gemeenten, en dus ook in onze Unie zijn, wanneer de leden er toe zouden overgaan de tienden van hun inkomsten voor het werk des Heeren af te zonderen?

Natuurlijk neem ik u niets kwalijk, broeder. Misschien nemen mij velen deze regels wel kwalijk. En staan ze eigenlijk wel aan uw kant. Dan moeten zij mij dat maar schrijven en ik zal u hunne adressen zenden.

Juist valt me een brief in handen, die een zuster mij dezer dagen zond. Zij heeft ook een antwoord op de vraag: Hoe maken we geld? Het lijkt mij het sprekendst als zij zelf maar aan het woord blijft:

„Ik dacht zo, Ds., zou het van Uniewege of wie weet wat voor lichaam, niet zo kunnen. Bijvoorbeeld, als ons éénmaal per maand een kwitantie werd aangeboden om *een gulden* te betalen voor de zending? Als alle Baptisten dat eens gaven, zouden er toch zendelingen weg kunnen! Misschien zegt u, dat allen dat niet kunnen betalen. Die dan werkelijk *niet* kan, laat die dan 50 cent geven. Ik denk zo, Ds. H., als een mens werkelijk wil, kan hij ook veel bereiken. En hoeveel geld wordt er niet uitgegeven aan allerlei; komt er een extra snoepbon of suikerbon, een *echte* huisvrouw laat geen bon verlopen, o nee, en dat vergun ik niemand, ook mezelf niet, we zullen het allemaal wel nodig? hebben; en dat hindert dan ook allemaal niets. Maar ik wou u dit graag te kennen geven, of u of wie van de broeders predikanten dan ook maar, het niet zo voorelkaar kan krijgen, dat we die gulden per huisgezin voor de zending betaalden; wie het niet kan, laat die 50 cent of dan op 't laatst maar 25 cent geven; en wie meer kan geven, laat zo iemand dat dan doen. U kan wel beginnen met nu Nov. of Dec. of Jan. '48 ons eenmaal per maand een kwitantie te zenden voor f 1.—, net zoals de radio ook al een keer betaald wordt. Ik schrijf van „u", maar daar bedoel ik eigenlijk degene mee die de z.g.n. „baas" is. Antwoordt u hier eens op in „de Christen" of schrijft u er een stukje over, voor zover als het kan natuurlijk."

Mij dunkt, deze zuster wijst een voortreffelijke weg. Wie neemt de organisatie ter hand? Misschien kan de U.Z.C. winst met deze brief doen.

HUIZINGA.

OPENBARINGEN *van Utrecht*

Neen, het behoeft helemaal niet te luiden: geheimen van Utrecht. De Unie-Commissie heeft geen geheimen en ze heeft niets te verbergen. Wat ter vergadering in Utrecht ter tafel kwam kan gerust de openbaarheid verdragen. Vandaar dan nu deze openbaringen.

Wat zal ik u verhalen? De tijd zou mij ontbreken, zoude ik u verhalen van a tot z, wat de revue passeerde. Mij dunkt, dat een opsomming van al die ongeveer 60 zaken, die besproken en behandeld werden, u dor en droog zou voorkomen en weinig of niet interesseren. Doch ik kan u wel vertellen, dat de Unie-Commissie zich met smaak en lenigheid door al die zaken een weg heeft gebaand. Mogelijk dat de ongewone mildheid in de natuur mee een factor is geweest, dat elk agendapunt zich kon verheugen in de tederheid der Unie-Commissie. Maar vergeet niet, dat de koestering van elk object slechts een andere benaming is voor de werkdrift ter vergadering gemanifesteerd!

Laat ik maar dadelijk beginnen met de verrassing, die de Unie-commissie u bezorgt door het besluit tot prijsverlaging van sommige uitgaven over te gaan! Deze wordt per afzonderlijke advertentie nader bekend gemaakt. Al blijkt uit het vlot binnenkomen van giften voor de kerstpakketten — met welke actie onzer Militairen-Commissie de Unie-Commissie haar instemming betuigde — niet alleen, dat het hart der onzen nog op de rechte plaats zit maar ook, dat het geld nog best wil rollen, toch meende de Unie-Commissie goed te doen u de aanschaffing van die uitgaven wat gemakkelijker te maken. Ze hoopt dat u door uw reactie daar op — n.l. vele en grote bestellingen — deze goede dienst weet te waarderen!

Met grote vreugde heeft de Unie-Commissie ook het meeleven en mee-werken van de N.B.J.B. bij voorzetting opgemerkt door de belangrijke bijdragen voor de verschillende takken van arbeid. Jeugd en gemeente zijn immers ook één. Samen dienen ze de éne Heer en Zijn werk! Daarom kon de Unie-Commissie ook van harte accoord gaan met het verzoek van de Jeugdraad om uit de U.C. een lid in de Jeugdraad te benoemen. In de vergadering werd Ds. Tijman als zodanig benoemd.

Verder werd ook aandacht geschonken aan de nieuwe taak, welke voor ons ligt door het aannemen van het voorstel (ter Algemene Vergadering) betreffende inzameling van gelden tot aanschaffing van een evangelisatie-auto. Overeenkomstig dat voorstel zal de E.C.U. deze taak gaan behartigen.

Het bleek anders met plannen, vooral op studie-gebied, nog al eens met horten en stoten te gaan in deze tegenwoordige, verwarde wereld. De internationale bepalingen en verhoudingen zijn onduidelijk en wisselvallig. Toch is ieder er van overtuigd, dat het hebben van een belijnd plan van groot belang is. Mocht de relatie tussen de volkeren ter wille van de opleiding van zendelingen, toch maar eenvoudiger en soepeler worden!

De Unie-Commissie streeft ook naar goede en vruchtdragende betrekkingen tot alles, wat zich op het terrein der Unie beweegt en bezig is. Dat bleek o.a. ook duidelijk uit de desbetreffende besprekingen aangaande Tabitha. Een samenhang, die zowel de arbeid der Unie als van Thabitha dient en bevordert, is in statu nacendi.

Met de Bouw-Stichting had de Unie-Commissie op verzoek van het bestuur daarvan een bespreking, die in alle opzichten aangenaam was en tot aller tevreden-

heid strekte. Plannen van de Bouw-Stichting werden ontvouwd en toegelicht. Wat een vergezicht! Doch overeenkomstig de toezegging van de Bouw-Stichting zult u ten spoedigste door haarzelf over een en ander worden ingelicht. Mogelijk worden deze plannen wel tegelijk met de openbaringen gepubliceerd! Als al die plannen in verwerkelijking komen, dan staat er wat te gebeuren. Daar kunt u van op aan!

Betreffende de zending had Ds. Weenink een schrijven aan de Unie-Commissie laten toekomen. De inhoud behoef ik u niet meer te vertellen, want deze hebt u zelf reeds kunnen lezen in de vorm van de gepubliceerde openingsrede van de Predikanten-Conferentie, waarin dezelfde gedachten vastgelegd zijn. Wij allen zijn warm voor de zending. Zoals met het leven op aarde in het algemeen, zal het echter ook wel met een levende zending zijn, dat ze zich kenmerkt door geleidelijke groei. Visie en fundering zijn bij de opbouw daarvan van wezenlijk belang!

Het zou mij aangenaam geweest zijn, wanneer ik u eveneens met plannen van de zangbundel-commissie kon op de hoogte brengen. Daartoe ben ik helaas niet in staat, daar deze plannen ter vergadering van de Unie-Commissie niet aanwezig waren. Daardoor kon ook de Unie-Commissie tot geen vastlegging van lijnen komen. Ze hoopt op haar volgende vergadering en rekent erop, dat dan een rapport van de zangbundel-commissie aanwezig is.

Zal ik u nu maar in kennis stellen van de verschillende benoemingen en herbenoemingen of, wat wel beter klinkt, continueringen? Dat moet ik dan toch maar als opsomming doen. Daar het echter het levende werk en levende personen betreft, is het toch voor u weer niet droog, en heeft het uw levende belangstelling.

Nu dan: gecontinueerd werden de E.C.U., de Bouw-Stichting, de Zendings-commissie, de Zangbundel-commissie, de Lectuur-commissie en het Relief-comité.

De samenstelling van de andere commissies is als volgt geworden:

Curatorium: Ds. J. Louw, Ds. A. A. Hardenberg, Ds. J. W. Weenink, Ds. H. Bakker en br. G. J. van Rekum.

Radio-commissie: Ds. C. Brandt, Ds. L. de Haan en br. W. Modderman.

Het bestuur van het UNIE-Pensioenfonds werd dus voor het eerst samengesteld, en ziet er als volgt uit: F. Bos, Utrecht; P. de Boer, Ter-Apel; J. H. Gorter, Harlingen; K. Drent, Hengelo; Ds. K. Reiling; Ds. G. Vegter en Ds. J. W. Weenink.

Vertegenwoordigers bij de Oecumenische Raad en het I.K.O. zijn: primus Ds. K. Reiling; secundus Ds. J. de Jong.

Vertegenwoordiger in het Reconstructie-Comité: Ds. K. Reiling.

Vertegenwoordiger in de Gemeente-Commissie in het I.K.O. verband: Ds. C. Brandt.

Tabitha had de Unie-Commissie uitgenodigd op haar jaarvergaderingen een vertegenwoordiger te doen aanwezig zijn. Als zodanig werd Ds. G. W. Tijman benoemd.

Dat staat er nu zo eenvoudig. Maar door het wachten op de antwoorden van de benoemden is dit verslag (deze openbaring) vertraagd. Betreffende de enkele, die nog niet geantwoord heeft, moet het maar gelden: wie zwijgt, stemt toe.

Zo, nu moet ik er het zwijgen ook maar toe doen. Want u weet naar mijn gevoel weer zo wat alles, wat u behoorde te weten.

Alleen wil ik u nog vermelden, dat er ter vergadering reeds een uitnodiging was voor het ontvangen van de Alg. Verg. 1948; de kleine gemeente in de grote Domstad Utrecht wenste deze in haar midden te ontvangen! Het is een grote onderneming voor deze Gideonsbende. De Unie-Commissie nam deze uitnodiging aan, vertrouwende, dat het deze dappere troep gegeven mag zijn de slag te winnen.

Broeders, op ons allen rust een schone taak, toenemend in omvang, maar daarom te meer stimulerend!

Broeders, al achten wij ons soms ingekapseld in de benauwenissen en de belemmeringen van het heden, grijpt moed en weest onversaagd!

Broeders, wij toch hebben een grote Koning! Hij is onze hulde zo waard!

Broeders, daarom: voorwaarts! Op Zijn woord!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

AMSTERDAM

beleefde Zondag 2 Nov. weer een doopfeest.

Een drietal jonge broeders hadden Jezus Christus gevonden als hun persoonlijke Verlosser en beleden dit in de doop. Eén dezer broeders was de zoon van ouderl. J. Goezinne, die zelf het voorrecht had de boodschap van Christuswege te mogen vertolken naar aanleiding van de woorden: „Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden".

De kerk was vol!

Ds. Planting verrichtte de doophandeling en bediende de tafel. Bij deze heilige dis klonk een hartelijk welkom, waarbij aan elk der gedoopten een oorkonde werd uitgereikt. Vele handen werden geschud en vele gelukwensen uitgesproken.

Onze evangeliste L. J. v. Beek werkt reeds een maand in Noord en de arbeid begint zich al enigszins af te tekenen. Amsterdam verwacht grote dingen.

W. V., secr.

AMSTERDAM

Sinds Woensdag 15 October j.l. telt Amsterdam een tweede Baptisten Gemeente. Op deze dag n.l. werd de Stichting Geloofsgemeenschap „Jezus Leeft" omgezet in de Baptisten Gemeente „Jezus Leeft". Deze gemeente is voortgekomen uit de evangelisatiearbeid van de voorganger J. A. Visser, die hiermede in het jaar 1943 in Amsterdam begon, als voortzetting van de evangelisatiearbeid „Wees een Zegen" van br. Dijkstra. In de arbeid kwam reeds spoedig het wezen van een baptisten gemeente tot uiting door het bedienen van de doop aan gelovigen en het vieren van het avondmaal, hetgeen wel ongewoon is voor wat doorgaans onder „evangelisatiearbeid" wordt verstaan.

Aanvankelijk stond alles onder persoonlijk beheer van de voorganger; later kwam een broederraad met adviserende stem tot stand. In het najaar van 1946 ontving de broederraad bestuursbevoegdheid. De arbeid kreeg de vorm van een stichting, waarbij het bestuur alle zeggenschap en verantwoordelijkheid had. Voor de voorganger betekende dit enerzijds een grote verlichting, daar hij van de geldelijke zorgen werd ontheven, ander-

zijds gaf hij hiermede zijn alleen-zeggenschap prijs, een offer, dat hij bracht in het belang van het geheel.

Thans oordeelde het bestuur de tijd gekomen om ook de vaste kring der bezoekers van de diensten recht van spreken te geven door hen als gemeenteleden te erkennen. De Stichting is ontbonden en daarvoor in de plaats is de gemeente-vorm gekomen.

De gemeente telt momenteel 95 leden, alle gedoopte gelovigen, terwijl een ongeveer evengroot aantal nietleden (niet gedoopte gelovigen, die wel toegang hebben tot het avondmaal, en onbekeerden) regelmatig onder het gehoor van de prediking komen.

Zeker zou het werk zich nog belangrijk kunnen uitbreiden, wanneer de gemeente over een grotere vergadergelegenheid kan beschikken dan de thans in gebruik zijnde zaal aan de Bloemgracht 33.

Tot nu toe zijn alle pogingen hiertoe mislukt, maar op Gods tijd zal ook daarin zeker worden voorzien. In Amsterdam is plaats voor het Baptisme. Men bemerkt, dat steeds meer gelovigen en ook de kerken zich met de kwestie van de doop en alles wat daarmede samenhangt, bezig houden. Moge eens de dag aanbreken dat al Gods kinderen hierin één worden, hun geloof belijdende in de doop en hun Heer en Heiland verheerlijkende in de breking des broods.

J. C. H. JANSEN,
Secr. Bapt. Gemeente „Jezus leeft".

Het adres van de secr. is: Lucellestr. 24, Amsterdam-W.
Van de voorganger: J. A. Visser, Bloemgracht 33, Amsterdam-C.

PARAMARIBO, 24 October 1947

Daar het mij opnieuw gebleken is, dat er brs. en zrs. zijn, die gaarne wat vanuit Suriname horen, zend ik deze kleine bijdrage.

Van de Zendingscommissie is niets meer vernomen en toch is er arbeid onder de Bosnegers en Indianen. Personen en geld maken het niet mogelijk deze mensen de volle tijding des Heils te brengen. De zending der Ev. broeders doet het hare, maar dit neemt niet weg, dat er nog genoeg te doen valt. Onder de Indianen werken vrijwel alleen de Roomsen. Het overig deel van de bevolking slaapt onder gewoonte en sleur en dit maakt de arbeid zwaarder en zwaarder; en toch mogen wij de handen niet laten slap hangen en ledig staan. Arbeiden, zolang het dag is!

Reden tot dankbaarheid hebben wij weer op bijzondere wijze gehad van onze God. Hij n.l. heeft Zijn zegen geschonken aan de arbeid in onze „Christelijke school", waardoor deze school op 1 November a.s. zal mogen terugzien op een vijftigjarige arbeid. Met het oog op plaatselijke omstandigheden is dit vijftigjarig bestaan herdacht op 28 September j.l., waarvan u hierbij een exemplaar van het programma ontvangt. Nog staat dit kind — neen jonge oude dame — in groei en bloei. Konden wij dit ook van de gemeente zelf maar zeggen! Evenwel Gods tijd is niet onze tijd.

Met broedergroeten vanuit Suriname,
J. M. B.

Bovenstaande brief zond br. Blufpand en ingesloten een programma van de Gedenkdienst, waarover br. B. schrijft. Ik weet zeker, dat heel wat lezers het op prijs zouden stellen eens iets te horen over de Baptisten Gemeente aldaar. Misschien wil br. Blufpand ons eens een kort historisch overzicht zenden en tegelijkertijd iets vertellen over haar huidig leven. Van ons allen de hartelijke groeten aan de broeders en zusters te Paramaribo (Suriname).

DRACHTEN

Hoewel er niet zoveel belangrijk nieuws is, willen wij niet nalaten iets van ons te laten horen.

Dankbaar is de gemeente aan onze voorgangers van elders en de brs. studenten, dat zij ons voorgingen in de godsdienstoefeningen; zij betreurt het feit, dat er voor de middagdiensten zo weinig belangstelling bestaat; broeders en zusters, verstaat toch ook in het geregeld kerkbezoek, zover ge kunt en gelegenheid hebt, uw roeping en plicht. De gezondheid van onze br. voorganger Veltman gaat achteruit; onze gebeden voor hem vermenigvuldigen zich.

De verenigingen zijn haast allen weer aan 't vergaderen gegaan, en een nieuwe tak van arbeid is opgericht, n.l. het jongens en meisjeswerk.

Zusterhulp moest afscheid nemen van haar presidente zr. Veltman, en wel wegens haar hoge leeftijd.

Onder biddend opzien tot God mocht zr. Veltman de kracht en wijsheid ontvangen een 30-tal jaren Zusterhulp als zodanig te dienen, en met deze woorden: „Bij U schuil ik" — nam zr. Veltman afscheid van haar niet te vergeten Zusterkring; als nieuwe presidente werd benoemd zr. G. v. d. Terp—Meulenbeld.

Zo gaan wij voorwaarts, niet ziende op hetgeen wat in ons is, noch wat rondom ons geschied, maar naar boven, vanwaar ook onze hulpe komt.

Broeders en zusters, laten wij ons meer dan ooit openstellen voor God, zo kan Hij in ons werken tot zegen voor de gemeente en anderen.

K. L. ONGERSMA.

Verslag Zondagsschoolconferentie

Hoor, 't moet des Herders stemme zijn. Dat was de aanhef van onze gewestelijke Zondagsschoolconferentie op 25 Oct. in Leeuwarden, die onder leiding stond van br. S. v. d. Werf van Sneek, voorzitter van het P.Z.B. De vergadering kenmerkte zich door warme belangstelling. Bizonder welkom was ons Ds. v. d. Werf van 2e Exloërmond (Jeugdraad), die ons vele richtlijnen gaf, hoe we ons werk kunnen uitbreiden; waarop diverse vragen gesteld werden onder het nuttigen van een kopje thee. Doch daar dit actuele onderwerp zeer zeker in De Christen of Jong Leven zal verschijnen, willen we daar niet verder over uitweiden.

Punt twee was br. A. Wielinga van Sneek, die ons de geschiedenis van David en Bathseba vertelde, wat een moeilijke opgave was om dit op een verantwoorde wijze te doen voor kinderen; hetwelk een levendige bespreking uitlokte.

Daar de tijd snel draaide en sommigen al moesten vertrekken, kwam de Bijbelse testpuzzle te vervallen, zodat we dus voor die hersengymnastiek gespaard bleven.

De middag heeft ons echter ten volle aangetoond hoe noodzakelijk het is om dergelijke conferenties te houden, om te leren hoe wij des Herders stemme kunnen zijn voor het kind.

Met hartelijke groeten namens het PZB.,
uw secr. A. SCHLUTER.
Noordvlietstr. 3, Leeuwarden.

Groningen bestelde

15.000 zegels

Naar aanleiding van het artikeltje „Cijfers spreken" in het laatste nummer van „Jong Leven" nam een Gronings N.B.J.B.er, Cor van der Mei, het initiatief om de zegelactie krachtdadig aan te pakken, zodat Groningen ook in de sluitzegels niet achteraan zou komen. Dank zij deze N.B.J.B.er, die zijn schouders onder dit werk wilde zetten, bestelde Groningen 15.000 zendingszegels! Ja, u leest het goed: vijftien duizend zegels! Hebt u het artikeltje over de sluitzegelactie in het vorige nummer van „Jong Leven" al gelezen? Hebt u al nagegaan hoeveel zegels uw afdeling nog moet bestellen? Zou u niet het initiatief in uw afdeling kunnen nemen om een hoeveelheid zegels te bestellen? Er bestaan vele mogelijkheden om de zegels te verkopen. Heeft u al eens gedacht aan inschakeling van het jongens- en meisjeswerk en de Zondagsscholen, waardoor ongetwijfeld een groot afzetgebied gevonden zou worden.

Wij rekenen op u!

R. VOS,
Stalinlaan 62², A'dam—Zuid.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen van:

Gemeente te	Nieuwe Pekela	f 28.20
„	Hoogezand	- 15.—
„	Makkum	- 60.—
„	Valthermond	- 23.41
„	Nieuwe Pekela	- 146.—
„	Sneek	- 100.—

Dat ook de kleine gemeente Makkum zulk een vorstelijk bedrag stuurde heeft de Zendingscommissie ten zeerste verblijd. Wie waagt het nog dit jaar een flinke overschrijving te doen op postrekening 382183? Gaarne in afwachting

Uw dw. dn. W. MODDERMAN.
Willemstraat 9, Sneek.

Onze Tabitha-kalender

bevindt zich op de goede weg. Dezer dagen werd ons het blok toegezonden en het komt ons voor, dat, wanneer de bevestiging op het schild naar behoren gelukt is, ieder met welbehagen op dit product onzer samenwerking het oog zal laten rusten. Vele van onze voorgangers zullen dag in dag uit trachten u een bijbelwoord duidelijk en dierbaar te maken. Het geheel ziet er best uit en niemand behoeft te zeggen, dat hij deze maar genomen heeft, „omdat hij nou eenmaal van ons is". Moge God u het lezen der 366 blaadjes zegenen, alsook het lezen van Zijn Woord, waarvoor, naast de besproken gedeelten, de boeken van Mattheus, de Handelingen en Jesaja zijn aangewezen.

E. R.

Mededelingen

Wij nodigen u hartelijk uit tot het bijwonen van de ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE die gehouden zal worden 22 Nov. a.s. te Stadskanaal. Aanvang 3.30 uur.

Agenda:

1. Opening door de voorz. Ds. G. Vegter.
2. Referaat Ds. H. v. d. Werf, onderwerp: Hoe krijgen we meer kinderen op de Zondagsschool.
3. Pauze (vergeet niet suiker mee te nemen voor uw kopje thee).
4. Referaat Ds. Deursen, Amerika, onderwerp: Het Zondagsschoolwerk in Amerika.
5. Sluiting.

Zondagsschoolwerkers(sters), we vragen dringend: komt allen. Het zal zeker een goede conferentie worden. En bidt met ons om Gods zegen voor deze dag.

Secr.esse JO BOITEN.

ADRESWIJZIGING

Br. H. Ploeger, eertijds Stationsweg 141, Workum woont nu op het volgende adres: Hooiland 35, Ter-Apel.

JAARGANG 64 - Nr. 2872
VRIJDAG 21 NOV. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Beproeft Mij nu daarin!

. . . . of Ik u niet opendoen zal de vensteren des hemels . . . . Mal. 3 : 10.

Alles wat gij hebt is van de Heer. Wij zijn maar zet-mensen. U kent zetboeren, zetschippers of mensen, die in een winkel gezet zijn. Onwetenden benijden de schipper en de boer en de winkelier. Dat is niet nodig. Dat schip, die boerderij is niet eens van hen. De bijbel spreekt dan van rentmeesters. Het gevaar is niet denkbeeldig, dat die schipper hoogmoedig wordt en de boer met de duimen in de armsgaten van het vest voor zijn boerderij gaat staan, alsof hij heer en meester is. Zij kunnen zich gaan verbeelden, dat het hun eigendom is. Totdat de eigenaar verschijnt. Nu zijn er mensen, die op hun goederen zien alsof deze van hen waren; terwijl ze maar zetbazen zijn. Dat is dwaas. Wie gaf u, zakenman, de gezondheid, het inzicht, de ijver, waardoor gij zo „vooruit" gekomen zijt in deze wereld? Gij, landman, hebt goed geboerd. Maar van wie waren de arbeidskracht, de volharding, de zon en de regen? Gij arbeider, die met uw vrouw en kinderen rondom de tafel zit en eet dat het een lust is — wie gaf deze vrouw en deze kinderen en deze aardappelen? Gij, die dit leest, zie om u heen en laat uw blik over uw huisgenoten en langs de wanden gaan en ontdek, dat gij maar rentmeester zijt. Ik zie mensen, die met hun eigendommen handelen, hun geld hanteren, alsof het alleen van hen was. Alsof het waarlijk hun eigendom was. Zij bekennen niet, dat alles van de Heer is en dat Hij het hun slechts toevertrouwde, om te zien wat ze daarmee zouden doen. Zij vergeten, ziende op het hun aanvertrouwde en verblind soms door de glans, de Heer. En wanneer ze naar de kerk gaan of er een andere gelegenheid geopend wordt om geld en goed te besteden in de dienst van de Heer, dan zonderen zij met een bloedend hart een weinigje af van de gekoesterde schat, die ze met hun leven verdedigen en waaraan ze het leven verliezen. Alsof het niet des Heeren ware, Wiens het goud en zilver is en het vee op duizend bergen en de schilderijen voor belegging en de huurhuisjes ter veiligstelling van de oude dag.

Maleachi's tijdgenoten hadden vele redenen om de Heer van harte dankbaar te zijn, maar daarvan bleek niet veel. Ze brachten voor het altaar des Heeren het blinde, kreupele, kranke, geroofde. Ze bezuinigden op God. Zijn zaak kostte teveel. Daarvoor konden ze toch niet het beste vee afleveren. Nu spreekt God: Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heer der heirscharen, of Ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

Misschien zijn er onder ons, die menen, dat het geven van tienden joods, wettisch is. Beter onderrichte schrijvers zeggen ons, dat deze gewoonte ook bij andere volken voorkwam. Ook heidenen gaven het tiende deel van wat het land, de handel en de oorlog opleverde. Een onbesneden Abram bracht de tienden van de krijgsbuit aan Melchizedek, de priester des allerhoogsten Gods. Zullen wij minder zijn dan de heidenen en de Joden? Wanneer zal het onder ons zo worden, dat ieder vol dankbaarheid voor het ontvangene het tiende deel afzondert voor de Heer? Meent gij dat het er niet af kan? Keer met dat woord tot uzelf eens in en zeg dan tot de Heer: Dat kan er niet af. Ik vrees dat gij een gevangene van het bezit zijt, van uw leven-in-luxe. Bedenk, welk een zegen er ligt in het geven, teruggeven, aan de Heer, Die de blijmoedige gever liefheeft. God zegene u het lezen van dit wegwijzend woord.

Neem mijn leven, laat het, Heer,
toegewijd zijn aan Uw eer;
neem mijn handen, dat zij 't merk
dragen van Uw liefdewerk.

Neem mijn zilver en mijn goud,
dat ik daarvan niets weerhoud;
dat mijn kennis t' allen tijd
word' aan Uwen dienst gewijd.

U behoort mijn liefdeschat,
Gij hebt mij eerst liefgehad;
Ziel en geest en lichaam, Heer,
leg ik op Uw altaar neer.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Mennisme en Baptisme In een artikel in „Trouw" van de hand van Prof. Hyma, hoogleraar in de geschiedenis aan de Universiteit te Michigan, vertelt deze, dat de Engelse Baptisten Kerk op Nederlandse bodem werd geboren. Een broeder stuurde mij het betreff. nr van „Trouw", met een paar vraagtekens bij deze bewering.

De broeder heeft van die verklaring blijkbaar vreemd opgekeken, overmits het Nederl. Baptisme toch eerst begonnen is met de gemeentestichting te Gasselter Nijveen.

Inderdaad is het *Engelse* Baptisme op Nederl. bodem geboren. — Independenten, die overhoop lagen met de Engelse Staatskerk, waren uitgeweken naar de Nederlanden, waar grotere godsdienstvrijheid heerste. Deze uitgewekenen kwamen hier in aanraking met een tak van de Mennonieten en raakten overtuigd van de doop der gelovigen. Een van hen, John Smith, voltrok daarop de doop aan zich zelf — vermoedelijk door begieting. Hij keerde later naar zijn vaderland terug en stichtte te Londen de eerste Baptisten gemeente. — Dat er in ons land toentertijd reeds Engelse gemeenten gesticht werden en wel 20, zoals Prof. Hyma verteld, wisten we niet.

Er loopt dus een draadje tussen de Nederlandse doperse beweging van Menno Simons en het Engelse Baptisme. Er is enige historische verwantschap. En daar het Amerikaanse Baptisme een verlengstuk is van het Engelse, is deze zwakke verbinding ook voorhanden tussen de Nederl. doperse beweging en het Amerikaanse Baptisme.

Mennisme en Ned. Baptisme Het is opmerkelijk, dat het Nederl. Baptisme geheel onafhankelijk van menselijke relaties ontstaan is. Feisser wist van het bestaan van baptisten gemeenten in de wereld niets af. Het is ook eigenaardig, dat de doopsgezinde gemeenten, die hij toch van nabij gekend moet hebben, hem in zijn geestelijke worsteling om de Nieuw Testamentische gemeente niets gezegd hebben. Vermoedelijk lag dat wel aan het gebrek aan geestelijke diepte bij de Mennonieten zijner dagen. Die waren gevallen en gevangen in de strikken van het rationalisme. Hun bestaan zeide Feisser niets. Zij hadden voor zijn verontrust gemoed geen boodschap. Terwijl het Engelse Baptisme hier, op Nederl. bodem, ontstond door aanraking met de toen bestaande Menisten gemeenten, ontstond het Nederl. Baptisme door het lezen van en luisteren naar het Woord Gods. Het ging Feisser, toen hij het leven uit de Geest had ontvangen, om díé gemeente, waarin dat leven gestalte verkreeg en zo ontdekte hij de gemeente van het Nieuwe Testament en de Nieuw Testamentische doop.

Zijn en doen Het Christendom is in wezen niet een zaak van doen maar van zijn. Minder een zaak van de mens dan van de Schepper. Het is geen beweging naar de zaligheid toe, maar van de zaligheid uit. Het berust niet in daden, maar in één Daad. Het is geen opgave maar een geschenk. Het is niet laatste resultaat van werken, maar vrucht van één Werk, dat in het verleden ligt. — Het Christendom bestaat niet in de samenwerking van God en mens; in één Werk p l u s vele werken. Christendom ontstaat daar, waar de nieuwe werkelijkheid, die in Christus is opengesteld, wordt binnen getreden.

Nieuwe wandel? Paulus zegt in Rom. 6 — in welk hoofdstuk hij de fundamenten van het Christendom bloot legt — dat we met Christus begraven zijn door de doop in de dood (d.w.z.: om dood te zijn — niet: om te sterven) opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de heerlijkheid des Vaders, wij ook zo in nieuwheid des levens zouden wandelen. —

Dat nu is geen oproep om ons eens flink te gaan inspannen en te vermoeien teneinde een beter leven aan de dag te brengen. Menig christen is opnieuw een zwoeger geworden. Vroeger zwoegde hij onder zijn zonde-pak en nu onder de eis van een goed leven, een leven in heiligheid. Hij spant zich in alsof alles nog op losse schroeven stond en hij door zijn daden zich nog moest brengen in dat land van heilige rust. De apostel spreekt niet over een nieuwe wandel, waartoe wij elkander met meer of minder succes kunnen aanporren, maar over een wandel — en dat is de grote zegen van het Evangelie — een wandel in een nieuwe levenssfeer, onder de wetten van een nieuw, andersoortig leven — een wandel naar de, de christen ingeschapen regels van een leven van hoger orde, hetwelk de christen door zijn geloven en gedoopt zijn in Christus, deelachtig is. — Eerst heeft er de overzetting, de inplanting in een nieuw leven plaats, dán gaan de wetten van dat leven werken, en in het gebruik, dat gemaakt wordt van het sterfelijk vlees, o p e n b a a r t zich het leven.

Ach — dat we genade mochten ontvangen om het eeuwig nieuwe van het Evangelie te aanschouwen en te doen aanschouwen! Hoe licht bezoedelt menselijk denken deze Boodschap — de Boodschap, die zover boven ons bereik ligt en al ons denken overtreft. Die niet kan luisteren, kan niet prediken en die niet ontving „verlichte ogen des verstands" kan hier niet als verkondiger optreden. Want wat anders mag men zeggen dan hetgeen men in de Geest aanschouwt? Wat anders mag men uitspreken, dan hetgeen de Heere legt in de opening des monds?

Overdaad schaadt? In een art. in The Christian over „Verhindert de kinderen niet tot Mij te komen", maakt de schrijver de opvallende opmerking: In vele kerken zou het de eerste stap om jonge levens tot Christus te brengen, moeten zijn 90 % van haar jeugdwerk te schrappen. — De schrijver meent, dat, wat als middel bedoeld is, doel is geworden. De activiteiten voor en door de jeugd ten toon gespreid, hebben de gemeente onzichtbaar gemaakt en de ziel der kinderen doen vergeten. Inplaats dat het jeugdwerk naar de gemeente toe leidt, leidt het er van af; het doet de gemeente vergeten en niet alleen de gemeente: het leidt er toe, dat de jeugdigen hun eigen ziel vergeten. Er wordt gespeeld en gesport — maar er heeft geen aanval op hun ziel plaats. Wat baten zo christelijk spel en christelijke sport, als de ziel schade leidt?

Ter bezinning zij het hier geschreven. Vóór het te laat is. Engeland kan ons waarschuwen voor gevaren, die nu nog moeilijk bij ons te ontdekken, maar toch reeds voorhanden zijn. Jeugdwerk worde geen surrogaatkerk.

L.

Naar
Schotland en Engeland

7

Mijn dagen in Blackburn waren gauw geteld. Dinsdag 2 September reisde ik per bus naar Manchester. Binnen 2 uur maakte ik al kennis met Rev. B. F. Savill, die me bij het busstation opwachtte. Een allervriendelijkste man, die me nog meermalen van dienst zou zijn. Hij was voorganger van de gemeente in Stretford en bracht me naar leden van zijn gemeente in Urmston, bij wie ik 11 dagen zou logeren. Bij familie Hopson vond ik al deze dagen een gastvrij onthaal.

In de gemeente van Ds. Savill woonde ik een echte ouderwetse gemeentevergadering bij. Er waren nauwelijks dertig leden aanwezig. Veel werd er gesproken over verschillende zakelijke aangelegenheden. Het één met het ander duurde veel te lang. Het bleek ook hier weer: zoveel hoofden zoveel zinnen. Er heerste evenwel een goede geest. Maar toch werd er m.i. veel te veel gepráát. Ik uitte na afloop tegenover mijn gastheer dan ook mijn verwondering over een dergelijke gang van zaken. En toen kreeg ik te horen, dat men elke maand een soortgelijke vergadering hield!

Des Zondags kerkte ik drie maal! De opkomsten waren wat beter dan in Blackburn. In de avonddienst vierde de gemeente het Avondmaal. Ik kreeg de gelegenheid om een kort woord te spreken. Natuurlijk kreeg ik heel veel groeten mee. 's Middags was ik genodigd op een jeugdvergadering, waar ik ruimschoots de tijd kreeg om te spreken over het jeugdwerk in ons land. We moesten nogal een heel eind met de bus, zodat we die Zondag zes keer de afstand van huis naar kerk moesten afleggen.

In Manchester leerde ik verscheidene personen kennen. Maandag 8 September was ik genodigd op een gewestelijke predikantenvergadering. De predikanten van Manchester en naaste omgeving komen maandelijks een middag bijeen. Die middag waren er 18 voorgangers. Het was de eerste ontmoeting na de zomervacantie, zodat enkele ingekomen stukken en verschillende zakelijke aangelegenheden een groot deel van de ontmoetingstijd in beslag namen. Voorzitter van de vergadering was Rev. A. N. Wilson, die 2 jaar samen met Ds. Hardenberg in Rawdon College studeerde. Hij informeerde flink naar onze broeder Hardenberg en ik kon hem heel wat goeds vertellen. Er was nóg een collega, die mij vroeg of ik Ds. Hardenberg wel kende. Deze broeder studeerde van 1920—'27 in Rawdon College, doch hij veronderstelde dat Rev. Hardenberg beter zijn vrouw zou kennen dan hemzelf. Als ik me niet vergis, dan was hij (Rev. S. W. Stanford) juist afgestudeerd, toen br. Hardenberg naar Engeland kwam. Op deze vergadering hoorde ik ook spreken van een dutch Baptist preacher, die al een tijdje in Engeland vertoefde en die juist dezer dagen ergens in een gemeente zijn arbeid was begonnen. Dat moest natuurlijk Ds. Doornkamp zijn. Ds. Savill zou voor mij informeren naar het juiste adres.

En zo geschiedde het, dat ik de volgende dag naar Crewe reisde, ongeveer 60 K.M. ten zuiden van Manchester gelegen. Ongenood stond ik 's middags tegen 4 uur van aangezicht tot aangezicht tegenover Mevrouw Doornkamp. Haar man was juist niet thuis, maar zou over een paar uur terugkomen van een vergadering. We spraken eerst engels, maar het duurde niet lang of onze nederlandse taal kreeg de overhand. Familie Doornkamp zat nog in de verhuisdrukte en de intrede moest nog plaats vinden. Ds. Doornkamp heeft een gemeente met twee kerken; één in Crewe en de ander in Nantwich, ongeveer 5 K.M. buiten Crewe. In Nantwich heeft de gemeente een flinke pastorie, doch die was en is bewoond. Zodat de gemeente besloot in Crewe (Samuelstr. 41) een woning voor de nieuwe voorganger te kopen. De kerk in Crewe is flink groot, doch niet al te goed onderhouden. Tegen 6 uur kwam br. Doornkamp thuis, doch moest diezelfde avond met vrouw en kinderen naar een begroetingssamenkomst in Nantwich, zodat we maar betrekkelijk weinig tijd hadden voor een rustig gesprek. Toch was ik blij nog een korte tijd bij fam. Doornkamp te zijn geweest. Dat was dus Dinsdag 9 September.

De volgende dag was ik te gast bij Prof. G. Farr, die niet alleen doceert aan de Baptist College in Manchester maar ook college geeft aan de universiteit. Hij nam me mee naar de Bapt. Theologische School, alwaar ik ook kennis maakte met de bejaarde rector, Dr. H. Townsend, die mij als aandenken het boek schonk, waarop hij voor bijna dertig jaar promoveerde tot doctor in de theologie aan de universiteit van Londen. Prof. Farr nam me ook mee naar de universiteit. Ik ben hem veel dank verschuldigd voor zijn vriendelijk geleide en de hartelijke ontvangst bij hem thuis. Ook dit bezoek was door Ds. Savill voorbereid.

(Wordt vervolgd.)

P.S. Ik zal mezelf enige beperking gaan opleggen, zodat ik in twee à drie artikeltjes hoop klaar te komen met m'n reisbeschrijving. d. H.

Zing mij het lied . . .

5 Nov. 1947. Gewestelijke jeugdconferentie in de Vredekerk te Sneek. Een prachtige dag! Geïnspireerd door ons nieuw lied zijn we enthousiast huiswaarts getogen.

Het is niet over de conferentiedag, wat ik nu ga vertellen. Maar wij hebben op de terugweg in de trein wat meegemaakt, wat wij u willen mededelen.

In Sneek stapten wij met een achttal N.B.J.B.ers in een coupé, waarin reeds een heer en een paar dames plaats hadden genomen.

De trein was nog maar nauwelijks op gang of wij haalden ons nieuw lied tevoorschijn en gingen nog eens weer samen aan het oefenen. „Weest paraat N.B.J.B.ers. Altijd onversaagd". De ene regel ging wel wat vlotter dan de andere, maar we waren toch niet zo heel ver van de juiste melodie, geloof ik. Nadat we enkele keren ons appèl-lied door de coupé hadden laten weerklinken, gingen we over tot de meer vertrouwde melodieën uit de bundel van Joh. de Heer.

De dame in een hoekje bij het raam, naast een van onze meisjes gezeten, had al eens gevraagd wat N.B.J.B. betekende, waarop heldere en juiste commentaar was gevolgd. Wij zongen door. „Wij hebben een machtige Heiland", „Ik wil zingen van mijn Heiland".

„Ben je werkelijk gelukkig?" zo richtte diezelfde dame zich tot haar buurvrouw. En die buurvrouw, een N.B.J.B.ster, kon volmondig met „Ja, mevrouw", antwoorden, temeer omdat zij juist op deze conferentiedag haar wens om gedoopt te worden, kenbaar had gemaakt.

Wij zongen nog een lied en toen zagen wij hoe de tranen deze dame langs de wangen biggelden. Ik ging naast haar zitten en vroeg haar of ze deze liederen mooi

vond, en of ze ook geloofde in die Heiland, waarvan wij zongen. Toen kwam haar antwoord.

Ze had vroeger geloofd in Jezus Christus als haar Heer, maar door allerlei omstandigheden, o.a. de onrechtvaardigheid in de wereld was ze het vertrouwen kwijt. Ze kon niet meer geloven. En nu zij ons zo vol vertrouwen hoorde zingen, kon zij zich niet goed houden.

Wij hebben haar gezegd, dat ze de „wei werom" moest gaan, dat ze Jezus Christus weer volkomen moest gaan vertrouwen. Toen had deze dame twee verzoeken: „Willen jullie nog eens voor mij zingen? En willen jullie voor mij bidden?" Aan beide verzoeken hebben we voldaan en het tweede verzoek vergeten we nog niet.

De tweede dame in onze coupé werd getroffen door het lied: „Daar ruist langs de wolken". Kende ze het van vroeger? Riep dat lied herinneringen wakker?"

Beide dames moesten met de boot over, zodat we geen tijd meer hadden tot praten.

De macht van het lied. Evangeliseren door de zang. Het is een oud en beproefd middel, maar, zoals ge ziet, God gebruikt nog dit middel om harten aan te raken en monden te openen.

Wij hebben een woord voor de wereld. Gelukkig kan dat woord óók gezongen worden.

Kunt ge zingen? Zing dan mee! Het woord van liefde, licht en vreê.

St. 5-11-'47. J. B.

De trein blijkt steeds weer een goede gelegenheid te bieden tot een gesprek. Ook tot een geestelijk gesprek. Dezelfde jeugdconferentie mocht ik voor een groot deel mee beleven, doch moest om andere werkzaamheden vroeger vertrekken. In de tram-trein, die mij van Sneek naar Leeuwarden bracht, ontmoette ik een reiziger en we waren al gauw in gesprek. Via de huidige wereldsituatie kwamen wij bij „het geloof" terecht. Mijn reisgenoot benijdde de gelovigen. Ik verwees hem naar de bijbel en zijn boodschap. Maar die is toch door mensen geschreven? O, zeker, maar wanneer u naar gramofoonmuziek luistert, dan tracht u toch ook niet het krassen van de naald te horen. En wanneer uw moeder u een brief schrijft, valt u toch ook niet over de oude spelling en de vele fouten, die zij produceert, maar u luistert naar de boodschap, die zij zenden wil. Dat was volkomen juist. En zo moet en kan men Gods Woord aan ons lezen. Luisteren naar wat Hij zeggen wil. Probeert u het zo eens. De reiziger dankte voor de woorden.

Dit brengt mij in herinnering, dat „Het Zoeklicht" mij een klein boekje van 16 bladzijden stuurde, dat onder de titel: Een treingesprek — uitgegeven is. Het is inderdaad een interessant gesprek tussen een Jood en een Evangelist, waarin heel populair dwaze beweringen van het „ongeloof" weerlegd worden en tegen het einde het Evangelie verkondigd wordt. De schrijver is James E. Bennet, die toestemming gaf het te vertalen. De prijs is 15 ct. per ex., terwijl bij grotere getallen flinke reductie wordt gegeven. Het is goede lectuur en in de trein en daarbuiten zullen velen het graag aannemen en lezen.

HUIZINGA.

Brief uit Zweden

Een groot vierkant gebouw is de trots van de Zweedse Baptist. Het staat in Stockholm en heet Bethelseminarie. Daar woont de Rektor met zijn gezin, alle leerlingen zijn er onderdak en bovendien het huishoudpersoneel bestaande uit vier dames. Er zijn momenteel 39 studerenden, 36 broeders en 3 zusters. Laat ik u mogen meenemen en u geleiden door het Seminarie op een van de werkdagen. Het is 's morgens even voor zeven uur als we het gebouw binnentreden. Alles in diepe rust. Terwijl we nieuwsgierig hier en daar een kijkje willen nemen, komt er opeens een jongeman aangerend in z'n pyama en een ogenblik later daveren de koperen schellen in huis. Zeven uur, opstaan! Deze jongeman behoort tot de hoogste klas en deze „oudsten" zijn verantwoordelijk voor de goede gang van zaken, voorzover een en ander niet door de Rektor of door de huismoeder geregeld wordt.

Langzamerhand verschijnen op de gangen de nog slaperige slachtoffers en ijlen naar de wasgelegenheid. Ja, we spreken over rennen en ijlen, want alles is precies op de tijd uitgeknobbeld en men moet opschieten. Om half acht zien we de schare beneden in de kelder, daar bevinden zich o.a. eetzaal en keuken, en met behagen worden warme melk en allerlei soorten koek naar binnen gewerkt. Kwart voor acht is er in de aula, dat is hier tevens de grootste leerzaal, een morgenwijding, die door een van de studenten geleid wordt. Enige keren per week wordt de morgenwijding beluisterd via de radio, er wordt dan ook meegezongen en gebeden.

Om acht uur beginnen de lessen. De leerlingen zijn in vier klassen ingedeeld en ieder begeeft zich naar zijn les in een bepaald lokaal. Spoedig is men dan verdiept in Griekse, Engelse of Duitse taalproblemen, Bijbelstudie enz. enz. teveel vakken om hier in dit verband te noemen.

Half tien is de tijd voor het ontbijt dat hier enigszins anders is samengesteld dan in Holland. (De rantsoenering van levensmiddelen is ongeveer dezelfde als in Holland). Na het ontbijt worden de lessen voortgezet tot plm. kwart over twee, onderbroken door een koffiepauze om een uur. Vijf uur is de tijd voor het middagmaal en 's avonds om half acht nog een keer koffie met koek.

Menigmaal komt er een zendeling uit China, de Congo of andere verre landen, om over zijn werk tot ons te spreken, soms toegelicht met een film.

Zo snellen de dagen voorbij en zijn ondanks de regelmatig terugkeerende studie vol afwisseling.

Gebed en Bijbelkennis, dus leren regelrecht uit de te bron putten, daar draait het leven hier wel hoofdzakelijk om. Aldus wordt één van uw Unie-kwekelingen, Baptist-Nederland, opgeleid. We mogen dankbaar zijn voor de mogelijkheden, die er ontstaan door organisatie in groot verband. Het Baptisten Wereldverbond is het hart, waaruit de aandrang opgewekt is om elkander te steunen in de strijd om het Evangelie te brengen. De Zweedse Baptisten Unie brengt in praktijk wat o.a. de bedoeling is van een wereldorganisatie. Niet dat die organisatie hier voor studiegelegenheid heeft gezorgd, nee, maar de organisatorische verbondenheid heeft wel een grote rol gespeeld. Wil mijn lezer niet weten van organisatie, van zoiets als een Baptisten-Unie? Ja natuurlijk, het levende geloof uit een levende Heiland is hoofdzaak, maar laten we opmerken, hoe organisatie tot grote zegen kan zijn.

Tot de volgende keer, met hartelijke groet uit Zweden van uw broeder

H. P.

Wij en *de buitenkerkelijken*

I

Buitenkerkelijken

„Buitenkerkelijken" is een woord, dat in de laatste tijd in bepaalde kringen veel gebruikt wordt. Het is — voorzover ik mij herinner — een woord van de laatste jaren. Het in zwang komen van dit woord houdt verband met de opleving, die, mede door de nood van de bezettingstijd, zich voordoet in de Ned. Herv. Kerk. Wat verstaat men onder „buitenkerkelijken"?

Buitenkerkelijken zijn al diegenen, die in ons gekerstend volk buiten de kerkelijke sfeer leven. Het woord omvat dus on-kerkelijken: mensen, die voor de Kerk geen belangstelling hebben: anti-kerkelijken: mensen, die in de kerk een sta-in-de-weg zien en geloven haar te moeten tegenwerken. Buitenkerkelijken zijn dus Nederlanders, met wie de Kerk geen contact heeft. Men is zich bewust geworden tegenover deze mensen een roeping te hebben.

De nauwe cirkel der zelfgenoegzaamheid is dus doorbroken. Men vergenoegd zich niet langer alleen met de verzorging van degenen, die zich bij de Kerk rekenen, maar is zich bewust een roeping te hebben ten opzichte van de velen, die niet weten waarom het in de Kerk gaat, of menen dat de Boodschap der Kerk beter niet gehoord worde.

Baptisten en Buitenkerkelijken

Over de belangstelling, die men allerwege voor de z.g.n. buitenkerkelijken aan de dag legt, verheugen wij, als Baptisten, ons. Niet alleen zoals die aan de dag treedt in de Ned. Herv. Kerk, maar ook zoals ze zich de laatste kwarteeuw openbaart in de Ger. Kerken, die een grootscheepse evangelisatie-arbeid hebben opgebouwd. In het algemeen zijn we van oordeel, dat daarmede het heil van ons volk gebaat is. Hoe meer men de Boodschap zoekt bekend te maken, hoe heilzamer dit voor ons volk kan zijn. — Er was een tijd dat de Evangelisatie-arbeid hoofdzakelijk gedaan werd buiten de Kerken om. Dat was beter dan dat hij in het geheel niet geschiedde, maar dat leidde onwillekeurig tot versnippering en het vormen van groepjes met stokpaardjes.

Als Baptisten verstaan wij uit de aard der zaak de noodzaak van evangelisatie-arbeid. We zijn geen „Verbondskerk" d.w.z. onze gemeenten houden de natuurlijke en geestelijke levenslijnen goed uit elkaar — al weten we zeer wel, dat ze vaak parallel lopen. De eis van persoonlijk geloof, die bij ons voorafgaat aan de Doop, dus ook aan het lidmaatschap der gemeente, plaatste ons voor de noodzaak te evangeliseren, en verwijdde dus doende onze blik tot hen die buiten de kerkelijke sfeer leven.

We zijn geen „Volkskerk" in deze zin, dat we menen dat heel een volk, voorzover het slechts bereikt kan worden met het Evangelie in de Kerk kan worden opgenomen. Daarom was voor ons geen breuk van grote massa's met de Kerken nodig, om bizondere belangstelling voor degenen, die buiten zijn, bij ons op te wekken.

Onze roeping

Omdat ons gemeente-begrip een ander is dan dat, hetwelk in de Kerken belichaamd is, heeft voor ons de term „buitenkerkelijken" niet de betekenis, die zij elders heeft. Voor de Kerken zijn het degenen, die er eigenlijk bij horen, maar zijn afgedwaald en zich nu weer in het kerkelijk verband behoorden te laten opnemen.

Dit is in de geest van het bekende gezegde van Wormser: „Leer ons volk zijn doop verstaan en ons volk is gered", en van Hoedemakers leuze: „Heel de Kerk en heel het Volk". Aan deze uitwendige hereniging die daarop uit is, dat geen zuigeling in Nederland geboren, ongedoopt zal blijven, en ieder, tot onderscheid van jaren gekomen, de christelijke religie, de leer „zoals ze hier verkondigd wordt" als de ware erkent, hechten wij niet veel waarde. We vrezen er maar weer nieuwe verwarring door, omdat de zo teruggekeerden zo licht kunnen menen, dat het nu goed met ze staat, en onontvankelijk worden voor hetgeen God hun eigenlijk te zeggen heeft. Die methode: eerst tot de Kerk en dan door middel van de Kerk tot Christus, achten we onjuist, onschriftuurlijk en gevaarlijk. We achten ze dan onjuist, wanneer men Kerk en gemeente, Verbond en Kerk gelijk stelt, maar óók dan, wanneer men wel onderscheid maakt tussen Kerk en gemeente en zegt, dat de gemeente, die in de Kerk verborgen is, bij het Avondmaal openbaar wordt, alsook wanneer men onderscheidt tussen een uitwendig en een inwendig Verbond.

Ons uitgangspunt

Voor ons is de gemeente iets anders dan de Christenheid, schoon, waar geen gemeente is, ook de Christenheid verdwijnt. Christenheid is de uitstraling der gemeente, de levenssfeer, die er ontstaat rondom een groep wedergeboren mensen. Die in de uitstraling van dit nieuwe leven geboren mogen worden en leven zijn gelukkigen en bevoorrechten. Ze dragen een grotere verantwoordelijkheid, dan de „blinde heiden". Voor ons is de gemeente ook iets anders dan de saamvergadering van hen, die door banden des bloeds met degenen, die geloven, verbonden zijn. Allen staan in zekere verbondsbetrekking tot God, maar niet allen in die betrekking, dat hun zaligheid erin ligt opgesloten.

En de gemeente is de saamvergadering dergenen, die zalig worden; niet der g e r o e p e n e n, maar der g e k o m e n e n, niet van hen, die g e n o d i g d zijn, maar van hen die g e a n t w o o r d hebben met „ja".

Daarom kunnen we de term „buitenkerkelijken" minder goed gebruiken. We erkennen Christenheid; we erkennen dat er onderscheid is tussen de heiden en de christelijke mens. Maar beiden staan ze — schoon er niet evenver af — buiten het Koninkrijk van God. Ten opzichte van de heiden drijven we zending; ten opzichte van de niet gelovige in ons volk, doen we evangelisatie-arbeid.

Onze roeping

Wat is onze roeping ten opzichte van degenen, die buiten zijn en zonder contact met het Evangelie voortleven? We moeten tot hen uitgaan. Wij zijn schuldenaars, d.w.z. wij hebben een schuld ten opzichte van deze mensen. We hebben die schuld krachtens onze rijkdom, ons bevoorrecht zijn. Wij b e z i t t e n, wat zij m i s s e n en ook zij behoeven. Wat we ontvingen, ontvingen we niet slechts voor onszelf, maar om door te geven. De aanspraak van Jezus Christus op deze wereld is absoluut. Hij heeft recht op allen. Heel de wereld moet weten, dat Hij haar HEER is en Hem als zodanig erkennen. Wij — zegt Paulus — zijn herauten, wij roepen alom uit dat Jezus de HEERE is en roepen de

mensen op tot onderwerping aan Hem. In die onderwerping ligt hun heil; vanwege de weigering dier onderwerping zullen ze veroordeeld worden.

In het HEER-zijn van Jezus ligt de wortel van onze activiteit. Alle knie moet zich voor Hem buigen en alle tong Zijn Naam belijden.

Wordt vervolgd.

Gemeenteberichten

AIELDOORN

Zondag 2 en 9 November waren voor onze gemeente grote feestdagen. Beide Zondagen hadden we het voorrecht een tweetal jonge mensen de gemeente te mogen binnenleiden, door ze op hun belijdenis te dopen. Bij deze gelegenheid was ons kerkgebouw te klein, wat ons tot grote dankbaarheid stemde. Ook bij het vieren van het avondmaal mochten we een grote schare begroeten, waaronder gasten uit alle delen van het land. Ja, we hadden echt feest.

De Heere zegent de gemeente te Apeldoorn rijkelijk. Elke Zondag is de kerk gevuld en we mogen kennelijk bemerken, dat God met ons is. De eerste Zondag in December hopen we weer een blijde dag te beleven.

De Heere zegene alle gemeenten in ons land en geve alle leden te verstaan, dat we hard moeten werken voor Gods zaak, om innerlijk rijk te worden en uiterlijk te glanzen.

Secr.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN

Geliefde broeders en zusters. De 2de Nov. was het voor de gemeente een vreugdevolle dag. We hadden n.l. het voorrecht twee jeugdige mensen in ons midden te hebben, die beleden het eigendom des Heeren te zijn en die het ook voor de gemeente en de wereld wilden getuigen door af te dalen in het watergraf. De zangvereniging van Emmen heeft bij deze plechtigheid haar medewerking verleend en zong een paar mooie liederen. Onze voorganger mocht aan een grote schare het rijke Evangelie verkondigen. We hadden anders de gewoonte om 's nam. samen te komen om de dood des Heeren te gedenken, maar omdat de pasgedoopten in Emmen wonen hebben we dat direct na de morgendienst gehouden. Ze werden door ouderling Wolters hartelijk welkom geheten.

Maar ook droefheid was ons deel, want de 31ste Oct. is in de Heer ontslapen onze oude zr. de Vries—Blanken; sterke de Heer de achtergebleven familie en laat het voor ons allen een roepstem zijn om gereed te zijn als de Heer ons roept.

We zijn ook weer begonnen met de winterarbeid. Broeders en zusters, laat ons actief zijn en ook trouw op onze post, want wat heeft de Heer veel voor ons gedaan; wat doen wij voor Hem?

De Heer aanbevolen.

De secr.

Zendingsrubriek

Wat is zending? Laat ik deze keer het mogen zeggen met een variatie op Jozefs antwoord aan de man, die hem dolende vond in het veld, het zoeken van onze broederen. De heiden, de gekleurde natuurmens is ook onze broeder. Ik weet wel, dat dit op papier heel gemakkelijk te schrijven is zonder hem te zien of te horen of te .... ruiken. Of is hij soms geen mens? We kennen het woord van Paulus: „En God heeft uit enen bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt om op de gehele aardbodem te wonen". Van hetzelfde bloed is hij en dus onze broeder. Hoe onverantwoordelijk is het dan om aan de Zending geen recht te doen door haar in het geheel niet te bedenken. Wat is de buitenlandse zending u waard? Neen, broeder, zuster, a.u.b. geen vroom woord. Dat is dikwijls zo heel erg goedkoop en volkomen waardeloos, want de hand kan daarbij rustig op uw beurs blijven.

De ware zendingsvriend doet echter de vrome daad en maakt daarbij de U.Z.C. gelukkig in haar penningmeester br. W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek. Giro 382183. Want hier is het Spreukenwoord nog altijd van kracht: De zegenende ziel zal vet gemaakt worden. De zegen is voor de zegenende ziel en niet voor de zalvende mond, die van het offer niets weten wil.

In de N.B.J.B.-kampen, die ik tot twee keer toe als Geco mocht leiden, zongen we dikwijls:

God roept ons, broeders, tot de daad,
Zijn werk wacht; treedt dan aan.....

Of in de massale gemeentezang:

Wij hebben een woord voor de wereld,
Die sterft aan haar twijfel en strijd....

Wat is dat? Paskwil of werkelijkheid? Hartetaal of zondige, goddeloze mondklanken omdat het hart en dus de overtuiging er niet bij is? Lezer(es) u wordt hiermee bedoeld en aangesproken. *Zending* móéten wij drijven, omdat Christus het ons beveelt en opdraagt! Zending is het uitdragen van het inhoudsvolle, rijke Evangelie tot aan de einden der aarde! Zending is het Evangelie op reis doen gaan door Gods wijde wereld naar mensen zonder Hem. Zending is de ongebreidelde, niet te temmen en te stuiten expansie van de rusteloze, goddelijke liefde, het imperialisme van Zijn tere bewogenheid en genadige ontferming! Zending is — ach, zij behoort erezaak te zijn voor elkeen, die zich naar de Christus noemt!

Doch wat baat het de U.Z.C. dit alles zo hartstochtelijk op te sommen, zo gij volkomen apathisch blijft en min of meer volhardt in de houding van een aandoenlijk oud besje, dat de poes op schoot heeft, aait en daarbij vriendelijke woordjes tot haar murmelt? God roept ons om oog te hebben voor de wereldakker, om geladen actief te zijn en om zoveel dat in ons vermogen ligt met hart en liefde, met leven en roeping de belangen van Zijn Koninkrijk te dienen en te bevorderen. Dat Koninkrijk is niet uw gemeente, dorp of stad alleen, ook niet Holland, doch heel deze wereld!

We moeten christenen zijn met een grote visie en van innerlijke bewogenheid; mensen, die in het geloof het durven te wagen als Zijn stoottroepen. We —! Begin er maar vast mee om u eerst vastberaden en enthousiast te scharen in het thuisfront der buitenlandse zending. Dan zal al het andere heus wel gaan en vanzelf komen.

X. Y. te Z. Op Uw verzoek duid ik noch Uw naam noch Uw woonplaats nader aan. Onder „L. Schakels" hopen we eerder of later in te gaan op de door U gestelde vragen.

G. E. te E. E. We dienen de wereld niet en we dienen de eenheid niet, maar we dienen de Heer. We houden onze beide ogen graag open en zien zowel het scheidende als het samenbindende. We geloven dat op zulk een zuivere houding beter de zegen kan rusten dan bepaalde dingen te bagatelliseren. We wensen het grote groot te zien en het kleine klein, maar weigeren het probleem te vereenvoudigen door een van zijn samenstellende delen weg te cijferen. Men krijgt dan wel een gemakkelijke oplossing, maar één, die tevens niet meer is dan een schijnoplossing. Wij moeten niet mensen-wijs aan de wereld gaan dokteren, maar eenvoudig doen wat God zegt en nazeggen, wat Hij ons voorzegt. Hand. 10 : 33b. Broeder! blijf vooral eenvoudig.

L.

P.S. Verschillende vragen worden te zijner tijd in L. Schakels behandeld. Geduld. L.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Nw. Weerdinge heeft Ds. L. de Haan te Apeldoorn beroepen tot haar voorganger

Maandag 8 Dec. zal in de kerk aan de Meeuwerderweg een openbare feestelijke herdenkingsdienst worden gehouden van het 35-jarig ambtsjubileum van ds. J. Louw, waarin tevens herdacht zal worden, dat de predikant in Oct. j.l. 20 jaar met de gemeente verbonden was.

De gemeente te Groningen nodigt door deze afgevaardigden van gemeenten en commissies uit om met haar te overdenken de zegeningen in het verleden genoten.

Voor logies schrijve men aan onderstaand adres.

Namens het comité van voorbereiding,
B. HOF, J. C. Kapteynlaan 14a.

Het adres van Ev. F. Hofhuis is nu:
Karel Doormankade 2, Alkmaar.

Bij mijn vertrek naar mijn broer Willem de Vries in Grand Rapids roep ik alle broeders en zusters een tijdelijk „vaarwel" en een eeuwig „tot weerzien" toe.

O. DE VRIES, Haarlem.

EEN LIJST MET TABELLEN

betreffende het aantal en percentage lezers van De Christen, De Zaaier en De Kindervriend zend ik toe aan de raden, de predikanten, de evangelisten en de agenten. Nu kan men eens rustig en ernstig bestuderen hoe het er in de eigen gemeente en de andere gemeenten uit ziet. Men kan nu zelf nagaan, waar meer abonné's op De Christen moeten komen, waar het aantal Zaaiers behoorde opgevoerd te worden en waar meer aandacht aan De Kindervriend moet geschonken worden. Het percentage lezers van De Christen per gemeente en het aantal Zaaiers en Kindervrienden is natuurlijk afgerond opgegeven. Verder moet men wel bedenken, dat dit een opgave over Nov. is. Over Oct. zou hier en daar een ander getal genoteerd geworden zijn. Het aantal Zaaiers in Leeuwarden en Groningen is in doorsnee veel hoger. Doch ik moest wel het aantal op een bepaald moment nemen en ik koos die van de laatste maand of de laatste keer. Ook is hier en daar het aantal lezers verspreid over meer plaatsen, terwijl alleen van de gemeente in haar geheel het aantal leden bekend is; zodoende zal het percentage hier en daar anders kunnen luiden, wanneer al die factoren in rekening konden gebracht zijn. Doch ook met deze getallen en percentages, zoals die u in de lijst voorgelegd zijn, hoop ik, dat u voor uw gemeente en voor onze bladen winst zult kunnen doen. Natuurlijk houd ik mij voor opmerkingen en aanwijzingen aanbevolen. Percentsgewijze staan aan de spits: Valthermond betreffende De Christen met 58 %, Alkmaar betreffende De Zaaier met 11 per lid, Heeg betreffende De Kindervriend met 8 per lid; nemen we het aantal Kindervrienden per Zondagsschoolleerling, dan staat Harlingen bovenaan met 5. Juist de tabellen met het aantal Kindervrienden per lid en per leerling leveren een interessant beeld op van kleine gemeenten met grote zondagsscholen en grote gemeenten met kleine zondagsscholen. Er komen ook enkele bedroevende cijfers aan het licht; maar die noem ik hier liever niet. Laat de betreffende gemeente of het betreffende comité tot bezinning komen om met élan de weg vooruit te vinden!

De dienstwillige administrateur,
T. JANSMA.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2873
VRIJDAG 28 NOV. 1947

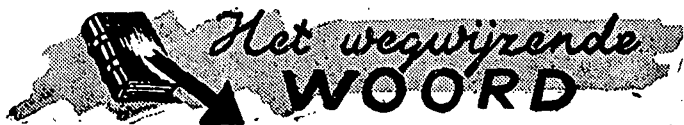

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Maar mij aangaande, mijn voeten waren bijna uitgeweken, mijn treden waren bijkans uitgeschoten.

Ps. 73 : 2.

De wereld heeft altijd een grote verering gehad voor sterke mannen. Zij noemt hen „helden" en richt vaak monumenten voor hen op. Leest men echter een levensbeschrijving van zulke grote en leidende figuren, dan komt men tot de ontdekking, dat zij toch mensen zijn van gelijke beweging en gestalte als ieder ander. Zij hebben n.l. ook hun zwakke zijden en kennen hun zwakke momenten, waarop zij aarzelen krachtdadig op te treden. Voor het publiek zullen ze deze dingen angstvallig verborgen houden. 't Gaat immers om hun reputatie van sterkte en kracht en tot geen enkele prijs willen ze deze roem schaden.

De psalmist, geloofsheld bij uitnemendheid, voor wie wij als medegelovigen wel een standbeeld zouden willen oprichten, geeft zelf zijn reputatie prijs. Hij erkent en belijdt in bovenstaande woorden op het punt te zijn geweest van te bezwijken. Het had maar een haar gescheeld of hij was overgelopen naar de andere partij, de partij der goddelozen. Als wij deze belijdenis aanhoren, schrikken wij er van. Hoe is het mogelijk dat iemand, die zó sterk staat in zijn Godsvertrouwen als blijkt in zo menig andere psalm, zo ineens op het punt staat te bezwijken? Dan kan hij toch ook geen held zijn? Veeleer een zwakkeling, een stumperd. En voor dezulken zal nimmer een gedenkteken worden opgericht. —

Laat het ons gezegd zijn dat de godvruchtigen en vromen dáár niet om geven. Zij begeren geen roem van mensen. Daarom hebben zij ook niets te verbergen. Hun enigste begeerte is dat God geprezen wordt en alle eer geschonken wordt aan Hem, Die hen niet heeft losgelaten — zelfs niet in die ure, waarin zij Hem vanwege hun zwakheid wèl hebben losgelaten. Zij geven gaarne toe drenkelingen te zijn op 's levens grote oceaan, gered als door een wonder: het wonder van Gods liefde en bewarende hand. — Degene die er op uit is geprezen te worden door mensen — is geen waarachtige vrome. Die zoekt zijn heil hier beneden en ontvangt zijn loon van deze wereld. — Maar de waarachtig gelovige weet: ik word behouden en gered; slechts door genade!

Het zal iedere gelovige vergaan als de psalmist. Inderdaad, er is een lied dat zegt: „Rijst op, rijst op voor Jezus, Gij helden van het Kruis". Telkens als dit lied gezongen wordt — en hoe krachtig en uit volle borst zingen wij mee met de schare — gaat de gedachte door mij heen: en wat voor helden! Wij als christenen slaan vaak zo'n pover figuur. Ziet de wereldling in u iets heldhaftigs? Herkent hij in de christen de sterke man, de krachtige vrouw? Hij zou stellig meer eerbied en ontzag voor het christendom tonen. Zoals het is, haalt hij z'n schouders op. Och, die christenen maken zich druk over allerlei dingen, die ons niet interesseren is zijn schampere opmerking. En soms heeft hij gelijk. Er drukt een grote schuld op de kerk en op hen die bij de kerk behoren. Wij leggen vaak de nadruk op de dingen, die van weinig betekenis zijn en bekommeren ons tè weinig om de dingen, waar het wezenlijk op aan komt. De kerk en de kerkmensen hebben vaak „groot" willen schijnen in de ogen der wereld. Grote kathedralen, grote massabijeenkomsten, grote rijkdommen. De Heer heeft nimmer aan deze dingen enige waarde gehecht. Zijn heerlijkheid werd juist in het kruis geopenbaard. En het kruis is het teken van zwakheid en vernedering. Vrijwillig werd het kruis aanvaard; maar Jezus wist dat dit vloekhout der schande de enige redding der wereld betekende en zó werd het verheven tot een monument der overwinning. De wereld doet het kruis onrecht. En dáárom is ze tot ondergang gedoemd. Zij doet eveneens „de helden van het kruis", dat zijn de ware gelovigen, onrecht. Want zij belijden in zichzelve niets te zijn, door zwakheid ten dode opgeschreven: doch door genade alleen gered en door het geloof gerechtvaardigd.

Bijna uitgeweken .... bijkans uitgeschoten .... op het punt verloren te gaan. En toch behouden: door de machtige, doorboorde Hand van Gods Zoon. Dát is de blijde belijdenis van ieder oprechte christen — en tevens de erkenning van ieder gelovige aller eeuwen.

A. A. HARDENBERG.

Losse Schakels

Er van „trekken"? Het is vele jaren geleden, dat er in een onzer provincies actie gevoerd werd voor het stichten van nieuwe afdelingen van het Ned. Bijbelgenootschap. Een bestaande afdeling zou gesplitst worden en de predikant-voorz. sprak daarover met een collega uit het aangrenzende dorp. Deze bleek er voor te „voelen" en antwoordde met een opklarend gezicht: „O ja, hé, dan kun je gratis bijbels krijgen!"

Wat zegt ge nu van zo'n mentaliteit? Hier wordt gesproken over de gelegenheid om mee te doen met een groot christelijk werk: het verkrijgbaar stellen en verspreiden van de bijbel in binnen- en buitenland. Hoe moet ieder, die de bijbel liefheeft zeggen: natuurlijk, daar wil ik aan mee doen! en zo helpen dat ook anderen de zegen van deze kostelijke gave leren kennen. Maar nee: eigen profijt — die gedachte ligt als een stoflaag boven op de ziel. „Kan ik er van trekken?"

Zijn dat nu wel edele zielen, die de vraag opwerpen: „Wat hebben wij aan de Unie?", dat zo te verstaan: niet — hoe kunnen wij door de Unie onze gemeentelijke roeping vervullen? welke kansen biedt de Unie ons daartoe? — maar: welk voordeel hebben wij er nu van? Men wil wel premie betalen, maar dan moet er toch ook eens een ogenblik komen, dat er een behoorlijke uitkering plaats heeft, waarbij de betaalde premiën met intrest op intrest terug keren.

De vraag naar het eigen profijt hoort men stellen ten opzichte van de Unie, ten opzichte van het Bijbelgenootschap en ten opzichte van „Tabitha" enz. enz.....

Niet profijt maar taak. „Mijn loon is dat ik mag dienen". Was het Lohmeyer niet die dat gezegd heeft? Wie door hebzucht — onverschillig wat hij „hebben" wil, gedreven wordt, oogst teleurstellingen. Wie een roeping in zich heeft om de Heer te dienen, daardoor gekweld wordt, dankt God duizendmaal, dat hij de gelegenheid ontving om zich op die roeping voor te bereiden en die te kunnen vervullen. Wat is loon — hoe groot het ook is — vergeleken bij de vreugde, zich kwijt te kunnen? De kans te hebben de drang naar de arbeid voor de Heer te kunnen uitvieren? — Geen inkomen, hoe groot ook, kan de voldoening geven die gesmaakt wordt als resultaat van het gehoorzaam kunnen zijn aan de opdracht, waaronder de ziel anders zou bezwijken.

We zeggen hiermede niet, dat het roepingsbesef, dat tot werken — onverschillig waar en onder welke voorwaarden, dwingt — misbruik zou mogen maken en zou mogen proberen als gemeente of lid der gemeente, ook daarvan te „trekken".

We hebben graag jonge mensen, die het offers kost zich te geven voor het werk des Heeren. Niet omdat wij die offers begeren, maar om de zekerheid verhoogd te zien, dat er bij hen werkelijk sprake is van roeping, d.w.z. van niet anders *kunnen*.

Vragen van een ondeskundige. We zullen er ons wel voor wachten op muziektechnisch terrein te komen! Maar als luisteraar naar kerkgezang heeft men toch zo zijn indrukken en deze wekken wel eens vragen op. — Misschien dat de broeders orgelisten ze wel eens willen horen. Het is niet nodig dat ze er ingezonden stukken over schrijven voor De Christen. Ze kunnen, als mijn opmerkingen er hun aanleiding toe zouden geven, hun instemming des Zondags demonstreren op kerkorgel of harmonium. Geloven ze dat de schrijver der L. Schakels er naast is, dan....maar rustig verder, broeders!

Het eerste, dat ik mij vaak heb afgevraagd is dit: waartoe dienen die lange voorspelen toch? Ik bedoel: waartoe dienen die, wanneer de gemeente is opgeroepen om een psalm, gezang of lied te zingen? Is het niet menigmaal zo, dat een voorspel de band verbreekt, die de voorganger van de dienst zorgvuldig gezocht en gekozen had en nu gelegd wil zien door de zingende gemeente tussen het gesproken woord, het gebed, of de Schriftlezing en de zielen der toehoorders? Mij dunkt, dat het als regel voldoende is, dat de orgelspeler even de toon aangeeft en dan, na een ogenblik rust, het lied inzet. — Soms merkt men, dat door de meeste gemeenteleden de overgang van voorspel tot de melodie niet gehoord wordt. Eerst bij het derde woord zijn ze er achter, dat ze mogen zingen. Dat is niet stichtelijk. Als ik orgelist was....als....(welk een veronderstelling!) dan zou ik achter het voorspel een ondeelbaar ogenblik wachten. Ook de minder muzikaal ontwikkelde gemeenteleden zouden dan weten, dat ze de longen in krachtiger werking moesten brengen en geluid produceren.

Tussenspelen? Het lijkt mij, de leek, niet nodig, dat er tussen alle te zingen verzen een tussenspel gemaakt wordt. Waarvoor is dat? Is de gemeente zingens-moede? Moet ze de gelegenheid hebben om even op adem te komen? Als er al te langzaam gezongen wordt, (wat maar leidt tot het afzwerven der gedachte) dan is het misschien wel nodig, want dat gerekte zingen vermoeit ongetwijfeld. Maar de orgelspelers moeten zorgen voor een behoorlijk tempo, ook al komen er geen halve en kwart noten bij te pas.

Soms echter zou ik een tussenspel zeer missen, n.l. dan wanneer het volgende vers heel iets anders zegt dan het voorafgaande deed. Zong men eerst een lofprijzing en moet er daarna een gebed worden opgezongen, dan is het gewenst door een kort tussenspel op die overgang voor te bereiden. Het kan ook wel gebeuren, dat een vers midden in van strekking verandert. M.i. moet dan de orgelist niet aan een stuk doorspelen, maar even de muziek doen zwijgen. Daarna kan hij zachtjes of jubelend inzetten, naar dat de ziel van het lied het eist.

Enkele voorbeelden. Een muziekpauze moet m.i. intreden na regel drie van Psalm 95 vers 4. In gezang 50, na de 4e regel van vers 4. In gezang 229, na de vierde regel van vers 7. — Daarentegen moeten de regels 1 en 2 van Psalm 95 vers 4 „aan elkaar" gezongen worden. De pauze staat hier achter het vijfde woord van regel 1. Storend werkt het naar mijn gevoel, wanneer in Psalm 25, vers 2 de „leer" achter de waarheid wordt gekoppeld, als stond er niet „....waarheid, leer ijvrig...." maar: „....waarheidleer; ijvrig...." Het gaat niet om de „waarheidleer", maar de bede is dubbel: „leidt mij in Uw waarheid", en „leer ijvrig mij Uw wet betrachten". Waarom zou een vers nu niet zo gespeeld en gezongen moeten worden, dat dat uitkomt?

Nog een vraag. Men moet niet altijd roepen om een sterker orgel. Het orgel is de dienstknecht der gemeente en moet dienstknechtsgestalte houden. Het gaat om de zang; om de levende stem — d.w.z. als we in het kerkgebouw zitten. Het orgel moet de zang begeleiden, ondersteunen. Meer niet. Vooral niet overstemmen. De gemeente moet leren naar het orgel te luisteren, en de onderwijzer die meent, dat hij de opmerkzaam-

heid van de kinderen beter trekt of ze beter baas blijft wanneer hij hard roept dan wanneer hij zacht spreekt, vergist zich. — Dit zijn de gedachten van iemand, die een lange reeks van jaren in erediensten heeft mogen voorgaan.

„Het is begrijpelijk". Bij de vermelding van de doop van de jongste prinses maakte het Parool een kanttekening over de betekenis van de doop. Deze kanttekening was van de hand van Ds K. H. Kroon. Vergissen we ons niet, dan is deze Ds Kroon een man van de „In-de-Waagschaal"-groep. Hij schrijft over dit onderwerp:

> „De christelijke doop is, althans naar zijn eigenlijke bedoeling, geen menselijke, burgerlijke traditie, maar een critisch ingrijpend teken, dat de kerk midden in het menselijk leven opricht. Het staat in verband met de dood en de opstanding van Christus en werd daarom vroeger voltrokken door onderdompeling in en verrijzenis uit het water. Wie gedoopt wordt, wordt daarmee gemerkt als iemand, die met Christus is gestorven en opgewekt uit de dood. Hij wordt geacht zijn oude, heidense leven achter de rug te hebben en te staan voor een vernieuwd leven. Hij kan niet meer bestaan op grond van zijn eigen verdiensten, doch alleen nog maar van de goddelijke vergeving.
>
> Het is dus bij uitstek het teken waardoor iemand lidmaat wordt van de christelijke gemeente. Het is een brandmerk en schutsmerk tegelijk, dat veronderstelt, dat een mens voortaan leven mag in solidariteit met alle mensen krachtens de gemeenschappelijke schuld, maar nog veel meer in het geloof en onder de verwachting van de vergeving aller zonden en het leven in Christus' koninkrijk.
>
> Het is begrijpelijk, dat er tegenwoordig stemmen opgaan, die waarschuwen voor een inboeten aan betekenis van dit christelijke teken ten gevolge van een gedoopt worden uit sleur of traditie en die er op wijzen, dat de doop toch eigenlijk veronderstelt, dat men zich bewust is van de critische kracht van dit teken".

Inderdaad: uit deze opvatting a.g. de betekenis van de doop is begrijpelijk, dat men de kinderdoop niet kan aanvaarden, want bij de doop van een zuigeling kan de doop de aangegeven betekenis niet hebben. — Wij hebben die betekenis ook zo verstaan en daarom keerden wij terug tot de praktijk der Apostelen, om slechts zulken te dopen, die belijdenis van hun geloof hebben afgelegd. Ds Kroon zegt het niet zo ronduit — dat ware ook wel wat vreemd in een beschouwing, gegeven naar aanleiding van de doop van de jongste oranje telg. Maar hij zégt het en daarvoor zijn we hem dankbaar.

L.

Een grote dag in een klein leven

Arm vrouwtje! Je wereldje is maar klein geweest in de laatste jaren! Of hoe lang precies heb je al voorovergebogen je weg door de kronkelige straatjes van je stadje en over de stoffige buitenwegen gegaan? Weet je 't al niet meer zo juist te schatten? Ach, ik kan me dat goed voorstellen, want moeite maakt minuten tot uren, weken tot maanden en maanden tot jaren. Al ben je nog jong, dan voel je je oud.

Vertel me eens, wat denk je zo de ganse dag met je kleine wereld van drie, vier meter in doorsnee? Het moet wel vaak iets moois zijn, want vaak zie ik om je verdorde lippen een glimlach en hoor ik je oude beverige stem lieve woorden zeggen. Wie of wat roept dat goede in je wakker, gebogen vrouwtje? 't Kunnen toch haast niet de kinderen van de straat zijn. Die tetteren je lelijke scheldnamen in de oren. „Lelijke heks! Ouwe toverheks!" Ze maken hun kleine broertjes en zusjes bang voor je. „Pas op, als je niet doet wat ik zeg, stuur ik die ouwe toverkol op je af!"....Alsof jij die kleintjes met hun rappe beentjes ook maar zou kunnen inhalen, al wilde je het ook.

Nu, de kinderen kunnen dat goede niet bij je gewekt hebben. Die zijn in hun onverstand vaak zo wreed in leed, dat ze niet begrijpen. Maar wat dan!? Van de morgen, wanneer de hanen in de buurt je wakker trompetten, tot de avond, als de kippen reeds tokkend in ijverzucht elkaar het beste plaatsje op de zitstokken in het nachthok betwisten, zie je nauwelijks meer dan wat goudkevertjes en torren over de grond scharrelen of een worm kronkelen in de morsige beekjes tussen de ruwe keien van de straat, of een statige slak, die les in geduld en lijdzaamheid gevend, voortglijdt over pad of akker. Oud vrouwtje, ik begrijp je glimlach niet en ook je vriendelijke woorden tegen andere mensen zijn me een raadsel!

Ik zie je nu een kerk binnenschuifelen. Misschien kan daar in die plaats, waar het hart zich het gemakkelijkst opent, het makkelijkst een blik in dat hart geslagen worden. Wees niet bang, dat ik onbescheiden zal zijn. Ik zal niets vragen, alleen maar zien en horen. Daarom volg ik je.

Daar zijn we nu! Kijk, een zonnestraal valt door het hoge tralievenster en speelt nu met de rode kwasten van het gordijn, dat de afbeelding van de beide wetstafelen aan de ogen onttrekt. Nu spiegelt hij zich in de koperen luchters aan de hoeken van het platform in het midden van de synagoge. Nu strijkt het licht op de plaats, waar straks de leraar zal staan, die ons Gods woord zal verkondigen. Wat is dat mooi: licht bij licht! Dat is een belofte! Ik zeg dit alles maar wat uitvoerig, omdat je 't zelf niet kunt zien, oud vrouwtje. Ik wil een ogenblik jouw ogen-blik zijn, zie je. Dat is immers mijn roeping?

Aan welke rabbi zal de leider der synagoge het woord geven, nadat Wet en Profeten gelezen zijn?

Misschien....maar dat zou te heerlijk zijn — alhoewel — hij moet in de buurt zijn, die beroemde rabbi van Nazareth....

Hoor nu ruist het gezang reeds door het gebouw! Daar klinken tonen, die Gods trouw en ondervonden hulpe bezingen:

„Zijn macht'ge arm beschermt de vromen
En redt hun zielen van de dood...."

Zie ik het goed? Ja waarlijk, ze zingt mee! Hoe is het mogelijk! Maar vrouwtje, heb jij dat werkelijk ondervonden? Mij dunkt, dat God aan jou heeft voorbijgezien. Wat heeft het leven je anders gebracht dan nood, tranen, ellende?

„.... Hij zal hen nimmer om doen komen...."

Ja, ik hoor haar nu duidelijk meezingen.

„....In de grootste smarten, blijven onze harten
In de Heer gerust...."

Unie Radio Commissie

In het programma van de N.C.R.V. wordt Zondag 30 Nov. a.s. 's morgens 10 uur vanuit de Parklaankerk, Parklaan 34, Haarlem een

godsdienstoefening

uitgezonden, waarin zal voorgaan Ds. J. W. Weenink, Bapt. Pred. te Haarlem. Gezongen wordt uit Lofzangen en Gebeden.

Gemeensch. gezang Ps. 82 : 1, 4.
Gebed.
Schriftlezing Matth. 14 : 1—13.
Gemeentekoor: „Op adelaarsvleug'len gedragen".
Gem. gez. Gez. 318 : 1, 5.
Gebed en dankzegging.
Solo Kitty Nederkoorn: „Heft op uw hoofden, poorten wijd".
Gem. gez. Gez. 435 : 1, 2, 3, 6.
Solo Kitty Nederkoorn: „Hozianna, komt nu met zang".
Predikatie. Tekst Matth. 14 : 13. Onderwerp: „Boodschapt het Jezus!"
Solo Kitty Nederkoorn: „Op U, mijn Heiland, blijf ik hopen".
Gem. gez. Gez. 267 : 1, 4, 5.
Zegenbede.
Orgel.

d. H., secr. U.R.C.

Open welt haar hart. De laatste hindernissen wijken terug. Ik *weet* wat haar bezielt. Zij *gelooft* — en zij *hoopt*. Dat heeft de nood haar nog niet verleerd. Zij *kan* het hopen nog maar niet laten.

Arm vrouwtje! Nu ja — in de dag der opstanding....

Als zware droppels vielen de woorden van de wet door de ruimte. Een herinnering aan bliksemflits en donderslag van Sinaï. Maar toch verkwikte het menig hart door het zich één-weten met Gods volk.

Reeds heeft de dienaar een andere boekrol in de hand. In zijn talmen ligt besluiteloosheid. Aan wie zal hij het heilig boek ter hand moeten stellen?

Een licht geruis van voetstappen. Op het gelaat van de overste der synagoge verschijnt vluchtig een wolkje. Immers daar nadert die wonderlijke rabbi van Nazareth. Wat zal dat worden? Maar al te vaak werd de stille rust verstoord door de timmermanszoon, die zijn opleiding nog geeneens in Jeruzalem had ontvangen! „Altijd wat onverwachts en nooit iets goeds", vertolkt de onrustige blik van de overste.

Inderdaad, het is Jezus! Nee, gewoon schijnt het ook nu niet te gaan. Rustig, maar zoekend gaat zijn blik over de ademloze menigte.

Terwijl Hij spreekt zie ik weer de glimlach komen op het voorovergebogen oude gezicht. Een glans van een hevig verlangen vlak voor de vervulling. Ach vrouwtje, hoe lang nog?

Maar neen. Zonder dat ze 't zelf verneemt blijft Jezus' zoekende blik op haar rusten. Hij zwijgt. Verwonderd zien de mensen tot Hem op. Zou Hij Zijn onderwerp niet voldoende meester zijn? Neen, Hij heeft gezocht naar een leven, dat ellendig genoeg was om het Zijn steun te verlenen; Hij heeft gespeurt naar een hart, dat nog op Gods genade durfde hopen, opdat Hij het Zijn verlossende macht kon betonen; Hij heeft een gemoed gezocht dat popelde de bewijzen van Zijn machtige liefde te ervaren, en Hij heeft dit alles bij haar gevonden.

Vrouwtje, ga naar Hem toe. Wanneer ge de weg met uw ogen niet kunt aftasten, laat u dan leiden door Zijn stem. En blik nu maar op tot Hem. Hij zegt het immers: dan kun je het ook! Ja, ik zie tranen in uw ogen: tranen van dankbaarheid. Voor het eerst na jaren weerkaatsen zij de zonnestralen. Zo is het goed. Want nimmer werd een zonnestraal schoner weerspiegeld dan in tranen van dankbaarheid.

En met uw lof paar ik de mijne. Want waar zó het ellendige, het verlorene word gezocht is daar ook plaats voor mijn geloven en hopen.

C. BRANDT.

Wij en de buitenkerkelijken

II

De methode

Het grote aantal dergenen, die onverschillig aan het Evangelie voorbij leven, benauwt ons. Ze zijn er onverschillig voor — óók voor een groot deel omdat ze er onkundig aan zijn. Nu kunnen we níet verwachten dat bekendheid met het Evangelie allerwege onderwerping aan het Evangelie te voorschijn zal roepen. Maar zover gaat onze verantwoordelijkheid ook niet. We moeten zorgen „dat ieder het weet". En dan natuurlijk, het op zodanige wijze te weten komt, dat hij niet wordt afgestoten of in zijn onverschilligheid verhardt, maar belangstellend wordt en begerig.

We moeten bruggen bouwen: grote bruggen, waar scharen over heen kunnen komen, en kleine bruggen, waar de enkeling passeert.

Bruggen bouwen is verbindingen van oevers tot stand brengen. Wij leven binnen het Koninkrijk van God. We moeten anderen helpen en zeggen, hoe zij ook binnen kunnen komen. We moeten niet maar staan en uit*nodigen*, maar uit*gaan*, gelijk de Heiland gezegd heeft. We moeten deuren proberen, naar het voorbeeld van Hem, die gezegd heeft: Ziet, Ik sta aan de deur en Ik klop. Hij probeert deuren. Wij moeten elke deur in onze stad of ons dorp proberen.

We moeten ons dus wachten voor:

a. Deuren *forceren*. Dat doet de Heere Jezus ook niet. De „buitenkerkelijke" kan zóver van ons af staan, dat we niet dan met veel geduld hem zullen kunnen bereiken. Leerzaam is de wijze, waarop de Heiland met de zielen, die Hij zocht omging. Met de grootste lankmoedigheid stond Hij hen te woord en ging Hij op hun bezwaren in. Steeds tastte Hij daarbij naar hun ziel. Eerst als onoprechtheid bleek, brak Hij af. Men werpe zijn parelen niet voor de zwijnen, d.w.z. men probere niet hen te winnen, die de zonde liever hebben en niet willen lòslaten. Voorlopig late men hen los.

Paulus reisde met zijn makkers naar het Noorden van Klein Azië, maar de geest van Jezus verhinderde hen het woord te spreken. Hij ontving stoptekens. Paulus ging niet door een sein, dat de Meester op „onveilig" gezet had. Paulus zocht niet deuren te forceren.

Hij respecteerde Gods „nog niet".

Wij moeten geen tijd verbeuzelen met het bearbeiden van mensen en terreinen, die geen open deuren hebben.

b. voor het neerhurken voor deuren. Geen ijdel afwachten totdat verandering in zal treden. De Heere Jezus stond voor de deur en klopte. Hij

maakte Zijn tegenwoordigheid merkbaar. Wij mogen niet op de wereld mopperen, nog minder schelden. We mogen evenmin voor gesloten deuren de handen in de schoot leggen en afwachten. Die afwachtende houding wordt ons nooit bevolen. Passiviteit is verkeerd.

c. We moeten de deuren proberen. Een deur die dicht is, behoeft nog geen gesloten deur te zijn. Dat is het wat wij moeten proberen gewaar te worden. De Heere klopte; Hij probeerde hoe het met de deur stond: of ze alleen dicht of ook gesloten was. Zo handelde ook Paulus: hij ging van stad tot stad, na er zich van overtuigd te hebben, dat de deuren niet maar dicht, doch gesloten waren. Toen, zo tastende en onderzoekende, kwam hij te Troas en merkte dat de deur naar Europa niet gesloten was. Die ging hij toen binnen, ofschoon hij bij het binnengaan een paar flinke klappen opliep.

Wordt vervolgd.

HOUT en GOUD

Van een onzer militairen kwam de volgende brief binnen, die ik vooral ter aandachtige lezing aan onze commissie voor deze zaken voorleg. Maar ook aan u, want die commissie is zo willig en bereid als men maar wensen mag, doch de beroemde zinsnede, reeds eerder in dit blad door grotere mannen geciteerd, doet ook bij hen de ronde: Wie zal dat betalen? Ik ken uw antwoord: Wij! Ik wist dat. Er zijn altijd al onderduikers geweest, die op de eerste rang zitten als het niets kost, maar plotseling even weg moeten als de schaal rondgaat en die zullen ook onder ons wel schuilen, maar er zijn meerderen, die nu op staande voet of zittende weg daarvoor aan Ds. Prins, Twelloseweg 8, Deventer wat overmaken. Dat doen ze dan verkeerd. Het moet aan Ds. T. Jansma, wiens adres en gironummer op elke Christen voorkomt, gezonden worden. Zet er bij: Voor onze jongens. Er komt niet teveel. Wij weten er wel weg mee. Hier nog de brief:

Geachte redacteur,

Ik kan niet nalaten een vraag tot u te richten, en wel over het volgende. Ondergetekende komt wel eens in verschillende militaire tehuizen, en zoals u weet wordt er veel gedaan voor onze militairen. Nu weet ik niet of het uw aandacht heeft, maar over het algemeen is er weinig lectuur onzerzijds, doch wel kerkelijke bladen. Als één van onze baptisten jongens tussen die bladen naar De Christen zoekt, dan wordt hij teleurgesteld en krijgt een eenzaam gevoel over zich. Hij wendt zich dan tot de huisvader, maar die zegt: „Ik heb hier nog nooit een Christen gezien".

Ons blad moet in ieder Christelijk tehuis en dan niet te vergeten ons jeugdorgaan, dat ieder jongmens zo gaarne leest en dan De Zaaier", dat is toch ook een blad voor de verspreiding. Als het in uw vermogen ligt, geachte redacteur, kunnen bovengenoemde bladen dan een plaats krijgen, dat ze door onze baptisten militairen gelezen worden? Me dunkt, de band wordt in den vreemde daardoor hechter en sterker, en krijg je geen minderwaardigheidsgevoel, want onze bladen mogen er toch wel wezen; ze behoeven voor de anderen niet onder te doen.

Dit moest even van mijn hart, geachte redacteur. Misschien dat langs deze weg een regeling ten goede kan komen; het is een gemeenschappelijk belang, zowel binnen als buiten de gemeente.

Hoogachtend,
de militair N. B. Mostert.

In verband met deze militaire aangelegenheden moet mij nog een keer van het hart, dat m.i. onzerzijds een man gezocht moest worden en disponibel gesteld, teneinde als veldprediker de geestelijke verzorging der mannen overzee mee te dragen. Er ging weer eén noodkreet door de pers. Straks komen de mannen terug en zoeken geen kerk meer op. De kerk zocht hen niet op, toen ze een woord nodig hadden. Ieder weet, dat wij hiervoor niet pleiten, omdat wij van harte en van huis uit zo intens meeleven in dit soort aangelegenheden, ik bedoel militaire acties, maar omdat wij een roeping hebben tegenover al die duizenden, die door onze regering werden geroepen tot deze dienst.

* * *

Onze administrateur heeft ons — predikanten, raden, leiders — onze foto toegezonden. Sommigen staan er maar lelijk op. Maar we kunnen niet zeggen, dat het beeld niet goed genomen is. Ik meende altijd dat De Christen haast niet in hoger oplaag verschijnen kon. Een 2000 ex. op 6000 leden leek niet slecht. We weten nu beter. We hebben de waarheid weer eens goed in het aangezicht kunnen kijken en kunnen er onze winst mee doen. Wanneer wij het lezen van ons blad als zeer dringend adviseren, is dat niet om tot hogere getallen te komen, maar omdat wij geloven onze mensen een dienst te bewijzen, wanneer zij kennis nemen van dat wat ter onderwijzing en stichting geboden wordt. Men zou haast een leesplichtwet invoeren. Wat gaan we nu doen? We wijzen erop in onze gemeentelijke bijeenkomsten en nemen het cijfermateriaal mee. We geven ons eigen blad gedurende enige weken aan iemand, die het zelf nog niet ontvangt. We zenden de administrateur adressen van dezulken, die waarschijnlijk wel belangstelling hebben, maar wier traagheid of onwetendheid hun verrijking in de weg staat. We geven als cadeau iemand een jaar lang De Christen. Daarna wil die hem toch niet meer missen. Nieuwe gemeenteleden wordt met nadruk op het blad gewezen.

Hangt u uw portret ook op in de een of andere zaal der gemeente? Noteert u dan eens de uitspraken. Het is overigens een kunst cijfers te lezen. En het toelichten nog groter, en gevaarlijker.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

ZUTPHEN

Sinds de bevrijding heeft Zutphen niets meer van zich laten horen, doch we hebben al die tijd niet stilgezeten. Zoals u misschien nog weet, hielden wij hier tijdens de bezettingstijd zo nu en dan samenkomsten, doch door de stagnerende treinenloop konden geen sprekers overkomen. Nadat Ds. Prins in Deventer zijn intrede deed, werd het werk door de gemeente te Deventer onder de geestdriftige en voortvarende leiding van Ds. Prins hier in Zutphen energiek aangepakt. Grote lasten werden daardoor van ons kleine clubje (plm. 5 leden) afgenomen. Er werd begonnen om 14-daagse samenkomsten te houden. De opkomst was in het begin gering, doch de belangstelling groeide, zodat al spoedig wekelijkse samenkomsten werden gehouden, waarin beurtelings Ds. Prins en Ds. de Haan van Apel-

doorn het Woord brachten. Meerdere bezoekers kwamen. Tweemaal hielden we een grote bijeenkomst met twee sprekers, waarbij het Deventer Kerkkoor haar medewerking verleende. Ieder keer werd aan plm. 60 toehoorders het Evangelie gebracht. De Noorderling zegt misschien: „'t Is de moeite waard, zo'n paar mensen", (inderdaad zeggen Noorderlingen dat: het is de moeite waard, al wären het ook een paar mensen! E.-R.) maar voor Z. is dat een behoorlijk resultaat, en u weet: waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, ben Ik in het midden. In de wekelijkse samenkomsten zijn thans gemiddeld een dertig bezoekers aanwezig. Zoveel mogelijk wordt door ds. Prins huisbezoek verricht, welke bezoeken zeer op prijs gesteld worden, en de belangstelling wordt er ten zeerste door opgewekt. Resultaten? God zal de wasdom geven. De arbeiders voor Z. zijn echter weinige. Een Unie-huisbezoeker zou hier tijdens een verblijf van enige maanden zegenrijk werk kunnen doen.

Donderdag 20 November hadden we een grote samenkomst, waarin voorgingen ds. H. Bakker van E.-Erfscheidenveen en ds. Prins. Een aandachtig luisterende schare hoorde de roep: Komt tot de bruiloft, alle dingen zijn gereed. Zo God wil, verwerkelijken we binnen afzienbare tijd grote plannen. U zult er te zijner tijd meer van horen. Moge God Zijn zegen en goedkeuring over ons werk geven.

We vergaderen iedere Donderdagavond om 8 uur in het Volkshuis, Houtmarkt. Brs. schippers, wanneer U hier te Zutphen voor de wal of in de haven ligt, brengt een bezoek aan onze samenkomsten.

H. J. SCHUPPERS,
Zutphen. Staringstraat 30.

DEVENTER

Het is reeds lange tijd geleden, dat Deventer iets van zich liet horen. Ik kan u mededelen dat het ons goed gaat. 2 November was voor ons een grote dag, daar er weer een jonge broeder de gemeente werd binnengeleid door de doop. Deze broeder had kort na zijn bekering te kennen gegeven gedoopt te willen worden voor dat hij naar Indië zou vertrekken Zo werd hem bij de viering van het avondmaal ook het kerstpakket overhandigd, daar hij vermoedelijk het Kerstfeest op zee zal vieren.

Zo zijn in Deventer dit jaar 8 jonge mensen de gemeente binnengegaan.

Ook het jeugdwerk ligt niet stil. Op 8 Oct. werd weer een kleine meisjesvereniging opgericht, aanvankelijk met 10 leden. Moge God de leidster daarvan de kracht en de wijsheid geven, die ze daarvoor nodig is.

In de maand Oct. werd ook de straatprediking stopgezet en we mogen terugblikken op een gezegende arbeid. Het vorig jaar stonden wij alleen. Dit jaar hadden wij medewerking van vier kerken. De Geref. kerk verleende ons hulp met hun evangelisatiewagen met geluidsversterker.

Ook de berichten van onze afdelingen Zutphen en Zwolle zijn zeer gunstig en wij mogen ons er in verheugen dat laatstgenoemde het komende jaar zelfstandig zal staan.

Zo gaan wij voort, roemend in des Heilands kracht. Van Hem alleen verwachtende de kracht en de zegen, die wij van node zijn.

H. T., secr.

Verslag Besturenconferentie

op Woensdag 17 Nov. 1947 te Leeuwarden

Heel in de vroegte maakten wij ons op om te gaan naar de hoofdstad van Friesland, om daar te genieten van de gemeenschap van elkander en de Heer.

Precies halftien begon de vergadering en zongen wij een loflied uit eigen bundel. Wonderbaarlijk mooie liederen staan hierin.

Hierna hadden wij een bidstond, waarin vele broeders zich uitspraken; er was maar één begeerte: dat God ons wilde zegenen; hetgeen Hij ook in ruime mate heeft gedaan.

Daarna werden wij door de voorz. Ds. G. Visser verwelkomd en wel in het bijzonder de broeders uit Steenwijk. Deze waren in ons midden hetwelk ons verheugde. Een wonder mag het wel heten, dat de broeders uit Staveren er niet waren. Overigens waren alle gemeenten flink vertegenwoordigd.

In het openingswoord bepaalde ons de voorzitter ds. G. Visser bij de grote verantwoordelijke taak, die wij hebben naar aanleiding van Matth. 24, waarin Christus zegt, dat het Evangelie aan alle volken gepredikt moet worden voor dat het einde er is. Dus broeders, voorwaarts in de heilige strijd en niet versagen.

Daarna kwam aan de orde „Onze bidstonden". Dit werd ingeleid door Ds. Huizinga, die het meesterlijk heeft gedaan, want er volgde een levendige en vruchtbare bespreking.

Allen gevoelden wij het aan dat de bidstond onmisbaar is voor de voorganger, arbeid en gemeente. Wij hebben als gemeenten het gebed nodig, alhoewel aan de vorm wel eens iets veranderd zou kunnen worden. Br. v. d. Veen uit Amerika was ook in ons midden. Deze vertelde ons hoe het in Amerika was op de bidstonden en dat er inderdaad bidstonden waren die bloeiden en tot veel zegen van de gemeente werden gehouden.

Ook was er een rapport binnengekomen voor het op te richten Rusthuis. Dit was zo volledig en zo gunstig, dat wij besloten de Commissie, die reeds bestond, mandaat te geven om verdere stappen te doen in deze richting en de commissie uit te breiden met enkele leden, die terzake kundig zijn.

Br. C. Visser kreeg na de middagpauze gelegenheid om zijn onderwerp in te leiden: „Organisatie van onze gemeenten". Dit was buitengewoon duidelijk en leerzaam. Voor elke gemeente was er een keurig getekend schema, waarin de gedachten waren neergelegd. Het is een stuk meesterwerk. Moge God geven dat onze gemeenten zo georganiseerd worden.

Br. Leenstra, admin. der Friese Gemeentebode vertelde van moeilijkheden met de Bode, omdat de gemeenten zich niet houden aan hun afspraak. Ieder gemeentelid moet dit belangrijke maandblad lezen.

Na bespreking hebben we in stilte beloofd br. Leenstra te zullen bijstaan én voor de Fr. Gemeentebode én met collecten voor de E.C.U.

Daarna kreeg br. de Haan uit Heerenveen gelegenheid zijn onderwerp: „Onze houding tegenover het militarisme" in te leiden. Deze br. heeft in de geest der liefde en broederschap dit onderwerp behandeld, zodat wij, die ook met dit probleem zitten, iets hebben kunnen leren.

Wij hebben een goede dag gehad. De Heere was

kennelijk in ons midden en wij denken met vreugde terug aan deze leerzame en gezegende dag.

Met vele hartel. br.gr.,
de uwe in Chr.,

J. F. v. W.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Amsterdam heeft tot haar voorganger beroepen Ds. H. Bakker te E.-E.veen.

Alleen voor de onderwijzeressen en onderwijzers van onze Zondagsscholen

Na rijp beraad ben ik haast besloten om de rubriek „Voor de Zondagsschool" uit *„De Kindervriend"* te doen verdwijnen. Van verschillende kanten werd mij daarom verzocht. Er komt dan een weinig meer plaatsruimte in ons blaadje.

En nu de vraag: Welke Zondagsscholen maken gebruik van de versjes afgedrukt op de achterpagina van ons blaadje? Of met andere woorden: welke Zondagsscholen zouden dit rubriekje gaarne in ons blaadje behouden?

Waar „Kind en Zondag" als handleiding gebruikt wordt, daar is het bewuste rubriekje overbodig.

Ik verwacht nu p.o. bericht ingeval men ook in den vervolge opname van Zondagsschoolversjes in „De Kindervriend" begeert. En zo ja — w e l k e versjes. Uit Lofzangen en Gebeden? Uit de oude bundel van de Ned. Herv. Kerk? Uit de nieuwe bundel van deze kerk?

Oom Luc wil u allen gaarne dienen. Maar geeft dan ook even P.O. antwoord. Geen bericht betekent voor mij instemming met mijn haast genomen besluit.

d. H.

ADRESWIJZIGING

Het adres van R. Veenhoff is nu:
v. Swinderenstr. 21a, Groningen.

Waarde broeder in Christus,

Daar wij bij ons Zondagsschoolwerk een goede kinderbijbel dringend nodig hebben doen wij een beroep op uw medewerking. Wat wij zoeken is: „Bijbelvertellingen voor de kleine kleuters" geschreven door v. d. Hulst. Nu zijn wij arm en misschien ligt hier of daar in ons lieve vaderland wel zo'n exemplaar ongebruikt, dat ze ons willen overdoen, eventueel tegen een kleine vergoeding.

Bij voorbaat ons aller hartelijke dank.

Namens de Zondagsschoolcommissie „Pniël",
de secr. R. SISSING, Dracht 32, Heerenveen.

(Vanwege de aangekondigde armoede durfden we hiervan geen advertentie te maken. Kan iemand aan het gevraagde helpen? E.-R.)

EEN NIEUW GESCHRIFT

In Het Lectuurfonds zal binnen enkele weken een nieuw werkje verschijnen. Het zijn bijbelstudiën in de Profeet Jeremia van de hand van Ds D. Slort. De Visioenen van deze Profeet zullen daarin in stichtelijk verklarende wijze worden behandeld. Het brengt de grote profeet dichter bij ons en wie dit geschrift gelezen zal hebben, zal heel wat vertrouwder geworden zijn met het boek van de profeet, die in zulk een ernstig tijdsgewricht van Israëls geschiedenis geleefd en gewerkt heeft.

We verwachten, dat alle lezers van De Christen kennis zullen willen nemen van deze vrucht van ernstige bijbelstudie.

Het geschrift, dat verschijnen zal onder de titel

De visioenen van de Profeet Jeremia

zal 24 bladz. tellen, en zich presenteren in dun cartonnen omslag.

De prijs hebben wij niet hoger willen stellen dan *50 cents* per exemplaar, opdat het binnen ieders bereik zou vallen.

Het komt nog dit jaar van de pers.

Richt Uw bestellingen aan Ds T. Jansma en stort het bedrag op POSTR. 9260 ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten.

Bestel nu reeds. U doet geen rouwkoop.

L.

MEDEDELING VOOR VACANTE GEMEENTEN

D.V. hoop ik met Kerstmis en gedurende de maand Januari thuis te zijn. Ik zal dan graag in die gemeenten, die daar prijs op stellen, een Zondag spreken. Ik ben vrij op de Zondagen 28 Dec., 4, 11, 18 en 25 Jan.

Graag ontvang ik van de betreffende gemeenten zo spoedig mogelijk bericht. Brieven, die uiterlijk 13 December worden verstuurd, aan: Bapt. Praedikantskole, Tollose, Denemarken. Na die datum aan: Wortelstr. 13, Harlingen.

Met vr. gr., uw
C. v. WIER.

VERBETERING

In het eerste art. over: *„Wij en de buitenkerkelijken"* moet het derde hoofdje luiden:

Onze Gemeentebeschouwing.

Correspondentie

Wegens plaatsgebrek moesten enkele artikelen blijven overstaan.

Nieuwe abonné's

op ons weekblad zijn van harte welkom! Er is buiten het genot en genoegen om zélf DE CHRISTEN elke week te ontvangen ook nog dit voordeel aan verbonden, dat, wie zich abonneert voor minstens het jaar 1948 alle nummers van Dec. 1947 gratis toegezonden krijgt! Natuurlijk zolang de voorraad strekt! Daarom is het van belang zich maar dadelijk te melden als abonné op ons weekblad. Verlies geen tijd, neem de kans waar en meldt u als abonné!

Men kan zich rechtstreeks bij de administratie, Tetterodestr. 47, Haarlem, opgeven. Het is één moeite en ook één kosten, wanneer u dadelijk het abonnementsgeld (f 5.— over het jaar 1948) op giro 9260 (ten name van de Unie) stort en er dan duidelijk bij vermeldt: nieuwe abonné De Christen 1948. Ook geeft u wel duidelijk op: mej. of heer, straatnaam, huisnummer en woonplaats.

De agenten van ons blad, die in sommige gemeenten bestaan, wek ik in het bijzonder op om nu stad en land af te lopen om een stroom van nieuwe abonné's bij de administratie te melden. Ook door middel van de agenten kan men zich bij de administratie als abonné melden; let in dit geval ook goed op de gevraagde gegevens als boven genoemd!

Maar evenzo kan elke abonné meedoen aan de werving van nieuwe abonné's! Abonné's, laat anderen mee-genieten van ons blad door hen te winnen als abonné! Daarmee al zou uw moeite rijkelijk beloond zijn. Doch u mag bovendien voor elke nieuwe abonné, die u gedurende de maand Dec. aanbrengt, 40 ct. lectuur bestellen, welke u dan gratis en franco gezonden wordt! Hoe méér abonné's u bij mij aanbrengt des te meer lectuur u gratis kunt toegezonden krijgen! Abonné's: neem de kans waar en doet uw voordeel! Voorwaarden zijn natuurlijk: a. u moet zelf al abonné zijn, b. u moet die nieuwe abonné's rechtstreeks bij mij melden, c. dat de opgave van nieuwe abonné's in Dec. '47 geschiedt.

Komt: allen aan de slag voor ons eigen blad!
DECEMBERMAAND: WERVINGSMAAND!

De administrateur T. JANSMA,
Giro 9260 ten name van de Unie.

OPROEP!

Meer dan 34500 Kerstnummers van DE ZAAIER zullen in de adventsweken in even zoveel gezinnen een plaats krijgen en wie weet door hoeveel méér paren ogen gelezen en „verslonden" worden! Het is een oplage als nooit te voren! Daarom deze oproep en opwekking:

1. Gemeenten en Zaaier-actie-comité's: zorgt voor een goed plan de campagne bij de verspreiding. De Zaaier-stoottroep verdele zich groepsgewijze over de wijken, buurten en straten, zodat geen huis in uw woonplaats en in de omgeving overgeslagen wordt. Weest er tijdig bij, opdat het kerstnummer van De Zaaier de eerste en beste kans krijge! Volgens de overeenkomst met de drukker zullen de bestelde aantallen op 1 December bij de opgegeven adressen zijn. In de eerste adventsweek kan uw plan de campagne definitief afgerond en een begin van de uitvoering daarvan gemaakt worden. Dat het overal zo zij, wat de actieve N.B.J.B.-groep van een Fries stadje mij schreef: „Ons arbeidsveld is groot en ons enthousiasme idem, dito"!

2. Gemeenten en Zaaier-actie-comité's: weest bezig met een vurig en volhardend bidden! Onze bereidheid en ontvankelijkheid voor de stem en de stuwing van de Heer zal ons, hoe klein wij zijn en hoe zwak van kracht ook, stalen, stimuleren, inspireren. Hij staat bereid om aan het met ootmoedigheid verspreidde kerstevangelie Zijn zegen te verbinden. Komt, ons verwachten zij van de Heer alleen!

De administrateur T. JANSMA.

Advertentiën

JAARGANG 64 - Nr. 2874
VRIJDAG 5 DEC. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Reveil

Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Matth, 3 : 2.

Er zit wat in en er gaat wat van uit: van de kleding. Daarom kleedt een stoutmoedig, vreesachtig en eerzuchtig beklimmer van kansels zich graag in zwart en lang, vooral lang, en draagt de kwakzalver op de markt een witte, ook lange, jas gelijk de dokter. Boerenbedrog. Een profeet is geen fantast, een fantast geen profeet.

Ahazia was door een tralie in zijn opperzaal gevallen. Het leek erop, dat hij de val niet zou overleven. Hij laat mannen naar de afgod van Ekron reizen, teneinde vandaar zekerheid te halen. Zijn boden ontmoeten een man, die op hen afkomt en zegt: „Is er geen God in Israel, om Die te vragen? Zeg de koning, dat hij sterven zal!" De koning is verbaasd over hun spoedig wederkeren. Ze vertellen hun wedervaren. „Hoe zag de man er uit?" „Hij was een man met een harig kleed en een lederen gordel om zijn lendenen". Dan volgt dit korte: „Het is Elia, de Thisbiet".

Elia, de ruige, onvervaarde leefde voort in de harten der Joden. Die God vreesde en geen mens ontzag. Hij leefde voort in de profetie. Zou hij niet de voorloper worden van Gods grote Dag en heerschappij? „Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en doorluchtige dag des Heeren komen zal....!"

In wijde ruimte staat, ver van paleis en tempel, een man, komende uit de woestijn, gekleed in een kemelsharen kleed, en een lederen gordel om zijn lendenen. Zijn stom rolt door het land. Het volk ontwaakt. Gods representant is gekomen. Een Elia. Zie zijn kleed en hoor zijn boodschap. Fel doorlichtte plotseling God dit moment en historie en profetie riepen samen tot het hart van dit volk. Een stem van God. Een man van God gezonden. Komende van de berg der verheerlijking, waar Mozes en Elias waren, zegt Jezus: Elias is weer gekomen. Zij begrepen Hem: Johannes, de Doper.

Zijn boodschap rolt door het land. Gelijk een klokke Roeland klinkt zijn onverdorven stemgeluid. „Bekeert u, Gods heerschappij nadert nu". Dat begrepen zijn hoorders. Daarvan had Maleachi gesproken. Met Elia zou de doorbraak Gods komen. Hij zou alleen maar aankondigen dat geweldig gebeuren. Nu zou het komen.

Er zijn er, die zich willen dekken. Een vijfde colonne, die zich veilig wil stellen. Johannes dondert ze tegen: Brengt eerst maar vruchten voort, die de werkelijke bekering openbaren. Er komen anderen. Het volk vraagt naar de weg ter ontkoming, ter redding. Wat moeten wij doen? Wij gewone mensen, wij tollenaars, wij soldaten? O, de dag komt bruisend naderbij en wij zijn niet gereed.

Nog is er geen andere boodschap. Neen, nu juist niet meer. Want kwam de Heere God toen in genade, nu zal Hij met recht komen. Nog eenmaal zal Hij komen, als Rechter van het heelal. En bruisend komt de dag nader, de grote dag. Reeds ligt de bijl aan de wortel. De aarde beeft bij wat zich op haar voltrekt en de hemel siddert. De tijden voleindigen zich en zijn zwaar van de dag der gerechtigheid. Wij roepen: Bekeert u! Wendt uw aangezicht tot Gods aangezicht. Heden, indien gij Zijn stem hoort....

En het resultaat? Johannes sterft in de vesting; een danseres won het. Maar daarvóór wijst hij zijn discipelen op het Lam Gods en zij volgen Hem. Hij is de vriend van de Bruidegom en verheugt zich in Diens vreugde. Hij moet wassen, ik minder worden. Paulus vindt in Efeze mensen, die hij van Johannes tot Jezus kan leiden. Johannes, in de eerste linie, stierf. De voorloper bracht het offer van zijn leven. De grootste onder de van vrouwen geborenen.

Vraagt gij naar resultaat? Jezus wordt groter, steeds groter en er is geen grotere vreugde dan mensen tot Hem te zien komen. Zo komt het Rijk en zo is het komende. De grote en vreselijke Dag des Heeren, als Zijn heerlijkheid bliksemend de horizonten zal verlichten. Wij kondigen slechts aan en roepen: Bekeert u! De Koning komt! Bereidt de weg des Heeren. Maakt alle paden recht.

HUIZINGA.

Aangaande onze opleiding

Hier willen we slechts persoonlijk enkele woorden wijden aan de vraag, wat er aan vooraf gaat, wanneer een jonge man aan de Alg. Vergadering wordt voorgesteld voor de opleiding tot Voorganger of Zendeling. — De opleiding onzer Evangelisten is nog niet nader geregeld. Mettertijd zullen we ook daaraan vermoedelijk wat meer aandacht moeten en kunnen besteden.

Zodra de opleidingsmogelijkheden voor ons milder geworden zullen zijn en we meer in eigen hand kunnen nemen, zullen we regelingen kunnen treffen om aan de behoeften van hen, die verlangen naar een bredere en diepere kennis van hetgeen zij geloven, te voldoen. De middelen, die ons tot op heden daartoe ter beschikking staan, zijn allen van vreemde oorsprong en passen minder goed bij de overtuiging van een baptist. Op een eigen omschrijving van hetgeen wij geloven en een beschrijving van de feiten uit de geschiedenis der Kerk, naar eigen baptistisch inzicht op het kerkelijk gebeuren in het verleden, is het wachten nog. En dat we een eigen pastoraal-theologie moeten hebben is, gezien het eigen karakter van ons werk, zonder meer duidelijk. — Onze toekomstige werkers moeten worden ingeleid in de methode, niet slechts van het catechiseren maar ook van het evangeliseren, want onze gemeenten zijn, naar hun aard van vrijwilligheidsgemeenten, zendings-gemeenten. Het is „werven of sterven".

Nu we een seminarie te Utrecht geopend hebben en daar verschillende jongelui aan de Universiteit studeren, kan licht de vrees opkomen, dat er voor jongelui, die geen middelbaar of voorbereidend hoger onderwijs hebben ontvangen, geen gelegenheid meer is om voor predikant in onze gemeenten te worden opgeleid. Die vrees is ongegrond.

Het eerste, waarvan de leden van het Curatorium zich trachten te vergewissen is van de roeping van de broeder, die zich aanmeldt. Die roeping blijft het beslissende. We gaan daarvan uit bij de verdere behandeling van zulk een aanvraag. Heeft de broeder niet de ontwikking, die nodig is tot Voorganger ener gemeente gevormd te kunnen worden, dan adviseren we hem om zich die algemene ontwikkeling eigen te maken. Het peil, waarop hij zijn ontwikkeling moet brengen, is een kennis, gelijk staande met die van de Mulo-school. Dit advies wordt eerst gegeven, wanneer de broeder een uitvoerige vragenlijst heeft ingevuld en zijn antwoorden en uiteenzettingen de leden van het Cur. bevredigen. Er moet ook gunstig over zijn karakter, gemeente-lidmaatschap en aanleg voor studie zijn gerapporteerd door verschillende, in die opzichten tot oordelen bevoegde personen.

Uit al deze gegevens, nog aangevuld door persoonlijk gesprek met de aanvrager, vormt het Cur. zich een oordeel over de betrokkene en bepaalt, wat nu verder met en voor hem te doen, of hem te laten doen. — Nu begrijpt iedereen wel, dat niet alle gevallen even helder zijn. Bij sommigen kan men sneller tot een beslissing komen — hetzij in bevestigende of in ontkennende zin, dan bij anderen. Ook moet gerekend worden met de financiële draagkracht der Unie. Getrouwde mannen, die niet over eigen inkomsten beschikken en wier gezinnen dus gedurende de studietijd voor rekening van de Unie zouden komen, kunnen reeds om die reden niet aanvaard worden. — Hiermede is niet gezegd, dat een arme broeder, die voor zijn opleiding niet kan bijdragen, ten achter gesteld zou worden bij iemand, die zijn opleiding geheel of gedeeltelijk zelf kan bekostigen. — De vraag naar de geschiktheid als bevestiging van de roeping, beheerst de beslissing.

Vanwege de uiteenlopende duidelijkheid inzake de verschillende aanvragen, wordt er niet met allen dezelfde weg gegaan. Kan het Cur. geen beslissend oordeel vormen, dan schuift het zijn beslissing op. Het raadt de broeder aan te werken aan zijn algemene ontwikkeling en, blijft zijn roepingsgevoel, zich dan te zijner tijd opnieuw aan te melden. Dit opschuiven van een beslissing is voor de betrokkene niet prettig, maar het Cur. mag niet in het halfdonker een beslissing nemen die voor eigen gevoel onvoldoende gemotiveerd is. Men bedenke hoeveel van die beslissing afhangt, én voor de jonge man zelf én voor de Unie en de gemeenten. Zo ergens voorzichtigheid geboden is, dan toch zeker in deze zaak.

Een belangrijke fase in de opleiding onzer toekomstige Voorgangers is het jaar of halve jaar E.C.U.-werk, dat van hen gevraagd wordt. Wel zijn we in het verleden in een paar gevallen daarvan afgeweken — zeer tot ons verdriet — maar de omstandigheden dwongen ons haast daartoe. Het tekort aan predikanten werd zo nijpend, dat we ons moesten haasten om er in te voorzien, zodat we derhalve maar enkele jongelui van de verplichte E.C.U.-arbeid hebben ontslagen.

Bij de hulp, die wij de jonge mannen, die zich wensen te geven voor het werk van de Heer begeren te geven, vinden we moeilijkheden in ons pad, die veel geduld, tijd en overleg met binnen- en buitenland noodzakelijk maken. We zullen ze hier niet voor u opsommen. Men zij slechts zo vriendelijk te bedenken, dat wij ook geen ijzer met handen kunnen breken. Soms verschijnt er een lichtstreep en menen we de weg te zien, en dan bedekt heel de lucht weer en is het opnieuw zoeken en tasten. Voor de betrokkene is dat niet aangenaam, en dat wij — al ware het maar voor onszelf — dat ook heel graag anders hadden, spreekt toch wel vanzelf. Wanneer iemand meent ons daarvan een verwijt te moeten maken, die wete dat we ons — al zijn we dan ook der Unie onderdanigste dienaren — daarvan niets kunnen aantrekken.

Denemarken — om maar eens iets te noemen — deelde ons mede dat het een Nederl. broeder aan zijn Seminarie wou opleiden, die een „academic" opleiding genoten had. We kozen er nu zulk een uit, die bevoegd was tot universitaire examens, doch bij nadere kennismaking met de Deense terminologie bleek ons, dat bedoeld was een jonge man, die een mulo-school-ontwikkeling had. — Dat zijn dingen, die men eerst moet hebben ondervonden, voor men ze weet.

Wat we nodig hebben zijn geen toekomstige dominees maar gemeente-werkers. Geen „heren" maar arbeiders; mannen, die willen aanpakken. Ook daaraan toetsen we onze candidaten zo goed dat kan. Zij moeten pioniersbloed in zich hebben en vooral niet op hun gemak gesteld zijn, met als ideaal: de mooie pastorie, de rustige gemeente en een koker vol cigaretten.

Ze moeten weten door te breken, paden kunnen banen als ze niet te vinden zijn; mannen, die het om het werk gaat en niet om de beloning. We moeten mannen-voortrekkers hebben, die het liefst daarheen gaan, waar de strijd zwaar is en het land nog moet worden ont-

gonnen. Zijn ze ouder geworden, dan kunnen we ze wel terug nemen op de tweede linie.

Ook financieel bestaat de neiging te veel te steunen op de Unie. De opzet van het voorstel Stadskanaal was m.i. goed: ieder zorge voor eigen studiegelden en de Unie stelle beurzen beschikbaar. Niet uitgaan van de gedachte, dat de Unie het doen moet. Neen, de Unie trede uitsluitend aanvullend op. Als ik hier in deze academiestad rond zie onder de studenten, dan merk ik wel, dat er heel wat zijn, die zich dapper moeten weren om zich er door te slaan. Er zijn studenten, die hun kostgeld proberen te verdienen door lessen te geven; anderen zitten aan de cassa's van bioscopen of zoeken op andere manier te verdienen, wat hun studie kost. Het leven mag wel hard voor hen zijn. Inspiratie komt niet zonder transpiratie. We zijn een werk-gemeenschap, door God gevormd en op God gericht. Het geld, dat in de Unie wordt opgebracht, wordt voor verreweg het grootste deel gegeven door mensen, die het niet afstaan van hun overvloed. Daarmede moet het Curatorium bij het aanvaarden van candidaten en het vaststellen van de voorwaarden, ook rekening houden. Unie-geld is duur geld. Wij moeten de voor de Unie goedkoopste weg bewandelen.

Dit is een en ander uit persoonlijke ervaring als secr. der voormalige Commissie tot de opleiding en belangstellende in het werk der vorming van a.s. voorgangers en zendelingen.

L.

Het St. Nicolaasfeest

en nog meer . . .

„Ik vind het in één woord een schande de kinderen zo voor te liegen" zei eens iemand tegen mij, toen wij het in een gesprek over de goede Sint kregen. — Nu, hij was er ook juist de man naar om zulk een standpunt in te nemen. Van grapjes hield hij niet, sprookjes waren verboden lectuur voor zijn kleintjes en humor was hem in iedere vorm vreemd. Zelfs hartelijk lachen scheen hij onbetamelijk te vinden. Toch was deze persoon geen geveinsde doch een ernstig iemand, een oprecht gelovige, die voor geen geld ter wereld zijn geweten ook maar enigszins geweld aan zou willen doen. Neen, het was een man waar men op aan kon, van het zuiverste gehalte of te wel van achttien karaats. De wereld, waarin zoveel zwendel en bedrog gevonden wordt, heeft zulke mensen bitter nodig. Op verantwoordelijke plaatsen gesteld, zouden zij het mensdom van de ondergang kunnen redden, althans de hele economische en finantiële structuur, die aan alle kanten kraakt, door hun integriteit, die zij dan ook van al hun minderen zouden eisen, weten te herstellen, zodat er geen scheurtje meer in achterbleef.

Geen wonder dat ik mij door bovenstaande uitspraak van zulk een persoon erg beschuldigd gevoelde. En nog steeds drukt mij de loden last een aartsbedrieger te zijn. Immers, ik heb mij geenzins van mijn dwaalwegen bekeerd, doch ga nog steeds voort op deze zondige weg. Meer nog, ik verkneuter mij als mijn kleine jongen met zorg zijn schoentje opzet en vult met een briefje, door hem gedicteerd en door mij geschreven, voor de goede Sint; met mooie tekeningen voor Zwarte Piet en een lekker stukje brood voor het paard. Ik zing van harte met hem mee die oude bekende liedjes van „Zie ginds komt de stoomboot...." e.a. Ja, ik leef zó intens mee, dat ik zélf weer echt begin te geloven in die goede, oude baas. Vol verwachting klopt ook mijn hart. Wat hij mijn vrouw en kinderen zal brengen, dát weet ik wel — wat hij mij zal brengen....?

Verwijtend zien mij een paar ogen aan. Foei, zegt die stem, die bij die ogen behoort, schaam je. Wat zal je kind later zeggen als hij ontdekt dat je hem zó voorgelogen hebt? — Haast wil ik mijn jongen maar op de hoogte brengen van de waarheid, de zuivere waarheid, door hem spontaan te zeggen: Er is geen Sinterklaas, schat, want hij bestaat niet! Maar dan opeens durf ik niet meer, want het staat mij nog levendig voor de geest dat, toen ik als jongen aan het handschrift van mijn moeder ontdekte dat *zij* de goede Sint was, ik dit geheim voorlopig althans voor mij zelf bewaarde om het mooie spelletje met de ouderen niet abrupt af te breken. Het sprookje was té mooi dan het zo opeens te verscheuren. En gelukkig maar, want wat zou de wereld zijn zonder verbeelding en het schone spel der fantasie? Hoe dor en droog zou het leven dán worden! Als alléén de nuchtere, naakte feiten op een mathematische wijze zouden worden weergegeven, zouden dichtkunst en bloemrijke taal zowel als schone vertellingen en toneelkunst niet meer bestaan. Dan zou de Bijbel zelfs gereviseerd moeten worden want de Psalmist o.a. is een leugenaar als hij in vervoering uitroept: „dat de rivieren met de handen klappen, dat tegelijk de gebergten vreugd bedrijven voor het aangezicht des Heeren". Rivieren toch hebben geen handen en het gebergte geen hart van vlees en bloed zoals de mensen.

Laat de kleintjes maar in het geloof, ouders! Zij althans zullen u later nimmer verwijten dit spel te hebben gespeeld: tenminste zo lang het spel blijft en niet door ontactisch optreden in ontaarding overgaat. Dáárvoor moet natuurlijk gewerkt worden. Op hol geslagen fantasie *is* geen spel meer, doch schept wangedrochten en zulke figuren zijn abnormaal. Binnen de perken van het normale zullen uw kinderen op hun beurt het volgend geslacht weer vrolijk en blij maken. Bovendien, dit onschuldig spel is geen leugen. Wat zou het. Immers de goede Sint bestaat! Wie zou ooit een beter Sint kunnen zijn voor de jongens en meisjes, dan hun eigen ouders? Hun liefde is onbeperkt en zal nimmer bezwijken: zelfs niet onder de grootste smarten, die zij door hen mochten ondervinden.

Mijn gedachten gaan zo uit naar Jezus. Welk mensenkind had zulk een rijke verbeeldingskracht als Hij? Steeds vertelde Hij gelijkenissen en zonder gelijkenissen sprak Hij tot de mensen niet. (Matt. 13 : 34, Marcus 4 : 34.) Vóór mij ligt de gelijkenis van de bruiloft (Matt. 22 : 1—14). De wereldlingen, volgepropt met aardse wijsheid en beladen met kennis van de zakelijke dingen van dit ondermaanse tranendal, achten zich té hoog verheven in zulke „sprookjes" te geloven. 't Is een mooi verteltje voor kinderen, zullen ze zeggen, maar wat hebben grote mensen daar nu aan? Wij zijn het ontgroeid. De harde werkelijkheid van dit leven plaatst ons voor vele problemen en moeilijkheden, en je moet al vechtende door dit leven heen als je er niet onder wilt komen. Wordt toch eens verstandig en gooi die rommel op zij. De politiek vraagt onze aandacht. Dát is een realiteit van de eerste rang. Dáár hebben wij mee te maken, want als het communisme de wereld verovert .... of anderen beweren juist: als het kapitalisme blijft voortwoekeren .... dàn ....

Zijn gelovige mensen nu werkelijk blind? Blind voor de nuchtere waarheid in deze wereld en dit leven? Zouden ze niet beter doen de Bijbel op zij te zetten, al die mooie geschiedenissen en z.g.n. sprookjes te door zien d.w.z. te beseffen dat de achtergrond en ondergrond daarvan n.l. God niet bestaat? Waarom als kleine kinderen nog langer bang te zijn voor een Rechtvaardige Schepper, waarom nog langer met blij verlangen uit te zien naar een heerlijke, schone toekomst nà dit leven, waarom nog langer te hopen op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde die „Onze Vader" creëren zal — als Hij toch niet bestaat? Veel beter om zich dan maar over te geven aan koopmanschap, aan de oogst van zijn akkers, aan de geneugten van dit leven....

't Geloof is een waagstuk. Niemand heeft ooit God gezien. Alleen Jezus, Die van de Vader uitging en tot de Vader terugkeerde, heeft Hem ons verklaard. Tenminste, zo lezen we in de Bijbel. Maar bedenk: die waagt kan winnen. En door het geloof de innerlijke zekerheid verkrijgen: 't is waar. Hij leeft! —

Aan een sprookje van God hebben wij geen behoefte. Het menselijk hart roept uit tot de levende God, tot de God des heils. Duizenden hebben dit heil ontvangen. Zij hebben geloofd en dáárom hebben zij gezongen. Echt gezongen! Niet gebruld of sentimentele liedjes uit hun keel gepromoveerd. Maar gezongen met innerlijke overtuiging. Gezongen in de kerk, met een grote schare gelovigen, doch ook gezongen in de kerker, op het schavot, in de arena als zij op het punt stonden door wilde dieren verscheurd te worden. Het ware lied werd geboren door het geloof, en door het geloof alleen! Ik voor mij wil het wagen met dit geloof.

Kinderachtig? Bijgelovig? — Neen, de wereld weet het niet wat Gods grote liefde ons biedt. Als zij 't wist, met zielsbegeren zou zij mee naar God zich keren. En vol verwachting uitzien naar het grote heil, dat de hemelse Vader schenken wil. Iets van het kind moet in ons zijn want als wij niet worden als kinderen zullen wij de feestzaal nimmer kunnen betreden nòch het feest meemaken. Kinderlijk moet onze houding zijn en niet waanwijs, wereldwijs of eigenwijs. Jezus roept ons op tot het geloof! Door het kinderlijke geloof in Hem en door een zich oprecht toevertrouwen aan Hem, zullen alle hooggespannen verwachtingen van Zijn volgelingen verre overtroffen worden door Zijn Almacht en Liefde, die stand houdt tot in der eeuwigheid.

Als het gordijn wordt opgeheven, als deze wereld wegzinkt in het niet, dan zal deze gelijkenis, die schoner is dan welk sprookje ook, in werkelijkheid worden omgezet. En het St. Nicolaasfeest van mijn zoontje, waarachter ik als gelukkige, liefhebbende aardse vader sta met mijn geschenken zal blijken een zéér zwakke afschaduwing zijn van het Bruiloftsfeest van de Zoon, waarachter de zalige en liefhebbende hemelse Vader staat met Zijn heerlijkheden....

A. A. HARDENBERG.

Wij en *de buitenkerkelijken*

III

Wie is wijs?

Die zielen vangt is wijs, zegt de Spreukendichter. Niet: die zielen jaagt, of: die zielen liefheeft, maar die ze *vangt*. Daaruit blijkt wie over wijsheid beschikt. Om zielen te vangen is wijsheid nodig. Meer dan de goede wil. Meer dan alleen liefde.

Dat vangen van zielen eist tact. Ge moet ze voor u winnen. Het is niet de vraag of ge tegenover hen gelijk hebt, maar of ge gelijk krijgt. Het is geen kunst gelijk te hebben, maar zijn gelijk zo te laten zien, dat men ook gelijk krijgt. Daartoe moet ge een beroep doen op hart en geweten en op het inzicht van die gij wilt winnen. Winnen is veel moeilijker dan het van een ander winnen. Het lijkt niet zo. Menigeen doet niet aan zielen vangen, omdat hij zich te onkundig, te onbedreven voelt om het van de anderen te winnen. Maar die gedachte is heel verkeerd. U moet niet uitgaan van de gedachte, dat ge het van de ander al redenerende moet winnen. Zelfs al zoudt ge daarin slagen, dan was er nog niets bereikt dan allicht een kleine bevrediging van uw eerzucht. Ge moet erop uit zijn de ander te winnen. En daarin blijkt de echte wijsheid, die men kan bezitten zonder veel verstandelijke ontwikkeling.

De toepassing

In onze omgeving zijn veel deuren. Hoevelen zijn er open? Hoevelen zijn er dicht? Hoevelen zijn én dicht én gesloten? Zie, wij kunnen ons niet verantwoordelijk stellen voor de bekering van anderen, maar we moeten weten hoe het staat met de deuren in onze straat, in ons dorp.

We moeten er op uit trekken om dat gewaar te worden.

Wonen er ergens mensen, van wie wij weten, dat ze trouwe kerkgangers zijn, misschien zelfs weten dat ze gelovigen zijn, dan hebben wij voor die deur geen boodschap. Maar hoe staat het met de andere deuren? Wie wonen daar? Zijn het onontvankelijken? Zijn er misschien bewoners, die onkundig zijn, maar niet vijandig?

Hoe zullen we ons introduceren?

Met welk middel zullen we deuren proberen?

We hebben afnemers van ons Evangelisatieblad De Zaaier. Kan het blad middel zijn om te komen tot een persoonlijk gesprek? Zal door dat blad de deur voor ons opengaan, om op de hoogte te komen van de geestelijke toestand van de ontvangers? Het blad moet als middel gebruikt worden voor het leggen van persoonlijk contact.

Zou ook een smakelijk uitgevoerd foldertje, waarin op duidelijke wijze, kort en bondig werd uiteengezet, wat de Evangelie-boodschap is en voor welke beslissing ze de mens stelt, geen goede dienst kunnen doen? Men kan de mensen wel een Nieuw Testament geven, maar dat is zo moeilijk te begrijpen.

Een tractaat heeft altijd iets incompleets. Het wil even tot stilstand brengen, tot nadenken, maar hoe spoedig verdwijnt zo'n indruk en van navragen en nadenken komt niets. We moeten een geschriftje hebben, dat met duidelijke woorden zegt, wat God voor de mens

deed en hoe de mens nu recht tegenover God komt te staan. M.a.w.: een geconcentreerd en ge-extrageerd Nieuw Testament.

Ziekendienst

Hieraan moet een intensieve ziekendienst verbonden worden. We hebben het blaadje „Ziekentroost", dat ons kan introduceren bij zieken en in hun gezinnen. In woningen, waarin ernstige zieken zijn of chronisch zieken, zullen we meer kans hebben de deur open te vinden dan bij anderen.

Bepaalde brs en zrs moesten zich disponibel stellen voor dit soort werk. Geregeld dit werk doen en behalve de zieken proberen de andere huisgenoten tot de Heer te leiden. Men heeft in gevallen van ziekte van de huisvrouw de gezinszorg om in de huishoudelijke behoeften te voorzien; wij moeten zorgen dat er ook voorzien wordt in de geestelijke behoeften.

Nieuwe Samenkomsten

Persoonlijke en massale bearbeiding behoren samen te gaan. Hoe moeten onze samenkomsten, bestemd voor buitenkerkelijken, er echter uitzien? Het is opmerkelijk hoe deze samenkomsten b.v. in het tentwerk zijn afgezakt naar het kerkelijke model. Er wordt een tekst behandeld en er wordt gepreekt en.....men sluit met de zegen. Zo zijn deze meetings verkerkelijkt.

In de samenkomsten voor buitenkerkelijken moet men uitgaan van andere veronderstellingen, dan in een kerkdienst. De Youth for Christ meetings geven een idee hoe het kan, wanneer men er de krachten voor heeft.

Er zouden, gezien het tekort aan geschikte plaatselijke krachten, „teams" gevormd kunnen worden: groepen mannen, die van plaats tot plaats trokken.

Maar daarnaast blijven plaatselijke bijeenkomsten om aanvankelijke contacten te verstevigen, noodzakelijk. In deze samenkomsten zal een opgewekte toon moeten heersen, want het Evangelie is een Blijde Boodschap. Hier zal goed gezongen moeten worden: goed, d.i. zuiver, maar dan ook zuiver in de diepere zin van het woord: zo, dat de inhoud van het lied met de ziel gemengd wordt. Eerst het doorzielde lied is het goed gezongen lied — het andere klinkt vals, ook al wordt het technisch verantwoord gezongen.

Er moet bewogenheid zijn. Niet het fatalistisch aanvaarden van hetgeen nu eenmaal zo is. Maar een beproeven van alle methoden, en de goede behouden. Ieder lid werkzaam.

De zegenende ziel

De zegen van een, ons in liefde bemoeien met de buitenkerkelijken, zal niet uitblijven.

Ik denk hier aan:

1. De Heer openbaart zich aan de arbeider. Die niets uitleeft, merkt niet dat Christus leeft. Die erop uittrekt en risico's neemt om Christus' wil, ervaart dat de Heer met Hem uittrekt. Hij beleeft Zijn liefde, Zijn kracht. Hij geniet de waarde van de gemeenschap met de Zaligmaker. Maar die zich niet in de waagschaal durft te werpen, heeft een verborgen Heiland.

2. Het gebedsleven wordt er door bevrucht. Men heeft de Heer wat te zeggen en wat te vragen. Wij zijn arbeiders in Zijn dienst en de Heer controleert en bemoedigt ons en leidt ons. Zulk gebed wordt levend, want het wordt geboren uit de dagelijkse nood en vreugde. Het werken betrekt ons op de Heer en de Heer op ons.

3. We zullen de Apostolische gemeentevergaderingen terug krijgen. Dat waren de vergaderingen, waarin men als werkers samen kwam om met elkander de ervaringen te bespreken, de moeilijkheden onder het oog te zien. Uitwisseling van beleefde blijde en droeve dingen verrijkte aller leven en gaven wegwijzing. Men leerde door elkanders ervaringen, en zo bouwde men elkander op. Zulke gemeentevergaderingen waren inspiraties.

4. Men voelt de behoefte aan diepere Schriftkennis. Onze bekwaamheid is uit God, maar we ontvangen die in de middellijke weg. De Schriftstudie wordt een lust; de waarde van het leven stijgt door het gebruik, dat er van gemaakt wordt.

Zo zullen we ontvangen Apostolische gaven; ze zullen, voorzover ze sluimeren, weer gewekt worden. We zullen blijken te kunnen, wat we meenden dat onmogelijk was. Liefde zal worden uitgestort in de harten door de Heilige Geest, want die u roept is getrouw; Hij sterkt met alle kracht, nodig voor het werk. Al dienende dringt de mens door in de geheimen van het Koninkrijk Gods en tot het hart van de hemelse Vader en van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heere.

L.

Naar

Schotland en Engeland

8

Mijn tijd in Manchester was druk bezet vanwege zovele diensten, vergaderingen en uitnodigingen. Bovendien stonden er ook enkele uitstapjes op mijn programma. Liverpool wilde ik vooral niet overslaan, deze stad aan de Mersey. Je kunt er gemakkelijk een dag zoek brengen. Vooral als je ook nog de Mersey wilt oversteken, om de bekende badplaats New Brigton te bezoeken. Liverpool is een drukke handels- en havenplaats. Het centrum van de stad heeft nog al geleden van de bommen. Ik zou zo zeggen: juist het centrum is het doelwit geweest van de bommen van de vijand. Merkwaardig voor Liverpool is, dat je met een trein langs de Mersey kunt rijden, en zodoende ook een indruk krijgt van de grote der stad en van de uitgestrektheid van het havengebied.

Twee dagen voordat ik Manchester verliet maakte ik per touringcar een tocht naar Noord Wales. We kwamen door Chester, de stad waar een van mijn nichtjes uit Enschedé een tijdje voor gezondheid heeft doorgebracht, gelijk ze mij dezer dagen schreef. Wales is een bijzonder mooi land, waar men z'n eigen taal spreekt; moeilijk te verstaan. Het aantal Bapt. Gemeenten is groot. In het Baptist Handbook voor 1947 las ik van 959 Gemeenten 1045 kerken en kerkgebouwen, 110328 leden, 8934 zondagsschoolonderwijzers, 75792 zondagsschoolleerlingen, 422 lekeprekers, 475 predikanten. Gedoopt werden er in het laatste jaar 2017. Dat is nog geen 2 procent.

Ik was alleen maar in het noorden van Wales. In de badplaatsen Ryll, Coolwyn Bay en Llandunds. In laatstgenoemde plaats verbleven we meer dan vijf uur. Daar

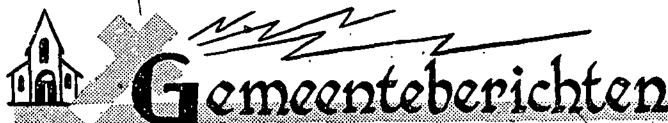
kun je ook voor één shilling met een soort tandradbaan naar de top van de berg. En kun je je tevens wijsmakaken, dat je in Zwitserland bent. De tocht is buitengewoon mooi. De kronkelende kustlijn biedt tal van schone vergezichten. Uit alles blijkt, dat het tourisme dit gebied zo rijk aan natuurschoon weet te benutten. Op verschillende plaatsen zie je grote kampen met kampeerauto's. Schilderachtige zomerhuisjes vinden er het gehele seizoen door gretig aftrek. Het busverkeer is zeer intens. De trams hebben druk werk om de vele gasten en vreemdelingen te vervoeren. Je merkt natuurlijk, dat deze plaatsen aan de noordkust van Wales er op ingesteld zijn, om de dagjesgasten en bezoekers voor een langere tijd zoveel mogelijk te gerieven. Maar vóór wat hóórt wat. Je moet vooral niet vergeten om je portemonnaie mee te nemen!

De tocht van ongeveer 300 K.M. naar Noord Wales zal nog lang ik mijn herinnering voortleven.

Zaterdag 13 September verliet ik midden Engeland, om mij naar mijn laatste pleisterplaats te begeven. Ik zou nog een 14 dagen in Londen doorbrengen. Maar het was Z a t e r d a g. Dat betekende in elk geval overvolle treinen. Ruim een uur voor het vertrek stond ik al in een brede en lange rij opgesteld. Al deze wachtenden wensten met dezelfde snel naar het Eustonstation in Londen te gaan. Of ze allen met deze trein zijn meegekomen is voor mij een vraag.

We hadden snel tot Londen. De reis ging via Crewe, Stafford en Rugsy. We zagen onder de vele zendermasten ook die van Daventry. Mijn gastheer in Londen — een adres, waaraan Ds. Doorkamp mij via een vriend en collega had geholpen — stond mij op te wachten. We moesten toen nog een uur reizen; met de ondergrondse naar London Bridge en vandaar met de trein naar New Eltham. Ik maakte kennis met de zoveelste famile in dit land. Mijn gastheer schreef al dadelijk een hele lijst van bezienswaardigheden op, waar ik vooral heen moest gaan. Ik vulde die lijst aan met: Spurgeon's College, Baptist Church House en de B.M.S. Bovendien wilde ik graag naar Windsor, Oxford en naar een plaats in de buurt van Bristol, waar ik een penfriend had wonen. En dat moest alles in 14 dagen gebeuren! Vol verwachting klopte mijn hart. Hoe zou ik dit lijstje behoorlijk kunnen afwerken? Bovendien kreeg ik een uitnodiging uit Bromley, waar een dochter van Ds. Reiling woont. Maar eerst had ik een Zondag voor de boeg. We spraken af, dat we 's morgens naar een Congregational kerk in Eltham zouden gaan en 's middags naar de bekende Bloomsbury Central Baptist Church in het hartje van Londen, waar Dr. F. Townley Lord voorganger is. Even een telefoontje, of Dr. Lord wel sprak. Neen. Dr. Townley Lord was op reis. Rev. M. E. Aubrey zou spreken. Ook goed. De vijfde Zaterdag in Schotland spoedde ten einde.

(Wordt vervolgd).

ZANDBULTEN

Wij hebben van de gemeente te Zandbulten weer goed nieuws te vertellen, want alhoewel er de laatste tijd niet zoveel bijzonders was, hebben we als gemeente toch niet stil gezeten. Dit blijkt wel uit het feit, dat we nu weer met goede moed de toekomst tegemoet zien, daar we verblijd werden met het bericht dat de E.C.U. ons br. Fabrie uit den Haag als voorganger heeft toegezegd.

Het is nu ook al weer goed 2 maanden geleden, dat onze voorganger, br. Slort, van ons ging scheiden, hetwelk voor onze gemeente wel een teleurstelling was, temeer daar hij ons maar een goed jaar had gediend. We hebben dit ook als een leiding Gods gezien en zijn Hem dankbaar, dat Hij in deze ledige plaats zo spoedig weer een dienstknecht wou plaatsen. We hopen en bidden dan ook van Hem dat en voorganger en gemeente in één harmonie mogen strijden voor de zaak van onze Koning. We zullen eerst wederzijds aan elkaar moeten wennen, maar daar de Heer dit alles zo wonderlijk met ons geleid heeft, geloven we ook dat dit alles Zijn zaak te goede zal komen.

Zondag 14 dezer hoopt br. Fabrie z'n intrede te doen. Hij zal dan 's morgens door Ds. Tijman aan onze gemeente verbonden worden. Het zal zeker voor ons een feestdag worden, waarvan Gode alleen de eer toekomt.

Onze verenigingen verkeren allemaal in goede staat en we hopen dat dit, gezien de toekomst, nog gaat stijgen.

Deze week hadden we 2 evangelisatie-avonden met als sprekers Ds. Broertjes en Ds. Louw. Dit waren gezegende samenkomsten, waarin een paar jongemensen door handopsteken te kennen gaven de Heer in hun leven te willen toelaten en Hem te willen volgen.

Wij gaan voorwaarts roemend in des Heilands kracht.

DELFZIJL

De grote zegeningen van onze Heer en Heiland maken ons stil....

Toch kunnen we daarover niet zwijgen.

In de bizondere diensten en bij huisbezoeken kwamen 12 jonge en oudere mensen tot overgave des harten. Welk een vreugde onder ons en in zovele gezinnen. Enkelen hebben ook reeds de doop aangevraagd. Het is zo bemoedigend voor voorganger en gemeente om vruchten te zien op de arbeid. Wij zijn dankbaar en blij weer een eigen voorganger te bezitten, die met ijver en blijmoedigheid de gemeente verzorgt en de schapen en lammetjes laat grazen aan malse weiden. Bij de diensten zijn bijna altijd alle plaatsen bezet, zodat we binnenkort wel naar Geneve moeten schrijven of ze daar nog een paar meter kerk over hebben.

Bij onze traditionele jaarlijkse dankofferdienst mochten we ruim 1400 gulden collecteren. Dat is een record. Rekening houdende met het aantal leden mogen we achter dit bedrag horen het warmkloppende hart voor de Heer en Zijn dienst.

De bidstonden worden goed bezocht, hoewel het wel altijd dezelfde gezichten zijn die we daar zien. Waar blijven de andere „gezichten"? Het ook daarin gezamenlijk optrekken is zo belangrijk en nodig voor het werk in en om de gemeente. Werken en bidden. Alleen dan kunnen we rustig wachten op de zegeningen, die de Heer ons geven zal.

Wij gaan voort, Hij gaat vooraan.

Wij groeten alle medeverbondenen in de Heer.

J. A. H.

In aansluiting op dit blijde bericht laten we deze opsporingspoging volgen.

Voorts zouden we graag de adressen willen weten van onderstaande leden onzer gemeente, waarvan we sinds lange tijd niets hebben vernomen.

Roelf Bossinga, geb. 25-8-'12 te Vlachtwedde. Gedoopt 3-7-'38 te Delfzijl door Ds. J. Hekhuis.

Fennechien Bossinga geb. Lap, geb. 13-3-'14 te Wildervank. Gedoopt 3-7-'38 te Delfzijl door Ds. J. Hekhuis.

Janna Dokter geb. Peper, geb. 15-8-'96. Gedoopt 27-12-'31 te Almelo door Ds. J. Huizinga.

Het adres van br. Heijnen, secret. der gemeente is: J. A. Heijnen, Abel Tasmanplein 1, Delfzijl.

Zendingsrubriek

In het Augustusnummer van de Kerk van Schotland vond ik de volgende interessante advertentie. „De kerk in India (het vroegere Br. Indie) gaat een tijdperk van nieuwe kansen in. De zendeling zal daar welkom zijn. Er zijn vele vacante plaatsen. Schrijf naar ...." En dan volgen enkele adressen, bij wie predikanten en leden van de Kerk van Schotland zich vervoegen kunnen.

Bovenstaande advertentie wees vooruit naar het belangrijke feit, dat de Kerk van Zuid India op 27 September 1947 geïnstitueerd zou worden. Onder deze naam sloten vier zendingdrijvende kerken zich aaneen. Een eenheid werd hier bewust gevormd om met het oog op de enorme massa mensen van India des te beter de hand van Christus naar hen te kunnen uitstrekken. Mede in het licht hiervan dienen we bedoelde advertentie te lezen.

Volgens de gegevens, die mij ter beschikking staan, telt de wereld van onze dagen 2008 millioen mensen! Hiervan zijn slechts 700 millioen min of meer in naam christen. Dat houdt dus in, dat er nog altijd 1300 millioen zijn, die geen kennis bezitten over Jezus Christus en Diens zaligmakend Evangelie. 1300 millioen mensen! Dat is in cijfers uitgedrukt 1300.000.000; om precies te zijn het beanstigend getal van hen, zegge en schrijve tien cijfers.

Spreken en grijnzen deze verschrikkelijke cijfers u niet aan? Of blijft gij koud en onbewogen aan het geurend kruid trekken? Het is mij om het even wat gij doet bij het lezen van dit artikeltje, mits die cijfers u maar op heilzame wijze doen schrikken.

De vraag, die de U.Z.C. u hier in het bijzonder stelt, luidt als volgt: Is het wel goed tot u door gedrongen, dat er in deze wereld 1300 millioen mensen zijn, die helemaal nog verstoken zijn van het reddende en behoudende Licht? Mensen, die een ziel te winnen of te verliezen hebben voor de eeuwigheid? Mensen op weg tot een fatale dodenmars naar het eeuwig verderf?

Op zichzelf bewijzen deze cijfers reeds het goede recht van de buitenlandse zending. Laten we toch nu eens ophouden met praten, bewijzen en overtuigen! Laten we nu eens zonder veel omhaal van woorden en zonder de wenk van de U.Z.C. dat doen wat elke christen behoort te verrichten, n.l. het zenden van een daadwerkelijk offer aan het adres van de Zendingspenningmeester br. W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek. Giro 382183.

Een offer a.u.b. en geen fooi! Een fooi kunt u wel kwijt in onze menselijke samenleving. Doch de arbeid in Gods Koninkrijk wordt alleen gediend met het geestelijke en het materiele offer. De gesteldheid van het hart is daarom hier van zo grote betekenis.

De levensgeschiedenis van Dr. Catharine Nabie, een vrouwelijke zendelingsarts, die in 1898 voor het eerst naar Afrika ging, bewijst het. In 1941 trok zij zich terug uit de actieve zendingsdienst.

Haar moeder stierf reeds toen Catharine pas acht dagen oud was. Zij had om een zoon gebeden, die later als zendeling zou mogen uitgaan. God verhoorde dit gebed door haar een zendingsdochter te schenken.

De geschiedenis van een kleine Afrikaanse slaaf, die Catharine in haar jeugdjaren las, deed al vroeg het verlangen in haar ontwaken om de kinderen in de Congo van Jezus te vertellen. Toen zij tien jaar oud was, werd zij gedoopt in een Baptisten Gemeente in Oack Island, Illinois (U.S.A.). Na haar academische opleiding en na twee jaar ervaring als onderwijzeres in de lagere scholen van Chicago, nam zij de medische studie in die stad op. Spoedig na haar bevordering tot arts was zij reeds op weg naar Afrika.

Men had haar gevraagd toen zij zich aangemeld had of zij ook gewillig was om te gaan daar waar de nood het grootst was b.v. in India of China, waar het klimaat ook minder dodelijk was. Toen had zij geantwoord: „Met de duidelijke roeping van de Meester naar Afrika sprekend door mijn ziel, kan ik niet en waag ik het ook niet om elders heen te gaan".

En zo werd zij als arts gezonden naar de Congo door de A.B.F.U.S.

Daar verrichtte zij prachtig werk.

In 1933 eerde de Belgische regering haar door Dr. Catharine Nabie een hoge onderscheiding toe te kennen, die tot dusver slechts aan mannen verleend werd.

Zo bewijst de zegenrijke arbeid van Dr. Catharine Nabie — Goddank, een van de duizenden — welk een gloed en glorie er liggen mag in het zendingsleven.

Zij sprak niet veel maar zij deed de daad, gaf zichzelf en werkte in de Congo om zielen te winnen voor de Heer.

1300 millioen mensen leven nog zonder de levende Christus. Straks zullen onze zendelingen het zendingsfront versterken. Zij alleen? Maak het de U.Z.C. mogelijk dat er nog meerderen uitgaan. Gedenk, wat gij als christen verplicht zijt.

Met hartelijke zendingsgroet

H. D. HOOGHWINKEL,
Secretaris U.Z.C.

Beroepingswerk

Ds. L. de Haan te Apeldoorn heeft voor het beroep van de gemeente te Nw. Weerdinge bedankt.

Mededelingen

14 Dec. 9.30 uur bevestiging en 2 uur intrede van br. Fabrie in de gemeente te Zandbulten.
De gemeente nodigt alle belangstellende broeders en zusters uit tot bijwoning dezer diensten.

In tegenstelling met andere berichten verzoekt de secretaris der gemeente te Noordbergum mede te delen, dat door omstandigheden de doopdienst en viering van het avondmaal nu op 21 December a.s. D.V. zal plaatsvinden.

Het secretariaat der Baptisten gemeente te Eindhoven berust thans bij:

H. de Jonge,
Alard-du-Hamelstraat 48.

PROGRAMMA VAN DE GEWESTELIJKE JEUGDDAG VAN DE N.B.J.B. Z.O.-DRENTHE op Zondag 7 Dec. a.s. in de Bapt. Kerk te Nw. Weerdinge

Aanvang der middagvergadering 3.30 uur.

Leider Ds. H. Bakker van Emmer-Erfscheidenveen.

Opening.
Zang van E.-E.veen.
Opstel van Jantje Reiling: Gr. van Zinzendorf.
Declamatie van Valthermond.
Duet van Emmen.
Toespraak br. Ploeger van Ter Apel: Dit deed Ik voor u, wat doet gij voor mij?
Muziek trio Nw. Weerdinge.
Zang E.-E.veen.
Sluiting middagvergadering.

Aanvang der avondvergadering 7 uur.

Leider stud. R. Reiling van Utrecht.

Opening.
Zang Nw. Weerdinge.
Declamatie 2e Exloërmond.
Toespraak stud. R. Reiling: Advent.
Muziek trio Nw. Weerdinge.
Declamatie Ter Apel.
Zang Nw. Weerdinge.
Toespraak Ds. H. v. d. Werf van 2e Exloërmond, voorzitter gewest N.B.J.B. Z.O.-Dr.: Vrijwilligers voor!
Adventsspel Nw. Weerdinge.
Getuigenisdienst.
Sluiting.

N.B.J.B.ers, komt allen en brengt anderen mee.

Uw secr. J. F. NIEMEIJER.

2e Exloërmond, Tuinbouwstr. I 140 d.

Advertentiën

De Heere dankbaar en zeer verheugd geven wij u kennis van de geboorte van een dochter

An

Jac. L. de Vries
T. de Vries—Bandstra

Groningen, 28 Nov. 1947
Violenstr. 47a

Tijdelijkadres: Praediniuskliniek

Heden behaagde het de Heere tot heerlijkheid te bevorderen, na een kortstondige ziekte, onze lieve man en der kinderen zorgdragende vader

Pieter de Vries

(echtgenoot van Gerbrig Visser, eerder echtgenoot van Hinke de Vries)

in de ouderdom van 65 jaar en 11 maanden.

Zijn laatste getuigenis was: Mijn leven is in handen van de Vader.

De bedroefden:
G. de Vries—Visser
J. de Vries
S. de Vries
B. de Vries

Heeg, 30 Nov. 1947

Met blijdschap en dank aan God geven wij kennis van de geboorte van een flinke dochter en zusje, welke wij noemden

Gerdina Johanna

H. Paalman
H. Paalman—Toby

Zwolle, 29 Nov. 1947
Trompstr. 19

Heden overleed in zijn Heer en Heiland onze broeder in Christus

Pieter Jans de Vries

(echtgenoot van G. Visser)

in de ouderdom van bijna 66 jaar

Sinds 1912 was hij lid der Bapt. gem. te Heeg

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin

De Heere trooste de nagelaten wed. en kinderen

Namens de
Bapt. gem. te Heeg

Heeg, 30 Nov. 1947

PLAATST UW
FAMILIEBERICHTEN
IN DIT BLAD

Zoekt u een geschikt cadeau voor de a.s. feestdagen?

Wat dunkt u van een *Tabitha-kalender?*

De prijs, f 1,75 per ex., kan geen bezwaar zijn!

Te bestellen bij de plaatselijke verkopers of bij

G. A. BUITENHUIS
Vaillantlaan 47 II, Den Haag

Luistert toch naar deze goede wenk:
Geef aan uzelf en aan haar, die gij bemint
VAN DAG TOT DAG tot Kerstgeschenk!
De prijs is voor niemand een bezwaar;
Die is, hoort goed, f 4.50 maar!
Echt linnen is de prachtband in blauw
Dus besluit nu en bestelt dit dagboek gauw!
En elke dag waardeert ge steeds meer
hoe Zijn dienaren u doen schouwen
en proeven de liefelijkheid van de Heer!

Lectuurfonds, Tetterodestr. 47, Haarlem.
Giro 9260 ten name van de Unie.

JAARGANG 64 - Nr. 2875
VRIJDAG 12 DEC. 1947

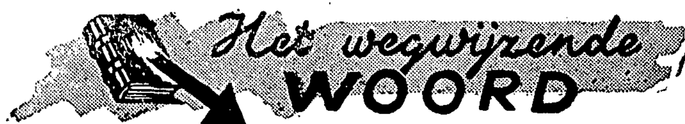

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Een man, die geen wonder verrichtte en toch ....

Die man heette Johannes en, om elke verwarring met een andere persoon, die dezelfde naam droeg of draagt, te voorkomen zij gezegd, dat hij de bijnaam heeft van de Doper. In het Evangelie van Johannes leest men in hoofdstuk 10 : 41 en 42 deze woorden: „En velen kwamen tot hem en zeiden: Johannes deed wel geen teken, maar alles wat Johannes van deze zeide, was waar. En velen geloofden aldaar in hem." Men was dus teleurgesteld geworden in Johannes de Doper! Een asceet als hij was, een onverschrokken boeteprediker, die zijns gelijke in zijn dagen niet had, wat kan men van zulk een persoon niet verwachten? Hij was toch een profeet des Heeren, een man Gods, een geweldenaar van de eerste rang, die de mensen in grote drommen tot zich trok en hen wist te overtuigen van zonde, schuld en de noodzakelijkheid van de doop! Een wonder zal hij doen, een wonder *moet* hij doen, want een wonder alleen is het bewijs van zijn goddelijke roeping en opdracht. Maar het langverwachte teken bleef uit en spoedig was zijn werk op aarde gedaan, want Herodes hield hem gevangen. Er is niets nieuws onder de zon, daar het brute geweld altijd korte metten maakt met de mens, die het waagt zijn stem tegen onrecht en leugen te verheffen. Toen rees de grote vraag of God wel achter de zending van deze gevangene stond. Zo ja, waarom liet de Almachtige hem dan omkomen in de duisternis van de kerker? Zo neen, wat heeft dan zulk een geweldig strovuur te betekenen? Immers niets!

Maar God heeft nimmer de bedoeling gehad wonderen en tekenen door de hand van Johannes te doen. God wilde hem alleen gebruiken als een heraut van de grote Koning, en als een wegbereider voor de reeds zo lang verwachte Messias. En die taak heeft hij vervuld. Zijn vinger gericht op Jezus met de woorden: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt", is niet onopgemerkt voorbijgegaan. En evenmin vele van zijn andere uitspraken. Het getuigenis, dat hij zo welverzekerd en met overgave van geheel zijn hart gegeven had over de Zone Gods, was als een kostbaar zaadje gelegd in vele zielen. Dat zaad zou later ontkiemen onder het Licht van Hem, die zei: „Ik ben het Licht der wereld". En velen geloofden aldaar in hem!

Wat is de taak van de christen in de tegenwoordige tijd? Of anders gezegd, wat verwacht de wereld van de christenen? Och, de ongelovigen gaan aan de kerk voorbij, m.a.w. zij verwachten niets van de kerk of de christenen. En stellig geen wonderen en tekenen. Soms droomt de christen zelf dat hij iets moet doen wat daarop wijst en de kerk zou niet nalaten zoiets te doen als zij het kon. Maar wij staan allen machteloos. De wereld draait door en, als God het niet verhoedt, glijdt zij langzaam maar zeker de afgrond in. En wij!.... wij kunnen slechts lijdelijk toezien dat deze catastrophe zich voltrekt. Wij zouden de handen wel willen uitstrekken om het ongeluk, dat wij zien aankomen, tegen te houden, en zouden wel willen bidden om goddelijke macht teneinde daartoe in staat te zijn, doch weten dat dit toch niet gegeven zal worden. Zullen we dan maar niet liever Gods water over Gods akker laten lopen? Het grote wereldgebeuren maar rustig of onrustig afwachten? Neen! Duizendmaal neen. Johannes was een man, die geen enkel wonder verrichtte, maar zijn door God gegeven opdracht volbracht. Hij getuigde en wees op Jezus. Van ons wordt niets anders verwacht als van Johannes. De uitkomst kunnen wij aan God overlaten, doch wij mogen van één ding verzekerd zijn n.l. dat ons getuigenis niet ledig tot ons zal wederkeren. Gelijk de mensen, die tot Jezus kwamen uitriepen: „Maar alles wat Johannes van deze zeide, was waar", zo zal het ook van ons gezegd worden. En voorts is daar nog weggelegd de roem, niet alleen van de mensen, maar van de Heiland zelf, die gezegd heeft: „Voorwaar zeg Ik u, onder degenen die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Doper; doch die de minste is in het Koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij .... Wie oren heeft om te horen, die hore".

A. A. HARDENBERG.

Losse Schakels

„Heidense gewoonte." Is alles, wat de heidenen doen, heidens? Is alles wat christenen doen, christelijk? Me dunkt, het een noch het ander is het geval. Christenen doen soms onchristelijke dingen, soms doen ze dingen, die noch christelijk, noch onchristelijk zijn, doch gewoon menselijk, natuurlijk, b.v. eten en drinken, lachen en wenen. Maar de manier, waarop gegeten en gedronken wordt, wordt gelachen en geweend, kan deze handelingen christelijk of onchristelijk maken. Zo is het toch ook met de heidenen. „Heidens" is iets dán, wanneer het specifiek heiden zijn, van de handelende er in uitkomt, wanneer de manier, waarop hij het doet, of de bedoeling, die hij daarbij heeft, uitdrukking geeft aan zijn vals gericht geloof. — Of een op zichzelve neutrale handeling, als het begraven van een dode, christelijk of onchristelijk is, hangt dus af van de manier waarop, de bedoeling, waarmede ze geschiedt.

Crematie. We hebben nimmer een crematie bijgewoond. Maar het moet hierop neerkomen, dat de kist op een luik geplaatst wordt, zoals bij een begrafenis op een begraafplaats, op touwen, en dan langzaam wordt neergelaten. Inplaats echter dat dan het lijk aan het verteringsproces in de aarde wordt overgelaten, wordt dit bespoedigd, doordat het neerdaalt in een sterk verhitte ruimte, waarin binnen enkele minuten plaats heeft, wat in de schoot der aarde lang kan duren.

Crematie heidens? Onlangs werd het stoffelijk overschot van een Ned. Hervormd predikant gecremeerd. De Synode dier Kerk liet zich daarbij vertegenwoordigen. Eveneens de Kerkeraad van de gemeente, in welke de overledene gediend had. Hij was vrijzinnig geweest. — Tegen die vertegenwoordiging van officiële kerkelijke instanties bij deze handeling, zijn protesten geschreven. Het was verkeerd, omdat dat „lijkverbranden" „heidens" zou zijn. — Onder alle heidenen was noch is zij in zwang. Wel waren en zijn er vermoedelijk nog heidenen, die haar toepassen. — Nu is de vraag: is deze manier van begraven, waarbij het verteringsproces kunstmatig, dat is door menselijk toedoen, verhaast wordt, „heidens"? Dat wil zeggen: spreekt er een heidense opvatting uit? Móét die daaruit spreken. Want immers: „als twee hetzelfde doen, is het nog niet hetzelfde. Moet het laten cremeren van het lijk, bepaald uitdrukking zijn van verkeerd gericht geloof? Kan men het niet anders zien, dan als een protest tegen het christelijk geloof?

Crematie, uiting van ongeloof? Het is mogelijk dat in de tijd, toen de crematie opkwam, zij gepropageerd werd door mensen, die op drift geraakt waren en er mede wilden illustreren, dat zij niet geloofden, wat de christen gelooft. Misschien wilden ze daardoor tonen hoe „verlicht" ze wel waren. Geen opstanding der doden? Ze hebben allicht die nieuwe manier van begraven toegejuicht, omdat ze er een demonstratie tegen het Christendom inzagen. Er zullen er echter ook geweest zijn en, misschien wel velen, die om heel wat eenvoudiger reden de voorkeur gaven aan cremeren boven begraven in de aarde. Hygiënische overwegingen hebben velen er toe geleid om te bepalen, dat hun dood lichaam in versneld tempo tot stof zou wederkeren. Deze reden kan de bekende vrome Schriftuitlegger en prediker, Dr Alexander Maclaren, gehad hebben om te bepalen, dat zijn lijk gecremeerd zou worden.

Het „kwaad" in het cremeren. Het verkeerde in deze wijze van lijkbezorging kan alleen zitten in het motief, dat men er voor heeft. Wanneer het een demonstratie, of ook slechts een uiting van ongeloof is, een getuigenis, dat men niet gelooft in de opstanding der doden, dan is die handeling vanwege deze beweegreden, veroordeeld. Ze spot met de macht Gods. — Voor ons echter maakt het niets uit, of een dood lichaam in korter of langer tijd, langs de natuurlijke weg of door oververhitting, tot stof wederkeert. Het wonder opstanding kleeft niet aan het ene, en wordt door het andere niet onmogelijk gemaakt. Gaat iemand uit een aanvaardbaar motief — onverschillig of wij dat gevoelen delen — er toe over om zijn ontzield lichaam inplaats van in de warme aarde in een oververhitte kelder te laten begraven, waarom zou hij dan te veroordelen zijn? In beide gevallen voltrekt zich het oordeel: „stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren" en indien ze geloven, zal in beide gevallen hun vernederd lichaam worden opgewekt als Christus wederkomt en gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn verheerlijkt lichaam.

L.

LOUTER GOUD

Wanneer u wat nu volgt gelezen hebt, dan geeft u toe, dat we er niet: Hout of goud konden boven schrijven. Het verhaal ontneem ik aan het Maandbericht van het Ned. Bijbelgenootschap. De schrijver, de heer Brugman, is een der vaste medewerkers van het genootschap, die stad en land afreizen teneinde de verspreiding van de bijbel te bevorderen. Hij beschrijft ervaringen, opgedaan in de winter. Na verhaald te hebben van ware worstelingen met mensen en machten gaat hij verder:

„De andere morgen vertrek je dan naar het volgende dorp, dat ook tot het arbeidsterrein van de afdeling behoort.

Met de wind pal tegen en je vrij grote bagage achter op de fiets gebonden, trap je de kilometers onder je weg. De vingers tintelen en de oren....praat er niet over. Eindelijk wordt de school, waar aan de leerlingen verteld en ook weer een kleine tentoonstelling gehouden zal worden, bereikt. Het schoolhoofd blijkt afwezig te zijn en het waarnemend hoofd weet van niets. Mijn komst is eenvoudig niet gemeld. De leerlingen krijgen trouwens juist bezoek op school van de schoolarts, die hen stuk voor stuk zal onderzoeken. Ook de samenkomst des avonds in de kerk of in een van de twee verenigingsgebouwen is niet in de gemeente bekend gemaakt en niemand weet dus in het dorp ergens van af.

Wat nu, maar ophouden? Snel op bus en trein naar huis? Kan dat....? Mag dat....? De vraag stellen is haar feitelijk beantwoorden.

Natuurlijk dóórgaan, want bedenk: er kan onder je gehoor straks een bezoeker zijn, een enkeling, getroffen door alles wat het Bijbelgenootschap deed en doet en die van nu af aan medewerker wordt. Eén, die in zijn dorp de motor wordt voor meerdere actie in het belang van het Bijbelgenootschap en dus van de Bijbelverspreiding.

Gelukkig beschikt het dorp over een „omroeper". Hij wordt gerequireerd en aan de dorpelingen wordt medegedeeld, dat er nog diezelfde avond in dat en dat

gebouw en op dat uur een samenkomst met lichtbeelden wordt gehouden uitgaande van het Nederlands Bijbelgenootschap .....enz. ..... enz.

En dan is het ook hier weer hetzelfde: alleen een zaal inrichten.

Stemming toch wel dicht bij het nulpunt.

Een goed uur blijft nog over voor het buiten geheel donker is. Een flinke wandeling, alleen, tussen de dennen is wel nodig. Straks sta je aan de kust en tuurt over en geniet van de oneindige wijdheid van de zee.... dan wordt het weer stil in je.

Nog een laatste regeling moet getroffen worden, nl. die van het logies. Ook daar moet voor gezorgd worden. Maar het komt voor elkaar en je wordt in de gezellige kring van een gezin opgenomen en ontvangt die hartelijkheid, die je dan juist zo nodig hebt.

Des avonds opkomst: 10 ouderen en 17 kinderen.

Resultaat: nihil.

Stemming: enthousiast.... Hoe is het mogelijk!

De volgende morgen, de laatste dag, komt een groep scholieren onder leiding van het schoolhoofd in de zaal bijeen. Aandachtig luisteren zij en het was toch zo koud in die grote zaal.

Na afloop pak je dan het tentoongestelde materiaal in, want straks moet je op de fiets verder, de bus gaat niet eerder dan laat in de middag en juist vroeg in de middag wacht er elders een groep schoolkinderen. Als je dan eindelijk klaar bent met inpakken en opruimen en je komt na ongeveer drie kwartier buiten in de stille straat waar de felle wind blaast, staat daar een meiske van 'n jaar of 11 op je te wachten.

Mijnheer, U is toch van het Bijbelgenootschap?....

Ja, dat ben ik, wilde je mij nog iets vragen?

Neen, ik wilde U iets geven.

Uit de mantelzak komt een hand te voorschijn en in die hand bevindt zich een klein metalen doosje. Daarin zitten welgeteld 43 opgespaarde centen.

Ik vond het zo mooi wat U vertelde en nu wil ik ook iets voor het Bijbelgenootschap geven. Ik had dit geld opgespaard maar weet niet wat ik er beter mee kan doen dan het aan U meegeven voor het Bijbelgenootschap.

Maar zullen wij dan niet liever samen delen, jij de helft voor je spaarpot en ik de helft voor het Bijbelgenootschap?

Neen, alles is voor het Bijbelgenootschap.

Hu, wat is het koud! Koud??

Maar mijn pessimist van aan het begin is onverbeterlijk en hij vraagt mij: „En het resultaat van deze lange, vermoeiende tocht?"

Ach, nu word ik beschaamd....slechts enkele contribuanten werden op de verschillende samenkomsten met ouderen gewonnen. In totaal dertig, voor een gezamenlijk bedrag van f 41.— aan vaste jaarlijkse bijdragen. O ja, en nog 43 centen....43 centen....en opeens gaat het Nieuw Testamentisch in mij zingen..... dertig....zestig....honderdvoud!"

Wie denkt niet aan de weduwe met haar twee geldstukjes? Twee — zij had het ook zo mooi kunnen delen en dan had ze nog geen slecht figuur geslagen. Alsof het erom gaat een goed figuur te slaan. O, dat geven. O, dat hart, dat achter het geven moet kloppen. Laatst hadden we het over het geven van tienden. Alsof dat onze grens naar boven is, het maximum. Mis. Honderdmaal mis. In deze dagen worden we herinnerd aan de onuitsprekelijke gave Gods — Zijn Zoon. Wie onzer moet zich niet schamen? Dus toch: hout of goud?

HUIZINGA.

Naar

Schotland en Engeland

9

Zo gingen we dan de eerste Zondag in Londen des morgens naar de Congregational kerk in Eltham. De opkomst was behoorlijk, mede doordat een deel van de kerk werd vrijgehouden voor een aantal padvindersgroepen, die in het begin van de dienst de kerk kwamen inmarcheren. De vlaggen, die door de padvinders werden meegevoerd, werden met een weinig ceremonieel de jonge predikant overhandigd, die ze alle bij elkaar een plaatsje gaf in de buurt van de kansel. In een toespraak richtte de dominé zich toen speciaal tot de jongeren. Hij stelde zelfs enige vragen, waarop de antwoorden wel heel schaars gegeven werden. Daarna hoorden we een korte preek. De tekst was: „Ik zal u maken tot vissers der mensen". Tegen het einde van deze gevarieerde dienst werden er nog vier babys gedoopt.

De avonddienst zouden we dan bijwonen in de Bloomsbury Centra Baptist Church, in het hartje van Londen. We gingen per fiets. Een afstand van 18 K.M. De algemene secretaris van de Engelse Baptiste Unie, Rev. M. E. Aubrey, ging voor. Een zangkoor zong enige keren. Een prachtige kerk. De opkomst was niet slecht. In 1 Sam. 21 : 9 stond het tekstwoord: „want hier is geen ander dan dit". Na de dienst maakte ik kennis met Ds. Aubrey, die me toen uitnodigde voor een bezoek aan het Baptist Church House. Natuurlijk accepteerde ik deze uitnodiging gaarne. Omdat deze avonddienst om half zeven werd gehouden en we na deze dienst nog wat gingen rondfietsen, terwijl mijn gastheer mijn aandacht vestigde op verschillende monumentale gebouwen en we nog even een bezoek hadden gebracht aan de Tower Bridge, kwamen we die avond niet al te vroeg thuis.

De eerste Zondag in Londen behoorde al weer tot het verleden. Drukke dagen lagen er voor mij. Omdat ik gedurende mijn buitenlandse reis een dagboek bijhield, kan ik nu nog gemakkelijk nagaan, hoe de dagen in Londen werden besteed. Omdat ik na dit artikel nog een slotartikel wil schrijven, zal ik mij wel enige beperking dienen op te leggen. Daarom slechts enkele bijzonderheden uit mijn lange rij van aantekeningen.

Heel mooi was de fietstocht met mijn gastheer door een deel van het graafschap Kent. Het terrein was nog al heuvelachtig. Maar we gunden ons de tijd. We kwamen door vele dorpen en genoten zeer van het romantisch golvend terrein. We hadden heet zomerweer en werden om de middag verrast door een afkoelend buitje. Het ontbrak ons niet aan vaste spijs en aan een verfrissende dronk. We zaten neer aan de oever van een rustig kabbelend beekje en genoten een tijd later vanaf een heuveltop de heerlijkste vergezichten. Mijn gastheer had tekenpapier en potlood meegenomen. Wanneer hij op een rustig en mooi plekje met een schets bezig was, stak ik de brand in een sigaret en gaf me over aan zoete mijmeringen. U kunt zich dunkt me gemakkelijk indenken, dat we ons die dag niet hebben verveeld.

Op een Woensdag was ik de gast van Rev. Aubrey. Tegen 12 uur werd ik verwacht in het Baptist Church House. Een behoorlijk groot gebouw van vele verdiepingen, dat geen al te prettige herinneringen heeft overgehouden aan de tijd, toen boven Londen vele bommen werden geworpen uit vijandelijke vliegtuigen. Verschillende étages dragen nog de sporen uit de bommentijd. Niettemin ontdekte ik veel leven en bedrijvigheid in dit omvang-

rijke centrale Uniebureau. Juist die dag werd er in dit gebouw een grote vrouwenvergadering gehouden. Bovendien maakte ik kennis met een aantal superintendents. De Bapt. Unie heeft namelijk een aantal broeders verkozen, die ieder het opzicht hebben over enkele honderden Bapt. Gemeenten. Juist die dag waren deze broeders in vergadering bijeen in het Baptist Church House. Eén van deze „general superintendents", Rev. W. Harrold Tebbit, informeerde zeer belangstellend naar z'n vroegere studievriend, Ds. Weenink.

Wanneer ik me niet vergis, dan heeft Rev. Anbrey het opzicht over een tachtig man personeel, dat in het Unie--bureau werkt. Het kunnen er ook meer zijn. Mijn gastheer was deze dag buitengewoon vriendelijk. Ik kreeg een hele stapel boekjes en brochures mee, speciaal van Bapt. schrijvers. We dineerden samen en spraken over de vooruitzichten van ons werk, zowel in Engeland als ook in ons land.

Na dit bezoek aan het Engelse Uniebureau vertoefde ik nog enige tijd in het Hydepark. Ik was reeds eerder in Regents Park geweest. En zou later nog in andere parken een kijkje gaan nemen. Wie Londen bezoekt, moet vooral de parken niet vergeten. Het Hydepark is heel erg groot. Daar kun je dwalen en dromen, daar kun je rustig genieten en ook veel vertier aanschouwen. Groene speelweiden nodigen je uit het rumoer der wereldstad voor enkele ogenblikken te ontvluchten. Een grote vijver lokt ouden en jongen. Wat zou Londen zijn zonder de parken!

Rev. J. J. Brown, die ik reeds in Schotland had ontmoet en die een gemeente in Erith aan de Thames dient, kwam me op een middag in z'n „Cor", een oud vehikel, halen en verschafte me een fijne middag en een gezegende avond. In zijn gemeente maakte ik 's avonds een door-de-weekse jeugdsamenkomst mee. Er waren meer jongens en jongemannen dan meisjes! Dat was een heel goede samenkomst. Eerst veel zingen. Liefst staande. Prachtig! Een inleiding over „Rooms Katholicisme" was heel goed. Niet de dominé leidde, maar een meisje. Het ging heel goed. Dat doen ze om de beurt. En waarom ook niet. Ik voelde me daar heel goed thuis. En paar jongemannen waren tijdens en na de bevrijding in ons land geweest als soldaat. In Erith was het beslist goed. Bij Ds. Brown aan tafel hoorde ik voor het eerst in meer dan 5 week tijdens mijn verblijf in Schotland en Engeland uit de bijbel lezen! Nergens had ik tot dusver een geopende bijbel op tafel gezien.

's Avonds laat werd ik door Ds. en Mevr. Brown weer thuis gebracht. Ze hebben een klein meisje van $1^1/_2$ jaar. Ook aan dit voorgangersgezin bewaar ik de prettigste herinneringen.

(Slot volgt.)

d. H.

---

24 nieuwe abonné's mocht ik in 1 week noteren!
Iedere abonné doe mee in het winnen en werven.
Gij weet toch: voor elke abonné, die gij mij meldt, ontvangt ge 40 ct. reductie op de lectuur, die gij bestelt!

DECEMBERMAAND — WERVINGSMAAND!

De administrateur T. JANSMA.
Tetterodestr. 47, Haarlem.
Giro 9260 ten name van de Unie.

Sporen in de historie

Het artikel van Prof. Hijma, hoogleraar, aan de Universiteit te Michigan, heeft ook mij bevreemd. Ik heb mij afgevraagd, hoe het mogelijk was, dat deze Professor tot zulk een sprookje is gekomen. Ik geloof echter, dat dit op een professorale vergissing berust. Bij het vele lezen van en speuren in de geschiedenis der hervorming van de 16de en 17de eeuw, heb ik nimmer iets van het bestaan van engelse of nederlandse Baptisten gemeenten, op mijn weg, in dit tijdperk ontmoet. Evenmin van de geboorte van engelse Baptisten gemeenten op Nederlandse bodem. Wel heb ik bevonden, dat het kindje in Engeland is geboren en in Nederland gedoopt. Ook een kinderdoop, maar dan aan gelovige k i n d e r e n Gods.

Hoe is dit geschied? Wel, in de tijd van dit gebeuren was de reformatie sterk onder de invloed van de doopsgezinden. Dr. Reitsma zegt in zijn geschiedenis der kerkhervorming in Nederland: „dat de hervorming in Nederland is ontstaan op doopsgezinde bodem". Inderdaad was dit zo. Overal in Noord- en Zuid-Nederland was men bezig met de doopvraag.

Niet alleen waren het een Jan van Leiden, Melchior Hofman of een Menno Simons. Het waren in bovengenoemd tijdperk duizenden in Nederland, Duitsland, Zwitserland enz., maar ook op zeer aannemelijke grond in Engeland. De vervolgingen in Engeland en Nederland maakten, dat de vervolgden wederkerig in het een of andere land een toevlucht zochten en vonden. Is het nu niet voor de hand liggend, dat toen in Nederland de ketters, waaronder ook de doopsgezinden, hun tijdelijk tehuis in Engeland hadden, de ernstige zoekers daar hebben geinspireerd tot Schriftonderzoek, betreffende de doop? Dit is geschied. In Londen was een kring van gelovigen, die zichzelven afvroegen of de kinderdoop of wel de doop der gelovigen, de doop dus volgende op het geloof, bijbels was. Zeven van hen kwamen tot de overtuiging, dat zij, als kinderen, niet naar de Schrift waren gedoopt. Nu wensten zij, op bijbelse wijze, de doop door onderdompeling te ontvangen. Ter vervulling van hun wens hebben zij eerst in eigen kring omgezien naar een mogelijkheid daartoe. Wel vonden zij in hun omgeving Anabaptisten en doopsgezinden, doch die doopten door overgieting, zoals nu nog de doopsgezinden doen; maar de doop door onderdompeling, die zij begeerden, vonden zij niet. Toen is hen ter ore gekomen, dat daartoe wel de mogelijkheid bestond in Nederland. In de nabijheid van Leiden, te Rijnsburg was in die tijd een gemeenschap van gelovigen ontstaan, die Collegianten of ook wel Rijnsburgers, naar de plaats van hun ontstaan, werden genoemd. In deze gemeenschap werd de doop op de belijdenis van het geloof door onderdompeling beoefend en hier vonden de zeven Londense gelovigen de vervulling van hun wens. Hierheen begaven zij zich onder leiding van Richard Blunt, een van de zeven, en hier werden zij op de belijdenis van hun geloof gedoopt. Zo is de eerste Engelse gemeente ontstaan. Dit was in het begin van 1600, waarschijnlijk 1611 of een paar jaren later. Daar ik vermoed dat velen weinig of niets van deze gemeenschap hebben gehoord, wil ik nog een kort overzicht geven van hun bestaan en geloof.

Reeds noemde ik u de plaats waar zij is ontstaan en wel te Rijnsburg bij Leiden. Hier woonden reeds ten tijde der vervolging drie broeders van der Codde. Van beroep waren zij leerlooiers. Ze waren echter goed bekend met de Bijbel. De oudste van hen ging dagelijks naar zijn hut op het land om in zijn bijbel te lezen, die hij daar voor het oog van de vervolgers verborgen hield. Daar

Uit ons Unie-bureau

Twee zaken wil ik gaarne onder uw aandacht brengen.

1. Gelijk u weet, zou door een deputatie nog een oriënterend bezoek gebracht worden aan de gemeente Daarlerveen in verband met haar verzoek om opname in de Unie. Dit bezoek nu heeft het verblijdende resultaat gehad, dat het wezen van het delen in de gemeenschap met alles wat daaraan verbonden is is verstaan. De gemeente Daarlerveen schaart zich nu als jongste lid in de rij der Unie-gemeenten, waarvan het getal tot 42 is gestegen. Kinderen van éénzelfde huis behoren bijeen en voegen zich als één gezin met blijdschap naar de huis-orde, die tot heil van het geheel en van allen dient! Weest welkom, gemeente Daarlerveen, in ons midden! De Geest des Heeren binde ons steeds hechter aaneen, samen dienend Zijn gemeente tot Zijn eer!

2. Tot onze spijt moet medegedeeld worden, dat van de gemeente Utrecht bericht is ontvangen, dat ze tot haar spijt haar uitnodiging tot het houden van de Algemene Vergadering 1948 te Utrecht moet intrekken. Het tegenwoordige woning-vraagstuk plaatst haar voor een dergelijk probleem, dat zij alsnog onoplosbaar acht voor een goede onderbrenging der leden en gasten der Alg. Verg. 1948, mede vooral door haar eigen geringe omvang en de daardoor weinige relaties. Het is in elk geval beter, dat dat nú ontdekt wordt dan pas vlak voor de Alg. Verg. Nu is er dan nog gelegenheid om op de andere gemeenten een beroep te doen. Vandaar dus mijn vriendelijke vraag: welke gemeente wenst de Algemene Vergadering der Unie, te houden in 1948, in haar midden te ontvangen en heeft daartoe de practische mogelijkheid? Het zou mij en allen een genoegen zijn spoedig de plaats van samenkomst te weten. Daarom gemeenten overweegt deze zaak eens ernstig en gaarne ontvang ik dan binnenkort een uitnodiging van....

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

---

was het ook dat zij met anderen, volgens 1 Cor. 14:26, samen kwamen tot stichting. De oudste voerde doorgaans het woord, hoewel iedereen recht van spreken had. Zij hadden geen andere geloofsbelijdenis dan de H. Schrift, het enige richtsnoer voor hun geloof en wandel. Zo was hun doop de doop door onderdompeling op bevel van Christus en in navolging van de apostelen. Zoals ik reeds zeide vergaderden zij eerst in een hutje op het land, doch toen betere tijden aanbraken stichtten zij een gebouw in Rijnsburg, waar zij eerst in een leerlooierskuip doopten, doch later werd een doopvont van steen gemaakt. In dit gebouw werden toen hun samenkomsten gehouden.

Nu waren na de Synode van Dordrecht, in 1619, vele predikanten om hun remonstrantse gevoelens afgezet. Een groot aantal van hen had zich, omdat zij op straffe van verbanning niet meer mochten prediken, bij deze gemeenschap aangesloten. Zelfs mannen van naam waren daaronder, zoals: Dirk Rafelsz. Camphuijsen, Coenraad v. Benningen, Amsterdams Burgemeester, Paulus v. Hemert, doopsgezind predikant, de geschiedschrijver Jan Wagenaar, zelfs een Spaans gezant en verder vele doopsgezinde en remonstrantse predikanten. Ook werden later op vele plaatsen samenkomsten gehouden; zo te Rotterdam, Amsterdam, Leiden, den Haag, Leeuwarden, Groningen enz. Waarschijnlijk wel op 20 plaatsen.

Uit wat ik u hier mededeelde blijkt duidelijk dat Prof. Hijma deze gemeenschappen heeft aangezien voor Baptisten gemeenten. Al was het dat zij geen predikanten erkenden, zoals in onze tijd de Darbysten, in geloof en doop stemden zij overeen met de Baptisten van heden.

Langzaam zijn deze Collegianten uitgestorven. Het langst heeft het college te Rotterdam bestaan. De laatste twee leden er van moesten wegens patriotische gevoelens het land verlaten en 9 Sept. 1787 werd de laatste bijeenkomst gehouden met een toespraak over Jac. 5: 7—11. Een broeder, lid der gemeente te Rotterdam, vertelde mij, jaren geleden, dat zijn grootvader tot deze gemeenschap had behoord.

Een dichter, Jojachim Oudaan, een hunner leden, heeft van deze samenkomsten gezongen:

„Hier is 't gemoed dan waarlijkerij.
Hier wordt de ziel aan God gebonden.
Niet vastgeboeid aan mensenwonden,
noch dwang van kerk'lijke heerschappij."

Nijmegen. E. HARMSEN.

Naschrift. — Wij zijn br. Harmsen dankbaar voor deze mededelingen, al was het alleen maar om de lust tot het speuren in de geschiedenis aan te wakkeren. Vol hoop zien wij naar de door sommige voorgangers gevormde groep, die zich werkgemeenschap noemt, die zeker hier lonend werk zal kunnen verrichten.

E.R.

Gemeenteberichten

SNEEK

Gel. broeders en zusters. God deed en doet grote dingen in onze gemeente. Door de prediking van Gods Woord en door de werking des Heiligen Geestes kwamen veel jonge mensen tot schuldbesef maar zagen tevens Jezus Christus als hun Verlosser en Zaligmaker en vonden vrede en blijdschap door 't geloof in Hem. Ze deden, wat ieder moest doen, die tot 't geloof komt: ze begeerden direct de doop. Waarop gewacht belijder, die dit bevel nog niet hebt gehoorzaamd? Deze jeugdigen werden tot voorbeeld voor ouderen, die reeds jaren op de weg waren en die nu ook kwamen om Hem in gehoorzaamheid te volgen. Het getal groeide tot 22 plus een broeder, die zich voor wederopname meldde. Donderdag 4 Dec. waren we in gem.verg. bijeen om de rapporten over deze 23 candidaten te horen. Onder hen was een jongen van 10 en een meisje van 12 jaar. Enkele leden waren van mening, dat deze kinderen wel wat te jong waren, om door de doop in de gemeente te worden opgenomen, maar na enige bespreking werd het ons spoedig duidelijk dat niet de leeftijd maar 't geloof beslist, wie er gedoopt mag worden. En zo kreeg de gemeente vrijmoedigheid om alle 23 in haar midden op te nemen. Het was een kostelijk ogenblik toen al dezen de gemeente werden voorgesteld en hun werd toegezongen: „Ik zal met vreugd in 't huis des Heeren gaan, om daar met lof Uw grote naam te danken. Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken. Elk heff' met mij

de lof des Heeren aan." Deze merkwaardige gem.verg. eindigde met een korte dankstond.

Zondag 7 Dec. zou de doop aan allen voltrokken worden. Twee hunner werden door ziekte verhinderd. Deze zullen D.V. met anderen, die zich intussen voor de doop meldden, 28 Dec. gedoopt worden. 't Was nodig deze doop van 20 mensen in 3 diensten te houden en zo waren we 9, 2.15 en 5 uur bijeen. De kerk was telkens tot in alle hoeken bezet. Deze doopdiensten maakten op allen diepe indruk en was een prediking op zichzelf. Na de avonddienst vierden we het Avondmaal. 't Was een dag om niet licht weer te vergeten. God was kennelijk in ons midden en we mochten Zijn tegenwoordigheid rijkelijk ervaren. Een dergelijke massale doopdienst was in onze gemeente nog niet voorgekomen; en zal ook niet weer voorkomen??

Als we ons oor te luisteren leggen om te vernemen wat er in andere kerken gebeurt, waar men zoekt en tast, om te komen tot een zuiverder gemeentevorm; als daar stemmen opgaan, dat de zuigelingenbesprenging niet op z'n plaats is in de nieuw-testamentische gemeente, dan geloof ik dat er aanstonds geen tientallen, maar honderdtallen zich zullen laten dopen.

En nu broeders en zusters van Sneek, geeft acht!! Want satan heeft ook bemerkt, dat zijn tegenstander, de Heilige Geest, grote overwinningen in ons midden heeft behaald. Juist nu zal hij trachten onkruid te zaaien, om zodoende dit heerlijke werk te niet te doen. Daarom de gelederen sluiten en 't oog op Hem gericht.

W. G., secr.

AMSTERDAM

beleefde j.l. Zondag weer een doopdienst. Een broeder van middelbare leeftijd en een jonge zuster hadden Christus leren kennen als hun persoonlijke Zaligmaker en beleden dit door de doop voor heel de gemeente.

Br. F. Goezinne sprak naar aanleiding van de zalving Gods 2 Cor. 1 vs. 21.

Ds. Planting verrichtte de doop. Een grote schare nam deel aan de tafel des Heeren, alwaar de nieuwe leden een hartelijk welkom ten deel viel.

In Noord zal voortaan weer worden vergaderd in de verenigingsgebouwen aan de Laanweg, alwaar de gemeente vroeger ook reeds Zondagsschool en evangelisatie heeft gehouden.

Met spanning wordt uitgezien naar het woord, dat de Heere in 't hart van br. H. Bakker spreken zal.

W. V., secr.

TREEBEEK, 8 Dec. 1947

„Loof, loof de Heer mijn ziel met alle krachten." Met deze oproep tot lofprijzing werd gisteren onze namiddagdienst gesloten.

In deze dienst werden vier jongemensen door de doop in de gemeente opgenomen. Deze dienst werd een maand uitgesteld wegens ziekte van onze voorganger. Thans is hij echter weer in zoverre hersteld, dat hij deze doopdienst kon waarnemen. Ook daarom „Loof, loof de Heer". Na deze dienst vierde de gemeente met de pasgedoopten het Avondmaal, waarbij 80 % van alle leden aanzaten.

De geestelijke verzorging der gedetineerden in het kamp Hoensbroek moest enige tijd in andere handen worden gelegd, door bovengenoemde ziekte. Ze is nu gedeeltelijk weer hervat. Op 30 Nov. j.l. speelde onze rec.vereniging voor plm. 300 gedetineerden „De Antieke Klok". Wat waren ze dankbaar! Op 27 Dec. a.s. hopen de muziek-, zang- en rec.vereniging hun andermaal een goede avond te bezorgen, waarbij onze voorganger zeker niet zal vergeten hen te wijzen op 't Kind van Bethlehem.

In de gemeente gaat alles z'n goede gang; zo staan de zaken in Treebeek.

Door te zware belasting van onze secretaris, werden u deze mededelingen verstrekt door uw br. in Christus,

K. TEN CATE.

APELDOORN

Voor de laatste maal in 1947 willen we u nog graag deelgenoot maken van de zegeningen welke de Heere ons schenkt.

Ook de eerste Zondag in December hadden we het voorrecht een jonge broeder en zuster op hun belijdenis te mogen dopen.

Het was een dag van grote vreugde, die besloten werd met het vieren van het Heilig Avondmaal.

Vele broeders en zusters uit Hengelo (O.) en andere plaatsen zaten met ons aan, waardoor ons kerkgebouw haast te klein werd en onze dankbaarheid geen grenzen kende.

Het spijt ons voor de gemeente te Nw. Weerdinge, maar u begrijpt onze stemming, toen onze geliefde voorganger de mededeling deed, dat hij meende voor het beroep naar genoemde gemeente te moeten bedanken.

Wij sluiten dit jaar af met de wetenschap, dat God ons meer geschonken heeft dan we verdienden; maar ook met het geloof in Zijn grote liefde en Die daar komt, waar men Hem verwacht.

Secretaris.

Verslag van de Zondagsschoolconferentie

op 22 Nov. 1947 in de Baptisten Kerk te Stadskanaal

Met spanning was door het Zondagsschoolpersoneel van Groningen en Drente uitgezien naar deze conferentie. Niet alleen omdat de agenda iets beloofde, maar ook *„om tot bezinning en bezieling te komen"*, zoals één van de deelneemsters het in de dankstond uitdrukte.

Ik wilde, dat ik u een uitvoerig verslag van deze conferentie mocht geven, maar ik vrees, dat onze geachte Eind-redacteur dat niet zal toestaan, vanwege ruimtegebrek. Daarom dus een verslag in telegramstijl.

We begonnen met het zingen van lied 203: „Mijn Jezus, ik min U". De voorzitter, Ds. Vegter, ging in gebed voor, waarin Gods leiding en zegen gevraagd werd, waarna de aanwezigen welkom werden geheten. Een bijzonder welkomswoord werd gericht tot de inleiders, Ds. v. d. Werf en Ds. Deursen.

Ds. v. d. Werf behandelde het onderwerp: *Hoe krijgen*

we meer kinderen op de Zondagsschool? Ds. v. d. W. begon met er op te wijzen, dat het Zds-werk de grote kans is voor de gemeente om te evangeliseren, vooral onder de kinderen van z.g. buiten-kerkelijken. Spr. noemde vier dingen, waardoor het leerlingental verhoogd zal kunnen worden, a. door de lokaliteiten op te fleuren, b.v. met bloemen e.d.; door de lessen aantrekkelijker te maken met behulp van een zandbak, plaatjes, opgewekte liederen enz.; b. door huisbezoek bij zieke kinderen; „absents"-bezoeken. De inleider wilde hierbij de oudere kinderen van de Zds. inschakelen. c. door propaganda, w.o. te verstaan huis-aan-huisbezoek; verspreiding van folders; zondagsschooluitvoeringen voor de leerlingen, hun ouders en andere kinderen. Spr. wees er in dit verband op, dat er zelfs nog gemeenteleden zijn, die hun kinderen *niet* naar de Zds. sturen. *Wie de schoen past trekke hem aan!!* d. door nieuwe Zds. op te richten. Dit levert vele moeilijkheden op, maar waar de *wil* is, om *de Heer te dienen,* daar zullen middelen en wegen gevonden kunnen worden.

De tijdnood noopte de voorzitter de pauze zo kort mogelijk te maken, waarna het woord gegeven werd aan Ds, Deursen, die ons iets, neen veel vertelde over: *Het Zondagsschoolwerk in Amerika.* De Zds. in Amerika is niet alleen voor kinderen van 4 à 5 tot 14 jaar, maar voor alle leeftijdsgroepen. De Zds. wordt gehouden vóór de kerkdienst. De leerlingen worden in kleine klassen ingedeeld. Als de kinderen drie jaar zijn, komen ze in de klas voor beginners. Aan de verjaardagen wordt veel aandacht besteed, o.a. door de aanwezigheid van een zendingsverjaardag-spaarpot (of verjaardag-zendings-spaarpot?) In deze spaarpot doen de kinderen zoveel centen, als ze jaren tellen.

Op deze manier wordt de zendings*liefde* aangekweekt, waardoor de zendings*opdracht* vervuld kan worden. „Voor de kinderen is niets te goed; voor het Evangelie is niets te goed", zo riep Ds. D. enthousiast uit, daarom geven zij hun kinderen periodieken, waarvan wij kunnen watertanden. Keurig en kleurig geïllustreerde blaadjes, typografisch welverzorgd, prima papier. En dat niet één krantje voor alle kinderen van de Zds., maar voor iedere leeftijdsgroep, voor jongens en meisjes apart. Er wordt niet „even de Zondagsschoolcenten opgehaald", maar een *offer* gevraagd van de kinderen en de ouderen. En dan het onderwijs! Aanschouwelijk, eenvoudig, om nooit te vergeten! Met allerlei hulpmiddelen wordt het te vertellen verhaal uitgebeeld en voorgesteld, worden de fundamentele heilswaarheden in de kinderharten ingegrift. Ds. D. riep de onderwijzers(essen) op, zich van hun verantwoordelijkheid bewust te zijn. Slechts één uur hebben wij de kinderen in de sfeer van het Evangelie, de overige 167 uren van de week leven velen onde invloed van de wereld.

Ds. D. had over gebrek aan belangstelling voor zijn duidelijke uiteenzetting niet te klagen. Een nieuwe, ongekende wereld ging voor ons open. Amerika, het land van de onbegrensde mogelijkheden, kan ons veel leren.

Er werden nog enige vragen gesteld, die bevredigend beantwoord werden. We zongen nog 657: „Ik wil zingen van mijn Heiland", waarna door een paar conf.gangers God de lof en de dank werd gebracht en tevens een zegen, een machtige doorbraak, gevraagd werd.

T.-A. H. P.

Besturenconferentie

gehouden 29 November j.l. te Hengelo (O.) in het jeugdgebouw der Baptisten gemeente

Ds. A. A. Hardenberg opende circa 4 uur deze vergadering met gebed en sprak een woord van welkom. Hij wees op de noodzakelijkheid van het contact hebben, vooral in deze tijd. Er komen veel problemen voor in het gemeentelijk leven, en het is daarom goed deze met elkaar te bespreken.

Er werd besloten een bestuur te vormen, die deze conferenties zullen voorbereiden. Het bestuur werd als volgt samengesteld:

Ds. L. de Haan, Apeldoorn, voorzitter.
G. Hulleman, Hengelo (O.), secretaris.
H. Blaak, Almelo, alg. adjunct.

Ds. Prins uit Deventer kreeg hierna gelegenheid een inleiding te houden over het onderwerp: „Er dreigt gevaar". De conclusies getrokken uit deze inleiding waren:

Er dreigt gevaar dat wij verburgerlijken. Dat wij rustig en welvoldaan in huis kunnen zitten, terwijl onze medeburgers verloren gaan. Wij moeten terug naar het Woord en het doel zien te bereiken: iedere Baptist een evangelist. Op dit onderwerp volgde een levendige en leerzame bespreking. Hierna een korte pauze, waarin onze gastvrouw voor een tractatie zorgde.

Na deze onderbreking werd br. de Jong uit Arnhem in de gelegenheid gesteld zijn inleiding getiteld: „Contributieregeling" te houden. Ook hierop volgde een bespreking, die echter ter wille van de tijd beperkt moest worden.

De volgende verg. werd vastgesteld te Deventer te houden, zulks op verzoek van Ds. Prins, terwijl besloten werd deze verg. te houden Maart '48.

Tot slot werd er gezongen lied 668 : 1 en ging Ds. M. de Jong in dankgebed voor.

Aanwezig 32 broeders, vertegenwoordigende zeven gemeenten.

De secr. G. HULLEMAN.

Mededelingen

STEENWIJK

J.l. Vrijdag 28 November waren de broeders Ds. Tijman, Ds. Prins en de heer Olijslager in ons midden, om de belangen van onze gemeente te bespreken. Besloten werd dat de heer G. J. Metz van Stadskanaal, die door de E.C.U. in onze gemeente als werker is aangesteld, D.V. Zondag 14 Dec. door Ds. Prins van Deventer zal worden bevestigd en des avonds 7 uur zijn intrede zal doen.

Wij hopen en bidden van God, dat Hij deze broeder tot een rijke zegen mag stellen voor onze gemeente. Wij verwachten in al deze dingen Gods hulp en bijstand.

De voorlopige secr.,
K. WIND.

ZWOLLE

D.V. Zondag 14 Dec. 10 uur v.m. instituering der gemeente te Zwolle. Tevens bevestiging van kerkeraadsleden. 's Avonds half acht Evangelisatiedienst. In beide diensten als voorganger Ds. Prins van Deventer.

De gemeente nodigt alle belangstellende broeders en

zusters uit tot bijwoning van deze diensten. De diensten worden gehouden in het Speeltuingebouw, Hortentiastr.

OPMERKING

Iemand in Staveren of Stadskanaal (poststempel onduidelijk) zond De Christen naar J. T. de Haan, Loduinstr. 7, den Haag. Dat exemplaar belandde bij mij. De post stempelde achterop „Straatnaam bestaat niet te 's Gravenhage". Opdat men het wete!

E.R.

VRIENDELIJK VERZOEK

D.V. verschijnen wij in de kerstweek op Woensdag 24 Dec. Het is daartoe nodig dat de kopy Zaterdag 20 Dec. in Leeuwarden is. Willen de schrijvers daarmee rekening houden?

E.R.

NABESTELLINGEN op het KERSTNUMMER van DE ZAAIER kan ik tot mijn spijt — of beter: tot mijn vreugde! — niet uitvoeren, daar de gehele oplage, de grootste van ooit en ongeveer 5400 hoger dan verleden jaar, geheel uitverkocht is!

De administrateur T. JANSMA.

Verantwoording

In de maand Nov. mocht ik de volgende giften ontvangen:

1. Voor „onze jongens" (Kerstpakketten): a. van personen: H. V. te D. f 10.—; J. de V. te G. f 2.50; W. V. te A. f 1.50; zr. M. V. te A. f 5.50; B. H. te G. f 25.—; J. G. te H. f 5.—; zr. v. B. te A. f 1—; J. v. d. M. te G. f 5.—; M. J. t. B. te H. f 10.— (voor kerst- en paaspakketten); zr. L. S.—H. te W. f 2.50; J. S. te H. f 15.—; N. N. te D. f 3.50; W. B. te S. f 5.—; M. J. B. te H. f 10.—.
b. van gemeenten: Harlingen f 55.98; Utrecht f 21.10.
2. Voor het Pensioenfonds: Bapt. gem. Heeg f 5.—; Zusterhulp, Hengelo f 20.—; Bapt. gem. Hengelo f 150.—; Bapt. gem. Valthermond f 10.01.
3. Voor ons seminarie: Bapt. gem. te Zwolle f 4.45.
4. Voor melaatsen: Ds. de J. te D. H. f 25.—.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Het doet ons allen stellig goed weer van Zwolle te horen. Ga moedig voort, gij kleine schaar! Dat deze juist onze school gedenkt! Wie wil dit goede voorbeeld volgen?

Eén vraag mag ik u allen wel stellen: Hoe staat het met de collecten voor de E.C.U.? Het pionierswerk eist zowel karakters als ook....kapitalen!

En ondertussen heb ik goede hoop, dat ik in Dec. van verschillende gemeenten nog een bijdrage voor het Pensioenfonds mag tegemoet zien! Vooral van die gemeenten, wier namen nog ontbraken op de lijst der gemeenten, die over 1947 een bijdrage gaven en welke ik daarom speciaal daar opmerkzaam op maakte!

Ik leef in blij vooruitzicht!

De Unie-administrateur T. JANSMA.
Giro 9260 ten name van de Unie.

P.S. Een moeder vraagt: „Waarom ook geen aandacht en giften geschonken aan „onze meisjes", die als verpleegsters naar Indonesië getrokken zijn?"

Abonné's

Gij allen wordt vriendelijk uitgenodigd om met gebruikmaking van het ingesloten girostortingsformulier het abonnementsgeld voor 1948 over te willen maken. Wanneer gij het maar enigszins kunt doen, stort dan het volle bedrag over het gehele jaar ineens (f 5.—). Gij bespaart u daarmee niet alleen de incassokosten (20 cent bij inning per post of per agent), maar gij vereenvoudigt vooral in hoge mate de administratie en gij maakt het uzelf gemakkelijk. Hoe eerder gij het doet hoe beter het is. Reeds op 4 Nov. ontving ik de eerste f 5.— over het gehele jaar 1948. Op 12 Nov. volgde de tweede f 5.— met bijschrift: „Abonnement voor jaargang 1948. Lees al over een halve eeuw ons blad De Christen"! Dit laatste spreekt boekdelen: ten eerste grote waardering voor en behoefte aan ons eigen blad; ten tweede toont deze vroege en volledige betaling begrip voor een goede administratie! Wie in dit spoor treedt, dient ons blad op magnifieke wijze!

Natuurlijk wordt in gemeenten, waar men aanbieding van een kwitantie door de agent op prijs stelt, van diens gewaardeerde hulp gebruik gemaakt en wordt evenals voorheen door bemiddeling van deze een kwartaal-kwitantie aangeboden. De abonné's te Ter Apel, Muntendam—Veendam en Nieuw-Weerdinge herinner ik er vriendelijk aan, dat de inning niet meer door de agent geschiedt (o, die veenkoloniale afstanden!), maar door de post, voorzover de betaling niet reeds rechtstreeks aan de administratie is geschied; dit laatste is natuurlijk van alles het eenvoudigste!

De adm. T. JANSMA,
Giro 9260 ten name van de Unie.

Advertentiën

Komt, niet langer sámen
De Christen gelezen,
Maar zélf abonné zijn:
dát moet het wezen!

Heeft u het al vernomen?
Er is weer een Tabitha-kalender uitgekomen!

JAARGANG 64 - Nr. 2876
VRIJDAG 19 DEC. 1947

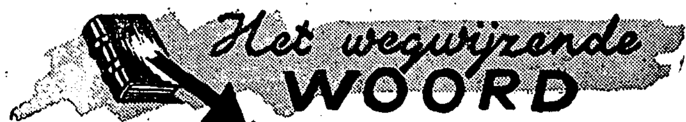
WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.60

Het ernstig spel Gods

„Kom, dat ik u tot hen zende!"
En hij zeide: „Zie hier ben ik!" Gen. 37.

Vader Jakob was in grote zorg over zijn zonen. Hij kende ze en wist, dat ze over eigenschappen beschikten, die hen in strijd met anderen zouden kunnen brengen. Hun leven was verre van vlekkeloos en de jammerklachten waren in Sichem nog niet uitgeschreid. Hoe zou het hun gaan? Zouden ze niet slachtoffer van hun eigen driften worden? Steeds zwaarder wordt de vader het hart en eindelijk roept hij de zoon.

In deze dagen in het bizonder worden wij bepaald bij de ontferming Gods, Die naar ons heeft omgezien en ons heeft willen bezoeken. Wij zingen weer: Hij heeft gedacht aan Zijn genade. Wij horen opnieuw van de wonderlijke belangstelling Gods in ons leven. Hoe het hart van de Eeuwige bewogen is en Hij ons niet vergeet, Die wij niet kunnen vergeten en leven.

Vader Jacob roept zijn zoon. Jozef. Er is hier geen ruimte een karakteristiek van hem te geven, gesteld, dat wij er toe in staat waren. Deze naieve, vrome, verontruste en geen kwaaddenkend jongmens. Hij kan niet zwijgen over de verregaande misdaden van zijn broers. Hij vertelt zonder erg zijn wondere dromen. Hij loopt in de rok, die hem verheft, ook al gaat hij moederziel alleen zijn broers opzoeken. Zijn vader roept hem en zegt: „Kom, dat ik u tot hen zende!" En hij antwoordt: „Zie, hier ben ik". Wist hij dan niet van de verscheurende dieren? Wist hij dan niet, dat zijn broeders hem niet mochten, vanwege hun ondeugden, vanwege zijn deugd? Hij gehoorzaamt de vader.

Zie, Ik kom om Uw wil te doen. En voor Hem lag een weg van bloed en zweet en tranen. Een wilde wereld binnen met onberekenbare, onverschillige mensen. Een wereld met verloren zonen Gods. Met ontaarden, wier levens verwrongen waren; stukgedraaid schroefdraad; ontspoord; muitend tegen allen en zichzelf. Ik ga heen om Uw wil te doen. En vind Ik ze niet onmiddellijk, dan zal Ik toch blijven zoeken, tot in Dothan toe.

Liefde Gods en gehoorzaamheid des Zoons.

Laat ons hem doodslaan.

En zij beraadslaagden samen hoe zij hem zouden doden. Jozef bedoel ik. Jezus bedoel ik. O, ernstig spel van God in de geschiedenis. Schaduw aan de wand.

En zij hebben hem uitgekleed en laten jammeren. Daarna hebben zij hem verkocht en overgegeven in de handen der vreemden. Hij kwam tot de zijnen, maar zij hebben hem niet aangenomen. Zij hebben hem bespot en gevraagd naar zijn dromen. De houding der broeders. Zo hebben zij hem ontvangen.

Hoe zal ik U ontvangen? Wat kleeft er aan mijn hand? Waarvoor beurde ik die zilverlingen?

Diepten van Gods wijsheid. Daar komt de meesterdromer aan. Waar blijven nu de buigende schoven en stuivende sterren? Hoor, hoe hij jammert. Weldra horen wij zijn stem niet meer en de wijde woestijn heeft hem opgeslokt. Wat had hij toch wonderlijke dromen. Laten we verder eten en straks zijn rok verven.

Maar eer een van hen of zelfs hun oude vader het levenseinde bereikt heeft, staan ze voor een verheven heer, bukkend en buigend, bevend voor hun leven. Smekend om koren. „Ik ben Jozef, uw broeder!".

Er wordt nog gespot met de Meesterdromer, de dweper uit Galilea. Doch naderbij rukt de dag van Zijn kroning en al de woorden, die Hij sprak zullen vervuld worden. Kom, o gij dag aller dagen. Opdat wij Hem zien in Zijn heerlijkheid. Als ruisend Zijn glorie de aarde zal vervullen en het schijnsel Zijns aangezichts het licht zal zijn, dat nimmer dooft.

Hoe zal ik U ontvangen,
Hoe wilt Gij zijn ontmoet,
O, 's werelds hoogst verlangen,
Des sterv'lings zaligst goed?
Dat ons Uw Geest verlichte!
Houd zelf de fakkel bij,
Die, Heer! ons onderrichte
Wat U behaaglijk zij!

HUIZINGA.

De gemeente
en de
opwekkingssamenkomst

Naar oude regel worden er in onze gemeenten Opwekkingssamenkomsten gehouden. Zo luidt hun oude naam. Men is later wel gaan spreken van Evangelisatiesamenkomsten. In de laatste tijd zijn weer andere namen of aanduidingen voor deze bijzondere arbeidsvormen opgedoken. — Maar ze behoren, mag men wel zeggen, bij het karakter der gemeente. Zij heeft van de aanvang verstaan, dat het Evangelie niet maar geweten, dus verkondigd moet worden, maar ook dat het om een antwoord vraagt en dat antwoord evenzo goed in hare bijeenkomsten gevraagd mag worden als de Boodschap gebracht. Wij prediken niet alleen: God was in Christus de wereld met zichzelve verzoenende, maar eveneens: laat u met God verzoenen. Het gaat in het werk Gods om Woord en antwoord: om het „ja" dat God sprak in Christus op al Zijn beloften, maar ook om het „amen", dat de zondaar er op zal spreken.

Daarom hebben we bizondere samenkomsten, waarin het meer dan gewoonlijk gaat om dat antwoord, om dat zich laten verzoenen, om het „amen van de zondaar. Aan deze samenkomsten zijn dan als vanzelfsprekend z.g.n. „nasamenkomsten" verbonden: samenkomsten, waarin dat antwoord, dat God vraagt op Zijn Boodschap, gegeven wordt en de mens zegt: zie hier ben ik! Ik ben de Uwe en Gij zijt de mijne!

Gelijk in alle arbeid der gemeente, moeten de leden daarbij zijn ingeschakeld. Hoe echter moeten de leden in het werk dier samenkomsten worden opgenomen?

Ze moeten reeds tijdig van de dagen en uren op de hoogte gebracht worden. Het werk gaat gaat ook hen aan; het gaat hen allen aan. Ieder moet opgevoed worden in de waarheid: zielen vangen is mijn eigenlijke arbeid. Hierin heb ik met mijn broeders en zusters mede te werken.

Wij zijn immers aangenomen?

Welnu: wie is aangenomen is aangenomen voor een taak. De uitgever, die een manuscipt aanneemt, de baas, die een arbeider aanneemt, doen dat om met dat manuscript en door die arbeider wat te doen of te laten doen.

God de Heer gaf ons talenten. Daarmede sprak Hij uit iets van ons te verwachten. Hij vraagt dan ook eens rekenschap van het gebruik, dat we daarvan maakten. Nu, het is gelukkig overbodig, daarover veel te zeggen. De sfeer in onze gemeenten is in de regel zwanger van werklust. We zijn geen „Ambtskerk", maar een vergadering van gelovigen, waar niet één spreekt opdat allen zullen zwijgen, maar één verkondiger is, opdat állen spraakzaam zullen worden.

Maar hoe moeten we nu werken, in verband met de Opwekkingssamenkomsten? Wat mag van de leden verwacht worden? Slechts enkele regels willen we aangeven.

U moet aanwezig zijn.

U moet uw werkzaamheden zo regelen, dat u op de samenkomsten zijn kunt. Ander werk moet ge óf vooraf doen óf opschuiven tot na die dagen en kan dat niet dan plaatsvervangers zoeken of uw diensten ruilen. Maar gij móét er zijn. Ge moet er zijn opdat ieder en vooràl de wereldling moge merken, hoe belangrijk de samenkomsten zijn. Uit uw aanwezigheid, en deze vaak ten koste van offers en moeite, kan de wereld afleiden, dat er wat gewichtigs gaande is. Daardoor reeds valt de opmerkzaamheid er op. Blijft u, gemeentelid, thuis van de opwekkingssamenkomsten, dan denkt de wereldling natuurlijk, dat het met die samenkomsten niet veel om 't lijf heeft — als hij er zelfs nog aan denkt. Hoe zal hij er heen gaan als het u geen offer, geen nachtwerk eventueel waard is om er bij te kunnen zijn?

U moet ter beschikking staan.

Het komt er op aan, niet maar dat gij er zijt, maar hóé ge er zijt. Zeker, de Heer wil u gebruiken, maar zijt gij startklaar? Is uw oor open, zijn uw voeten geschoeid met de bereidheid van de Vrede-boodschap? Is uw hart gewillig om te doen, waartoe ge opdracht ontvangt? Bedenkt ge wel dat ge „in koninklijke dienst" staat. De engelen *staan* voortdurend voor de Troon van God; ze wachten in dienende houding de bevelen af, die Hij zal geven en voeren die onmiddellijk uit. In dat leger van dienaren zijn we opgenomen en hebben dezelfde vaardigheid te betonen.

Bedenk: het ongebruikte is het waardeloze.

Vreselijk, als God u aan de kant zet! Voor u geen opdracht meer heeft.

„Heer, gebruik mij!" zo biddende moet gij leven in de dagen van voorbereiding van Opwekkingssamenkomten en gedurende die dagen!

U moet de uitnodiging doorgeven.

Dat kan op verschillende manieren gebeuren en moeten gebeuren. Het raambiljet vinde bij u een plaats; het strooibiljet ga door uw handen. Niet maar in de bus stoppen — neen: overhandigen! Persoonlijk moet ge het goed opgesteld strooibiljet met zijn gedrukte uitnodiging de mensen ter hand stellen. Het duurt wat langer, maar is effectiever. Voeg er een vriendelijk en dringend woord aan toe. Wees bereid iemand af te halen, die de weg wat vreemd is of die te schuchter is om „zo maar" een vreemde kerk binnen te stappen! Ge moet u maar niet zakelijk met het werk bezig houden, doch er u persoonlijk mee inlaten. Deze arbeid is te heilig om haar „zakelijk" af te doen. In en om de dienst des Heeren mag niets zakelijk zijn. We moeten persoonlijk op het werk zijn afgestemd. We moeten er met ons hart in zijn — onverschillig, of we biljetten rondbrengen, liederblaadjes uitreiken of spreken of zingen.

U moet in de samenkomst hand- en spandiensten verrichten. Geen vreemde bezoeker laten rondkijken en zoeken naar een plaats. U moet direct opstaan, op hem toegaan en hem met een vriendelijk woord een plaats aanwijzen. Niemand wil graag aangegaapt worden als hij een vergadering binnen stapt. Voorkom zijn verlegenheid door hem naar een plaats te geleiden en geef hem zo nodig de uwe. Leen hem uw liederboekje of geef hem een blaadje, als daarvan gezongen wordt.

Al wat gij doet, doet het van harte! O, dat geestloze zingen! Ik bedoel nu niet, dat zingen zonder de Heilige Geest, maar zonder dat de eigen geest er in is. Men zingt slapende; zeker: voortreffelijk naar het blad en zuiver van toon. Maar ach: het is niet door-zield. Het is geestelijk dood. En in zo'n lied kan de Heilige Geest toch zeker niet de genadeboodschap doorgeven. — Ver-

staat gij ook hetgeen gij zingt, lieve zangers? Laat het dan merken! Juicht, zucht, smeekt, getuigt uw ziel naar buiten! O, als ge zingt, stort dan ulieder hart uit voor Zijn Aangezicht! Hoe kan een lied, gezongen uit een overtuigd hart, ontroeren!

Heb geen haast!

Begin, als de samenkomst is afgelopen, geen stormloop naar de deur. Hoe zal de geraakte ziel moed vinden om achter te blijven, als de gelovigen zo'n ontzettende haast hebben om thuis te komen? Als er een feest gevierd wordt blijkt er ook zo weinig haast te zijn om weg te gaan, zelfs al wijst de klok twaalf uur. Waarom mag het op een samenkomst dan niet eens half elf worden? Is dat géén feest? Hoe nu? Kennen we geen zielefeesten meer? Hebben we het orgaan laten verschrompelen voor het smaken van zielevreugd?

Blijf na. Als er een nasamenkomst belegd wordt — loop dan als lid der gemeente niet de kerk of de zaal uit! Wilt ge anderen meeslepen in die onzuivere vaart: weg! weg!? Blijf zitten en vermenigvuldig het gebed! Trek de Heilige Geest gedurende heel de avond aan, door te bidden zonder ophouden. Dat belemmert het luisteren niet, maar is de rechte vorm van luisteren en het vruchtbare luisteren.

Help mee! Toon dat ge bekommert zijt om het heil van anderen! Wijs de voorganger of werkende broeders op zielen, die blijkbaar in strijd verkeren. Spreek ze zelf eens vriendelijk aan. Het is toch geen onbehoorlijkheid een belangstellende vraag te richten tot mensen, die het moeilijk hebben? Neem ze aan de hand en breng ze naar voren. Zo stoot ge de duivel weg. Kniel eens met hen neer en bid voor ze en verzeker hen van Gods genade als waart ge, wat Johannes éénś was — een stem van de Heer! Maak hoorbaar voor de zoekende, twijfelende ziel de liefde van God en de kracht van het reine bloed des Kruises, hetwelk de ziel volkomen geneest.

Wacht hen op. Ga niet naar huis voor de nasamenkomst is afgelopen, ook al moet er lang met de zielen gesproken worden. Komen ze terug, na de grote stap, die toch zo eenvoudig is, vang ze dan op met een vriendelijke handdruk en een woord van blijdschap en dankbaarheid jegens God. Vergezel hen naar hun huis en blijf ze gedenken in uw gebeden. Toon in de komende dagen hun uw hartelijke belangstelling en steun ze bij het zetten van de eerste wankele passen. — Niet wreed zijn zoals een bekeerling eens ervoer. Toen de huisgenoten het goede nieuws hem aangaande werd medegedeeld, ontving de vader hem met de opmerking: „nu zal ik dan eens zien of je anders geworden bent". Neen: schenk ze geloof. Toon u verzekerd, dat het nu goed met ze staat en laat *uw* vertrouwen zo *hun* vertrouwen in 's Heeren Woord sterken: die tot Mij komt zal Ik in geen enkel geval wegsturen. Die kwam, nam Christus aan en....Hij nam ze aan voor eeuwig. Geprezen zij onze Heere Jezus Christus van eeuwigheid en tot in eeuwigheid. En die Hem liefheeft, zegge: Amen.

L.

Pastorale Mijmeringen

Aan de poort van de hof van Eden stond de Engel, het dreigend zwaard, uit de schede getogen, bliksemend in de zon. En aan zijn voet bloeide een roos en een distel. De rode roos had het hoofd gebogen, toen een wenend mensenpaar haar voorbijging. De distel was uit de aarde opgeschoten, juist op die plaats, waar een schuldige voetzool zich talmend en zwaar in de grijzige grond had afgetekend. Toornig als een oordeel priemde hij zijn stekelige bladeren naar alle zijden, als wilde hij de Engel in zijn ernstige taak ondersteunen.

„Waarom laat ge uw hoofd zo hangen, o roos?" sprak de distel.

„Ik ween erover, dat ik de vreugde der mensen heb zien sterven...."

„Hun schuld!" concludeerde de distel, die in zijn ijver de andere niet liet uitspreken.

„Maar hun vreugde was Gods vreugde, en ook die is verduisterd", bracht de roos in 't midden.

„Vandaar Gods wraak en Gods toorn!" besliste de distel.

Lange tijd zweeg de roos. Ze dacht diep na over de woorden, die haar waren toegevoegd. Toen hief ze haar hoofd op. „Gods toorn zou niet zo groot zijn, als Zijn liefde tot de mens niet onpeilbaar diep en onmetelijk groot ware. Die toorn zal de liefde Gods tot de zege geleiden".

Het schampere hoongelach van de distel hoorde ze niet meer. Want na deze woorden van geloof aan Gods liefde in Zijn toorn verwelkte ze en viel dood op de grond.

Doch ook de distel, de wreker Gods, stierf. Hij viel op de roos. En het zand, dat uit de tot een woestijn verschraalde hof van Eden kwam aanwaaien, bedekte beiden.

Toen begon Gods werk aan die twee zo ongelijke kinderen der schepping. Het was een wonderlijk werk. Wonderlijk, omdat de mens slechts vernietiging, oplossing ziet. God echter deed niets dan de voor 't menselijk oog onzichtbare bouwstoffen losnemen uit hun oude vorm. En glimlachend vertrouwde Hij de stoffen van roos en distel samen in een der ruisende stromen der verborgenheid.

Aardbevingen trilden; zondvloeden teisterden de aarde, Zonnen in verre werelden verduisterden of vielen tot stof uiteen. Over de wereld gingen duizenden jaren de mensengeslachten met hun hopen en dwalen, met hun bouwen en afbreken, met hun liefde en haat. Maar onbekommerd daarover vloeiden de onderaardse beken in de dichtste duisternissen en voerden de kleinste bouwstoffen van wat eens een roos en een distel geweest was in kabbelende golven mede....totdat God, Die ook een God is der diepste verborgenheden, rust gebood.

Toen, gelouterd door hun eeuwenlange pelgrimstocht door de eeuwig zwarte nacht, verstilde de jagende onrust van wat eens een roos en eens een distel geweest was aan de poort van het Paradijs. Onder Gods glimlach kwam het einde van een „eindeloze" dood en vernietiging. Dit einde was: de schitterende diamant op de werkbank van de meester.

De diamant op roodfluweel: een koesterende gloed.

De diamant op groene zijde: nimmer een vonkender hoop.

De diamant op blauw satijn: nooit schonere trouw.

Vanwaar die schoonheid? De schone schittering komt van het licht van Boven — Gods Zonnelicht, dat eeuwen lang de diamant moest ontberen en waarnaar eeuwen lang zijn heimwee is uitgegaan. Nu vat het gierig iedere

lichtstraal in zijn zuiver hart. Zo wordt zijn flonkering tot een uitbundig juichen over de goedheid en de wijsheid en de genade Gods, Die Liefde en Toorn-uit-Liefde in Zijn Licht heeft saamgebundeld.

Aan deze fonkelende kristal bespeur ik vele luisterrijke zijden. En daar zijn stralen in mijn arm gemoed dringen, word ik hen als *troost* gewaar.

De strijd der gedachten van roos en distel vloeit ten slotte uit in een schone vrede. En in die schone vrede komt het geloof in de liefde tot zegepraal. De roos had gelijk! De distel, die slechts de toorn zag, zag niet volkomen. Waar men Gods liefde niet kan ontwaren, is blijkbaar de blik nog gesluierd. Wie slechts Gods gerichten ziet in de geschiedenis, is blind!

Terwijl men nog siddert onder de striemende slagen van Gods straffen mag men Hem bezig weten aan toekomstig heil. Want het einde van Zijn weg is genade. De paradijspoort wordt gesloten; de Hemelpoort wordt opengedaan.

De vreugden van het tijdelijke doet God verloren gaan, wanneer deze buiten Hem om gezocht en begeerd worden, doch met geen ander doel dan dat men de eeuwige vreugden weer uit Zijn hand leert aanvaarden. Hij verbrijzelt het schijngeluk opdat de mens zich uitstrekt naar het ware geluk. Dat is de genade in Zijn toorn.

Er kan een grote spanne tijds liggen tussen Gods plan en de verwezelijking daarvan. Wil men daar ongeduldig over gaan klagen, laat men dan letten op Gods grote geduld om zijn plannen uit te voeren! Laat men vooral nooit vergeten, dat Hij bezig is het „onmogelijke" werkelijkheid te maken. Wat God bereid heeft, heeft geen mensenoog ooit gezien en is in geen mensenhart ooit opgekomen.

Het Licht van Boven, dat de diamant zijn schittering geeft is: het weten, dat God in weerwil van de zonde van de mens aan hem gedacht heeft en denkt in Zijn eeuwige liefde. Zijn almacht en wijsheid, reeds bij schepping gebleken, heeft hij wederom, nu tot redding van het verlorene, een taak opgedragen! Dat is de betekenis van Christus' komst!

Kan het anders dan dat het troostrijke licht ook ons een *taak* stelt? Mij dunkt, het zal niet meer ondoenlijk voor ons zijn deze te ontwaren.

Zijn liefde moeten wij aanbidden. Zou dat alleen kunnen bestaan in het stamelen van klanken? Ik meen van niet. Wij zullen er niet van buiten kunnen, de liefde Gods zo te beantwoorden, dat wij onze liefde toestaan de drijvende kracht van ons leven te worden.

Zijn wijsheid moeten wij loven. Kunnen wij volstaan met een lied? Ik meen van niet. Wij zullen hebben te bewijzen. Dat wij Zijn wijsheid vertrouwen ook als het begrijpen ons ontzegd is, dat wij geduldig kunnen zijn, als Gods wegen zo lang, zo eindeloos lang zich uitstrekken, zonder dat wij het doel kunnen zien. Zijn wijsheid loven wil zeggen, dat wij gehoorzamen al blijft het waarom en waartoe voor ons verborgen.

Dan zal aan het einde der eeuwen blijken dat ook wij, roos of doorn, door Hem in der tijden loop van onwaardigen zijn toebereid tot diamanten, die schitteren in de kroon van de grote Koning.

C. BRANDT.

Komt, niet langer sámen De Christen gelezen
Zélf abonné zijn: dát moet het wezen!

Naar

Schotland en Engeland

10 (Slot)

In Londen is voor een vreemdeling veel te zien. Ik noem hier alleen maar de Tower of London (gevangenis), de parlementsgebouwen, het Buckingham Paleis, de St. Pauls Kathedraal, de South Kensington musea. De gevolgen, ik mag hier wel schrijven: de ruïneuze gevolgen van de bommen, die boven Londen werden afgeworpen of op de millioenenstad werden afgeschoten, zijn in alle stadsdelen zichtbaar. Maar het leven in deze wereldstad staat niet stil. En de mensen jagen meer dan ooit tevoren naar afwisseling en genot. Men zoekt ontspanning, vermaak, sensatie. Dag in, dag uit. En dat schijnt maar altijd zo voort te gaan....

Zondag 21 Sept. ging ik naar de Bapt. kerk in Sidcup. Tijdens deze dienst werd ik gevraagd, om een kort woord tot de kinderen te willen spreken. En dat kon oom Luc toch moeilijk weigeren. Het was die Zondag in deze Gemeente de dankdag voor het gewas. Dat was ook duidelijk te merken aan de grote collectie van veldgewassen, bloemen en vruchten in de kerk bijeengebracht.

's Middags was ik genodigd bij fam. Cooper—Reiling, wonende in Bromley. Een bijzonder gastvrije familie. We bezochten samen de avonddienst in de kerk van Ds. A. Sadler, afkomstig uit Wales. Een man van middelbare leeftijd, die voor een volle kerk met warme gloed sprak over 1 Petrus 2 : 7. Een gezegende dienst. Na deze dienst gingen we naar een tehuis voor ouden van dagen, waar veel werd gezongen en waar de schoonzoon van Ds. K. Reiling een toespraak hield. De Gemeente, waartoe br. en zr. Cooper behoren, schijnt een zeer actieve Gemeente te zijn. Ik bleef die nacht in Bromley logeren.

's Maandags stond het Spurgeons College op het programma, alsook de B.M.S. Maar voordat ik die Maandagmorgen vertrok, heb ik met Mevr. Cooper nog eerst even gewinkeld. Enkele klosjes garen waren er van mijn gading. Ik weet niet meer of ik er ook punten voor nodig had; ik bedoel textielpunten. Waar een man op reis al niet aan denkt!

Begrijpelijkerwijs was ik zeer benieuwd het Spurgeons College van nabij te mogen aanschouwen. In de eerste plaats, omdat aan deze School de naam van Spurgeon verbonden is; maar toch ook, omdat een paar van onze broeders daar hun opleiding ontvingen. De school is gebouwd op de top van een heuvel in South Norwood. Toen ik er aan kwam, ben ik eerst eens voor het gebouw langs gelopen. Ik was dus op de plaats, zo dacht ik eerst, waar ongeveer 40 jaar geleden student Weenink als jongeman vertoefde. Ds. Weenink zal wel lachen als hij deze zin leest. Want 40 jaar geleden studeerde hij op een andere plaats in Londen. Toen sprak men wellicht nog van the Pastor's College. In 1923 verhuisde „the College" naar South Norwood en kreeg men ook de naamsverandering: Spurgeon's College. Ik heb het laatste jaaroverzicht, plus enkele nummers van het tijdschrift „Spurgeon's College Magazine". Ds. G. W. Harte, de secretaris, ontving me allervriendelijkst, leidde me door het hele gebouw en vertelde me vele wetenswaardigheden. Een studievriend van Ds. Weenink, Dr. P. W. Evans, is de tegenwoordige rector van de school. Men is nu bezig ruim 200.000 gulden bijeen te brengen voor een te bouwen „Chapel". Het moge vreemd klinken en toch is het waar, dat het Spurgeon's College

eigenlijk geen plaats van aanbidding heeft. (In Hamburg hadden we vroeger een prachtige Aula!) Dat is altijd als een gemis gevoeld. Doch dat zal nu wel anders worden. Bestek en tekening zijn klaar. En het nodige bedrag komt er.

Van Spurgeon's College ging ik naar de B.M.S. Een heel eind met de bus. Bijna een uur. En dat allemaal in dezelfde plaats. De letters B.M.S. zijn afkortingen voor Baptist Missionary Society.

Dr. H. R. Williamson, één van de secretarissen voor het buitenland, ontving me op zijn bureau en was tevens mijn gastheer. Het jaarlijks overzicht van de B.M.S. laat ons duidelijk zien, dat enkele honderden Bapt. zendelingen in vergelegen landen staan in de wijngaard des Heeren. Dr. Williamson is zelf 30 jaar lang zendeling in China geweest. Op het ogenblik staan er meer dan 400 zendelingen in het veld. In totaal moet de B. M.S. zorgen — d.w.z. financieel — voor een 600 zendelingen. Rustende zendelingen bij inbegrepen. We verwonderen ons dan ook niet, dat er elk jaar bijna twee en een half millioen gulden nodig is. Want de arbeid gaat voort. In India, China, Congo en West Indië staan de getrouwen als getuigen van Jezus Christus. Wat wij voor de buitenlandse zending doen, is nog niet zo heel veel. Er komt trouwens een kentering. Binnen niet al te lange tijd moeten wij in onze gemeenten toch eigenlijk de zorg voor minstens 10 zendelingen op ons kunnen nemen. Wanneer zendt onze Unie een deputatie van twee personen naar de Congo, en naar Indonesië wellicht, om de hele zaak van een eigen zendingsterrein grondig voor te bereiden. In elk geval zal de B.M.S. ons waardevolle inlichtingen kunnen geven.

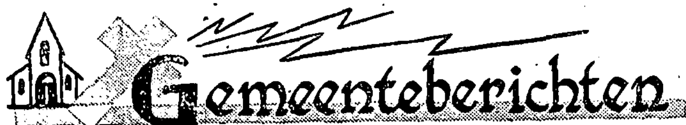
Het mag hier nog wel even gezegd, dat Dr. Williamson mijn verblijf in Schotland en Engeland zeer heeft vergemakkelijkt door mij aan geschikte adressen te helpen. Ik ben hem veel dank verschuldigd. En niet alleen hem, maar vele broeders en zusters aan de overkant, zowel Baptisten als niet-Baptisten.

Voordat ik de thuisreis aanvaardde bezocht ik nog Windsor en Oxford en Wolton under Edge (bij Bristol). Zodoende waren de allerlaatste dagen wel zeer bezet. Ik was blij, toen de reis begon van ongeveer 7 week en ik was wederom blij, toen ik huiswaarts keerde, naar mijn gezin en mijn Gemeente. God had ons voor elkander bewaard. De arbeid wachtte. En nu staan we al weer een paar maand midden in het werk. En we danken Hem, Die ons roept tot de arbeid.

d. H.

Naschrift. Wij danken Ds. de Haan voor de mededelingen ons gedurende enige maanden gedaan. Moge het engelse volk, zo dikwerf genoemd in onze, in veler historie tot dit uur, sedert vele eeuwen: moge dat volk van kooplieden en generaals, maar ook van zendelingen, evangelisten en opwekkingspredikers nog eens mannen gegeven worden als John Knox, Wesley, Carey, Spurgeon, Booth.

E.R.

GRONINGEN

We hebben in de maand Nov. onze samenkomsten gehad. *„Appèl-avonden"*. Onder deze naam werden ze aangekondigd. En zo kunnen ze ook inderdaad heten. Er wordt immers op bijzondere wijze geapelleerd aan de harten en het geweten van die toehoorders, die tot dusver nog niet in volle gemeenschap met Christus leefden. Er waren er ongetwijfeld wel bij die plannen hadden om dit te zijner tijd in orde te brengen, maar 't valt niet mee verstandelijk beredeneerd dit doel te bereiken. Er moet een doorbraak komen. Een onberedeneerde onvoorwaardelijke overgave. Er moest appèl worden gehouden.

De brs. voorgangers Huizinga, de Haan en Rev. Deursen hebben in samenwerking met de beide plaatselijke predikanten dit „Appèl" geleid. Gedrongen door de liefde van Hem die onze Heiland is, hebben de brs. „de Boodschap" gebracht. En de Heere heeft wonbaar willen zegenen. Een 24-tal zielen, meest jonge mensen, gaven zich over en vonden vrede. Reeds hebben een 12-tal de begeerte te kennen gegeven in de volle gemeenschap te worden opgenomen. Deze 12 doopaanvragen zijn nu in behandeling en we verwachten er meer.

We hebben (nog altijd) een machtige Heiland, en wij mogen van Zijn wondere werken getuigen en genieten.

D.

STAVEREN

Hallo! Frieslands Zuidwesthoek laat iets van zich horen, en wij hebben goed en verblijdend nieuws. Neen, wij zijn nog niet dood, al hoorde u in een lange tijd niet veel. Wij leven werkelijk en wij ontvangen zegen op zegen door Gods genade. Hoe kan het ook anders. Bidt en werkt zegt Gods Woord, en dat wordt hier gedaan. Onze voorg. en gem. bidden niet alleen, maar er wordt ook terdege aangepakt, een ieder doet zijn best, en onze voorg., Ds. Bosma, staat daarin vooraan, en al zijn we maar een 80 in ledental en schieten nog in duizenden dingen te kort, toch weten wij dat onze harten gevuld zijn met liefde voor Jezus.

Zaterdag- en Zondagavond 29 en 30 Nov. j.l. hebben we Evangelisatiesamenkomsten gehad; de sprekers waren Ds. H. v. d. Werf en student R. Reiling.

Student Reiling had tot thema, naar aanleiding van het Joh. Evangelie 6 : 70: Dicht bij en toch ver weg, en Ds. v. d. Werf sprak over: Ver weg en toch dicht bij, naar aanleiding van Lucas 15, alwaar de verloren zoon uit het verre land weer tot zijn Vader kwam.

Zondagavond waren het dezelfde sprekers. Ds. v. d. Werf sprak over het verlossende Woord en student Reiling over ons antwoord aan God. 't Dameszangkoor verleende beide avonden haar medewerking, en Ds. Bosma sprak tot slot nog een ernstig en vermanend woord, er op wijzende dat God van ons het antwoord verwacht. Wij gevoelden dat Gods Geest tegenwoordig was, en dat het niet anders kon, of hier moest een antwoord op komen. En het antwoord is gekomen, want diezelfde avond vond een jonge dochter vrede voor haar hart, verlossing van schuld, en wist zij zich geborgen in het dierbaar bloed van onze Heiland. Zij heeft het antwoord gegeven aan God, zullen er meerderen volgen? De grond is omgeploegd, het zaad gezaaid, maar God geeft de wasdom.

Zondag 7 Dec. was een dag van grote en blijde gebeurtenis in de gemeente. Onze voorganger verrichtte die middag zijn eerste doopdienst aan een jonge zuster. Onze kerk was meer dan overvol, zodat onze voorg. er ontroerd door werd. Ds. Bosma las ons het bekende gedeelte uit Hand. 8 voor van Filippus en de Kamerling, en legde op overtuigende wijze ons uit: Wat aan de doop voorafgaat, namelijk de verkondiging van Jezus Christus; de doop als een vanzelfsprekendheid, wanneer

de mens bekeerd is, en tenslotte de inhoud en de zegen van de doop. Na deze predikatie en gebed werd de doop aan onze zuster voltrokken. Machtig klonken de woorden vanuit de doopvont: ik doop u in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest; 't was of we 't zelf bij vernieuwing aanvaardden, en we de Geest zagen nederdalen, zodat wij konden jubelen: dank, Vader, dank voor die genade. Aan de avondmaalsviering sprak een der ouderlingen onze zuster nog een bemoedigend woord toe, haar vooral er op wijzende, steeds te zien op Jezus en niet op de mens. Aan het slot van de avondmaalsviering hielden wij nog een korte maar krachtige bidstond.

's Avonds circa 8 uur verrastten wij met nog een paar broeders de jeugd met een bezoek. Nu, ik weet niet of ik uit de school mag klappen, en ik wil ook niet alles vertellen, maar wat we daar gezien en gehoord hebben was meer dan geweldig. Een jeugd, die zo spontaan achter het gem.werk staat, en die met zo'n grote strijdlust is bezield; daar lagen namelijk voor hun voeten 1000 kerstnummers, die zij zullen verkopen; doe het hun maar na. Die jongemensen moeten wel één wens hebben, namelijk alles te doen voor Jezus en voor Zijn Gemeente.

Nu broeders en zusters, wij zijn gelukkig en blij, dat kunt u wel bemerken. En al hebben wij geen 25, 15 of 10 doopcandidaten, Gods Geest werkt door ook hier ter plaatse en wij hopen en bidden God, dat u spoedig weer goed en verblijdend nieuws uit dat oude, in Frieslands Zuidwesthoek gelegen stadje Staveren zult horen, alwaar de golven koken en bruisen, en de stormwinden met vereende krachten op je aankomen vliegen, maar waar wij ook gelukkig het zachte ruisen der winden Gods vernemen.

Secr. R. SMITS.

ZWOLLE

Instituering der gemeente. Zondag 14 December 1947 was voor de kleine groep broeders en zusters te Zwolle een blijde dag. Onder bijzonder moeilijke omstandigheden moet het Baptisme zich hier handhaven. Maar de enkele getrouwen gaan voort, ziende op Jezus, ons Hoofd.

De attestaties van de meeste leden bevonden zich te Deventer, maar in de dienst op de reeds genoemde Zondagmorgen, waarin de consulent der gemeente, Ds. K. Prins van Deventer, voorging, werden de attestaties overhandigd aan de secretaris der gemeente te Zwolle. Enkele andere attestaties, die nog bij andere gemeenten berusten zijn of worden opgevraagd. Na een duidelijke uiteenzetting over de belijdenis van Petrus, gevolgd door de toezegging van de Heiland, daarop Zijn Gemeente te zullen bouwen, werden de kerkeraadsleden bevestigd, br. G. Bouritius als ouderling en de brs. H. J. Hendriksen en H. Paalman als diakenen. Bij de Avondmaalsviering werd br. Bouritius verzocht direct als ouderling dienst te doen.

Drie broeders en zusters waren uit Deventer overgekomen en een van hen, br. M. Peters, sprak enkele sympathieke woorden, wenste de gemeente te Zwolle geluk en getuigde, o.a. br. Paalman als oude veteraan lang te kennen en met br. Bouritius twaalf jaar lang op zeer aangename wijze te hebben samengewerkt te Deventer.

Ongeveer 30 personen woonde deze dienst bij.

's Avonds werd in hetzelfde, nogal afgelegen, gebouwtje aan de Hortentiastraat een Evangelische Samenkomst gehouden met Ds. Prins als spreker en met muzikale medewerking van de tenor R. van Beek, de baszanger H. van Keulen en de pianist L. Kunnen Jr.

Zouden er nog mensen komen? Ja, alle zitplaatsen in het lokaaltje werden bezet, ongeveer 60 personen waren aanwezig. Ds. Prins sprak met vuur over de kamerling, die na zijn belijdenis en doop zijn weg met blijdschap reisde. Ook de kleine gemeente te Zwolle kreeg nieuwe moed en reist haar verdere weg met blijdschap, vertrouwende, dat al onze broeders en zusters, ook de varende leden bij vertoef in Zwolle de gemeente zullen weten te vinden. Elke Zondagmorgen is er dienst in het Speeltuingebouw aan de Hortentiastraat.

Namens de gemeente, de secretaris,
H. PAALMAN,
Trompstraat 19, Zwolle.

HAARLEM

Nu vallen drupp'len neder .... Zo neuriën, zingen, jubelen wij, als gemeenteleden. Dat lied van dank en geloof begeleidt het lied van de arbeid, die gedaan wordt onder ons. Het doet weldadig aan, uit alle hoeken de werklust te vernemen. Boven alles uit klinken de krachtige mokerslagen van onze voorganger. Het geheel wordt overkoepeld door de zon van Gods liefde en genade. De verkwikkende stralen van die zon werden reeds waargenomen tijdens de drukbezochte kerkdiensten. Zondagmiddag j.l. kwamen bij die koesterende warmte nog drupp'len van zegen! Vier jongelui beleden door de doop hun Heiland. Met vijf à zes honderd aanwezigen waren wij getuige van de dienst, gehouden in het Sportfondsenbad alhier.

Van harte kunnen wij, evenals de broeders te Pernis en Rotterdam—C., een dergelijke plaats aanbevelen, voor het houden van een doopdienst! Op gevaar af, voor „zwembad-gemeente" uitgekreten te worden, moet gij het eens proberen. Men komt vanzelf in 't zwembad bij het Nieuwe Testament terecht en daar is men aan 't juiste adres!

Tijdens de viering van het Avondmaal, in ons kerkgebouw waren de vele broeders en zusters vol dank en aanbidding. Twee oude pelgrims, vroeger leden van onze gemeente waren teruggekeerd uit de eenzaamheid en zaten met ons aan. De zegeningen van God maakten ons stil.

De Jeugddiensten beginnen iets te lijken op de vermaarde Jongeliedensamenkomsten van Stadskanaal!

Een gemeentebode, in de vorm van een maandblaadje, zal in een reeds lang gevoelde behoefte voorzien.

De gemeente ziet vol verwachting en gelovig uit naar meerdere zegeningen. Zij ziet de bidstonden als een onmisbare factor, om die wens in vervulling te zien gaan.

Wij hebben een rijke Vader, die in Jezus ons veel wil geven. Zal Hij 't aan ons kwijt kunnen?

Nu vallen drupp'len reeds neder....Geve de Heere, dat het stromen worden!

F. O.

2e EXLOERMOND

Het is nog maar een korte tijd geleden, dat onze gemeente iets van zich liet horen. Toch willen wij weer enkele zegeningen, die ons ten deel vielen, vermelden. Wij zijn dankbaar voor de zegeningen, die God ons geeft. Twee oude broeders, die enkele jaren buiten de gemeenschap van de gemeente hadden gestaan kwamen weer in de gemeente terug. De gemeente was hierover verblijd en dankbaar. 18 en 19 Nov. hield de gemeente

Evangelisatie-samenkomsten. Ds. Bosma van Staveren was tot ons overgekomen om met onze br. voorganger de rijke boodschap van het Evangelie te brengen. Ons kerkgebouw was de beide avonden bezet. Geve de Heer Zijn zegen over het gesproken woord.

Zondag 7 December was een hoogtijdag. Wij hadden vier jonge zusters in ons midden, die op hun belijdenis door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Nog zij opgemerkt dat de jongste zuster een was uit het vijfde geslacht van R. Reiling, een van de eerste Baptisten van Nederland. Na de dienst schaarden we ons met onze zusters om de tafel des Heeren, en werden ze nogmaals hartelijk welkom geheten door onze ouderling E. Grooten. Dat op deze jonge zusters nog velen mogen volgen en gehoorzaam mogen worden om hun Heiland te volgen ook in het watergraf. Zo zien wij dan, broeders en zusters, dat de Heer der gemeente ons rijkelijk wil zegenen, wanneer de gemeente zich geheel wil stellen in Zijn dienst.

Broeders en zusters, geve de Heer ons vrijmoedigheid om door woord en daad de boodschap door te geven in deze verloren gaande wereld.

Namens de gemeente,
D. WEVER.

Vijf en dertig jarig ambtsjubileum Ds. Louw

De gemeente te Groningen was van mening, dat dit feit niet onopgemerkt mocht voorbij gaan. Immers, bij het overdenken van dit tijdvak kan het niet anders dan de toon der dankbaarheid zijn, die al de andere stemmen het zwijgen oplegt.

Twintig van deze vijf en dertig jaren was de gemeente te Groningen het arbeidsveld van de jubilaris.

Hier stond hij, in dienst van zijn hemelse Zender om de Boodschap des Heils door te geven. En onze God heeft dit werk willen zegenen door het redden van zondaren en de opbouw en uitbreiding der gemeente. Dit alles dankbaar te herdenken was de bedoeling van deze avond. Alle voorbereidingen waren getroffen, om er een feestavond van te maken. En een *Feestavond* is het geworden, deze 8ste December 1947.

Precies 8 uur zouden we beginnen en de schrijver van deze regelen was reeds om 7 uur aanwezig. En nu dacht u zeker, dat hij de eerste was in een lege kerk. Zo had hij het zich zelf ook voorgesteld, maar de werkelijkheid bleek anders. Er waren al heel wat broeders en zusters, die hun plaats uitzochten en gingen bezetten. Het was dan ook nog op geen stukken na 8 uur, toen de kerk reeds tjokvol belangstellenden was.

Toen Ds. Vegter het feest opende had hij natuurlijk wel een plaats om te kunnen staan, maar veel ruimte om heen en weer te lopen was er niet.

Onder het zingen van een passend lied kwamen Ds. Louw, echtgenote en kinderen met nog andere familieleden, de kerk binnen, en allen namen op de voor hen bestemde stoelen op het podium plaats.

Ds. Vegter deelde ons in zijn openingswoord mede, dat het de bedoeling was, deze avond te houden in de toon van een gemeentelijk samenzijn, waarin de humoristische noot niet mocht ontbreken.

En nu zou ik eigenlijk moeten doorgaan, en u vertellen wat al zo de revue passeerde. Ik vrees echter dat er dan aan mijn artikel geknipt zal worden. Er zijn vele goede woorden gesproken. Door ouderling Bolman namens de gemeente, door Ds. Huizinga namens de Unie, door Ds. Hardenberg namens het Curatorium, door Ds. Weenink als vriend en collega, door Brigadier Clais namens het Leger des Heils, door br. S. Huberts, die enkele flitsen uit het leven van de jubilaris op humoristische wijze in dichtvorm ten beste gaf, door de vele verenigingen in de gemeente, door afgevaardigden van andere gemeenten, enz.

In alles kwam uit de hoge waardering voor de arbeid door Ds. Louw in het nu afgesloten levenstijdperk verricht, op velerlei terrein.

Voor we er aan dachten was het 1 uur in de nacht. We moesten eindigen. Ds. Louw sprak een woord van dank voor de goede woorden en ook voor de tastbare bewijzen van waardering, hem en de zijnen aangeboden.

Na het dankgebed, waarin een der ouderlingen voorging, zongen we samen staande: Ach, blijf met Uw genade enz.

Moge het Ds. Louw gegeven zijn met de hem verleende talenten nog velen ten zegen te zijn.

D.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen van:

Bapt. Gem. Apeldoorn	f 13.28
Br. L. te S.	- 10.—
Bapt. Gem. E.-Erfsch.veen	- 100.—
J. B. te Groningen	- 1.—
Bapt. Gem. Muntendam	- 131.28
„ „ Hengelo (O.)	- 130.75
C. V. te H.	- 10.—
N. N. te A.	- 100.—
Gezellg samenzijn Zusterhulp afd. E.-Erfsch.veen en Nw. Pekela	- 11.40
Mevr. S. K.—V. te E.	- 25.—
Zendingscorr. Hoogezand	- 15.—
„ Leeuwarden	- 258.90
Bapt. Gem. Apeldoorn	- 37.—
W. M. te H.	- 7.50
S. R. te V.	- 10.—
Chr. Nat. School Hengelo	- 20.—
Bapt. Gem. Hengelo	- 84.63
„ „ Rotterdam—Z.	- 80.—

Hartelijk dank voor deze prachtige bijdragen voor het werk der Zending. Verschillende bijdragen ontving ik via de Unie-administrateur. Alle bijdragen kunnen ook rechtstreeks geremitteerd worden op postrekening 382183 van de penn. der Zending. Dit bespaart onze Unie-adm. extra werk van het weer overboeken. Willen de brs. penn. en zendingscorrespondenten hiervan goede nota nemen?

Uw dw. dnr.
W. MODDERMAN, Sneek.
Willemstraat 9. Postrek. 382183.

Acht nieuwe lezers werden mij door één abonné gemeld!
Een ander bracht het zelfs tot 14 (!) wel geteld!
Doch pas als ALLEN werken mee
in het melden van een nieuwe abonné
is de administrateur tevreê!!

Nieuwjaarswensen

zijn als een groet en een handdruk van u aan allen tussen Delfzijl en Grauw (Zeeuws-Vlaanderen,) Den Helder en Heerlen, ja ook aan hen die in het verre Indië vertoeven.

Maakt daarom allen ruim gebruik van de gelegenheid tot het plaatsen van zo'n nieuwjaarswens, die bestaat in het nummer van 2 Jan.

Voor een gewone nieuwjaarswens, die bestaat uit naam, adres en hoogstens 10 woorden (afkortingen inbegrepen), betaalt u slechts f 1.—. Voor grotere advertenties wordt het bestaande tarief gerekend.

Ze moeten beslist uiterlijk Maandag 29 Dec. in mijn bezit zijn.

Nu dan: groet elkaar en allen door middel van een hartelijke nieuwjaarswens in ons nieuwjaarsnummer!

De administrateur T. J.

Beroepingswerk

Ds. H. Bakker te E.-E.veen heeft het beroep naar Amsterdam aangenomen.

Mededelingen

ALLEEN VOOR BELANGSTELLENDEN

In het nummer van 28 November j.l. plaatste ik zoiets als van een oproep in verband met het al of niet opnemen van *zondagsschoolversjes* in *„De Kindervriend"*.

Wat is gebleken??

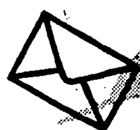
Dit — dat een behoorlijk aantal zondagsscholen inderdaad gebruik maakt van de versjes!

Nu, dan kan mijn besluit niet moeilijk zijn.

De versjes blijven!!

Uit Psalmen en Gezangen (oude bundel) en uit Lofzangen en Gebeden. Gelijk dit jaar. Het volgend jaar kunnen we dan wel weer eens zien.

d. H.

Correspondentie

Br. H. J. H., d. H. Het door u voorgestelde en gewenste is onder ons geen gewoonte, ofschoon onze waardering wel tot uitdrukking wordt gebracht, naar u mag blijken uit een verslag.

Zr. W. v. V., A. Uw opmerkingen als: aan bazars kunnen zieken, vrienden en verenigingen meewerken, is juist. Maar u geeft ook toe, dat, als ieder naar vermogen bijdroeg, dergelijke geld-making overbodig zou zijn. Ik moet altijd aan de gesel denken. Laten wij de koninklijke weg bewandelen.

E.R.

Abonnementen

worden, gelijk u weet *bij vooruitbetaling* voldaan. Daarom verzoek ik de abonné's vriendelijk om mij zo spoedig mogelijk en in elk geval vóór 1 Jan. '48 de abonnementsgelden voor De Christen te doen toekomen. Per kwartaal f 1.25; per halfjaar f 2.50; doch het is zowel voor u als voor de administratie verreweg het eenvoudigste, als u f 5.— voor het gehele jaar 1948 ineens gireert.

Eveneens verzoek ik de postabonné's op De Kindervriend mij f 1.50 voor 1948 te willen gireren en de postabonné's op De Zaaier f 1.10 (kerstnummer inbegrepen). Alles op giro 9260 ten name van de Unie, Tetterodestr. 47, Haarlem.

Voor niet tijdig ontvangen gelden wordt naderhand een kwitantie aangeboden, verhoogd met 20 cent incassokosten.

De administrateur T. J.

JAARGANG 64 - Nr. 2877
VRIJDAG 26 DEC. 1947

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. F. E. HUIZINGA, ACHTER DE HOVEN 105 - LEEUWARDEN
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032
ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Tussen de tijden

Ja, Ik kom spoedig.
Amen, kom, Heere Jezus! Openb. 22 : 20.

Uit alle kerken klimt de lofzang. Oud en jong jubelt, want Jezus is geboren. De lucht is vervuld met zoete klanken en over alles en allen hangt een tere waas van vrede en vreugde. Grote vreugde, ware vreugde is er bij de gelovigen, die in aanbidding verzonken zijn, ziende op het Kind in de Kribbe. Hun hart is verwonderd over de wegen, die Gods liefde ging. En zo reizen we elk jaar weer naar Bethlehem. De weg der eeuwen terug. Want het is lang geleden, dat God op aarde kwam. Zo lang, dat God onder de mensen wandelde.

In de bijbel lezen we telkens van Gods binnentreden in het leven van mensen. Henoch wandelde met God en Abraham was Zijn vriend. Met Mozes sprak Hij en de bergen beefden toen Hij voor het oog van Israël Zijn voet zette op de hoogten der aarde. Profeten werden door Hem aangeraakt en als door God zwaarbeladenen trokken zij door de landen. Voortdurend waren de wateren in beroering. En mocht het even stil zijn, te sterker ging de stem langs de Jordaanoevers en velen gingen uit tot Johannes de Doper. Na de morgenster verrees het Licht der wereld. Na des Heilands hemelvaart dreunde de wind door de tempelhallen en Gods Geest overtuigde van Jezus' heerlijkheid. Doch daarna?

Wij bevinden ons op hoge zee en lieten reeds lang de kusten der openbaringen achter ons. Op de voorplecht van het schip staan en staren wij naar de andere oever. Met ontroering zien wij terug en tegen de hemel verrijst een kruis. Verlangend blikken wij vooruit en antwoorden op de laatste woorden van de Heer: „Ja, Ik kom spoedig!" — „Amen, kom, Heere Jezus!" Wij leven tussen de tijden Gods.

Er zijn tekenen, die ons herinneren aan Zijn woorden omtrent Zijn wederkeer. Als Jezus van het einde der bedeling spreekt, spreekt Hij over ontzettende bewegingen onder de volken en hemellichamen. De blik verwijdt zich en omvat heel de wereld. De Openbaringen wijzen naar één wereld. En steeds duidelijker tekenen zich de lijnen van die ene wereld zich af. Ja, er is een hunkering onder de volken naar de ene staat, met één regering. Reeds hebben wij een wereldraad voor voedsel en veiligheid en wij ontdekken de behoefte aan een wereldtaal. De grenzen, die er voor vliegtuig en radio al niet meer zijn, vervagen en betekenen weldra weinig meer dan de grensstenen tussen onze provincies.

Eind November van dit jaar werd een der grootste besluiten genomen, die de moderne geschiedenis kent. De belofte van een dertig jaren terug ging in vervulling, en, wonder in onze ogen, de twee machtigen der aarde stonden nu niet tegenover elkaar, maar besloten mede, dat een deel van het land der vaderen weer zou komen aan de kinderen, het oude volk Gods. Zij keren terug en „zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelver wijn drinken, en zij zullen hoven maken en derzelver vrucht eten, en Ik zal ze in hun land planten en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de Heere, uw God."

Met deze feiten voor de ogen, luisteren wij scherper naar de Heer en duidelijker antwoordt de gemeente: „Amen, kom, Heere Jezus". Kom! Dan zal het lijden der schepping een einde nemen; dan zullen de verlosten U aanschouwen; dan zult Gij heerlijk zijn in hen.

Kerstfeest. Wij denken terug. Wij denken vooruit en heffen onze hoofden op, want Hij, Die te komen staat, zal niet vertoeven. En terwijl onze ene hand de kribbe raakt, strekt zich de andere ten hemel om Hem te begroeten. Komt, laten wij aanbidden, die Koning.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Een eigen geloofsbelijdenis. In de aanhef van de Statuten van elke gemeente wordt de geestelijke grondslag genoemd, waarop de gemeente staat. Het is een belijdenis, waarin de voornaamste „leerstukken" kort zijn omschreven. Zonder zulk een geschreven, vastgestelde belijdenis, kan men nu eenmaal niet weten wat men aan ons heeft en wat we aan elkander hebben. Het is niet het instemmen met deze geloofspunten, waardoor men lid der gemeente wordt. Daarvoor is iets anders vereist. We vragen geloof des harten: persoonlijke overgave aan en vertrouwen op de Heere Jezus Christus. Geen kennis, die men zich al lerende kan toeëigenen, maar kennis, die voortspruit uit de werking van de Heilige Geest, is voorwaarde om lid ener Baptisten gemeente te kunnen worden. Wij menen, terecht. — Maar er is een zekere „regel des geloofs" vereist, om als een Lichaam in Christus openbaar te worden. We omschrijven de gemeenschappelijke geloofsinhoud en staan daarmede binnen ruime maar vaste grenzen.

Het Unie-accoord. Als gemeenten hebben we al precies eender gehandeld. We hebben een geestelijke basis omschreven, teneinde op die basis samen te werken. Ook deze grondslag is ruim en vast. Slechts de grote lijnen der heilsopenbaring worden aangegeven. De heilsfeiten staan ons klaar voor ogen. De weg, waarlangs de belofte van de glorierijke toekomst van onze Heiland plaats zal vinden, hebben we er niet in uitgestippeld. We menen dat niet te mogen doen. We willen wel eerlijk bekennen dat we er ons niet toe bij machte gevoelen. Tegenover bepaalde opvattingen staan we critisch. Het is al zo vaak gebleken, dat hij, die op dit gebied terreinkundig meende te zijn, dwaalde. We vermijden graag alles, wat het geloof tot een verstandszaak zou maken. Niet een of andere leer, zelfs geen leer, heel precies gevormd naar het beeld van, maar Christus zélf is Middelpunt van onze Heer.

Onze Geloofsbrief. We zijn van mening, dat de geloofsbelijdenis, verschenen in het *Baptisten Vademecum* nog de beste uitdrukking is van hetgeen onder ons algemeen wordt geloofd en geleerd. Het zijn zeven punten of stukken, waarvan het zesde punt in vier punten onderverdeeld is. Naar ons gevoelen is in deze punten genoeg gezegd, maar ook niet meer gezegd, dan we de wereld wel moeten zeggen, wanneer we ons aan haar voorstellen.

Op die belijdenis volgen zeven bladzijden over het onderwerp: De Gemeente naar de Heilige Schrift. — Zou het geen aanbeveling verdienen dat de zeven artikelen, mét de beschrijving van de gemeente, hún in handen gegeven werd, die lid der gemeente wilden worden, of als zodanig op grond van hun persoonlijk getuigenis daartoe zijn aangenomen? Het kon wel eens aanbeveling verdienen om mét zulke personen een bespreking te houden aan de hand van deze artikelen en dat opstel over de Gemeente. Niet, dat we zulk een bespreking (catechisatie, hetzij met een persoon of met meer dan een) als voorwaarde voor de Doop gesteld zouden willen zien, maar wel dat van de doopcandidaten verlangd werd, dat zij, indien de tijd het toelaat, vóór hun Doop of anders daarna zich voor zulk een bespreking melden.

Aparte uitgave. Indertijd is de gedachte geopperd om de bladzijden 7 tot en met 22 en bladz. 42 van het Vademecum afzonderlijk uit te geven. Aan ieder, die belang stelde in het Baptisme of bij wie zulk een belangstelling verondersteld zou mogen worden, kon men dan dat geschriftje ter hand stellen. Aan alle jongere gemeenteleden zou het ook uitgereikt moeten worden. Vaak hoort men de klacht, dat onze leden te weinig onderlegd zijn in de beginselen van de Heilige Schrift, zoals wij die verstaan en toepassen. Een geschriftje als bovenbedoeld, kon een hulpmiddel zijn om onze mensen beter thuis te doen zijn op hun eigen erf. Hebben wij niet tot taak te winnen *en* te bewaren?

De Visioenen van Jeremia. Het is om dezelfde reden, dat we zijn overgegaan tot het uitgeven van de Schriftbeschouwingen over de visioenen van de profeet Jeremia, geschreven door Ds D. Slort. Het is goed dat we Evangelisatielectuur uitgeven, maar daarvan kan de christen toch alleen niet leven. We houden toch ook niet uitsluitend Evangelisatie-samenkomsten? En vóór dat we nog De Zaaier hadden, verscheen De Christen reeds. Dat er een krachtige evangelisatiegeest onder ons werkt en bestendig wordt aangeblazen, is niet slechts toe te juichen — het is noodzakelijk. Maar dat wil niet zeggen, dat we de opbouw mogen verwaarlozen. We moeten bouwen aan een geestelijk Huis. We kunnen niet in de fundamenten gaan wonen. We moeten „voortvaren", omhoog trekken. Daarom vestigen we aan deze plaats nog eens nadrukkelijk de aandacht op het geschrift van de Schriftvorser, die ons Jeremia's visioenen vertolkte en ze met ons overdenken wil.

Woorden-„tolken". Bij de vertolking van een woord, dat is het aangeven van zijn betekenis, spreekt de sfeer waarin men leeft en de eigen levensvisie ook een rol. Opgemerkt is wel eens, dat onze Nederlandse woordentolken een Roomse inslag hebben. Aan de uitleg van sommige woorden is dat duidelijk te merken. Hun betekenis wordt door de schrijvers van Rooms standpunt uit bepaald. We menen te weten, dat de uitgever medegedeeld heeft, dat hij voor bepaalde woorden de hulp van een Protestant heeft ingeroepen. Herinneren we het ons goed, dan is dat Dr ten Have.

De schrijvers, zowel van Kramer's woordentolk als de auteur van Koenen's woordenboek, tevens woordentolk, zeggen beide, dat Seminarie betekent Kweekschool, in ons land voor toekomstige godsdienstleraars, bizonder voor R. Kath. priesters. — Dat is niet geheel juist. De Doopsgezinden, de Luthersen en de Remonstranten hebben ook hun seminaries, waar de toekomstige „godsdienstleraren" van hun kerken worden onderwezen in hetgeen speciaal doopsgezind, Luthers of remonstrants is. — Wat de woordenboeken en woordentolken zeggen is dus niet altijd te nemen zonder een korreltje zout.

Ons Seminarie. Persoonlijk hebben wij steeds de voorkeur gegeven aan de naam Theologische School. Aan het woord seminarie verbindt zich in ons land de gedachte van bijwagen. De Protestantse theologische seminaries in Nederland zijn dat nu eenmaal. Nu is het tot op heden wel juist, dat ook onze school gekoppeld is aan een Universiteit, maar dat is het ideaal niet. Wat ons voor ogen staat, is een school, die een complete theologische opleiding geeft. We wensen de gehele opleiding onzer toekomstige werkers doordrongen te zien van de N. Testamentische geest. Het wachten daarbij is op de krachten, die bevoegd en bekwaam zullen zijn om goed theologisch onderwijs te geven, en die gein-

spireerd worden door de ons eigene visie. Dat laatste is het voornaamste: de baptistische mentaliteit en norm, en de eigen persoonlijkheid en het eigen denken daardoor bepaald, beheerst.

Onze „Theologische School"? Misschien kan een en ander nog eens aanleiding geven om in de toekomst de officiele naam van onze Inrichting voor Opleiding te veranderen. — We willen daarmede niet zeggen, dat we ons geheel en voor alle gevallen los willen maken van de Universiteit. Er kunnen redenen zijn om bepaalde studenten van onze School Universitaire colleges te laten volgen omdat we het voor ons werk gewenst achten, dat zij een universitaire graad bezitten. Misschien zouden we ze die ook kunnen laten halen, aan een baptistische Inrichting voor Hoger Onderwijs buitenslands. — Van hetgeen de Universiteit voortbrengt, zal óók in de toekomst aan onze School kennis genomen moeten worden. We wensen een eigen Theologisch Huis te bewonen, doch met openstaande ramen naar de Academie.

L.

GOD MET ONS

Het voormalig Brits Indië, tegenwoordig strijdtoneel tussen de Hindoes en Mohammedanen, kent sinds onheugelijke tijden zijn kastenstelsel. Streng werden deze kasten d.w.z. godsdienstige- en maatschappelijke klassen van elkaar gescheiden gehouden en het was onmogelijk om van de ene kaste in de andere te komen. De geboorte bepaalde immer weer de staat van de Indiër en geen deugd of ondeugd, geen rijkdom of armoede, geen kennis of onwetendheid had ook maar enige invloed op deze staat. Het ellendigste was de paria, de uitgeworpene er aan toe. Een zodanige, geboren in de laagste kaste, werd beschouwd als een geestelijk melaatse. Hij mocht de heilige geschriften niet bezitten of lezen; hij mocht geen tempel of herberg binnentreden, hij mocht geen gebruik maken van een openbare put of weg. Als zijn schaduw per ongeluk eens viel op een persoon of het voedsel van iemand uit een hogere kaste, dan moest zulk een persoon de geestelijke bezoedeling door godsdienstige ceremoniën afwassen en het voedsel moest vernietigd worden. De paria of de onaanraakbare werd beschouwd als een mens zonder ziel. Vermijd een zodanige en raak hem onder geen enkele omstandigheid aan — was het voorschrift en gebod voor alle leden van de andere, hogere kasten.

Nu geschiedde het eens enkele decennia geleden, dat de toenmalige Prins van Wales, de Kroonprins van Engeland, Indië een bezoek bracht. Op een eerbiedige afstand van de openbare weg stonden grote scharen van deze onaanraakbaren opgesteld om de doorluchte Prins hun hulde en eer te brengen. Plotseling begon de auto wat langzamer te rijden opdat de Prins deze mensen, eveneens onderdanen van Zijn toekomstig Keizerrijk, nauwkeuriger zou kunnen gadeslaan en hun eerbetoon in ontvangst nemen. Deze schone geste van deze hooggeboren Prins, deed de paria's van vreugde dansen en springen en wuiven. Maar toen daarna de Koninklijke wagen geheel stil bleef staan en de Prins, groter en machtiger dan alle Radjah's in Indië hen met enkele vriendelijke woorden toesprak en persoonlijk bedankte voor hun hulde — toen kende hun opwinding, hun verrukking en hun vreugde geen grenzen meer. Zij dansten en sprongen en wuifden als nooit tevoren en vervulden de lucht met jubelkreten. „Kijk, kijk. Zie de Prins. Zie het licht. Heil hem, heil des Konings Zoon" schreeuwden zij in koor, totdat hun kelen hees werden van het geroep, dat geen einde scheen te nemen.

God, de Koning der koningen, heeft ons mensen bezocht, door Zijn Zoon. Het Kerstfeest, feest van Christus' geboorte, brengt ons dat heuglijk feit weer in herinnering. Velen vieren dit feest zonder enige jubel of verrukking. 't Zijn enkele vacantiedagen. Gezellig om de warme kachel in een enigszins versierde kamer met straks een heerlijke maaltijd. Als bovendien het witte sneeuwkleed de aarde als in een sprookje heeft omgetoverd en een prettige vriendenschaar komt binnenstappen om de avond in scherts en vrolijkheid met allerlei heerlijkheden, die tong en maag strelen, door te brengen, dàn zit de Kerststemming er ter dege in. En als de kantoren en winkels en fabrieken straks weer opengaan en de een de ander vraagt: „Prettige Kerstdagen gehad?" dan luidt het antwoord: „Nou en of! Jij ook?" — Maar de oorzaak, de ware reden van het Kerstfeest, is aan hen voorbijgegaan. We leven in een ontkerstende wereld!

Goddank zijn er ook nog heel wat Christenen. Gelukkig kunnen wij ons land steeds nog „Christelijk" noemen. Wat een kerkgebouwen, grote en kleine. En wat een kerkgangers, Rooms Katholieke en Protestanten. Voorwaar, wij hebben geen reden tot klagen, vergeleken bij vele andere naties en volken. Mijn vraag is: Vieren wij als Christen nog steeds dit feest, zoals het gevierd moet worden? Is het een vaag vrome stemming bij een verlichte Kerstboom, met de aloude Kerstliederen gezongen met de mond maar niet met het hart? Of ....

Als wij dit feest willen vieren zoals het gevierd moet worden, dan zullen wij in vervoering moeten geraken zoals die paria's waarover zojuist geschreven. Dan zullen wij moeten jubelen en juichen met gans ons hart: „Zie de Prins. Zie het Licht. Heil Hem, Heil des Konings Zoon. Want Hij heeft onze nedrige staat gezien en heeft ons bezocht in onze grote nood". Hoe zullen wij dat kunnen? Alleen dàn, als ieder zich gevoelt in eigen leven een onaanraakbare te zijn. Geboren in de staat van ongerechtigheid en zonde, opgevoed in een maatschappij, van leugen en bedrog, levende in een wereld van nood, zedelijk en geestelijk. Zolang de mens en ook de Christen nog enige zelfvoldaanheid en zelfgenoegzaamheid bezit, prat gaat op eigen kunnen en werken, ontbreekt de ware grond van jubel en lofzang. Zodra men ervaart de peilloze nood van zonde en schuld voor God, de Heilige, en met de Psalmist in smart uitroept: „Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan dat kwaad is in Uwe ogen" — zinkt men weg in aanbidding voor Hem, Die ons heeft opgezocht in eeuwige liefde in de Zoon Jezus Christus. Dàn opent zich vanzelf hart en mond en stemt de ziel in met Maria's lofzang:

„Mijn ziel maakt groot de Heere, en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker — omdat Hij de nederigheid Zijner dienstmaagd en dienstknecht heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten. Want grote dingen heeft aan mij gedaan Hij, Die machtig is en heilig is Zijn Naam". Moge een iegelijk onzer zo het Kerstfeest vieren.

Immanuel. God met ons!

A. A. HARDENBERG.

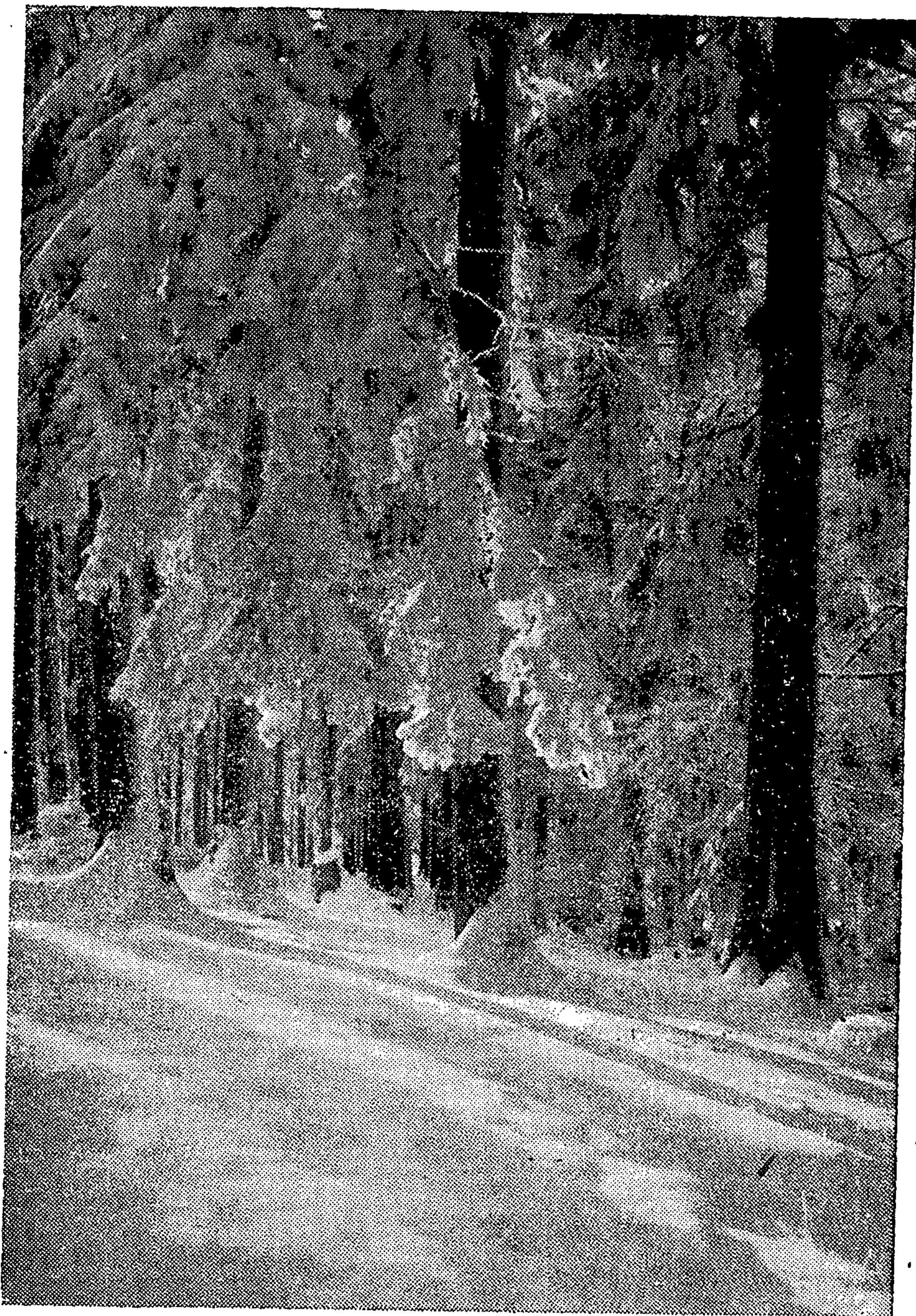
Der wereld

duist're wolken

Ze hangen zo laag, dat ieder ze aan kan raken en dat elk hoofd er nu en dan in verdwijnt. We zullen wel geen optimistische kranten artikelen voorgezet krijgen. De humor, die sommigen nog moeizaam produceren, krijgt de smaak van galgenhumor en geen denkend mens kan de pogingen van radio- en andere artiesten, met lichte liedjes ons voor een moment het gevoel bij te brengen, dat alles oké is, appreciëren. De tijden zijn te ernstig. Wie schaterlacht als de biksems flitsen en de donder dreigend rolt?

In vroegere dagen trachtten de kranten in de Kerstdagen de mensen te overtuigen, dat men tijdelijke depressies niet behoefde te vrezen. En dan schreven ze gevoelige regelen over het groeiende licht, ja, sommigen schreven Licht en meenden daarin dan voldoende concessies gedaan te hebben aan hen, die in de herdenking van Christus' komst de nieuwe dag begroetten.

Die kranten is nu zo langzamerhand het licht wel uitgegaan. Een zekere radeloosheid is over de mensen gekomen. Het brandt en brokkelt aan alle zijden; de aarde beeft alom. Niet alleen atomen, maar het ganse leven wordt gesplitst. De grenzen verdwijnen en de eenzaamheid van de ziel des mensen neemt toe.

De vier groten te Londen zijn uiteengegaan, nadat bittere verwijten over en weer over tafel geslingerd waren en wij raden naar de machten en bedoelingen, die bij de diverse regeringen aan het woord waren, naar het waarom en waartoe der mislukking. Vreest Rusland een sterk Duitsland? En hebben de geallieerden nog liever een krachtig en welvarend Duitsland dan een steeds machtiger wordende Sovjet-Unie? Inmiddels lijden de volken onder de tegenelkaar opbotsende belangen der overwinnaars. In China woedt de oorlog gelijk een hardnekkige veenbrand verder en wij speuren achter de elkaar beoorlogende Chinezen dezelfde figuren, die we ook in de bergen van Griekenland ontwaren. En verder verdelen zich onze gedachten tussen de grote gebieden in de verre Oost, waarheen zovelen der onzen gingen en het kleine stuk gronds in het oostelijk bekken der Middellandse Zee, waar Jood en Arabier vechten om het land der vaderen. Waar historie en profetie dat stukje wereld raken gelijk de einden van de regenboog, eeuwenoud teken Gods van trouw en belofte. Van onrust gesproken. Frankrijk en Italië zijn vlak langs de afgrond van een burgeroorlog gewandeld en niemand van ons kan zeggen of deze volken niet nog het slachtoffer zullen worden van vreemde machten en eigen hartstochten. Zo zien wij, Nederlanders, om ons heen. In Oost en West en Zuid, dichtbij en veraf, zieden de zeeën en wee ons, wanneer wij menen, dat het tot ons niet zal genaken. En nu wezen wij alleen nog maar op de grote scheuren, die door de bodem lopen. Wij spraken niet van de innerlijke ontbinding, die verborgen woedt en soms naar buiten breekt. Verval der waarden en der normen. En geen instantie, die in staat is, de gewichten te herijken. Het recht struikelt naarmate de stoepen hoger worden en trouw, die nederig dient, is een onbruikbaar meubelstuk in deze gestroomlijnde wereld, waar ieder de eerste wil zijn om het meeste te krijgen. Liefde is vervallen tot een donker spel. We ontwaren op de levensmarkt slechts zink; de tijd der gouden munten is voorbij. Doodse klank en kleur van zink en verder vuil papier. En nu hebben wij nog niet gesproken van het leed van millioenen in dezelfde uur.

Laten we nog dit ene zeggen: deze verschrikkelijke wereld, deze onzegbaar arme wereld heeft God liefgehad. Onuitsprekelijk liefgehad. Daarom vieren wij feest. Feest in dit oord van wanhoop. Feest, omdat God het licht heeft ontstoken. Daarom ontsteken wij de kaarsen. Daarom zingen wij en vertwijfelen niet. Daarom prediken wij de waarlijk blijde boodschap. God is nog bezig en zolang Hij werkt, willen wij werken. O, laat uw licht

schijnen, blij als de morgen. Werp in de wereldnacht het schijnsel Gods en spreek van Jezus, uw Heiland, der wereld Verlosser. Zeg het toch voort. O, zeg het toch voort. De Heere is nabij. Zalig de dienstknecht en dienstmaagd, die Hij zo vindt, zijnde in de dingen des Vaders.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

MUSSELKANAAL

Voor de laatste maal in 1947 willen wij u graag deelgenoot maken van het werk in onze jonge gemeente. De eerste Zondag in Dec. hadden wij onze eerste doopdienst, die geleid werd door onze geliefde oud-voorganger Ds. Weenink en die besloten werd met het Avondmaal. Ons kerkgebouw was te klein.

Door de E.C.U. werd als werker aangesteld br. W. Veenstra van Foxhol, die 4 Januari '48 D.V. in de dienst hier wordt bevestigd. Een woord van dank aan de E.C.U., die ons deze werker zond. Tevens danken wij allen, die ons in ons herderloos tijdperk met het Woord gediend hebben, in 't bijzonder het corps studenten voor hun bereidwilligheid om ons te dienen.

Afgevaardigden, die 4 Januari in ons midden willen zijn geven zich a.u.b. vroegtijdig op voor logies en/of maaltijden bij de secr. P. Takkenberg, Sluiskade 54. Bevestiging om 9.30 uur; intrede om 4 uur; begroetingssamenkomst om 7 uur.

Wij verwachten het van de Heer.

De secr. T.

Zendingsrubriek

In Kopenhagen, op het grote wereldfestijn der Baptisten, sprak o.a. Dr. W. A. Criswell, de opvolger van de in Amerika onvergetelijke Dr. George W. Truett. Het thema, dat hij inleidde, luidde: „Baptisten en de Evangelisatie der wereld".

Een dezer dagen kreeg ik zijn toespraak in verkorte vorm nog eens onder mijn ogen. Het artikel boeide mij zo, dat ik het verscheidene keren herlas. Het was dan ook een pakkende toespraak. Hier was iemand aan het woord, die op hartstochtelijke, inspirerende wijze sprak over de betekenis en de waarde van Evangelisatie.

Daarbij deed ik een verrassende ontdekking. Verander het woord „Evangelisatie" in „Zending" en ge geniet van Dr. Criswell's bezielende boodschap.

Ik laat hieronder gedeelten van zijn toespraak volgen. „Wat adem is voor het lichaam, wat de ziel is voor de mens, dat is zending voor de Gemeente. Wat kleur en geur is voor de bloem, wat water is voor de zee, wat kracht betekent voor een motor, dat is zending voor de Gemeente.

Andere kerken kunnen leven door politieke allianties en door de steun van de Staat, maar Baptisten Gemeenten verwerpen beide dingen en moeten leven door hun getuigenis van de reddende genade van Christus. Napoleon heeft eens gezegd: „Overwinningen hebben mij gemaakt en overwinningen moeten mij handhaven". Daar is een goddelijk oordeel over ons, indien we over deze zaak struikelen.

Wat is zending? Het is ernst maken met het gebod van de grote opdracht: „Gaat dan heen, maakt al de volken tot Mijn discipelen" (Mt. 28 : 19, N. V.).

Wat is zending? Het is opnieuw creëren van de methode en manier van de N. Testamentische Christenen in de wereld van onze dagen.

Wat is zending? Het is het aanvaarden van de dominerende these van het N. Testament, dat mensen verloren zijn zonder Christus. Het was de apostel Petrus, die zei: „Want er is ook onder de hemel geen andere Naam, die onder de mensen gegeven is door Welke wij moeten zalig worden". Het was Johannes, die schreef: „En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die wordt geworpen in de poel des vuurs".

Wat is zending? Het is de nood van het hart en leven voor de verlorenen. Het is Paulus' heldenleven. Het is Carey met de bijbel in zijn hand en de last van de wereld op zijn hart."

Zie hier enkele treffende gedachten uit Dr. Criswell's betoog.

Zending. Deze taak heeft de Unie van Baptisten gemeenten op zich genomen, omdat Christus ons daartoe geroepen heeft.

Staan al onze gemeenten er even enthousiast achter? Het moet maar gezegd worden, dat het niet zo met alle gesteld is. En wie hier de schoen past, trekke hem aan. Laat ik oppassen door niet te persoonlijk te worden en namen te gaan noemen. Misschien zou het heilzaam zijn het wel te doen. Of ligt het soms aan de plaatselijke zendingscorrespondenten?

Er zijn enthousiaste gemeenten, maar daar zijn ook dezulken, die zachtkens en rustig dutten de slaap der gerusten. Voor hen is de „Zendingsrubriek" blijkbaar een onnutte bladvulling van „de Christen".

Wat deert deze gemeenten de natuurmens zonder God in Afrika en Azië? Wat deert dat de gerusten in Zion? Ach, daar wordt soms zo aandoenlijk gezongen: „Hoe branden mijn genegenheên om 's Heeren voorhof in te treên" en intussen wordt aan anderen, die nog in de nacht der zonde in de vreemde leven, daartoe niet de minste kans gegeven. Dat zijn dingen, die zo vreemd kunnen aandoen.

De Handelingen der apostelen heeft men wel eens het zendingsboek bij uitnemendheid genoemd. Maar hoe is dat te rijmen met gemeenten, die zeggen te staan op de bodem van het N. Testament en tot dusver niets of bitter weinig aan onze zending gaven?

Het is op zichzelf al unfair om voorlopig maar geen krachtiger uitdrukking te bezigen om het voorstel der U.C. om adspirant zendelingen te aanvaarden en hen straks uit te zenden met algemene stemmen te accepteren en hier achter niet spontaan te gaan staan met de daad.

De U.Z.C. constateert slechts een feit. Nog eens: Er zijn wakkere gemeenten, die hun plicht verstaan. Goddank. Doch daar zijn ook dezulken, die tot op heden toe bitter weinig laten merken van liefde voor de buitenlandse zending.

Dit artikeltje is het laatste van dit jaar. Dan kan nog heel wat goed gemaakt worden. Zowel door de gemeente als door de enkeling.

Begrijpen we elkaar al? Dan is hier br. W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek, Giro 382183 uw man.

Zending? Natuurlijk! Maar dan moet er ook flink aangepakt worden! De levende Heer van de Gemeente plaatst ons voor Zijn opdracht. Laat ons nu niet meer praten, maar eenvoudig de *daad* doen. A.u.b. geen vroom woord. Dat is soms wel heel erg goedkoop. Hier is dat zelfs misplaatst.

Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. In de naam van God: gaat uw taak verstaan! Vormt een hecht, onweerstaanbaar zendingsfront! *Nu!*

God gaf ons Zijn Zoon Jezus. Wat dóen wij voor Hem?

Zending. Zal dat werkelijkheid voor ons worden? Bewijst het dan!

Met hartelijke zendingsgroet
van de U.Z.C.,

H. D. HOOGHWINKEL.

Unie Radio Commissie

Maandag 29 December a.s. van 16.00—16.45 uur zal er in de N. C.R.V.-studio een

BIJBELLEZING

worden uitgezonden, waarin *Ds. J. Louw* van *Groningen* hoopt voor te gaan.

d. H., secr. U.R.C.

Studentenactie 1948

Het jaar 1947 is weer bijna voorbij. Wat gaat een jaar toch gauw. Elk jaar verzuchten we dat opnieuw. Ligt er in die verzuchting dan iets van spijt over verloren dagen? 'k Weet het niet, maar 'k weet wel dat ze er waren — die verloren dagen. Verloren dagen, dat zijn dagen waarop we een ander niet vertelden van de Heiland der wereld.

Nu ligt 1948 voor ons. Misschien gaat 't eender als in 1947. Ondanks de kansen die er zijn! Wij, als studenten, willen zo graag die kansen aangrijpen. Daarom onze „Studentenactie 1948". De Blijmaar verkondigen tijdens de zomervacantie in de bioscoopzalen en fabriekshallen en in alle plaatsen waar we kunnen van Emmen en Winschoten.

En die actie is ook voor u een kans! Want u kunt ons helpen! Heel eenvoudig: U lost deze rebus op en u zendt ons de oplossing, vergezeld van een kwartje. Wilt u ons meer helpen dan met één kwartje? Wel, zendt ons dan meer oplossingen en meer kwartjes!

Mooie prijzen worden hen uitgereikt die door loting t.o.v. Ds. K. Reiling, voorzitter der Unie, aangewezen worden. Dus, grijpt uw kansen en helpt mee! Zendt voor 15 Febr. a.s. uw oplossingen aan de „Studentenactie 1948", Maliesingel 30 te Utrecht. Giro 514671 t.n.v. penningmeester Studentenactie 1948.

J. v. D.

Dank voor de *Kerstpakketten*

Er gaat nu bijna geen dag voorbij of er komt wel een dankbetuiging uit Indië, waaruit blijkt dat onze jongens ten zeerste zijn ingenomen met het blijk van medeleven, aan hen gezonden. Eén van de vele brieven, toevallig aan br. Bos gestuurd, geven we hier gaarne een plaats, opdat u zichzelf kunt overtuigen, dat onze jongens dankbaar en blij zijn.

Gister mocht ik het Kerstpakket, aangeboden door de Baptisten Militaire Commissie ontvangen, waarvoor mijn hartelijke dank. Toevallig ben ik zelf werkzaam bij de veldpost, dus ik vermoed wel, dat ik een van de eersten ben, die het pakje in zijn bezit had. Ik moet u zeggen, dat u wat de inhoud betreft wel een zeer goede keus gedaan hebt, tenminste wat mij persoonlijk betreft. Een dagorder bijv. had ik hier al weken naar gezocht, maar kon het tot mijn spijt nooit op de kop tikken, nu krijg ik er maar zo gratis een toegestuurd. Ook de tandpasta viel best in mijn smaak, van dienst krijgen we dit n.l. niet te veel en verder is het hier of helemaal niet of slechts verkrijgbaar door er „banjak veel" voor te betalen. Kortom, het pakje viel bij mij in zeer goede aarde en ik denk wel, dat de andere jongens er precies zo over denken.

De contactbrief, die er door Ds. Prins bijgevoegd was, heb ik met zeer veel genoegen gelezen. De brief spreekt werkelijk van hart tot hart en het doet je altijd goed, dat onze broeders in Holland met ons medeleven, maar ons bovenal begrijpen. Het is inderdaad zoals Ds. Prins het voorstelt, het is moeilijk om straks met Kersmis te zingen: „Vrede op aarde en in de mensen een welbehagen", want zoals wij het hier vaak meemaken is er van een welbehagen in de mensen hoegenaamd geen sprake. Bovendien vallen er bij ons nog dagelijks kost-

bare jonge levens; ook dit is geen teken van vrede.
Gelukkig beseffen we, dat we alvorens vrede op aarde te krijgen, we eerst met onszelven en met onze medemensen „vrede" moeten zoeken. Jammer, dat dat bij ons vaak alleen maar momenten zijn, dat we dit beseffen; in de practijk brengen we er meestal maar bitter weinig van terecht.

Br. Bos en alle andere Commissieleden, ik wens u nog van harte een prettig en gezegend Kerstfeest toe en ik hoop, dat wij allen hier in Indië het volgend jaar in staat zijn, het ook weer in gemeenschap met u allen te mogen vieren.

Terwijl u dit leest zijn er al weer vele jongens onderweg naar Indië. Velen, die in Indië nog kerstfeest, anderen, die het onderweg op de boot moeten vieren.

Brs. en zrs., houdt uw jongens vast door uw gebed, laat ze niet los; laten ze de band met het thuisfront steeds voelen. Schrijf hen veel, stuurt lectuur — laat ze door alles weten, dat ze vastgehouden worden; ze hebben dat nodig!

Meer dan honderd jongens zijn nu reeds in Indië. G. z. d. is nog niemand van de onzen gesneuveld, maar de gevaren zijn groot! Daarom bevelen wij ze opnieuw in uw aller voorbede aan.

Namens de Mil. Comm.,
K. PRINS, Secr.

Pastorale Mijmeringen

Kerstfeest! De hemelpoort opende zich om de hemelbode door te laten, opdat deze een boodschap zou brengen van onferming en liefde en goedheid aan verdwaalde en eenzame en zondige mensen. De hemelpoort opende zich om niet weer gesloten te worden! Voortaan kunnen allen de weg betreden, die Gods Zoon gewezen heeft.

En toch — ik treur!

Dat ik zulke geweldige gedachten kan zeggen, zonder er diep door geroerd te worden.

.... dat ik nog voort blijf tobben en allerlei onrust mij kan blijven voortjagen.

.... dat hand in hand met dit getob en gejaag een matheid in de beoordeling van mijn eigen zonde en tekortkomingen kan gaan.

.... dat .... men, ik wil het denken nu graag prijsgeven, want iedere gedachte toont mij duidelijker, dat ik de zegen van het Kerstfeest niet waardig ben. Zeker, ik zou wel naar het Kindeke in de kribbe willen .... maar de weg is voor mij zo lang, en ik ben zo moe.... zo vreeslijk moe. Neen, ik behoor niet bij dat reine, heilige Kind, want het feestkleed heb ik verloren en mijn gewaad heb ik bezoedeld met te veel menselijks! Vrienden, trekt verder. Spoedt u naar Bethlehem! Maar laat mij hier blijven aan de kant van de weg .... want ik heb ook geen geschenk, dat ik Hem zou kunnen wijden. Ik heb niets dan een handvol verwelkte bloemen. Ziet, mistroostig werp ik ze weg.

Er zijn er die met hun *blijdschap* naar Jezus gaan.
De mijne is verdord.
Er gaan er hun *geloof* wijden.
De mijne is verschrompeld tot klein geloof.
Kinderen brengen hun *reinheid* en zuiverheid.
Ach wat is er van de mijne geworden?
Mannen brengen hun *kracht* en *moed*.
Vrouwen hun tedere *liefde*.

Maar ik??

Vrienden, trekt gij maar verder. Spoed u naar Bethlehem met al uw wijdingsgaven. De jong geboren Koning is het waardig. Laat mij echter hier — alleen in de zwarte nacht met mijn onwaardigheid. Want wat heeft Christus aan mijn verdorde bloemen?

„Koele nacht met uw duizend pinkelende maar onbereikbare sterren — u behoor ik toe!"

„Mensenkind, gij die moeizaam gestreefd hebt langs de donkere afgronden van uw eigen ziel, gij die moedeloos, krachteloos zijt neergezonken, grijp opnieuw uw pelgrimsstaf. Zie, ik reik u een vlammende fakkel. Het is heimwee, voortkomend uit de diepste spelonk van uw hart. Wandel voort in het licht van de toorts — totdat zijn schijnsel in één vloeit met het Licht van Gods Genade, dat welt uit de kribbe. Want het behaagt Gode, het oord waar menselijk heimwee naar reinheid en liefde zich hopend buigt voor de Goddelijke ontferming te maken tot een kandelaar van waaruit het Licht der Wereld heel de aarde met zijn stralen omvat."

Was het een Engel, die sprak?....

Ik neem de flambouw van mijn eigen verlangen, mijn heimwee in de hand en ga. Ik zal bescheiden buiten wachten, totdat het stil is in het stalleken omdat alle blijde mensen vertrokken zijn met de hemel in het hart. Voorzichtig zal ik gluren door het venster.... misschien....

Zie, daar liggen de witte huizen in de blauwe nacht! Ginds staat de stal. Een grote, witte ster pronkt er boven. Stil nu naderbij!

„Treed nu naar binnen!" spreekt weer een stem. Zo vriendelijk gebieden kan slechts een Engel. Schoorvoetend en toch popelend ga ik door het kleine deurtje. Bevangen klem ik mijn fakkel in de bevende hand. Wat moet ik, onwaardige beginnen? Ik hèb immers niets om te geven! De verwelkte bloemen heb ik laten liggen bij de afgronden. Schaamrood laat ik het hoofd zinken.

Een licht geruis van voetstappen doet mij opzien. Mijn vrees is bewaarheid! Jozef nadert met uitgestrekte handen. Natuurlijk, hij wil mijn geschenk voor het Kindeke! Ach — waar berg ik mij?....

Nu spreekt Jozef. Wat vriendelijk is zijn stem! Is het mogelijk!?....

„Gij brengt het *schoonste* geschenk, mijn kind."

Zo gaat mijn fakkel van het heimwee over van mijn hand in de zijne en Maria glimlacht vriendelijk mij toe.

Mijn nooddruft een geschenk voor 't Kindeke?
Begrijpen kan ik het niet ....
.... maar 't maakt mij onuitsprekelijk gelukkig.

BRANDT.

Hoeveel nieuwe lezers van ons eigen blad
er zijn gekomen? Vraagt niet dát!
Maar strijdt ook GIJ en werft ook GIJ!
Want dát maakt u en de nieuwe lezer waarlijk blij!
Laat ze maar komen bij stromen. Want zó moet het wezen,
Dat in *elk* Baptist gezin het *eigen* blad wordt gelezen!
Daarom doe mee en meldt mij úw nieuwe abonné!

De administrateur T. J.

Abonnementen

worden, gelijk u weet *bij vooruitbetaling* voldaan. Daarom verzoek ik de abonné's vriendelijk om mij zo spoedig mogelijk en in elk geval vóór 1 Jan. '48 de abonnementsgelden voor De Christen te doen toekomen. Per kwartaal f 1.25; per halfjaar f 2.50; doch het is zowel voor u als voor de administratie verreweg het eenvoudigste, als u f 5.— voor het gehele jaar 1948 ineens gireert.
Eveneens verzoek ik de postabonné's op De Kindervriend mij f 1.50 voor 1948 te willen gireren en de postabonné's op De Zaaier f 1.10 (kerstnummer inbegrepen). Alles op giro 9260 ten name van de Unie, Tetterodestr. 47, Haarlem.
Voor niet tijdig ontvangen gelden wordt naderhand een kwitantie aangeboden, verhoogd met 20 cent incassokosten.

De administrateur T. J.

Mededelingen

ONS GEMEENTE-ERF
is het maandblad der Bapt. gemeente te Leeuwarden. Oud-leden en belangstellenden in de arbeid der gemeente wordt op verzoek dit blad gaarne toegezonden.

Eveneens zou de administrateur gaarne elk verschijnend nummer van een plaatselijk of streekblad ontvangen. Misschien zou ons Unie-bureau een lijst in De Christen kunnen plaatsen met de adressen van redacteuren en administrateuren der verschijnende bladen. Onderlinge ruiling zou volgens ons heilzaam werken voor onze periodieken.

De administrateur van „Ons Gemeente-Erf",
R. DE BOER, Lindebuurt 6, Leeuwarden.

Advertentiën

Aan al onze geliefden in Christus „tot ziens" hier of in de Hemel. „Zo dan, mijne geliefde broeders, zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere", 1 Cor. 15 : 58.
Yours Because of Calvary.

Rev. S. R. Deursen
Mrs. Deursen
Miss Marie Deursen.

Rt 4—Duluth, Minn.
U.S.A.

Waarde broeders, zusters en vrienden.

Langs deze weg willen wij U allereerst hartelijk dank zeggen voor de Kerstpakketjes, die we van U mochten ontvangen. Wij zijn blij dat zoveel broeders en zusters zo goed om ons hebben gedacht. We zullen dit jaar een heel ander Kerstfeest vieren dan dat we in Holland gewoon waren. Maar toch belooft het voor ons een gezegend Kerstfeest te zullen worden.
Ondergetekenden wensen U allen een

gezegend Kerstfeest
en een
voorspoedig Nieuwjaar
toe.

S. Wijchers, Stafc. 4-9 R.I.
A. Kuperus, C.comp. 4-9 R.I.
W. Dijkstra, Stafc. 4-9 R.I.
R. Heys, D.comp. 4-9 R.I.
D. Poepjes, Stafc. 4-9 R.I.

Langs deze weg wensen wij U vanuit Ned. Oost Indië een

Gelukkig Kerstfeest
en een
Gezegend Nieuwjaar

toe en hopen, dat de Heere U in deze tijd rijkelijk wil zegenen.
Uw broeders in Christus
sold. P. Wierda, 250210123
(Harlingen)
sold. W. J. Zwaan, 250608090
(Staveren)
4-3-1 R.I. 2e Inf. Brigade
C. Div, 7 Dec.
Veldpostkantoor, Batavia.

Langs deze weg wensen wij familie, verloofde en vrienden een

gezegend Kerstfeest en 's Heeren zegen in 1948 toe.

Sold L. Bergsma, A. Comp. 4-1 Reg. Inf.
Sold. A. Wielinga, Water Transport Comp., Palembang N.O.I.

Het Tabitha-propaganda-comité wenst alle lezers

rijk gezegende Kerstdagen

Zij vestigt er tevens de aandacht op, dat er nog

Dagkalenders verkrijgbaar zijn.

Deze kunnen direct na ontvangst van bestelling aan uw adres verzonden worden.
Besteladres:
Vaillantlaan 47 II, Den Haag.

Nieuwjaarswensen

zijn als een groet en een handdruk van u aan allen tussen Delfzijl en Grauw (Zeeuws-Vlaanderen,) Den Helder en Heerlen, ja ook aan hen die in het verre Indië vertoeven.

Maakt daarom allen ruim gebruik van de gelegenheid tot het plaatsen van zo'n nieuwjaarswens, die bestaat in het nummer van 2 Jan.

Voor een gewone nieuwjaarswens, die bestaat uit naam, adres en hoogstens 10 woorden (afkortingen inbegrepen), betaalt u slechts f 1.—. Voor grotere advertenties wordt het bestaande tarief gerekend.

Ze moeten beslist uiterlijk Maandag 29 Dec. in mijn bezit zijn.

Nu dan: groet elkaar en allen door middel van een hartelijke nieuwjaarswens in ons nieuwjaarsnummer!

De administrateur T. J.

Komt, niet langer sámen De Christen gelezen, Zélf abonné zijn: dát moet het wezen!

ZAND en ZAAD

Vandaag eindigt 1948. Gedachten wringen doorelkaar, glijden elkander voorbij, gaan de hoek om en keren terug. Een jaar vol gebeurtenissen.

De kranten zullen ons vertellen hoe diep de breuk geworden is tussen de machtigen van Oost en West. En dat er eigenlijk maar één grens meer is in Europa, dat oude, rijke werelddeel, dat zolang de leiding had in 's werelds zaken. Eén grens van Zuid tot Noord. Of is 't een loopgraaf?

We zullen herinnerd worden aan de jongste geschiedenis van eigen volk en land. Het heengaan van onze oude vorstin, de verschijning van koningin Juliana. De verhouding Indonesië—Nederland zal kolommen en harten vullen.

Christelijke kranten zullen overzichten geven over de stand van zaken in diverse kerken. De wereldconferentie van Amsterdam wordt niet vergeten, maar het moet tevens elke volgeling van Jezus pijn doen te zien, hoe weinig werkelijke gemeenschap en samenwerking er is tussen de gelovigen in dit land.

Onder ons zijn er ook vele dingen, die ons bezig houden. De leiding en de verantwoordelijkheid van het Uniewerk gaat meer en meer over op een jongere generatie, die nog onbedreven is in diverse zaken. Maar met gebed en geloof zal het waarlijk wel gaan. We denken aan onze toekomstige voorgangers, aan Tabitha, aan het werk der N.B.J.B. onder de jeugd.

Daarbij komt dan nog het werk in de gemeenten. Ieder denkt aan eigen plaats. We komen misschien tot eigen gezin en eindigen tenslotte bij onszelf. Hoe was dit jaar? Werd God je groter. Werd Christus dierbaarder? Wat heb je gedaan voor Hem? Cirkelde je leven om je eigen ik, je eigen zaak, welstand? Kon je het offer brengen? Het offer van jezelf! Hoe ver is de afstand tussen je godsdienstige kennis en je dagelijkse leven? Raakt het elkaar nog wel ergens? Slaat het Woord Gods door tot de einden van elk levensterrein?

Morgen begint 1949.

Wat zullen we zeggen? God zegene allen en alles. En weer gaan onze gedachten dwars door de wereld. China, Indonesië - zending. Palestina - teken aan de hemel. Europa - de hand op de wand van egoïsme en heerszucht. Haastig bidden wij: Uw Rijk kome. Want wij ontsporen. Wij bidden voor de kerken in al de landen. We denken aan onze gemeenten, gezinnen en aan eigen klein leven. O God, geschiede Uw wil door mij.

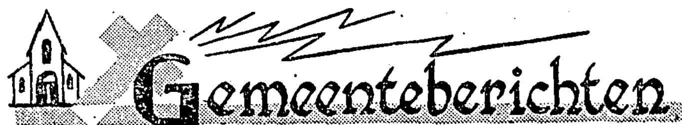
Ik wil eindigen met u een verhaal te vertellen, dat ik ergens heb gelezen. De schrijver vertoeft in Italie gedurende de wintermaanden om van een mild klimaat te genieten. Hij heeft zijn tenten opgeslagen in een dorpje, dicht bij de zee, dat in de oorlog veel geleden heeft van bombardementen. Vele jongemensen, die hier geen toekomst meer zagen, zijn weggetrokken om elders te arbeiden. Oude mensen ziet men er en ook kinderen. De aandacht van de verteller wordt getrokken door een oude vrouw, Maria Bendotta. Een leven van zorg en leed tekent zich af in de gelaatstrekken. Elke dag torst ze een mand met verse vis om door de verkoop ervan haar brood te verdienen. Een klein meisje van een jaar of tien vergezelt haar dan. Op een morgen houdt de schrijver ze staande en zegt: „Waarom blijft u toch in dit verwoeste dorp? Er is hier nauwelijks nog brood te verdienen, om van toekomst maar niet te spreken." Ze antwoordde, en er was een kleine glimlach om haar oude mond: „Wij zijn hier thuis. En er is ook nog toekomst".

Het viel de reiziger op, dat hij ze nooit in de namiddag zag. Waar zouden ze dan toch zijn, die twee. Het hield hem steeds meer bezig, totdat het hem geen rust meer liet en hij op onderzoek uitging. Hij stelde zich op in de buurt van het huisje, waar ze een intrek hadden gevonden. Zie, daar zag hij ze gaan, grootmoeder en kleinkind, ieder met een mand. Voorzichtig volgde hij hen. Op een heuveltop bleef hij staan en zag hen afdalen naar de bedding der rivier. Nog meer mensen zag hij daar bezig. Nauwkeurig sloeg hij ze gade en zag hoe het meisje fijn zand in haar mandje schepte en hoe de oude vrouw stenen in haar hand nam, ze bezag, terugwierp of in haar mand vleide. Toen beide klaar waren, namen ze de last op en droegen die de heuvel op. Ze sloegen een weggetje in naar een stukje van het dorp, dat hij nog niet gezien had. Hij ging dezelfde weg en vond tot zijn verbazing op een vlak stuk land mensen bezig met het mengen van specie, terwijl anderen de gebrachte stenen uitzochten en ze in de rijzende muur metselden. Het scheen een groot gebouw te zullen worden. Alsof allen in een schoon geheim betrokken waren, zo werkten ze. Maria en haar kleindochtertje ledigden de manden en kwamen weer terug. Ze waren bezweet, maar moedig. Toen zagen ze elkander. De oude vrouw, zijn verbaasd gelaat beschouwend, zeide: „En er is ook nog toekomst!"

Ze bouwden samen weer een kerk. Ieder droeg en werkte en hadden tot loon de diepe vreugde aan deez' arbeid.

Wat zal '49 brengen? Zullen wij niet liever vragen: Wat zullen wij er van maken? O, wanneer toch deze geest ons allen bezielde, er zou hoop zijn voor de wereld. Wanneer toch deze geest ons als broeders vervulde, er zouden wonderen van liefde en genade gezien worden. Wat zullen wij doen in het nieuwe jaar? Aan de weg staan en het hoofd schudden? Aan de markt staan en ledig blijven? Of mee de handen uitsteken en het offer brengen? Van de wijzen, die Hem aanbaden, lees ik: „En zij openden hunne schatten...." Waar waarlijk Christus binnenkomt, daar gaan al de deuren open. Die van ons huis, die van de brandkast, die van ons hart. Daar kan men wel zeggen: „Vader, Uw rijk is gekomen!"

HUIZINGA.

N. PEKELA

Eind goed al goed. Voor de laatste keer dit jaar een gemeentebericht uit N. Pekela. Terugziende mogen we dankbaar zijn al was er dan ook leed zowel als lief in onze gemeente. Ds. de Neef ging van ons heen. Afd. Winschoten werd zelfstandig. Een periode van afwisseling volgde; elke Zondag een van onze studenten.

De Unievergadering was in ons midden. Nu hebben we tijdelijk Ds. Jut in onze gemeente als voorganger. Het gaat best, in alle takken van de de arbeid. We zien met weemoed de tijd komen dat Ds. Jut zijn ideaal in vervulling zal zien gaan, en naar het zendingsveld zal vertrekken.

We mochten zegeningen zien. Zondag 5 Dec. werd een broeder door de doop in de gemeente opgenomen. 16 December hebben we samen de verjaardag van onze voorganger herdacht. En toch het zijn ook voor onze gemeente „donkere dagen voor kerstmis". Terwijl ik dit schrijf is één van onze oudste en trouwe zusters, zuster Enter—Potjewijd stervende*. Naar het ons voorkomt, zal onze Verlosser haar nog voor de kerst thuishalen. Wij verliezen in haar veel, maar ziende op haar leven, grijpen we moed om ook te werken als zij deed.

Wij gaan voorwaarts ziende dat het einde nadert; de tijden gaan in vervulling. Wij gaan 't Kerstfeest vieren en wij denken en bidden: Heer Jezus kom!

De correspondent.

* Zr. A. Enter—Potjewijd is inmiddels heengegaan.

HARLINGEN

't Is alweer een hele tijd geleden dat Harlingen iets van zich liet horen. Nu broeders en zusters het gaat onze gemeente nog zeer goed. We kunnen wel niet spreken van een grote toeneming in ledenaantal, maar toch ervaren we dat de Heer met ons is, en ons rijkelijk zegent, niet alleen stoffelijk maar in 't bijzonder ook geestelijk. Iedere Zondag luisteren we naar de boodschap, met liefde en toewijding gebracht door onze br. voorganger. We constateren dat de diensten goed bezocht worden. In de maand November hielden we evangelisatiesamenkomsten waarvoor de broeders Brongers en Bosma tot ons overkwamen, dit waren rijk gezegende dagen. Dan kwam het feest van 's Heilands geboorte in zicht, hetwelk ook onder biddend opzien tot God voorbereid werd.

Onze N.B.J.B.-afd. organiseerde een Kerstwijdingsavond. Eveneens de kleine meisjes- en jongedochtersvereniging. Beide avonden waren zeer goed geslaagd.

Ook gedurende het kerstfeest mochten we Gods rijke zegen ervaren.

Wij gaan voorwaarts, vertrouwend op Hem, Die de Heer der gemeente is.

Secr. K. WIELENGA.

In de serie „In their own homes", waarvan ik reeds verscheidene nummers heb vertaald of bewerkt voor het Zendingshoekje van „DE CHRISTEN" vond ik als no. 14 een — overigens reeds enkele jaren oude — brochure van de hand van George Young, zendeling van het Britse Zendingsgenootschap, die werkzaam is in Sian, gelegen in de Chinese provincie Shensi. Zijn artikel, dat tot opschrift heeft: „Chinese Communisten", heeft, nu aller ogen zich gericht houden op het Hemelse Rijk en wat zich daar momenteel afspeelt, een bijzondere actualiteit verkregen. Nu velen zich met spanning afvragen, wat de gevolgen zullen zijn van de gebeurtenissen daar is het goed, hier iemand te laten spreken die, met de plaatselijke feiten volkomen op de hoogte zijnde, geheel onpartijdig en zonder een bril van de één of andere politieke kleur, zijn visie geeft op de

Chinese Communisten

In 1922 kwamen Russische adviseurs naar China om Dr. Sun Yat Sen en de zaak der Chinese revolutie te helpen. Dit was het begin van de Chinese communistische partij. Tot 1927 breidde de partij zich sterk uit, tot generaal Tsjang Kai Tsjek hen uit de Nationalistische partij stootte en 10 jaar lang een militaire actie voerde om hen uit te roeien. In 1937 werd door beide partijen een overeenkomst bereikt, teneinde geheel China in een „Vaderlands Front" te verenigen om zich tegen de Japanners teweer te stellen.

Deze periode van schijnbare eenheid duurde tot 1944, toen er weer verdeeldheid ontstond. Krachtige pogingen worden echter ondernomen, om de partijen weer te verzoenen. De toekomstige ontwikkeling van China hangt af van het feit of deze twee krachten erin zullen slagen elkaar te vinden en samen te werken voor de oprichting van een werkelijk democratische regering. (Noot vert.: Men bedenke dat deze regels plm. 3 jaar geleden geschreven zijn.)

Wie en wat zijn de Chinese communisten?

Het zijn soldaten, studenten, arbeiders en boeren, verspreid over de provincies van Noord China en, schoon in mindere mate: ook Zuid China. Zij zijn verbonden door één gemeenschappelijk ideaal en één doel, en in hun gelederen bevinden zich mannen van allerlei nationaliteit, die met hun Chinese kameraden eten, leven en werken, verenigd in een broederschap, die boven alle verschil van ras, stand of ontwikkeling uitgaat. Politiek zijn zij zeer sterk georganiseerd en zij hebben hun eigen leger. Hun regering zetelt in Yenan, waar zich ook een Christelijke kerk bevindt met meer dan honderd leden. De communisten leven als boeren, in holen in de heuvels en zij hebben een Spartaanse leefwijze.

Het rode leger is een goed gedisciplineerde macht van 600.000 man: taai, doortastend, energiek, vrolijk en vol vertrouwen; officieren en manschappen eten hetzelfde, eenvoudige voedsel, dragen dezelfde grijze uniform en slapen in dezelfde kwartieren.

Militaire training en onderricht in politiek gaan hand in hand, zodat elke soldaat weet waarvoor hij vecht. Hoewel de uitrusting veel te wensen overlaat hebben deze soldaten bewezen onoverwinnelijke guerillastrijders te zijn, die hun vijand keer op keer zware nederlagen toebrachten.

Het politieke propaganda comité werkt samen met het leger en een is zeer doeltreffende organisatie samengesteld uit jonge intellectuelen: schrijvers, professors, toneelschrijvers en -spelers, die zich bedienen van radio, krant, schouwburg en de muren om er hun strijdleuzen doorheen te laten klinken respectievelijk op te kalken. Het comité heeft personeel in dienst, wier enige taak het is de boodschap van het communisme uit te dragen en anderen voor hun zaak te winnen. Deze ijveraars gaan de dorpen in en houden er massale vergaderingen voor de boeren. Zij zenden hun beste sprekers naar scholen, fabrieken, kazernes, kantoren en winkels om er naar communistisch systeem een „cel" te planten.

Meestal zijn het jonge mensen met een politiek idealisme, die zich grote opofferingen getroost hebben en nog dagelijks getroosten om hun plaats te veroveren in deze „kruistocht voor een vrij en democratisch China". Een van hen was priester geweest van de episcopale kerk in China, een ander een kunstenaar, weer een ander een dokter uit Zuid-China, die een schitterende loopbaan achter de rug had in Engeland. Bij zijn terugkeer in China gaf hij er een rijk betalende baan aan in Shanghai om zich bij de Communisten te voegen. Hij verdroeg vreselijke ontberingen in de beruchte 10.000 kilometer tocht door China. Ik vroeg hem hoe zijn familie het maakte. Er kwamen tranen in zijn ogen en

hij toonde mij een brief van zijn vrouw, waarin zij hem smeekte om naar huis te komen om zijn vader en zijn drie kinderen op te zoeken. Ik vroeg hem of hij ging. „Nee", antwoordde hij, „ik kan „de zaak" niet verloochenen". Voor deze man was het Communisme zijn godsdienst, zijn geloof, zijn leven. Hij had het lief boven vader, vrouw en kinderen, had er geld, eer, roem, gemak en veiligheid voor over en offerde geest, ziel en lichaam op aan de zaak om zijn landgenoten te redden.

Wat is hun houding tegenover het Christendom?

Gedurende de eerste vijftien jaar van hun bestaan stonden de communisten hevig vijandig tegenover het Christendom. Zij beschouwden het als een instrument in de handen van Westerse imperialisten om China uit te buiten en als een middel om de lijdende massa te bedwelmen. Zij vervolgden de kerk, doodden vele Christenen en vernielden ziekenhuizen, kerken en scholen. In 1937 veranderden zij hun houding en werden verdraagzaam ten opzichte van iedere godsdienst. Sindsdien zijn zij de kerk gunstig gezind en bereid ons in hun gebied te laten werken, hoewel dokters en onderwijzers meer welkom zijn dan evangelisten. Sommige communisten zijn teleurgesteld over de traagheid waarmee sommige van de beloofde hervormingen worden ingevoerd. Anderen hebben een afkeer gekregen van de gewelddaden die bedreven werden. Weer anderen vonden geen bevrediging in hun godsdienst-zonder-God. Tot deze laatsten behoort de heer Huang, een beroemd schrijver en leider van de communistische jeugd en ook de heer Yen, die in Parijs en Moskou zijn „opleiding" ontving en gedurende 10 jaar met een fanatieke ijver de zaak van het Communisme diende.

In 1931 kwam Yen op een van mijn Bijbelklassen in Sian. Hij voelde zich teleurgesteld en ellendig. Hij ontmoette er Christus en van een vijand veranderde hij in een volgeling van Hem. Hij werd mijn voornaamste helper bij het redden van andere jongemannen en vond hierin zulk een bevrediging, dat hij besloot zijn gehele verdere leven in dienst van Christus te besteden.

Na zijn opleiding te Chengtu keerde hij terug naar Sian en is nu voorganger van de gemeente aldaar.

Hij is een bezonken prediker, een getrouw dienaar en een practisch Christen. Een groot werk heeft hij gedaan door zijn gemeenteleden te leren goede rentmeesters te zijn over alles wat God hun geschonken had.

Het antwoord op de roep van het communisme moet zijn een: wedergeboorte van het Apostolische Christendom met een programma dat meer revolutionnair is dan dat der Communisten....

Ingezonden

Dankofferweek van Bapt. mannen en jongelingen

En wat zullen wij nu doen mannen? Zullen we reageren en goed reageren of niet? Zal de stem van onze administrateur zijn als „de stem eens roependen in de woestijn"? Of zullen wij een broeder- en mannendaad verrichten? Wij kunnen twee dingen doen. Deze woorden lezen en over gaan tot de orde van de dag, een stevige pijp stoppen, een sigaar nemen, een cigaretje rollen en aansteken. Wij kunnen ook dit doen: de laatste volle week van de eerste maand van het nieuwe jaar gaan we niet roken. Al het gespaarde geld brengen we bij elkaar en we zenden het gemeentelijk op naar onze Uniepenningmeester, en we geven het met bestemming: voor de E.C.U.

De oogst is geweldig groot; in het R.K. Limburg één Bapt. gem. In het R.K. Brabant 1 Bapt. gem. In de prov. Zeeland géén Bapt. gem. De N.O. Polder ligt ook voor ons open. Zullen wij als het hinkend paard achteraankomen, of zullen we ons best doen ook daar een zegen te verspreiden voor onze medemensen? Zullen we een week niet roken en het doen, of zullen wij altijd roken en het niet doen, wat God van ons vraagt?

Zullen wij dit kruis (?) opnemen of passeren.

Neem nu een besluit en schrijf direct naar br. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem:

W i j d o e n m e e.

Pak aan in uw gemeente en wij brengen de laatste week van Jan. met veel vreugde het offertje van niet roken en f 2000.— bijelkaar voor Gods arbeid in Nederland.

Wij leggen elkaar geen lasten op die te zwaar zijn om te dragen. Wij zijn vrije mensen. Wij gaan samen werken voor de komst van het Koninkrijk Gods.

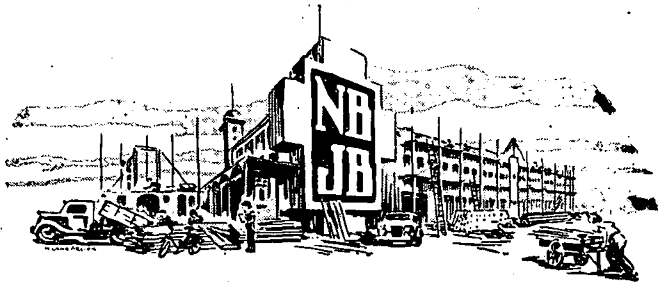
G. J. METZ.

Steenwijk, Dec. 1948.

N a s c h r i f t.

Br Metz te Steenwijk reageert ook op de kreet van br Jansma, maar enigszins anders als die broeder van verleden week. Ik sluit mij aan bij br M. Maar zou er aan willen toevoegen: Geen geschrijf naar br Jansma. Dat kost ook zes centen. Wij benoemen via de raad der gemeente een mannetje, haastig, zonder dralen, die als penningmeester wil fungeren. Misschien kan de zendingscorrespondent, die anders voor br Hooghwinkel werkt, hiervoor ook ingeschakeld worden. 's Mans naam wordt afgekondigd in de diensten en ook wordt meegedeeld, waarom dat geschiedt. Zullen onze voorgangers het in de raad aanhangig maken? Indien u vreest, dat dat niet gebeurt, doet u het dan. We moeten deze handschoen opnemen en de vrouwen tonen, dat we het roken ook een week kunnen staken. En helemaal voor dit doel.

HUIZINGA.

UITBOUWACTIE U.B.A.

Hier is de U.B.A. Commissie!
Weet U niet wie dat is?
Wij willen het U graag even vertellen.
Die drie letters betekenen:
Uit Bouw Actie.

In onze tijd moet er van alles uit- en opgebouwd worden.

Ook ons jeugdwerk! Er moet hard gewerkt worden om de jeugd te grijpen en vast te houden.

Wij weten van de machten ten kwade, die hun grijphanden uitstrekken naar onze jeugd.

Maar wij willen paraat zijn en waar wij maar kans zien onze stem doen horen en onze handen uitstrekken naar hen, die de rechte weg door het leven moeten leren kennen. Ons enig doel met hen is: Hen te wijzen op Jezus, hen bij Hem te brengen. We weten heel goed dat voor dit werk in de eerste plaats nodig is een warm hart, dat zich geleid weet door de liefde van Christus.

We hebben nog iets nodig.

Ziet U hierboven dat zwoegende mannetje? Zoudt U hem niet graag een klein handje helpen? Vele leden van onze gemeenten en vrienden van ons jeugdwerk zouden hiertoe zeer zeker graag in de gelegenheid worden gesteld.

Welnu! De U.B.A. Commissie is er en schenkt U deze kans.

Van nu aan kunt U begunstiger van de N.B.J.B. worden voor een bedrag van f 2.50 per jaar en daadwerkelijk mee helpen bouwen aan ons jeugdwerk.

Natuurlijk neemt U meteen het goede besluit ons te helpen! De propagandist van de Jeugdgroep in Uw gemeente wil gaarne Uw bijdrage komen halen en U een fraaie begunstigerskaart uitreiken. Bent U een lid „in de verstrooiing" dan wilt U wel zó vriendelijk zijn Uw bijdrage rechtstreeks te sturen aan onze administratrice Mejuff. Mien Veenstra, Smitstraat 28^{3}, Amsterdam (O.).

De volgende keer vertellen wij nog van een mooie kans verbonden aan deze goede daad.

Tot zo lang dus hartelijk gegroet,

Uw U.B.A.-Propagandiste.

Beroepingswerk

Ds Huizinga te Leeuwarden kon aan de roep der gemeente te Groningen geen gehoor geven.

Advertentiën

Natuurlijk kunt U nog het abonnementsgeld storten op giro 9260. Wanneer U óf f 1.25 voor het eerste kwartaal óf f 2.50 voor het eerste halfjaar óf f 5.— voor het gehele jaar stort (als U het maar even kunt doen, doet U dit laatste), bespaart U zichzelf incassokosten en de administratie zeer veel werk. Hartelijk dank bij voorbaat voor Uw vriendelijke medewerking!

De administrateur, Tetterodestr. 47, Haarlem.